

Bộ Bộ Liên Hoa

Contents

Bộ Bộ Liên Hoa	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	15
5. Chương 5	20
6. Chương 6	24
7. Chương 7	30
8. Chương 8	35
9. Chương 9	40
10. Chương 10	44
11. Chương 11	48
12. Chương 12	53
13. Chương 13	55
14. Chương 14	58
15. Chương 15	61
16. Chương 16	64
17. Chương 17	70
18. Chương 18	76
19. Chương 19	81
20. Chương 20	85
21. Chương 21	89
22. Chương 22	93
23. Chương 23	98
24. Chương 24	101
25. Chương 25	105
26. Chương 26	109
27. Chương 27	112
28. Chương 28	116
29. Chương 29	120
30. Chương 30	123
31. Chương 31	127
32. Chương 32	132
33. Chương 33	135
34. Chương 34	138
35. Chương 35	142
36. Chương 36: Chuong 36	146
37. Chương 37	152
38. Chương 38	155
39. Chương 39	158
40. Chương 40	162
41. Chương 41	165

42. Chương 42	169
43. Chương 43	172
44. Chương 44	175
45. Chương 45	182
46. Chương 46	186
47. Chương 47	190
48. Chương 48	194
49. Chương 49	199
50. Chương 50	204
51. Chương 51	207
52. Chương 52	211
53. Chương 53	215
54. Chương 54	218
55. Chương 55	222
56. Chương 56	225
57. Chương 57	229
58. Chương 58	233
59. Chương 59	238
60. Chương 60	242
61. Chương 61	244
62. Chương 62	249
63. Chương 63	252
64. Chương 64	257
65. Chương 65	260
66. Chương 66	263
67. Chương 67	266
68. Chương 68	270
69. Chương 69	272
70. Chương 70	276
71. Chương 71	279
72. Chương 72	283
73. Chương 73	287
74. Chương 74	292
75. Chương 75	298
76. Chương 76	301
77. Chương 77	305
78. Chương 78	309
79. Chương 79	313
80. Chương 80	317
81. Chương 81	322
82. Chương 82	326
83. Chương 83	330
84. Chương 84	333
85. Chương 85	335
86. Chương 86	339
87. Chương 87	342
88. Chương 88	346
89. Chương 89	349

Bộ Bộ Liên Hoa

Giới thiệu

Bộ Bộ Liên Hoa là truyện Xuyên Không đặc sắc thú vị là cuộc hành trình vượt thời gian sẽ đưa tới d

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-bo-lien-hoa>

1. Chương 1

Tại vùng ngoại thành Lạc Kinh, cuối mùa Xuân tháng Tư chính là lúc hoa Mẫu Đơn khoe sắc, hương thơm âm áp lan tỏa xung quanh mỗi người.

Trên con đường quanh co khúc khuỷu dưới chân núi phía Nam, xa xa truyền đến một trận tiếng vó ngựa như sấm rền vang, xen lẫn tiếng cười nói hò hét tùy ý của nhóm nam tử. Khiến chim thú hai bên trong rừng hoảng sợ rồi rít chạy tán loạn khắp nơi. Tiều phu cùng người hái thuốc đang đi ven đường cũng phải dừng bước quay đầu lại trông về nơi xa đó. Đến khi âm thanh hò hét đến gần, lại trông thấy phía trên yên tuấn mã đều là một kiểu bằng ngọc, cưỡi trên ngựa quả nhiên là một tốp ăn mặc cẩm phục hoa lệ, trên thắt lưng nhóm thiếu niên trong Kinh đó lại còn phôi bảo kiếm ngàn vàng. Liền biết lúc này chính là thời gian tốt để vui chơi săn bắn, những nhóm Quý công tử nhà cao cửa rộng này dường như mỗi ngày đều đến trong núi Đông Giao ở phía Nam để kết bạn, thi đấu săn bắn với nhau lấy đó làm niềm vui, từ lâu đã thành thói quen không còn cảm thấy quái lạ. Để tránh gây chuyện sinh họa, cũng chỉ có thể lập tức né tránh đến sau một bụi cây ở bên cạnh, chờ đợi trận âm ỉ kinh thiên này đi qua mà thôi.

Có một cặp thỏ hoang vốn đang ẩn núp nghỉ ngơi trong bụi cỏ, thì bị tiếng ồn ào huyền não này làm cho hoảng sợ đến nỗi mất bình tĩnh, bọn chúng mất phương hướng lủi vào trong rừng lẩn trốn, nhưng lại tranh nhau một trước một sau tháo chạy về hướng đường núi. Hai mắt một thiếu niên nam tử cưỡi ngựa dẫn đầu ở phía trước tỏa sáng, lập tức rút tên lấp vào cung, trái giương phải bắn. Trong tiếng kêu xé gió của mũi tên, cuối cùng một phát xuyên qua đôi thỏ, mà khí thế ngựa cưỡi ở dưới người thì không hề thuyên giảm chút nào, cho đến khi sắp vọt tới con mồi bị bắn dính liền ngã tại trên đường ở đối diện phía trước, lúc này mới từ từ dừng lại. Ngay lập tức có thị vệ chạy đi xách lỗ tai đôi thỏ vẫn đang cong chân run rẩy, giờ thẳng lên cao vui mừng lớn tiếng nói: “Nhất tiễn song thỏ. Một thỏ vào cổ, một thỏ vào bụng!”

Tài bắn cung chính xác như vậy, không chỉ có lực đạo chính xác, còn phải phán đoán vị trí con mồi cùng với phải ra tay đúng lúc, quả thật rất xứng đáng được xưng tụng bất phàm. Nhóm thiếu niên trên ngựa đuổi theo ở phía sau ríu rít ca ngợi thần phục.

Thiếu niên bắn mũi tên này khoảng mười tám - mười chín tuổi, một thân mặc cẩm phục tơ lụa màu xanh tím, thắt lưng cài Song Long gắn liền nhau được khảm ngọc quý, hai chân đạp trên yên ngựa Tử Kim mang một đôi giày đế cong bằng gấm màu đen, mặt mũi anh tuấn, thần thái hoạt bát, trên trán bởi vì trước đó hăng hái phi ngựa mà tiết ra lớp mồ hôi mỏng, lấp lánh tỏa sáng trong ánh nắng mặt trời, quả nhiên là anh tuấn uy vũ bất phàm. Lúc này trông thấy mũi tên mình bắn ra trúng luôn cả hai, thì thật vô cùng hưng phấn, quay đầu lại nhìn mọi người cười ha ha nói: “Cũng chỉ là gặp may mà thôi! Hôm nay quả thật được vui chơi thỏa thích. Vốn nên mở tiệc chiêu đãi chư vị ngàn ly rượu ngon. Nhưng vì còn có chính sự khác, chỉ đành phải trải chiếu thiết đãi vào hôm khác, mong chư vị đừng nên oán trách!”

Thiếu niên này họ Hoắc tên Thế Du, tự Tử Trân, thân phận không phải là một loại hiền quý bình thường, hẳn chính là An Dương Vương con trai của đương kim Đại Nguyên Hoàng đế Đức Tông, là con trai trưởng

của Chung hoàng hậu cung Ý Đức sinh ra. Đức Tông mặc dù vẫn chưa thiết lập Đông cung thái tử, chỉ nuôi dưỡng thành nhân một số trong mấy vị hoàng tử, hàng năm chỉ Phong Vương vài người tài giỏi đứng đầu, dòng họ bên mẹ cũng được hiển hách theo, nhân tài võ công đều là đứng nhất, gia phong thái tử chẳng qua cũng chỉ là chuyện sớm muộn. Nhóm thiếu niên này mặc dù xuất thân hiển quý, bậc cha ông tổ tiên không phải ông thì là chú bác tốt xấu gì cũng là trọng thần đương triều, nhưng sao có thể vượt qua nỗi hấn đây? Nghe thấy hấn nói thế, tất nhiên đều nhón nháo gật đầu cung kính đưa tiễn.

Hoắc Thế Du nhìn một lượt mọi người ôm quyền cáo biệt, giá một tiếng, tuấn mã dưới thân liền nhấc chân mang theo hấn phóng đi, thị vệ đuổi theo sát một bên, chẳng mấy chốc bóng dáng đã dần dần biến mất ở tại đường núi phía sau cây gỗ Thu dài. (Cây Thu, là loại gỗ dùng để đóng bàn cờ)

Những người còn lại thấy An Dương Vương bỏ đi rồi, đương nhiên cũng không còn lòng dạ nào ở lại nữa, nhưng hứng thú vui chơi vẫn chưa giảm, bàn bạc với nhau trở về Thành tiếp tục đi tìm vui. Lý Trần của phủ Tĩnh Hải Hầu đứng ra đề nghị: “Hôm nay vừa đúng mười lăm, Sở Tích của Phi Tiên lâu tối nay có khay đàn nhị mua vui cho khách, một tháng cũng chỉ có một lần, nhất định phải đến đó cổ động!”

Nếu như nói Phi Tiên lâu này chính là nơi tiêu tiền trong chốn tiêu tiền ở Lạc Kinh, thì Sở Tích này chính là ‘hoàng kim - thúy ngọc’ tài năng xuất chúng giữa đám hoa xí, nên mới có hai tên tuyệt đẹp này, tài hoa có một không hai. Phố phường Lạc Kinh nhiều vô kể những công tử gia đình quyền quý phong lưu cốt nhả, không khỏi mơ ước được trở thành bề tôi dưới váy nàng. Chỉ tiếc nàng mất cao hơn đầu, phía sau còn có người chống lưng, một tháng cũng chỉ có vào ngày mười lăm mới hiện thân tiếp khách mà thôi.

Nghe được Lý Trần nhắc tới, ngay lập tức liền có người hò hét hưởng ứng, có người tiện thể nói theo: “Nhìn thấy nhưng không được ăn, vậy còn ý tứ gì? Có bản lĩnh giành được nàng từ tay cái vị phủ Vĩnh Định Vương kia, đây mới gọi là bản lĩnh thật sự.”

Lời vừa nói ra, ngay lập tức dập tắt toàn bộ tiếng ồn ã.

Thế tử Hoắc Thế Quân phủ Vĩnh Định Vương, vốn là cháu của Đức Tông, bởi vì Vĩnh Định Vương mất sớm, khi còn nhỏ đã được đón vào trong cung, do Đức Tông tự mình nuôi dưỡng. Từ nhỏ hấn đã thông minh hơn người, tâm tư kín đáo, rất được Đức Tông yêu mến. Sự yêu mến dành cho hấn thậm chí còn hơn cả mấy vị hoàng tử. Mười sáu tuổi đã nắm giữ thống lĩnh Long Vệ cấm quân Kinh Sư, khi mười tám tuổi, nước Tây Kỳ phụ thuộc Đại Nguyên bị nước láng giềng Mạc Bắc Đát Thán xúi giục làm phản, liền hiệp tấn công đánh chiếm được mười lăm quận Hoa Châu giàu có, dọc đường đốt giết đánh cướp, những nơi đi ngang qua, nhà cửa đều san thành bình địa, bá tính bình dân thương vong không kể xiết, mười lăm quận gần như biến thành Quỷ Vực. Lúc bấy giờ, Hoắc Thế Quân cùng với Tiết độ sứ Hoa Châu là Hồ Diệu Tông cùng nhau lãnh binh chinh phạt. Hồ Diệu Tông bất hạnh chết trận, Hoắc Thế Quân vẫn tiếp tục lãnh ấn soái tiến đánh, cuối cùng chém chết được Quốc Vương Tây Kỳ, dẫn mười vạn quân phản loạn liên hiệp bao vây đánh sống chết một trận ở dưới chân núi Lương Sơn, đem gần một vạn binh lính bị bắt làm tù binh lần lượt đào hố chôn sống cho đến chết. Nghe nói từ đó về sau, dân bản xứ cứ vào mỗi đêm đều nghe thấy có tiếng gào khóc thảm thiết thê lương truyền ra từ Lương Sơn, đều cho rằng đó là linh hồn oán hận bắt diệt đang tác quái. Từ đó cuộc sống của Đát Thán tổn thương trầm trọng, phải rút lui về vùng trung bộ Mạc Bắc, đến nay không dám xuôi nam một bước. Lúc Khải hoàn, Đức Tông long trọng gia phong ban thưởng, còn muốn hấn tiếp tục duy trì chức vị Vĩnh Định Vương, nhưng lại bị Vương Phi một lòng hướng Phật dâng thư lấy lý do tuổi tác ngăn cản, lúc này mới chịu từ bỏ. Nhưng trải qua trận chiến này, danh tiếng thần bí của Thế tử Hoắc Thế Quân phủ Vĩnh Định Vương liền truyền khắp thiên hạ. Nhắc tới thủ đoạn tàn ác của hấn, không ai mà không kiêng nể ba phần. Có điều một người như vậy, thế nhưng từ thời niên thiếu hấn lại có tiếng là phong lưu không kém chế được. Thế tử phi vốn đã định là công chúa nước Nam Sở. Không ngờ vào bốn năm trước, năm hấn mười tám tuổi Khải hoàn hồi triều, trước khi gặp mặt đại hôn, công chúa trên đường đưa tiễn xuất giá lại nhiễm phong hàn không trị được, vừa đến Lạc Kinh thì bỏ mạng. Mọi người vào thời điểm đó đều âm thầm nhao nhao đồn đãi, nói hấn ác nghiệt quá nặng ắt sẽ tổn hại phúc thọ, việc Thế tử phi chưa qua cửa mà đã chết, đó là người thân bên cạnh gặp xui xẻo đầu tiên. Đến nay hấn vẫn không nói về chuyện cưới hỏi. Nhưng trong Lạc Kinh người người đều biết, vị khách duy nhất có thể lọt được vào mắt Sở Tích của Phi Tiên lâu tiếp đãi, cũng chính là vị Hoắc thế tử phủ Vĩnh Định Vương này.

Cả nhóm người yên lặng trong chốc lát, rồi lại tiếp tục nghị luận, vẻ mặt hâm mộ có, khinh thường cũng có. Tiết Anh đối với đề tài này cũng không có thấy hứng thú gì mấy, trông thấy dáng vẻ Chung Di tiểu nhi

tử của phủ Thái Sư có phần nhàm chán vô nghĩa, lặng lẽ thúc ngựa đến bên cạnh hắn, gọi tên tự của hắn, đề thấp giọng cười nói: “Tử Túc, hôm nay muội muội ta đúng lúc đi theo mẫu thân ta cùng với gia quyến Viện Sử Thái Y Viện du Xuân ở hồ Bạch Lộc, nếu như ngươi muốn đi, thì chúng ta cùng đi, biết đâu vận khí tốt, ngươi sẽ có thể được trò chuyện vài câu với muội muội ta.”

Chung Di đang cảm thấy nhàm chán vô vị, vừa nghe lời đề nghị này của Tiết Anh, thì ngay lập tức có sức sống trở lại, bỏ lại mọi người cũng không hề chào hỏi một tiếng, liền mang theo tùy tùng cùng Tiết Anh giục ngựa chạy đi.

Nhóm thiếu niên ở lại bị sự việc đó gây chú ý, có người còn nói thầm một câu: “Bất quá cũng chỉ xuất thân từ phủ Học Sĩ Ngũ Phẩm, thật không hiểu sao có thể kết thân được với vị quốc cụ gia Tử Túc này, cả ngày đi theo không rời.”

Đồng trang lứa giao du với nhau trong Kinh, hợp ý đầu tiên chính là dòng dõi cấp bậc. Tựa như Tiết Anh này, xuất thân thuộc dạng cấp thấp, phụ thân Tiết Lạp tuy là Đại Nho* đương thời, thậm chí ngay cả Đức Tông cũng tương đối kính trọng ông ấy, nhưng cũng chỉ giữ chức quan Học sĩ Thiên Chương các. Nếu không có Chung Di, chỉ dựa vào thân phận của riêng Tiết Anh, chiếu theo đó mặc kệ như thế nào cũng không có khả năng lọt vào trong nhóm thiếu niên hiển quý này. (*nhà thông thái nói về Nho giáo)

Chung Di vội vã đi gặp mỹ nhân trong mộng của mình, không hề để tâm nghe thấy những lời đó. Tiết Anh tuy nghe hết vào trong tai nhưng cũng chỉ có thể vờ như không nghe thấy, môi hơi mím chặt rồi sau đó đánh ngựa đuổi theo.

.

Vào lúc này, Tiết Thiện Thủy đi theo mẫu thân Văn thị cùng với gia quyến Viện Sử - Trương Thanh của Thái Y viện đang cùng nhau du ngoạn ngắm hoa ở hồ Bạch Lộc.

Thái Tổ Vương Triều vốn dùng hồ Bạch Lộc làm huấn luyện thủy quân, ra sức khai quật xây dựng thành một cái hồ lớn ở phía Nam ngoại thành Lạc Kinh, sau đó lại bỏ phế, trải qua trăm năm, bởi vì cảnh vật xung quanh tươi tốt, bên trong còn trồng hoa Mẫu Đơn khắp nơi, mỗi khi đến ngày Xuân, nghiêm nhiên trở thành hậu hoa viên cho nhóm quý phu nhân trong Kinh kêu gọi bằng hữu ùn ùn rủ nhau đến du ngoạn vui chơi. Ngay cả đương kim Thái hậu mấy ngày trước cũng ở nơi này thiết đãi hoa yến mời nhóm mệnh phụ cùng đến ăn mừng. Phụ thân Thiện Thủy Tiết Lạp tuy là Thầy dạy cho các hoàng tử từ thuở nhỏ, nhưng bổng lộc cấp bậc cao nhất Hàn Lâm Viện cũng không qua Ngũ Phẩm, Văn thị vì chưa có Cáo Mệnh* ở trên người, cho nên hoa yến lần trước cũng không được mời. Trương gia cũng như thế. Trương Thanh Liệt của Viện Sử phẩm cấp cao nhất Thái Y viện, nhưng cũng như nhau chỉ là một chức quan Ngũ Phẩm. Bởi vì hai nhà Tiết Lạp cùng Trương Thanh qua lại thân thiết, nữ nhân đương nhiên cũng trở nên thân mật hơn. Hôm nay, Trương phu nhân mời Văn thị cùng nhau đi ngắm Xuân, nói Vệ Quan trông coi hồ này là một thông gia trong gia đình nàng, đi lại không đáng ngại. Văn thị đồng ý, rồi dẫn theo Thiện Thủy cùng ngồi xe đến trước. (*cáo mệnh chính là phụ nữ được phong tước hiệu trong thời phong kiến)

Bởi vì vừa qua khỏi hoa yến của Thái hậu vào mấy ngày trước, cho nên hôm nay ở nơi này ngoại trừ nữ quyến hai nhà Tiết - Trương, cũng không có người khác. Văn thị cùng Trương phu nhân ở phía trước, Thiện Thủy cùng nữ nhi Trương gia mới mười ba tuổi Trương Nhược Dao đi theo ở phía sau, sau lưng chính là nhóm nha đầu của hai nhà, đi dạo nửa vòng ven bờ hồ, rồi ngấm nhìn mấy vườn hoa Mẫu Đơn, thì mọi người đều có chút mỏi chân, trông thấy phía trước có một đình nghỉ mát, nhóm nha đầu đi qua dùng khăn phủ trên mặt băng ghế trước, rồi mới cùng nhau ngồi xuống nghỉ chân.

Văn thị cùng Trương phu nhân chưa nói được mấy câu tán gẫu, thì đã nói đến chuyện tháng sau tuyển chọn tú nữ.

Thì ra là Triều Đại Nguyên này có một quy củ, cứ ba năm một lần, hễ là Ngũ Phẩm trong Kinh, nữ nhi gia đình quan viên các Châu Tam Phẩm trở lên, có độ tuổi từ tròn mười ba đến mười sáu không được hôn ước, phải đưa danh tánh báo lên phủ Nội Vụ sàng lọc tuyển chọn. Chủ yếu là bổ sung hậu cung, cũng là kén vợ cho hoàng tử, rất nhiều Quận Vương cùng với cận thân lập được công lớn chọn người ưu tú để sánh đôi. Đức Tông tuổi đã gần năm mươi, nhiều năm qua đối với hậu cung cũng không có nhiều ham thích. Cho nên lần này tuyển chọn, chủ yếu cũng là vì chuyện của nhóm hoàng tử, Quận Vương hoàng thân quốc thích.

Trương phu nhân liếc mắt nhìn Thiện Thủy ngồi sánh vai với nữ nhi nhà mình. Gặp phải ánh mặt trời chiếu rọi xuống, nước da nàng mịn màng trơn láng trắng như tuyết, cử chỉ nhã nhặn đoan trang, cộng thêm gương mặt vô cùng xinh đẹp. Tuy người mẹ nào trong thiên hạ cũng đều muốn thiên vị con cái của mình, nhưng cũng không thể không thừa nhận nếu đem nữ nhi nhà mình so sánh với con bé, quả thật ảm đạm thất sắc. Không kiềm được cất lời khen ngợi: “Thiện Thủy nhà phu nhân đáng mạo yêu kiều xinh đẹp thật giống như được nhào nặn ra từ một khối bột, ngay cả ta mà cũng càng nhìn càng thích. Lần này nếu như con bé không được chọn trúng, lão tử tỷ người cũng đừng quên chuyện hai ta đã nói xong lúc trước rồi đấy.”

Văn thị nghe thấy nữ nhi được ngợi khen, trong lòng đương nhiên vui vẻ.

Tiết Thiện Thủy hiện tại cũng gần mười sáu rồi.

Lần trước đại tuyển tú nữ, nàng chưa đủ mười ba, cho nên không có báo lên. Qua mười ba, lại phải chờ đợt tuyển tú nữ vào ba năm sau, chưa được nội phủ hoàng thất sàng chọn, không thể tự chủ hôn phối, cho nên vẫn kéo dài tới nay.

Đợt tuyển tú nữ này, danh mục đăng lên tuy nói là lấy tài đức làm đầu, thực tế trong những năm qua, cân nhắc kết thân cũng chỉ là gia thế cùng quyền vị mà thôi. Giống như Tiết gia cùng Trương gia, mặc dù nữ nhi cũng theo như quy chế đưa tên báo lên, nhưng bất kể là Văn thị hay là Trương phu nhân, cũng chưa từng nghĩ tới nữ nhi mình có cơ hội được lựa chọn trúng tuyển, bất quá cũng chỉ làm qua loa cho có mà thôi. Phu nhân hai nhà được ảnh hưởng từ trượng phu, đều không màng ham thích danh lợi, nhận thấy có giao hảo, số tuổi nam nữ cũng thích hợp, thì liền tính đến chuyện kết thân.

Phu nhân hai nhà trước đó cũng đã bàn bạc xong, đợt đợt tuyển tú nữ lần này kết thúc, sẽ định ước thành hôn cho Thiện Thủy và con trai của Trương gia. Lúc này thấy bọn nữ nhi đang ở bên cạnh, nói ra sợ chúng ngượng ngùng, cho nên mới mượn lời gợi ý mà thôi.

Thiện Thủy đang bị Nhược Dao lôi kéo, xoay người thì trông thấy một tốp sắc vàng rực rỡ khí thế phóng túng ở phía ngoài đình. Nhìn thấy hiếm khi có được một tiểu cô nương đi ra, có vẻ hết sức hưng phấn, nhân cơ hội đó cũng đi theo nàng nói đùa mấy câu. Bên kia, lời nói của mẫu thân mình cùng Trương phu nhân thể nhưng một chữ cũng không lọt vào trong tai nàng, trong lòng cũng không có dao động gì lớn.

Con trai của Trương gia - Trương Nhược Tùng, lớn hơn nàng một tuổi, năm nay mười bảy. Thừa kế nghiệp phụ thân, là phó sứ kho dược liệu khô của Thái Y viện hoàn toàn không có phẩm cấp nào. Bởi vì hai nhà có qua lại thân thiết, trước đó đôi bên cũng đã gặp mặt. Trương Nhược Tùng sạch sẽ nhã nhặn, vạt áo tay áo không lúc nào nhiễm chút mùi thuốc, nhìn thấy nàng mặt liền đỏ, là một thanh niên rất tốt, tương lai cũng không tệ, ắt hẳn cũng sẽ là một y quan Ngũ Phẩm. Ấn tượng Thiện Thủy dành cho hắn cũng không xấu. Qua lần tuyển tú nữ này, nàng sẽ gả cho hắn, về sau cũng như mọi người nâng khăn ngang mày sanh con dưỡng cái cho trượng phu, cả đời cứ bình yên hòa thuận mà trôi qua như thế.

Không có gì tiếc nuối, nàng thật sự còn cảm thấy rất tốt.

Từ ngày bắt đầu sinh ra trong một gia đình dòng dõi Nho Học này, nàng đích thật là một đại tiểu thư mười ngón tay quanh năm không chạm đến giọt nước. Phụ mẫu rất yêu thương cưng chiều nàng. Có một ca ca là Tiết Anh, mặc dù có chút không biết điều, không giống như là người được sinh ra trong ngôi nhà này, nhưng cũng đối xử rất tốt với người muội muội là nàng. Mỗi ngày nàng đi ngủ, là ngủ đến khi nào muốn dậy thì dậy, thêu hoa thêu tới tay rút gân. Nghe Văn thị dạy dỗ đạo lý làm phụ nữ, tập viết học vẽ Đại Nho phụ thân cũng từng là Thám Hoa Lang*. Cuộc sống như thế, so với kiếp trước khi còn ở nước ngoài vì để thăng chức tăng lương làm việc mệt đến giống như con chó, cuối cùng khi phát ngôn trong một bữa tiệc rượu ở công ty Gia Niên Hoa thì không chịu nổi ức chế đột phát bệnh tim mà chết, thì đây quả thật chính là thiên đường của nhân gian rồi. (*học vị dưới trạng nguyên và bảng nhãn thời xưa)

Đã đến thì an tâm ở lại. Bản thân bây giờ là Tiết Thiện Thủy con gái quan văn Ngũ Phẩm Tiết Lạp, người xinh đẹp, tính tình dịu dàng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, quả thật chính là tiêu bản của người phụ nữ hoàn mỹ, vô cùng tốt. Cho nên cuộc sống sau này của nàng, cũng sẽ nhất định vô cùng thuận lợi.

2. Chương 2

Trương Nhược Dao tuy đã đủ đến tuổi tú nữ, nhưng dù sao cũng chỉ vừa mới mười ba, lại là con gái duy nhất ở nhà rất được cưng chiều, không hề có gì mà tỷ dòng chính muội thứ thiếp lục đệ đầu đá với nhau, đương nhiên cũng không thể bồi dưỡng ra được người có tâm cơ, cho nên tính tình hết sức hồn nhiên ngây thơ. Nghỉ ngơi một lát, trông thấy Văn thị cùng mẫu thân mình chỉ ngồi tán gẫu qua lại, cũng không có hứng thú nghe, liền lôi kéo Thiện Thủy ra khỏi đình rồi đi về hướng vườn hoa bên cạnh. Nha đầu cận thân Bạch Quân của Thiện Thủy dẫn đến cùng nha đầu của Trương Nhược Dao cũng cùng nhau kết bạn đi theo tới.

Trương Nhược Dao hào hứng bưng bưng chỉ chỉ chỗ chỗ, Thiện Thủy cũng bị hoa Mẫu Đơn nở rộ khoe màu đua sắc hấp dẫn nhìn đến không chớp mắt. Hai người cứ thế đã đi thật xa. Khi Thiện Thủy ngẩng đầu lên, mắt đã không còn trông thấy ngôi đình ở phía sau nữa, mặt trời cũng hơi ngã về phía Tây. Sợ Văn thị muốn đi về mà tìm không thấy các nàng, đang muốn gọi Trương Nhược Dao cùng nhau trở về, bất chợt nhìn thấy một quần sự lớn tuổi ở trong vườn đang bước tới gần cười nói với nàng: “Cô nương, ca ca nhà cô cũng tình cờ tới đây. Biết cô ở đây, nói có chuyện muốn nói, bảo tôi đến truyền lời nhắn, hân đang ở bên kia đợi cô.” Nói xong, vươn tay chỉ tới ngay lối rẽ hành lang bên tay phải ở phía sau.

Thiện Thủy theo hướng tay bà ta chỉ nhìn tới, quả nhiên từ xa nhìn thấy Tiết Anh đứng ở nơi đó đang vẫy tay với nàng. Nói vài câu với Trương Nhược Dao, bảo nàng ấy ở tại chỗ này chờ một lát, rồi tự mình vòng qua giữa mấy vườn hoa đi về hướng lối rẽ nơi hành lang.

“Thần sắc muội muội không tệ nha. Có thể thấy được phải thường xuyên ra ngoài đi dạo một chút, cả ngày ở suốt trong nhà cũng không tốt.” Tiết Anh nhìn Thiện Thủy đang đi đến gần cười hì hì nói.

Vị ca ca này của nàng tuy lớn hơn nàng hai tuổi, năm nay gần mười tám, dáng người cao lớn mà còn tuấn tú lịch sự. Nhưng Thiện Thủy lại nhận thấy, có cảm giác hân giống em trai của mình hơn. Nhìn hân hôm nay một thân trang phục xanh thẫm cỡi ngựa, cách ăn mặc rất giống với những nhà giàu sang quyền thế ở trong Kinh, nàng thoáng nhíu mày nói: “Ca ca, có phải hôm nay huynh lại tụ tập cùng với những người đó nữa hay không?”

Tiết Anh nhướn mày nói: “Xem cách nói chuyện của muội này. Cái gì gọi là tụ tập với nhau? Mọi người cũng chỉ là cùng nhau đi Nam Sơn săn bắn mà thôi.”

Thiện Thủy biết hân xưa nay rất thích kết giao. Dĩ nhiên đây là cách nói dễ nghe. Còn nói khó nghe một chút, thì chính là luôn cúi khắp nơi nịnh bợ kết giao. Trước đây cũng đã nói khéo với hân mấy lần. Nhưng nói cho cùng, thứ nhất hân là huynh trưởng, thứ hai, cái này cũng giống như việc hiện tại nàng đang rèn luyện ‘thuận theo tự nhiên không có chí tiến thủ’. Tính cách của con người hoặc một ý tưởng nào đó một khi đã định hình, thì rất khó thay đổi được. Lúc này thấy hân nghe không lọt tai, nên cũng không nhắc đến nữa, chỉ ngỏ lời hỏi: “Sao huynh lại tới đây? Gọi muội đến muốn nói cái gì? Đã đến lúc muội phải về lại bên kia đình rồi. Nếu không thì huynh theo muội và nương cùng nhau về nhà?”

Tiết Anh vội khoát tay, cười hì hì nói: “Muội theo nương trở về là được rồi. Ta là một nam nhân mà đi theo các người thì còn ra thể thống gì? Ta cũng không có việc gì, chỉ là biết được hôm nay muội ở chỗ này, trên đường về đi ngang qua tiện thể vào đây xem một chút.”

Thiện Thủy nói: “Vậy muội đi trước đây, tránh cho nương trông đợi bọn muội.”

“Đợi chút.” Tiết Anh thấy nàng xoay người muốn đi, vội vươn tay ngăn lại, dòm ngó xung quanh thấy không có ai, lúc này mới nhỏ giọng, cười nói, “Muội muội, Chung Di cũng tới đây, đang ở phía sau hành lang, hân ngược lại có vài lời muốn nói với muội, muội thử đi qua đó một chút?”

Thiện Thủy có chút kinh ngạc, nhìn về phía góc hành lang ở phía sau hân, quả nhiên trông thấy Chung Di con trai nhỏ nhất của phủ Thái Sư đang lộ ra nửa người, hai người bốn mắt nhìn nhau từ xa, hai mắt Chung Di tỏa sáng mới vừa nhìn nàng nở nụ cười, Thiện Thủy đã trầm mặt xuống xoay người bỏ đi.

Tiết Anh không ngờ tới nàng lại trở mặt, haizzz một tiếng, đuổi theo hai bước, nhìn thấy bóng lưng xanh nhạt của muội muội nhà mình đã đi qua vườn hoa, nhìn chắc là sẽ không dừng chân rồi, bất đắc dĩ quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt mất mát của Chung Di, không thể làm gì khác hơn là đi tới chỗ hân, nói: “Từ

Tức, muội muội ta rất nhát gan. Lúc này không biết được người cũng ở đây, cho nên mới bị dọa sợ. Người đừng trách.”

Chung Di năm nay mười bảy, nhỏ hơn Tiết Anh mấy tháng, là tiểu nhi tử của quyền thần đương triều Chung Thái Sư. Bởi vì phu nhân Thái Sư đã ngoài bốn mươi còn mang thai ngoài ý muốn, cho nên rất thương yêu đứa con này, hận không thể lên trời hái sao cho hắn. Ngày trước cũng không có thường lui tới với Tiết Anh, trong mấy tháng gần đây hai người mới dần dần qua lại thường xuyên, còn có một nguyên do, chính là có liên quan đến Thiện Thủy.

Theo lý mà nói, ngày thường Tiết Thiện Thủy rất ít giao du với bên ngoài, dù có đi ra ngoài bên cạnh cũng có người đi theo, so với Chung Di quả thật là tám sào tre gộp lại cũng không đều nhau. Thế nhưng tại sao hắn lại động lòng với nàng? Nói tới cũng khéo, chính là chuyện xảy ra vào mấy tháng trước. Khi đó là sinh thần mười lăm tuổi Chung Khả Lan muội muội của Chung Di. Trước kia nàng cùng Thiện Thủy có chút giao tình. Tuy Tiết gia không phải là dòng dõi hiển hách gì, dựa vào thân phận Đại Nho của Tiết Lạp, danh tiếng địa vị ở trong Kinh Thành lại khá cao, cho nên Thiện Thủy cũng nhận được thiệp mời. Ngày đó có đến phủ Thái Sư chúc mừng thọ. Chung Di đúng lúc được gặp nàng, nhất thời giật mình ngỡ ngàng, từ đó liền đối với nàng nhớ mãi không quên, lúc này mới chú ý tới Tiết Anh. Tiết Anh không giống như phụ thân hắn chỉ ham mê nghiên cứu học vấn, là một người có lòng luôn nhìn về phía trước, chỉ hận không có được cơ hội nào tốt. Thấy tiểu công tử phủ Thái Sư coi trọng mình, đương nhiên ra sức kết giao. Hai người đều có tâm tư ăn nhịp với nhau, cho nên mới qua lại thường xuyên.

Chung Di đã đợi rất lâu, cuối cùng mới được gặp mặt giai nhân một lần. Tuy chỉ đối diện nhìn nhau ở xa mà nàng lại xoay người bỏ đi, nhưng đối với một thiếu niên đang mơ mộng chuyện tình yêu mà nói, cũng đã rất an ủi nỗi nhớ mong. Nhìn chằm chằm bóng dáng xanh nhạt càng lúc càng nhỏ ở con đường phía trước, bàng hoàng trong chớp lát, bỗng nhiên nói: “Tiết Anh, muội muội người cũng ở trong đội tuyển tú nữ?”

Tim Tiết Anh chợt nhảy nhót. Hắn đã chờ đợi những lời này của Chung Di từ rất lâu rồi. Nên ngay lập tức liền gật đầu.

Chung Di ừ một tiếng, cũng không còn có tâm tư để đi dạo nữa. Chủ ý trong lòng hắn đã dần dần thành quyết định, nhất định phải thỉnh cầu để Tiết Thiện Thủy phối hôn với mình.

Mặc dù hắn trẻ tuổi, còn được người nhà cưng chiều, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không hiểu biết khôn khéo. Sở dĩ dám nghĩ như vậy, cũng là có nguyên do. Phụ thân hắn là Thái Sư Nhất Phẩm đứng đầu đương triều, đứng hàng tam công*, trên hắn còn có hai huynh trưởng quanh năm đều ở ngoài Kinh tay nắm binh quyền trấn giữ một phương. Tỷ tỷ ruột thịt của hắn là đương kim hoàng hậu. Quyền thế đương triều của Chung gia dĩ nhiên là không ai có thể sánh nổi, không nói tới cái gì mà nhà gái mong muốn dựa vào quan hệ thông gia với hắn để củng cố oai phong dòng dõi. Hắn hoàn toàn có thể hạ mình cưới. Cho dù phụ mẫu không đáp ứng, hắn vẫn có thể đi cầu xin tỷ tỷ đương kim hoàng hậu. Vị tỷ tỷ này lớn hơn hắn hơn hai mươi tuổi, vô cùng thương yêu hắn, hầu như là xin gì được nấy. Chỉ cần hắn quỳ xuống khẩn thiết thỉnh cầu, nhất định sẽ thuận theo tâm ý của hắn. Huống chi, dựa vào thanh danh của Tiết gia ở trong triều, Tiết Lạp xưa nay lại không hề kết bè kết cánh. Kết thân với một mối hôn sự như thế, có lẽ phụ mẫu cũng không có lý do gì để cự tuyệt không đáp ứng. (*Tam công là ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo)

Chung Di càng nghĩ càng hưng phấn, nóng lòng mong muốn được lập tức vào cung đi cầu xin hoàng hậu, nghĩ vậy liền xoay người đi nhanh về hướng cửa vườn, Tiết Anh cũng vội vàng chạy đuổi theo.

.....

Thiện Thủy bị sự việc xảy ra mới vừa rồi khiến cho trong lòng có chút buồn bực. Cũng không phải là bây giờ nàng trở nên bảo thủ quá mức, mà là người ca ca này của nàng làm toàn chuyện thật sự không đáng tin cậy. Đây rõ ràng chính là muốn làm mai mối. Nơi đây vốn cũng không phải là hiện đại, ca ca mà lại lén giúp muội muội làm mai mối. Nếu bị người khác biết truyền ra ngoài, sau này nàng cũng khó khăn đi ra ngoài gặp ai nữa, thanh danh nhiều năm của phụ thân nàng cũng sẽ bị hủy trong chớp lát. Trong lòng ngược lại có chút hối hận vừa rồi không nên cùng Trương Nhược Dao rời khỏi đình.

Thiện Thủy cùng Trương Nhược Dao vội vã trở về đình, thấy mẫu thân Văn thị cùng Trương phu nhân quả nhiên đang đứng dậy muốn đi. Trên mặt liền nở rộ tươi cười, đoán người lúc đến như thế nào thì rời khỏi

cửa vườn của hồ Bạch Lộ như thế đó, từng người của hai nhà đều tự đi lên xe ngựa nhà mình, Trương gia ở phía trước, Tiết gia ở phía sau, phu xe mỗi nhà lần lượt chạy về hướng cửa thành phía Nam.

Bạch Quân cùng một Trương mù mù khác bên cạnh Văn thị cả hai đều ngồi ở phía sau chiếc xe ngựa nhỏ, tại đây chỉ còn mỗi hai mẹ con.

Tâm tình Văn thị không tệ, có điều hình như có chút mệt mỏi nên không nói lời nào. Thiện Thủy suy nghĩ một chút, cũng không đề cập tới chuyện hôm nay gặp được huynh trưởng ở trong vườn Bạch Lộ, chỉ nói với Văn thị: “Nương, mấy tháng nay ca ca đang bận rộn gì đó, có lẽ người và phụ thân hiểu được?”

Văn thị nói: “Còn non nửa năm nữa sẽ đến Đại Bể, ca ca con muốn tham khảo. Đương nhiên là phải chăm chỉ lo cho việc học.”

Thiện Thủy biết Văn thị sủng ái Tiết Anh từ nhỏ, vì thế mới tạo ra cho hắn tính tình hời hợt buông thả. Không nhận được nói: “Nương, con lại thấy gần đây ca ca chỉ cùng với một số công tử quyền quý trong Kinh tụ tập đi chung với nhau, ngược lại sách vở hầu như là không hề đụng đến. Nếu như phụ thân mà biết được, thế nào cũng sẽ tức giận. Nương, người nên nhắc nhở ca ca sửa đổi lại, bảo huynh ấy bớt phóng túng chút, tránh cho sau này bị phụ thân phát hiện, khiến người tức giận sẽ không tốt.”

Văn thị được nhắc nhở, cũng nhận thấy khoảng thời gian này nhi tử đi sớm về trễ không hề thấy được nét mặt, gật đầu nói: “Con nói cũng đúng. Phụ thân con là Thám Hoa Khải Nguyên mười lăm năm, Tiết gia chúng ta mấy đời là dòng dõi Nho Học, kể cả việc học của con cũng thường xuyên được phụ thân con rèn luyện. Còn về ca ca con, tâm tư lại không chịu dồn vào việc học. Cơ thể phụ thân con hiện giờ không ổn định bằng mấy năm trước, nếu như lúc này cộng thêm chuyện thi cử không tốt, e rằng sẽ chọc giận đến ông ấy. Trở về ta phải giáo huấn nó. . . .” Thở dài một hơi, rồi nói tiếp: “Ca con cũng là người sắp thành thân rồi, còn cả ngày làm cho ta không bớt lo lắng! Nếu nghe lời được giống như Nhu Nhi con vậy, cả đời này của nương đã là công đức viên mãn rồi.”

Nhu Nhi là nữ danh của Tiết Thiện Thủy. Năm đó khi nàng ra đời, Tiết Lạp đặt tên nàng là “Thiện Thủy”, là cảm hóa từ “Thượng Thiện Nhược Thủy”, rồi từ đó đặt ra nữ danh “Nhu Nhi”. Nữ danh này, cũng chỉ có phụ mẫu và người trong nhà biết được gọi mà thôi. Về phần hôn sự của Tiết Anh được Văn thị nhắc tới, đó là ngày trước cùng Khâm Thiên Giám - Giám Chính quý phủ có hứa hẹn đính ước. Giám Chính cũng là một vị quan rồi rảnh đang giữ chức Ngũ Phẩm. Đây chính là nỗi nào thì xứng với nấp ấy. Bản thân Tiết Lạp một lòng nghiên cứu học vấn, tìm thông gia hôn sự cho con cái đương nhiên cũng phải tương xứng. Dòng dõi hai nhà cũng ngang nhau. Ước hẹn cuối năm chờ sau khi xong Đại Bể, sẽ kết hợp chuyện chung thân.

Thiện Thủy có tình cảm rất sâu với phụ mẫu còn có người ca ca Tiết Anh này. Nhận thấy những lời nói của mình khiến cho Văn thị buồn phiền, nhưng không nói thì không được, buộc lòng phải tiếp tục khuyên vài câu. Trong lúc đang nói chuyện, bất thành linh cảm thấy được dưới thân xe ngựa một trận lắc lư kịch liệt rồi sau đó im bất ngờ lại, hai mẹ con nhất thời ngã lăn một vòng tới cửa toa xe. Thiện Thủy lo sợ tuổi tác Văn thị đã cao lớn té bị thương, cuống quýt muốn vươn tay ra ôm lấy bà, nhưng không ngờ mình lại lăn ra phía ngoài trước, đang trong lúc choáng váng hoa mắt, cả người đã bị hất đến trên mặt đất, sau đó lăn lông lốc vài vòng, lúc này mới ngừng lại ngửa mặt lên trời.

Mặt đất là con đường lấp đầy bùn đất đá vụn. Lúc này Thiện Thủy bị hất xuống đất lại còn lăn lộn mấy vòng vì thế cảm thấy sau ót từng cơn đau nhức kịch liệt, nhắm mắt lại một hồi lâu vẫn chưa phản ứng kịp, đợi đến khi đã có chút bớt đau, thì bên tai lại nghe được có tiếng vó ngựa ở phía sau trên đường đang lao vun vút đến gần.

Bản thân đang nằm ở giữa đường, thật sự nếu bị tuần mã giẫm một cước không chết cũng phải ói ra máu. Nàng cũng không muốn cuộc sống tốt đẹp thế này cứ như vậy bị một cước đạp cho bẹp dí. Vội vàng giãy giụa muốn đứng lên.

Bạch Quân cùng Trương mù mù trên xe cũng hết sức kinh hoàng từ phía sau chạy tới giúp đỡ, Văn thị vừa mới ổn định cơ thể, hô nhẹ một tiếng, cũng không cần người nâng dậy, gần như là nhảy xuống xe ngựa chạy như bay đến hướng Thiện Thủy.

Những kỵ mã kia đã đến gần trước mặt, có lẽ do thấy đường bị cản trở, ngựa phát ra tiếng chuông kêu leng keng rồi sau đó ngừng hẳn lại.

“Nhu Nhi, con thế nào? Con không sao chứ?”

Văn thị hoảng hốt lo sợ đỡ lấy Thiện Thủy đã ngồi dậy trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch run giọng hỏi.

Thiện Thủy chỉ cảm thấy phía sau đầu đau nhói, đưa tay sờ soạn rồi lấy xuống, lòng bàn tay đã nhuốm vết máu.

Chẳng trách lại đau như thế, có lẽ lúc nãy đập đầu vào hòn đá nhỏ, nên đã đâm vào sau ót. Cũng may, nhìn lượng máu này hẳn không phải là lỗ lớn.

Coi như nàng mạng lớn. Lúc này nếu đầu bị đập một lỗ lớn hơn, mắc phải phong đòn gánh gì đó, thì cho dù là có vị hôn phu thầy thuốc Trương Nhược Tùng ở đây, chỉ sợ cũng sẽ đi đời nhà ma thôi.

Thiện Thủy nhíu mày ráng chịu đau, được dìu đỡ chậm rãi bò từ trên đất đứng lên, tránh sang một bên nói: “Con không sao. Chỉ là bị xước chút da. Trước tiên nhường đường cho người ta đi.”

Khi nàng nói chuyện, cũng không hề nhìn về phía người trên mảy thốt ngựa kia.

Văn thị nhìn thấy máu trong lòng bàn tay nàng, làm gì còn trông nom đến việc đang cản đường của người ta, thất thanh hét lớn: “Còn nói không có việc gì, bị chảy máu rồi!” Tay run run lấy ra chiếc khăn chặn lại sau ót nàng.

.

Một hàng ngựa dừng lại chính là An Dương Vương Hoắc Thế Du. Hắn vội vã vào thành, xa xa trông thấy một thiếu nữ áo xanh bị quăng ngã trên đường, đến khi giục ngựa đến gần, con đường lại bị ngăn cản, đầu tiên hơi có chút không kiên nhẫn. Thị vệ sau lưng thấy thế đang muốn tiến lên xua đuổi mở đường, bỗng nhiên Hoắc Thế Du nhìn thấy trên xà ngang buồng xe chiếc xe ngựa kia có mộc nhân* của “Thiên Chương các Tiết” —— Thật ra là quan viên lớn nhỏ trong Lạc Kinh quá nhiều, cho nên các gia đình khi đi ra ngoài đều đính nhân ở trên xe ngựa để được người phân biệt, ước định thành phong tục. Từ đó không dám sơ suất. (mộc nhân là biển hiệu = gỗ gắn trên xe)

Tiết Lạp là Thầy dạy ở Thái Học viện* cho hắn khi còn nhỏ. Hôm nay tuy không còn đến Thái Học viện nữa, nhưng hàng năm vào dịp Lễ - Tết vẫn sẽ chuẩn bị lễ vật chuyển tặng bày tỏ ý chúc mừng, thỉnh thoảng có thời gian cũng sẽ đi Thiên Chương các thăm viếng ân sư, mời ông ấy chỉ giáo thêm chế tác thư họa của mình. Hiện tại nhìn thấy nhân hiệu này, liền đoán đây hẳn là gia quyến Tiết gia. Liền nhảy xuống ngựa đến gần hơn một chút, mở lời hỏi: “Phu nhân có phải là gia quyến của Tiết Đại học sĩ Thiên Chương các?” (*cấp học cao nhất thời phong kiến)

Văn thị đang run giọng hỏi trên người nữ nhi có té bị thương chỗ nào khác nữa không. Nghe thấy có người hỏi, lúc này mới quay đầu nhìn lại. Ngày trước bà đã từng trông thấy Hoắc Thế Du từ xa nên nhận ra được. Nhất thời ngẩn ra, đến khi phản ứng lại, vội vàng gập đầu, rồi cất tiếng gọi “Điện hạ”, thiếu chút nữa buồng Thiện Thủy xuống trước, chỉ đành nhìn hắn làm lễ ra mắt.

Thiện Thủy trước nay chưa từng thấy qua An Dương Vương, nghe Văn thị lớn tiếng gọi như thế, giương mắt nhìn lên trông thấy thanh niên nọ một thân phôi đồ trang sức hình Rồng, chân mang giày cung điện, thì cũng đoán được thân phận người này, không thể làm gì khác hơn đành cố gắng chịu đau theo sau Văn thị cùng nhau muốn hành lễ chào hỏi.

Hoắc Thế Du đã tự mình bước một bước dài tiến lên, khiêm tốn nâng đỡ bảo không cần hành lễ. Ánh mắt rất nhanh lướt qua người Thiện Thủy.

Hắn là môn sinh của Tiết Lạp, nhưng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhi nối nghiệp của ân sư. Thấy nàng một thân y phục màu xanh ngọc bích, càng làm nổi bật lên làn da như tuyết dung mạo như hoa của nàng, tướng mạo xinh đẹp đến bức người. Có lẽ do mới vừa rồi té ngã bị thương, nên đầu lông mày lúc này hơi nhăn lại, trên mặt ẩn hiện vẻ đau đớn, nhưng mặc khác, nhìn vào khí sắc lại có phần vô cùng động lòng người.

Hoắc Thế Du thân là hoàng tử, đương nhiên gặp qua không ít mỹ nhân. Hắn cũng không phải là người háo sắc. Nhưng người nữ nhi này của Tiết gia, vừa nhìn thấy vẫn không kiềm được muốn nhìn nhiều thêm một lát. Lại trông thấy chiếc khăn tay trên tay Văn thị đã nhuộm vết máu, chợt nhướn mày lên nhìn tới hướng người đánh xe.

Phu xe Tiết Đại nhận thấy mình gây họa, lại còn gặp phải An Dương Vương đang đến trước mặt, đã bị dọa đến mặt không còn chút máu quỳ mọp trên mặt đất. Vừa thấy hần cau mày nhìn về phía mình, liền dập đầu rung giọng nói: “Điện hạ, tha cho tiểu nhân! Đều do tôi nhất thời bất cẩn, không để ý đoạn đường phía trước có một cái hố, ngựa vừa giẫm vào liền bị trật chân vì thế nên mới khiến cho cô nương bị ngã xuống. Tôi đáng chết vạn lần, xin hãy tha thứ cho tiểu nhân đi!” Dứt lời cuống quýt dập đầu.

Tiết Đại là người đã lớn tuổi ở Tiết gia, thường ngày cũng tương đối thận trọng, mẹ con Thiện Thủy đi ra ngoài đều là do hắn đánh xe. Thiện Thủy thấy hắn bị dọa đến thành như thế. Nói ra, thân phận An Dương Vương này tuy rằng quý trọng, nhưng bất quá cũng chỉ ngẫu nhiên gặp trên đường mà thôi, vì vậy nói: “Tiết Đại thúc đứng lên đi, ta chỉ có xước chút da đầu, trở về bôi thuốc là được. Chuyện cũng không có gì lớn.”

Văn thị thấy nữ nhi nói giúp cho Tiết Đại, thuận tiện cũng bảo hắn đứng dậy. Nhưng Tiết Đại sợ chính là uy thế của vị hoàng tử này, vẫn quỳ tại chỗ không dám nhúc nhích.

Hoắc Thế Du lại quét mắt nhìn đến Thiện Thủy, bắt gặp một đôi mắt sáng quắc của nàng đang nhìn về phía mình, vui buồn không phân rõ. Trong lòng không hiểu sao bỗng xẹt qua một thứ cảm giác quái dị. Hiểu được nàng đây là đang ý bảo hắn lên tiếng. Liền cau mày nói: “Đứng lên đi.”

Tiết Đại như gặp đại xá, lúc này mới run rẩy đôi chân đứng dậy.

Hoắc Thế Du đến trước xe ngựa xem xét, trông thấy hàm thiếc và dây cương ngựa ngã quỵ xuống đất không dậy nổi, đoán được xương đòn của nó đã bị gãy, quay đầu nhìn Phương Tuấn thị vệ của mình nói: “Tạm đổi ngựa của người tới đây.”

Phương Tuấn lập tức cung kính cất tiếng đáp ứng, dẫn ngựa đi lên đổi hàm thiếc và dây cương với Tiết Đại.

Văn thị vội nói: “Đa tạ ý tốt của Điện hạ. Mẹ con ta xin ghi nhận. Phía sau còn có một chiếc xe, đi cùng nhau cũng không có gì đáng ngại, không dám làm phiền Điện hạ.”

Hoắc Thế Du liếc nhìn chiếc xe nọ của Tiết gia ở phía sau, cũng chỉ là chiếc xe ngựa nhỏ dùng để chở hạ nhân, cười nói: “Sư mẫu nói quá lời rồi. Từ nhỏ ta được Lão Sư dạy dỗ, ân tình sâu nặng. Hôm nay nếu đã ngẫu nhiên gặp được, đây cũng chỉ là một chút chuyện nhỏ mà thôi. Tiết cô nương xem ra có thương tích, sư mẫu nên nhanh chút đưa nàng trở về chẩn bệnh và chữa trị cho thỏa đáng.”

Văn thị đối với nữ nhi vàng ngọc này từ nhỏ thương yêu cưng chiều tựa như tâm can máu thịt, bản thân nữ nhi cũng rất thận trọng, kể cả té ngã bị trầy da cũng chưa từng có, làm gì có chuyện dập đầu đến chảy máu thế này? Lòng đã sớm nóng như lửa đốt. Lúc này nghe thấy An Dương Vương cũng đã nói như vậy, không còn câu nệ chuyện gì khác nữa, vội nói đa tạ rồi dìu Thiện Thủy đi về phía xe ngựa.

Hoắc Thế Du đưa mắt nhìn theo bóng lưng đó, bỗng nhiên nói: “Xin phiền sư mẫu trở về nói với Lão Sư một tiếng, nói là qua mấy ngày nữa ta sẽ đến nhà viếng thăm, để ôn lại ân tình cũ của Lão Sư đối với môn sinh.”

Văn thị có chút kinh ngạc, quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhận thấy vẻ mặt hắn trịnh trọng nghiêm túc nên cũng vội vàng đồng ý.

Hoắc Thế Du trông thấy bóng dáng xanh nhạt kia được dìu lên xe ngựa, cửa xe cũng khép lại, thế nhưng từ đầu đến cuối nàng lại không hề quay đầu liếc mắt nhìn hắn một cái. Văn đưa mắt nhìn theo đến lúc xe ngựa rời đi, rồi mới nhìn sang Phương Tuấn đang chờ đợi ở bên cạnh nói: “Người hãy ở lại, thuận tiện lấp hết hố cho con đường này bằng phẳng lại, để tránh cho lại có người đi ngang qua bị ngộ thương nữa.”

Phương Tuấn ngần ra, nhưng cũng rất nhanh đồng ý. Lúc này Hoắc Thế Du mới xoay người lên ngựa, dẫn theo nhóm thị vệ còn lại cùng nhau chạy như bay về hướng cửa Thành phía Nam, rất nhanh đuổi lên tới chiếc xe ngựa của Tiết gia ở phía trước, vờn người phóng vọt qua.

Văn thị ngồi ở trong xe, Thiện Thủy đang để đầu nằm ở trên đầu gối mẫu thân. Nghe được bên ngoài xe một hồi tiếng vó ngựa như gió vượt qua, Văn thị sờ soạng mái tóc của Thiện Thủy, tự mình lầm nhảm nói: “Trước đây chỉ từng thấy vị An Dương Vương này ở từ xa một hai lần, nghe người ta nói hấn cũng không kiêu ngạo thân phận của mình, rất biết chiều hiền đãi sĩ*. Hôm nay tình cờ gặp được, quả nhiên danh bất hư truyền. Nhận sự giúp đỡ của hấn, còn hơn con ngựa này hiện tại không khéo đành phải tự mình dẫn quay trở về rồi, dù sao cũng phải chuẩn bị phần lễ vật. Có điều, nhân vật cỡ như hấn, bản lĩnh cũng không tầm thường, tặng cái gì ngược lại phải cân nhắc một chút.” (*Chiêu hiền đãi sĩ: Hạ mình cầu hiền - thời phong kiến, chỉ vua chúa, quan thần hạ mình kết bạn với người hiền tài)

Thiện Thủy nhắm mắt không lên tiếng, mặc cho Văn thị nói đầu đầu, cũng không đáp lại câu nào, nhưng trong lòng thì như đưa đám.

Hôm nay trước khi xuất môn, thật sự nên coi lại Hoàng Lịch*. Đầu tiên là gặp phải ca ca nhà mình làm một chuyện rợn lòng, bây giờ còn thiếu chút nữa bị té gãy cổ. Không chỉ vậy, sau đầu còn đau như kim châm, khi vừa lên xe còn phát hiện cả lòng bàn tay và đầu gối đều bị trầy rách da đến rướm máu. (*sách nói về thời tiết ngày tháng)

Ôi, thật là máu đổ tai ương. Trong lòng nàng ai oán kêu rên. Nhớ lại từ nhỏ đến lớn, làm bất cứ việc gì nàng lúc nào cũng thận trọng, ngay cả đi đường cũng chưa từng bị té ngã lần nào. Hôm nay bỗng nhiên lại bị ngã lộn nhào một cái khủng bố như vậy. Chẳng lẽ là điềm báo cho tương lai mình có Đại Biến Cố gì? Trở về phải mau tắm rửa bằng nước lá bưởi mới được, xua đuổi hết hơi nấm mốc mới có thể yên lòng.

3. Chương 3

Kết cấu của Lạc Kinh gồm bốn phương hướng, khắp nơi đều tề chỉnh ngay ngắn. Đông Tây Nam Bắc mỗi hướng có ba cửa, tổng cộng là mười hai cửa. Phía Bắc là Cung Thành và Hoàng Thành. Trung thư tỉnh ở ngoài cửa Thừa Thiên Hoàn Thành được phân bố theo thứ tự: Lục bộ, ngũ tự, quan đốc sát, vườn ngự uyển Hàn Lâm của Vương Triều, vân vân... Ở vùng lân cận đó là phủ đệ Vương Hầu cùng các gia đình triều thần chi chít như sao trên trời, đi xuống là chợ phía Đông và chợ phía Tây, tiếp theo nữa chính là đến khu sinh sống ăn ở của thường dân trong Hoàng Thành. Có thể nói, người càng quyền cao chức trọng thì càng được sống gần nơi Vua ở.

(*Trung thư tỉnh = chức quan đứng đầu 1 tỉnh)

Bộ = cơ cấu triều chính trong xã hội phong kiến, phân thành: lại, hộ, lễ, binh, hình, công.

Tự = chùa chiền.)

Tiết gia là nhà dòng dõi Nho Học mấy đời cả nhà thanh liêm cao quý, nhà riêng so với của dân thường đương nhiên cao quý hơn rất nhiều, nhưng so với quyền thế cao ngút trời của những hào phú khác, thực chất là thua kém bội phần. Tiết gia sống ở trên đường Ninh Vĩnh thuộc khu Xuân Huy Môn tại thành phía Đông. Nơi ở đều là ván gỗ, không Vương phủ rộng lớn lừng lẫy bức người, phần lớn là mấy cái tiểu viện cùng mấy gian nhà lẻ tẻ, quan gia sống đơn sơ như Tiết gia thực chỉ giống với một quan phủ bình thường không tốt cũng chẳng xấu.

Xe ngựa của Trương gia vẫn luôn ở phía trước, không hề hay biết gì về tình huống ở phía sau, cho đến khi vào cửa Thành Minh Đức ở phía Nam, xe ngựa đi đến ngã tư Ninh Vĩnh, lúc xe ngựa dừng lại Trương phu nhân muốn cáo biệt với Văn thị thì mới biết được sự việc này. Sau khi thăm hỏi kiểm tra một hồi, rồi vội vàng vàng nói muốn trở về nhà mình bảo để trượng phu đến xem cho Thiện Thủy.

Trương Thanh là vị quan đứng đầu Thái Y viện, y đạo cao thâm. Văn thị nghe vậy vội cảm tạ.

Chuyện Thiện Thủy vừa mới bị ngã, quả thật không nhẹ chút nào. Vết máu nơi miệng vết thương sau gáy mặc dù đã đông lại, nhưng đến bây giờ đầu vẫn còn thấy đau, về phần khuỷu tay và đầu gối những chỗ bị xây xát, đó chỉ là ngoài da không đáng kể. Nàng nhanh chóng được dìu vào phòng mình, ngay cả quần

áo bên ngoài bị dơ cũng không kịp thay ra đã bị ra lệnh nằm xuống. Nhũ mẫu Lâm thị chăm sóc nàng từ nhỏ cùng với nha đầu Vũ Tinh hầu hạ ở bên cạnh trông thấy nàng bị thương như vậy cũng bị dọa cho chết khiếp, vội vàng mang nước ấm tới, còn Văn thị thì tự tay vắt khăn rồi xoắn lên ống tay áo và vấy của nàng, nhìn thấy trên da thịt vốn dĩ mềm mại trắng như tuyết bị chà sát rách từng mảng đang rướm máu lại còn dính cả bùn đất, thật sự nhìn thấy mà đau lòng vô cùng. Bà đau lòng tự trách mình không ngớt, cẩn thận giúp nữ nhi lau rửa vết thương.

Trương gia cách Tiết gia không xa lắm. Thiện Thủy vừa mới yên tĩnh nghỉ ngơi chẳng được bao lâu, Trương phu nhân đã đưa trưởng phu Trương Thanh vốn đang nghỉ ngơi ở nhà tới. Bởi vì Trương Thanh là Thái Y, vừa là trưởng bối, hai nhà cũng quen biết nhau vì thế khám bệnh hay điều trị cũng không cần phải câu nệ. Ông không nhìn đến vết thương trên chân và cánh tay, chỉ quan sát lòng bàn tay bị xây xát trong lòng liền có cân nhắc. Tỉ mỉ kiểm tra xem xét vết thương ở phía sau đầu, may mắn chỉ lớn bằng đầu ngón tay ngón cái. Để lại thuốc thoa ngoài da và một hộp Tử Kim thuốc an thần, ông cũng giải thích thuốc này có thể xoa đi cảm giác đau đớn của vết thương gây ra, đồng thời còn bảo phải an dưỡng trên giường mấy ngày, hẳn là sẽ không có gì đáng ngại. Văn thị luôn miệng nói lời cảm tạ, sau đó tiễn bước phu thê hai người họ. Quay về trở lại tiếp tục bận rộn chăm sóc Thiện Thủy một hồi.

Thiện Thủy được bôi thuốc rồi uống thuốc, cũng thay luôn y phục lụa mềm trắng sạch sẽ nằm lại giường, Văn Thị dặn dò Bạch Quân và Vũ Tinh hết lần này đến lần khác phải cẩn thận hầu hạ cho tiểu thư, sau đó mới an tâm cùng Lâm thị rời đi.

Lúc sắp tới Tiết Anh mới tranh thủ về nhà trước khi phụ thân trở về. Nghe nói Thiện Thủy bị ngã xuống xe ngựa cũng bị dọa đến giật mình, vội chạy tới viện nàng ở để thăm hỏi.

Có lẽ bởi vì ở kiếp trước khi còn trẻ làm việc quá sức dẫn tới cái chết thê thảm rút ra được bài học kinh nghiệm, Thiện Thủy bây giờ xác định mục tiêu sống cho bản thân chính là thanh tĩnh đến vô vị, hoàn toàn triệt để làm nữ nhi của Tiết Lạp. Phàm nếu chuyện không thể kham được thì sẽ kiên quyết không động vào. Ngoại trừ chuyên tâm luyện tập nữ công, cùng mẫu thân Văn thị học quy củ để làm một tiểu thư khuê các cũng như chuyện bếp núc và cầm kì thi họa Về phương diện tài nghệ những thứ như gảy đàn, hội họa, làm thơ từ ca khúc, nàng chưa từng dồn hết tâm trí để suy nghĩ phải làm như thế nào, chỉ cần xong việc là được. Tất nhiên nàng lại càng hiểu rõ chính mình, đây là môn nghệ thuật đòi hỏi tính tỉ mỉ kỹ lưỡng, cho dù bên cạnh có cha là nhà chuyên môn tài ba, nàng biết mình có cố gắng mười đời cũng không có khả năng nổi trội, cho nên vẫn là tiết kiệm bớt hơi sức càng sớm càng tốt. Nếu mọi chuyện thuận buồm xuôi gió, nàng hiện tại chỉ chờ gả cho Trương Nhược Tùng một thanh niên rất vừa ý nàng. Nhưng hôm nay, Tiết Anh hành động lỗ mãng như vậy, đã chạm tới ranh giới của nàng. Xử sự không hay sẽ ảnh hưởng tới danh dự của nàng, làm xáo trộn kế hoạch của nàng, thậm chí còn gây trở ngại cho nửa đời sau của nàng. Tất nhiên nàng không thể buông trôi bỏ mặc như vậy được. Cho nên vừa nghe nói hẳn đến thăm mình, cũng bắt chấp đầu còn hơi đau, nàng vội ngồi dậy chính đồn lại y phục ngồi chờ.

Bởi vì là huynh muội ruột thịt, hai người từ nhỏ cũng thân thiết, đương nhiên không có gì phải kiêng dè. Tiết Anh nghe được Bạch Quân mời vào, vội vàng đi theo vào phòng Thiện Thủy. Sau khi cho người trong phòng lui ra, nhìn thấy nàng ngồi ngay ngắn bên cạnh bàn trà mặt xuống, vội vàng lấy từ trong ngực ra một xâu chuỗi ngọc trai Bát Bảo Lưu Ly mới mua đưa tới trước mặt nàng cười hì hì nói: “Muội muội nhìn đi, xem có thích không? Ca ca là cố ý mua ở chỗ lão Thụy Lân uội đó. Chũng quây nói đây là hàng mới nhập, vô cùng đẹp mắt.”

Lão Thụy Lân là cửa hàng châu báu nổi tiếng nhất trong Kinh, không ai không biết. Thiện Thủy đến nhìn cũng không thèm nhìn một cái, chỉ quan sát chăm chú nhìn Tiết Anh đang đứng trước mặt mình.

Tướng mạo Tiết Anh cũng rất có khí thế, ngũ quan tuấn tú, đường nét có phần giống Tiết Lạp. Chỉ tiếc là không di truyền được một chút nào tài Thẩm Hoa nho nhã sâu sắc của phụ thân, đầu lông mày thì có vẻ hơi ngắn.

“Trên mặt ta mọc hoa à?”

Tiết Anh bị nàng nhìn đến cảm thấy bất an, vội đưa tay lên sờ sờ lên mặt.

Thiện Thủy thu lại ánh mắt, hừ một tiếng nói: “Từ nay về sau muội cũng không dám tùy tiện nhận thứ gì của ca ca huynh nữa. Ai biết được rốt cuộc trong tay huynh còn có trò gì khác tiếp theo hay không.”

Tiết Anh hiểu được hôm nay mình hành sự đắc tội với muội muội, vì lấy lòng nàng cho nên cố ý đi mua những thứ này rồi mới trở về nhà. Hiện tại thấy nàng không hề có chút cảm kích nào, liền kêu oan nói: “Muội muội thân ái của ta à, ca ca ta hôm nay đúng thật là có chút hồ đồ. Nhưng mà vòng tay này thật sự là ta tự mình mua. Còn mất hơn nửa tháng tiền tiêu của ta đó. Nếu ta có một câu nào dối trá, cho ta bị Ngũ Lôi Oanh Đỉnh đi.”

Thiện Thủy thấy vẻ mặt hần không giống như giả bộ, nghĩ bụng chắc cũng không đến mức còn dám lớn mật tự mình đến âm thầm giúp người trao nhận. Nàng không có nhận đồ nhưng sắc mặt đã có phần hơi hòa hoãn, nói: “Ca ca, tâm tư của huynh không hề chú tâm vào việc học, cả ngày cứ qua lại với những người đó, phận làm muội muội nếu tốt sẽ không nói thêm điều gì. Huynh là người sắp thành gia rồi, nặng nhẹ của bản thân hần là phải hiểu rõ. Có điều huynh không nên đem chủ ý đổ lên đầu muội. Chuyện xảy ra ngày hôm nay, nếu như bị truyền ra ngoài, cùng lắm thì muội bị người ta nói xấu sau lưng mà thôi, cũng không hề gì. Nhưng mà từ nay về sau người khác sẽ đánh giá gia đình chúng ta như thế nào? Huynh bảo phụ thân làm sao để gặp mặt đồng liêu của người?”

Tiết Anh cũng có phần hối hận cho sự lỗ mãng của mình hôm nay. Bị muội muội nhỏ hơn mình hai tuổi trách móc như vậy, mặt cũng sung huyết đỏ bừng, trong lúc nhất thời không phản bác lại được. Nhưng trong lòng lại không cam tâm. Sững sốt một lúc, rốt cuộc cắn răng nói: “Phải, ta biết ta làm uội rất thất vọng. Phụ thân chúng ta là Đại Nho đương thời, ngay cả Hoàng thượng cũng kính trọng ông ba phần. Ta thân là con trai của phụ thân, nếu như ta được Kim Bảng đề danh (có tên trên bảng vàng), ai ai cũng cho rằng đó là lẽ thường tình. Nhưng nếu ta liên tục thi không đỗ, thì đó chính là chuyện cười cho thiên hạ. Vậy còn ta rốt cuộc sẽ như thế nào? So với người khác muội muội người phải rõ ràng hơn cả. Nếu ta có một người cha tài ba như vậy, không không, đừng nói giống phụ thân, chỉ cần ta được giống như muội muội cũng có thể đọc sách, lý tưởng của ta cũng không đến nỗi bị động như thế. Ta không hiểu Tiết gia làm sao có thể sinh ra một đứa con như ta vậy. Việc học của ta từ nhỏ đã không tốt. Dù ta có chăm chỉ thế nào, từ trước đến nay phụ thân khen muội cũng nhiều hơn khen ta. Còn gần nửa năm nữa chính là Đại Bĩ. Ta nói thật với muội, ta là nửa điểm nắm chắc cũng không có. Cho dù ta may mắn có thể trúng, kỳ thi mùa Xuân sang năm lại trúng nữa, dù vậy thì tiền đồ của ta sẽ như thế nào? Cứ nhìn phụ thân chúng ta là muội cũng biết rồi. Cùng lắm ta cũng chỉ là làm một vị tiểu quan mặt phẩm (cấp bậc thấp). Hãy xem con trai của Vương Hàn Lâm đi. Hần được trúng tuyển đã lâu, thế nhưng hiện tại hần làm gì? Một chức Cửu Phẩm tư vụ ở Đại Lý Tự (là nơi xử các quan viên có tội)! Không có phụ thân nâng đỡ, không có chỗ dựa, tương lai hần cứ chịu đựng như thế, từ tư vụ chịu đến bình sự rồi đến tự phó, chịu đến tóc trắng chắc chắn cũng không thể với tới cạnh tự thừa, càng không nói đến cái gì là chủ quản của Đại Lý Tự, việc này quả thật là đang nằm mơ giữa ban ngày!”

Tiết Anh càng nói càng kích động, thanh âm cũng lớn, “Muội muội huynh nói uội biết, huynh không muốn cả một đời cứ chết dí một chỗ như vậy! Huynh biết muội xem thường chuyện huynh đi kết giao khắp nơi. Muội nghĩ huynh thích chạy theo phía sau đám thiếu gia cậu ấm mắt mọc trên đỉnh đầu đó sao? Bởi vì huynh không còn cách nào khác. Đọc sách không có đường tiến thân, huynh chỉ là muốn giúp bản thân tìm một đường đi mới! Đúng thật là huynh không nên đem chủ ý sắp đặt vào muội. Nhưng huynh tuyệt đối sẽ không làm chuyện không có tính toán! Công tử nhà quyền quý trong Kinh nhiều như vậy, tại sao huynh lại một mực chỉ muốn tạo cơ hội cho hần với muội? Chính là bởi vì đối với hần huynh đã nắm chắc phần thắng trong tay! Hần đối với muội vừa gặp đã thương, bản thân cũng không phải là loại người bừa bãi, gia thế lại vô cùng hiển hách. Chỉ cần hần mở miệng, mọi việc sẽ thành công đến tám, chín phần. Muội muội người có một vị hôn phu tốt, huynh cũng có thể đi được con đường mình mơ ước. Vậy thì có gì mà không tốt?”

Lúc này Thiện Thủy thấy rằng mình cần phải đã thông tư tưởng cho vị ca ca này của nàng một lần nữa. Vốn cứ luôn nghĩ hần là một người hời hợt vô tâm, mù quáng chạy theo trào lưu của nhóm thiếu niên hư hỏng lúc bấy giờ. Dù sao cũng không không nghĩ tới lòng dạ hần lại có thể khôn lường như vậy.

Thật ra thì, dựa theo những việc đã trải qua và kinh nghiệm trước đây của nàng, nàng hoàn toàn có thể đã thông tâm tư xấu xa cho vị ca ca này. Nếu so sánh với quân tử hiền nhiên là cách xa tít mù khơi, nhưng loại tinh thần chủ nghĩa thực dụng này cũng không xa lạ với nàng.

Vấn đề là, cứ coi như tên Chung Di đó tốt có lẽ sẽ được một bước lên trời, với nàng đó cũng không phải là vấn đề. Tưởng tượng một chút, gả vào phủ Thái Sư, về sau phải khoan nhượng chịu đựng nhóm thiếp thất lớn nhỏ thông phòng của trượng phu, đây là một chuyện bất buộc của phụ nữ vào thời này, nàng có thể

nhìn như không thấy. Nhưng có một đại Gian Thần hư hư thực thực thiếu chút nữa ngay cả Hoàng đế cũng muốn qua mặt là cha chồng thì tương lai về sau như thế nào còn chưa biết, có một bà chị chồng là hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ sống tại cung Ý Đức, nhưng nghe nói làm thế nào cũng không được người đàn ông của mình yêu thích, vì thế mà tính tình trở nên u ám, điểm chết người chính là, Chung gia này nếu cứ bay cao bay xa như thế mãi thì không có gì để nói, chuyện gì nàng cũng có thể nhẫn nhịn, nhưng ngộ nhỡ một ngày nào đó nếu họ bị sụp đổ, nàng cũng sẽ trở thành một kẻ xui xẻo theo, bản thân Tiết Anh thì đáng đời rồi, nhưng theo sau nàng còn có thể liên lụy đến người mẹ hiền lành đã sinh ra nàng và người cha tài hoa vị đại thúc anh tuấn mà đời này nàng thương yêu nhất. Đây là chuyện tuyệt đối không thể được!

“Nói vậy!” Nàng lập tức trầm mặt xuống, “Ca ca ngươi càng nói càng hồ đồ! Lần này coi như bỏ qua. Nếu ca còn dám lôi muội ra để đạt được mục đích cho riêng mình, muội sẽ lập tức đi nói với phụ thân!”

Tiết Anh vừa rồi vì nhất thời kích động đã nói hết ngọn nguồn sự việc ở trước mặt Thiện Thủy, giờ nói xong mới thấy hối hận. Lúc này thấy nàng giận đến tái mặt, còn lôi cả phụ thân vào, vội vàng gật gật đầu lên tiếng: “Đúng, đúng. Là ta hồ đồ! Sẽ không có lần sau nữa! Muội muội ngươi yên tâm.” Nói rồi giờ chuối ngọc ra trước mặt nàng, cười nói, “Đây thật sự là ca ca tự mình mua. Coi như là nhận lỗi. Muội đừng giận nữa.”

Lời này của Tiết Anh cũng là thật. Hắn đã biết tâm ý của Chung Di, cũng biết hắn sẽ rất nhanh đi cầu xin hoàng hậu. Sau này đương nhiên sẽ không cần đến mình hao phí tâm tư bắc cầu giật dây* nữa. (*làm trung gian giới thiệu)

Thiện Thủy đâu có ngờ rằng lúc này Chung Di đang có chủ ý khác. Thấy Tiết Anh nói rất thành khẩn, cho rằng hắn thật sự đã hối lỗi. Dù sao cũng là ca ca thân thiết thương yêu mình từ nhỏ, nên nhận lấy đeo vào tay. Chuối ngọc trai Lưu Ly trong suốt đeo trên cổ tay trắng muốt như tuyết của nàng lấp lư dưới ánh nắng phản xạ lại với ánh sáng mặt trời, sắc sỡ đến chói mắt.

“Đáng giá, quả thật rất đáng giá với nửa tháng tiền tiêu vặt hàng tháng mà ta bỏ ra! Muội muội đeo vào trên tay thật là đẹp mắt!”

Miệng Tiết Anh như quét mật ngọt không ngừng nịnh hót, Thiện Thủy cũng cảm thấy không tệ, cười nói cảm ơn, huynh muội bắt tay hòa thuận trở lại.

Buổi tối hôm đó, Tiết Lạp biết được hôm nay nữ nhi bị ngã từ trên xe ngựa xuống, cộng thêm sau đầu còn bị thương lưng một lỗ thì đau lòng không thôi ngay cả cơm cũng ăn ít đi một chén, gọi Tiết Đại đến đau lòng khiển trách một trận. Đến tối thấy tinh thần nàng không có vấn đề gì, lúc này mới thoáng yên tâm.

Thiện Thủy nghỉ ngơi hai ngày, cũng cảm thấy tinh thần sáng khoái được đôi chút, những chỗ bị xước ở tay chân cũng đã bắt đầu kết vảy. Thừa dịp khi không có ai, nàng len lén dùng sức hoạt động đầu mình, không thấy còn choáng váng hay đau nhức nữa. Có nghĩa là khi đầu bị chấn động không có để lại di chứng gì, rốt cuộc hoàn toàn có thể thở phào nhẹ nhõm. Hôm nay đúng lúc Tiết Lạp được nghỉ phép ở nhà, nàng theo đến thư phòng quấy rầy ông cả một buổi sáng, rồi cùng nghiên cứu khắc con dấu Kim Thạch. Gần đây ông bắt đầu say mê món này. Sau khi dùng xong cơm trưa, Văn thị theo thường lệ đi nghỉ trưa, Thiện Thủy theo phụ thân đến thư phòng, lúc đầu còn háo hức ngồi được một lúc thì cũng cảm thấy mệt mỏi, mí mắt nặng trĩu. Tiết Lạp thấy nữ nhi như vậy nhìn cũng không nỡ, nên gọi nàng đi nghỉ. Dù sao đời này thứ nàng không thiếu nhất có lẽ chính là còn rất nhiều thời gian, chỉ cần để ý xử dụng hợp lý là được. Nghe xong lời của phụ thân, nàng ngáp một cái đang muốn đứng dậy trở về phòng mình, ngay lúc này có hạ nhân chạy tới, vẻ mặt vô cùng hưng phấn, vừa mừng vừa lo nói: “Lão gia, An Dương Vương điện hạ tới, đây là bái thiếp, còn người vẫn đang chờ ở bên ngoài ạ!”

4. Chương 4

Sự cố vào hôm mẹ con Thiện Thủy trên đường trở về tỉnh cờ gặp được Hoắc Thế Du, Tiết Lạp cũng đã biết ngay trong ngày hôm đó. Qua hôm sau, Văn thị lập tức phái người quay ngựa lại đến gửi tặng tạ lễ. Tiết

Lập nghe kể lại lúc đó Hoắc Thế Du còn tự đề cập mấy ngày nữa muốn đến nhà viếng thăm mình, cũng không để ở trong lòng chuyện đó lắm. Vì cho rằng bất quá đó chỉ là lời nói thuận miệng mà thôi. Không ngờ hôm nay hân lại tới thật. Hai người đồng thời liếc mắt nhìn nhau, ông a lên một tiếng: “Không ngờ Điện hạ lại tới thật. Vô sự nhất định sẽ không tới tận cửa như vậy. Có điều không biết sẽ có chuyện gì đây.”

Thiện Thủy vốn đang định đi về tiểu viện của mình, thấy phụ thân có khách tới thăm, đương nhiên càng phải tránh mặt. Nghe phụ thân nói lẩm bẩm một câu như vậy, liền nghĩ tới tình cảnh ngày hôm đó, trong lòng bỗng nhiên cũng nổi lên chút cảnh giác.

Tuy Tiết Lập từng là Thầy dạy Thái Học cho Hoắc Thế Du, nhưng thân phận của đối phương dù sao cũng vô cùng cao quý, ông đương nhiên không dám chậm trễ, nhanh chóng chỉnh đốn sơ lại y quan rồi vội vã bước ra ngoài nghênh đón. Thiện Thủy không thể làm gì khác hơn đành quay trở về Nguyệt Tà viện của mình. Mới vừa bước vào cửa viện, chú chó lông xù được nàng nuôi đã hơn một năm đang lắc đầu vẫy đuôi nhảy lên mừng rỡ, cả người ướt sũng còn thơm ngào ngát, nhìn là biết mới vừa được tắm rửa. Thiện Thủy thấy vậy liền ngồi xổm xuống ôm lấy nó. Vũ Tình theo sau tươi cười ra đón nàng, chỉ về phía chậu Hòa Hương Lộ đang đặt ở giữa sân nói: “Tiểu thư đã trở lại? Tiểu Tình mới vừa tắm cho Sước Sước, đang muốn lau khô cho nó, có lẽ nó nghe thấy tiếng bước chân của tiểu thư, thoát cái nhảy vọt lên chạy ra. Lỡ tai nó ấy vậy mà còn thính hơn cả con người.”

Chú chó lông xù này được Trương Nhược Tùng mang đến tặng cũng đã hơn một năm. Kể với nàng nói hai con chó nhỏ mới sinh này là nhận nuôi từ chỗ khác. Một con uội muối Trương Nhược Dao, còn một con mang đến tặng cho Thiện Thủy nuôi để giải khuây. Lúc đưa tới còn chưa đến một tháng tuổi, toàn thân trắng như tuyết, chỉ có ánh mắt và cái mũi là đen lúng liến, bộ dáng cực kỳ đáng yêu. Thiện Thủy vừa nhìn thấy liền thích ngay, nên đã giữ lại nuôi, còn đặt cho tên cái là Sước Sước.

Thiện Thủy ôm Sước Sước lên, bảo Vũ Tình lấy khăn vải lau mình cho nó. Rồi lấy ra quả Phật thủ từ trong hộc ở góc phòng mà Sước Sước thường ngày thích nghịch nhất, chơi đùa được một lúc cuối cùng bị nó tha đi, nàng ngồi ở một bên nhìn nó ngậm quả Phật thủ vui sướng chạy nhảy khắp hành lang, cơn buồn ngủ vừa rồi cũng biến mất không còn thấy tăm hơi bóng dáng.

Trong lòng nàng mơ hồ có một linh cảm. An Dương Vương Hoắc Thế Du này hôm nay đột nhiên viếng thăm, nói không chừng lại có liên quan tới nàng.

Suy nghĩ này khiến Thiện Thủy bỗng chốc trở nên lo lắng. Nàng hiện tại chỉ hy vọng là mình đã quá nhạy cảm.

Nàng liền sai Vũ Tình đi một chuyến đến nhìn xem An Dương Vương đã đi chưa, mãi cho đến gần tối, mới biết được phụ thân Tiết Lập vừa tiễn hân đi. Nàng lập tức đến tìm phụ thân. Đến thư phòng, thấy ông đã trở lại đang xem thứ gì đó ở trên bàn. Đến gần hơn chút, mới thấy trên bàn có thêm một cái hộp Trâm Mộc, bên trong có một viên đá màu vàng óng, màu sắc trông vô cùng óng ánh trơn bóng, Tiết Lập đang cẩn thận tỉ mỉ chiêm ngưỡng, sắc mặt có vẻ rất vui thích.

“Nhu Nhi con xem, đây chính là Phúc Hoàng mà mấy ngày hôm trước phụ thân đã nói với con.”

Tiết Lập nghe thấy tiếng bước chân của Thiện Thủy, liền vẫy tay bảo nàng đến xem.

Thiện Thủy vội bước đến gần ông.

Phúc Hoàng Thạch là vật liệu đá quý hiếm trong giới Kim Thạch, có thể nói, có được một tấc Phúc Hoàng cũng tương đương có được ba tấc vàng. Trong thư phòng vốn không có vật này, bây giờ đột nhiên xuất hiện ở đây, không cần phải nói chắc chắn chính là của Hoắc Thế Du mang đến.

“Một khối đá tuyệt phẩm như vậy, phụ thân vẫn thật không dám tùy tiện sử dụng, chỉ sợ làm phí của trời. Chỉ bằng cứ để đó, chờ ngày nào đó có nhiều xúc cảm hơn, ngắm lại xem nên sử dụng nó như thế nào.”

Tiết Lập vẫn không ngừng ngắm nghía viên đá, nhưng Thiện Thủy lại không hề có chút hứng thú nào. Thử dò hỏi: “Phụ thân, vật này là Điện hạ đưa tới sao?”

Tiết Lập cười nói: “Đúng vậy. Hiếm khi thấy hân có lòng như vậy, biết ta gần đây đang sưu tầm về những vật liệu đá, nên đặc biệt mang nó tới tặng.”

“Hắn tới đây đưa cái này? Có còn nói gì khác nữa không ạ?”

“Còn thuận tiện tặng con hộp thuốc mỡ, nói là vật phẩm của Tây Vực cống nạp, có thể làm tiêu tan sẹo, trong Thái Y viện cũng không có thứ này. Ta mới vừa đưa ấu thân con, con nhớ kỹ phải thoa lên sáng và tối.”

Cảm giác không hay trong lòng Thiện Thủy càng nhiều.

Không phải nàng tự mình đa tình. Mà là hành động của An Dương Vương Hoắc Thế Du này quả thực rất trùng hợp, không khỏi khiến nàng nghi ngờ. Tuy rằng một người là bậc Thầy, một người là môn sinh. Môn sinh có lòng đến thăm hỏi Lão Sư, còn tặng phần lễ vật hợp ý vốn cũng là bình thường. Nhưng điểm quan trọng chính là hắn sớm không tặng muện không tặng, trước đây cũng không thấy hắn tới tận cửa như thế này, kỳ lạ là lại tới thăm ngay lúc này, còn “tiện tay” tặng cho nàng thuốc mỡ Còn nữa, ngày đó hắn là người ra tay giúp đỡ, Tiết gia là người nhận sự giúp đỡ đó, dù nói thế nào, hắn cũng không cần phải đến tận nơi biểu đạt tình ý ân cần với người được mình giúp như vậy

Thiện Thủy cố tình lơ đãng hỏi thăm nội dung cuộc nói chuyện, cuối cùng biết được chiều nay, An Dương Vương đã ở suốt bên cạnh Lão Sư ngày xưa của mình, cùng trao đổi chuyện xưa bàn chuyện này, trò chuyện với nhau rất là vui vẻ, vậy mà hai người còn cảm thấy vẫn chưa thỏa mãn. Tiết Lạp thậm chí còn khen hắn không ngớt, nói rằng vốn cũng biết là vị Điện hạ này phú quý từ khi còn trong bụng, nhưng không nghĩ tới lại tâm đầu ý hợp với ông đến thế, thật sự là ngoài ý muốn.

Cái gọi là vô sự mà ân cần, không phải gian trá thì cũng là đạo chích. Lời nói qua loa nhưng ý thì không qua loa. Nếu không có nguyên do, Thiện Thủy tuyệt không tin rằng vị An Dương Vương này sẽ rảnh rỗi đến cố ý chạy tới nhà nàng bỏ cả chiều để cùng phụ thân ôn lại chuyện tình nghĩa thầy trò. Nếu hắn tới đây vì chuyện này thật, nàng còn có thể yên tâm, nhưng bây giờ nàng lại có cảm giác vô cùng lo lắng.

Hoắc Thế Du vẫn chưa có lập Vương phi. Nếu hắn nhìn trúng nàng là sự thật, tháng sau lúc tuyển tú, dựa vào địa vị Tiết gia, nàng không có khả năng sẽ trở thành Vương phi, cùng lắm cũng chỉ là Trắc phi.

Đừng nói Trắc phi, cho dù có khai ân đưa nàng lên làm Vương phi, nàng cũng không có nửa điểm hứng thú.

Ngay cả Chung Di, nàng còn tránh như tránh Hổ dữ, huống chi là Hoắc Thế Du?

Phạm dính vào chuyện Hoàng gia thì cái gì cũng không tốt. Nhẹ thì tổn hại thân thể, nặng thì vạn kiếp bất phục. (ví với một khi đã quyết định làm chuyện gì đó rồi thì kg thể quay lại)

Thiện Thủy trở về Nguyệt Tà viện của mình, cả một buổi tối chỉ suy nghĩ tới chuyện này.

Hiện tại khó hiểu nhất chính là mục đích của Hoắc Thế Du, hắn chỉ là đi đường vòng để lấy lòng phụ thân nàng. Mà phụ thân nàng lại hiển nhiên vẫn hoàn toàn không hay biết rằng nữ nhi nhà mình đã bị người ta để mắt tới.

Nếu nàng đem nghi ngờ của mình nói cho Tiết Lạp biết, để trong lòng ông có sự tính toán trước, ít nhất lần tới gặp mặt thì sẽ chú ý hơn, thậm chí còn tìm lời khéo léo từ chối, như vậy liệu có tốt hơn không? Chỉ ít so với việc suy nghĩ lung tung lúc này của mình, vẫn tốt hơn đến một lúc nào đó thật sự sẽ có một đạo thánh tứ hôn từ trên trời giáng xuống thật.

Thiện Thủy đã quyết định chủ ý, vào tối ngày hôm sau, đợi Tiết Lạp hạ triều về nhà, sau khi dùng cơm chiều xong, ông theo thói quen thường ngày đi đến thư phòng, thì nàng tự mình pha trà Bích Loan Xuân mà ông thích uống nhất mang đến.

Từ sau hôm qua Hoắc Thế Du tới chơi, tâm tình Tiết Lạp cũng tốt hơn nhiều. Thấy nữ nhi mang trà đến, vui cười nói lời cảm tạ.

Thiện Thủy đặt khay trà xuống, lấy ra hộp thuốc mỡ ngày hôm qua Văn thị đưa cho nàng rồi đẩy về phía ông.

Tiết Lạp thấy thế, liền nói: “Thuốc này?”

Thiện Thủy nói: “Phụ thân, thuốc này con không dám động tới. Xin phiền phụ thân trả nó lại cho Điện hạ.”

Thấy Tiết Lạp có vẻ khó hiểu. Thiện Thủy liền nói hết ra suy nghĩ của mình, sau cùng nói: “Phụ thân, cũng không phải là nữ nhi tự mình đa tình buồn lo vô cớ. Thật ra thì, nếu như con chỉ suy nghĩ lung tung thì thật quá tốt. Chỉ sợ lỡ như đúng là sự thật. Phụ thân chắc chắn sẽ không hy vọng nhìn con dần thân đi vào con đường này phải không?”

Tiết Lạp tuy là người đọc sách, nhưng cũng không phải là người không thông suốt sự việc. Ngày hôm qua chỉ là cùng môn sinh ngày xưa nói chuyện đến quá mức hợp hợp ý nhau, vả lại Hoắc Thế Du cũng không hề nhắc tới một chút gì về chuyện này, ông mới không có nghĩ tới điểm này. Bây giờ được Thiện Thủy nhắc nhở, ông bỗng nhiên lâm vào trầm mặc. Rồi cẩn thận nghĩ kỹ lại, mình cùng vị hoàng tử này tuy là có quan hệ thầy trò, nhưng nhiều năm qua, hẳn đối với mình bất quá cũng chỉ dừng lại ở mức lễ nghĩa như thầy trò mà thôi, không có qua lại thân thiết. Hai nhà Chung - Mục hiện tại đang tranh chấp với nhau ở trong triều, mình chưa bao giờ xen vào những chuyện này, chính vụ đối với ông hoàn toàn không có ích lợi. Hoắc Thế Du bỗng nhiên có thái độ khác thường, quả thật có gì đó kỳ lạ, chẳng lẽ thật sự là đang để ý đến nữ nhi nhà mình, cho nên mới tới tận cửa viếng thăm?

Chợt nghĩ tới đợt tuyển tú nữ vào tháng sau, ngay lập tức Tiết Lạp hoảng sợ đến mức cả người đều đổ mồ hôi lạnh.

Thiện Thủy và Nhược Tùng nhi tử của Trương gia, mặc dù không tính là thanh mai trúc mã, nhưng là thân quen nhau từ rất lâu. Ông cũng rất là ưng ý với người thanh niên đó. Trong lòng đã coi hắn như con rể. Nếu vị An Dương Vương này thật sự chen ngang vào chuyện này, đến lúc đó đi cầu xin thánh chỉ tứ hôn xuống, bản thân ông cũng chỉ có thể phụng chỉ hành sự, đưa nữ nhi vào Hoàng gia.

Tiết Lạp cau mày, suy nghĩ một chút rồi nói: “Phụ thân đã biết. Đúng lúc Điện hạ có hẹn hai ngày nữa sẽ tới Hàn Lâm Uyển nhà mình, nói là tìm kiếm hỏi thăm được một cuốn sách ghi chép về Kim Thạch. Để lúc đó phụ thân thử dò xét xem hắn nói như thế nào. Ta nhận thấy hắn cũng là người biết lễ, hẳn là sẽ không ép buộc làm khó người khác. Chuyện này con trước hết đừng để nương con biết, ta sợ nàng lo lắng chuyện không đâu.”

Thiện Thủy vội nói: “Con biết rồi. Cho nên mới chỉ đi tìm phụ thân.” Nói xong rồi dâng trà đảm vai cho ông.

Tiết Lạp thoải mái hưởng thụ sự chăm sóc ân cần của nữ nhi. Qua ánh đèn, ông hồi tưởng lại mới ngày nào đó nữ nhi mình như vẫn còn là một đứa bé bi bô tập nói thắm thoát nay đã trở thành thiếu nữ yêu kiều xinh đẹp, diện mạo xinh đẹp đến nỗi có thể khiến cho nam tử trong thiên hạ phải nao lòng, trong lòng vừa tâm đắc, lại vừa sầu não, không khỏi thở thật dài một hơi.

Hai ngày sau, Tiết Lạp sau khi tan triều đi vào cửa Hàn Lâm Uyển nhà mình, rốt cục cũng đợi được Hoắc Thế Du đúng hẹn đang đi đến. Tiết Lạp ra đầu ấy vị tiến sĩ cùng vài người biên tu* Ngũ Kinh (NK = kinh điển Nho giáo: Thi, Thư, Dịch, Lễ, Xuân Thu) ở bên cạnh tránh đi một chút, rồi mời Hoắc Thế Du vào ngồi. Sau khi nhận sách Kim Thạch mà hắn đưa qua, lật xem sơ qua rồi đẩy trở về, khẽ cười nói: “Đa tạ điện hạ có lòng. Chỉ là hôm qua tiểu nữ trong nhà vô ý nhiễm phong hàn. Tuy là chút bệnh nhẹ, nhưng cũng đủ làm thần nóng ruột nóng gan, đối với Kim Thạch cũng không còn hứng thú nữa. Sách này cùng Hoàng Thạch lần trước điện hạ tặng cho để ở trong tay thần cũng chỉ là người tài giỏi không được trọng dụng, thật sự đáng tiếc, Điện hạ thu hồi ngược lại mới là chuyện tốt.” Dứt lời từ dưới thư án lấy ra hộp gỗ mun đen đựng Phúc Hoàng Thạch, rồi đẩy về phía Hoắc Thế Du. (biên tu = người soạn sách, sử quan ngày xưa)

Hoắc Thế Du nhất thời ngẩn ra.

Hắn đối với Tiết Thiện Thủy có thể nói là vừa gặp đã phải lòng. Ngày hôm đó sau khi trở về liền có phần lưu luyến không thể quên được. Trước mắt lúc nào cũng bắt chợt hiện lên hình ảnh đôi mắt đen láy khi nàng nhìn hắn, luôn cả cái biểu cảm vì đau đớn mà nhúm mày đó của nàng, cũng làm cho hắn thấy rằng trước mắt như bừng sáng hẳn lên, thật sự là có một loại cảm xúc tuyệt diệu mơ hồ nói không nên lời. Cho nên lúc đó mới bật thốt lên nói ra lời sẽ tới tận nhà viếng thăm. Trở về gần như là thức trắng đêm khó ngủ, ngày hôm sau không nhận được liên sai cung nhân thân cận đi nội vụ tra xét danh sách tú nữ, biết nàng có tên trong danh sách, trong lòng liền nổi lên một ý nghĩ. Vì vậy mới đến thăm dò trước một ngày.

Hôm nay tới đây, hắn vốn là dự định nói rõ với Tiết Lạp tâm tư của mình. Hiện tại thấy thái độ của ông cùng ngày trước không hề giống nhau, hẳn là người thông minh, đương nhiên đoán được trong đó đã xảy ra

chuyện, trầm ngâm một lúc rồi nói: “Ân sư lo lắng cho lệnh ái, cũng là chuyện thường tình của con người. Chỉ không biết bệnh nàng đã khá hơn chút nào chưa? Nếu vẫn không ổn, có thể mời Thái Y đến chẩn bệnh điều trị.”

Tiết Lạp thở dài nói: “Đa tạ điện hạ quan tâm. Trương viện sử Thái Y viện cùng thần từ trước đến nay đều có giao tình thân thiết, hai nhà cũng thường xuyên qua lại nhiều năm. Cũng đã đến xem qua rồi. Nói nghỉ ngơi mấy ngày nữa sẽ không có việc gì. Chỉ là trong lòng thần còn có nỗi niềm khác, so với chuyện này còn khiến cho thần buồn phiền hơn.”

Hoắc Thế Du nói: “Ân sư có việc cứ nói. Nếu ta có thể giúp, nhất định sẽ không từ chối.”

Tiết Lạp liếc hẩn một cái, nói: “Thật sự là một lời khó nói hết. Vốn không nên nói ra chuyện này ở trước mặt Điện hạ. Nhưng nay Điện hạ đã hỏi tới, thần liền cậ già lên mặt nói vài lời, mong Điện hạ đừng chê cười. Nhắc tới cũng xấu hổ, thần chỉ là bị chuyện hôn sự của con cái phiền nhiễu mà thôi. Xưa nay thần với Trương Thanh có giao tình rất tốt, hai nhà từ lâu cũng có ý nguyện kết thành thông gia. Có điều chuyện lớn như tuyển tú nữ thần không dám chống lại, trước mắt chỉ dám tùy theo số phận. Cũng may con gái của thần tư chất bình thường, có lẽ cũng sẽ không thể lọt vào mắt của quý nhân. Hiện giờ chỉ còn chờ đợt tuyển tú qua đi, mới có thể lo chuyện hôn sự.”

Sắc mặt Hoắc Thế Du khê biến.

Hắn đã sớm hiểu được ngụ ý của ân sư mình. Đang uyển chuyển lựa lời để nói cho hắn biết, nữ nhi của ông đã có người kết duyên, mong hắn đừng nghĩ cách nữa.

Hắn nhớ rõ vào mấy ngày trước, lúc mình đến nhà viếng thăm, vị ân sư này còn không hề phát hiện ra ý đồ của hắn, hai người trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Nhưng chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, thái độ ông lại lập tức thay đổi một trời một vực. Là do chính bản thân ông nhận thức được, hay là có người nhắc khéo?

Hắn lập tức lại nhớ đến cái cảm giác của ngày hôm đó, lúc hắn và nàng nhìn thẳng vào mắt nhau.

Con người bình thường có thể ngụy trang, nhưng khi gặp phải chuyện xảy ra ngoài ý muốn, sẽ biểu hiện rõ qua cơ thể và ánh mắt, đây cũng là phản ứng chân thật nhất. Hắn tin tưởng vào điều này.

Hắn cho rằng thái độ của vị ân sư mình đột nhiên thay đổi, tám chín phần hắn là không thoát khỏi có liên quan đến nàng.

Thân phận hắn cao quý, mỹ nhân ở trước mặt hắn như cá diếc sang sông (người mù quáng chạy theo), dạng người nào mà hắn chưa từng gặp qua? Nếu đối phương đã vô tình, hắn vốn nên cười buông tay. Nhưng thật sự bị người con gái mà mình sinh lòng mến mộ từ chối khéo như thế, trong lòng ngược lại nảy sinh cảm giác không cam lòng và không phục, lại càng không muốn buông tay.

Tính tình của hắn xưa nay vẫn là như vậy. Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ thay đổi.

“Ý của ân sư, ta hiểu được.” Mặt Hoắc Thế Du hơi đỏ lên, nói: “Ở trước mặt ân sư, ta cũng không cần giấu giếm tâm tư của mình. Lòng ta quả thật rất ngưỡng mộ lệnh ái. Nếu ân sư đã nói như vậy, ta hẳn nên từ bỏ. Chỉ là có một chuyện, e rằng ân sư người vẫn còn chưa biết.” Thấy Tiết Lạp đang nhìn mình, tiếp tục nói, “Ta vừa nghe được một chuyện. Không riêng gì ta, Chung Di đối với lệnh ái cũng là có phần coi trọng. Hắn đã đến chỗ mẫu hậu ta cầu xin, yêu cầu tháng sau lúc tuyển tú, thì ra thánh chỉ phối hôn lệnh ái cho hắn.”

Tiết Lạp nghe vậy giật nảy người. Nhưng hắn lại nói tiếp: “Luận về vai vế của Chung Di, là trưởng bối dòng họ bên mẹ của ta, đương nhiên nếu chọn hôn phu thì cũng là một nhân tuyển vô cùng tốt. Nhưng nếu lệnh ái bằng lòng chịu gả cho ta, từ nay về sau ta nhất định sẽ che chở cho nàng, xem nàng như trân bảo. Nói trở lại, mặc dù ta nghe hiểu được nguyện vọng rút lui nhượng bộ của ân sư, nhưng Chung Di chắc sẽ chịu bỏ qua. Ân sư muốn cùng Trương gia kết thành thân gia, chỉ e rằng cũng khó được như ý.”

Tiết Lạp nghe thế trợn mắt há hốc mồm. Cau mày một lúc, rốt cuộc nói: “Thần hiểu rồi. Cho phép thần trở về suy nghĩ lại.”

Hoắc Thế Du đứng lên, sắc đỏ trên mặt mới vừa rồi vẫn còn chưa hết, sâu xa nhìn Tiết Lạp nói: “Ta là do ân sư dạy dỗ từ thuở nhỏ, ta là người như thế nào, ân sư hẳn là cũng đã biết. Ta đối với lệnh ái tất cả đều

xuất phát từ tấm lòng chân thành. Chỉ cần ân sư đồng ý, ta sẽ đi cầu xin phụ hoàng, khẩn cầu phụ hoàng ra thánh chỉ gả lệnh ái làm Vương phi của ta, tuyệt đối sẽ không để nàng chịu bất kỳ uất ức nào. Còn tùy cả vào sự suy nghĩ của ân sư.” Dứt lời cung kính hành theo lễ của môn sinh đối với ân sư rồi xoay người sải bước đi.

Kết quả cuộc nói chuyện giữa thầy trò này, chẳng những không có đạt được mục đích như dự tính, ngược lại còn mang đến một tin tức tồi tệ hơn. Hiện tại cả việc muốn gả Văn thị cũng giấu không nổi nữa. Ngoại trừ Tiết Anh vui vẻ đến cười ngây ngô bị Tiết Lạp mắng ột trận ra, mọi người còn lại ai nấy đều là mặt ủ mày chau.

Thiện Thủy vạn lần không ngờ rằng Chung Di lại đi đến trước mặt hoàng hậu mở lời cầu xin.

Trong một đêm, nàng bỗng nhiên như hoa đào nở rộ trở thành món hàng bị người ta giành giật.

Vô luận là Hoắc Thế Du, hay là Chung Di, nàng cũng không thể dính vào.

Không thể trêu vào, cũng chỉ có thể trốn.

Ba ngày sau đó, Đức Tông nhận được sớ tấu cáo lỗi của Thiên Chương các Đại học sĩ Tiết Lạp, nói nữ nhi đột nhiên nhiễm bệnh hiểm nghèo, sợ rằng sẽ lây truyền ọi người, cần phải đưa ra ngoài Thành tỉnh dưỡng. Đợt tuyển tú nữ vào tháng sau, e rằng phải bỏ lỡ không thể nghi ngờ, cam chịu xin được trị tội, còn có Trương Thanh vị quan đứng đầu Thái Y viện đi theo ở bên cạnh phụ họa làm chứng, chứng thực khắp người Tiết nữ phát ban đỏ lở loét, trong thời gian ngắn sợ là khó điều trị dứt được, không thích hợp ở gần nhiều người.

Đức Tông cũng không hề suy nghĩ gì nhiều, ngay lập tức liền hạ bút phê chuẩn, ra lệnh xóa bỏ tên của Tiết nữ trong danh sách tuyển tú nữ.

Cũng trong ngày hôm đó, một chiếc xe ngựa chạy nhanh ra khỏi cửa Quang Hóa thuộc Thành phía Bắc, đi về hướng chùa Phổ Tu ở núi Hoa Đình cách Kinh Thành vài chục dặm.

5. Chương 5

Thiện Thủy trời sinh đã bị dị ứng với cây Thụy Hương.

Cây Thụy Hương là loại cây nổi tiếng từ ngàn xưa, nở hoa vào mùa Xuân và Hạ. Bởi vì loài hoa này mang ngụ ý là điềm lành, mùi hoa lại thơm ngát, cho nên rất nhiều gia đình thế gia vọng tộc trong Kinh đều có trồng nó ở trong đình viện nhà mình, cây Thụy Hương cũng có một loại có tên là “Kim Biên”, được người đương thời cho rằng có lợi cho giấc ngủ, thường trang trí đặt trong phòng ngủ.

Nhưng Thiện Thủy nghe được mùi hoa Thụy Hương thì sẽ biến sắc, nếu không kịp thời tránh xa, chỉ sau một khắc cả người sẽ bị dị ứng, nổi lên từng vết chấm đỏ, vô cùng ngứa ngáy.

Nàng nhớ khi còn bé, lúc mình khoảng chừng một tuổi, được nhũ mẫu Lâm thị ôm đến hậu hoa viên phơi nắng, khi đi qua một lùm cây Thụy Hương thì Lâm thị bị mùi hoa này hấp dẫn, liền ngắt lấy một đóa cắm lên bím tóc nhỏ duyên dáng giả trang của nàng. Sau đó rất nhanh toàn thân nàng liền nổi lấm tấm mẩn đỏ, cả người giống như uống rượu say, đến ban đêm còn phát sốt. Mời thầy Lang đến xem, nói là chỉ bị phát kinh cảm lạnh, uống không ít thuốc, gắng gượng gần nửa tháng, làn da trên người mới khôi phục lại nguyên trạng, những ngày đấy làm cho Tiết Lạp và Văn thị lo đến mức ngày đêm đều không chợp mắt. Chính nàng lúc ấy cũng không ý thức được là do cây Thụy Hương gây ra. Từ đó, chỉ vì đi một chuyến vào vườn mà đã thành như vậy, nếu Văn thị thấy chỗ nào có tiếp xúc với những thứ gì dơ bẩn, sẽ bảo Lâm thị không được cho nàng đi qua. Bình yên cũng gần một năm, đến mùa Xuân năm sau, nàng đã có thể tự mình chạy nhảy khắp nơi, có một hôm vào vườn, lại đi qua cây Thụy Hương đó thì bị mùi hoa hấp dẫn, liền hít lấy vài cái. Không ngờ chỉ một lát sau, trên người lại bắt đầu nổi mẩn đỏ.

Lần này nàng rút cuộc cũng phát hiện ra ngọn nguồn căn bệnh kỳ quái của mình là do đâu. Đợi Văn thị vội vã đi mời thầy Lang về rồi sai người cùng đi vào trong hoa viên đốt tiền giấy tế thần, nàng liền nói với Văn thị nhờ bỏ hết sạch những cây Thụy Hương ở trong nhà, giải thích rằng là do mình động vào hoa này nên mới bị như vậy. Văn thị lo lắng cho con gái yêu của mình đương nhiên không tiếc vài cọng hoa cỏ, từ đó Tiết gia không còn trồng loại cây này nữa, thỉnh thoảng nếu Thiện Thủy có đi đến nhà người khác, từ xa nghe thấy mùi của Thụy Hương phải lập tức trốn xa, nhiều năm qua vẫn luôn không có việc gì. Chuyện này chỉ có người trong nhà nàng biết, cả Trương Thanh cũng không biết được.

Hiện tại vận số đào hoa của nàng cuộn cuộn mà đến như mui xe gần kề trên đỉnh đầu, nàng ôm đầu suy nghĩ mấy ngày, rút cuộc cũng nghĩ ra được cách này. Ngày trước thì tránh né nó không kịp, nhưng bây giờ thì lại thành cọng cỏ cứu mạng. Nàng âm thầm nói ra chủ ý của mình với phụ mẫu. Tiết Lạp ngay lập tức liền vỗ bàn đồng ý. Ông nhanh chóng ra lệnh cho tâm phúc thân cận của mình đi mua hơn mười bụi Thụy Hương về trồng lại ở trong vườn. Thiện Thủy đi thoáng qua bên cạnh nó mấy lần, rồi đi tới gần dùng sức nhiệt tình hít lấy hít để, hận không thể đem cả hoa ăn hết vào bụng thì mới yên tâm.

Nhờ phúc của bông hoa thần kì, mặc dù kết quả không khủng khiếp như hồi còn bé, nhưng rất nhanh toàn thân nàng nổi lên mẩn đỏ, từng hột lấm tấm gồ ghề, chỗ cánh tay và đùi thậm chí nổi liền nhau thành cả một mảng, ngứa đến nỗi nàng hận không thể lẫn lộn cọ xát vào tường cho hết. Nhìn trên mặt vị cô nương ở trong gương đã nổi đầy từng hạt mụn đỏ lở loét trông vô cùng đáng sợ, lúc này Thiện Thủy mới hối hận vì mình đã ra tay quá nhiệt tình. Thật ra thì trước đó không cần thiết phải xuống tay ác với bản thân mình như vậy, nếu chú ý hơn một chút thì sẽ không đến nỗi nào.

Trương Thanh không hiểu đầu đuôi sự việc được mời tới chẩn bệnh, khi nhìn thấy cũng bị dọa cho sợ tới mức không nhẹ. Hỏi nguyên do, Tiết gia đương nhiên hỏi cái gì cũng trả lời không biết, chỉ nói đang yên lành bỗng nhiên biến thành như thế. Trương Thanh không rõ nguyên do, không thể làm gì khác hơn đành kê những phương thuốc ngăn ngừa bài trừ nấm ngứa, để lại thuốc thoa ngoài da rồi rời đi. Giờ chỉ còn đợi lúc Tiết Lạp dâng thư cáo trạng lên nữa là xong, ông làm như vậy, thứ nhất là ông hiểu được tâm ý của nữ nhi nhà mình, việc này hợp lẽ với mong muốn cả hai nhà. Thứ hai, quả thật Thiện Thủy cũng đang có bệnh nhẹ, vả lại cũng không rõ nguyên nhân tại sao căn bệnh lại ừn ừn kéo tới, cũng không phải khi quân, đương nhiên cũng thoải mái đề tên dâng lên.

.....

Chùa Phổ Tư là một ngôi Chùa cổ ngàn năm, đã trải qua nhiều đợt khói lửa chiến tranh. Lúc Vương Triều khai Quốc, Thái Tổ hạ lệnh tu sửa, trăm năm qua hương khói vẫn luôn cường thịnh. Mà quý trọng ở chỗ là không phải chỉ đón tiếp những nhà giàu sang quyền thế mà cự tuyệt người ở xa vạn dặm, mà là tất cả các thiện nam tín nữ đến hành hương Tam Bảo (chỉ Phật, Pháp, Tăng) trên mảnh đất phồn thịnh này. Nhất là gốc cây đa già cổ ở trước cổng Chùa kia, không biết đã trải qua bao nhiêu Triều đại, cành lá đan xen khó gỡ. Một nửa bị huỷ hoại bởi Thiên Lôi hỏa sét vào những năm đã rất lâu đời trước đó, đều cháy đen héo mòn, một nửa còn lại thì cành lá phát triển vô cùng rậm rạp xanh tươi, kéo dài bao phủ cả tòa cửa Chùa, có thể coi đấy như một cảnh vật lạ. Chủ Trì Nhân Quả đại sư ở trong Chùa thời còn trẻ du lịch bốn phương đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, là người bạn chí cốt với Tiết Lạp. Đến chỗ này dưỡng bệnh, dĩ nhiên là chỗ thanh tịnh tốt nhất.

Thiện Thủy được phụ mẫu giúp đỡ đưa vào cổng Chùa, nàng ôm theo Sước Sước đi cùng. Nhân Quả đại sư tự mình ra nghênh đón. Bởi vì trước đó Thiện Thủy đã từng theo Tiết Lạp đến nơi đây, nhìn thấy bộ dáng Thiện Thủy hôm nay, chỉ biết lắc đầu mà thở dài không thôi. Trong thiền viện yên tĩnh ở phía sau núi chuyên dành cho nhóm khách nữ hành hương đến tu đã nhường ra mấy gian thiền thất (là phòng dành để ngồi thiền), Văn thị ở lại cùng nữ nhi được hai ngày, sau đó bị Thiện Thủy khuyên trở về nhà, bà bèn bảo nữ mẫu Lâm thị và hai nha đầu tiếp tục ở lại.

Lễ tắm Phật tháng Tư vừa qua khỏi (8/4 âm lịch – Lễ này rất lớn trong hội Phật đản ‘năm nào tổ cũng đi xin nước này về uống nên bít ^^’), còn Lễ Vu Lan tháng Bảy thì chưa tới, cho nên lúc này trong Chùa vẫn còn rất thanh tịnh. Thiện Thủy ở thiền viện Tam Sáo, ở mặt sau gần đây có một nơi rất thanh tịnh hơi giống với chỗ của vị nữ khách đến tu ở. Vào ban ngày chỉ thấy một người ra vào để hầu hạ vị phụ nhân ấy, vị phụ nhân này ăn mặc một màu trắng mộc mạc lại trầm mặc ít nói, vị nữ khác đó trước giờ chưa từng lộ diện. Qua mấy ngày sau, Thiện Thủy nghe được Vũ Tình kể lại, nói mình hôm nay gặp được người hầu của

phụ nhân đó ở phía trước nên lên tiếng chào hỏi, bà ta lại tỏ ra như không hề nghe thấy, cũng chẳng ừ hử một câu cứ thế mà bước đi ngang luôn qua nàng, nhớ lại tình cảnh lúc ấy Vũ Tình vênh miệng lên nói tiếp: “Bất quá cũng chỉ là một người hầu, nhìn bên ngoài cũng không phải là người giàu sang quyền quý gì, ta chỉ muốn chào hỏi làm quen để sau này còn biết mặt nhau, bà ta đã không quan tâm, còn ngoảnh cái mông lạnh về phía ta!”

Bạch Quân lớn tuổi nhất, còn lớn hơn Thiện Thủy mấy tháng, nghe được lời này cười trách: “Người mở miệng nói chuyện chẳng có chừng mực gì cả! Cái mông gì đó cũng không biết ngượng mà cứ nói ra miệng như thế! Người ta không thích đáp lại, sau này người cứ coi như không thấy gì là được, đừng dồng dài lăm lời như vậy, coi chừng khiến cho tiểu thư chán ghét sẽ đuổi người đi đấy!”

Vũ Tình thề lưỡi, không còn dám lên tiếng nữa.

Lúc này Thiện Thủy đang ngồi ở trước gương soi.

Nàng không hề có chút hứng thú gì với vị nữ khách chưa từng gặp mặt kia. Hiện tại chỉ quan tâm đến gương mặt của mình. Tuy rằng thể xác cũng chỉ là vật ngoài thân, nhưng dù sao cũng là con gái, ngay cả bà lão năm sáu chục tuổi cũng thích chỉnh chu mình trở nên xinh đẹp rạng rỡ, huống chi bây giờ nàng còn đang ở độ tuổi tươi đẹp như hoa? Ngày hôm trước lúc Văn thị vẫn còn ở đây, có một ma ma dọn dẹp phòng ốc đến còn dẫn theo cả thái y, cũng không biết là ý của Hoàng đế hay là Hoàng hậu, chỉ nói tới để xem xét cho nàng. Nhưng thật ra đây là tới kiểm tra xem Tiết gia rốt cuộc có gì mờ ám hay không. Dù sao, cuộc tuyển chọn tú nữ này cũng là quy củ xưa nay của triều đình. Có người muốn ăn thịt, đương nhiên cũng có người muốn ăn chay. Lòng người sâu xa khó đoán, quy củ thì đặt ra đấy, tất nhiên không dễ gì nói phá bỏ thì phá ngay được. Bằng không hôm nay là Tiết gia, ngày mai lại đến Vương gia, Lý gia, đó không phải là gây rối loạn sao? Lúc đó ma ma và thái y tới kiểm tra qua một lần, thấy Thiện Thủy đúng thật toàn thân chỉ chút chấm đỏ chát vật không chịu nổi, thấy vậy mới chịu rời đi.

Sau khi bọn họ đi, mấy ngày nay Thiện Thủy cũng không đi ra ngoài, mỗi ngày chỉ ru rú lặng lẽ ở trong thiện phòng, chờ mong những nốt mẩn đỏ trên người trên mặt mau mau biến mất. Hiện tại đã thấy phai nhạt đi rất nhiều, có lẽ qua vài ngày nữa sẽ hết hẳn hoàn toàn, nghĩ như vậy mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng cũng không sợ mấy ngày nữa lại có người đến kiểm tra bắt chợt. Phụ thân đã sớm nghe theo nàng, cả mười bụi hoa Thụy Hương ở trong nhà đều hái xuống hết rang lên rồi nghiền nát cho vào bình sứ mang đến. Nàng đã dùng muống nhỏ múc một ít thoa thử ở trên lưng, sau khi làn da được tiếp xúc với bột phấn, vẫn giống như trước kia nổi lên mẩn đỏ. Có pháp bảo như vậy ở ngay bên cạnh, đừng khí trong nàng lúc này thật sự tăng vọt hơn nhiều.

Qua thêm hai ba ngày nữa, vết đỏ trên người Thiện Thủy đã nhạt đi rất nhiều, trên mặt chỉ còn lại một số nốt nhàn nhạt, vết sẹo sau gáy cũng lành hẳn, tâm tình nàng vô cùng tốt. Nhìn thấy cây Táp Đan Nhai đứng giữa núi cùng với tiếng nước phát ra từ khe suối xanh biếc, người cũng dần thưa thớt, thỉnh thoảng nàng còn bảo Lâm thị gọi thêm vài người nữa dắt theo Sước Sước cùng nhau đi leo núi, lúc trở về cả người đỏ đầy mồ hôi, sau khi tắm rửa xong, tinh thần bỗng cảm thấy sảng khoái hẳn lên. Nghĩ rằng chỉ cần cứ như thế ở lại chỗ này thêm một tháng nữa, đợi qua đợt tuyển tú nữ này rồi nàng liền trở về nhà, chuyện hôn sự của hai nhà Tiết - Trương đã định, cả đời này sẽ sống với nhau hòa thuận ổn thỏa.

Sáng sớm hôm nay vẫn theo thường lệ đi leo núi rồi trở về tắm rửa sạch sẽ, lúc đưa tới cơm trưa là thức ăn chay. Trong một cái đĩa Bách Hợp là món nấm đông cô xào, một đĩa củ từ nhồi đậu phụ, cộng thêm súp đậu nấu với rau cải trắng cùng một chén cơm, bởi vì đang đói bụng, những món này trong mắt nàng cảm thấy hết sức ngon miệng. Dùng cơm xong, nàng và Bạch Quân ngồi ở trước cửa sổ thiện phòng cùng nhau may vá thêu thùa làm vài món đồ dùng, sau đó thấy có chút mệt nên bảo mọi người tự ai nấy về chỗ của mình nghỉ ngơi, nàng cũng lên giường đi ngủ.

Thiện Thủy đang ngủ say, bên tai bỗng nghe thấy một trận tiếng động hỗn tạp, cổ sức mở mắt ra cẩn thận lắng nghe, đúng là tiếng của Bạch Quân và Vũ Tình đang tranh chấp với người phụ nữ xa lạ kia ở phía bên ngoài, thỉnh thoảng còn có tiếng Sước Sước kêu ăng ẳng, cơn buồn ngủ toàn bộ tiêu tán, vội mặc áo khoác đi ra ngoài, trông thấy đầu hành lang bên kia có vài người đang đứng, còn Sước Sước thì trốn ở một góc kế cây trúc, nhìn thấy Thiện Thủy, liền giống như một đứa bé bị uất ức vù vù chạy về phía nàng.

Thiện Thủy ôm lấy Sước Sước đi tới, những người đang tranh chấp nhìn thấy nàng đến, tiếng động cũng dần biến mất, tất cả đều ngược nhìn lên.

Thiện Thủy lẳng lặng đánh giá phụ nhân kia, nhìn mặt ước chừng gần bốn mươi tuổi, trang phục mộc mạc, tướng mạo không có gì đáng chú ý, cả người lại tạo ra cho người ta có cảm giác khó mà gần gũi. Nói vậy, đây chính là vú già mà lần trước bị Vũ Tình ca cầm ột trận. Còn chưa hiểu được sao lại tranh chấp lớn tiếng như vậy, đã bị hỏi ngược lại một câu.

Phụ nhân nọ liếc mắt nhìn sang nàng, lạnh lùng nói: “Người chính là chủ nhân của con súc sinh này? Sao không biết nghiêm khắc dạy dỗ cho tốt? Phụ nhân nhà ta thuê một bộ tượng Đại Sĩ đã hơn nửa năm, cũng sắp xong đến nơi rồi, con súc sinh người nuôi dưỡng lại xông vào làm ngã đổ lư hương, những đốm lửa nhỏ bắn ra đốt thủng hết cả ảnh thuê. Súc sinh như thế ta bắt đi dìm chết để đền tội, liệu có gì sai chăng?”

Thiện Thủy khẽ cau mày nhìn về phía Vũ Tình.

Nàng biết Sước Sước trước giờ luôn nghịch ngợm, bây giờ đến sống ở nơi này, sau này còn phải ở lại đây một thời gian nữa, nếu người ta đã không thích qua lại với người khác, sợ rằng Sước Sước tùy tiện xông vào đã khiến cho người ta không vừa ý, lúc trước đặc biệt có căn dặn Vũ Tình, kêu trông chừng nó cho cẩn thận. Không ngờ cuối cùng vẫn xảy ra chuyện, lại càng không phải chuyện nhỏ. Tuy rằng cảm thấy phụ nhân nọ cứ luôn miệng súc sinh này súc sinh nọ thật là chói tai, nhưng do bên mình không đứng trước, thế nên không phản bác được.

Vũ Tình cũng biết mình gây họa. Bởi vì Sước Sước này thường ngày là nàng nuôi giữ. Mặt hơi hơi đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, đúng là nô tỳ không tốt. Lúc trước nhất thời sơ sót không có để ý. Nhưng mà bà ta lại muốn bắt Sước Sước đi ném vào nước, nô tỳ mới không ngăn lại.”

Thiện Thủy liếc mắt nhìn Sước Sước trong ngực. Nó giống như cũng hiểu được bản thân mình đã gây rắc rối, nó co rúm lại thành một khối người đôi mắt to long lanh nước nhìn nàng, nhẹ giọng rên ư ử. Thiện Thủy làm sao nỡ để cho cho phụ nhân này thật sự kết liễu cái mạng nhỏ của nó? Nàng nhìn phụ nhân nọ nói: “Quả thật là Cầu nhi của ta không đúng. Mong rằng a ma rộng lượng vì một”

“Hong Anh! Đốt cũng đốt rồi, tội gì còn phải hại thêm một mạng nữa?”

Nàng nói còn chưa dứt lời, liền nghe từ phía sau truyền đến một giọng nữ êm ái hòa nhã, nghe vô cùng êm tai. Quay đầu nhìn lại thấy ngay cửa hành lang thông nhau với trong sân có một vị phụ nhân trung niên đang đứng. Bà ta mặc một thân màu xanh nhạt, quần áo lụa mỏng thuần khiết của gia đình bình thường hay dùng, tóc dùng một cây ngọc trâm vấn lên, cách ăn mặc giống như một nữ đạo sĩ, toàn thân từ trên xuống sạch sẽ ngăn nắp không hề có món trang sức nào, tướng mạo xinh đẹp đoan trang, lúc tuổi còn trẻ dung mạo chắc hẳn cũng rất động lòng người. Điểm duy nhất chính là làn da tái nhợt, nhìn thần sắc hình như không khỏe, có vẻ như bởi vì quanh năm suốt tháng không tiếp xúc với ánh nắng.

Người phụ nữ được gọi là Hồng Anh thấy bà xuất hiện, liền vội vàng đi tới, mở miệng nói: “Phụ nhân, cơ thể người vốn không tốt. Ảnh thuê này người đã mất thời gian hơn nửa năm, mắt thấy sắp có thể treo trong Phật đường tại gia rồi, hôm nay lại bị con súc sinh này chà đạp như vậy, trong lòng nô tỳ thật sự tức giận.”

Người phụ nữ đó thản nhiên nhìn qua Thiện Thủy, nói: “Đốt cũng đốt rồi. Có thể thấy được ta cùng Quan Âm Đại Sĩ chắc là không có duyên phận. Tiếp tục thuê lại một bộ khác là được.” Dứt lời xoay người muốn đi vào trong.

Thiện Thủy vội nói: “Phụ nhân, xin dừng bước. Có thể để cho tiểu nữ xem qua đốt thành như thế nào không? Không chừng còn có thể sửa lại được.”

Hồng Anh lạnh nhạt nói: “Lỡ nhỏ lỗ lớn đếm ra cũng hơn chục cái, còn sửa như thế nào, mà có sửa lại cũng không thể xem được. Huống chi đồ vật đã bị hư hại cho dù có sửa lại được, Thần - Phật cũng sẽ không vui.”

Thiện Thủy vừa nghe lời này, trong lòng cũng hiểu được đôi chút, vì vậy nói: “Vừa rồi đa tạ phụ nhân đại lượng, trong lòng tiểu nữ vô cùng cảm kích. Con người tu hành lấy sự chân thành làm đầu. Trong lòng thật sự thành tâm thành ý, thì tấm lòng sẽ đến thẳng tới trước chân Thần - Phật, sao lại có thể không vui?”

Nhưng xin phiền cho tiểu nữ nhìn qua một chút được không? Nếu chỉ lớn nhỏ như thế, không chừng tiểu nữ vẫn có thể sửa chữa được, cũng coi như tiểu nữ nhận lỗi với phụ nhân.”

Phụ nhân vì theo bức tranh này đã mất hơn nửa năm tâm huyết. Hôm nay nếu bỏ đi làm lại một lần nữa, quả thật cũng có chút đáng tiếc. Bây giờ thấy cô gái trẻ này cũng đã mở lời, vẻ mặt chắc chắn lời nói cũng rất có lý lẽ. Trong lòng ngẫm nghĩ, chi bằng cứ để cho nàng ta xem thử một chút, nếu có thể sửa lại được thì quá tốt. Nghĩ vậy liền gật nhẹ đầu rồi bước đi vào trong.

Thiện Thủy vội đưa Sước Sước giao cho Vũ Tình, đi theo hai người ở phía trước đi vào trong. Bước vào một gian phòng vô cùng yên tĩnh ở trong viện, thấy lư hương quả nhiên vẫn còn đang nghiêng ngả ở trên bàn, bên cạnh đó là bộ tranh thêu đã bị hủy có chiều dài ba thước, rộng hai thước. Mặt trên thêu hình Quan Âm Đại Sĩ trông rất sống động. Nàng lau tay sạch sẽ rồi cầm lên xem xét, thấy cháy chỗ nào không cháy lại đốt thùng đúng ngay chỗ mi mắt nơi tí mĩ nhất trên gương mặt. Hiện tại có rất nhiều lỗ thủng nhỏ xuyên suốt, nhìn vào quả thật rất quái dị. Nàng cầm lấy lật qua lật lại nhìn ngắm một lúc, rốt cuộc ngẩng đầu nhìn phụ nhân nọ nói: “Có thể cho phép tiểu nữ mang về từ từ sửa lại hay không? Có lẽ cũng không thành vấn đề.”

6. Chương 6

Thiện Thủy thấy phụ nhân nọ thoáng chần chừ, lập tức nói: “Xin phụ nhân yên tâm. Chuyện hôm nay tất cả đều là lỗi của tiểu nữ. Tiểu nữ cũng hiểu được đây là cung vật, cần phải tinh khiết. Sau khi mang về nhất định sẽ cung kính trân quý. Tuyệt đối sẽ không cho phép con chó nhỏ kia bước vào phòng tiểu nữ nữa bước.”

Trong lòng phụ nhân đang nghĩ tới vấn đề này, không ngờ thiếu nữ này lại chỉ nhìn thoáng qua đã đoán trúng. Mặc dù không hiểu tại sao bên má và cổ nàng có nhiều vết chấm đỏ nhàn nhạt, dung mạo lại xinh đẹp khó gặp, còn khéo léo hiểu lòng người như vậy, thiện cảm trong lòng dành cho nàng càng tăng lên gấp bội, rốt cuộc hết mở một chút ý cười nhẹ nhàng, nói: “Cũng được!”

Thiện Thủy cẩn thận cuốn lại cuộn tranh, cầm luôn những vật may vá chỉ thêu rồi cáo từ ra về.

Hồng Anh thấy phụ nhân vẫn đưa mắt nhìn theo bóng lưng rời đi của thiếu nữ nọ, không nhịn được nói: “Hôm trước nô tỳ có tới chỗ của tri khách tăng (vị Sư tiếp khách) ở Chùa dò hỏi qua. Đây là nữ nhi của Thiên Chương các Tiết gia. Vốn được chọn tuyển tú vào tháng sau, nhưng mấy hôm trước không hiểu tại sao cả người lại nổi lên mẩn đỏ, thái y cũng không giải thích được là do đâu, nội vụ cũng đã gạch bỏ tên nàng. Sau đó Tiết Lạp đưa con gái mình đến nơi này nghỉ dưỡng.” Dừng lại một chút, rồi nói: “Nô tỳ vốn lo lắng những nốt mẩn đỏ của nàng ta sẽ truyền ọi người, ít ngày trước cũng có cẩn thận để ý, thấy nàng và mấy nha đầu bên cạnh cùng ăn cùng tiếp xúc với nhau vẫn bình an vô sự, nghĩ chắc cũng không có gì đáng ngại, cho nên mới cho phép bọn họ đến đây.”

Phụ nhân khẽ mỉm cười, nói: “Người lúc nào cũng đa tâm như thế, luôn cả những việc này cũng để ý.”

Hồng Anh nói: “Thân thể Vương phi là vàng ngọc, có đa tâm hơn nữa cũng thấy không đủ.” Khi không có ai ở trước mặt, Hồng Anh liền thay đổi lại cách xưng hô như lúc ban đầu.

Ý cười trên mặt phụ nhân nọ dần dần biến mất, nói: “Cái gì mà thân thể vàng ngọc, cũng chỉ là lay lắt sống qua ngày mà thôi.” Dứt lời im lặng không nói thêm gì nữa.

Hồng Anh thấy bà khôi phục lại dáng vẻ thường ngày, thầm than một tiếng, nghĩ muốn làm cho bà vui vẻ hơn, nên nói: “Sáng nay nghi vệ (là chức quan quản lý vật dụng) Chính Phùng Thanh ở Vương phủ đến trước cổng Chùa đưa đồ dùng, hần tuân theo lời nói Vương phi lúc trước không dám tùy tiện đi vào. Lúc nô tỳ đi ra ngoài lấy đồ, có nghe hần nói mấy ngày nữa Thế tử sẽ hồi Kinh. Nếu như Thế tử biết cơ thể Vương phi đã nhiều ngày nay không khỏe, đến lúc đó nhất định sẽ tới đây thăm người.”

Thần sắc phụ nhân nọ lúc này mới vui vẻ trở lại, vội gật nhẹ đầu.

Lai lịch của người phụ nữ này thật ra không hề tầm thường chút nào. Bà họ Diệp, khuê danh là Minh Hoa, đương kim Mục thái hậu là dì ruột của bà, bà còn có một thân phận khác, đó chính là Thân Vương phi phủ Vĩnh Định Vương ở tại Kinh Thành.

Vĩnh Định Vương đã qua đời là em ruột Đức Tông, hai người đều do Mục thái hậu sinh ra. Cho nên địa vị phủ Vĩnh Định Vương này ở trong Lạc Kinh cũng gần như Đế Vương Chi Gia (nhà đế vương), luôn cả nghi vệ Chính Phụng Thanh là gia thần ở Vương phủ mới vừa rồi được Hồng Anh nhắc tới, cũng là Chính Ngũ Phẩm, dựa theo cấp độ phẩm chất mà nói, cũng ngang hàng với Tiết Lạp.

Diệp Minh Hoa từ nhỏ đã mất mẹ, không được người dòng họ bên phụ thân chào đón, Thái hậu thương tiếc đứa cháu gái này nên đã nhận nàng về bên cạnh nuôi dưỡng, từ khi còn nhỏ đã chính miệng chỉ định gả nàng cho ấu tử Vĩnh Định Vương của mình. Thân phận đương nhiên vô cùng tôn quý. Chỉ tiếc vận số nàng không tốt, cơ thể Vĩnh Định Vương ngay từ nhỏ đã luôn ốm yếu đau bệnh, vào mười mấy năm trước, ông đã từ già cỗi trần gian. Cũng may để lại cho bà một trai một gái.

Từ khi trưởng phu mất, Diệp Vương phi vẫn luôn ở trong nhà không hề qua lại với bất kỳ người nào. Những năm qua, cùng với sự trưởng thành của con cái, bà cũng chỉ một lòng hướng Phật, rất ít ra ngoài xã giao. Tại Vương phủ thì sẽ ở suốt trong Phật Đường, hàng năm chỉ vào tháng Tư Vĩnh Định Vương mất, sẽ tự mình đến Chùa Phổ Tu này tĩnh tu một hai tháng. Bởi vì bà luôn đối nhân xử thế rất khiêm tốn, tri khách tăng ở trong Chùa chỉ biết bà là khách quen hàng năm đến, cũng chỉ nghĩ rằng là nữ quyến gia đình giàu có bình thường, ai có thể ngờ được bà lại chính là Vương phi phủ Vĩnh Định Vương?

Hồng Anh đi theo hầu hạ bà nhiều năm nay, tất nhiên biết Thế tử Hoắc Thế Quân luôn lạnh nhạt với Vương phi, thường ngày bởi vì sự vụ bận rộn, không có ở lại trong Vương phủ được bao lâu, đối với bà cũng chỉ thể hiện lễ nghi bình thường của một người con trai mà thôi. Bản thân vừa rồi nói ra lời đó, bất quá chỉ là muốn an ủi bà một chút. Lúc này thấy dáng vẻ mong đợi của bà, ngược lại cảm thấy có chút hối hận vì mình đã lảm nhảm.

Lỡ như đến lúc đó Thế tử không đến, đó không phải là tạo cho Vương phi trông mong một trận vô ích sao?

.....

Thiện Thủy ôm cuộn vải thêu trở về nơi ở của mình, rồi bảo Bạch Quân lau bàn cho thật sạch, sau khi để cuộn vải và chỉ thêu xuống, đầu tiên là tự mình đi ra phía ngoài gọi Sước Sước đến, lấy thước đánh vào chân của nó.

Sước Sước trời sinh tính tình vốn đã bướng bỉnh, sau khi trưởng thành hình thể cũng khá lớn. Bây giờ mới hơn một tuổi, Thiện Thủy còn có thể ôm, qua một năm nữa, sợ là sẽ ôm không nổi. Mới đánh có mấy cái, thấy nó oảng oảng gào lên còn tỏ vẻ đáng thương ngược nhìn nàng, thấy vậy nàng lại mềm lòng bỏ thước xuống dùng ngón tay gõ gõ vào đầu lạnh lùng răn dạy nó. Có lẽ nó hiểu được tính người, cũng rất có thể hiểu được mình đã làm lỗi, chỉ cụp đuôi rũ mí mắt dấy cộm nặng nề xuống rên ư ử, dáng vẻ vô cùng đáng thương. Vũ Tình bên cạnh ‘lộp bộp’ quỳ xuống, nói: “Thật sự là do nô tỳ không tốt, tiểu thư muốn phạt thì hãy phạt nô tỳ đi.”

Tính tình Vũ Tình thường ngày tuy rằng rất giống trẻ con, nhưng làm việc thì vô cùng chăm chỉ. Trăm lần cẩn thận cũng phải có một lần sơ xuất, Thiện Thủy cũng không phải là một cấp trên hà khắc. Trước đó thấy nàng ta áy náy, cũng không có dự định trách móc nàng điều gì. Răn dạy Sước Sước, chẳng qua là cho rằng súc vật không thể quá cứng chiều. Kể cả con người nếu như được quá mức nuông chiều cũng sẽ coi trời bằng vung, huống chi nó là con chó? Cần phải lập chút quy củ mới sẽ không nhảy lên tường lật ngói. Hiện tại thấy Vũ Tình cũng tới tham gia nói giúp, đỡ khóc đỡ cười nói: “Được, người dẫn theo nó cùng nhau úp mặt vào tường sám hối đi.” Nói xong bỏ lại mọi người, tự mình đi trở về phòng.

Vũ Tình tưởng thật, vẻ mặt cầu xin nhìn về phía Bạch Quân và Lâm mẫu, hai người đều tỏ ra đáng vẻ lực bất tòng tâm. Vũ Tình không còn cách nào khác chỉ đành lôi kéo theo Sước Sước cùng nhau đến úp mặt lên vách tường ở đường hành lang.

Thiện Thủy trở về đóng cửa phòng lại, rửa tay sạch rồi lau khô, sau đó ngồi vào trước bàn trải rộng ra ảnh thêu Quan Âm lúc này, cẩn thận tỉ mỉ xem kỹ lại những chỗ bị đốt thủng. Dùng cái kéo dạng nhíp nhỏ cắt tỉa những rìa bị đốt cháy, chỉnh sửa cho bằng phẳng ngay ngắn, rồi lấy ra bỏ hết những sợi vải nhưng

đó, sau đó lấy chỉ thêu phân ra từng sợi mỏng nhỏ, dùng hai sợi xuyên qua kim thêu mỏng như sợi tóc, dựa vào bàn từ từ bắt tay vào việc chỉnh sửa.

Việc thêu thùa này không dễ chút nào. Trước hết phải chỉnh sửa lại những chỗ mặt nền vải lụa bị đốt thủng cho bằng phẳng không dấu vết, rồi dựa theo mặt vải thêu vốn có của nó mà làm lại y như mới. Cũng may bản lĩnh Thiện Thủy học được đứng đầu một thời đó chính là nữ công. Từ nhỏ nàng đã đi theo lão tú nương vào trong viện thêu văn tự, học tập kỹ thuật chế tạo các món hàng thêu ở trong cung. Tuy khó, nhưng không có nghĩa là không được. Vui đầu làm cả một buổi chiều, cộng thêm nữa buổi sáng ngày hôm sau, những lỗ thủng bị đốt hư cũng đã chỉnh sửa đâu vào đấy, trái phải hai mặt hoàn toàn không có tí vết, không hề phân biệt ra đường viền mối nối.

Thiện Thủy đuổi thẳng lưng cho đỡ mệt mỏi rồi cuộn lại bức tranh thêu, tự mình mang đến viện của phụ nhân nọ.

Vương phi vốn cũng không ôm hy vọng gì lớn, cùng lắm thì ngựa chết chữa cho ngựa sống lại mà thôi (ví với việc làm kg có kết quả). Nhưng không ngờ nàng lại làm việc nhanh nhẹn đến thế, nhận lấy cuộn tranh xem xét một hồi, những phần mi mắt của Quan Âm trên ảnh thêu được chỉnh sửa rất sắc nét từng đường chỉ thêu. Thần sắc lộng lẩy giống như thật, so với mặt thêu trước đó của mình còn tinh xảo hơn nhiều, bề trái vải lụa cùng với đường viền xung quanh cũng đều như nhau, tinh xảo sắc nét đến chói mắt, căn bản là không hề phát hiện ra những chỗ đã từng bị đốt thủng. Bà vô cùng yêu thích, khen ngợi không dứt miệng.

Thiện Thủy thấy đối phương vừa ý, cũng thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cũng có thể đền bù được rồi.

Đối phương rốt cuộc là người như thế nào, nàng đến nay cũng không hiểu rõ lắm. Nhưng khi nhìn thấy chủ tớ hai người này, không hiểu sao lại khiến cho nàng cảm thấy không hề muốn thân cận với bọn họ. Khiêm tốn với nhau vài câu, nàng vội xin cáo từ ra về.

Trải qua mấy ngày nữa, người và chó phía bên Thiện Thủy đều nghiêm túc nghe theo lời nàng, không hề đi qua viện bên kia nửa bước. Bên kia ngược lại có người tới tìm nàng. Hồng Anh đến mời, nói phu nhân muốn nhờ nàng xem giúp dùm chút châm pháp.

Đối phương tới mời, Thiện Thủy không thể làm gì khác hơn đành phải đi qua. Thường xuyên qua lại, còn thêm ở cùng với nhau nên cũng có chút quen thuộc, thái độ của vị Hồng Anh đối với nàng so với ngày trước đã khá hơn nhiều. Hôm nay lúc nàng đến lần nữa, vị phu nhân nọ cũng vừa thêu xong mũi kim cuối cùng, liền giữ nàng lại để nói chuyện phiếm với bà.

Vương phi quan sát Thiện Thủy, thấy những vết mẩn đỏ nhàn nhạt ở hai gò má và trên cổ nàng lúc trước đã không còn nữa, rõ ràng đây là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp, xưng nàng tuyệt sắc không ai bì cũng không ngoa. Nữ công lại rất khéo. Tiếp xúc với nàng mấy ngày nay, nhận thấy ngôn hành cử chỉ của nàng rất có chừng mực. Gia thế cũng tốt, Tiết Lạp là Đại Nho đương thời, thanh danh nổi tiếng gần xa. Đúng thật là càng nhìn càng thích. Nhớ tới chuyện tình lúc đầu Hồng Anh nhắc với bà về cô bé này, trong đầu bất chợt hiện lên bóng dáng đứa con trai của mình, rồi đột nhiên lại nảy sinh một ý niệm. Cảm thấy nếu con trai mình có một đoá hoa khéo hiểu lòng người như thế làm bạn, nói không chừng tính tình u ám bất định của nó sẽ có thể thay đổi.

Đại đa số những người mẹ trong thiên hạ đều chỉ nghĩ cho cốt nhục của mình, hướng chi tuổi Hoắc Thế Quân hiện tại cũng không còn nhỏ, thế nhưng chuyện chung thân đại sự đến nay vẫn còn để đó không ngó ngang tới. Vương phi càng suy nghĩ, càng cảm thấy vô cùng thích hợp. Có điều tất nhiên là sẽ không nói rõ ra ngay lúc này, sợ khiến cho nàng xấu hổ. Cho nên chỉ thoáng cười nói: “Tiết cô nương, ta nghe nói cô vốn được chọn tuyển tú vào tháng sau, nhưng vì trước đó bị hoài nghi mắc bệnh nên mới tự mình đến nơi này làm bạn với người không thú vị như ta. Hôm nay ta thấy cô cũng đã khá hơn nhiều rồi, vì sao không trở về tham gia tuyển tú?”

Thiện Thủy có nằm mơ cũng không nghĩ ra nhà bà hiện còn một người con trai vẫn chưa cưới thê thiếp, lúc này bà đang có chủ ý với mình.

Sau mấy ngày chung đụng vừa qua, Thiện Thủy đã sớm để mắt tới hai người họ, cũng có bảo Lâm thị đến chỗ tri khách tăng hỏi thăm thân phận của người phụ nữ này. Tri khách tăng chỉ nói hàng năm vào thời gian này bà đều đặn tới đây ở lại dâng hương khói một hai tháng, không nghe nói tới gia cảnh như thế nào.

Thiện Thủy nghe thế cũng yên tâm phần nào. Thấy bà tĩnh tâm hướng Phật ẩn cư tại căn nhà nhỏ bé ở trong Chùa trên núi như thế này, chỉ cho rằng bà là thế thiếp nhà nào đó bị thất sủng, mới muốn tìm đến một nơi để bản thân thanh tịnh mà thôi.

Bây giờ nghe bà hỏi đến vấn đề này, Thiện Thủy chỉ dùng những lời lẽ xã giao mà nàng cho rằng thỏa đáng, đáp lời bà: “Được chọn tuyển tú vốn là chuyện tốt. Nếu có thể được tuyển chọn, chính là vinh quang của toàn gia. Đáng tiếc cơ thể tiểu nữ không tốt. Mấy ngày trước phu nhân cũng đã nhìn thấy những vết chấm đỏ trên người tiểu nữ rồi, tuy bây giờ đã khỏi, nhưng nói không chừng qua một thời gian nữa nó sẽ trở lại. Tiểu nữ mang chứng bệnh này ở trong người, sao có thể thích hợp tham gia tuyển tú?”

Nàng nói như thế, nếu người đối diện chỉ xuất thân từ một gia đình giàu có bình thường, vốn không có gì sơ hở. Thế nhưng lại trời xui đất khiến, lời này lọt vào tai Vương phi, ngược lại bà càng cảm thấy nàng là người có hiểu biết. Nghe trong giọng điệu của nàng còn kèm theo có phần bất đắc dĩ hối tiếc, kiềm không được lên tiếng an ủi: “Ta nhận thấy căn bệnh này của cô cũng không có vấn đề gì, bất quá chỉ nổi lên mấy ngày thôi, bây giờ nó đã lành. Cũng sạch sẽ trơn láng không đến nỗi dọa người. Sau này tìm một thầy Lang giỏi khác, không lo trị không hết.”

Thiện Thủy không muốn bàn nhiều về vấn đề này, nói qua loa vài câu, rồi đứng lên xin cáo từ. Vương phi bảo Hồng Anh tiễn nàng ra ngoài rồi tự mình bắt đầu ngồi trầm ngâm.

Vừa rồi nghe qua ý tứ của nữ nhi Tiết gia này, con bé cũng không phải là không muốn tham tuyển. Hôm nay bị xóa bỏ tên trong danh sách, qua lời nói hình như cũng có mấy phần nuối tiếc. Tuy rằng chứng bệnh của con bé không ổn định, nhưng thật ra cũng không có gì đáng ngại. Trong tương lai mình lưu ý giúp con bé tìm một danh y tốt, không cần lo trị không được.

Một người con gái yêu kiều xinh đẹp như thế, sánh đôi với con trai của mình, thật sự là trời cao đã tác hợp. Nếu không thì sao lại có thể khéo đến thế, để mình có cơ hội gặp được con bé ở chỗ này?

Trong đầu Vương phi thoáng hiện lên hình ảnh Thiện Thủy đứng sừng sững vai cùng đứa con trai nhà mình, càng nghĩ, càng cảm thấy đây đúng là một đôi trời sinh.

Thiện Thủy không sao biết được bản thân mình lại trở thành mưu tính cho người có lòng. Chỉ bấm đốt đầu ngón tay tính từng ngày.

Hôm nay đã là hai mươi tám tháng Tư, tuyển tú định vào mừng năm tháng năm. Ngày hôm trước Tiết Lạp và Văn thị vừa đến thăm nàng. Tiết Anh cũng có tới một lần. Trong lời nói của hắn nghe qua mặc dù tiếc nuối, nhưng đã từng bị phụ thân trách mắng, hắn là cũng sẽ không thật sự hồ đồ đến mức đối nghịch với người nhà. Chỉ qua mấy ngày nữa, là mình có thể về nhà rồi.

Thật ra thì Thiện Thủy cũng không mong ngóng trở về nhà sớm. Nàng ở nhà, phần nhiều cũng chỉ ru rú ở trong phòng, ngược lại ở chỗ này, thanh tịnh lại tự do. Trừ ăn uống có chút đơn điệu, những thứ khác đều rất vừa ý nàng. Nhất là những ngày qua, đã hình thành thói quen mỗi ngày sáng sớm đi leo vài đoạn đường núi. Sắp vào tháng đầu tiên của mùa Hạ, không khí thật mát mẻ dễ chịu, chim hót từng trận véo von trong núi, ngược mắt chính là tầng tầng lớp lớp cây cối dày đặc xanh tươi, khiến cho lòng người thanh thản thoải mái. Nàng rất thích cái cảm giác cả người đổ đầy mồ hôi như thế này đã lâu rồi. Cho nên có một ngày vào sáng sớm, Thiện Thủy mặc một thân áo Xuân vải nhuộm màu xanh lục rộng tay, dắt theo Sước Sước cùng Bạch Quân và Vũ Tình đi về phía sau núi. (áo Xuân là kiểu áo cổ rộng, ôm sát bó eo, ống tay áo hơi xò ra)

Tuổi tác Lâm mẫu tuy cũng không lớn, mới có bốn mươi, nhưng loại leo núi này là một công việc cần đến thể lực, bà làm sao có thể theo kịp? Những ngày khi vừa mới bắt đầu còn miễn cưỡng đi theo, lúc trở về cứ luôn than thở đi đứng đau nhức, Bạch Quân đành phải xoa nắn cho bà. Thiện Thủy cũng không muốn ép buộc bà, bảo bà đừng đi theo, nhưng bà lại không chịu, nói trên đường đi sợ tiểu thư gặp phải người xấu. Mấy ngày cùng nhau đi xuống dưới, thấy ở sau thiên viện có con đường mòn nổi thẳng với phía sau núi, đường núi thanh tịnh âm u, nhưng thính thoảng cũng gặp phải tiểu phu cùng tăng nhân ở trong Chùa đi đường tắt, thấy gia đình nữ quyến liền cúi đầu vội vã né tránh đi qua, ngoài ra cũng không có phát sinh chuyện gì khác, lúc này mới yên tâm trở lại. Mọi người đều nghe lời căn dặn của Thiện Thủy, chính là mỗi lần trước khi đi ra ngoài, đều trăm lần dặn dò Bạch Quân và Vũ Tình là không được nói gì cả.

Thiện Thủy đến đây rất sớm. Mặt trời vừa nhô lên từ ngọn núi phía Đông, từng bậc thang bằng đá trong

núi đều một màu quanh co khúc khuỷu thẳng một đường dài về phía trước, ở trên đầu cây cỏ ven đường còn thấm ướt những giọt sương của đêm qua chưa tan hết. Có hai tiểu hòa thượng đang quét dọn đường núi, trông thấy nhóm người của nàng vội cúi đầu chấp tay trước ngực.

Sước Sước thích nhất mỗi ngày đi dạo mát vào lúc này, kêu oăng oăng nhảy vọt lên phía trước, Thiện Thủy lôi kéo lại không được, quyết định thả ra dây buộc ở cổ mặc cho nó một mình vui đùa ở trước. Một đường leo lên đến đỉnh núi nhỏ, đứng đón gió núi khắp bốn hướng, mắt trông thấy bầu trời bao la xanh thẳm ở nơi xa, núi non trùng điệp hùng vĩ. Quang cảnh thế này, quả thật cảm thấy con người thật nhỏ bé còn tạo hóa thì vô cùng vĩ đại.

Bạch Quân lẫn Vũ Tình đều không thói quen leo núi. Lúc bắt đầu còn hồ hởi ham thích, hiện tại chẳng qua là chiều theo sự hứng thú của Thiện Thủy miễn cưỡng đi theo mà thôi. Bò lên đến đỉnh núi, thì mệt mỏi đến mồ hôi đầm đìa thở không ngừng. Thấy trên trán Thiện Thủy đã lấm tấm lớp mồ hôi mỏng, hai má ửng đỏ sáng loáng như hoa đào, Bạch Quân không để ý đến bản thân, lấy khăn sạch lau mồ hôi cho nàng trước.

Thiện Thủy lau sơ mồ hôi rồi dừng chân ở đỉnh núi một lát, đợi mọi người nghỉ ngơi lấy lại hơi sức một chút, rồi mới cùng nhau đi xuống núi, lần này Vũ Tình dắt Sước Sước.

Xuống núi đương nhiên tiết kiệm hơi sức hơn rất nhiều. Sước Sước tung tăng chạy nhảy rất vui vẻ, Vũ Tình dần dần bị lôi kéo theo về phía trước, khoảng cách càng lúc càng xa, càng về sau chỉ còn nghe được tiếng kêu mơ hồ của Sước Sước truyền đến.

Bởi vì mới vừa rồi leo trèo quá nhanh, hầu như là một hơi thở cũng không ngừng, Thiện Thủy đã cảm thấy chân mỏi nhừ, kéo theo Bạch Quân bên cạnh cùng ngồi xuống thêm đá. Dưới sườn núi nơi gấp khúc của con đường ở phía trước, đi xuống nữa chính là đường mòn thông với mặt sau của thiền viện. Trong lúc thấp giọng cười nói đùa giỡn, bất ngờ lại nhìn thấy cách đó không xa ở phía trước, trên một mảnh đồi bằng phẳng đang có một nam tử trẻ tuổi đứng đó đón gió. Một bộ cẩm phục bằng tơ lụa màu xanh ngọc, chân mang giày kiểu cung điện màu xanh đen sắc xảo, gió núi phàn phật thổi cuốn lên vạt áo hần, tạo nên một thân khí khái hào hùng.

Ngay cả Bạch Quân cũng ngay lập tức nhận ra được, vị đó chính là An Dương Vương Điện hạ, trước đây không lâu đã từng tình cờ gặp mặt ở trên đường tại vùng ngoại thành phía Nam. Bước chân có chút ngập ngừng, Vũ Tình liếc mắt nhìn sang Thiện Thủy ở bên cạnh.

Thiện Thủy lại giống như không hề nhìn thấy, chỉ ngóng nhìn về phía trước, chân liên tục bước đi, một mạch đi về hướng con đường mòn phía bên trái.

Tại sao Hoắc Thế Du lại xuất hiện ở chỗ này? Nói tới nói lui, bất quá cũng là vì không bỏ xuống được một chút tình cảm trong lòng mà thôi.

Sau khi hắn nói rõ tâm ý của mình với Tiết Lạp, không tới mấy ngày, nữ nhi Tiết gia nhưng lại cáo bệnh rút lui khỏi đợt tuyển tú, sau đó được đưa đến Chùa Phổ Tu tĩnh dưỡng. Dĩ nhiên hắn không tin trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến thế, suốt hai ngày đến chỗ nội vụ để chứng thực lại chuyện này. Rồi trong lòng bỗng nảy sinh chút nhớ nhung.

Dựa vào tai mắt của hắn, muốn biết nàng ở đâu và hoạt động mỗi ngày của nàng, việc này không thành vấn đề. Do dự mấy ngày, cuối cùng vẫn là đấu không lại tư tưởng ở trong lòng, tìm tới đây vòng đường núi đợi ở chỗ này. Vừa rồi nhìn thấy có một nha đầu đuổi theo con chó lông xù trắng đi ngang qua, dự đoán nàng hẳn là đang ở phía sau, liền ở tại chỗ này chờ đợi. Lúc này thấy nàng chỉ thoáng liếc mắt nhìn mình một cái rồi bước nhanh đi về phía con đường mòn thông với thiền viện kia, dĩ nhiên không cam lòng bỏ lỡ, sải bước lớn đến phía sau nàng, nói: “Tiết cô nương, xin dừng bước!”

Thiện Thủy nghe tiếng hắn gọi ở phía sau, biết tránh được nhất thời không tránh được cả đời. Không thể làm gì khác hơn đành dừng lại bước chân, xoay người lại nhìn hắn làm lễ ra mắt.

Hoắc Thế Du nhìn nàng đứng ở trước mặt hắn cách có vài bước. Nàng cũng giống như lần trước lúc gặp mặt, một thân y phục màu xanh lục, có thể thấy được nàng rất thích màu sắc này. Nhưng màu này quả thật rất xứng với làn da trắng như ngọc của nàng. Chẳng hạn như lúc này, có lẽ bởi vì mới vừa leo núi xuống, vài sợi tóc mai rơi rớt ở trước trán, hai mắt trong suốt sáng ngời cùng đôi má ửng hồng, môi hồng còn hơn

hoa anh đào, trên chóp mũi thanh tú còn ngưng đọng vài giọt mồ hôi trong suốt ẩn hiện dưới ánh mặt trời, bản thân nàng lại hồn nhiên không hay biết. So với lần gặp trước, thì lần này lại là một hương vị khác.

Chưa từng gặp qua tiểu mỹ nhân nào tràn đầy sức sống như vậy.

Hoắc Thế Du nhất thời nhìn đến ngẩn ngơ, không nhớ được mình muốn nói cái gì.

Thiện Thủy thấy hắn chỉ lo ngóng nhìn nàng không lên tiếng nói chuyện. Âm thầm nhú mày, nói: “Điện hạ, có chuyện gì sao?”

Hoắc Thế Du lập tức hoàn hồn lại, thấy bên cạnh nàng còn có một nha đầu đang nhìn hắn chằm chằm, thẳng thắn nói: “Người đi qua bên kia trước.”

Hắn cũng biết hành động này của mình không đúng, có tư tưởng dòm ngó đến con gái của thần tử. Nhưng dù sao cũng là người được sinh ra ở Hoàng gia, mọi việc đều được nuông chiều theo ý muốn của hắn. Hiện tại chỉ muốn trò chuyện với người con gái mình thích một chút, tất nhiên cũng sẽ không cảm kỵ điều gì.

Thiện Thủy thấy hắn nói thẳng không kiêng nể, biết hôm nay nhất định phải cùng hắn nói chuyện cho rõ ràng. Nếu không sau này e rằng sẽ còn rất nhiều phiền toái. Thấy Bạch Quân nhìn sang nàng hỏi ý, nàng gạt nhẹ đầu với Bạch Quân.

Bạch Quân có phần không muốn nhưng cũng không dám chống lại, đành phải tránh sang một bên, nhưng cũng không dám đi xa, chỉ đứng ở một chỗ trên thềm đá cách đó vài chục bước.

Hoắc Thế Du cũng không để tâm, chỉ luôn nhìn Thiện Thủy, ngập ngừng một chút rồi nói: “Ta có nghe nói mấy hôm trước cơ thể Tiết cô nương không khỏe, trong lòng luôn có chút lo lắng. Cho nên mới tùy tiện đến đây mà không báo trước, mong Tiết cô nương đừng trách. Nay thấy nàng đã bình an vô sự, thật là may mắn vô cùng.” Dứt lời lại liếc mắt nhìn nàng, thấy làn da nàng đã trơn bóng láng mịn như ngọc, không giống như mọi người ở nội vụ nói khắp mặt nàng toàn những nốt chấm đỏ đáng sợ.

Thiện Thủy nói: “Đa tạ điện hạ quan tâm. Nhưng cơ thể tiểu nữ quả thật vẫn chưa khỏi hẳn, đây cũng là căn bệnh không tiện nói ra, tiểu nữ đã mắc phải từ lúc còn nhỏ. Tuy lúc này nhìn thấy tốt, nhưng chưa loại bỏ hoàn toàn, cũng không có phương pháp nào để trị tận gốc. Không biết một ngày nào đó đang yên lành lại tái phát trở lại, thật sự rất khó coi, e rằng sẽ dọa đến người. Nơi này rất hợp ý tiểu nữ, người đến người đi không nhiều, không phiền chán như nơi ở cũ.”

Lời này của Thiện Thủy, chính là uyển chuyển nói cho hắn biết thái độ của mình. Nếu hắn là người hiểu chuyện biết giữ thân phận, hắn nên từ bỏ ý niệm đó với nàng.

Thế nhưng Hoắc Thế Du lại không phải là người như thế.

Hắn thân là hoàng tử được Hoàng hậu sinh ra, sau lưng có ngoại tổ là Chung Nhất Bạch làm điểm tựa, từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ không có cách nào hóa giải mối thâm kết hắn giấu kín chôn tận đáy lòng, có thể nói hắn muốn gió được gió muốn mưa được mưa.

Có lúc bề ngoài chính là người khiêm tốn ôn nhuận rộng rãi, thực tế bên trong lại rất ngang bướng. Cũng như chuyện Hoắc Thế Du hắn đã nhìn trúng nàng, sao có thể để cho nàng khéo léo từ chối xua đuổi đi như vậy được?

Ngay từ lúc vừa bắt đầu, hắn cũng chưa cẩn thận suy xét đến cầu xin nàng gả cho hắn làm chính phi, hiện tại cái ý niệm đó càng thêm bùng phát dữ dội trong lòng hắn, đáy lòng lại từng chút dâng lên sự rung động. Nhưng trên mặt không hề biểu hiện ra, chỉ nhìn nàng hơi mỉm cười nói: “Tiết cô nương nói quá lời. Ta thấy cũng đâu có gì đáng sợ. Chỉ là, nếu như có căn bệnh không tiện nói ra này thật, danh y người tài ba trong thiên hạ nhiều vô số, thế nào cũng sẽ tìm được phương pháp hóa giải. Còn nếu cứ ở mãi tại ngôi Chùa trên núi này, thật sự là đáng tiếc.”

Thiện Thủy thấy trên mặt hắn luôn mang ý cười, giọng điệu lại nhẹ như gió thoảng mây trôi, ngụ ý trong lời nói chính là cũng không lùi bước, trong lòng nàng hơi có chút tức tối. Suy nghĩ lại một chút, vội thu lại nụ cười mới vừa rồi trên mặt, nghiêm mặt nói: “Hôm nay Điện hạ tới đây càng hay. Có mấy lời, nói rõ ra sẽ tốt hơn.”

Thấy hân hoi nhướng mày nhìn mình, nàng tiếp tục nói: “Những lời Điện hạ nói với phụ thân tiểu nữ mấy hôm trước, đại khái tiểu nữ cũng hiểu được đôi chút. Được lọt vào mắt xanh Điện hạ, vốn nên cảm động đến rơi nước mắt, nhưng tư chất của tiểu nữ rất bình thường, dòng dõi không hiển hách, gia phụ cũng không cầu mong vinh quang gì. Tiểu nữ không hiểu được rốt cuộc Điện hạ coi trọng tiểu nữ ở điểm nào? Dựa vào thân phận của Điện hạ, những người con giá cao sang quý tộc mới có khả năng cùng Điện hạ sánh vai chỉ điểm thiên hạ, điểm này Điện hạ chắc hẳn phải biết rõ ràng hơn tiểu nữ. Tiểu nữ cả gan mặt dày nói thêm một câu nữa, Điện hạ quả thật rất tôn quý, dưới một người, trên vạn người, có điều tiểu nữ trời sinh không ôm chí lớn, vận mệnh còn là thuộc hàng cây cỏ. Phú quý đến tới tập liên tục thế này, chỉ sợ sắp phải cắt đứt đường tuổi thọ của tiểu nữ. Mong Điện hạ suy xét tán thành cho suy nghĩ chất chứa ở trong lòng, đừng nên bức bách hết lần này đến lần khác, chỉ cần lùi một bước tất cả mọi người đều là trời cao biển rộng. . .”

Nàng đang nói chuyện, bỗng nhiên ngừng lại.

Đối diện ở trong con đường mòn nọ bị cây cối dày đặc bao phủ, ở giữa đường như có bóng dáng của một nam nhân đi ngang qua, người đó đang sải bước men theo bậc thềm núi đá đi về phương hướng bên này. Đợi đến gần hơn chút mới thấy được rõ, trông hân chừng hai mươi hai hoặc hai mươi ba tuổi, thân cao chân dài, một thân trang phục cao lớn đen thẫm, chân mang ủng da màu đen (úi tưởng tượng thui cũng thấy sợ, như xã hội đen he he), ngang eo quấn chặt một sợi dây lưng bản to chế tạo rất tinh vi, toàn thân trên dưới không có đồ trang sức nào khác, duy nhất quấn ở trên cổ tay bàn tay cầm một chiếc roi ngựa màu vàng đen thật là bắt mắt, ẩn hiện dưới ánh mặt trời nhìn vô cùng chói mắt. Trong đánh đập có vẻ như là đi xa nhà mới trở về. Bước chân hân thật mạnh mẽ, theo mỗi bước chân hân đi, thậm chí mơ hồ như có thể cảm thấy được sức lực cường tráng từ da thịt phát ra dưới lớp y phục. Khuôn mặt tất nhiên là vô cùng khôi ngô tuấn tú, có thể mới xứng đôi với khí thế hùng hổ này của hân. Nhưng có một điểm đáng tiếc, đó là giữa hai đầu lông mày lại hiện ra chút lạnh lẽo nhợt nhạt. Loại lạnh lẽo này dường như là do trời sinh, khiến cho người khác chỉ cần liếc mắt nhìn đến sẽ nảy sinh cảm giác như bị cách ly ngoài ngàn dặm, cũng không dám có bất kỳ tư tưởng muốn đến gần.

7. Chương 7

Nam tử nọ rất nhanh cũng trông thấy hai người đang đứng trên sườn đồi bằng ở phía trước cách xa hân vài chục bước. Ánh mắt cực nhanh lướt qua Thiện Thủy ở hướng đối diện với hân, khi tầm mắt chuyển sang bóng lưng của Hoắc Thế Du thì đầu lông mày hơi nhướng lên, khuôn mặt vốn không hề có chút cảm xúc nào cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, có vẻ như đã nhận ra đó là ai, ngay lập tức ánh mắt hân lần nữa chuyển sang trên mặt Thiện Thủy rồi dừng lại mấy giây.

Ánh nắng từ đỉnh đầu chiếu vào khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của hân, in xuống hàng mi nơi vùng mắt tạo nên một khoảnh bóng râm mờ nhạt. Thiện Thủy không nhìn thấy rõ ánh mắt của đối phương vào lúc này.

Ngay lập tức Hoắc Thế Du cũng cảm nhận được có người đang đến gần phía sau mình, quay đầu nhìn lại có phần hơi ngỡ ngàng, nhìn thẳng vào mắt nam tử ở đối diện một lát.

Nam tử áo đen đó không nhìn Thiện Thủy nữa. Dường như có chút do dự, rốt cuộc quyết định dừng bước.

Thiện Thủy nhìn ra, hai người này có quen biết.

Lời muốn nói nàng đã nói và cũng chỉ có thể nói đến đây. Về phần người đàn ông này là ai tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, không có can hệ gì lớn với nàng. Cũng không còn cần thiết ở lại đây nữa, nghĩ vậy liền nhấc chân bước đi về hướng con đường mòn mà mình vốn muốn đi. Thần sắc Bạch Quân khẩn trương lập tức nổi gót theo sau nàng.

Khoảng cách càng lúc càng gần đến người đàn ông trẻ tuổi đó. Hai người ở hai hướng trái ngược lúc sắp đi ngang qua nhau, Thiện Thủy bắt gặp ánh mắt của hân lại rơi vào trên mặt mình. Lần này nàng đã nhìn thấy rõ, ánh đó mang theo sự sắc bén như lưỡi dao cùng với đánh giá soi xét nàng.

Thiện Thủy không hề tỏ ra khấn trương, vẫn bình tĩnh bước đi ngang qua người hấn.

Bạch Quân vội vàng đi nhanh lên trước vài bước, rút cuộc đuổi theo kịp Thiện Thủy. Lúc Bạch Quân đỡ lấy nàng, nàng cảm nhận được bàn tay của Bạch Quân buốt lạnh vô cùng.

“Về không được kể lại chuyện này.”

Khi xuống tới chân núi, rút cuộc nhìn thấy một góc tường sơn ngói đen lộ ra trong bụi trúc ở phía sau thiền viện, Thiện Thủy lên tiếng căn dặn Bạch Quân như thế.

Bạch Quân liền gật đầu. Về bất an ở trên mặt vẫn không biến mất.

.....

Ánh mắt Hoắc Thế Du vẫn luôn dõi theo bóng lưng bước đi trên đường mòn ở phía trước. Mãi đến khi bóng dáng xinh đẹp đó biến mất vào trong phạm vi cây cối rậm rạp không còn nhìn thấy được nữa mới lưu luyến thu hồi tầm mắt, sau đó chuyển sang giáp mặt với người đang sải bước đi về hướng mình, đôi môi hơi mím lại, sắc mặt có phần cứng nhắc nhưng vẫn đứng im không nhúc nhích.

Người này chính là Hoắc Thế Quân, tự Thiếu Hành. Thế tử phủ Vĩnh Định Vương, cũng chính là đường huynh* của hấn. (*anh em chú bác)

Đường như Hoắc Thế Quân cũng chẳng thêm quan tâm đến thái độ của vị đường đệ mới mười tám tuổi này. Đợi cho thiếu nữ áo xanh đi ngang qua cạnh mình thì mới bước nhanh đi về hướng Hoắc Thế Du đứng, đến gần chọn một chỗ còn cách khoảng chừng bảy tám bước mới chậm lại bước chân, nhìn Hoắc Thế Du hơi gật nhẹ đầu, lên tiếng gọi: “Tử Trân!” Giọng nói không cao không thấp, bình thản không chút cảm xúc nào.

Hoắc Thế Du đành phải miễn cưỡng cười một tiếng, chào đáp lại: “Đường ca!” Rồi nói: “Không phải huynh đi Toại Châu bổ sung thêm quân cho phiên trấn* sao? Nhanh vậy đã trở về rồi?” (*phiên trấn là nơi đóng quân canh giữ thị trấn hay thành thị)

Hoắc Thế Quân nói: “Sự tình coi như cũng thuận lợi, cho nên không kéo dài nhiều thời gian lắm. Về đến nghe người nhà nói mấy ngày gần đây cơ thể mẫu thân ta không khỏe, nên thuận đường đến đây thăm bà, hiện ta đang định trở về. Đệ có đi cùng ta vào thành không, hay còn chuyện chưa xong muốn nán lại?” Trong câu hỏi không hề nhắc đến cuộc chạm mặt nhìn thấy mới vừa rồi.

Hoắc Thế Du nghe vậy cũng có phần hơi xấu hổ.

Hấn là con trưởng của Đức Tông, là một nhân vật trẻ tuổi thân phận lại vô cùng cao quý đứng đầu tại thành Lạc Kinh, con cháu những quan viên có tiếng trong triều đều lấy hấn làm chủ, sai đâu đánh đó. Nhưng đứng ở trước mặt vị đường huynh lớn hơn mình chỉ có bốn tuổi này, không hiểu sao hấn cứ cảm thấy toàn thân trên dưới từ đầu đến chân không có một chỗ nào được thoải mái.

Loại cảm giác khó chịu này đã hình thành khi hấn còn rất nhỏ, bắt đầu từ lúc vị đường huynh này được phụ hoàng hấn nhận vào cung nuôi dưỡng. Cho đến sau này lớn lên, năm hấn mười tám tuổi, thời điểm đó Mạc Bắc đối mặt với hiểm nguy, sau khi hấn một mình chấp chưởng ấn soái ác liệt tàn sát Đát Thán, sự khó chịu của Hoắc Thế Du càng nhiều hơn trước.

Mặc dù năm đó hấn mới mười bốn tuổi. Nhưng cái loại mất mát này lại chồng chất dày đặc khắc sâu ở trong lòng của người thiếu niên, đuổi mãi không đi.

“Trời sinh nó chính là địch thủ của con. Nếu con không cẩn thận đề phòng, một ngày nào đó nó sẽ đoạt đi mọi thứ vốn thuộc về con.”

Mẫu thân của hấn, là Chung hoàng hậu ở tại cung Ý Đức, khi hấn còn đang ở độ tuổi ngây thơ bà đã nói với hấn những lời như thế. Theo tuổi trưởng thành, dần dần hấn bắt đầu hiểu được ý tứ trong lời nói của mẫu thân mình.

Ít nhất, hấn đã đoạt đi sự quan tâm của phụ thân dành ình. Những lúc cả hai cùng sánh vai đứng trước long án đàn hương ở ngự thư phòng, lúc nào cũng vậy, phụ thân nhìn hấn đều luôn nhiều hơn nhìn mình.

Hắn cứ luôn giống như bị vây trong một loại cảm giác xấu hổ khó hiểu, cho nên theo bản năng không hề thích tình huống cả hai cùng lúc xuất hiện. Nhưng thật không ngờ vào lúc này, hai người lại có thể gặp nhau ở đây như vậy.

“Đệ biết thăm thăm ở đây tịnh tu, cũng biết người không muốn gặp ai, cho nên đệ không dám quấy rầy.” Hoắc Thế Du đã khôi phục lại thần sắc thường ngày, nhìn đường huynh mình nói, “Nơi này thanh tịnh thoải mái, đệ còn muốn ở lại thêm một lúc nữa. Đường ca có việc thì cứ đi trước.”

Hoắc Thế Quân cũng không nói thêm gì, chỉ xoắn lại roi ngựa trong lòng bàn tay, thoáng gật đầu rồi đi lướt qua người Hoắc Thế Du, cứ thế liên tục bước đi tới phương hướng cổng Chùa, bóng dáng màu đen rất nhanh lẫn vào trong bóng cây rậm rạp um tùm.

Hoắc Thế Du vẫn đứng lặng tại chỗ hồi lâu không nhúc nhích, thần sắc hơi thần thờ, gió núi vỗ đập vào góc y phục của hắn tạo nên âm thanh phần phật, thế nhưng hắn vẫn hoàn toàn không cảm giác.

.....

Thiện Thủy sau khi trở về đến thiền viện chỗ ở của mình thì gội đầu tắm rửa thay đổi quần áo, lúc ngồi ở trước gương để Lâm thị và Bạch Quân giúp mình chải đầu, Lâm thị bỗng nhiên nhớ lại chuyện mình thấy, nói: “Mới vừa rồi ta có nhìn thấy vị phu nhân ở bên kia cuối cùng cũng đi ra khỏi viện, hình như là đi gặp ai đó. Tuy đi chỉ chốc lát rồi trở về, nhưng trên mặt bà ta lại không hề che giấu sự vui mừng, thật là hiếm thấy.”

Đây là chỗ dành cho khách nữ hành hương ở, bởi vì sợ làm ảnh hưởng đến người khác, vì thế ở phía ngoài đã đặc biệt chuẩn bị một gian phòng khách thanh tịnh, nếu như có khách nam đến tìm, ở đó sẽ phái người tới thông báo.

Thiện Thủy lập tức nghĩ đến người đàn ông mặc áo đen mới vừa rồi mình vô tình gặp được. Nhưng lúc này tâm tư của nàng đều bị sự dấy dưng của Hoắc Thế Du làm cho phiền não, cũng không để ý mấy đến lời Lâm thị nói, chỉ thuận miệng đáp lại một tiếng.

Lâm thị cầm lên chiếc lược làm bằng sừng tê giác, nhẹ nhàng giúp Thiện Thủy chải vuốt mái tóc dày đen bóng, cất lời khen ngợi: “Mái tóc của tiểu thư được chăm sóc rất khéo. Vừa suông lại còn mềm mại, chạm vào tay có cảm giác rất láng mịn.” Khen ngợi mấy câu nhưng thấy Thiện Thủy có vẻ như không tập trung, Bạch Quân ở bên cạnh cũng buồn buồn không lên tiếng, nghĩ rằng mọi người vì bị mệt mỗi khi đi leo núi, vì vậy lập đi lập lại bảo sau này đừng đi nữa, chải đầu tóc cho Thiện Thủy xong đoán chừng cũng sắp đến giữa trưa, Lâm thị vội bước ra ngoài bảo Vũ Tình đi lấy cơm canh.

Thiện Thủy vốn cho rằng mình và Hoắc Thế Du này chỉ là bèo nước tương ngộ, nàng cáo bệnh trốn tới đây, nghĩ rằng qua một thời gian sẽ có thể chặt đứt hy vọng của hắn. Không nghĩ tới hôm nay lại còn đến tận đây chặn đường nàng. Cần thận nhớ lại những lời nói và việc làm ngày hôm nay của hắn, trong lòng nàng phiền não không thôi. Sự thoải mái nhẹ nhõm của vài ngày trước đã biến mất không còn thấy tăm hơi.

Tên nàng tuy rằng đã được gạch bỏ khỏi danh sách. Nhưng nếu hắn thật sự không buông tay, đừng nói nàng vốn là tú nữ, coi như không phải là tú nữ, chỉ cần hắn đến cầu xin một đạo thánh chỉ, e rằng nàng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chuẩn bị xuất giá. Không cần Lâm thị nhắc nhở, bây giờ có bảo nàng đi leo núi nữa nàng cũng không còn hứng thú. Nghĩ lại, đúng lúc vài hôm nữa là đến cuối tháng, phụ thân được nghỉ phép sẽ đến đây thăm nàng, nàng chỉ đành đợi đến lúc đó thương nghị với ông xem sao, ngồi xuống cùng tìm ra đối sách.

Đối phương là hậu duệ quý tộc Hoàng gia, nàng là con gái của thần tử. Nếu như né tránh cũng không được, dù không muốn cũng chỉ có thể chấp nhận vị trí mà ở trong mắt người khác cho là đại phú đại quý. Nhưng hiện tại, sự việc vẫn còn chưa đến bước đường cùng mà bảo nàng ngồi chờ chết, nàng thật không cam lòng.

Thiện Thủy không đi leo núi nữa, ban ngày chỉ ở trong phòng đọc sách thêu thùa may vá, càng không có tâm tư để qua lại thăm hỏi với chủ tử viện bên kia. Trùng hợp hai ngày nay đối phương cũng không có đến tìm nàng. Rót cuộc cũng đến ngày cuối tháng, Tiết Lạp quả nhiên đến thăm nàng. Thiện Thủy đợi ông và Nhân Quả đại sư trò chuyện xong, lúc này chỉ còn lại có hai cha con, nàng liền kể lại sự việc mấy hôm trước Hoắc Thế Du đến nói.

Tiết Lạp ngay tức khắc cau mày lại. Sau khi trầm ngâm một lúc, ông nói mình sẽ tự đi tìm Hoắc Thế Du, nói xong rồi vội vã bước đi ra ngoài. Sáng sớm ngày hôm sau chính là mùng một tháng năm, lúc nàng đang thấp thỏm không yên chờ đợi tin tức từ phía Tiết Lạp, vị Hồng Anh nọ lại đến cười vui vẻ chào từ biệt nàng, nói phu nhân bà phải trở về nhà rồi.

Dù sao đã qua lại mấy ngày qua, coi như cũng có chút quen biết. Thiện Thủy thu lại tâm tình của mình, vui vẻ tiễn đưa chủ tớ hai người họ đến trước cổng Chùa. Trông thấy một người đàn ông dáng vẻ hình như là Đại Quân Gia, ông ta khoảng bốn mươi năm mươi tuổi dẫn đầu một tốp hán tử kính cẩn tới đón. Đưa mắt nhìn theo vị phu nhân nọ bước lên một đỉnh kiệu lớn rộng rãi được bao bọc bởi gấm nỉ màu xanh đi xuống núi. Trước khi bà lên kiệu ngồi vào chỗ của mình đã vỗ nhẹ lên mu bàn tay nàng rồi khẽ cười, dáng vẻ dường như có điều muốn nói, nhưng cuối cùng lại không nói gì, khiến cho trong lòng Thiện Thủy cảm thấy khó hiểu một hồi lâu.

.....

Phủ Vĩnh Định Vương ở cửa Khai Hóa thành phía Bắc, cấp sát Hoàng Thành. Diện tích mênh mông rộng lớn, tính cả hậu uyển ao hồ, tường rào cao ngút dày đặc trải dài đến mấy dặm, ngoại trừ hoàng cung, trong Lạc Kinh không có chỗ ở của hào môn thế gia nào có thể so sánh.

Năm đó Tiên Hoàng ban thưởng trạch viện rộng lớn này, là muốn kỳ vọng vào đứa con mà ngay từ thuở nhỏ thể chất đã yếu kém có thể có con cháu đầy đàn. Đáng tiếc ông vẫn ra đi rất sớm, chỉ lưu lại một trai một gái. Hôm nay phòng ốc nhà cửa mặc dù bao la rộng lớn không kể xiết, ngoài chỗ ở của Vương phi cùng Thế tử và Quận chúa cùng với đất ở dành ột số người trong phủ ra, những nơi còn lại, phần lớn thời gian trong năm cũng chỉ là ngày Xuân trống rỗng hoa rơi vắng vẻ, mùa Thu thì chỉ có hương Đan Quế lay động theo gió lan tỏa trong không trung mà thôi.

Hồng Anh đỡ Diệp Vương phi bước xuống xe ngựa, mọi người trong phủ từ sớm đã xếp thành một hàng chờ đợi ở trước đại môn ngay lập tức bước tới nghênh đón. Khi Vương phi đi về hướng Thanh Liên đường chỗ ở thường ngày của mình thì Đại Quân Gia Hoắc Ngư Hưng đi theo kề bên cạnh, khéo léo giải thích nói: “Thế tử sáng sớm đã vào triều, dù không thể tự mình đến đón Vương phi, nhưng đặc biệt có căn dặn nô tài phải đi đường cẩn thận. Và hứa khi quay về sẽ đáp ứng yêu cầu đến chỗ Thái hậu đón công chúa cùng nhau trở về.”

Nhi tử hôm nay mặc dù không có tự mình đến đón bà, nhưng ngày hôm trước nó vừa quay về Kinh, biết sức khỏe bà không tốt, ngay cả gió bụi trên người cũng không tẩy đã vội đến Chùa Phổ Tu để thăm bà. Tuy lúc gặp mặt không nói gì nhiều, cũng không hỏi han được vài câu an khang, trả lời qua loa mấy câu hỏi rồi sau đó vội vã rời đi. Nhưng chỉ bấy nhiêu đó cũng đủ làm cho Vương phi cảm thấy an ủi trong lòng. Cho nên lúc này chỉ hỏi Linh Lung mấy câu về tình huống chỗ ở sơn phòng của nữ nhi, nghe được nói đã chuẩn bị xong những đồ vật cần dùng đâu vào đấy rồi chỉ còn đợi công chúa trở về nữa mà thôi thì hơi gật nhẹ đầu không nói thêm gì nữa. Về tới Phật đường, chuyện đầu tiên làm là bảo Hồng Anh đem bức tranh thêu Quan Âm mang về treo lên trên vách đá, trước bàn cung phụng nước tinh khiết cùng hoa quả tươi, sau khi quỳ xuống bái lạy xong rồi tự mình ngồi vào chiếc giường thấp chỗ mà thường ngày bà hay đọc Kinh Phật, đưa mắt nhìn dung mạo hiền từ của Quan Âm Đại Sĩ lượn lờ trong làn khói nghi ngút, bà bỗng trầm mặc thần thờ.

Hồng Anh cũng không dám quấy rầy Vương phi, chỉ lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

.....

Hoắc Thế Quân hạ triều liền thuận đường vào cung vấn an tổ mẫu Mục thái hậu, ngồi trò chuyện được một lát sau đó đón muội muội là Gia Đức công chúa - Hoắc Hi Ngọc xuất cung.

Dựa theo quy cũ, chỉ có hoàng nữ mới có thể xứng với danh hiệu công chúa. Chiếu theo tổ chế trước đây, Hoắc Hi Ngọc vẫn là mang phong hào (là tên được ban) Quận chúa. Một năm trước, khi vừa tròn mười hai tuổi thì được Hoàng bá phụ Đức Tông gia phong công chúa, tự Gia Đức. Hàng năm, vào thời gian Vương phi đi Chùa Phổ Tu tĩnh tu thì Hi Ngọc sẽ được Thái hậu đón vào cung Di Ninh ở. Hôm nay Vương phi đã hồi phủ, Hoắc Thế Quân liền đến đón nàng cùng nhau trở về nhà.

Hi Ngọc là tiểu thư cành vàng lá ngọc, bởi vì từ nhỏ đã mất đi phụ thân, cho nên rất được tổ mẫu Thái

hậu và bá phụ Hoàng đế cũng chiều, vì vậy mà có phần hơi ngang ngược coi trời bằng vung. Hoắc Thế Quân cũng rất thương yêu cưng chiều vị muội muội nhỏ hơn mình gần mười tuổi này. Hai huynh muội đã xa cách nhau từ những ngày đầu năm, thậm chí đã qua mấy tháng đến bây giờ mới có thể gặp lại nhau. Thấy muội muội mình mặc một thân cung trang đỏ thắm, như con chim nhỏ chạy như bay bỏ nhào về phía hắn, hắn liền nghiêng người tránh được, rồi sau đó vươn bàn tay to lớn vò đỉnh đầu nàng, nói: “Một đại cô nương có thể kén phò mã được rồi mà vẫn còn không có quy củ như vậy.”

Hi Ngọc năm nay mười ba, lẽ ra đã có thể khai phủ kén phò mã. Nhưng bản thân nàng vốn không có tâm tư này, Vương phi cũng không nỡ xa nàng cho nên muốn giữ nàng ở lại thêm vài năm nữa, đợi đến mười sáu rồi mới bàn tới hôn sự.

Hi Ngọc thấy ca ca mình lại tránh né không cho nàng nhào tới, ngay lập tức phát cáu, cong miệng lên xoay người sang hướng khác.

Lời hay Hoắc Thế Quân đã nói không ít, cuối cùng không biết làm sao chỉ đành sượng mặt để nàng nhào tới ôm. Bọn thị nữ rất muốn cười nhưng lại e ngại không dám, đều rít rít cúi đầu xuống cười trộm.

Hoắc Thế Quân bị nàng ôm một lúc, mới thấy nàng thay đổi thái độ, chìa ra bàn tay về hướng hắn nói: “Đồ của muội cần đâu?”

Hoắc Thế Quân nói: “Ca ca ta là đi giải quyết việc công. Toại Châu chỉ có gió và cát, vừa cầm vừa nắm cũng là những thứ đó, chỉ nói vài câu miệng đã đầy cát. Muội có muốn nó hay không?”

Miệng Hi Ngọc lại vênh lên, nói: “Trước khi ca ca huynh đi, muội đã đặc biệt căn dặn huynh rồi mà!”

Hoắc Thế Quân: “Nhưng ta cũng không có đáp ứng.”

Lần này Hi Ngọc đã thật sự tức giận, hừ một tiếng, nhắc lên tà váy rộng thùng thình rồi đi thẳng về phía long xa (xe dành cho Vua đi), một đám thị nữ ở phía sau vội vàng cất bước đuổi theo.

Hoắc Thế Quân thảnh thơi đi theo đằng sau, trong mắt thoáng hiện ý cười nhợt nhạt hiếm khi thấy. Thấy nàng leo lên chui vào trong xe ngựa, một nửa lần váy đỏ rực còn sót lại ở phía ngoài, thị nữ đang bận bịu nâng lên cho nàng, bỗng nhiên nghe một tiếng hét to, người đã nhảy xuống từ trên xe ngựa vẫn còn chưa đóng cửa, vui sướng chạy như bay về phía Hoắc Thế Quân. Không ngờ bàn chân bị tà váy cản lại, cả người liền té nhào xuống đất. Thị nữ bên cạnh rít rít la hoảng lên, vội vàng muốn đến đỡ nàng đứng dậy thì Hoắc Thế Quân đã sải bước lớn đến trước mặt nàng, nhanh chóng nâng nàng dậy, cau mày nói: “Sao lại không cẩn thận như vậy!”

Hi Ngọc ngồi chồm hổm trên mặt đất, chỗ đầu gối đau buốt khiến nàng nhe răng nhếch miệng trong chốc lát, trong mắt mơ hồ còn ẩn hiện làn nước mắt, nhưng sau đó liền nín khóc cười nói: “Ca ca huynh thật tốt. Rõ ràng mang lễ vật về uội, tại sao còn phải gạt muội. Một loạt Đà Linh* từ lớn tới nhỏ, còn có đầu lâu khô muội cần nữa, hai cái sừng nhon xanh biếc này nhìn còn đẹp mắt hơn sừng Hươu sao trong Quỳnh Uyển bảo dưỡng nữa đó. Là sừng Linh Dương Toại Châu mà ca ca đã từng nói với muội?” (*lục lạc treo trên cổ lạc đà, khi lạc đà bước đi thì sẽ phát ra tiếng kêu)

Hoắc Thế Quân vừa buồn cười vừa tức giận, nói: “Phải! Đồ muội muốn, cho dù có lên trời ta cũng phải tìm cách lấy nó xuống uội, không chiều theo ý muội, ta làm sao có thể yên ổn mà sống qua ngày đây? Chỉ là một đứa con nít như muội, tại sao không thích son phấn bột nước, mà cả ngày chỉ đi theo ta xin những vật xấu xí thô kệch này, đem về dùng để mẫu phi nhìn thấy, tránh cho người bị muội dọa sợ!”

Hi Ngọc nói: “Ai mà thèm những thứ đồ chơi như diễn hí kịch kia. Muội sẽ giữ gìn cẩn thận toàn bộ những món đồ mà ca ca huynh đã tìm uội.” Bất chợt hai tròng mắt nàng chuyển động, không còn cười nữa, nghiêm túc hỏi: “Huynh mang quà về uội, vậy huynh có mang gì về cho nữ nhân kia hay không?”

Hoắc Thế Quân biết người nàng đang nói là ai. Không nhận được đưa tay nhéo nhẹ vành tai nàng, nói: “Suy nghĩ linh tinh gì đó. Nàng ấy làm sao có thể bì được với muội chứ!”

Hi Ngọc nghe vậy mới yên tâm, cười hì hì nói: “Vậy thì được! Nếu như để muội biết được ca ca huynh cũng mang quà về cho nàng ta, muội sẽ lập tức đi qua đó lấy đao cắt cái mũi nàng ấy xuống, xem huynh có còn thích nàng ta nữa hay không!”

Lời nói máu tanh không gì sánh được này lại được nói ra từ miệng một tiểu cô nương xinh xắn như hoa, còn có thể nói đến trôi chảy như chuyện đạo lý hiển nhiên. Nhóm thị nữ bên cạnh mới vừa rồi hầu hạ không chu toàn đều sợ tội quỳ xuống hết, bởi vì bọn họ biết những lời này không phải chỉ là lời nói suông, bả vai hơi hơi co rúm lại đầu càng cúi thấp hơn. Hai năm trước trong Vương phủ cũng có một thị nữ hầu hạ ở Lương Minh Hiên bị công chúa dùng dao rạch nát cả mặt, lúc đó còn chưa đến mười một tuổi. Chỉ vì nghe người khác nói thị nữ này tới đến muốn hầu hạ Thế tử, thị nữ kia sau đó nhảy giếng tự sát. Sau khi sự việc xảy ra công chúa chỉ bị Vương phi cấm túc nửa tháng bảo nàng úp mặt vào tường sám hối, rồi sau đó cứu giúp cho người nhà thị nữ kia, bấy nhiêu đó cũng đã đủ hiểu rồi. Từ dạo đó, thị nữ trong phủ đều nơm nớp lo sợ, không còn ai dám có ý niệm nào khác trong đầu nữa. Chỉ vì Gia Đức công chúa này nếu như thật sự tức giận lên, quả thật không có gì mà nàng làm không được.

Hoắc Thế Quân thoáng nhíu mày, không vui nói: “Dù gì cũng nữ hài nhi nhà đảng hoàng, không được phép nói chuyện máu tanh như thế. Mau đi về.”

Hi Ngọc nhìn ca ca của mình, đáng vẻ đáng thương nói: “Muội vừa mới té, trên đầu gối còn đau quá, không đi được nữa. Ca ca huynh bế muội lên xe ngựa đi.”

Trước đó Hoắc Thế Quân né tránh cái ôm của nàng nhào tới, là vì cho rằng muội muội mình đã thành người lớn rồi, hoàn toàn không thể không kiêng kỵ giống như hồi còn nhỏ được. Lúc này nhìn thấy đáng vẻ khẩn cầu của nàng, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, bỏ lại đám thị nữ vẫn còn quỳ ở trên mặt đất, bế nàng lên đi về hướng xe ngựa, mở miệng nói: “Đây là lần cuối cùng. Từ nay về sau, muội không được phép như vậy nữa.”

8. Chương 8

Hoắc Thế Quân về tới Vương phủ, đuổi Hi Ngọc về sơn phòng Linh Lung của mình. Thấy nàng vui mừng hơn hờ ra lệnh cho nhóm thị nữ mang hết những món đồ hân mua cho nàng vào phòng, sau đó trở về chỗ ở Lương Minh Hiên của mình thay đổi triều phục (lễ phục khi vào chầu vua). Suy nghĩ một chút rồi cất bước đi về hướng Thanh Liên Đường. Khi đến nơi thì nhìn thấy Hồng Anh người đã hầu hạ mẫu thân hân nhiều năm qua đang tươi cười đi ra nghênh đón hân, nói: “Công chúa cũng vừa mới đến, Vương phi đang trò chuyện với công chúa ở trong phòng.”

Hoắc Thế Quân hơi gật đầu rồi bước tới, chưa vào đến đã nghe được tiếng cười nói khanh khách của Hi Ngọc, thị nữ đợi hầu ở cửa thấy hân bước tới liền chào: ‘Thế tử’, rồi vội vén màn lên. Hoắc Thế Quân đi vào thấy Hi Ngọc đang tựa đầu vào người mẫu thân ngồi ở trên nhuyễn塌, đang kể lại nhiều chuyện lý thú mấy ngày hôm trước ở trong cung. Vương phi nghe nàng nói thính thoảng cũng phải hé miệng cười. Hoắc Thế Quân ngồi xuống bên cạnh, khi nghe Hi Ngọc chuyển hướng sang hỏi mình nên cũng qua loa đáp lại vài câu. Một lát sau lúc đứng dậy muốn cáo lui thì Vương phi đột nhiên nói: “Thế Quân, nương có chuyện muốn nói với con. Hi Ngọc, con đi về trước đi.”

Hi Ngọc không muốn đi chút nào, nhưng khi thấy vẻ mặt nghiêm túc của Vương phi đành phải đứng dậy, nhìn Hoắc Thế Quân làm cái mặt quỷ rồi mới chịu rời đi.

Hi Ngọc vừa đi khỏi phòng, thiếu đi tiếng nói liên thoảng của nàng, trong phòng mới vừa rồi còn náo nhiệt ngay lập tức liền yên tĩnh lại, có vẻ trống vắng đi không ít. Hoắc Thế Quân đứng trước mặt mẫu thân mình, chỉ hỏi: “Mẫu thân giữ con lại có việc gì sao?” Cách nói chuyện vô cùng cung kính.

Vương phi nhìn đứa con trai đang bình thản đứng ở trước mặt mình. Hân đứng thẳng người, bả vai thẳng tắp cân đối. Cởi bỏ ra mũ chup oai phong đỏ chói thêu hình Sư Tử viền vàng của Long Vệ cấm quân, trên người mặc áo bào màu xanh da trời thêu hoa văn chỉ vàng, eo thắt đai ngọc. Hân bây giờ, tuy có giảm bớt đi vài phần khí phách, nhưng phần dưới cằm hơi có ngạnh đã tạo nên đường nét rõ ràng, lộ ra sự lạnh nhạt và xa cách mà bà quá quen thuộc.

Trong lòng Vương phi thầm thở dài, nhưng trên mặt lại mỉm cười nói: “Không cần phải đứng, con ngồi xuống đi, ta có lời muốn nói với con.”

Hoắc Thế Quân không nói thêm gì, ngồi xuống chiếc ghế đôn ở trước mặt, hai tay để ở trên hai đầu gối đang mở rộng, vai lưng vẫn thẳng thản nghiêm chỉnh, không hề có chút sự thân thiết nào.

Vương phi im lặng một lúc, sau đó nói: “Thế Quân, tuổi con không nhỏ nữa. Tháng trước khi ta vào cung diện kiến Thái hậu người cũng có nhắc tới chuyện này. Công chúa Nam Sở trước kia tuy đã không còn, nhưng dù sao nàng cũng chưa qua cửa, chuyện cũng đã qua bốn năm năm rồi. Hai năm trước con ít khi ở Kinh Thành, ta thấy đề cập chuyện thành gia với con, con cũng không để tâm gì mấy nên ta cũng không miễn cưỡng. Nhưng chuyện này cũng không thể kéo dài. Giờ đúng dịp tuyển tú này, nương có vừa ý nữ nhi của một gia đình, muốn đi xin ban ý chỉ xuống, con thấy vậy có được không?”

Hoắc Thế Quân nhướng mắt lên nhìn thấy trên mặt bà đang ẩn chứa ý cười, tha thiết nhìn mình. Hắn bỗng nhớ tới khi mình còn nhỏ đã cùng người mẫu thân này sống chung với nhau vô cùng thân thiết tại trong chính căn phòng ấm áp này, trong lòng hơi thất lại. Nhưng rất nhanh liền bị một cảm giác chán ghét khác bao phủ muốn áp chế xuống cũng không được. Hơi nhếch lên khóe môi, nói: “Cũng được. Sớm muộn gì cũng là phải cưới. Mẫu thân người nhìn vừa ý được ai, cứ theo người sắp xếp là được.”

Vương phi không ngờ nhi tử mình lại vui vẻ mà đồng ý ngay như vậy. Có phần hơi kinh ngạc. Do dự nghi ngờ hỏi: “Con. Đồng ý thật sao?”

Hoắc Thế Quân không để ý gì mấy nói: “Mẫu thân vừa ý là được. Con lại không cần bám váy vợ để đứng trên triều. Cưới ai cũng như nhau thôi.”

Vương phi nghe vậy rất yên tâm, cười nói: “Con có thể nghĩ được như vậy, đó là may mắn cho nương rồi. Ta nhìn trúng chính là con gái của Thiên Chương các Tiết gia. Dung mạo vóc dáng, nữ công phẩm đức, không một chỗ nào có thể chê được, sánh với con thật là vô cùng xứng đôi. Nương nhớ Tiết Lạp cũng là Kinh Sư trong viện Thái Học của con khi còn bé đúng không?”

Hoắc Thế Quân ‘Ồ’ lên một tiếng, vẻ mặt dường như hơi ngoài ý muốn. Nhưng rất nhanh liền nói: “Cứ theo ý muốn của nương là được rồi. Nếu không có việc gì khác, con đi trước.”

Vương phi thấy sự tình thuận lợi, tâm tình rất tốt, liền gật đầu với Hoắc Thế Quân. Hoắc Thế Quân đứng dậy hành lễ rồi sau đó đi ra khỏi phòng.

Diệp Vương phi tuy là mẫu thân Hoắc Thế Quân, nhưng bà trời sanh tính tình dịu dàng ôn hòa. Trong những năm Hoắc Thế Quân trưởng thành, xây dựng thế lực càng ngày càng lớn mạnh thì bà lại càng không thể quản chuyện của nó được nữa. Tuy rằng chuyện hôn sự của con cái từ trước đến nay đều là do cha mẹ làm chủ, nhưng với Hoắc Thế Quân thì trước đó Vương phi cũng có hơi lo sợ một chút, sợ con mình không đáp ứng. Lúc này thấy nhi tử sẵn khoái mà nghe theo bà như thế, thật sự là khiến bà vui mừng quá đỗi. Suy nghĩ suốt cả đêm, sáng sớm hôm sau, sau khi ăn mặc chỉnh tề nghiêm trang liền ngồi xe ngựa đi vào cung gặp Mục thái hậu trong cung Di Ninh.

Mục thái hậu đã gần 60 tuổi, sống đã lâu trong cung Di Ninh, rất ít khi đi ra ngoài. Ngày trước lão hoàng đế còn tại vị bà chính là một vị hoàng hậu rất có năng lực phụ tá cho Quân Vương. Bởi vì nhân khẩu hoàng tộc Hoắc thị không hưng thịnh, nhà mẹ đẻ Mục thị của bà cũng đã thừa dịp đó mà quật khởi. Đến hôm nay, Mục gia cũng đã có thể chống lại Chung gia ở trong triều. Chẳng qua người Mục gia vẫn luôn rất khôn khéo, biết mình so với Vương Triều vọng tộc (nhà có danh vọng trong xã hội phong kiến) gần trăm năm như Chung gia vẫn có chỗ khác biệt, vì để tạo nên thân phận cho họ ngoại, vì thế xưa nay làm việc đều luôn rất khiêm tốn. Em ruột của thái hậu đã mất, hiện giờ người lo cho Mục gia là cháu trai của Thái hậu - Mục Hoài Viễn, người này đầu óc nhạy bén, làm việc rất cẩn thận, rất được Đức Tông coi trọng. Chỉ mới hơn bốn mươi tuổi, đã giữ chức Thái Phó là một trong tam công (tam công là ba chức quan cao nhất thời phong kiến: thái sư, thái phó, thái bảo), đảm nhiệm chính sự Trung Thư Tỉnh cùng với Nhất Phẩm Bình Chương, kiêm Tông Nhân Lệnh của Tông Nhân phủ, trái ngược với cuộc sống trăm năm xa hoa nhà Thái Sư Chung Nhất Bạch, hai bên đối lập với nhau ở trong triều đình.

Đức Tông nay đã hơn bốn mươi, bà cũng đã không tham dự vào triều chính từ lâu rồi, mỗi ngày ở trong cung Di Ninh ngoài lễ Phật ra thì chăm hoa nuôi chim, mong một mười lăm thì gặp người thân trong họ cùng với những phu nhân nhà thần tử, tinh thần vô cùng khỏe mạnh.

Lúc Diệp Vương phi được dẫn vào cung Di Ninh thì Mục thái hậu đang tưới nước cho vườn hoa Mẫu Đơn.

Nghe Đinh ma ma bên cạnh nói Vĩnh Định Vương phi đến cũng chỉ khẽ ừ bằng mũi, vẫn không quay đầu lại, tiếp tục bình thần tưới nước cho vườn hoa, lúc này mới để bình nước xuống, rửa tay sạch rồi chậm rãi lau khô, đi đến gác Trường Xuân hay nghỉ ngơi vào sáng sớm.

Mấy năm nay Diệp Vương phi đã quen với thái độ này của dì mình, cũng không có vẻ gì khó chịu. Cứ thế đi theo vào. Đợi bà ngồi vào chỗ của mình, liền tiến lên cung kính làm lễ ra mắt vãn an. Nghe bà ban ngồi, lúc này mới ngồi xuống chiếc ghế được người hầu mang tới.

“Thần sắc nhìn cũng không tệ, có thể thấy được khí hậu trong núi rất tốt.” Thái hậu liếc nhìn nàng, nói, “Tông Trạch đi đã nhiều năm rồi, còn làm khó người hằng năm vào thời gian này đều phải cực khổ thay nó đến Chùa tu hành tích đức, bà già ta đây ngược lại phải cảm kích người rồi.”

Hàng lông mi Diệp Vương phi khẽ run lên, chỗ khớp xương tay siết chặt đã trở nên trắng bệch, đang muốn đứng dậy quỳ xuống lần nữa, Thái hậu đã khoát tay nói: “Được rồi được rồi, đừng có hở một tý là quỳ ta nữa. Nói đi, sáng sớm đã tới, có chuyện gì?”

Diệp Vương phi lúc này mới nói: “Dì, lần trước cháu gái đã có đề cập với người rồi. Hôm nay tới đây, là muốn xin ý chỉ của dì. Đến cuối năm Thiệu Hành cũng đã 23 rồi, nhưng bên cạnh vẫn chưa có ai, việc này có phần hơi không đúng phép tắc. Vừa đúng lúc nhân cơ hội tuyển tú lần này, cháu muốn quyết định luôn chuyện lớn cả đời cho nó, cũng xem như đạt được tâm nguyện rồi.”

Trong phủ Vĩnh Định Vương, ngoại trừ Hi Ngọc hay biết làm nũng tạo khôi hài khiến cho Mục thái hậu vui vẻ, đối với Diệp Vương phi những năm qua bà cũng luôn không nóng không lạnh, riêng với đứa cháu trai Hoắc Thế Quân này, từ nhỏ tới lớn bà không thích nó lắm. Bốn năm trước nghe tin hần hạ lệnh chôn sống hàng vạn tù binh, trên chiến trường chém giết tạo nghiệt quá nhiều, bà đã ở Phật Đường ăn chay ba tháng, chép kinh niệm Phật. So sánh đối lập càng cảm thấy thương yêu Hoắc Thế Du hơn. Bây giờ nghe Diệp Vương phi nói như vậy, suy nghĩ một chút, rồi nói: “Lòng cha mẹ trải rộng khắp thiên hạ. Nay người đã nói vậy, ta đây là tổ mẫu sao có thể không đồng ý được. Người nhìn được cô nương nhà nào rồi?”

Diệp Vương phi vội nói: “Là nữ nhi Thiên Chương các Tiết gia Tiết Thiện Thủy.”

Mục thái hậu vừa nghe liền ồ lên, cau mày nói: “Sao lại là cô ta? Không phải cô ta mắc bệnh khó chữa bị xóa tên khỏi danh sách sao? Vả lại ta nghe nói trước khi bị xóa tên, không chỉ Chung gia đã đến chỗ hoàng hậu cầu xin, ngay cả Thế Du cũng đến trước mặt hoàng thượng khẩn cầu, nói thanh danh Tiết gia dòng dõi Nho Học, trong lòng đã quyết, muốn thỉnh cầu nữ nhi Tiết gia làm phi. Sao hôm nay đến người cũng coi trọng?”

Diệp Vương phi không biết được phía sau hai sự việc này, lúc này nghe nói thế nhất thời cũng sững sờ. Trông thấy mặt dì uy nghiêm nhìn thẳng tới đây, không dám giấu giếm, vội đem câu chuyện mấy ngày trước xảy ra ở Chùa Phổ Tu kể lại một lần, cuối cùng nói: “Cháu thấy dung mạo cử chỉ của cô ấy đều rất tốt, căn bệnh không tiện nói ra đó cũng không phải là không chữa được, Tiết gia xưa nay lại có danh dự, cho nên cháu mới dám có suy nghĩ này. Chỉ là không biết được hiện giờ Chung gia và Thế Du nghĩ thế nào?”

Mục thái hậu nói: “Chung gia nghe nói cô ta có bệnh khó chữa, đã không đề cập đến nữa. Về phần Thế Du thì vẫn chưa biết.” Thấy trên mặt cháu gái mình khó nén được sự thất vọng, trầm ngâm một lúc, rồi nói: “Ta mệt rồi, người lui xuống trước đi. Chuyện này ta hiểu rồi, ta sẽ suy nghĩ lại, người chờ tin của ta là được.”

Diệp Vương phi thấy bà đã lên tiếng như thế, nên cũng không dám nói thêm gì nữa, đứng dậy cảm ơn, dựa theo đường cũ đi ra khỏi cung Di Ninh.

Mục thái hậu chờ Diệp Vương phi đi khỏi, nhắm mắt tự mình suy nghĩ một hồi, Đinh ma ma đi theo bên cạnh hầu hạ gần nửa đời cũng không dám lên tiếng quấy rầy. Đột nhiên thấy bà mở mắt ra, nói: “Đi gọi Thế Du đến đây.”

Đinh ma ma vội vàng đáp lời bà, sau đó lui ra phái người đi truyền lời.

.....

Tâm trạng Hoắc Thế Du bây giờ rất tồi tệ.

Hắn vô cùng hối hận, mình không nên nhất thời mềm lòng, tất nhiên cũng sẽ không đồng ý. Nhưng đã đồng ý rồi, bây giờ không còn đường lui nữa.

Hắn dù sao cũng là hoàng tử, hắn có tôn nghiêm và kiêu hãnh của mình. Nếu cứ thế mà nuốt lời, hắn còn dám ngẩng đầu nhìn ai?

Mới vừa rồi, Tiết Lạp đến tìm hắn. Sau khi cho tất cả mọi người lui ra, không nói lời nào, Tiết Lạp lại quỳ xuống trước mặt hắn, rồi khấu đầu bái lạy đại lễ.

Hắn là hoàng tử, được gia phong là An Dương Vương, vốn dư sức nhận đại lễ đó. Nhưng đối phương là ân sư của hắn, là đại thần thanh liêm rất có uy tín ở trong triều, lại còn là phụ thân của người con gái mà hắn ái mộ, làm sao hắn có thể thản nhiên đón nhận được? Lập tức đỡ dậy, không ngờ Tiết Lạp vẫn không chịu đứng dậy, chỉ dập đầu nói một câu nói: “Nữ nhi Tiết gia tư chất bình thường chậm chạp, trào không lên nổi cảnh ngộ đồng trên cao là Điện hạ. Khẩn cầu Điện hạ chọn Kim Phượng khác, ngàn vạn lần đừng chọn người Tiết gia nhà thần. Nếu Điện hạ không nhận lời, thần sẽ không đứng dậy.”

Trong lòng Hoắc Thế Du nhất thời như có cái bình ngũ vị bị đổ tràn ra. Trước mắt thoáng qua hình ảnh mấy ngày trước khi hắn chặn nàng lại ở đường núi, nàng nhìn hắn bằng đôi mắt rất đẹp, nhưng trong đó không hề có một chút quyến luyến nào. Giờ phút này còn nhìn thấy ân sư quỳ xuống dập đầu lạy mình, nếu hắn còn không chịu buông tay, hắn sẽ thành loại người gì đây?

Trời sinh hắn cao quý cùng kiêu ngạo được ăn sâu từ trong xương máu, rốt cuộc đã chiến thắng được dục vọng trong lòng, vì thế liền gạt đầu đồng ý.

Tiết Lạp vô cùng mừng rỡ, sau khi bái lạy lần nữa, lúc này mới chịu để hắn nâng đứng dậy.

Như vậy, có lẽ cũng tốt.

Tiết gia vui mừng, mẫu thân hắn, vị hoàng hậu trong cung Ý Đức kia cũng sẽ vui mừng. Mới vừa mấy ngày trước, bà nghe nói hắn tự mình đi xin chỉ của hoàng thượng, lúc đó Hoàng thượng từ chối cho ý kiến, không đồng ý cũng không cự tuyệt, sau đó không lâu bà đã lên triều hắn đến, lên án mắng cho hắn một trận. Cuối cùng ném ột câu: “Nếu con coi trọng con gái của Tiết gia, muốn thế cũng được, nhưng chính phi phải là người của Chung gia ta tuyển chọn cho con! An Dương Vương, bản thân con cũng biết, người con cưới không chỉ là một phụ nữ, mà phía sau người đó phải có thế lực. Con chỉ là bị sắc đẹp mê hoặc tâm hồn nhất thời thôi. Mấy thứ sắc đẹp này, chờ sau này khi con lên ngôi hoàng đế rồi con sẽ hiểu, muốn có nó dễ như trở bàn tay, ta cần thì ta cứ lấy!”

Tiến chân Tiết Lạp xong tâm trạng Hoắc Thế Du liền sa sút không thể tả. Đang muốn một mình cưỡi ngựa đi vùng ngoại ô phía Nam dạo chơi một lúc, thì thấy người trong cung Di Ninh đến truyền lời, không thể làm gì khác hơn vội vã chỉnh đốn lại áo mũ rồi đi qua.

Mục thái hậu rất thân thiết với đứa cháu trai này. Kéo tay kêu tới nhường chỗ ngồi bên cạnh, quan tâm hỏi về cuộc sống và ăn uống hàng ngày ra sao. Hoắc Thế Du đương nhiên phải phấn chấn tinh thần để dỗ bà vui, hai bà cháu vừa nói vừa cười, rất hòa thuận vui vẻ.

Cuối cùng, thái hậu cười nói: “Tổ mẫu nghe nói chuyện này, ít ngày trước con tới chỗ phụ hoàng con, muốn xin cưới nữ nhi Tiết gia?”

Tâm trạng Hoắc Thế Du bỗng nhiên bị sụp đổ. Nhưng hắn dù sao cũng không còn nhỏ nữa, biết nên ứng đối như thế nào. Cười cười, nói: “Không dám giấu hoàng tổ mẫu. Lúc đầu đúng là con có ý này. Nhưng hôm nay đã thay đổi rồi. Hôn sự của con, cứ để ầu hậu làm chủ là được.”

Mắt Mục thái hậu hơi nhíu lại, chăm chú nhìn hắn một lúc rồi gạt đầu cười nói: “Nhất trí nhất ẩm, mạc bất tiền định*.” Tiết gia mặc dù thanh liêm cao quý, nhưng không phải là nguyên mệnh của con. Con có thể nói ra được những lời này, chứng tỏ mắt nhìn của con cũng không phải nông cạn. Tốt, tốt, như vậy hoàng tổ mẫu yên tâm rồi. Chờ đến ngày đại hôn của con, hoàng tổ mẫu nhất định sẽ tự mình làm đứng ra chống đỡ cho con, cho con thành tân lang sáng chói nhất triều Đại Nguyên.” (*Câu này là tự mỗ tự uống, kg bit trước được số mệnh – mình để tiếng trung ở đây bạn nào biết thì dịch giúp dùm ‘ , ’)

Hoắc Thế Du chỉ khẽ cười, cố gắng đè nén xuống những khổ sở trong lòng.

Cầu mà không được mới là tốt nhất, hẳn đương nhiên hiểu được đạo lý này. Nhưng lùi một bước cũng là trời cao biển rộng, đây là câu cuối cùng mà nàng nói với hắn hôm đó.

Hắn bây giờ đã lùi một bước rồi, chỉ mong vì vậy mà trời cao biển rộng.

.

Mùng mười tháng năm. Hầu như toàn bộ hoàng gia tông tộc ở thành Lạc Kinh, tất cả quan viên lớn nhỏ cùng với người trong gia đình, bất kể địa vị cao thấp, có tham tuyển hay không, đều đang quan tâm đến kết quả tuyển chọn lần cuối cùng của bộ nội vụ. Qua buổi trưa, thánh ý được đóng một con dấu đỏ thắm rất cuộc từ Tông Nhân phủ lần lượt truyền ra ngoài.

Kết quả dĩ nhiên là mấy nhà vui, đồng thời cũng có mấy nhà lo.

Con gái thứ ba dòng chính của quý phủ Dương Ngạn là Binh Bộ Thượng Thư Chính nhị phẩm được sắc phong làm An Dương Vương phi, đợt Khâm Thiên Giám chọn ngày lành tháng tốt rồi cử hành đại hôn. Còn Chung Di của phủ Thái Sư, rốt cuộc vẫn như đã định, kết duyên cùng con gái của quý phủ Hà Trung là Tiết Độ Sứ phiên trấn quân Vũ Bình.

Khi tất cả mọi quan viên lớn nhỏ nhà cao cửa rộng ở Lạc Kinh hiện vẫn đang âm thầm hoặc ao ước, hoặc ghen tị hoặc đang xem lịch trong ba năm nay thế lực quan hệ thông gia nào thay nhau tăng và giảm, thì tại Xuân Huy Môn của Tiết gia lại có vẻ yên tĩnh đến khác thường.

Chạng vạng ngày kế, lúc sắc trời vừa sập tối, một chiếc xe ngựa lẩn trong ánh chiều tà óng ánh ‘lạch cạch’ tiến thẳng vào cửa hông của Tiết gia. Xe ngựa vừa dừng lại Thiện Thủy liền nhanh nhẹn bước xuống.

Nàng trở về nhà, chuyện đầu tiên làm chính là đến vấn an hỏi thăm mẫu thân Văn thị, sau đó đến thư phòng của phụ thân, quỳ xuống cung kính khấu đầu với phụ thân đang ngồi ở phía sau thư án.

Tiết Lạp vội vàng đứng dậy muốn nâng nàng lên. Nhưng Thiện Thủy không đồng ý, nhất định phải bắt ông ngồi nghiêm túc trước mặt mình, rồi dập đầu ba cái, hốc mắt đồng thời cũng đã hơi hơi ửng hồng.

“Phụ thân đã vì con như thế, nữ nhi sau này dù có tan xương nát thịt, nhất định cũng phải báo đáp đại ân sinh thành của phụ thân và nường.”

Thiện Thủy quỳ gối ở trước chỗ Tiết Lạp ngồi, đầu phục lên hai đầu gối phụ thân, nghẹn ngào nói.

Hốc mắt Tiết Lạp cũng dần nóng lên, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc nữ nhi, thở dài nói: “Chỉ cần làm được gì thỏa lòng cho con cái, dù là gì ta cũng có thể làm. Lần này cũng là may mắn mà thôi.”

Tiết Anh cùng đi theo đến đang đứng cạnh cửa kinh ngạc nhìn cảnh này, vẻ mặt có chút phức tạp.

Văn thị dùng khăn tay lau đi nước mắt, bước lên đỡ Thiện Thủy dậy, cười nói: “Được rồi được rồi, cũng bởi tình cảm cha con hai người hòa hợp nên mới làm cho bầu không khí mũi lòng đến thế này, khiến ta nhìn cũng không kiềm được nước mắt. Đứng lên đi. CƠM chuẩn bị rồi, cả nhà chúng ta cùng đi ăn cơm, cùng uống vài chén. Cuối cùng cũng đã qua hết rồi.”

Thiện Thủy gạt đầu, một tay giữ chặt tay phụ thân, một tay khoác tay mẫu thân cùng đi ra ngoài, nhìn Tiết Anh cười nói: “Ca, đi ăn cơm thôi.”

Tiết Anh thâm thở dài ảo não. Có lẽ trời định vận mệnh của Tiết gia cả đời này không thể phú quý rồi. Trong lòng dù tiếc nuối, nhưng cũng không thể làm được gì. Mím cười nhẹ tránh sang một bên chờ phụ thân, nường và muội muội đều đi qua rồi, lúc này mới đi theo.

Cả nhà đang chuẩn bị đi tới phòng ăn, chợt trông thấy quần gia Tiết Ninh thở hổn hển gấp gấp chạy từ ngoài cửa lớn vào, miệng la ầm lên: “Lão. Lão gia! Thánh chỉ Tông Nhân phủ tới tuyên thánh chỉ, đang chờ ở ngoài cửa!”

Mọi người Tiết gia đang có mặt nhất thời đều sửng sốt. Trong lòng Thiện Thủy cũng hồi hộp không yên.

Tiết Lạp hỏi, “Biết chuyện gì không?”

“Dạ, không rõ lắm. Nhưng đến truyền thánh chỉ chính là Hồ đại nhân – Hồ Kinh Lịch. Tiểu nhân thấy mặt ông ấy cười đến không khép miệng.”

Tông Nhân phủ chương quản tất cả mọi chuyện liên quan đến cửu tộc hoàng đế. Nay đột nhiên đến nhà thần tử hạ chỉ, ngoại trừ ban hôn Tiết Lạp không còn nghĩ ra được lí do nào khác. Nghĩ vậy sắc mặt cũng khê biến. Vừa nghe báo là Hồ Kinh Lịch quan Ngũ Phẩm đích thân đến truyền, không dám chậm trễ, vội vàng chỉnh đốn lại y quan, dẫn theo Tiết Anh bước nhanh ra lớn cửa nghênh đón. Văn thị và Thiện Thủy lui vào trong.

Hồ Kinh Lịch được dẫn vào nhà chính, liếc mắt nhìn thần sắc không yên của Tiết Lạp, cười ha ha nói: “Tiết Đại nhân đừng vội hoảng sợ, đây thật sự là một chuyện vui lớn. Ta vì muốn đến sớm để báo cho đại nhân người biết, nên đành phải đích thân đến đây truyền.” Dứt lời liền điều chỉnh lại sắc mặt, mở ra cuộn lụa vàng trên tay, nói: “Tiết Lạp tiếp chỉ!”

Trán Tiết Lạp đã vã đầy mồ hôi, ngừng thở vội vàng quỳ xuống. Lắng nghe Hồ Kinh Lịch hắng giọng nói: “Nữ nhi của Học Sĩ Thiên Chương các Tiết Lạp, tính tình hiền thực, am hiểu về mặc ứng xử, trình tiết thông tuệ. Lạp tức tứ hôn cho Thế tử phủ Vĩnh Định Vương, đợi chọn ngày lành tháng tốt cử hành đại hôn. Khâm thử ——”

Tiết Lạp như gặp phải sấm vang chớp giạt, cả người ngây ra tại chỗ, tay chân cứng đờ nghe Hồ Kinh Lịch cười ha ha nói: “Tiết đại nhân đây là quá mức vui mừng rồi phải không, đến nỗi nói cũng không nói nên lời rồi? Mau mau tiếp chỉ.”

Tiết Lạp thấy cuộn lụa vàng đến chói mắt đã đưa tới trước mặt mình, đành phải run run đưa tay ra nhận lấy, nhỏ giọng nói: “Thần. Tiếp chỉ!”

9. Chương 9

Tâm tình Hồ Kinh Lịch có vẻ như rất tốt. Tuyên xong thánh chỉ, thấy Tiết Lạp vẫn còn ngẩn ngơ hai mắt trợn ngược không nói năng gì, cho rằng ông bị tin vui từ trên trời giáng xuống khiến cho trở nên luống cuống như thế, cũng không xem đó là điều trái với đạo ký, cười ha hả nói: “Thế tử phủ Vĩnh Định Vương tuổi trẻ tài cao, quả thật là nhân tài xuất chúng. Tiết đại nhân có được con rể tốt như thế, thật sự rất đáng chúc mừng. Đại nhân sau này một bước lên mây cũng đừng quên dìu dắt Hồ mỗ tôi nhé.”

Tiết Lạp cuối cùng cũng hồi hồn lại, đè nén nỗi khiếp sợ và lo lắng xuống, miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười ứng đối mấy câu. Dội tiền bước đón người Hồ Kinh Lịch đi rồi liền trở lại phòng chính, lúc nhắc chân bước qua bậc cửa không cẩn thận bị vấp ngã, nếu không phải có Tiết Ninh ở sau nhanh tay lẹ mắt kịp thời đỡ được, suýt chút nữa là té nhào xuống đất.

Một đêm này, Tiết gia hầu như suốt đêm thức trắng không ngủ.

Đến rạng sáng Tiết Lạp vẫn không về phòng, chỉ đóng cửa ngồi một mình trong thư phòng. Thiện Thủy và Văn thị thần sắc vô cùng lo lắng đi đến trước thư phòng thì thấy bên trong phòng một mảnh tối đen như mực.

“Lão gia nói không được làm phiền, tiểu nhân không dám đi vào.”

Tiết Ninh canh giữ ở cửa sắc mặt cũng đang lo lắng vô cùng.

Ông là họ hàng xa của Tiết gia, lúc tuổi còn trẻ được người nhà đưa đến chỗ Tiết Lạp nương tựa. Làm việc luôn thận trọng, rất trung thành và tận tâm, một tay quán xuyến hết mọi chuyện trong ngoài của Tiết gia.

Thiện Thủy nhìn bóng đen sau hai cánh cửa, tưởng tượng ra thần sắc của phụ thân vào lúc này. Hít vào một hơi thật dài, sau khi thông suốt nỗi buồn phiền trong lòng mình rồi nhận lấy cái khay trên tay Trương mục mục đứng ở phía sau, nhỏ giọng nói: “Nương, người về phòng nghỉ ngơi trước, để con đưa vào cho.”

Văn thị thừa hiểu tính nết của trọng phụ. Lời của bà lúc này chưa chắc có trọng lượng bằng nữ nhi. Thở dài, nói: “Cũng được. Phụ thân con chỉ nghe có mỗi mình con. Con xem khuyên ông ấy đi, dù thế nào cũng phải ăn cơm.”

Thiện Thủy đưa mắt nhìn theo Trương mục mục và Văn thị xách đèn lồng rời đi, bưng khay đến trước cửa thư phòng, đang muốn gõ cửa thì nghe thấy giọng của phụ thân bên trong vọng ra: “Nhu Nhi sao? Vào đi.”

Tiết Lạp bên cạnh giúp đẩy ra cánh cửa đang khép hờ. Thiện Thủy cất bước đi vào, đứng giữa phòng tối đen thì nghe được tiếng xột xột xoạt xoạt, ngọn đèn dầu bật sáng lên. Ánh sáng mờ nhạt rồi dần phát sáng, thấy Tiết Lạp hai tay nắm chặt ngồi dựa lưng vào chiếc ghế vuông sau thư án. Sắc mặt ảm đạm, hai vai suy sụp rũ xuống, nhìn ông bỗng nhiên như đã già hẳn đi mấy tuổi, không còn nho nhã ung dung giống danh sĩ Ngụy Tấn như ngày trước nữa.

Thiện Thủy đến trước chỗ ông ngồi, bưng bát mì gà trong khay đưa đến trước mặt ông mở nắp ra, hơi nóng trong bát mì bốc lên nghi ngút.

Thiện Thủy nói: “Phụ thân, người đói bụng không? Đây là món mì mà người thích ăn nhất con vừa mới đến nhà bếp tự tay làm. Trước dùng dầu vừng trần sơ qua, rồi dùng nước sạch làm giảm bớt chất dầu đi. Thịt khô thì cắt thành từng miếng thật mỏng, cho thêm nắm đông cô và rau hẹ vào. Trước đây người nói mỗi lần ăn món này thì người đều nhớ lại hương vị gà rừng bắt được sau núi ở quê nhà khi còn nhỏ. Con gái chưa từng được thưởng thức mùi vị gà rừng ở quê nhà nó như thế nào, hay là bây giờ phụ thân ăn thử xem, xem con nấu có phải là hương vị đó hay không?”

Trong lòng Tiết Lạp như đang có tảng đá đè nặng, lúc này dù có là gan rồng tủy phượng ở trên trời cũng khó mà nuốt trôi. Bây giờ thấy Thiện Thủy đứng trước mặt ông thế này, còn nhìn ông cười dịu dàng khuyên bảo. Trên gương mặt xinh đẹp như phù dung thế nhưng lại không hề có một chút sự oán hận nào, ông kinh ngạc mà nhìn một hồi lâu.

So với Thế tử phủ Vĩnh Định Vương Hoắc Thế Quân, Tiết Lạp bây giờ lại càng mong muốn có một con rể giống Hoắc Thế Du hơn.

Hoắc Thế Quân này từ nhỏ đã rất được Hoàng đế ưu ái, bản thân hẳn lại xuất chúng nổi bật giữa một đám con cháu hoàng tộc, nổi trội hơn người khác. Thông minh hơn người, sách chỉ cần đọc qua một lần là không bao giờ quên được. Ông cũng từng rất thích đứa học trò này. Thế nhưng chỉ là khi còn bé. Sau khi hẳn trưởng thành, trong Kinh bắt đầu loan truyền nhau, âm thầm bêu rếu nói vị Thế tử này làm việc thủ đoạn vô cùng sắt máu. Mấy năm trước sau trận chiến khiến cả thiên hạ khiếp sợ ở Lương Sơn, nước địch mặc dù nghe đến đã sợ mất mật, nhưng tiếng tăm ma quỷ về người học trò ngày xưa này của ông cũng từ đó thật sự đã ám ảnh lòng người như như đinh đóng cột.

Tiết Lạp thường ngày rất chuẩn mực, rất có phong thái của người nước Ngụy Tấn thời xưa, lại càng không tham gia nhiều vào triều chính. Mặc dù cũng căm giận hành vi man rợ của quân phản loạn xâm lược ở mười lăm quận Hoa Châu, nhưng với cách làm ăn miếng trả miếng lấy máu trả máu này của Hoắc Thế Quân, ông vẫn thấy đó là việc làm vô cùng tàn nhẫn. Từ đó căm tình dành cho cậu học trò ngày xưa này hoàn toàn mất sạch. Nhưng hôm nay tuyệt đối không ngờ rằng, đứa con gái ông nuôi dưỡng chăm sóc mười sáu năm trời lớn lên xinh đẹp như một đóa hoa kiều diễm, giờ lại phải rơi vào tay hắn.

Hoắc Thế Quân tuyệt đối không phải là người lương phối của Thiện Thủy. Nhưng bây giờ con bé lại bị người ta bắt ép gả đi như thế. Mà người phụ thân như ông lại hoàn toàn không thể làm gì được. Ông vốn nghĩ rằng con bé sẽ rất bi thương đau lòng, ông đang nghĩ không biết nên an ủi nó như thế nào. Không nghĩ tới nó ngược lại còn lựa lời nhẹ nhàng an ủi mình.

“Nhu Nhi, là phụ thân vô dụng.”

Nói ra câu này, Tiết Lạp cũng không nói thêm được câu nào khác nữa.

Thiện Thủy nâng tay phụ thân lên, để đôi đũa vào tay ông, cười nói: “Phụ thân vì con đã làm quá nhiều rồi. Có phụ thân như vậy, là may mắn cả đời con. Phụ thân người đừng nên để mình đói bụng nữa, nữ nhi sẽ đau lòng đó.”

Dưới ánh nến, nàng nở nụ cười yếu ớt, ánh mắt dịu dàng mong đợi nhìn ông. Tiết Lạp rút cuộc cũng đồng ý với nàng, nhắc đũa lên bắt đầu ăn. Thiện Thủy đứng dậy đi ra phía ngoài múc một ấm nước sôi trong cái vò chứa nước cũ kỹ, sau đó trở về phòng nhóm lửa pha trà. Trên bếp lò bằng đất nhỏ, nước rất nhanh bắt đầu lăn tăn sôi bọt, rộ lên tiếng kêu ục ục. Đến khi Tiết Lạp buông đũa xuống nước cũng đã sôi ùng

ục, Thiện Thủy pha cho phụ thân một chén trà Xuân Long Tỉnh mà ông thường thích uống, đưa đến tận tay ông.

Tiết Lạp nhấp một hớp nước trà trong cảm thấy thanh mát đến tận xương tủy, nỗi buồn bực tích tụ trong lòng khi ngồi một mình vào nửa đêm dường như cũng đã vơi đi phần nào. Thấy nữ nhi kéo qua chiếc ghế ngồi chống cằm bên cạnh mình, thì cười hỏi trà phải pha như thế nào, nhưng vẫn không nhận được lại nói: “Nhu Nhi, nếu trong lòng con thấy khó chịu, thì cứ việc khóc ra là được. Phụ thân mặc dù vô dụng, nhưng sao có thể không để cho con khóc.”

Nụ cười trên mặt Thiện Thủy dần dần tắt lịm, buông tay chống hai má xuống, ngồi thẳng vai lưng, nhìn Tiết Lạp nói: “Thánh chỉ đã ban ra, con gả cho ai, tuyệt đối không thay đổi được. Khóc thì có ích gì? Vả lại con cũng không muốn khóc. Chỉ muốn nhân lúc trước khi xuất giá, phải làm sao phụng dưỡng phụ thân và nương cho thật tốt. Sợ về sau sẽ không có nhiều cơ hội có thể giống như bây giờ dâng trà nước cho người được nữa.”

Tiết Lạp nghe thấy những lời con gái mình nói trong lòng cảm thấy ấm áp vô cùng, nhưng sự thương cảm cũng càng nhân lên gấp bội, nhủ thầm nói: “Mặc dù ta không có danh tiếng gì nhiều, nhưng cũng không đến nỗi để cho những người có địa vị dòng dõi huyết thống kia có cơ hội bắt nạt con. Thế tử thừa nhỏ tuy là học trò của ta, nhưng đã nhiều năm không có qua lại. Phụ thân nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không nghĩ ra người của phủ Vĩnh Định Vương sao lại để ý đến Tiết gia chúng ta?”

Thiện Thủy im lặng không lên tiếng.

Lúc chàng vạng tối khi biết được tin này, lúc đầu quả thật nàng cũng có chút mơ hồ không hiểu, đến khi phản ứng lại thì vô cùng khiếp sợ và cảm phẫn. Sau đó nhìn thấy tâm trạng suy sụp của phụ mẫu, nàng đã dần dần bình tĩnh lại. Dù không chính thức được nuôi lớn trong gia đình. Tuy rằng trong lòng hiện giờ vẫn còn cảm thấy rất kỳ quái, nhưng có một chuyện nàng lại hết sức rõ ràng chính là —— Từ nay về sau, mình nhất định phải gả vào vương phủ, bị trói buộc cả đời với một người đàn ông có tên là Hoắc Thế Quân.

Hoàng mệnh không thể không tuân, thiên hạ này nào ai có thể nói không. Người dám nói, đầu hẳn là đã rơi xuống ngủ yên dưới ba tấc đất rồi. Cho nên bây giờ, thay vì ngồi vỗ ngực liên hồi, chẳng thà nghĩ xem về sau nên làm gì còn hay hơn.

Nghi hoặc của Tiết Lạp cũng là nghi ngờ trong lòng nàng.

Mấy ngày trước bản thân cho rằng có vận đào hoa, cũng không phải là bịa đặt, mọi chuyện đều có nguyên do của nó. Ví dụ như Chung Di, là ca ca nàng ở một bên ủng hộ. Ví dụ như Hoắc Thế Du, đó là bởi vì vô tình gặp gỡ trên đường. Mặc dù hơi khó tin, nhưng dù sao đúng là từng gặp mặt. Hiện tại đến lượt phủ Vĩnh Định Vương tự nhiên xuất hiện cuối cùng này, Thiện Thủy nghĩ tới nghĩ lui, thật sự không nghĩ ra mình có gì thu hút khiến đối phương chú ý tới. Nàng và Trương Nhược Tùng coi như là thanh mai trúc mã, hai nhà từ lâu cũng đã có ý định kết thân gia, vì lẽ đó nàng không cần thiết đi theo mẫu thân ra ngoài xã giao kết thêm quan hệ, cũng rất ít khi lộ diện. Trong quan hệ giao tiếp với những nữ quyền trong Kinh Thành thì thật sự là chẳng có tiếng tăm gì.

Nàng rất nhanh điểm lại những người và sự việc mà mình đã gặp nửa năm qua. Nói đến đặc biệt thì chỉ có một đôi chủ tớ hành sự có vẻ thần bí mà ít ngày trước nàng gặp được ở trong Chùa Phổ Tự. Hiện tại ngoại trừ biết phụ nhân đó họ Diệp ra thì nàng hoàn toàn không biết gì về bà ta cả. Bỗng nhiên nhớ tới ngày đó lúc đưa bà ta đến cổng Chùa, trước khi đi bà ta còn vỗ vào tay nàng, ngập ngừng muốn nói gì đó rồi lại thôi, nàng nhất thời kinh ngạc như hiểu ra gì đó, bật thốt hỏi: “Phụ thân, người có biết vương phi ở trong phủ Vĩnh Định Vương không?”

Tiết Lạp nói: “Từ khi Vương gia mất đi, Vương phi vẫn luôn ở mãi trong nhà ít khi xuất hiện ở bên ngoài, trong Kinh ít ai biết tin tức gì về bà ấy.”

Thiện Thủy vội hỏi tiếp: “Vậy bà ấy có phải là họ Diệp không ạ?”

Tiết Lạp nói: “Hình như cũng có nghe qua, quả thật là họ Diệp. Năm đó phụ thân bà là Tụ Khanh từng nhậm chức thái phó, về già khi bị bệnh bởi vì dưới gối không con, Diệp gia cũng suy sụp từ đó. Sao con lại hỏi việc này?”

Thiện Thủy ngẩn người một lúc, rồi lại tự mình cười khổ. Hóa ra những vướng mắc này là vì chứng bệnh về da toàn thân từ đầu đến chân của nàng mà ra.

Thì ra là thế.

Cứ tưởng có diệu kế có thể giúp thoát thân, nhưng không ngờ lại chui đầu vào một vòng lốc xoáy khác, buồn cười bản thân mình lại hồn nhiên không hay biết gì.

“Phụ thân.”

Thiện Thủy thở dài một hơi, kể lại một lần về chuyện vô tình gặp được đôi chủ tứ nọ, cuối cùng nói: “Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có khả năng này thôi. Người phụ nữ mà con gặp phải đó chính là Diệp Vương phi.”

Tiết Lạp khó nén ngạc nhiên: “Không ngờ lại có chuyện như vậy!” Chán nản một lúc rồi nói: “Chẳng lẽ đây đúng thật là ý trời? Ta đưa con đến Chùa Phổ Tự, vốn là muốn tránh phiền não cho con, nhưng không ngờ lại tạo điều kiện để con được lọt vào mắt bà ta.”

Thiện Thủy hận không thể gào to mấy tiếng phá vỡ tường để trút hết phiền muộn trong lòng, nhưng cuối cùng chỉ có thể tự áp chế cảm xúc xuống, nhìn phụ thân mình cười nói: “Xem ra quả thật là ý trời rồi. Nói ra lời này để phụ thân yên tâm, con và Diệp Vương phi đó từng tiếp xúc với nhau mấy ngày, mặc dù thân phận bà ấy cao quý, nhưng tính cách cũng không khó ở chung. Hôm nay thánh chỉ đã ban ra, chúng ta sầu lo cũng vô dụng, để người khác biết được ngược lại còn rước lấy miệng lưỡi thị phi. Phụ thân và nương chỉ cần hãy thật vui vẻ tiễn con xuất giá là được.”

Tiết Lạp nhìn nữ nhi nói cười riu rít, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng lại không nói nên lời.

.

Thiện Thủy cuối cùng cũng khuyên được Tiết Lạp rời khỏi thư phòng, sau đó tự mình về phòng nằm nghỉ, mặc dù ngoài trời đã canh tư nhưng nàng nằm trong bóng tối lại không nào chợp mắt được.

Vừa rồi ở trong thư phòng nàng đã khuyên giải an ủi Tiết Lạp. Thật ra bất luận là Tiết Lạp, hay là bản thân nàng, đều hiểu rõ một điều chính là: Vác trên lưng thân phận Thế tử phi phủ Vĩnh Định Vương này tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng gì. Nhìn qua những mối quan hệ không rõ ràng trong vương phủ và hoàng gia nhiều vô số, chỉ nói đến việc sau này nàng và tên nam nhân kia cùng giường chung gối, riêng điểm này thôi đủ ép người tới mức không thở nổi.

Tên Hoắc Thế Quân này rất có tiếng. Cũng chính vì rất có tiếng nên nàng mới không hề có một tí hứng thú nào với hắn, cũng biết không ít chuyện về hắn.

Khi còn bé rất thông minh, được hoàng bá phụ sủng ái, từ đó hình thành tính tình ương ngạnh, cho nên không coi ai ra gì, muốn làm gì thì làm, thủ đoạn máu lạnh, tàn nhẫn ác nghiệt. Không có từ nào dễ nghe để hình dung về hắn. Nhưng kì lạ chính là sự tồn tại của hắn lại là trung tâm quyền lực của Đại Nguyên, đến nỗi được những nhà quyền thế trong Kinh cùng quân phản loạn khắp nơi để ý tới còn hơn cả đường đệ An Dương Vương của hắn, điểm này không thể hoài nghi. Hơn nữa.

Thiện Thủy còn biết, vị thống lĩnh Long Vệ cấm quân không ai bì nổi này, hắn còn độc chiếm luôn mỹ nhân nổi tiếng nhất thành Lạc Kinh chính là Phi Tiên trong Sở Tích lâu.

Nàng bây giờ có thể kết luận, người đàn ông áo đen mà nàng gặp phải vào cái ngày khi nàng và Hoắc Thế Du nói chuyện ở đường núi đó, chắc chắn chính là vị phu quân tương lai Hoắc Thế Quân này của nàng rồi. Nhớ lại ánh mắt hắn nhìn thẳng vào nàng khi nàng đi ngang qua trước mặt hắn, Thiện Thủy bỗng cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Đây là vận mệnh gì? Tự như chơi bài vậy, nàng vốn cho rằng mình đã nắm chắc một quân bài tốt, ít nhất có thể chống chọi đến cuối cùng. Không ngờ chỉ trong nháy mắt, quân bài này bị người khác chơi bẩn, trở nên thối nát vô cùng.

Tay cầm quân bài thối nát như thế, nàng nên làm sao để chơi tiếp đây?

10. Chương 10

Ngày hôm sau trời vừa hừng sáng, Tiết gia từ trước đến nay vốn thanh tịnh yên tĩnh bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên. Tiết Lạp vào triều tạ ơn, nhận lời chúc của những viên quan khác. Từng tốp từng tốp phu nhân cũng theo nhau mà đến. Đủ loại xe ngựa lớn nhỏ nhiều màu sắc trước cửa Tiết gia, uốn lượn thành đoàn chiếm hết nửa con phố Ninh Vĩnh, tất cả đều là đến để chúc mừng vì biết được tin tức nữ nhi nhà quan trong Kinh được tứ hôn. Hai viện Lục Bộ - Ngũ Tự cùng một Tư Quốc Tử Giám trong triều, theo tới nữa chính là Cáo Mệnh phu nhân chính nhị phẩm Lục Bộ đốc sát, tiếp theo nữa là nữ quyến tự thừa của các tự ngũ lục phẩm, phàm là hơi có chút giao tình thì sẽ nối đuôi nhau tới trước cửa để nói lời chúc mừng. Văn thị cố tạo ra vẻ mặt tươi cười, dẫn người nhà ra cửa nghênh đón, lần đầu tiên trong đời thấy người trong nhà không đủ để tiếp khách, loay hoay mãi đến cả ngụm nước cũng không được uống. Mãi đến lúc chàng vạng tối, rốt cuộc cũng tiến được một nhóm nữ khách cuối cùng, lúc này mới nhận thấy má thịt trên mặt cười đến cương cứng. Cục diện như thế kéo dài đến gần nửa tháng, vì thế dần dần đã trở thành đề tài cho thiên hạ bàn tán.

Thiên Chương các Tiết gia và Binh Bộ Thượng Thư Dương gia mười tám năm qua như Xuân - Hạ chi giao, trở thành hai gia đình được người ta chú ý nhất thành Lạc Kinh. Nhất là Tiết gia, chỉ với thân phận quan ngũ phẩm, nhưng lại nhảy vọt trở thành thông gia với Thân vương phủ. Việc nhân duyên này, sẽ không ai nghĩ rằng Tiết gia có vui hay không. Tất cả mọi người đều cho rằng đương nhiên là vui rồi. Ao ước đồ kị cũng nhiều, tìm tòi nghiên cứu rốt cuộc Tiết gia làm thế nào để trèo lên được mối hôn sự như thế, nhóm phu nhân tới chúc mừng khi ra về cũng bắt đầu ríu rít không ngừng suy đoán. Dần dần có truyện trong tới truyền ra, nói Tiết gia là vì biết Vương phi tới Chùa Phổ Tu tịnh tu, cho nên mới mượn cớ tiếp xúc, chứng có chính là lúc trước con trai Tiết gia cùng tiểu công tử phủ Thái Sư qua lại rất thân mật, trong đó không chừng có ẩn tình gì đấy, lúc này nghe nói phủ Thái Sư đã từng có ý định muốn cùng kết thân. Chỉ là ham muốn của Tiết gia quá lớn, mượn cớ thay đổi mục tiêu, hôm nay cuối cùng nhảy được lên Long Môn.

Mặc kệ người ngoài vụng trộm đồn đại thế nào, hôn sự giữa Tiết gia và Vĩnh Định Vương cũng đã định xong, đây cũng là sự thực. Mấy ngày sau, bộ nội vụ truyền lời xuống, nói ngày đại hôn định vào ba tháng sau ngày mười sáu tháng tám, muộn hơn hôn sự của An Dương Vương và Dương gia mười ngày. Hai ngày này, là Khâm Thiên Giám chọn ngày đại cát đại lợi nhất trong cùng một tháng.

Dù là thánh chỉ ban hôn, nhưng vẫn phải tuân theo lục lễ như thường lệ. Nửa tháng sau khi tặng thiệp trăm Long Phượng Như Ý, phủ Vĩnh Định Vương sẽ đưa lễ đến cửa.

Ngày đưa sính lễ rất phô trương. Bốn người của vương phủ cưỡi ngựa tới, theo như quy chế của vương tộc, đặt bốn mươi sính lễ lên mâm son, phủ lụa hồng điểm ít màu lục trùng trùng điệp điệp đi từ cửa Khai Hóa hướng đến cửa Xuân Huy của Tiết gia.

Theo vương lệ thứ nhất, đặt ba hộp gỗ tử đàn khảm một đôi Bạch Ngọc Như Ý, thứ hai làm danh mục quà tặng, theo thứ tự là trăm ngọc trai, trang sức tứ quý, áo khoác áo dài, một hai viên Kim Ngân, lồng ngỗng đánh lông, biển rượu long phượng. Đội ngũ đưa sính lễ đến bao vây cả Tiết gia, Tiết gia nhận lễ, hai bên chúc mừng nhau, sau khi lễ tiết xong đầu đó, tiếp theo chuyện quan trọng nhất trước hôn lễ đó là của hồi môn của nhà gái.

Với Tiết gia mà nói, đây là một cửa ải khó. Ít nhất trong mắt Thiện Thủy là như thế.

Nàng biết gia sản nhà mình thế nào. Dựa hết vào chút bổng lộc của phụ thân cùng vài cái điền trang lâu năm ra, có thể duy trì về vang được như bây giờ đã là tốt lắm rồi. Nàng cũng biết Văn thị mấy năm trước đã sớm chuẩn bị đồ cưới cho nàng, nhưng chỉ là đối chiếu theo tiêu chuẩn kết thân với Trương gia. Bây giờ tình huống đã thay đổi lớn, người nàng phải gả đến chính là Thân Vương Phủ. Nàng quả thật không so đo những thứ này, nhưng phụ thân và nương, thậm chí cả ca ca Tiết Anh của nàng, mấy ngày nay cũng vì chuyện đưa đồ cưới mà bận tới mảy mảy mắt. Điều này khiến trong lòng nàng áy náy tăng lên gấp bội. Hôm nay được Văn thị gọi đi cùng xem thử đồ trang sức mới đưa tới, nhìn một dãy Long Phượng Hồng Tường đồ thắm sơn vàng, trên hộp lại có dấu con kỳ lân của lão Thụy, nhớ tới hôm qua đưa thêm tới một đồng đồ dùng trong nhà, lớn thì từ khung giường ngăn sách, nhỏ thì là bàn đập chân, tất cả đều được làm bằng gỗ tử đàn cây lê, đợi cho nhóm mụ mụ cùng bọn nha đầu đang vây quanh nhìn ngó chặc chặc tán thưởng không thôi lui đi hết mới nói với Văn thị: “Nương, con hiểu người muốn giữ thể diện cho con. Nhưng gia

sản nhà chúng ta cũng chỉ có bấy nhiêu đấy, người đều dành hết cho con mang đi, ca ca cuối năm còn phải thành thân. Đến lúc đó con có thể diện rồi nhưng mọi người đều sẽ hít không khí để sống sao?”

Văn thị ngược lại cũng không quan tâm, vẫn mở một nắp hộp ra, chỉ vào ba đôi đại trung tiểu phượng điện bằng vàng ròng bên trong, cười nói: “Con nhìn xem, tay nghề lão Thụy Lân đúng thật là đa dạng. Biết là phải đưa đồ cưới vào vương phủ, so với ngày thường tỉ mỉ hơn nhiều. Nữ nhi con xem được không, nếu không hài lòng, chúng ta đi đổi lại.”

Thiện Thủy đẩy nắp hộp lại, nói: “Nương, con hiểu được người thương con. Nhưng chúng ta cũng không cần phải tô điểm lên ặt mũi như vậy. Là người ta tự tìm tới, chúng ta mặc dù không thể không gả, nhưng nếu chúng ta có thể mang hết của hồi môn qua nhà vương phủ ở bên đó. Người trong cuộc nếu họ hiểu được, hẳn nên biết làm gì. Nếu là người hồ đồ, nương coi như đem luôn cả nhà chúng ta qua đấy, hẳn cũng sẽ không hiểu đâu. Huống chi con gả đi chính là hoàng tộc, nội vụ Tông Nhân Phủ bên kia, đến lúc đó không phải cũng sẽ đưa thêm hồi môn sao? Chúng ta có cái gì, cứ mang theo cái đó đi là được rồi. Tội gì phải tự làm khó mình?”

Văn thị nhìn Thiện Thủy rồi kéo tay nàng ngồi xuống bên giường, sau đó nói: “Con gái ngốc, nương biết con là người có đầu óc xét đoán. Phần nội vụ bên kia đưa tới, cũng chỉ là đi đầu để vừa ý triều đình, còn lại tất nhiên đều phải do chúng ta tự mình lo sảm. Loại chuyện này, chỉ cần nhà mẹ để phô trương lên, dù thế nào cũng không để lúc đưa đồ cưới qua khiến con bị người khác chê cười. Nương nghe nói Dương gia chuẩn bị đồ cưới có tới một trăm hai mươi người khiêng. Tiểu thư nhà đấy gả cho người chỉ có chữ Vương, người con gả chính là Thế tử. Ta không cần phải cao hơn nhà họ, nhưng cũng không thể kém quá nhiều. Con yên tâm, trong tay nương có tiền. Không cho con được thể diện cao đội trời, cũng không có nhiều ruộng đất điền trang làm của hồi môn, nhưng ít ra cũng được một trăm người khiêng, nhiều đấy ta vẫn có thể lo được.”

Thiện Thủy kinh ngạc nói: “Nhà chúng ta làm gì có nhiều tiền đến thế?”

Văn thị hơi mỉm cười, khẽ sát vào tai nàng, dè dặt giọng nói: “Đứa nhỏ ngốc, phụ thân con là người ăn no cơm rồi chỉ biết đặt đũa xuống viết chữ, làm sao thông hiểu được thế tục sự vụ? Nếu nương cũng giống như ông ấy, thì làm sao mà sống được? Nương lên nói cho con biết, từ bảy tám năm trước, một học trò của phụ thân con bỏ thi làm quan đi đến bến cảng ở phía Nam ra biển làm ăn buôn bán, vì cảm kích công chăm sóc của phụ thân con ngày trước, hỏi ta có muốn góp vốn không. Nương liền đưa hồi môn của mình góp vào đấy, cho Tiết Ninh đi cùng. Cũng coi như số tốt, thường xuyên qua lại, mấy năm nay dành dụm được một khoản tiền. Con nói xem hàng năm Tiết Ninh phải đi xuống phía Nam một chuyến là để làm gì? Chính là quản lý xếp hàng thay chúng ta. Trong tay nương nay đã có tiền rồi, con cứ yên tâm đi.”

Thiện Thủy kinh ngạc không nói được gì. Tuyệt không nghĩ tới nương mình thường ngày luôn giữ im lặng lại cũng biết mách khéo và có mắt nhìn như vậy. Sống sót một lúc, đột nhiên cảm thấy mình được nuôi dưỡng ở trong nhà này mười sáu năm, thật chỉ là ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không cần quan tâm đến việc gì. Hôm nay xuất giá, còn phải dốc sức quét hết một mảnh đất của nhà mình, trong lòng vừa chua xót vừa xúc động, cảm môi nói: “Nương, ân tình của nương và phụ thân đối với nữ nhi, đời này nữ nhi thật sự không biết nên làm thế nào để báo đáp.”

Văn thị yêu thương vuốt nơi tóc mai mềm mại của nàng, cười nói: “Đứa nhỏ ngốc, hiện nay nương cũng chỉ mong việc hôn sự của con mọi điều được thuận lợi. Vương phủ đó không phải là quý tộc bình thường. Mẹ chồng tuy rằng rất hòa thuận, nhưng người khác thì khó nói lắm. Cũng may người trong phủ nhà hẳn không đến nỗi phức tạp. Nghe nói cũng chỉ có một cô em chồng còn nhỏ được phong là công chúa. Sau này con vào cửa rồi, nhớ lấy điều thứ nhất là hầu hạ mẹ chồng, thứ hai là cư xử tốt với em chồng, thứ ba cũng là một điều quan trọng nhất, phải sớm sinh ít nhất hai ba đứa con trai. Nương cũng đã nghe qua mấy chuyện về vị Thế tử đó. Nhưng dù sao con và hẳn cũng đã thành phu thê rồi, về sau hai đứa nhất định phải là một đôi phu thê sống với nhau đến trọn đời. Đừng để ý tới nam nhân ở bên ngoài như thế nào, khi trở về nhà đó mới chính là người của con con. Là cứng hay mềm còn không phải là do con khuyên nhủ sao? Lỗi cũng do nương, ngày trước không suy nghĩ nhiều, mới thiếu dạy dỗ con những chuyện này. Con chỉ cần nhớ kỹ một điều. Tên con là Thiện Thủy, phụ thân con ngày trước đặt tên này, là lấy từ Thượng Thiện Nhược Thủy trong Phương Viên. Con là đứa trẻ thông minh, con từ nhỏ đã làm nương yên tâm, đạo lý này con phải tự suy thật thấu đáo.”

Thiện Thủy nhận lấy đồ trang sức trong tay mẫu thân, nghe lời răn dạy chân thành nhẹ nhàng của bà, chỉ cảm thấy trong cổ họng bồi hồi nghẹn ngào, nhưng cố gắng nhìn xuống, dùng sức gạt đầu.

Văn thị kéo nàng đứng dậy, lấy từ trong hộp ra một cây trâm song kết ngọc trai Như Ý khảm san hô hồng, cắm vào búi tóc nàng, quan sát một hồi, thấy hai viên ngọc trai rực rỡ tôn nhau lên tỏa sáng. Gật đầu cười nói: “Con gái của nương xinh đẹp như thế. Nếu con có tâm, thì sợ gì không bắt được lòng nam nhân?”

.....

Mặc dù hôn sự gấp gáp, đến ăn mỳ còn phải qua ba cửa, hướng chi hiện tại là Vương phủ kết thân với Tiết gia? Đến giúp một tay, cũng không thể thiếu người trang điểm. Mới chỉ như thế Văn thị và quản gia Tiết Ninh đã gấp đến độ người ngã ngựa đổ. Thiện Thủy là người trong cuộc mà vẫn nhàn nhã ung dung, mỗi ngày chỉ vui mình trong viện thêu thùa thêm ít đồ dùng, trong đó còn làm cả hầu bao với giày của nam nhân.

Việc thêu thùa này nàng đã bắt đầu từ lâu rồi. Giày và hầu bao cũng từng làm qua vài lần. Có điều lúc đó làm toàn so theo Trương Nhược Tùng. Bây giờ chớp mắt một cái từ gà biến thành vịt, trên hầu bao không có dấu hiệu nào có thể dùng được, giày có lớn có nhỏ nhưng không còn dùng được nữa. Nên mấy hôm nay Thiện Thủy chỉ dựa theo lời Văn thị nói mà làm giày thật nhanh, mỗi ngày thời gian trôi qua thật mau, thấm thoát đã đến cuối tháng bảy rồi, cuối cùng Tiết gia cũng lo được của hồi môn, cũng cố gắng cho đủ 120 hòm. Mũ nón quần áo, giày vớ trang sức, đồ dùng rương tủ, chăn đệm lều trướng, dụng cụ đồ ngắm, không món nào không phải là đồ thượng hạng, vô cùng long trọng. Đến lúc này Văn thị mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngoài cửa hồi môn ra, người đi theo nàng cũng đã quyết rồi. Gia nhân trong Tiết gia vốn rất ít, từ trên xuống dưới cộng lại cũng không quá hai ba mươi người. Vốn có đại nha đầu Bạch Quân, Vũ Tình với hai tiểu nha đầu chuyên giúp việc vặt dĩ nhiên sẽ đi theo, thị tì trừ nhũ mẫu Lâm thị ra, Văn thị chọn thêm mấy lão nhân trung thành. Cứ như vậy, số người lúc đầu ở Tiết gia đã ít giờ lại ít đi gần nửa. Văn thị cũng không để ý, chỉ cần mọi việc của nữ nhi suôn sẻ là được.

Mồng 6 tháng 8, cả thành kinh động, bởi vì ngày hôm đó là ngày đại hôn của An Dương Vương, vì thế Đức Tông tạm hoãn triều một ngày. Thiện Thủy ở trong viện chơi đùa với Sước Sước cũng có thể nghe được tiếng pháo vui mừng chấn động cả Thành Bắc. Nghĩ đến không tới mười ngày nữa, mình cũng phải rời khỏi Tiết gia đã nuôi dưỡng mình, trong lòng bỗng dâng lên bồi hồi thương cảm, mắt cũng bị ánh mặt trời chiếu vào có chút nóng. Đang muốn ôm Sước Sước về phòng thêu nốt mấy mũi cuối cùng cho đôi hài, nhưng ngược mắt lên lại nhìn thấy Tiết Anh đang đứng ở cửa viện cạnh cây tường vi cười với mình.

Thiện Thủy dù không để ý chuyện hồi môn của mình, nhưng vẫn biết Văn thị vì muốn mình không bị người khác chê cười ở sau lưng, thật sự là không tiếc vốn. Chẳng những tiêu hao của cải tích lũy mấy năm trước hầu như không còn, ngay cả ít tiền để dành cho hôn sự của Tiết Anh cũng lấy đi. Ca ca mình ngày thường tuy có chút không biết điều, nhưng đối với chuyện này lại không hề mở miệng nói một câu, ngược lại còn bận bịu chạy lo trước lo sau.

“Ca ca!”

Thiện Thủy thả Sước Sước xuống, đi tới chỗ hắt.

Hôm nay cả thành vui vẻ như vậy, tính ca nàng xưa nay thích náo nhiệt lại không đi ra ngoài, chắc có gì không bình thường rồi.

Tiết Anh đáp lại, trêu Thiện Thủy mấy câu, bỗng nhiên do dự một lúc, rồi nói: “Muội muội, ca ca trước đây làm việc lỗ mãng, thật không đúng với muội. Nếu không phải là trước đây ta bị ma xui quỷ ám qua lại với Tử Tức, nhà chúng ta cũng sẽ không bị người ta nói xấu sau lưng như thế. Muội không trách ca chứ?”

Thiện Thủy ngẩn ra.

Nàng với chuyện này, vốn cũng không hề để ý. Nhưng thật không ngờ Tiết Anh lại nhận ra điều này, bây giờ còn đến đây tỏ ý nhận sai, vì vậy nói: “Ca ca, chúng ta cũng chỉ có thể quản lý tốt lời nói của mình. Người khác muốn nói gì, họ nhiều chuyện, thật sự là không quản được. Về sau ca chỉ cần biết mình nên

làm gì thì muội đã rất vui rồi, còn trách ca làm gì? Nhưng mà lần này, vì phải làm hồi môn uội, trong nhà dường như đã không còn lại gì, ca ca đừng trách muội chiếm hết phần của huynh.”

Tiết Anh vội khoát tay nói: “Tiền bạc là vật ngoài thân, chỉ cần muội muội được thuận lợi vui vẻ, ca không sao.”

Sắp tới chính là kì thi Hương rồi. Thiện Thủy biết huynh ấy đọc sách không thông, ngày trước còn sợ huynh ấy có ý định bỏ đi. Nàng gả vào Vương phủ, về sau nếu có được chỗ dựa vững chắc, tất nhiên cũng muốn giúp cho ca ca của mình. Chỉ tiếc chưa biết tiền đồ bây giờ thế nào, cũng không tiện nói thêm gì. Đành khuyên nhủ: “Ca ca, con người huynh thật tốt, lại rất thương muội, muội sẽ ghi nhớ phần tình cảm này của huynh. Sau này, nếu muội muội muốn là được, chuyện của ca ca tất nhiên cũng là chuyện của muội. Muội sắp phải xuất giá. Hy vọng ca ca cưới được chị dâu tốt, thật sự học theo sách làm việc, thay muội phụng dưỡng phụ thân và nương, muội muội thật vô cùng cảm kích.”

Thiện Thủy nói đến đây bỗng động lòng, cổ họng đã nghẹn lại. Hốc mắt Tiết Anh cũng hơi đỏ lên, gật đầu đồng ý.

.....

Ngày đại hôn định vào ngày mười sáu, mười lăm đưa đồ cưới. Mất thấy ngày đại hôn sắp tới gần, Thiện Thủy vẫn bình tĩnh yên ả, Văn thị vừa không ngừng dạy nữ nhi các loại chuyện khuê phòng hoàng thất, vừa đứng ngồi không yên. Hôm nay đặc biệt còn dẫn theo Thiện Thủy đến Chùa Phổ Tu xin sâm và thỉnh vật hộ thân cho ngày đại hôn. Những quẻ sâm đó rút được toàn là thượng thượng. Văn thị lúc này mới yên lòng đôi chút, vui mừng rồi rít lên xe ngựa về Thành.

Tiết Đại đánh xe về đến phố Ninh Vĩnh thì đã là xế chiều, sắc trời có chút mờ tối. Thiện Thủy ngồi dựa vào cạnh mẫu thân, đang hơi có chút buồn ngủ, chợt nhận thấy xe ngựa chạy chậm lại, nghe Tiết Đại giống như đang chào hỏi với ai đó, ngay sau đó quay lại nói vào trong xe: “Phu nhân, gặp được Trương công tử đang ở ven đường, hẳn chào hỏi tiểu nhân, có cần dừng lại không?”

Thiện Thủy nghe thế toàn bộ cơn buồn ngủ lập tức biến mất, cùng Văn thị liếc mắt nhìn nhau.

Văn thị hơi chần chừ, rồi nói: “Dừng lại đi. Ta nói vài lời với hắn.”

Tiết gia đột nhiên được chỉ hôn, chuyện hôn ước với Trương gia đương nhiên cũng phải bỏ qua. Trong lòng Văn thị cảm thấy vô cùng áy náy, đã từng tính sửa soạn hậu lễ tới cửa xin lỗi Trương phu nhân. Trương gia mặc dù thất vọng, nhưng sự tình đã như vậy, cũng chỉ đành thở dài mà thôi. Vả lại Tiết gia kết thân với phủ Vĩnh Định Vương, không chừng về sau thăng tiến rất nhanh, nào có dám để lộ ra oán hận gì? Trương phu nhân còn vui vẻ chúc mừng, trước đó vài ngày còn thường xuyên tới giúp một tay, còn tặng thêm nữ trang Tỳ Hưu (loài dã thú nói trong sách cổ), đựng ột giá quần áo sơn màu đen và bồn cây cảnh Trường Xuân Bạch Thạch kì thọ. Bây giờ gặp Trương Nhược Tùng trên đường, bà vẫn luôn rất thích đứa con trai này của Trương gia, không tốt sẽ không quan tâm, bà đương nhiên phải bảo dừng.

Trương Nhược Tùng rốt cuộc cũng chờ được xe ngựa sơn đen của Tiết gia trở về, thấy xe ngựa ngừng lại, cửa sổ trên vách xe ngựa mở ra, trông thấy gương mặt Văn thị đang mỉm cười, đề xuống u sầm trong lòng xuống, nhưng cũng có vài phần kích động, bước nhanh lên trước chào hỏi, gọi “Bá mẫu”, đưa một cái hộp đẹp trên tay mình lên, ngẩng đầu nói: “Cháu biết mấy ngày nữa là ngày đại hôn của thể muội, đây là chuyện vui, trong lòng cháu cũng rất mừng. Cũng không có gì quý giá, trong hộp có mấy tờ ngự dược phòng là bí truyền của phương thuốc Thái Bình, hy vọng bá mẫu đừng ghét bỏ, nhờ người giao cho thể muội. Trong đây còn có phương thuốc đặc biệt khác nữa. Lần trước nghe phụ thân cháu về nói không hiểu sao trên da thể muội nổi lên nhiều chấm đỏ, cháu đã xem qua rất nhiều sách thuốc, rồi cùng bàn qua với phụ thân, thấy không chừng là do chỗ này ẩm thấp nên gây bệnh. Chứng bệnh này tuy ít gặp, nhưng cũng không phải là không có. Phương thuốc này bù trừ lẫn nhau làm rất có hiệu quả giảm bớt nấm ngứa. Còn nữa, xin phiền bá mẫu cũng thay con chuyển cáo, bảo thể muội chú ý bệnh lần trước là do tiếp xúc nhiều với Hoa Mộc. Nếu đúng là thật, về sau phải cẩn thận tránh nó, nếu không sẽ tái phát nữa.”

Nói xong, hai tay cung kính đưa hộp lên.

Văn thị vội nhận lấy, lắc đầu thở dài nói: “Aizzz, con cái đứa bé này. Bảo ta nên nói gì cho đúng đây. Con thật là có lòng.”

Trương Nhược Tùng chỉ mỉm cười.

Cửa sổ được vén lên nhưng không thấy được bóng dáng của nàng, càng không nghe thấy nàng có động tĩnh gì. Nhưng hẳn lại tựa như cảm giác được nàng đang ở bên trong nghe thấy lời hắn nói. Chưa xót trong lòng cũng biến mất.

Dung mạo xinh đẹp, tư chất như lan huệ như thế, hẳn vốn không thể có được. Chỉ mong mọi việc sau này được như ý nàng, hẳn đã an tâm rồi.

“Cháu không sao. Sắc trời cũng tối rồi. Bá mẫu hãy mau trở về.”

Trương Nhược Tùng lui về sau mấy bước, nhìn Văn thị thở dài từ biệt. Văn thị nói lời cảm tạ, sau đó buông rèm cửa sổ xuống, nghiêng đầu liếc nhìn Thiện Thủy bên cạnh rồi đưa hộp tới.

Thiện Thủy nhận lấy, ngón tay nhỏ nhắn trắng trẻo xoa nhẹ mặt chiếc hộp trơn bóng, trong lòng thoáng trùng xuống buồn bã.

Những lời vừa rồi của nam nhân ngoài xe nói, từng câu từng chữ đều lọt vào tai nàng. Nàng thậm chí có thể tưởng tượng thần thái của hắn khi đang nói chuyện.

‘Vô duyên’. Chỉ có thể dùng hai chữ này để làm minh họa một dấu chấm hết cho những ngày đã qua.

Tiết Đại lập tức giục ngựa tiếp tục chạy về phía trước, đi được một đoạn, Thiện Thủy rốt cuộc không kiềm được, cũng không để ý bên cạnh còn có Văn thị, quay đầu lại vén lên vách cửa sổ ở phía sau, từ trong khe hở nhìn ra phía ngoài. Ngóng nhìn bóng dáng cao gầy đứng thẳng ở ngay ngã tư ven đường càng lúc càng nhỏ, cho đến khi bóng dáng đó bị chìm khuất trong ánh hoàng hôn, không có thể nhìn thấy được nữa.

11. Chương 11

Tết trung thu 15 tháng 8, cũng là ngày Tiết gia đưa đồ cưới. Sáng sớm Tiết gia đã náo nhiệt hẳn lên. Đến giờ lành, hai người cầm “Cát tường hữu dư” (may mắn dồi dào) biểu tượng cho điềm lành dẫn đường đi trước, nội vụ ban thưởng 60 lượng vàng Như Ý, cùng triều phục cho Thế tử phi Vương phủ, sau đấy là đồ trang sức quần áo rường tử cho Tiết gia, cộng thêm lễ vật lớn nhỏ lần trước Vương phủ đưa tới được đưa trở về nguyên vẹn, đội ngũ hồng trang kéo dài vài dặm, từ cửa Xuân Huy đến cửa Khai Hóa, hấp dẫn vô số người trên đường vây xem ca tụng.

Cửa chính Vương phủ quanh năm ít mở, ra ra vào vào toàn đi cửa hoang. Hôm nay sơn quét đỏ mới hết hoàn toàn, mở rộng cửa nghênh đón đồ cưới nhà gái. Vách tường cao trong tân phòng đều là màu hồng phấn, tường hành lang vẽ nhiều tranh hoa mỹ, trong ngoài tưng bừng náo nhiệt.

Đúng là giai kỳ hoa nguyệt (ngày cưới của trăng và hoa), đêm trung thu này của Tiết gia, nhất định sẽ trôi qua không giống bình thường. Dù là ngày trước, hay là về sau, sẽ không bao giờ có một đêm trung thu cả nhà đoàn viên nhưng lại có vẻ như vui như buồn thế này nữa.

Người Tiết gia đang bày tiệc rượu trong hậu viên. Thiện Thủy không biết uống rượu, bình thường hai ba ly là đã say, nhưng tối nay phải luân phiên mời rượu cha mẹ huynh trưởng liên tục mấy vòng, hai má phẩn đã đỏ gay, khó mà không say khướt được. Đến lúc muốn đứng lên kính Tiết Lạp lần nữa, bước chân chợt mềm nhũn, được Tiết Anh ngồi bên cạnh đưa tay đỡ lấy mới không bị ngã xuống đất.

Tiệc rượu qua quýt rồi giải tán, Thiện Thủy được đỡ về phòng mình, chưa kịp rửa mặt đã vừa nằm xuống nhắm mắt ngủ say. Ngủ không mộng寐, tỉnh lại cũng không biết là lúc nào, chỉ thấy vô cùng khát nước, phát hiện Bạch Quân vẫn ngồi bên cạnh chờ hầu hạ. Đỡ lấy trán, một hơi ừng ực ừng ực uống hết gần nửa bình nước, người cũng tỉnh táo lại, lúc này mới biết đã qua canh ba.

Bạch Quân đứng dậy hầu hạ nàng, cười nói: “Ngày mai là ngày vui, em giúp tiểu thư tẩy trang thay đồ, tiểu thư hãy nghỉ thêm một chút nữa đi. Giữ tinh thần thật tốt mới có thể xinh đẹp mà lên kiệu cưới.”

Thiện Thủy nhìn cửa sổ trầm ngâm chốc lát, nói: “Ta đến thư phòng một chút trước.”

Bạch Quân đành đưa thêm cho nàng chiếc áo khoác ngoài, thấp đèn lồng lên, cùng đi tới thư phòng của Tiết Lạp.

Trăng sáng treo cao trên mái vòm xanh đậm, khung cảnh vắng vẻ. Cây quế bên phòng khách phía Đông khẽ lay động tỏa hương thơm trong gió, tiếng đàn sáo bên tai từ Hà gia vẫn không ngừng lượn lờ theo gió đêm.

Thiện Thủy lặng lẽ bước trên con đường hành lang quanh co uốn lượn đi tới thư phòng Tiết Lạp. Xa xa nhìn thấy bên trong cửa sổ tràn ra ánh lửa mờ mờ. Nhẹ nhàng đi đến gần hơn chút nữa, nhìn xuyên qua khe hở cửa sổ hơi hé mở thấy phụ thân đang ngồi sau án thư mà ông vẫn thường hay ngồi, mẫu thân đang đứng bên cạnh một tay cầm thìa, khom lưng cười đưa đồ ăn khuya đến miệng ông, phụ thân há miệng nuốt vào, thuận thế cầm lấy tay khác của bà, ôm lấy bà ngồi lên đùi mình.

Nói ra, Tiết Lạp mới bốn mươi, Văn thị cũng mới ba mươi bảy ba mươi tám. Vả lại Tiết Lạp nho nhã tuấn tú, vẻ ngoài Văn thị xinh đẹp xuất chúng, đúng là một đôi giai ngẫu. Nàng cũng biết hai người là cầm sắt hòa minh (vợ chồng hòa hợp). Cho nên phụ thân tuy là văn nhân, nhưng không phải là văn nhân có tật xấu phong lưu, bên cạnh chưa từng có oanh yến lượn lờ. Nhưng nhiều năm qua, đây là lần đầu tiên Thiện Thủy thấy hai người thân mật như thế. Có lẽ cho rằng nửa đêm không có ai, lúc này mới không tỏ ra vẻ mặt nghiêm túc như ban ngày ở trước mặt người khác.

Thiện Thủy thấy trong lòng vô cùng ấm áp.

Vốn cũng không có việc gì, vừa rồi chỉ là theo trực giác bỗng cảm thấy chắc phụ thân còn ở thư phòng, ngày mai mình phải xuất giá rồi, cho nên muốn tới đây nói chuyện với ông lần cuối mà thôi. Bây giờ thấy ông và nương đang tình cảm đầy lưu luyến dịu dàng, làm sao có thể xông vào quấy rầy? Lặng lẽ lui về sau định rời đi, không ngờ Bạch Quân giẫm phải cục đá dưới chân ở đường hành lang, phát ra tiếng vang lách cách, mọi âm thanh vang lên trong đêm yên tĩnh đều rất to. Lập tức làm kinh động đến hai người trong thư phòng, Văn thị nhanh chóng đứng bật dậy từ trên đùi chồng, Tiết Lạp nhìn ra cửa sổ, hỏi: “Ai?”

Thiện Thủy thấy bị phát hiện, không thể làm gì khác hơn đành phải lên tiếng đáp lại rồi mới đẩy cửa vào. Thấy trên mặt Văn thị vẫn còn đang ửng đỏ, có lẽ là do xấu hổ, biết da mặt nương mỏng, nên nàng cũng làm bộ như vừa mới tới, cười nói: “Nữ nhi vừa mới tỉnh dậy rồi không ngủ lại được nữa, nên muốn đến thư phòng phụ thân tìm sách đọc tiêu khiển. Soi đèn lồng không rõ đường, đạp phải hòn đá ở hành lang đã làm kinh động đến phụ thân và nương. Trễ rồi sao nương và phụ thân còn chưa về phòng?”

Đêm nay đối với Tiết Lạp mà nói là trong lòng ba phần vui mừng, bảy phần phiền muộn, sao mà buồn ngủ được? Sau khi yến tiệc qua loa giải tán xong, liền trốn vào thư phòng. Văn thị đợi đến nửa đêm không thấy ông về, liền làm bữa khuya mang đến, vì thế nên mới có cảnh tượng vừa rồi.

Tiết Lạp liếc mắt nhìn thê tử, cười cười ha ha nói: “Ngày mai con gả đi rồi. Phụ thân với nương vui mừng, không ngủ được.”

Thiện Thủy gật đầu, cũng cười nói: “VẬY con đi trước. Phụ thân và nương cũng đi nghỉ sớm, ngày mai mới có tinh thần.” Dứt lời xoay người đi ra. Lúc đến cửa, lại nghe phụ thân ở phía sau gọi nhũ danh của mình, liền dừng bước quay đầu lại thì thấy nụ cười mới vừa trên mặt ông giờ đã không thấy nữa, nói: “Nhu Nhi, con tới đây cũng đúng lúc phụ thân có mấy câu muốn nói với con.”

Thiện Thủy xoay người đến cạnh ông nói: “Phụ thân có lời cứ nói, nữ nhi đang nghe.”

Tiết Lạp nhìn chăm chú nữ nhi một hồi lâu, rốt cuộc nói: “Nhu Nhi, con phải xuất giá, nương con trước đây chắc cũng đã dặn dò con rất nhiều về đạo lý phu thê rồi, nương con nói sẽ không sai, con phải ghi nhớ kỹ ở trong lòng, tự mình cố gắng. Giờ phụ thân cũng có vài lời, con phải nghe kỹ. Tam tông tứ đức, lấy phu làm trời, đây là điều đương nhiên phải tuân theo. Nhưng giờ nơi con được gả vào không phải gia đình bình thường, mà là Thiên gia. Cho tới bây giờ trên cõi đời này nơi nào càng phú quý, bên trong nơi đấy càng nhiều rắc rối. ‘Ngựa thiện bị người cười, người hiền hay bị bắt nạt’, con là nữ nhi của ta, ta không muốn con chịu uất ức. Nhưng bây giờ cũng chỉ đành phải tự tay đưa con vào chỗ như thế, trước khi đi phụ thân chỉ có thể tặng cho con một câu: Mọi chuyện trước tiên con phải vì mình mà giữ lại ba phần. Ngoài mặt nhất định phải cố làm ra vẻ tự nhiên, nhưng trong lòng cần phải có một cái cân. Trượng phu của con nếu hấn tôn trọng con thương yêu con, con nên đáp lại hấn gấp mười gấp trăm lần. Nếu trong lòng hấn không

để ý tới con, con càng phải quý trọng bản thân gấp nghìn lần vạn lần. Vì cõi đời này vinh hoa phú quý đều là vô nghĩa, phụ thân và nương chỉ có thể ban tặng hình hài cho con còn quãng đời còn lại là do con quyết định. Nếu như con không tự quý trọng mình, thì ai có thể trân trọng con được?”

Mấy vết ửng đỏ trên mặt Văn thị đã tan đi từ lâu, giờ phút này nghe lời trượng phu nói, nước mắt dần dần rơi lã chã.

Thiện Thủy không ngờ phụ thân lại có lời khuyên khích như vậy, cảm xúc phập phồng, quỳ xuống nói: “Lời phụ thân răn dạy, mỗi một chữ nữ nhi nhất định sẽ ghi nhớ kỹ ở trong lòng, nhất định sẽ không quên.”

Lúc này trên mặt Tiết Lạp mới thoáng hiện lên ý cười, gật đầu nói: “Phụ thân thấy con tính tính từ nhỏ rất rộng lượng, so với huynh trưởng con cha ngược lại yên tâm về con hơn. Nhớ lời phụ thân và nương dạy dỗ, từ đó học đối nhân xử thế. Người khác nói rằng nữ nhi như nước, đổ đi không hết lại được. Nhưng con mãi mãi vẫn là con gái của Tiết Lạp ta. Lời phụ thân chỉ có bấy nhiêu, con đứng lên đi.”

Hốc mắt Thiện Thủy nóng lên, cũng không dè nén được tình cảm, mặc cho lệ nóng chảy xuống hai gò má, trịnh trọng dập đầu lạy phụ thân và nương ba cái, lúc này mới lau nước mắt, cười nói: “Phụ thân, nương, chúng ta có quy củ cũ, nữ nhi xuất giá được huynh trưởng công trên lưng đến trước kiệu hoa, nhất định phải quỳ lạy rơi lệ ở trước mặt phụ mẫu, để bày tỏ cảm động và nhớ nhung. Giờ phút này nữ nhi sẽ để mặc cho những dòng lệ không nở này rơi trước. Đợi đến ngày mai ca ca công con ra cửa trước, con chỉ từ lạy song thân, không muốn rơi lệ nữa. Phụ thân là nhà Nho thông thái, người người kính trọng. Nữ nhi người đương nhiên cũng muốn sống không giống bình thường. Nữ nhi phải cười khi xuất giá, mỗi ngày về sau cũng sẽ cười để phụ thân và nương được yên tâm.”

“Tốt, tốt!” Tiết Lạp cười to, đỡ Thiện Thủy đứng dậy, khen ngợi: “Đây mới là nữ nhi Tiết gia ta. Phụ thân sẽ nhìn con cười mỗi ngày!”

.....

Ngày mười sáu, cảnh sắc tươi đẹp rực rỡ, chính là ngày Tiết gia gả con gái.

Kỳ thật cả thời gian buổi sáng, sắp làm Thế tử phi Vĩnh Định Vương nhưng Thiện Thủy căn bản rất rảnh rỗi. Tối hôm qua vì ngủ trễ nên sáng nay nàng thậm chí ngủ đến mặt trời phơi ba sào mới dậy. Bởi vì Vương phủ cưới vợ đại kiệu phải buổi tối mới đến, một buổi chiều dài lê thê, đủ để nàng rửa mặt chải đầu chuẩn bị lên kiệu.

Sau khi Thiện Thủy rửa mặt xong, ăn hai cái bánh ngọt, còn định ăn nữa, lại bị nhũ mẫu Lâm thị vội ngăn lại. Hoàng đế không gấp thái giám đã vội, bây giờ bà còn nóng lòng hơn cả Thiện Thủy. Giầm chân nói: “Cô nương của tôi ơi, nào có ai hôm nay làm tân nương tử mà còn ăn nhiều như vậy. Có nhà còn rất cần thận, để tân nương tử đói một ngày mới đưa vào động phòng kia kìa. Cũng may chúng ta không phải đi xa, mới được ăn một chút đây. Phu nhân đang ở bên ngoài bận tiếp khách, mới vừa dặn tôi giục cô nhanh lên. Nhanh đi rửa mặt mặc quần áo vào, hỉ nương đã chờ đến phải kêu gào lên rồi kìa.”

Thiện Thủy nuốt miếng bánh cuối cùng trong miệng xuống, rồi mới để cho Lâm thị áp giải đi tắm.

Thường ngày lúc Thiện Thủy tắm rửa, không thích có người ở gần. Hôm nay cũng thế. Tự mình cởi sạch hết quần áo rồi bước vào trong bồn tắm lớn, dùng dung dịch được chiết xuất từ con Thiên Nga mình hay dùng tỉ mỉ rửa mặt, gội sạch mái tóc dài và tắm rửa thân thể.

Hương liệu dầu được lấy từ con Thiên Nga này làm thịt rất dễ chịu, cộng thêm năm loại hương liệu: Thanh mộc, cam tùng, bạch đàn, xạ hương, đinh hương, mùi hương thơm mát lan tỏa thật hấp dẫn. Thiện Thủy tắm xong, rồi bước vào một thùng tắm khác tắm sạch lại một lần nữa, lúc đi ra cúi đầu lau tóc lần cơ thể thì thấy da thịt trắng muốt nhẵn mịn, tựa như mỹ ngọc thượng hạng. Mặc vào áo lót và áo trong đỏ thẫm đã được chuẩn bị riêng biệt, sau đó mới gọi người đi vào hầu hạ.

Cát phục (lễ phục cát tường, tượng trưng sự may mắn) cùng với mũ đội đầu dành cho đại hôn của Thế tử phi được nội vụ đưa tới từ hôm qua. Mấy phụ nhân chờ trang điểm cho tân nương thấy chính chủ rồi cuộc cũng đã tới, ba chân bốn cẳng ần nàng ngồi lên ghế, vội vàng lau tóc, trang điểm. Thiện Thủy nhắm mắt mặc cho họ trát phấn vẽ loạn. Sau khi trang điểm xong, nhìn vào gương, trông thấy bên trong là gương

mặt trắng bệch như trét bột mì, một đôi môi được phủ hai tầng son đỏ mọng, ngay cả bản thân cũng không nhận ra.

Nàng không mong đợi gì ở mấy người trang điểm cho tân nương hôm nay. Nhưng thấy mình bị tô tô trát trát vẽ loạn thành bộ dáng như vậy, thật là không thích chút nào. Tóm lấy hương liệu lau sạch mặt, tự mình lau sạch hết bằng hương liệu rồi mới bảo Bạch Quân tới trang điểm theo cách trang điểm thường ngày ỳnh. Hỉ nương không ngăn được nàng, đành đứng một bên xem. Đến khi Bạch Quân trang điểm mặt xong, nhóm hỉ nương lại cho rằng quá nhạt, lại tô thêm lớp phấn, trát thêm chút son cho thật quyến rũ, kiểm tra lại một lượt rồi mới miễn cưỡng chấp nhận, chải bới đầu.

Cát phục đồ thẫm làm nền, cổ áo ống tay áo làn váy từng nơi đều là hoàng gấm cùng lụa xanh lá tơ tằm thêu hoa văn Tường Vân. Thiện Thủy mặc vào, đội mũ Kim Phượng bên trên gắn ngọc mắt mèo, đeo đá lục từng và vòng cổ san hô 320 hạt, khuyên tai là ngọc trai Vân Nam, hai bên cổ tay tất cả tám bộ vòng tay long phượng vàng ròng, cả hai tay mang dây nhẫn ngọc, chân đi đôi ủng đen thêu hoa văn phượng. Từ đầu đến chân cả người tô điểm vô cùng lộng lẫy, đứng lên thì kêu leng ca leng keng, nặng đến suýt chút nữa đã lùn đi ba phần. Bà mối ma ma cùng bọn nha đầu bên cạnh nhìn không chớp mắt chặc chặc khen ngợi, nói nếu không phải gả vào Vương phủ phú quý, sao có tân nương tử nào có thể mặc lấp lánh hào quang ra cửa như vậy?

Thiện Thủy đứng thẳng người trước gương, người trong đó nhìn vừa lạ vừa quen, nàng khẽ cười. Người trong gương cũng mỉm cười với nàng, ánh sáng lung linh, lấp lánh phát sáng, nàng cũng có chút không gian nổi.

Sắc trời dần tối, giờ lành rước dâu đã đến. Ngựa Vương phủ rước dâu đã lên đường, tiếng nhạc vừa tấu lên, âm thanh ba tiếng pháo chúc mừng được bắn lên. 120 cái đèn lồng dán chữ hỉ bay lên thật cao, giống như hai con rồng lửa. Sau khi thả đèn lồng, bốn vị lễ quan của Vương phủ dẫn đầu tám người khiêng kiệu đỏ thẫm, cuối cùng đón dâu lên kiệu. Một đội ngũ rước dâu từ từ đi đến trước cửa Xuân Huy của Tiết gia, hoành tráng mà không tiếng động. Lúc đến cửa, pháo mừng được đốt lên lần nữa, đây là nhắc nhở gia đình nhà gái, đã đến giờ tân nương tử nên lên kiệu rồi.

Thiện Thủy được đỡ đến hỉ đường, thấy phụ thân và nương ngồi nghiêm chỉnh trong nhà chính, trên mặt tươi cười rạng rỡ. Nàng cũng cười, được đỡ lạy từ biệt song thân, cúi đầu đội mũ phượng lên, Tiết Anh bên cạnh công nàng đưa lên đại kiệu. Một đường tiến thẳng đến trước cửa Vương phủ đang rộng mở, ôm Bảo Bình long phượng đoàn tụ xuống kiệu, trong lúc chưa phân biệt được tiếng huyền não cực lớn ở hướng nào, đã bị người điều khiển như con rối đón Hỉ Thần, rồi bái thiên địa.

Thiện Thủy hoàn toàn không thấy thế giới bên ngoài khăn phượng. Chỉ khi quan Lễ bộ cao giọng tuyên ‘Phu Thê giao bái’, bị bà mối bên cạnh ấn người cúi xuống lạy, xuyên qua những dây chuỗi ngọc dưới lớp khăn hỷ, trông thấy dưới vạt áo măng bào đỏ thẫm là đôi ủng màu đen của nam nhân, bàn chân lớn gần như gấp đôi chân nàng, đứng đối diện trước mũi hài nàng chưa tới một tấc.

Người này, chính là một nửa kia của nàng, rất nhanh thôi nàng sẽ được hắt vén lên khăn voan.

Họ đã từng gặp nhau. Nhưng hiện tại, nàng biết có lẽ hắt vén còn chưa biết là nàng.

Thiện Thủy ôm tâm trạng vô cùng phức tạp mà kỳ diệu được người đưa vào động phòng, ngồi xuống trên giường hỉ, bên tai là âm điệu cười đùa của nhóm nữ nhân.

Nàng biết trong phòng toàn nữ nhân này, nhất định có bốn vị phu nhân tâm phúc từ người thân họ hàng được Vương phủ mời tới, còn có rất nhiều người có lẽ nàng không biết, nhưng bắt đầu từ ngày mai sẽ biết nhiều hơn nữa, từ đó sẽ đối xử khéo léo với thân quyến hoàng tộc và các phu nhân quý tộc. Bấy giờ tiếng cười của các nàng đều là thân thiện mà nhiệt tình.

Chờ thêm một lát, nàng nghe có tiếng một phu nhân tầm tuổi trung niên cười nói: “Ồi, tân lang rốt cuộc cũng đến rồi, bá nương (vợ bác) ta đây đã đợi hơn nửa ngày, rất muốn nhìn xem tân nương tử xinh đẹp như thế nào. Mau, mau vén khăn lên đi!”

Trong phòng theo âm thanh đó rốt cuộc yên tĩnh lại. Thiện Thủy lập tức ngồi thẳng vai lưng, đôi tay để nhẹ lên hai đầu gối, nghiêng tai nghe tiếng bước chân nam nhân ngày càng đến gần mình.

Tiếng bước chân vững vàng, nhưng lại tùy ý không kiêng kị gì. Đúng là nam nhân ngày ấy đã để lại ấn tượng cho nàng. Nàng nghe thấy hắn dùng giọng cười tao nhã mà trầm bổng gọi “Bá nương”. Nàng còn đang đoán vị bá nương kia là phu nhân nhà nào hoặc là vị hoàng thân nào, trước mắt bỗng nhiên sáng rực, khăn voan trên đầu nàng không hề được báo trước đã bị một cây gậy mạ vàng nhẹ nhàng hất rơi xuống.

Cứ thế bất ngờ không kịp chuẩn bị gì, nàng ngược mắt lên cùng nam nhân trẻ tuổi đứng ở trước người nàng bốn mắt chạm vào nhau nhau.

Nàng lập tức bắt gặp được sự kinh ngạc trong đôi mắt tối tăm đang nhìn xuống của hắn.

Điều này rất bình thường.

Nàng biết dáng dấp mình cũng xem như dễ nhìn, hơn nữa hôm nay trang điểm cũng không làm ảnh hưởng đến dung nhan của nàng, còn có phục trang hoa lệ làm nền, hắn lộ ra ánh mắt như thế là rất bình thường.

Nhưng tia kinh ngạc đó trong mắt hắn nhanh chóng biến mất. Khắp phòng các nữ nhân quần áo lộng lẫy riu rít khen ngợi. Đôi mắt phượng hẹp dài xinh đẹp của hắn hơi híp lại, chỉ trong phút chốc nụ cười tao nhã ở bên môi lúc này cũng đã biến mất, dưới cằm chột căng cứng, căng đến tạo ra một đường cong nghiêm khắc.

Nghe nói, nam nhân mà có một đôi mắt phượng hẹp dài cùng đôi môi như vậy, thông thường đều là lạnh bạc lại còn rất tự phụ. Lạnh là bên trong, bạc là tướng mạo, cho nên lạnh bạc ý là từ trong ra ngoài, chỗ nào cũng vô tình bạc bẽo.

Thiện Thủy hơi rũ mắt xuống, thu hồi lại ánh mắt nhìn hắn, kính cẩn mà an tĩnh nhìn chăm chú vào đôi tay đang mang dây đá quý lỏng lẻo của mình. Tay nàng trắng nõn nhỏ nhắn mềm mại, lúc này để ở trên hỉ phục đỏ thẫm, rất giống chim bồ câu trắng đang rũ cánh.

“Ha ha, tân nương tử thật giống với người mà trong đầu bá nương ta tưởng tượng. Thế Quân thật là tốt phúc thật nha!”

Một trong những vị phu nhân tâm phúc hôm nay, Thôi phu nhân của Mục gia cười không ngừng, thúc giục: “Nhanh, lấy bầu nậm đến đây!”

Hỉ nương vội vàng dùng khay sơn đỏ mạ vàng đưa lên một đôi bầu nậm dùng sợi tơ đỏ buộc lại, đưa đến tận tay cho Thiện Thủy và người nọ, ngụ ý vợ chồng nhất thể từ đây. Hắn ngập ngừng trong chốc lát, rồi cuộc cũng hồ hững nhận lấy, ngay sau đó hắn bị cô mẫu mình là trưởng công chúa Vĩnh Thái cười đẩy đến bên cạnh Thiện Thủy, ẩn vai hắn ngồi xuống.

“Khó thấy được dáng vẻ này của tân lang. Có lẽ là do tân nương tử quá xinh đẹp, tân lang vui mừng đến nỗi ngây người rồi?”

Trưởng công chúa trêu ghẹo, lập tức cả sảnh đường cười ầm lên.

Lại một khay nữa đưa tới, đây là một đôi rượu giao bôi. Bầu rượu vàng hai tai, cũng có một sợi dây tơ hồng buộc rất tỉ mỉ, thắt thành đồng tâm kết. Một bình trong đó, được đưa vào tay Thiện Thủy.

Nàng lặng lẽ nhận lấy, giơ lên cánh tay quấn vào cánh tay của nam nhân ngồi bên cạnh, khi nhìn lại thì họ đã ở rất gần trong gang tấc.

Nét cứng ngắc vừa nẩy trên mặt hắn đã không còn, nhưng trên mặt lại thể hiện ý cười hồ hững có cũng được mà không có cũng không sao. Chỉ là trong đôi mắt phượng xinh đẹp đó lại đang nhìn chăm chăm vào hai hàng lông mi dài đậm cong vút của nàng, đôi mắt đen nhánh thoáng hiện chút lạnh lẽo cùng sự nghi hoặc.

Cánh tay nàng không thể tránh chạm vào hắn. Xuyên qua từng lớp quần áo dày cộm, Thiện Thủy có thể cảm nhận hắn hơi căng thẳng, cơ bắp trên cánh tay trắng kiện như đang căng lên.

Nàng rũ mí mắt xuống lần nữa, đưa bầu rượu vàng đến bên môi, uống hết rượu ngon đến cạn đáy.

Sủi cảo chúc cho con cháu đầy đàn được đưa tới. Mục phu nhân gấp lên, cười tủm tỉm đưa đến bên miệng Thiện Thủy, Thiện Thủy há miệng ăn vào. Hỉ nương tự nhiên hỏi: “Sinh hay không sinh?”

Thiện Thủy khéo léo dịu dàng nói: “Sinh!”

Vì thế cả sảnh đường lại cười ầm lên lần nữa.

Hôm nay chú rể là Hoắc Thế Quân, đã dày dặn kinh nghiệm từ thời niên thiếu. Mấy vị phu nhân thân tộc trưởng bối thường ngày khó được có cơ hội trêu ghẹo hân, giờ phút này tự nhiên sẽ không bỏ qua. Trong phòng các loại âm thanh không dứt, cuối cùng cao giọng hát chúc ‘Phu thê ân ái, bách niên đồng tâm’, đủ loại quả đủ màu sắc rơi rớt như mưa ném vào giường hỉ.

Thiện Thủy không may nhúc nhích, nghênh đón cơn mưa quả. Nam nhân ở bên cạnh ngồi cao hơn nàng nửa cái đầu nàng cũng không chút sức mẽ.

Lễ nghi cuối cùng cũng hoàn tất.

Hoắc Thế Quân đứng dậy, những hỉ quả vừa rơi trên đùi hân ào ào rơi hết xuống đất. Một vị đường tẩu trong hoàng tộc, phu nhân quý phủ Thành Quốc Công trêu: “Chú rể phải quay lại sớm một chút, đừng để rượu say hỏng việc làm tân nương không chờ động phòng được.”

Hoắc Thế Quân cười nhẹ, không nói lời nào, trong tiếng cười đùa hi hi ha ha trêu ghẹo của nhóm nữ nhân, hân cứ thế giẫm lên những hỉ quả rải đầy trên đất sỏi bước đi ra khỏi phòng tân hôn, những chỗ hân bước đi qua, hỉ quả ào ào bị nghiền thành bột mịn.

12. Chương 12

Sau khi Hoắc Thế Quân rời đi, các nữ nhân lại vây quanh Thiện Thủy cười đùa. Trên mặt Thiện Thủy vẫn nở nụ cười dịu dàng, để ngoài tai mấy lời đánh giá và trêu đùa, làm tròn bổn phận của một cô dâu được đưa tới Vương phủ.

Trưởng công chúa Vĩnh Thái là trưởng nữ của thái hậu, đã hơn 40 tuổi, lấy Trương Hách là hầu ((đứng thứ hai trong ngũ tước) Nghiêm Bình. Ăn mặc sang trọng kín đáo, cũng có một đôi mắt phượng được thừa hưởng từ gia tộc, môi tô son đỏ chót, mặc dù đang cười nhưng sự kinh ngạc đã được thể hiện qua ánh mắt. Bà thân thiết ngồi xuống cạnh Thiện Thủy, xoa nhẹ mu bàn tay nàng, cười nói: “Thật đúng là lung linh xinh đẹp, sao lại đáng yêu đến thế? Tiếc là không biết sớm, nếu biết, ta đã đi xin ý chỉ của hoàng huynh, để cháu gả vào nhà ta rồi. Nào đến lượt thằng cháu trai mặt đen kia của ta? Cháu dâu ngoan, về sau thằng cháu kia dám bắt nạt cháu, chỉ cần tìm đến cô mẫu, cô mẫu nhất định sẽ giúp cháu trút giận.”

Mấy câu này của bà làm mọi người cười ầm lên.

Mục phu nhân cũng ngang hàng với bà, không sợ uy thế, hừ một tiếng cười mỉa: “Chưa từng thấy cô mẫu nào như cô vậy. Tân nương tử vừa tới liền nói mấy lời dọa dẫm rồi. Thừa lúc còn sớm hay là về suy nghĩ cẩn thận xem ngày mai lúc con bé lạy tạ thì cho cái gì vào hòm mới tốt.” Nói rồi cũng qua bên kia ngồi cạnh Thiện Thủy, nắm lấy bàn tay khác của nàng, cười híp mắt nói: “Cháu dâu, cháu đừng nghe bà ấy dọa. Ta là thẩm mẫu của cháu. Ta không đánh đá bằng bà ấy, sau này cháu có chuyện gì nhớ đến tìm ta.”

Mục phu nhân này có tướng mạo trông phúc hậu, làn da trắng nõn, khuôn mặt tròn tròn hòa nhã, giọng nói hoà hợp êm thắm cũng giống như khuôn mặt bà. Từ lúc Thiên Thủy bị lấy khăn voan xuống, chỉ thấy bà không ngừng nở nụ cười.

Mục gia cao quý như vậy, là một phu nhân chủ mẫu đương gia, tuyệt đối sẽ không hiền lành như bề ngoài. Thiện Thủy đương hiểu điều này. Nhưng bây giờ nàng không cần nói gì cả, chỉ cần cúi đầu cười duyên, diễn tốt vai một tân nương ngượng ngùng là được.

Hai nữ nhân có thân phận cao nhất trong phòng hoa chúc này đều trêu như vậy, người khác tất nhiên sẽ không để mình rớt lại phía sau, rất nhanh, chủ mẫu phu nhân của nhà giàu nhất thành là Nam An Hầu Thành Quốc Công, cũng rớt rớt nói chuyện với Thiện Thủy. Những người xuất hiện tới nay đều là các nữ

nhân trong những gia đình quyền thế giàu có, gia đình chồng không phải người trong hoàng tộc Hoắc thị, thì cũng có quan hệ thông gia với Mục gia.

Trong phòng hoa chúc này, hầu như đã tập trung hết những nữ nhân cao quý hiển hách nhất thiên hạ, hơn nữa nếu những nữ nhân không phải khác họ với Chung gia, vậy thì thật là một nồi canh toàn vinh hoa phú quý nấu chung với nhau đến bốc hỏa rồi.

“Mấy ngày trước Thế Du động phòng ta cũng mặt dày đi làm loạn thế này. Không phải ta mắt iệng nhiều, tân nương tử nhà nó ban đầu nhìn cũng được mắt. Nhưng nếu so sánh với nàng dâu này của Thế Quân, khó tránh khỏi kém mấy phần. Thế Diễm mặc dù còn nhỏ, chỉ vừa mới 14. Nhưng chờ mấy năm nữa nó thành thân, ta e là đứa cháu dâu đó chưa chắc có thể so được với cháu. Thái hậu rất yêu thương nàng dâu của Thế Du, sáng mai đợi Thế Quân dẫn cháu đi vấn an Thái hậu, Thái hậu còn không thương cháu cháu vào xương sao? Trong mắt dâu còn mấy người già chúng ta nữa?”

Trưởng công chúa thuận miệng nói với mọi người.

Mọi người bị chọc cho cười to, trong tiếng cười, cũng không cảm được các loại ánh mắt như mũi tên bay về phía Thiện Thủy.

Thiện Thủy liếc nhìn thật nhanh qua trưởng công chúa, thấy bà nói xong rồi, cười khanh khách đang nhìn mình, làm như chỉ vô tình nói đùa. Nàng cũng không nói gì, chỉ lại cúi đầu xuống —— Thật ra nàng không thể nói gì. Cô dâu ngồi trên giường dù bị người khác nói thế nào, cũng không thể mở miệng.

Hoắc Thế Diễm là Quan Sư quản lý cung Lý Thực phi sinh ra hoàng tử. Bởi vì thực lực Lý gia không mạnh, Đức Tông lạnh nhạt với hậu cung, nên hai mẹ con thường ngày cũng không được người khác chú ý lắm. Lúc này bị nhắc tới, đám phu nhân tiện thể tán thêm vài câu, Mục phu nhân liếc nhìn Thiện Thủy, ho một tiếng, nói: “Giải tán thôi giải tán thôi. Cả đám người chúng ta mặt dày không đi, sợ Thế Quân vào động phòng lại đuổi chúng ta đi đấy.” Nói xong nhẹ nắm lấy tay Thiện Thủy, thấy nàng nhìn lại, khẽ mỉm cười với nàng, rồi tự mình đứng lên trước.

Mọi người thấy bà đi đầu, cũng tự nhiên rồi rít đi theo. Trưởng công chúa và bà hai người đều nhường đường cho nhau, rồi mới cười cười nói nói ra khỏi tân phòng.

Người vừa đi, trong phòng chỉ còn nàng với Bạch Quân Vũ Tình nàng mang theo từ nhà mẹ đẻ và mấy ma ma nha đầu khác trong Vương phủ và bà mối. Thiện Thủy lên tiếng bảo hỉ nương và kiểm sinh lui xuống, rốt cuộc cũng bỏ được cái mũ phượng khiến cổ mỗi nhừ xuống.

Bạch Quân và Vũ Tình vội cùng bước lên giúp nàng gỡ xuống. lát sau Lâm nhũ mẫu cũng đi vào, mấy người ngày trước ở Tiết gia giúp nàng dỡ từng thứ nặng nề xuống, lau qua mặt xong, Thiện Thủy thay đổi một chiếc áo đơn mặc trong phòng, cùng là loại tơ lụa đồ thẩm mềm nhẹ, trên váy thêu hoa thược được với hàng Khổng Tước tinh xảo, cả người thoải mái không ít. Vì đói bụng cả một ngày, một hơi ăn hết mấy miếng bánh đậu ngọt xanh biếc, uống thêm nửa bát canh gà đen hầm với táo, còn muốn gấp thêm đĩa chim cút xắt mỏng, đôi dưa đã bị Lâm nhũ mẫu đứng bên cạnh đánh nhẹ, giục đi súc miệng. Chờ súc miệng xong, chưa kịp nói gì đã đưa trà hương bạc hà lên miệng nàng bảo ngậm vào rồi ẩn nàng ngồi lên giường đã được dọn sạch hết những hỉ quả, rồi cùng Bạch Quân Vũ Tình nhanh nhẹn thu vật này nọ xong lui ra ngoài.

Trong tân phòng yên tĩnh, nền long phượng được thắp lên, ánh lửa đỏ chiếu bùng sách mọi góc trong phòng. Thiện Thủy ngồi ngoan ngoãn được một lúc thì có chút không chịu được, liền quan sát căn phòng sau này mình sẽ định cư lâu dài. Vừa rồi nghe Vũ Tình lắm chuyện, nghe nói đây là phòng chính Lương Minh Hiên nơi ở xưa nay của Thế tử trong Vương phủ. Cửa sổ đang mở ra trước mặt rất là rộng, so với khuê phòng của mình còn muốn lớn hơn gấp đôi, cửa sổ phía Nam rất to, gần như chiếm hết cả mặt tường.

Nàng không thích căn phòng có bố cục thế này. Nhưng vừa mới chân ướt chân ráo đến, những thứ này không tới lượt nàng lên tiếng. Nhìn qua cũng tam ổn. Tiếp tục nhìn vòng quanh bốn phía lần nữa, thấy hôm nay đồ hồi môn nhà mình đủ loại to nhỏ khác nhau đã lộn xộn lắm rồi, sớm đã không còn nhìn ra hình thể gì nữa. Trong hơi thở bay tới một mùi hương ngọt ngào từ cái lò vàng, xen lẫn với hương nền long phượng đang cháy tràn ra ngoài, nhất thời không nói được đây là hương vị gì, hun đến khi Thiện Thủy có chút thấp thỏm không yên, hận không thể lập tức bước ra mở cửa sổ, nhưng cũng biết là không được. Vì bên ngoài hành lang nhất định có một nha đầu với ma ma đang đứng ở cửa.

Gió lạnh trắng tờ xuyên vào Lương Minh Hiên.

Thiện Thủy yên lặng suy nghĩ về câu vừa mới học được từ Vũ Tình, trước mắt hiện ra gương mặt của nam nhân kia khi hắn cùng uống rượu giao bôi với mình. Gần đến mức có thể đếm được từng sợi lông mi của hắn.

Đó là lần đầu tiên Thiện Thủy nhìn Hoắc Thế Quân gần như vậy.

Một người đàn ông tuổi còn trẻ, da dẻ có màu lúa mạch tự nhiên, dưới mày kiếm là một đôi mắt phượng hẹp dài rất đẹp, lông mi đen nhánh mà dày, ở đuôi mắt thậm chí còn hơi vểnh lên. Hợp với chiếc mũi thẳng tắp, đôi môi hơi mỏng, còn có chiếc cằm nhọn hình như những lúc chuẩn bị căng thẳng hắn dùng nó để biểu đạt mình không vui. Thậm chí, khi hắn nhếch lên khoe môi lộ ra chút ý cười chế giễu, Thiện Thủy nhớ mang máng khi hắn quay mặt đi trên má hình như còn có có lúm đồng tiền nho nhỏ.

Vốn nên là một mỹ nam hấp dẫn chết người. Chỉ tiếc bị hắn nhìn bằng đôi mắt u ám không thấy ánh sáng hoặc bị hắn khế cười mỉa thì lực hút này hoàn toàn mất sạch.

Chỉ cần là đầu óc bình thường, sẽ không có ai nguyện ý tới gần kiểu nam nhân khó hầu hạ này.

Thiện Thủy nhớ lại ánh mắt hắn nhìn mình lần nữa, chắc chắn rằng hắn đã nhận ra mình.

Cảnh kế tiếp của đêm tân hôn này, cho dù nàng đã nghĩ ra đủ loại tình huống và chuẩn bị tinh thần, nhưng vẫn thấy có áp lực.

Thiện Thủy khe khẽ thở dài một hơi, ngón tay lướt qua đệm gấm màu đỏ chót bốn phía thêu năm đám mây ở dưới chỗ mình ngồi, quay đầu lại nhìn cái chăn gấm mềm được gấp gọn đặt trên cùng thêu trăm con cá chép đang quẫy đạp, cuối cùng liếc nhìn một đôi gối dựa Đan Phượng Triều Dương đối diện nhau. Những thứ này đều là của hồi môn nhà nàng gửi tới, gối dựa còn là tự tay nàng thêu nó. Nhưng bây giờ, nàng nhìn những thứ này, trong lòng lại hơi chột dạ.

Nàng ngồi lúc lâu, dường như đã nửa đêm, xem chừng Hoắc Thế Quân cũng sắp về rồi. Rốt cuộc không nhìn được, đứng dậy ở trong phòng từ từ xoay người hai vòng. Khi lòng đang phiền loạn, trong đầu chợt nhớ lại rất lâu trước kia, một vị thầy giáo từng dạy nàng tốt nghiệp đại học đã nửa đùa nửa thật nói một câu: “Đừng sợ người ta dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm vào chúng ta, cứ nghĩ một khi bọn họ về nhà, cũng sẽ giống như chúng ta mà thôi. Sẽ lau từng kẽ chân, sẽ thả rắm, còn có thể cởi quần ngồi xổm trên bồn cầu đọc báo. Tưởng tượng ra mấy dáng vẻ đó của họ, mọi người còn cảm thấy sợ họ nữa không?” (haha ngưỡng mộ lời răn dạy của ông thầy nào đó gê à.

13. Chương 13

Hoắc Thế Quân hơi ngẩn ra.

Màu đỏ tươi rực rỡ trải rộng trên giường hỉ, y phục đỏ của nàng rơi phủ xuống mặt đất, đôi tay nhu thuận đan xen đặt trên đầu gối, để lộ ra cổ tay trắng muốt. Gương mặt như đóa hoa sen, đôi mắt long lanh như làn nước mùa Thu. Cười dịu dàng như vậy, giọng nói mềm mại như vậy, một tiếng gọi “Phu quân” kia có thể khiến cho tất cả nam nhân trong thiên hạ nào nghe xong tim cũng đập thành thịch.

Chính hắn cũng đã từng gặp rất nhiều nữ nhân khuất phục nịnh hót dịu dàng hơn nước. Thê tử mới cưới của hắn lúc này cũng vậy, nhưng trong lòng hắn lại không có lấy nửa phần thương tiếc, ngược lại còn cảm thấy hết sức chán ghét.

Nữ tử ở trước mặt nam nhân đều làm ra vẻ đáng yêu như vậy, hắn biết lâu rồi. Thuận theo nàng hay không thì phải xem tâm tình của hắn.

Hiện tại chút xíu tâm trạng hắn cũng không có.

Hắn lên tiếng hừ lạnh, vẻ u tối trong đôi mắt càng đậm. Tiếp tục bước đi tới trước nàng, cho đến khi chỉ còn cách nàng chưa tới hai bước mới dừng bước, cúi đầu nhìn nàng chăm chăm.

Thiện Thủy vốn nghĩ nên làm dịu lại không khí giữa hai người trước, dù cũng đã thành thân, về sau còn là vợ chồng sống với nhau lâu dài. Nàng không muốn vừa mới bắt đầu đã khiến cho quan hệ quá mức căng thẳng, cho nên mới tỏ ra ngon ngọt trước. Cái gọi là không đưa tay đánh người đang cười, lời này rất có lý. Không ngờ nam nhân này không như vậy, lập tức đi nhanh đến trước mặt nàng rồi đứng lại. Trong phòng vốn không có gió, mỗi một bước đi của hắn đến gần, nàng cảm thấy quanh người hết như sắp có mưa giông. Thấy hắn xanh mặt, lông mày nhíu thật chặt, dáng vẻ như muốn đến hỏi tội, biết anh mắt quấy rầy vừa nãy của mình coi như cũng đã vớt cho người mù rồi, ý cười trên mặt dần dần biến mất, ngồi thẳng lưng lên giương mắt nhìn hắn, hai người trừng trừng nhìn nhau.

Ánh mắt hắn cúi đầu nhìn nàng có sự tức giận và nghiêm khắc, thậm chí không giấu giếm chút nào sự chán ghét ở trong đó.

“Nếu chàng có lời muốn nói, cứ nói đi.”

Hắn ép gần quá, khiến nàng phải ngước lên mới có thể thấy được mặt hắn.

Hắn lạnh lùng mà khinh miệt nhếch khóe môi, rốt cuộc cũng tặng nàng câu nói đầu tiên của hắn: “Tiết Thiện Thủy, phụ thân nàng dù có xưng là Nhất Đại Tổng Sư cũng không quá đáng. Nhưng Tiết gia sao lại có thể dạy dỗ ra một người con gái không biết lễ nghi giống như nàng vậy?”

Thiện Thủy từ từ đứng lên đón nhận chất vấn và nghi ngờ như độc xà của hắn, trong ánh mắt hắn u ám nam hiểm.

Hắn đứng trên mặt đất, nàng đứng ở trước giường phần chân có vẽ hoa văn hình con Quỳ (một loại côn trùng có hình dạng giống rồng trong truyền thuyết xưa). Mặc dù vẫn không cao bằng hắn, nhưng ít nhất tầm mắt cũng có thể nhìn tới.

Người đàn ông này không phong độ chút nào, cũng không biết thương hương tiếc ngọc, ít nhất là sẽ không làm thế với nàng. Nàng có thể tha thứ cho sự miệt thị của hắn, nhưng không thể dễ dàng tha thứ cho hắn vu oan phụ thân nàng.

“Ta nên gọi người thế nào mới phải đây? Thế tử gia, Thiếu Hành, hay là. Hoắc Thế Quân?” Thiện Thủy nhìn thẳng vào mắt hắn, thản nhiên nói, “Nếu người không nói thẳng, vậy ta nói thay người. Quả thật, người lần trước ở ngoài chùa Phổ Tu mà người nhìn thấy chính là ta. Mắt người thấy ta và An Dương Vương Điện hạ đứng cùng nhau, nhưng tai người không hề nghe được ta và hắn đang nói gì. Bị võ ngoài che mắt, éch ngồi đáy giếng, tự ình là đúng, khí thế bức người. Coi như ta đã nhìn ra Thế tử gia người là người như vậy. Người chỉ nhìn thấy từ xa, đã quả quyết cho ta là loại thất đức, thậm chí còn làm ô danh phụ thân ta, người thấy mình có lý sao?”

Hoắc Thế Quân ngăn người lần nữa. Không ngờ nàng ta có thể bắt bẻ lại mình, khi nói chuyện đáng vẻ lại còn thông thả ung dung đến thế. Trong lòng càng thêm không vui, nhưng vẫn cố kiềm nén, trầm giọng nói: “Nàng cũng nhanh mồm nhanh miệng ăn nói khéo léo lắm đấy. Cô nam quả nữ ở sau núi, nếu không có tư tình, thì còn có chuyện gì?”

Thiện Thủy lạnh lùng nói: “Hơn ba tháng trước, lúc ta đi cùng mẫu thân ta từ vùng ngoại ô cửa thành phía Nam về nhà thì trên đường xe ngựa xảy ra chuyện, đúng lúc Điện hạ vô tình đi qua nên ra tay giúp đỡ. Ta là tú nữ, phụ thân ta nghe nói Điện hạ có ý muốn nạp ta, người không muốn để ta vào Thiên gia, vì thế đưa ta đến chùa Phổ Tu tạm lánh mặt. Ta ở trong chùa có thói quen leo núi vào sáng sớm, ngày đó xuống núi, không ngờ lại gặp Điện hạ lần nữa. Về phần tại sao hắn tới đó, không phải chuyện ta có thể kiểm soát được. Khi người thấy ta và hắn thì ta đang nói lại ý của phụ thân. Ý phụ thân ta, cũng là ý của ta. Ta nghe nói Thế tử từ nhỏ đã thông minh hơn người, xin người bỏ thành kiến với cố chấp để suy nghĩ lại xem, nếu ta và Điện hạ có tư tình thật, cần gì ta phải trốn trong núi trên chùa? Ở nhà đợi tuyển tú là được. Những gì cần nói ta đã nói rồi. Người không tin, ta cũng không thể nói gì hơn. Chỉ có một điều người cần nên hiểu rõ. Trong mắt người ta có vô sỉ thế nào cũng không ngại nhưng phụ thân ta sống thanh bạch trung lương, cả cuộc đời không lừa dối ai, người không được nói xấu phụ thân ta.” Nàng hơi hất cằm lên, đón nhận ánh mắt của hắn, lại nói lại rõ ràng từng chữ từng chữ: “Thế tử, phụ thân ta là thầy dạy ở Thái Học, người

từng được ông ấy dịu dặt, hơn nữa chính miệng thiên tử đã từng khen lòng ông đầy ánh sáng. Người vậy bản thanh danh của ông ấy như thế, vậy người để bản thân mình ở đâu, rồi còn đặt thiên tử ở chỗ nào?”

Hoắc Thế Quân nhìn nàng chăm chăm trong chốc lát, vẻ mặt không ngừng thay đổi. Rốt cuộc, sự tức giận vừa rồi trong mắt dần dần biến mất, nhưng sự âm hiểm lại càng nhiều hơn trước, nhẹ nhàng lui về sau một bước, đường cong gương mặt trở nên nhu hòa hơn, đáng tiếc cũng là cười châm biếm: “Xem ra Thế tử phi ta cười không phải là nhân vật đơn giản đây. Ngoài An Dương Vương, ta nghe nói tiểu công tử Chung gia cũng từng muốn cầu hôn? Hoắc Thế Quân ta hôm nay có thể lấy được nàng, thật đúng là rất vinh vạn rồi.”

Thiện Thủy nhận thấy hẳn lúc này giống như con nhím khổng lồ, cứ cố tìm cách đâm người khác. Không muốn cãi nhau với hắn. Dù sao lời mình nên nói đều đã nói rồi, liếc nhìn thoáng qua hắn, lạnh nhạt nói: “Thế tử khỏi cần dùng khí thế bức người đó. Ta dĩ nhiên biết người lấy ta cũng không phải là ý của mình. Nhưng hai chúng ta bây giờ cũng đã bị trói vào nhau thế này, dù người có không vừa ý đi nữa, thì cũng phải đối mặt với cuộc sống này phải không? Hôm nay đã mệt cả ngày rồi, bây giờ ta rất mệt, Thế tử người ắt hẳn cũng mệt rồi, hay là đi nghỉ trước đi. Có lời gì, để sau nói tiếp cũng không muộn. Cả một đời lận mả, rất dài đấy.”

Thiện Thủy dứt lời liền ngồi lên giường hỉ, khom lưng cởi ra đôi hài đỏ thắm thêu Tịnh Đế Liên (hai hoa sen mọc cùng một gốc), leo lên giường thu dọn trang sức và chăn mềm dư lại, rồi đi đôi hài lệch xệch đến trước cái rương thêu hoa mẫu đơn nở, đứng trước cái rương đang đóng chặt, hai tay nàng lại không mở ra được, liền quay đầu nhìn về hướng Hoắc Thế Quân vẫn còn đang đứng bất động nói: “Tối đây, giúp ta mở cái rương ra.”

Hoắc Thế Quân làm ngơ bỏ ngoài tai, chỉ thờ ơ đứng nhìn.

Thiện Thủy thấy hắn không nhúc nhích, đành phải tự mình quay lại thả xuống một đồng chắn đệm lên giường rồi đi qua mở rương ra, ôm mọi thứ lại cất hết vào, lúc này mới leo lên giường, không để ý cũng không hỏi han đến hắn, mặc luôn triều phục nằm xuống.

Nàng nói mệt là nói thật. Bụng rỗng bị dày vò suốt một ngày, thấp thỏm chờ thì đã nửa đêm, cuối cùng lại đấu khẩu với nhím trượng phu một trận. Bây giờ được nằm lên chiếc giường mềm mại cảm thấy thật vô cùng thoải mái. Nhưng cũng không dám thả lỏng hoàn toàn, vì sau lưng còn có người đang đứng nhìn mình chăm chăm.

Nàng hơi nhắm mắt giả vờ ngủ, một lát sau nhận thấy giường chợt lún xuống, mở mắt quay đầu lại nhìn, không ngờ thấy hắn dùng chân đạp lên giường, đang cúi người nhìn nàng đầy hung tợn, khí thế như bị núi Thái Sơn đè lên.

Mới đêm đầu tân hôn đã trở mặt với trượng phu quả thật đây không phải là ý muốn của Thiện Thủy. Vừa rồi chẳng qua là không chịu được hắn vu oan cho phụ thân, mới nói lại. Hiện tại thấy hắn như vậy, thế nào cũng không dễ buông tha mình đâu, đang nghĩ tiếp theo nên thế nào khiến hắn hạ gai nhím xuống để đêm tân hôn được trôi qua bình yên, chợt nghe hắn cười lạnh mở miệng nói: “Nghe ý trong lời nàng vừa nói, nàng gả cho ta cũng là ngoài ý muốn? Như vậy, tức là Tử Trân có ý với nàng, nàng cần gì phải giả vờ từ chối, rồi miễn cưỡng vào cửa nhà ta, khiến cho huynh đệ ta gặp nhau phải thấy gượng gạo?”

Thiện Thủy thầm than trong lòng.

Nam nhân này cứ thích chui đầu vào ngõ cụt, sao còn cố chấp đáng sợ hơn cả phụ nữ thế?

Thiện Thủy suy nghĩ một chút, từ từ ngồi dậy, nhìn gương mặt cứng ngắt của hắn, mỉm cười nhỏ nhẹ nói: “Thế tử, nếu người đã hỏi đến vấn đề này, vậy chúng ta cứ nói thẳng đi để trong lòng về sau không còn thắc mắc nữa. Dù là người hay là An Dương Vương Điện hạ, vốn đều là tai to mặt lớn Tiết Thiện Thủy ta không thể chạm vào. Chỉ là thế sự thường hay khó lường, con người lại càng thâm bất do kỹ. Ta có thể vào được cửa chính Vương phủ nhà người, là Tiết Thiện Thủy ta vinh hạnh mới đúng. Về sau ta sẽ làm đúng trách nhiệm của mình, sinh con cho người, nuôi dưỡng chúng. Người lấy vợ cũng không phải xuất phát từ tình yêu. Không phải là giống một nữ nhân như ta sao? Chúng ta sau này tôn trọng nhau, làm hết trách nhiệm của mình. Nếu tốt số, nói không chừng còn sống đến đầu bạc răng long. Như vậy không phải rất tốt sao? Nói như vậy, người thấy vừa lòng không?”

Thiện Thủy nhận ra, hần hần là không vừa lòng. Nhìn chăm chăm nàng không nói gì, chân mày càng nhíu chặt hơn.

“Ta thật sự rất mệt, ta nghỉ trước.”

Thiện Thủy không muốn đấu mắt với hần, ngáp một hơi rồi nằm xuống. Một lát sau chợt nghe hần đứng sau lưng lạnh lùng nói: “Không phải là nàng nói sinh cho ta con nối dõi sao? Đêm tân hôn nàng hầu hạ trượng phu của mình như vậy?”

Thiện Thủy quay đầu lại, thấy hần đã khoanh chân ngồi ở cạnh ngoài giường hỉ, mặt thật thối. Do dự chốc lát, đành phải ngồi dậy lần nữa, bước qua ngồi quỳ trước mặt hần, đưa tay đến cởi thắt lưng bên hông hần.

Thắt lưng được cởi lỏng sau đó hỉ phục đồ tươi và thắt lưng bằng lụa vàng thật dày trên người nam nhân được cởi ra, quần áo trong cũng bị cởi đi, để lộ ra một cơ thể màu đồng mạnh mẽ, vai rộng eo gọn, nén đỏ chiếu xuống, làn da như được quét lên một lớp dầu thông mỏng.

Đầu ngón tay Thiện Thủy sượt qua da thịt hần, hơi lạnh đầu ngón tay nhất thời cảm nhận được nhiệt nóng của người. Có lẽ vừa rồi hần uống nhiều rượu lại còn tức giận nên mới như vậy, chứ không phải vì nguyên do gì khác.

Hần bị cởi sạch ở phía dưới chỉ còn mỗi cái khố màu đen, những vằn ngồi khoanh chân không hề nhúc nhích, chỉ dùng một đôi mắt đen và lạnh sâu sắc nhìn chăm chăm nàng, giống như đang thưởng thức sự ngượng ngùng và căng thẳng càng lúc càng không thể giấu được của nàng, trên mặt thậm chí dần dần nổi lên cái vẻ khoan khoái đầu tiên từ khi vén khăn voan của nàng lên.

Thiện Thủy liếc nhìn hần rồi rút tay lại, chuyển sang cổ áo mình, cởi ra chiếc áo tơ lụa mềm mại rất nhanh, rồi cởi tới cái yếm thêu hoa Bảo Tương mẫu đơn, tiết khố (như quần lót hiện đại) cuối cùng cũng cởi ra luôn, mặc kệ cả người hoàn toàn không còn mảnh vải cứ thế nằm xuống nhắm hai mắt lại.

Thời điểm nàng làm việc này, trong lòng bởi vì căng thẳng nên có hơi run, nhưng tay lại hết sức lưu loát không hề có chút ngượng ngập.

Nàng nhận thấy, tên nam nhân ở trước mặt này có lẽ đang bị ngộp rồi, một bụng tức giận không có chỗ trút, hiện tại chỉ có thể vô sỉ mà dùng cách này để hần trở về với thói quen cao cao tại thượng của hần.

Nàng dĩ nhiên là muốn ngủ cùng hần. Coi như hần không muốn ngủ với nàng, nhất định sớm muộn gì nàng cũng phải ngủ với hần. Gả làm Thế tử phi Vương phủ, sau này cho dù nàng có chết, cũng chỉ có thể chết trong cánh cổng này. Như mẫu thân Văn thị nói, chỉ có sinh hai ba đứa con trai, nàng mới đứng vững được. Nàng biết như vậy rất bi ai, nhưng không còn cách nào khác. Đây là cách trực tiếp nhất, cũng là cách tốt nhất để bảo vệ mình.

Nàng có thể không quan tâm hần ở bên ngoài cùng ong bướm sinh con cho hần, nhưng không có nghĩa là hần có thể trêu đùa nàng. Giữa phu thê, không phải là chuyện đó sao? Hần có giới hạn của hần, nàng cũng thế. Cho nên dứt khoát cởi hết quần áo trên người nằm xuống.

Nàng không tin hần còn có thể thờ ơ như vậy.

14. Chương 14

Tất cả những gì vừa xảy ra thật sự là nằm ngoài suy đoán của Hoắc Thế Quân. Trên thực tế, hần trong cơn say nhen nhóm tức giận bước vào tân phòng, nằm mơ cũng không ngờ kết quả chính là bị miệng lưỡi sắc bén của nàng nói đến hần không chống đỡ được, thậm chí im bật luôn, không biết nên nói tiếp thế nào.

Hần vô cùng không thích nàng.

Nhất là một màn vừa rồi, nàng dừng dừng cởi hết quần áo ở trước mặt hần, cứ như vậy nằm thoải mái trên giường trong tầm mắt của hần.

Không phải hẳn không thích nhìn nữ nhân khỏa thân, nhưng hẳn thật sự không thể chấp nhận kiểu cách này của nàng, thậm chí gần như không thể tin.

Nhưng dù có không thích đi nữa, không vừa ý về tư cách của nàng, nhưng lúc này nhìn thấy hình ảnh đáng người ngọc ngà nằm trên giường gấm đỏ thắm, vẫn không chuyển được ánh mắt.

Hắn là một nam nhân bình thường, cũng đã lâu không chạm vào nữ nhân, huống chi bây giờ là đêm động phòng của hắn, là hẳn đương nhiên có thể muốn nàng bất cứ lúc nào.

Mắt hắn thoáng chuyển sang u ám, một bàn tay đưa lên thám hiểm khoác lên eo nàng. Nơi tay vừa chạm vào mềm mại mà trơn mượt, giống như hẳn chỉ cần dùng sức một chút thôi là có thể cắt đứt vòng eo nàng.

Bàn tay to lớn tiếp tục từ từ di chuyển lên phía trên, đến khi chạm đến nụ hoa nhỏ nhô lên trước ngực nàng mới dừng tay lại.

Vẫn là cơ thể của một thiếu nữ, không nở nang đầy đặn giống như một người phụ nữ thành thực lẳng lơ. Vòng eo mặc dù vô cùng mảnh mai, nhưng chấm nhỏ nơi bầu ngực lại như nụ hoa ngượng ngùng vừa hé nở, trơn láng mịn màng đến mức chỉ muốn nắm giữ chặt lấy. Tay hắn vừa đặt lên, không cần tốn chút công sức nào đã nắm trọn trong lòng bàn tay.

Hắn nhận thấy cơ thể nàng đang căng thẳng, trên làn da thịt bị hắn chạm vào cũng nhanh chóng nổi lên tầng lớp da gà, đôi mắt vẫn nhắm rất chặt nhưng hàng lông mi dài vẫn đang không ngừng run run, hai má còn hơi ửng đỏ như quả hồng đào, đáng vẻ như rất thẹn thùng xấu hổ. Thế nhưng hẳn lại bị đáng vẻ này khơi dậy sự hứng thú, thậm chí còn muốn tiếp tục trêu đùa nàng. Trong lòng vừa nghĩ, bàn tay đang bao trọn bầu ngực nàng lập tức buông ra, đổi lại dùng một ngón vẽ vẽ hạt anh đào nhỏ xinh trước ngực nàng.

Thiện Thủy cảm giác bàn tay nóng rực của hắn đang lan sang cơ thể mình, mặc dù tự nhủ với mình là phải thả lỏng, nhưng cơ thể vẫn không nghe theo lời mà căng lên, áp chế xuống kích động ý nghĩ muốn hắt bàn tay hắn ra mà cố gắng nhẫn nhịn. Khi thấy ngón tay thô ráp của hắn như đang ác ý trêu đùa chỗ mềm cảm của nàng thì nàng rốt cuộc không chịu được cả người rợn cả tóc gáy, chợt bừng mở mắt ra đang định hắt tay hắn ra khỏi người, bỗng nhiên thấy trên người có thêm một sức nặng khác, hẳn giống như quả núi bổ nhào đè lên người nàng, Thiện Thủy không có sự chuẩn bị đột nhiên bị cơ thể nặng nề của hắn đè lên đến nỗi phải bật lên tiếng rên rĩ.

Mắt hẳn đã ở ngay phía trên người, cách nhau không hơn nửa khuỷu tay, có thể nghĩ thấy được mùi rượu nồng nặc trên người hắn. Nhìn thấy ánh mắt u ám vẫn đầy mùi vị tình dục của hắn đang nhìn mình, đối diện với khuôn mặt nam nhân tuấn tú này, Thiện Thủy phát hiện mình không hề cảm thấy chán ghét.

Hoàn toàn là đáng vẻ của một cao thủ tình trường.

Nhịn xuống, nhịn xuống, cứ coi như là mượn giống, chỉ mượn giống của hắn thôi.

Lúc Thiện Thủy vẫn đang tự nhủ với chính mình thì chợt thấy hẳn cúi đầu như muốn hôn miệng mình, nàng theo bản năng nhanh chóng nghiêng đầu sang một bên.

Môi hẳn sượt qua vành tai nàng, rơi xuống khoảng không.

Hắn ngẩn ra, sắc mặt trầm xuống, bỗng nhiên lấy tay xoay mặt nàng lại, bắt nàng phải đối diện với hắn, cúi đầu xuống muốn tóm lấy cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi trơn bóng kia. Thiện Thủy dùng sức tránh lần nữa nhưng đầu lại bị hắn dùng hai tay giữ lại, không động đậy được, mắt thấy đôi môi nồng nặc mùi rượu của hắn sắp áp xuống tới, dưới tình thế cấp bách bật thốt lên: “Xin người thương xót nhanh lên một chút đi. Ta không thích hôn miệng với người đâu!”

Lời kia vừa thốt ra, Thiện Thủy lập tức thấy hối hận.

Thật ra thì để tránh hôn hẳn, còn có cách khác, không nhất định phải đánh thẳng vào mặt hắn như vậy. Nhưng hành động ngang ngược vừa rồi của hắn thật sự khiến người khác thấy phiền chán, dưới tình thế cấp bách mọi công sức cố chịu đựng của nàng cứ thế trong phút chốc mất sạch.

Nàng thấy hẳn lập tức ngược cao đầu lên, sắc mặt đỏ lên, thở hổ hển nhìn chằm chằm vào mình, rõ ràng là thẹn quá hóa giận đây mà, còn tệ hơn chính là tay hắn vẫn đang để ở trên cổ nàng, sức lực chợt gia tăng, cổ nàng bị bóp đến không thở được.

“Ta.” Thiện Thủy cố gắng cứu lấy mình, vội vàng nhìn hấn nhỏ giọng giải thích, “Thật ra ta không có ý đó. Chỉ là người nặng vậy, ép ta đến nỗi không thở được nữa.”

Nàng còn chưa nói hết, chợt thấy cổ được thả lỏng, thân thể cũng nhẹ hơn, hấn đã lật người xuống, nắm lấy mở quần áo vừa cởi ra bên cạnh nàng mặc vào lại.

Thiện Thủy vội kéo chăn che kín thân thể mình, thấy hấn đã xuống giường lại còn đang mang giày vào, vội vàng kêu lên: “Người định đi đâu?”

Hoắc Thế Quân cũng không biết tại sao mình phải như vậy.

Động phòng hôm nay xảy ra đủ chuyện, tất cả đều là những việc hấn không lường trước được.

Hấn nghĩ có thể là do mình uống quá nhiều, đầu óc có chút hồ đồ rồi nên mới có thể dây dưa với một nữ nhân mặt mày đáng ghét miệng lưỡi bén nhọn lâu như vậy. Cuối cùng thậm chí khi hấn bị quỷ thần xui khiến muốn hôn nàng thì nàng không hề nể mặt mà cự tuyệt.

Trong nháy mắt đó hấn thật muốn bẻ gãy cổ nàng. Hiển nhiên cuối cùng vẫn không có ra tay, nhưng tất cả hăng hái lúc đầu đều mất sạch.

Bây giờ hấn nhìn thấy gương mặt này, trong lòng bộc phát chán ghét, chỉ cảm thấy ở lại thêm một khắc nữa thôi cũng không thể chịu được nữa, thế nên mới đứng dậy tính đi. Nghe nàng ở phía sau hỏi tới cũng lưỡi phản ứng lại, sải bước đi nhanh ra cửa.

Thiện Thủy đã hiểu ra, hấn muốn trốn bỏ lại nàng một mình trong đêm tân hôn.

Quá hoang đường, có ai sẽ làm chuyện như vậy? Nhưng bây giờ thì nàng gặp phải thật rồi. Nếu tân lang hấn cứ thế mà đi, ngày mai Tiết gia nàng sẽ trở thành chuyện cười lớn ở Lạc Kinh.

Thiện Thủy thấy bóng lưng hấn sắp đi qua khỏi bức bình phong ‘Tứ Quý’, nhỏ giọng quát nói: “Người đứng lại đó cho ta!”

Hoắc Thế Quân rốt cuộc dừng bước, từ từ quay đầu lại.

“Người định đi đâu?”

Thiện Thủy ngồi trên giường lấy chăn bọc người lại nhìn hấn hỏi lại lần nữa.

Hấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng xị ra, mặc kệ không quan tâm nói: “Ở trong tân phòng này khiến trong người thấy không thoải mái, ta ra ngoài hít thở không khí.”

Thiện Thủy nhìn vẻ mặt hấn, biết hấn không phải đang dọa mình.

Trước đêm nay, tất cả những ấn tượng về hấn hầu như nàng đều là nghe được từ bên ngoài và cái lần vô tình gặp mặt đó. Đêm động phòng lúc này đã qua nửa đêm rồi, cùng lắm cũng chỉ cho nàng có cơ hội để biết được bản chất thật sự của tên nam nhân này mà thôi.

Nàng nghe nói thời niên thiếu hấn làm việc ương ngạnh toàn theo ý mình, thường bị người khác lên án, thậm chí còn bị bắt bớ ngục tiền, chẳng qua cũng bị cưỡng chế cho có, hoặc là bị dạy dỗ ột trận, cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

Hôm nay nàng đã nhìn được bản lĩnh của hấn.

Xem ra là hấn muốn bỏ mình ở đây một đi không trở lại rồi. Dĩ nhiên hấn có chỗ để đi, nhưng nàng không chịu nổi trò cười này.

Thiện Thủy dõi theo hấn, nói: “Thế tử, người muốn đi lúc nào cũng được, nhưng đêm nay thì không được. Ta biết người không thích ta. Nhưng dù không vui, đêm nay người cũng nên ở tân phòng này, bất cứ giá nào ta cũng không cho người đi.”

Lông mày Hoắc Thế Quân hơi nhướng lên, cười như không cười nói: “Ta nhất định phải đi thì sao?”

Thiện Thủy buông cái chăn đang bọc cơ thể mình ra, lấy cái áo đỏ bao lấy cơ thể mình một cách qua loa, bước xuống giường mang hài lẹp xẹp đi đến trước hộp thêu may vá lấy cây kéo ra đưa lên tới gần cổ họng mình. Thấy lông mày hấn nhíu chặt hơn, cảm cũng căng cứng ra, biết hấn đã nổi giận rồi. Quả nhiên nghe

hắn lạnh lùng nói: “Ta còn tưởng nàng muốn làm gì. Hóa ra là muốn đi tìm cái chết. Nữ nhân quả nhiên rất buồn cười, cho rằng như vậy là có thể ép buộc được nam nhân.”

Thiện Thủy cũng lạnh lùng nói: “Thế tử, người từng nhìn thấy nhiều nữ nhân muốn tìm cái chết, đương nhiên sẽ không sợ ta với một cây kéo này. Ta chỉ muốn nói cho người biết, nếu người dám ra khỏi cửa này một bước, ta tuyệt đối sẽ không sống đến sáng mai đâu. Người không cho Tiết gia thể diện, ta cũng sẽ không để Vương phủ này của các người sống yên ổn đâu!”

Trong nháy mắt sắc mặt Hoắc Thế Quân chuyển sang xanh mét, Thiện Thủy không để hắn có thêm hành động gì, lập tức hòa hoãn giọng lại, nói tiếp, “Ta biết người từ trước đến giờ toàn làm theo ý mình, không hề coi người khác ra gì. Người có thể kiêu ngạo như thế, đó là do người được ông trời ưu ái ban cho bản lĩnh, ta thật rất hâm mộ. Ai chẳng muốn làm việc theo ý mình? Nhưng phải có quy củ và thể diện, lúc cần làm thì nên làm. Người sống ở trên đời này, cũng không phải sống ột mình mình. Ta không được người yêu thích, sau này người lạnh nhạt với ta thế nào cũng được, ta sẽ không oán hận một câu. Nhưng đêm động phòng này, nếu người bỏ đi như vậy, người muốn đẩy Tiết gia ta đến chỗ nào? Phụ thân ta về sau có mặt mũi nào mà lên triều gặp mặt đồng liêu? Dù người không để ý đến ân sữ ngày xưa của mình, thì người cũng nên nghĩ một chút về luân thường quân thần. Hôn sự này vốn là phụng theo ý chỉ. Nếu người cứ đi ngược như vậy, chính là tát một cái vào mặt bá phụ hoàng thượng của người, quét đi luôn mặt mũi của Thiên gia. Cho nên Thế tử, trước khi ra khỏi cửa xin người hãy suy nghĩ cho thật kỹ, nên nghĩ lại một chút. Dù sao chúng ta cũng không phải là kẻ thù người sống ta chết, chuyện trong phòng này ta thấy hay là chúng ta nên đóng cửa lại thương lượng với nhau sẽ hay hơn, cần gì truyền đến tai mọi người để người ta đàm tiếu sau lưng mình. Người nói thử xem?”

Đôi mắt phượng của Hoắc Thế Quân hơi híp lại, sắc mặt rốt cuộc dần dần bình tĩnh lại. Thông thả từ tốn đi tới chỗ nàng, lúc đứng trước mặt nàng, thấy tay nàng vẫn còn nắm cây kéo để trước cổ họng, ngực đang nhấp nhô phập phồng. Không nói gì chỉ hừ một tiếng rồi đưa tay lấy lại cây kéo trong tay nàng, ném văng ra xa tới góc bàn, mới lạnh lùng nói: “Được rồi, nói nhiều đến không kịp thở như vậy. Quả nhiên là người của Tiết gia, đọc nhiều sách đến miệng lưỡi sắc bén y hệt như cầm lấy một thanh binh khí bổ lên đầu ta vậy.” Nói xong tự mình bước đi đến giường, Thiện Thủy nghe sau lưng một loạt tiếng xột xoạt, quay lại nhìn thì thấy hắn đã cởi áo ngoài để lên giường.

Thiện Thủy thở phào nhẹ nhõm, lúc này trong lòng vẫn còn thấy thật căng thẳng tim đập liên hồi, sau lưng như có cả lớp mồ hôi ướt đẫm. Thấy tên nam nhân vui buồn thất thường này đã hồi tâm chuyển ý ngồi lên giường, vì thế cũng bỏ theo lên giường, để nguyên y phục nằm xuống bên cạnh chỗ hắn đang ngồi.

15. Chương 15

Nam nhân bên cạnh không nói thêm gì nữa, cũng không có hành động gì khác. Có lẽ vì mệt thật, cũng có lẽ là do ngất say. Sau một lúc lâu, Thiện Thủy nghe hắn phát ra tiếng hít thở đều đều, len lén mở mắt nhìn, thấy hắn nhắm mắt ngửa mặt lên trời, khuôn mặt lúc ngủ vô cùng bình thản, nhìn như đã ngủ say thật rồi.

Một đêm động phòng phi thường tồi tệ.

Nàng tận mắt chứng kiến sự ngang ngược và vô tình của hắn, có lẽ hắn cũng biết nàng không phải là dạng hiền lành gì. Như vậy cũng tốt, dù sao cũng sống với nhau cả đời, giả bộ vài ngày thì dễ, chứ cả đời thì thật khó. Còn về sau. . . . Sau này nàng chỉ cần dùng châm chọc đối đầu đầu khẩu với hắn như đêm nay, nên cùng nam nhân này tốt nhất là tương kính như băng mà yên ổn sống qua ngày, chuyện này từ lúc hắn bước chân trở lại lên giường có thể thấy được.

Nàng biết mình hành động như vừa rồi thật ra rất mạo hiểm, ngộ nhỡ hắn là tên khôn kiếp, căn bản coi thường sự uy hiếp tự sát của nàng vẫn muốn đi, thì nàng phải làm sao? Thế là tự giết mình ư, nàng không có ngu xuẩn như vậy đâu : đi chặn cửa ngăn không cho hắn mở thì sức nàng đâu không lại hắn, còn mở miệng cầu xin hoặc quyến rũ để giữ hắn lại, thì nàng lại càng không làm được. Cho nên nàng cuối cùng đành lựa chọn đánh cược, cược vì con người sống trên đời tuyệt đối không có khả năng không kiêng kỵ bất

cứ chuyện gì, huống chi người có thân phận địa vị giống như hân hơn nữa còn phải giữ sĩ diện ở trên triều nữa. Nên nàng lập tức nắm bắt lấy cơ hội giảng đạo lý với hân, cuối cùng thì nàng cũng thắng cuộc.

Thật ra thì chính hân cũng biết rõ nên làm thế nào, mặc dù còn rất trẻ, nhưng dù sao không còn mười bảy mười tám tuổi, cũng coi là kẻ có thủ đoạn, chỉ là do mất khống chế lúc này mới trở mặt. Sau lại được nàng cho cái bậc thềm tiện thể phải đi xuống thôi?

Đến đây, Thiện Thủy mới hoàn toàn thở nhẹ ra. Nhẹ nhàng dịch cơ thể mình vào phía trong, cuộn người nhắm mắt lại.

Nàng thật sự rất mệt, bây giờ tỉnh táo lại, cũng ngủ thiếp đi rất nhanh.

.....

Đêm đầu tiên ở nơi xa lạ, nhưng Thiện Thủy lại ngủ rất say sưa, thậm chí cũng không hề mộng mị. Vừa đến canh năm, lúc cửa vang lên tiếng gõ, nàng vẫn không hề hay biết mặc sức ngủ vô tư.

Cổ ma ma quản sự trong Vương phủ đứng ngoài cửa thấy nền hi đỏ tươi trong phòng vẫn cháy sáng, nhưng gõ cửa không thấy ai trả lời, hơi nhú mào rồi lại tiếp tục gõ thêm vài cái.

Bà là một bà lão rất nghiêm khắc, hơn nữa địa vị tương đối cao ở trong Vương phủ, y hệt nửa chủ nhân. Lúc tuổi còn trẻ ở trong cung là nữ mẫu của Vĩnh Định Vương khi còn nhỏ, cũng là tâm phúc bên cạnh Mục Thái hậu. Năm Vĩnh Định Vương thành nhân được ra phủ ban thưởng đại trạch, bà liền theo hầu cho đến tận bây giờ. Khi Hoắc Thế Quân còn nhỏ, có lần búống bình leo lên trên xà nhà cao gần mấy trượng ở tiền đường biểu diễn chúc mừng, vì trượt chân trên ngói lưu ly, nhất thời giẫm hụt xuống, bọn hạ nhân ở dưới kinh ngạc đến ngây người không kịp phản ứng thì được Cổ ma ma đang đi tìm nhìn thấy, dừng cầm quên mình xông lên đỡ được, kết quả tiểu thể tử bình yên vô sự, nhưng bà lại bị gãy hai xương cánh tay, dưỡng hơn nửa năm mới bình thường trở lại, đến bây giờ mỗi khi trời tối và đổ mưa thì bị sưng đau nhức ê ẩm. Qua chuyện này cả phủ trên dưới không ai dám bất kính với bà. Diệp Vương phi thì khỏi cần nói, ngay cả Hoắc Hi Ngọc không sợ trời không sợ đất, trước mặt bà cũng thu liễm mấy phần.

Cổ ma ma tự mình dậy sớm tới gọi đôi tân lang tân nương, là có hai chuyện. Đầu tiên là muốn gọi họ đây đi lạy tông miếu.

Đúng vào canh năm sau ngày tân hôn của con cháu hoàng tộc, phải đến trước cửa trái tông miếu Hoàng Thành tế bái tổ tiên, rồi đến cung Di Ninh bái tạ, khi trở về mới đến nhà chính trong phủ thăm viếng trưởng bối và thân quyến, đây là quy củ đã có nhiều năm luôn được kế thừa. Cổ ma ma dĩ nhiên rất coi trọng, tự mình đến gọi Thế tử và Thế tử phi. Ngoài chuyện này, chuyện thứ hai chính là đến lấy khăn trắng.

Đây cũng là một quy củ không cần nói ra. Cổ ma ma dĩ nhiên rất tin tưởng nữ nhi Tiết gia, bà cũng nghe nói rất nhiều về Tiết Lạp, cho nên cũng có hảo cảm với Thế tử phi mới vào cửa này. Nhưng nếu đã là quy củ thì vẫn phải làm theo.

Thiện Thủy rốt cuộc bị tiếng gõ cửa lần thứ hai đánh thức, tay chân chợt quây, cổ hết sức mở mí mắt nhập nhèm mơ màng, đầu óc lúc này vẫn còn mơ hồ chưa tỉnh hẳn. Thật ra thì từ lúc ngủ đến bây giờ, chẳng qua mới được ba bốn giờ mà thôi. Đối với lúc trước còn ở Tiết gia mỗi đêm nhất định ngủ tròn mười canh giờ với nàng mà nói đây thật sự là hành hạ. Đến khi nàng rốt cuộc tỉnh táo mở mắt ra lại bất thành linh trông thấy một tên đàn ông xa lạ để trần nửa người đang nằm nghiêng quay mặt về hướng mình, hai mắt sáng ngời sắc bén mà nhìn chằm chằm nàng, nhất thời khiến nàng sợ đến giật bắn người, ngơ ngác nhìn nhau với hân mấy giây, lúc này trong đầu mới phản ứng lại.

Nơi này là phủ Vĩnh Định Vương, tên đàn ông xa lạ mà mới sáng sớm đã nhìn nàng chằm chằm chính là chồng mới cưới của nàng.

Nàng phi thường không quen mới sáng sớm đã có người đối diện gần nàng thế này, huống hồ tiếng gõ cửa bên ngoài lại vang lên lần thứ ba, bỗng nghe thấy giọng nói uy nghiêm của một người phụ nữ có vẻ như đã lớn tuổi vang lên: “Thế tử, Thế tử phi, nên dậy thôi! Canh năm tế tổ là việc đại sự, không nên để trễ!”

Thiện Thủy trở mình bò dậy, cúi đầu tìm quần áo của mình.

Trên người nàng lúc này còn đang mặc chiếc áo lót đỏ và tiết khố mặc vào trước lúc đi ngủ, cái yếm cởi xuống từ tối qua xong không có mặc lại. Bây giờ đương nhiên phải mặc vào trước tiên. Loay hoay tìm một vòng, mới nhìn thấy nó nằm ở phía cuối giường bị chặn đề lên lộ ra một góc. Vì màu đỏ thẫm, ánh nến chiếu vào lại cách tấm màn cho nên lúc đầu không nhìn rõ.

Thiện Thủy vội khom lưng đưa tay tới rút ra, nhưng không ngờ lại rút không được, xốc lên tấm chăn mới thấy nó đang bị một chân to của hấn chặn lại.

Thiện Thủy lại kéo tiếp, vẫn không kéo được, quay đầu nhìn hấn, thấy hai tay hấn vòng sau gáy, vẻ mặt nhàn nhả nhìn nàng, trong đôi mắt dường như đang cười.

Đêm qua gặp chuyện không vui, hôm nay vừa sáng sớm đã bị đánh thức, hấn đương nhiên không có tinh thần mà xuống giường, nhưng xem ra tâm trạng cũng không tệ lắm. Thiện Thủy hơi kinh ngạc, nhưng cũng không muốn đùa giỡn gì với hấn. Cái yếm này là vật bên người, tuy mình mất không ít công sức mới khâu được, vốn là chuẩn bị cho Trương Nhược Tùng vào đêm tân hôn. Giờ lại bị cái chân to của hấn đề lên, nàng quyết định không mặc nữa, chờ sau này lén vứt đi là được.

Thiện Thủy buông tay ra, vòng qua đôi chân to của hấn, leo xuống ở phía cuối giường, tới trước rương để nội y của mình rồi chọn đổi một cái khác.

Đến nơi này đã nhiều năm, mặc dù được nuôi dưỡng chân tay không cần động vào việc gì nhưng không thể đến cả mấy loại ngũ cốc cũng không phân biệt được, nhưng có vài chuyện là nàng có thói quen tự mình làm, không tệ đến nỗi nội y mình để đâu cũng không biết phải đợi nha đầu vào hầu hạ.

Thiện Thủy nhìn trúng một cái yếm màu quả hạnh, đưa tay đang muốn lấy ra, chợt thấy có một bóng đen đến gần, hấn đã bước tới đem cái yếm lúc này bị hấn đề trên giường ném đến trên tay nàng, hai tay cũng từ phía sau đỡ eo nàng lên, cử chỉ cực kỳ tự nhiên giống như bọn họ vốn nên như vậy.

Cả người Thiện Thủy cứng đờ, cảm nhận được tên đàn ông ở phía sau cũng áp sát tới, rồi cúi đầu kề vào tai nàng, cổ họng thấp giọng nói: “Ma ma tới lấy đồ rồi. Nàng lại không có, vậy nên làm thế nào đây?” Lúc nói chuyện, hơi thở ấm ấm lướt nhẹ bên tai nàng, làm nửa bên cổ nàng đột nhiên lại nổi lên lớp da gà.

Thiện Thủy miễn cưỡng quay đầu lại, thấy hấn cười như không cười nhìn mình. Có thể do sáng sớm vừa mới ngủ dậy, lại ngược hướng với ánh nến nên nhìn không rõ sự lạnh lẽo u ám trong đôi mắt đó dường như đã không còn nữa, thay vào đó là sự lười biếng uể oải.

Thiện Thủy nhìn về phía chiếc khăn tay nhỏ xíu ở trên bàn ngà voi sơn màu đen đặt ở cạnh giường, khăn được đặt trong khay nhỏ sơn đỏ, gấp ngay ngắn chỉnh tề.

“Nếu nàng nói một tiếng, ta không ngại giúp nàng vượt qua kiểm tra.”

Tay hấn từ phía sau hơi siết chặt lại, một bàn tay đã luồn vào trong cổ áo hơi mở lỏng của nàng ôm trọn một bầu ngực đầy đặn nhẹ nhàng xoa nắn, giọng nói cũng khàn khàn không còn bình tĩnh, “Mặc dù hơi gấp, nhưng bảo họ đợi thêm một chút cũng không sao.”

“Thế tử, Thế tử phi! Nền dậy thôi!”

Cho dù đôi phu thê trong phòng này có chơi đùa cả đêm đi nữa, trong tiếng kêu hô hoán như thúc giục oan hồn lúc này của bà ắt hẳn cũng phải sớm dậy rồi chứ. Cổ ma ma cũng đã nghe kể lại dung mạo của tân nương thật là xuất chúng, hiện tại chậm chạp không ra mở cửa, chẳng lẽ bởi vì Thế tử dậy sớm ham vui còn cuốn lấy Thế tử phi không thả ra?

Cửa phòng vào buổi tối trong Vương phủ không bao giờ đóng, ngoài cửa hiên có người trực người gác cổng suốt đêm, chỉ cần đẩy là có thể đi vào. Nhưng không có tiếng chuông vàng nhỏ bên trong báo hiệu, bất kể thế nào hạ nhân cũng không thể tự tiện đi vào trong.

Cổ ma ma lớn tiếng gọi thêm lần nữa. Giọng lớn hơn, chân mày cũng nhíu chặt hơn.

Thiện Thủy tránh né khỏi người hấn, đề thấp giọng nói: “Mọi người sắp vào rồi. Mau buông ta ra!”

Tên đàn ông ôm lấy nàng từ phía sau thật ra cũng không dùng sức mạnh lắm, theo đà đẩy của nàng cánh tay cũng văng ra. Thấy nàng chỉ lo cúi đầu vội sửa lại vạt áo vừa rồi bị hấn xốc lên, ngược lại cảm thấy vô

cùng ngạc nhiên.

Thiện Thủy chỉnh sửa y phục ngay ngắn xong, không thềm ngó ngang gì đến hần, đến trước bàn trang điểm của mình kéo học tử ra, mở nắp một cái hộp Quỳ Hoa được tráng men màu đen lấy ra một chiếc khăn hình vuông đã được chuẩn bị sẵn từ trước, bước nhanh đến cái bàn nhỏ cạnh giường đổi đi chiếc khăn vốn nằm ở đó, thuận tay cầm lên cái chày nhỏ để cạnh khung giường gõ xuống cái chuông vàng nhỏ ở trước mắt.

Hoắc Thế Quân nhìn một loạt động tác của nàng chỉ biết trợn mắt há to miệng.

Cổ ma ma vừa nghe được tiếng chuông liền lập tức đẩy cửa đi vào, bọn nha đầu thị nữ nổi đuôi đi theo vào ở phía sau lưng, vừa vào ngay tức khắc chuyển đến tấm bình phong Tứ Quý đang ngăn lại tầm mắt, trông thấy toàn thân Thế tử chỉ mặc duy nhất mỗi cái quần đứng ngơ ngác ở trước tủ âm chạm sơn đỏ cạnh vách tường phía Tây, sắc mặt cứng đờ cứ gắt gao nhìn chằm chằm đến một hướng, bà theo hướng tầm mắt hần nhìn sang, không ngờ nhìn thấy Thế tử phi ngược lại quần áo chỉnh tề đặt tay ngồi trên giường, yên ổn hơi cúi đầu xuống, nghe tiếng bước chân lúc này mới ngẩng mặt lên còn mang theo ý cười ngượng ngùng. Đối diện với tầm mắt Cổ ma ma chính là một khuôn mặt xinh đẹp tươi tắn như hoa, trong lòng cũng thầm bật lên tiếng hoan hô.

Bà là người già tinh anh, có đôi mắt rất lợi hại. Mới vừa rồi còn nghi ngờ hai vị ở trong này ‘hồ thiên hồ đế’ cho nên mới không gọi người, lúc này liếc mắt nhìn một vòng thì cảm thấy không giống. Khi nhìn kỹ lại lần nữa, không hiểu sao lại có cảm giác trong tân phòng này vừa rồi nhất định có gì đó mờ ám, nhưng không đoán ra được là gì nên ho nhẹ cho có lệ, rồi đưa ánh mắt cản lại bọn nha đầu ở phía sau tự mình đi đến trước khay sơn đỏ, vươn tay lật ngược lại mặt trong chiếc khăn nhìn thấy một vết máu đỏ sẫm, đầu ngón tay sờ nhẹ lên đó, ‘đã làm rồi’, trên mặt còn hơi dinh dính, biết là không có sai sót gì cảm thấy rất hài lòng, cất vào chiếc khăn rồi mới xoay người lại nhíu mày nhìn Hoắc Thế Quân nói: “Sao lâu như vậy mới trả lời? Còn đứng sững sờ ở đây làm gì nữa? Nhanh lên, trễ giờ bái tông miếu là chuyện lớn đấy!” Liếc mắt nhìn sang thấy Thiện Thủy vẫn còn đang xấu hổ thì lên tiếng chào Thế tử phi, rồi tự mình đến tắt nến hỉ châm đèn dầu lên, sai đám người Bạch Quân hầu rửa mặt.

Phía bên kia Thiện Thủy đã đứng dậy được hầu hạ rửa mặt, Hoắc Thế Quân nhìn chằm chằm bóng mặt nghiêng của nàng một lúc, thấy thần sắc nàng vẫn bình tĩnh không lo ngại cả khóe mắt cũng không thềm nhìn về phía hần lần nào. Đã vậy còn nghe Cổ ma ma phàn nàn than phiền, lúc này mới cố dần lại sự bực bội ở trong lòng xuống, chỉ ồ một tiếng rồi đi đến phòng bên cạnh để người hầu làm vệ sinh.

Hôm nay bái tế tổ miếu, bái tạ Thái hậu cùng tất cả trưởng bối thân tộc, không được ăn mặc tự tiện hay qua loa. Thiện Thủy bị một đám nha đầu thị nữ vây quanh lau mặt trang điểm chải đầu mặc quần áo, trong phòng tuy có nhiều người, nhưng không có tiếng động nào, tiếng thị nữ đi cũng không nghe thấy, chỉ có lúc lấy ra một chiếc trâm bằng men có treo chuỗi chuông bạc phát ra tiếng leng keng nhỏ. Đến khi nàng đã mặc xong bộ triều phục dành cho Thế tử phi, trông thấy Hoắc Thế Quân ở phía bên kia cũng đã được hầu hạ chỉnh đốn xong trang phục. Phẩm cấp dành cho Thế tử là áo măng bào, trông hần vai dài chặn rộng cao lớn vô cùng. Chỉ tiếc sắc mặt quá u ám, không đẹp mắt chút nào, giống y hệt như bầu không khí nặng nề trong căn phòng này. Như cảm giác được nàng đang nhìn mình, hần lập tức quay đầu lại bốn mắt nhìn nhau, một đồng lửa lộp bộp văng tung tóe khắp nơi.

Thiện Thủy coi như không có chuyện gì xảy ra thu hồi ánh mắt lại, ăn vài cái bánh trôi nước với nửa chén canh hạt sen Bách Hợp nhỏ, rồi lau lau miệng. Bạch Quân giúp nàng tô lại chút son. Cổ ma ma lên tiếng ra lệnh, bọn thị nữ tùm tùm lùi về phía sau, tân Thế tử phi liền theo sau Thế tử đang sắp bước ở phía trước, uy vũ bước ra khỏi phòng bắt đầu đi về hướng tông miếu ở phía Đông Hoàng Thành.

16. Chương 16

Trời vẫn còn rất sớm, lúc đi mới chỉ canh năm, tính thành giờ ở hiện đại cũng chỉ mới hơn bốn giờ sáng. Bầu trời ban đêm như viên đá quý màu lam, vàng trắng tròn sáng treo lơ lửng phía chân trời. Bốn đôi gia

nhân vương phủ thấp sáng đèn lồng sừng trâu đi trước dẫn đường, đoàn người quanh co khúc khuỷu đến cửa chính vương phủ, mọi âm thanh đều tĩnh lặng, chỉ nghe được tiếng giày sột soạt nện trên nền đất.

Cửa cải Tiết gia có hạn, ngôi nhà dĩ nhiên là trang trí theo phong cách tinh tế, so với phủ Vĩnh Định Vương này chỉ như một góc trong đó. Thiện Thủy đi một mạch thì thấy đình dài lâu các, hiên tạ hành lang vũ (là nhà nhỏ đối diện với nhà chính ở hai bên, những kiểu nhà cửa trong kiến trúc cổ của Trung Quốc), quanh co mấy bận, rồi mới từ Lưỡng Minh Hiên đến trước cửa lớn vương phủ. Không kịp được quay đầu nhìn một lượt, sau lưng nhà nối tiếp nhau đen lay láy không dứt, gác mái cong vút cao thấp nối tiếp nhau chỉ chít. Đường nét uốn lượn vạch một nét đậm trên nền trời, nhìn từ xa tĩnh lặng cứ như nhà ngục nằm kề sát nhau, nhìn qua khiến người ta cảm thấy lạnh lạnh.

Thiện Thủy bước ra khỏi hàng rào bọc đình đồng bao quanh nhà cao cửa rộng, đi lên một chiếc xe ngũ giá Bát Bảo rèm che bằng ngọc trai xanh biếc, Hoắc Thế Quân cưỡi ngựa, nghi vệ vương phủ Chính Phụng Thanh xuất phát dẫn đường ở phía trước.

Phủ Vĩnh Định Vương cách tông miếu phía Đông Hoàng Thành cũng không xa, đường cũng bằng phẳng. Thiện Thủy ngồi một mình trên chiếc xe to lớn, cảm giác chưa thấy gì thì đã ngừng lại. Lúc được đỡ dẫm trên ghế con để xuống, thấy Hoắc Thế Quân đang thẳng ngựa dừng một bên, ánh mắt âm trầm nhìn mình. Giả vờ như không nhìn thấy nàng cụp mắt xuống.

Tông miếu hoàng gia, diện tích rộng lớn. Quan viên trong Tông Nhân phủ và thái giám trong cung sớm đã chờ ở phía trước, dẫn phu thê Thế tử đi trên hành lang lát đá trắng còn hai bên là rừng bách tùng xanh biếc tiến thẳng về hướng triều đình. Đợi đến đúng canh năm thì tiếng chuông khánh vang lên, hướng Đông le lói tia nắng đầu tiên. Hoắc Thế Quân đi ở phía trước, Thiện Thủy chậm bước theo ở phía sau, nam Đông nữ Tây, theo tiếng hát của lễ quan bước vào đại điện, đi tới tiền sảnh hương khói lượn lờ, Hoắc Thế Quân dừng bước, hai người liền đứng song song với nhau.

Đây là lần đầu tiên Thiện Thủy biết cái gì gọi là uy nghi của hoàng gia. Trong đại điện nhang nến huy hoàng, rèm vải cẩm tú rủ xuống, bài vị xếp lần lượt, sau tường treo di ảnh của Thái Tổ Hoàng Trự. Thiện Thủy vội liếc mắt lên nhìn xung quanh, thấy nam đều choàng áo rồng lưng thắt ngọc, nữ lộng lẫy đoan trang, màu sắc cũng không khác nhau là mấy, cũng không rõ ai với ai. Chỉ đi theo nam nhân bên cạnh, theo tiếng hát của lễ quan bên tai, hai quý sáu lạy bắt đầu từ Thái Tổ tới Nguyên Hậu.

Hoắc thị lập triều đến nay, đã hơn trăm năm, hoàng tộc Trục Hệ qua đời có thể đứng trên điện này dĩ nhiên không ít. Đáng thương cho Thiện Thủy không ngừng khấu đầu, đứng dậy, đứng dậy, khấu đầu, lập đi lập lại không dưới trăm lần, từ lúc hướng Đông bắt đầu sáng lên đến khi nắng chiếu rực rỡ, càng về sau đầu óc đã choáng váng đến không phân biệt được phương hướng, hoàn toàn chỉ máy móc làm theo nam nhân bên cạnh cứ lặp lại mấy động tác. Cộng thêm đêm qua ngủ ít, chờ rồi cuộc lạy một vị Vĩnh Định Thân Vương cuối cùng, sau khi nàng lạy cha chồng, đứng thẳng dậy trên đệm lót tròn bỗng thấy hoa mắt, cả người liền theo đó lay nhẹ.

Một bàn tay cực nhanh duỗi ra từ bên cạnh, cánh tay đó kịp thời vịn lấy nàng, may mà được đỡ nhờ vậy mới không ngã xuống đất. Định thần nhìn lại, thấy chính là Hoắc Thế Quân đỡ mình. Có điều giờ phút này mắt hắn không hề nhìn nàng, mà là nhìn chăm chăm di ảnh phụ thân hắn, khi quay mặt nhìn lại thì vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt. Ước chừng là cảm thấy nàng đứng ổn định rồi rất nhanh bỏ tay ra cho rảnh chuyện.

Thiện Thủy vô cùng xấu hổ, nhìn trộm sang bên cạnh, thấy bọn người lễ quan người đứng hầu ở bốn vách tường như tượng người gỗ, vẻ mặt thần thờ. Giống như không chú ý tới nàng mới vừa này thiếu chút nữa thì xảy ra chuyện, lúc này mới hơi thả lỏng. Lúc chờ nghỉ cuối cùng cũng được đi theo bóng lưng nam nhân đằng trước ra khỏi điện, trong lòng còn lại duy nhất chính là sự cảm thán không chịu nổi hoàng tộc. Hơn nữa nàng như gà mái biến thành Phượng Hoàng, ngày thứ nhất đi lên để người ta ra oai phủ đầu, nhìn người phục hay là không phục?

Thiện Thủy bước lên xe ngựa lần nữa, trên đường từ tông miếu vào cung, trong lòng dần dần nhiều lo lắng hơn.

Vừa rồi là đi lạy linh vị chân dung, giờ phải đi lạy, là nữ nhân tôn quý nhất còn sống trong thiên hạ.

Mục thái hậu, ngày trước lúc nàng còn ở khuê phòng cũng có nghe nói qua thanh danh của bà. Đoán chừng,

nếu lão hoàng đế nhu nhược mềm yếu, đối với người có dã tâm lớn như bà, nói không chừng sẽ thành Chu Vũ thứ hai. Đáng tiếc vị thái hậu này không có năng lực áp chế tâm chí mạnh mẽ của nam tử, chờ sau khi con trai Đức Tông kế vị tự mình lên nhiếp chính, bà liền lui về hậu cung tu thân dưỡng tính.

Lời đồn tuy thế, nhưng Thiện Thủy vẫn cảm thấy không hề có áp lực. Ngồi trong xe lúc khó khăn, nhàm chán là lúc không thể làm gì khác hơn đành xát tay chà chân lý luận tự mê hoặc bản thân. Đường như thế còn có chỗ dùng. Đến khi xe ngựa dừng ở Hoàng Thành cung Thái Cực trước cửa Thừa Thiên, nàng đã chấp nhận, chỉ chờ tinh thần phấn chấn dâng tặng quà dập đầu cho vị nữ cường nhân nổi tiếng này.

Trong hoàng cung cấm xe ngựa, đã có bộ liễn, Thiện Thủy đi có bốn người dâng xe bộ liễn lên, Hoắc Thế Quân vứt bỏ không cần, chẳng qua là đi từ đầu cung Đạo Đại. Một hồi bảy quẹo tám rẽ, nhìn cảnh dào dạt trên đường đến cung, thừa dịp trời còn chưa sáng nhìn qua phủ Vĩnh Định Vương một lần có chút không giống. Rốt cuộc cũng xuống bộ liễn, ngẩng đầu thấy một tòa đền trước treo bức hoành phi màu lam chữ đen đề 'Di Ninh cung', biết cuối cùng đã tới, khẽ nín thở.

Cửa cung mở ra, sớm có thái giám cung nữ ở sau, thấy người tới, đi nhanh vào trong thông báo, người khác hướng dẫn phía trước.

Hoắc Thế Quân không quay đầu lại nhìn Thiện Thủy, tiếp tục bước đi vào trong. Hắn một bước thì Thiện Thủy hai bước. Thiện Thủy đi theo hắn, không thể đi chậm giữ hình tượng, lại không thể đi sau xa quá, tránh vào mắt cung nhân những thứ khó coi, đi một đoạn đường này không được tự nhiên, chút ý cảm kích được hắn đỡ trong tông miếu cũng tan thành mây khói luôn, trong lòng mắng mủn chớ phun đầy đầu hắn. Mãi đến trước lầu các Trường Xuân, mới thấy hắn dừng bước, quay đầu ngạo mạn nhìn lại nàng.

Thiện Thủy chạy lên, phía trước vắng vẻ, chỉ thấy một vị Đại Thái Giám áo lam tươi cười nói: "Thế tử Thế tử phi mời theo nô tài, Thái hậu đã sớm chờ rồi."

Thiện Thủy thở nhẹ lại, theo Hoắc Thế Quân vào buồng lò sưởi. Một mùi hương đàn hương xông vào mũi, nhìn kĩ thì thấy ở giữa phòng là một lão thái thái tóc mai hoa râm, mặc áo choàng ngoài thạch thanh hình rồng bốn màu vân phúc vân thọ. Ngồi dưới hai bên là hai phụ nhân. Bên trái áo long bào thêu ngũ trảo kim văn, còn bên phải là ngũ trảo măng văn. Lập tức biết ngay, mình được gặp ba người có địa vị cao nhất trong hậu cung này rồi. Mục thái hậu ở giữa, bên trái là Chung hoàng hậu, còn bên phải là Lý Thục phi. Trong ba người Thái hậu đang rảnh rang ngồi dựa trên ghế sơn đen pha mực lam kê thêm nệm gấm bảo, mắt híp lại, ánh mắt đang quét tới, mặt không cười, còn Chung hoàng hậu và Lý Thục phi thì mặt tươi cười. Bên cạnh mười thái giám ma ma cung nữ cao thấp đủ cả đứng hầu, một phòng hoàn toàn không có tiếng động.

Thiện Thủy không dám nhìn lâu, lập tức nhắm mắt lại, đi theo nam nhân bên cạnh kia đến trước hai bồ tròn được chuẩn bị sẵn trên đất, nghe hắn nói: "Tôn nhi Thế Quân và tần nương tử, tới đây bái vọng Hoàng tổ mẫu, mong hoàng tổ mẫu phượng thể tường hòa, An Nhạc nghi niên (lúc nào cũng yên vui)." Nói xong là dập đầu quỳ lễ.

Thiện Thủy sáng sớm đã tập rồi, đã thành thạo rồi, vội vàng làm theo, nhất cử nhất động, không kém chút nào. Hành lễ xong, mọi chỗ vẫn yên tĩnh. Khóe mắt nhanh dòm xuống người Hoắc Thế Quân, thấy ánh mắt hắn dừng trên một đỉnh tròn trên bụng thú màu xanh biếc, vẻ mặt một mảnh bình tĩnh.

Thiện Thủy chợt có một cảm giác. Vị lão thái thái đang ngồi trên kia dường như không thích người cháu này. Mà Hoắc Thế Quân hình như cũng quen với chuyện này rồi.

Có cảm giác này, Thiện Thủy thấy không khí trong phòng ảm đạm này càng lúc nặng nề, thậm chí cảm thấy lúng túng, ước gì đến được chỗ thoải mái hơn sớm hơn chút.

Chỉ chốc lát sau, nàng rốt cuộc nghe phía trên có một giọng già nua lại chứa sự mạnh mẽ của lão phu nhân vang lên, thường thường nói: "Đứng lên cả đi. Hai người về sau nhớ phải Phượng Hiệp Loan Hòa, Diên Tụ Thừa Túc. (phượng loan hòa hợp, câu sau nói ý là con cháu đầy đủ)"

Hoắc Thế Quân kính cẩn đáp rồi cùng Thiện Thủy đứng dậy. Lại làm lễ với Hoàng hậu và Lý phi. Xong, Thiện Thủy lấy rương lễ vật mà cô dâu biếu tặng trưởng bối từ tay một thái giám sau lưng, hai tay cung kính dâng lên. Thái hậu là áo ngoài gấm đoàn hoa Tường Vân Phượng Vạn Khúc Thủy, hoàng hậu là cán chuỗi quạt tròn, Lý phi là món đai buộc đầu.

Nếu gả vào một nhà quan bình thường, đồ kính biểu thân tộc trưởng bối, bình thường cũng chỉ là mình tự tay khâu miếng vải, túi thơm, hầu bao lớn nhỏ, hoặc là đai buộc đầu, đệm giày ... Vài món nhỏ. Nhiều thân quyến nhà trai nói, những đồ này chưa chắc đã từ tay tân nương tự khâu, tỏ rõ tâm ý, mọi người lòng dạ biết rõ, cũng sẽ không có người so đo gì cả. Giống như chỗ ngồi trên này cũng là Thái hậu. Sau khi Văn thị hiểu được hôn sự này, liền không dám chậm trễ, hỏi thăm được lúc trước trong hoàng tộc cô dâu quen tặng áo choàng, không muốn nữ nhi rơi sau người ta, dĩ nhiên cũng chuẩn bị như vậy. Lúc đó hôn sự gấp, thời gian chỉ có ba tháng, Văn thị không nề nữ nhi, không muốn để nàng phải khổ cực vất vả, chỉ bảo nàng rảnh rỗi làm vài món tùy ý là được, còn thiếu thì bà sẽ tự chuẩn bị. Kiện lớn và quan trọng nhất này đã mời sư phụ lúc đầu là tú công trong cung dạy Thiện Thủy khâu thừa. Sư phụ này chạy gần hai tháng, mới có thể làm ra cái áo khoác ngoài này, hàng khâu phức tạp, trước sau là hoa văn tinh xảo tuyệt đẹp, có thể nói là món khâu tốt nhất trong chi phẩm.

Quả nhiên, áo choàng ngắn này vừa mới được lên, liền hấp dẫn ánh mắt mọi người. Đình ma ma bên cạnh Mục thái hậu giờ ra trước mặt Thái hậu, chỉ vào trên mẫu khâu cười nói: “Khi ta còn trẻ ở tú phường trong cung đã thử qua, lúc ấy cũng sợ không khâu được hoàn chỉnh thế này. Thế tử phi tuổi như vậy đã có thể khâu được rồi, có thể tính là hiếm có được.”

Thái hậu thưởng thức chốc lát, liếc mắt nhìn Thiện Thủy, trên mặt hơi hiện ý cười, ‘ưm’ nói: “Làm khó đứa nhỏ này rồi, có lòng lắm.”

Thiện Thủy khiêm nói: “Đa tạ hoàng tổ mẫu khen thưởng, con thật sự thẹn không dám nhận. Mong Hoàng tổ mẫu đừng chê thô kệch.”

Hoàng hậu liếc mắt nhìn Hoắc Thế Quân đứng thẳng bên cạnh không nói lời nào, cũng đến gần nhìn vài lần, khen ngợi nói: “Đã sớm nghe nói đến nàng dâu huệ chất lan tâm này của Thế Quân, hôm nay vừa thấy, quả nhiên nổi trội khắp chốn. Ngay cả mẫu khâu cũng hơn người khác. Nhìn Phượng này, như muốn bay ra, mây tựa như có thể bay lên, không biết tất cả được khâu kiểu gì?”

Thiện Thủy khẽ giương mắt, liếc mắt nhìn hoàng hậu, thấy bà đang cười tủm tỉm nhìn mình, như vô tình hỏi. Trong lòng hơi hồi hộp.

Chung hoàng hậu mượn khen rồi cuối cùng lại hỏi như vậy, nhìn như thuận miệng, kì thực rất có dụng tâm. Biết hôn sự của Thiện Thủy chuẩn bị gấp, làm gì mà có thời gian rảnh để làm mấy món đồ tốn công này? Việc khâu thừa này, đúng như lời Đình ma ma vừa nói, không phải là người lão luyện không thể thành. Nữ nhi Tiết gia nhìn chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, việc khâu thừa sao có thể tỉ mỉ đầy tinh xảo được? Kết luận áo choàng này trọn mười phần là mượn hoa hiến Phật mà thôi. Chung hoàng hậu vốn không phải là người có lòng dạ khoan dung thẳng thắn, vì các loại lý do, trong lòng nàng thật sự có chút mâu thuẫn với đôi tân lang tân nương này. Vả lại nữ nhân hậu cung trong lòng dễ mất ổn định, tiếp theo vào quỹ đạo xảo quyệt, thân là hoàng hậu như nàng cũng vậy, lúc này mới không nhịn được cố ý hỏi một câu như thế. Đoán chắc đến lúc đó nàng không đáp được, hoặc đáp miễn cưỡng, cũng là nói ọi người, cháu dâu mới vào cửa này biểu trưng lễ cho Thái hậu cũng là do người khác làm thay qua loa, hoàn toàn không có lòng hiếu kính, thế này có khác gì bị mất mặt?

Thiện Thủy thật nhanh liếc mắt nhìn Hoắc Thế Quân, thấy lông mày hắn khẽ nhíu lại, vẻ mặt đã hiện ra một tia không vui. Lại nhìn Thái hậu, không có ý cắt ngang, lại còn thấy hứng thú mà chuyển hướng nhìn lên người mình, ma ma vừa nói bên cạnh nàng cũng tủm tỉm nhìn sang, đều đang chờ nàng lên tiếng.

Mặc dù việc khâu áo choàng này không phải tự tay nàng làm, vả lại nếu nàng có động tay vào, cũng không thể khâu được như thế này. Mẹ ơi, may mà đã nghe lời sư phụ dạy, dĩ nhiên nàng hiểu rõ dùng kim như lòng bàn tay, thế này không làm khó nàng được. Tiện bước gần lên trước một chút, ngón tay chỉ lên mặt khâu nói: “Bẩm hoàng bá mẫu, quả thật là dùng các kiểu châm pháp khác nhau. Hoa văn hình mây vì rõ ràng gấp lại không thẳng, cần dùng kim xoáy, bên mép thì dùng kim ngắn khâu lượn vòng, như thế đường khâu mới đều không bị lộ. Đan Phượng vỗ cánh này, kiểu khâu lại không giống với những chỗ khác. Khâu Phượng này, trước dùng kim khâu một lớp lót, khắc vậy tiếp thì lấy kim khâu lông vậy, như thế màu lông có tầng có lớp đầy đặn. Chỗ khâu cổ thì phải trộn kim mới có thể làm màu gần nhau nhẹ nhàng tự nhiên. Tới đuôi Phượng, phải kết hợp các kiểu dùng cả trống thưa, dày mỏng, như thế mới hiệu quả linh hoạt. Ngoài ra còn dùng kim khâu hoa miết tròn, châm kim khâu cánh phượng, cả mấy mũi khâu kia nữa, còn nhiều nữa. Cháu dâu mặc dù chỉ là ếch ngồi đáy giếng, thủ pháp cũng vụng về, chỉ dùng tâm cố gắng hết sức mười phần.”

Nàng nói xong, Đinh ma ma bên cạnh không nói gì, chỉ thấy trong ánh mắt nàng cũng nhiều phần khâm phục.

Chung hoàng hậu không ngờ nàng trả lời được trôi chảy như thế. Gật đầu cười, nói: “Quả thật là có lòng rồi.” Liếc nhìn quạt tròn mình được tặng, lại cười ha ha mà nói, “Áo choàng ngắn này chắc hẳn rất kỳ công. Gả vào hoàng gia, thân quyến trưởng bối nhiều. Chỉ mới 2-3 tháng, một mình ngươi đã chuẩn bị nhiều đồ thêu như vậy, thật sự làm khó ngươi. Quả nhiên là người tài giỏi.”

Thiện Thủy thấy hoàng hậu nhất quyết không tha, nhất định phải chĩa vào mình không thả, quả thật mất đi phong thái của trưởng bối rồi, bà và con trai Hoắc Thế Du của mình không giống nhau chút nào, kìm lại sự chán ghét trong lòng, hơi mỉm cười nói: “Hoàng bá mẫu là giễu cợt con rồi. Ngay trước mặt hoàng tổ mẫu, con không dám nói láo. Ban đầu con muốn làm gấp những rương lễ này để tôn sùng bề trên, nhưng quả thật như lời hoàng bá mẫu nói, thời gian còn lại làm con hơi suốt ruột. Nói tất cả đều là tự tay con làm, dĩ nhiên không phải là thật. Hôm nay chỉ mang theo tới tôn kính hoàng tổ mẫu và hai vị hoàng bá mẫu, là đúng những thứ tự tay con thêu. Hoàng tổ mẫu là chí thân của phu quân con, vả lại ngày trước con ở trong khuê phòng, cũng đã nghe nói anh danh của hoàng tổ mẫu, trong lòng hết sức kính phục. Hôm nay có cơ hội để con đến gần, sao con lại không dốc hết sức để làm?”

Trong mắt Thái hậu rớt cuộc cũng lộ ra tia tán thưởng đầu tiên từ khi Thiện Thủy bước vào. Đinh ma ma sớm nhìn ra, vội cười nói: “Nhìn một chút, Thái hậu, hoàng hậu, còn cả Quý Phi nương nương, tần nương của Thế tử mở rương lễ, chỉ lo vui, lại không ban thưởng, truyền ra ngoài còn không để cho người ta cười đến rụng răng sao? Có cái gì cũng nhanh lấy ra thôi.”

Chung hoàng hậu trên mặt mang theo nụ cười cứng ngắc theo xuống bậc thang. Thiện Thủy quỳ xuống, được Thái hậu ban ột đôi vòng ngọc lão Bạch, hoàng hậu là cây Tử Ngọc Như Ý, Lý quý phi từ nãy đến giờ không nói câu nào cười nói: “Thái hậu và hoàng hậu ra tay hào phóng, ta hẹp hòi không bản lĩnh, người cũng đừng ghét bỏ.” Đưa tới một cây trâm Phỉ Thúy cuốn tơ vàng.

Thiện Thủy nhất nhất nhận lấy dập đầu nói cảm ơn, hiểu được cửa ải hôm nay này sắp trôi qua rồi. Hơi nghiêng đầu nhìn về phía Hoắc Thế Quân, thấy hắn đứng lúc cũng đang nhìn mình, thấy nàng nhìn hắn, ánh mắt lập tức thu lại thật nhanh, gương mặt lại căng lên, hơi chậm, chỉ hướng Thái hậu nói: “Hoàng tổ mẫu chắc là mệt rồi, Tôn nhi và cháu dâu không dám quấy rầy nữa, xin cáo lui.”

Thái hậu liếc nhìn hắn, chỉ ừ nói: “Đi đi, còn hai người trong phủ còn chờ các người đến lạy. Hôm nay cưới nàng dâu thành nhà, những bất đồng ngày trước thì hòa đi. Về sau chi bằng yên tâm chờ đợi nàng, đừng tiếp tục giống như trước đây, nghĩ cái gì thì làm cái đó.”

Hoắc Thế Quân mí mắt khẽ rũ xuống, cung kính đáp lại. Hai người liền cùng nhau lui khỏi Trường Xuân Các.

Hai người họ đi, hoàng hậu cùng Lý quý phi ngồi thêm chốc lát, cũng lần lượt cáo lui. Đinh ma ma thấy Thái hậu nhìn chằm chằm món áo choàng ngắn trong tay kia đến mất hồn, liền nói: “Thái hậu có tin lời Thế tử phi vừa nói?”

Mục thái hậu thu ánh mắt, hiện tia cười với người tâm phúc của mình, thuận miệng nói: “Có phải tự tay nàng làm không, thì có liên quan gì lớn đâu?”

Đinh ma ma ồ lên, yên lặng sau lời bà vừa nói. Quả nhiên lại nghe bà nói: “Hoàng hậu có thể ngồi ở Đức cung, cũng chỉ là do tiên đế cần dựa vào Chung gia mà thôi. Tâm tính giống như nàng, có thể cuộn lên sóng lớn gì? Đến Quan Sư cung kia, còn có bản lĩnh hơn nàng. Phe ta mới không giận, cũng chỉ là muốn nhìn chút cô gái này ứng đối thế nào thôi.”

Đinh ma ma cười nói: “Có phụ thân thế nào thì có nữ nhi như vậy. Nữ nhi Tiết gia, thần thấy cũng không tệ lắm.”

Thái hậu chậm rãi nói: “Là một cô gái thông minh. Nhìn người nên nhìn vào mắt. Rất nhiều người vô cùng thông minh, thông minh rồi thì sinh ra không nên có dã tâm. Vừa có dã tâm, mắt thay đổi liên tục thì sẽ hiện ra suy nghĩ trong lòng hắn. Khó thấy được đứa nhỏ nào thông minh thế này, mắt ta cũng không thấy nàng có loại ý nghĩ này. Người cũng hiểu được, Chung gia hôm nay không biết thu lại, hoàng thượng gánh vác áp lực của cả triều đình, chậm không lập Thế Du làm thái tử, vì cái gì? Hai năm qua qua lại thân thiết

với Thế Quân diễm ngọc trên đời ngược lại dần rơi vào mắt hắn. Hắn dĩ nhiên có ý định rồi, bà già ta đây còn nhìn ra được. Thật sự mà nói, ta với đứa nhỏ Thế Quân này, cũng không thể yên tâm hoàn toàn được. Chỉ mong cô ta về sau có thể thay bà già ta trói chặt hắn hơn, đừng bảo hắn có một ngày học cái dạng Tôn hầu tử quây lặt trời, đó mới là phúc khí của ta.”

.

Thiện Thủy ra khỏi Trường Xuân Các, không có Mục thái hậu và hai người kia nhìn chăm chăm hỗn độn kì thực lại khiến người ta thấy áp lực, chợt thấy quanh mình thoải mái hơn rất nhiều. Chỗ này, về sau chỉ cần có thể, nàng tuyệt đối không muốn vào lần nữa đâu. Nhìn Hoắc Thế Quân như lúc tối, đi trước mặc kệ nàng, nàng liền đi bộ thẳng đến cửa Thừa Thiên, dưới cái nhìn chăm chú từ đôi mắt thờ ơ của hắn, được người diu lẳng lẳng lên xe ngựa trở về Vương phủ.

Thượng phòng trong Vương phủ dùng để tiếp khách, ngày thường yên tĩnh vắng lặng, giờ phút này náo nhiệt lắm, Hoắc thị đứng đầu tất cả các phòng và những nữ quyến ngang vai ngang vế đã đến nhiều, chỉ chờ phu thê Thế tử từ trong cung về tới chào gặp mặt.

Nguyên quán Tiết gia, người trong tộc trong làm quan cũng không nhiều, phần lớn đều tập trung ở quê nhà, cuối năm thì thư từ qua lại thăm hỏi Tiết gia. Còn Thiện Thủy là lần đầu trải qua cảnh này. Vừa vào thượng phòng, hiện ra trước mắt toàn là các nữ nhân châu ngọc đeo quanh người. Phần lớn người đem qua tới nháo động phòng cũng ở đây, còn nhiều khuôn mặt xa lạ hơn, toàn bộ ánh mắt cũng đồng loạt dừng trên người mình, hàm chứa các loại quan sát đánh giá hoặc sáng hoặc tối.

Bây giờ nàng như nữ chính việc tốt không nhường người.

Đãi ngộ như vậy khiến da đầu nàng run lên, sau lưng không có đường lui, chỉ có thể xông vào áp lực.

Hoắc Thế Quân cùng Thiện Thủy, quỳ lạy kính trà trước mặt Vương phi đang tươi cười, qua một lễ nghi, rồi chịu mấy vị phụ nhân trưởng bối thân cận thường ngày trêu mấy câu, liền bỏ lại Thiện Thủy đi gặp nam khách. Thiện Thủy trong một ngày này, đầu tiên là không ngừng quỳ xuống đứng dậy, nhận quà tặng lễ vật, sau lại thỉnh an làm quen với tất cả chị dâu các cô nương cùng vai vế trong phòng, mãi đến khi sau yến tiệc buổi tối, cùng Vương phi tiễn bước một đám nữ quyến ở lại uống trà cuối cùng, lại đưa mẹ chồng xem ra cũng mệt như nàng đến Thanh Liên đường nghỉ ngơi trước, lúc này mới về tân phòng của mình.

Trong phòng đã thấp đèn. Thiện Thủy vừa vào vào trong, quần áo còn chưa thay, lập tức đã nhào lên giường, vùi đầu trong gối, hàm hàm hồ hồ nói: “Không được, thắt lưng muốn đứt ra rồi, nhanh xoa xoa hộ ta với.”

Lâm nữ mẫu đi theo vội ngồi bên nàng, vừa đưa tay thay nàng xoa ngang lưng, vừa nhỏ giọng đau lòng nói: “Không phải là ta dọa cô nương nhà cô, nghe nói hôm nay mới chỉ là lượt khách đầu tiên, đều là họ hàng gần phụ tộc họ Hoắc. Tiếp theo còn có vương phi bên kia, Thái hậu bên nọ, còn thân quyến xa hơn chút nữa. Mới hôm nay cô đã thế này, mấy ngày nữa thì chịu sao được?”

Dập đầu không xong với đầu, chuyện nói không hết, khuôn mặt không ngừng cười, còn phải vượt qua mấy ngày sau nữa, sau đấy còn thu dọn đồ cưới nữa, hai nha đầu của Vương phủ được sai gấp đến Lương Minh Hiền đọc chúng. Vẫn còn lộn xộn, nàng muốn đặt chân trước lại phải nhất định làm rõ chuyện này.

Thiện Thủy thở dài, nhắm mắt lại, lại nghĩ đến cô em chồng kia của mình.

Mới chỉ là một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi, đứng bên cạnh Vương phi ánh mắt kia nhìn mình, sao lại thấy có gì không đúng.

“Cô thoải mái hơn chưa? Có muốn dùng sức lớn nữa không, hay vừa rồi? Nếu đói bụng, gọi nha đầu đến phòng bếp đưa ít đồ ăn lên.”

Lâm nữ mẫu thương nàng nên quan tâm đủ kiểu.

“Ừ. Không muốn ăn. Như vậy vừa rồi. Nữ mẫu đối với con thật là tốt.”

Thiện Thủy tạm thời quyết định bỏ qua những thứ này. Bây giờ nàng mệt muốn chết, cái gì cũng không muốn ăn, người lười nhúc nhích, đầu óc cũng không muốn nghĩ. Chỉ muốn ngủ như thế, đợi khi ngủ đủ rồi tỉnh lại, nàng sẽ lấy sức để đi ứng phó với một ngày mới rồi.

Bàn tay đang xoa bóp vai nàng bỗng ngưng lại. Thiện Thủy nghe Lâm nhũ mẫu gọi “Thế tử gia”, trong thanh âm mang theo hoảng sợ. Quay đầu nhìn lại, thấy bà đã từ trên tháp đứng dậy lui sang một bên, Hoắc Thế Quân không biết đã vào từ lúc nào.

“Đi ra ngoài.”

Hắn nhìn chằm chằm Thiện Thủy còn nằm sấp trên giường, mở miệng chỉ nói ba chữ như vậy. Cho dù ai cũng thấy được cảm xúc của hắn.

Lâm nhũ mẫu có chút lo lắng liếc nhìn Thiện Thủy, thấy nàng không phản đối, liếc mắt ra hiệu với Bạch Quân, Vũ Tình đang ở trong phòng chuẩn bị thay quần áo cho Thiện Thủy, mấy người liền im lặng lui ra ngoài.

Thiện Thủy chợt hơi nghi ngờ về mấy tin đồn về hắn nghe được ngày trước.

Nàng biết hắn bây giờ đang nghĩ gì. Nhưng nếu hắn đều treo cảm xúc lên mặt như vậy, gặp người liền cắn, sao vẫn có thể giả vờ bưng bít đến tận hôm nay?

Thiện Thủy chậm rãi từ trên tháp ngồi dậy, hơi mỉm cười với hắn, thở dài, oán giận nói: “Ta mới vừa vào cửa nhà chàng ngày thứ nhất, chưa quen cuộc sống nơi đây, ta lại nhát gan chưa từng thấy quen, chàng lại thật sự yên tâm ném một mình ta trong bầy Thất Đại Cô Bát Đại Di ở đây, không sợ ta bị người khác bắt nạt sao?” (7 bà cô, 8 bà dì)

Thiện Thủy nói lời này, thấy vẻ mặt hắn cứng đờ, biết là bị mình chặn họng, trong lòng nhất thời cảm thấy hơi vui vẻ.

Sáng sớm trên đường vào cung, cái mặt âm hiểm của hắn đã lơ mình chỉ lo nhanh chân đi trước, nhất định sớm rơi vào mắt những thái giám cung nhân kia. Đừng nhìn bọn họ giả vờ như mọi người mở to mắt mà như mù, nói không chừng ngày mai trong vòng xã giao trong thành Lạc Kinh đã âm thầm nói chuyện này rồi.

Chút thể diện cũng không chịu vì nàng mà giả bộ làm trượng phu mới cưới, về nhà nàng trong phòng còn khách khí với hắn làm gì? Dù đúng mực thì nàng sẽ nắm chặt.

“Nếu là người khác dĩ nhiên ta không yên tâm. Nhưng nếu là nàng, dù có lạc trong đồng hổ sói, ta vẫn 1100 lần yên tâm. Còn có gì mà nàng không giải quyết được?”

Hắn nhìn chằm chằm nàng rồi lạnh lùng nói.

17. Chương 17

Thiện Thủy đương nhiên hiểu, hắn đang một câu hai nghĩa châm chọc nàng.

Thật ra chút tâm trạng này của hắn, nếu nói là vì chuyện xảy ra vào buổi sang canh năm kia, nàng còn có thể hiểu, nam nhân nào đầu tiên mở mắt ra cũng sẽ không có nổi khuôn mặt tươi cười. Chỉ là sau này ở trong Trường Xuân Các, nàng khí thế bức người chống chọi với hoàng hậu, không để một mình Thế tử phi vừa nhậm chức bị người khác ột cái tát, gián tiếp nói, cũng không phải là bảo vệ cái mặt của Thế tử hắn sao? Huống chi từ đầu tới cuối, đều là một mình nàng tự chần chờ lấy, không nghe thấy hắn hé ra một câu nào, giọng điệu nói chuyện bây giờ, đổ cho nàng thích khoe mẽ sao?

Thiện Thủy ấn tượng với ông chồng này đã chán hết thuốc chữa, duy nhất chỉ có thể mượn lấy khí phách còn thừa lại của hắn giải quyết đại khái. Không nói thêm lời nào nữa, chỉ chờ hắn mở miệng. Quả nhiên, thấy hắn mấy bước đã vượt đến trước chân, giọng giảm thấp xuống hỏi: “Cái khăn buổi sang nay rốt cuộc là thế nào?”

Lúc hắn nói chuyện, trong thanh âm ẩn theo chút bức tức. Đoán chừng gốc cây đâm trong lòng hắn đã ghim cả ngày, nhện đến bây giờ mới phát ra, cũng thật làm khó hắn.

Thiện Thủy nói: “Không có ý gì khác, chỉ là lo trước tránh hoạ mà thôi.”

Hoắc Thế Quân cúi người xuống, một tay đã khoác lên một bả vai của nàng, năm ngón tay hơi siết lại, Thiện Thủy thấy hơi đau gương mặt lên nhìn, thấy hấn áp gần vào gương mặt nàng, đuôi lông mày đầy mắt dường như mơ hồ hiện lên cảnh tàn sát khốc liệt, chỉ cần chạm vào chút thôi, những đốm lửa đã muốn bật ra tứ phía rồi.

Lúc này, Thiện Thủy cũng không chuẩn bị thêm dầu vào lửa nữa, chỉ vào tay hấn đang nắm bả vai mình, hơi cau mày nói: “Đau. Chàng buông ra trước đi, có gì thì từ từ nói.”

Hoắc Thế Quân hừ một tiếng, bỏ tay ra. Thiện Thủy thấy hơi thả lỏng, thừa dịp rút vai lại, cuối cùng tránh được bàn tay của hấn. Xoa nhẹ vai, nói: “Chàng bình tĩnh đừng nóng. Ta hiểu biết rõ hiện chàng đang nghĩ gì, nhất định thấy ta không phải là xử nữ, cho nên mới đoán trước có chuẩn bị những thứ kia, cũng may táy máy tay chân lên chiếc khăn. Nhưng chàng nghĩ sai rồi. Ta đúng là để phòng bất trắc. Vả lại cuối cùng, chàng xem không phải là chút công dụng rồi sao?”

Thần sắc hấn càng có vẻ khó chịu, nhưng rốt cuộc cũng đã nhìn thẳng nàng.

Thiện Thủy nói tiếp: “Lúc trước nhà ta nhận được thánh chỉ, ta biết rõ chàng chính là người mà ngày đó ta gặp trên Chùa Phổ Tu sau núi, trong lòng liền rất lo buồn. Chàng nhìn thấy ta và Điện hạ ở sau núi rồi. Lúc nhận ra ta trong đêm động phòng, nhất định sẽ hiểu lầm ta và Điện hạ có quan hệ mờ ám. Thế tử chàng danh tiếng bên ngoài, ta đoán chàng là người tâm cao khí ngạo. Người như vậy bình thường toàn quyết giữ ý mình, làm việc thường hơn dự tính của người khác, không thể dùng lễ thường để suy nghĩ tính toán. Ta chỉ nghĩ, ngộ nhờ đêm tân hôn, chàng không tin ta, cứ cho rằng trinh tiết của ta có vấn đề, lại càng không cùng ta động phòng, quăng ta sang một bên.” Thấy sắc mặt hấn thay đổi, vội thêm một câu, “Đây hoàn toàn có khả năng. Chàng ở ngoài không phải cũng có hồng nhan tri kỷ sao? Vả lại có đủ loại mỹ nhân, chưa chắc sẽ nguyện ý cùng ta trong mắt chàng là một nữ nhân không còn trinh tiết viên phòng. Ta cũng không chủ động cầu xin chàng tới.”

“Cho nên ta chuẩn bị một mảnh vải có chút máu lươn, đặt vào hộp trang điểm của ta. Ta biết sáng sớm sẽ có người tới thu khăn, đêm qua chàng uống rượu ngủ say, ta liền đứng dậy lấy khăn xuống, là vì ứng phó với chuyện buổi sáng.”

Vẻ mặt nàng rất thản nhiên. Hấn biết nàng nói là thật. Lúc này, nghĩ nàng chắc không dám nói láo. Là thật hay giả, nếu hấn không tin, chỉ cần nghiệm một lần là biết ngay.

Bây giờ nghi ngờ là tiêu, nhưng Hoắc Thế Quân vẫn thấy một hơi bị ngán ở ngực không thở ra được.

Thiện Thủy nói dứt lời, vẫn nhìn hấn, nhìn mặt mà nói chuyện, nàng cảm thấy hấn cũng tin lời giải thích này.

Thật ra nàng nói tất cả đều là nói thật. Nàng làm việc từ trước đến giờ toàn chuẩn bị theo cả hướng xấu nhất. Nói tốt, cái này gọi là suy tính chu đáo, nói xấu, chính là chủ ý bị quan. Ăn gian gì đó là nàng chuẩn bị trước khi xuất giá một ngày, lúc ấy nói với Bạch Quân vẽ tranh, muốn dùng đến lông trắng trứng với máu lươn, sau khi bảo nàng ra sau phòng bếp làm, cầm lấy bông vải thấm đặt trong hai cái chén nhỏ, giấu vào giữa hộp trang điểm.

“Nàng biến mặt ta thành như vậy, nàng cứ chắc chắn như thế, không sợ ta vạch trần sao?”

Sắc mặt Hoắc Thế Quân dần dần dịu lại, nhưng giọng vẫn rất cứng nhắc.

Thiện Thủy khẽ mỉm cười: “Nếu chàng vạch trần ta ngay tại trận, nói đây là đồ giả, Cố ma ma chỉ có hai suy nghĩ. Đầu tiên là chàng đêm qua không hề chạm vào ta, thứ hai chính là ta đã không còn trinh tiết nữa. Nếu là loại thứ nhất, ta và chàng đều có lỗi, tất cả bị đánh năm mươi đại bản. Nếu là loại thứ hai, Thế tử, ta nghĩ không có nam nhân nào sẽ chủ động đoạt lấy nón xanh mang đi chứ? Chàng đương nhiên sẽ càng không. Dù thế nào, buổi sáng vẫn muốn cảm ơn chàng giúp đỡ. Chuyện mặt mũi như vậy, chỉ cần là một loại rèm. Chỉ cần có thể treo, ta vẫn thích treo.”

Lần đầu tiên trong đời Hoắc Thế Quân có cảm giác vô lực.

Đây là thê tử mới cưới một ngày của hần, mới qua cửa một ngày, cũng đã khiến hần không ngừng nếm tư vị trắc trở.

Loại cảm giác này thật kém cỏi.

Hần vốn không tính ở lại Vương phủ này lâu, những năm trước đây, từ đầu năm đến cuối năm, hơn nửa thời gian hần đều ở bên ngoài. Bây giờ hần còn thấy tốt hơn khi không ở đây. Nghĩ lại đêm qua hình như nàng còn nói tới chuyện muốn cùng hần sinh con đường cái có con nối dõi, không nhịn được muốn cười lạnh. Cuối cùng ngồi xuống cạnh nàng, một tay đưa ra nâng cằm nàng lên, xoay gương mặt nàng về phía mình, nói: “Tiết Thiện Thủy, nàng hãy nghe cho kỹ đây. Ba ngày đầu, ta lại mặt cha nàng, sẽ thành toàn toàn mặt mũi cho nàng, ở lại trong phòng nàng. Xong ba ngày lại mặt rồi, về sau đừng trách ta không nể mặt. Nàng thật khiến cho người ta chán ghét. Nữ nhân gả đi, phải dựa vào trượng phu và nhi tử mới có chỗ đứng được, đạo lý này nàng nên biết. Về sau tự giải quyết cho tốt đi.”

Thiện Thủy lập tức liền suy diễn được ngay ý của hần. Ý nói sau này để nàng một mình trông phòng, đừng mơ sinh con cho hần?

Tay hần bóp mặt nàng không hề thoải mái, dùng sức đẩy ra, xoa nhẹ cằm dưới, lúc này mới nói: “Chúng ta là phụng chỉ lập gia đình, có vết nứt cũng không thể cạy ra được. Về sau chàng dù có thê thiếp đứng đầy sảnh đường, nhiều nữ nhân sinh con cho chàng. Nhưng con trai do tiểu thiếp sinh ra, dù tốt thế nào, xuất thân đương nhiên kém hơn một bậc rồi. Dáng dấp ta tạm được, thân gia trong sạch, không có người dấn, Tiết gia ta lại có Bùi Nhiên Văn Mạch, cái này cùng ta danh chính ngôn thuận Thế tử phi hạ sinh người thừa kế xuất chúng, không có tổn thất gì cho chàng, tại sao chàng vẫn muốn tranh thua với ta? Ta biết đêm qua, ta nói hơi nhiều, phụ đức có kém, chàng nhìn ta không vừa mắt cũng là bình thường. Nhưng chúng ta vừa mới bắt đầu, chỉ mới một ngày thôi. Thế tử chàng yên tâm, về sau ta sẽ cố gắng tận lực giữ gìn phụ đức, chúng ta từ từ sống qua ngày. Hôm nay chàng nói thế cũng mệt rồi, ta hầu chàng đi nghỉ sớm?”

Thiện Thủy cười khanh khách vươn tay tới cổ áo hần, như muốn cởi quần áo ra. Hoắc Thế Quân bỗng nhiên đứng, lạnh lùng nói: “Không cần.” Xoay người bỏ đi luôn.

Thiện Thủy đưa mắt nhìn hần rồi đi, nụ cười trên mặt cũng lau sạch.

Hần không mệt, nàng lại mệt chết đi được. Đứng dậy theo thói quen gọi Bạch Quân Vũ Tình đi vào hầu hạ tẩy trang đi tẩm, thu dọn ổn thỏa xong nằm lên giường, Lâm nhũ mẫu cũng tới báo cáo, nói Thế tử cô gia một mình ở trong thư phòng Lượng Lương Minh Hiên, đáp lại rồi liền bảo họ đi ra ngoài, đuổi lưng một cái thật dài, cái gì cũng không nghĩ, đầu hơi chậm gối chốc lát đã ngủ say rồi.

Thiện Thủy ngủ một giấc này thật sâu, sáng sớm ngày thứ hai tỉnh lại, nhìn thấy nam nhân nằm bên cạnh, không biết đêm qua hần về phòng lúc nào, lại không đánh thức mình. Căn bản cũng không còn kịp nữa trao đổi gì nữa, hai người đứng dậy vội vã rửa mặt ăn vài miếng này nọ, liền ra khỏi cửa phòng đường ai nấy đi.

Nữ nhân tân hôn phải xã giao nhiều, nam nhân cũng không kém. Ba ngày tân hôn đầu tiên, chớp mắt đã qua. Thiện Thủy ban ngày bận rộn nghênh đón đưa đi, đến tối mệt mỏi cũng dính gối ngủ luôn, trượng phu căn bản cũng không có hứng với nàng, hai người cùng giường chung gối, không xâm phạm lẫn nhau.

Đến hai mươi, là ngày Thiện Thủy lại mặt. Với gia đình nhà gái mà nói là chuyện lớn. Thiện Thủy dĩ nhiên cũng rất coi trọng, sáng sớm đã dậy, nhìn thấy tia nắng sớm đầu tiên của ngày mới, Hoắc Thế Quân để trần nửa dựa lên gối đang nhìn mình, chần mèn tùy ý chống chất giữa eo bụng hần, nhìn giống như tỉnh được một lúc rồi. Hai người đầu mắt, hần cũng không có vẻ khác lạ gì, chỉ lạnh lùng nói: “Rốt cuộc đã tỉnh rồi hả?” Nói xong liền vén màn dưới giường lên, triệu người đi vào.

Kể từ cuộc nói chuyện đêm trước, hai ngày sau, ban ngày hai người căn bản là không cùng đến một chỗ, đến buổi tối, hần cũng theo lời hần nói lúc trước ngủ ở trong phòng. Nhưng đêm khuya mới về phòng, lên giường liền nhắm mắt lại trời sáng đi. Cũng không nhìn nàng, coi như nàng không tồn tại.

Thiện Thủy cảm thấy, hần của ngày đầu tiên với nam nhân đang hơi mất bình tĩnh kia như hai người khác nhau. Vì thế nàng cũng phân tích một thời gian ngắn, cảm thấy sau khi hần trải qua mọi chuyện chưa được chuẩn bị trước của ngày thứ nhất, đã nhanh chóng chỉnh lại thái độ, hơn nữa nhìn, còn tương đối thành công.

Bây giờ bóng dáng nam nhân này như muốn đẩy mọi thứ ra xa ngàn dặm, đáng lẽ hẳn phải bày ra cái bộ dáng này chứ?

Xem ra con đường nàng đi, nhất định sẽ không bằng phẳng rồi.

.....

Hôm nay là ngày về nhà mẹ đẻ sau khi xuất giá, sau này có khi còn không có cơ hội, hai nhà mặc dù không xa, nàng cũng không có nhiều cơ hội về thường xuyên, cho nên lần về nhà này, Thiện Thủy tràn đầy mong đợi, ăn mặc sắc sỡ loá mắt, dùng điểm tâm, theo Hoắc Thế Quân đến Thanh Liên đường chào Vương phi, rồi đi cô em chồng đang về miện lên, hai người liền lên đường đi.

Đường cũng không quá xa, Hoắc Thế Quân xem ra không phải là người thích phô trương, cho nên đi theo người của cũng không nhiều, đằng trước đằng sau chỉ có hai chiếc xe ngựa, đằng trước Thiện Thủy ngồi, phía sau là Bạch Quân Vũ Tình cùng theo về nhà mẹ đẻ, Hoắc Thế Quân cưỡi ngựa, bên cạnh cũng có mấy thị vệ của Vương phủ.

Thiện Thủy hôm nay dù dậy sớm, chỉ làm mấy việc vặt linh tinh, đến lúc ra cửa, cũng đã hơn giờ Tý. Trong Kinh sầm uất, ngay lúc này, trên đường đã người đến người đi ngựa xe như nước. Một nhóm từ cửa Khai Hóa lên đường, không nhanh không chậm đến cửa Xuân Huy.

Xa nhà mới chỉ là ba ngày, nàng lại cảm thấy như đã lâu lắm rồi, nhớ tác phong nhanh nhẹn của phụ thân, mẫu thân dịu dàng dễ gần, ca ca nhỏ, còn cả Sước Sước của nàng.

Nàng lập gia đình, Sước Sước không đi theo nàng, cũng là nàng suy nghĩ rất lâu mới dám quyết định.

Sước Sước là Trương Nhược Tùng tặng nàng, nàng chỉ có thể để nó ở nhà trong. Bỏ Sước Sước lâu như vậy, Thiện Thủy thấy mình rất độc ác. Nhưng không có cách, dẫn đi là chuyện nhỏ, nhưng ngộ nhờ Hoắc Thế Quân biết lai lịch của nó, sợ xảy ra trận cãi vã nữa, rồi cuối cùng lại liên lụy đến Trương Nhược Tùng, đây càng không phải là điều nàng muốn, không thể làm gì khác hơn là để nó ở nhà. Giờ phút này chắc hẳn phụ thân và nương cũng đang ngẩn đầu trông mong. Nghĩ sắp về đến nhà rồi, Thiện Thủy trong lòng sung sướng.

Hoắc Thế Quân dẫn xe ngựa đến khu Chùa Tĩnh An, đi qua mấy con phố, đã đến Tiết gia rồi.

Chùa Tĩnh An ở Lạc Kinh mặc dù không ở ngoài Thành nhưng Chùa đã có từ lâu, hương khói cũng rất nghi ngút. Đoàn người đi được một lát, nghe đằng trước có tiếng chuông chũm chọc vang lên, dần dần liền bị dòng người phía trước chặn lại, không đi được.

Hoắc Thế Quân sai thị vệ đi xem, lát sau thị vệ trở lại nói: “Thế tử gia, trong Chùa phía trước đang làm pháp sự, theo hướng này, chiếm cả một phố, mọi người gần đây tới thắp hương, nhìn không đi được rồi.”

Đây là đường gần nhất, lúc này mới chọn đường đi. Không ngờ đường lại bị chặn. Tuy là Vương phủ lên đường, động vào chuyện như này, nếu mạnh mẽ xua người để đi qua, thì sau lưng bị người ta oán giận.

Hoắc Thế Quân quay đầu lại liếc nhìn Thiện Thủy ngồi trên xe ngựa, nín thở nói: “Quay về đi, đi đường vòng cũ.”

Thị vệ đáp, phu xe cũng theo phân phó quay đầu. Hoắc Thế Quân nhấc cương ngựa lên đang muốn chuyển hướng, thấy đối diện mấy chục hòa thượng mặc áo cà sa vàng đỏ đi tới, gõ mõ, niệm tụng kinh mà đi, sau đó là Thiện Nam Tín Nữ quỳ bái đi theo. Biết là muốn dạo phố một vòng. Liền dặn tạm tránh một bên, đám người chảy qua đi lại đi.

Thiện Thủy cũng biết đường bị chặn, đành phải ngồi trong xe lặng lẽ đợi.

Hoắc Thế Quân ghim ngựa ở ven đường, hờ hững nhìn từ ngựa mình trước từ từ đến đội ngũ hành lễ cúng bái. Ánh mắt rơi vào đúng một hòa thượng đang đến gần thì đột nhiên sắc bén.

Một hòa thượng rất bình thường, bộ mặt giữa đám người thì sẽ không nhìn ra, tay trái hẳn cầm mõ tay phải cầm chùy, mí mắt rũ xuống, trong miệng nói lầm bầm mà đi. Thứ Hoắc Thế Quân chú ý tới, là vành tai của hắn.

Hòa thượng Trung Nguyên, hay là nam nhân Trung Nguyên, trên vành tai tuyệt đối sẽ không có lỗ, chỉ có nam nhân ở vùng sát biên giới mới có thói quen này. Thí dụ như hần mấy tháng trước vừa đi qua khu phủ Hưng Nguyên, nam nhân nơi đó, mười phần thì đến bảy tám phần ở vành tai sẽ đeo vòng. Thịt trên vành tai của hòa thượng này đã thành hình dài, dễ nhận ra là đã gắn khuyên tai từ lâu, vừa mới được cởi ra.

Tên hòa thượng giả mạo.

Hoắc Thế Quân khẽ nheo mắt lại.

Đúng lúc này, hòa thượng kia đã đến trước ngựa của hần, đột nhiên mắt mở lớn, bỏ mũ xuống, trên tay đã có rất nhiều lưỡi dao sắc bén ánh lên lam quang, đánh tới Hoắc Thế Quân.

Một màn này xảy ra quá bất ngờ. Mấy thị vệ bên cạnh Hoắc Thế Quân, đều được rèn luyện đã từng sống chết theo hần, đệ nhất cao thủ, nhưng không hề có chút phòng bị nào.

Hoắc Thế Quân cũng không mang theo đao. Bọn thị vệ hoảng sợ hai mắt tròn tròn, trong tiếng kêu sợ hãi, rút đao dừng cầm quên mình nhào tới. Cũng không kịp rồi, hòa thượng kia đã như đại bàng nhào tới trước ngựa, chỉ thấy một ánh lạnh như tia chớp xẹt qua rất nhanh, mắt thấy sẽ đâm vào ngực bụng người ngồi trên ngựa, Hoắc Thế Quân đã ngựa người về phía sau, khó khăn lắm mới tránh được lưỡi dao sắc bén kia.

Trong phút chốc diện quang hỏa thạch (chỉ tốc độ rất nhanh).

Thích khách kia lúc đầu vốn nghĩ đây là một chiêu trí mạng, vạn lần không ngờ là bị tránh được. Vừa rồi đã dùng hết sức, thu thế không kịp, lưỡi dao sát qua tai phải của con ngựa mà Hoắc Thế Quân đang cưỡi, tước mất nửa đường. Hoắc Thế Quân tung người xuống ngựa, con tuấn mã tứ chi rất nhanh bị co quắp lại miệng sùi bọt mép ngã xuống đất, thì ra chủ thủ này đã tẩm kịch độc. Bọn thị vệ sớm vây lại, không đợi thích khách kia có hành động gì nữa, mấy người đồng loạt xông lên nhanh chóng giữ chặt hần, rút cương ngựa ra trói chặt lại. Thủ lĩnh Hoắc Vân Thần kinh nghiệm lão đạo, lập tức tiến lên bóp trật khớp cầm hần, quả nhiên từ trong miệng lặn ra một viên thuốc màu đen để tự sát.

Là một tử sĩ.

Trận này làm đường phố hỗn loạn. Các hòa thượng cúng bái hành lễ cũng không làm nữa, cùng người đi đường sợ hãi kêu lên chạy trốn khắp nơi, đầy mồ chùi bị ném lên đất, trên đường vừa đầy đầu người nhón nháo, đảo mắt một cái đã trống trơn hết, đám người chỉ dám tụ tập tại nơi xa ngạc nhiên nghi ngờ đứng xem.

“Phái người đến Chùa Tĩnh An bắt hết hòa thượng lại, tra từng người một.”

Hoắc Vân Thần ra lệnh với thị vệ ở phía khác, thị vệ kia rời đi, hần quay đầu lại, nhìn Hoắc Thế Quân hỏi: “Thế tử, thích khách này.”

“Ta tự mình xét hỏi.” Hoắc Thế Quân liếc nhìn người bị trói trên đất, “Đến Tiết gia.”

Hoắc Vân Thần đáp lại. Hoắc Thế Quân ôm thích khách đến xe ngựa của Thiện Thủy, mở cửa ném hần vào, mình cũng chui vào theo.

Thiện Thủy vừa rồi bị tiếng vang ngoài xe ngựa kinh động, không để ý kiêng dè gì, đã ra ngoài lâu rồi. Sống hai đời còn chưa bao giờ bị ám sát nguy hiểm như thế, nhất thời tim đập thành thịch. Bây giờ thấy Hoắc Thế Quân lại xách thích khách lên xe của mình, đóng cửa lại. Xe ngựa lại bắt đầu lộc cộc đi về phía trước, không biết hần muốn làm gì, chỉ ngơ ngác nhìn. Thấy hần ngồi xổm cạnh thích khách, mắt không nhìn mình, sắc mặt âm u như Sát Thần, sao còn dám mở miệng hỏi nữa.

Hoắc Thế Quân đưa tay ra ngoài, nắm lấy cầm hòa thượng giả quay lại, lạnh lùng nói: “Người là người của ai?”

Thích khách kia rất cứng rắn, ngã trong xe ngựa, nhắm mắt không đáp.

Hoắc Thế Quân cũng không nói nhiều, tóm một cánh tay của hần vặn, tiếng RẮC...A...Ặ...!! lạnh lạnh, đã bẻ gãy rồi. Thích khách rên lên khổ sở, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán ròng ròng chảy xuống, cắn răng run giọng nói: “Người có gan, thì cho ta thống khoái đi.”

Hoắc Thế Quân không nói, vặn cánh tay còn lại của hần, đảo mắt lại gãy nữa.

Thiện Thủy vô cùng hoảng sợ, nghe này hai tiếng xương nứt như tiếng mía gãy, nhìn hòa thượng giả ngã trước chân mình rên khỏ sở, cả người tóc gáy dựng đứng, cả người cứng ngắc, không dám nhúc nhích.

“Người không nói, ta cũng biết rõ người từ phủ Hưng Nguyên tới. Đã dám hành thích ta, nhất định là không chuẩn bị trở về. Người muốn thống khoái, hay muốn ta lại bẻ gãy chân người.”

Thiện Thủy nghe Hoắc Thế Quân nói với người nọ như vậy, trong giọng nói không có chút gợn sóng nào, giống như hẳn thật sự chỉ muốn bẻ gãy thôi.

“Ta. Ta là người của Lưu Cửu Đức. Cầu xin. Bây giờ cho ta thống khoái đi.”

Hoắc Thế Quân mặt âm trầm, không nói lời nào, đưa tay bóp gáy hẳn một cái, tiếng thứ ba RẮC...A...Ặ...!! Xong, người nọ co rút một hồi, rất nhanh đã yên lặng bất động.

Hoắc Thế Quân lúc này mới giống như mới chú ý tới Thiện Thủy ở đây, nhìn về phía nàng mặt trắng bệch không có tí huyết sắc nào.

Thiện Thủy không có phản ứng, chỉ nhìn chăm chăm người nằm bên chân mình.

Đã chết, nhưng mắt vẫn trợn to, hiện ra một tròng mắt trắng, giống như đang nhìn thẳng vào mắt nàng.

Tình cảnh này, như thấy ác mộng.

“Vừa rồi nếu ta không tránh, bây giờ nàng đã thành quả phụ rồi.” Hoắc Thế Quân đứng dậy, ngồi cạnh nàng, thuận miệng nói.

Thiện Thủy nhắm hai mắt lại, nhịn sự khó chịu bắt đầu cuộn cuộn giữa ngực và bụng xuống.

Chuyện xảy ra ở Chùa Tĩnh An đến Tiết gia, đường cũng không xa, thời gian đi chỉ bằng một chén trà nhỏ, Thiện Thủy lại cảm giác như đã nhịn rất lâu. Rốt cuộc đợi đến xe ngựa dừng lại, nghe giọng nói quen thuộc của quản gia Tiết Ninh hưng phấn vang lên ở bên ngoài: “Lão gia, Thế tử và tiểu thư đến!”

Thiện Thủy không biết mình đã được nam nhân bên cạnh kia đỡ xuống xe ngựa thế nào. Bọn họ vừa ra, một người thị vệ lập tức liền xua xe ngựa đi. Nhìn thấy vẻ tươi cười của phụ thân dần dần đi từ sau cửa ra đón thì Thiện Thủy rốt cuộc không nhịn khó chịu giữa ngực bụng được nữa, oẹ một tiếng liền nôn thốc ra.

Tiết Lạp hoan hỉ đón nữ nhi về nhà thăm cha mẹ, vừa ra tới, thấy nàng nôn ra đất. Không rõ chân tướng, cũng không đoán hoài tới gì khác, cuống quýt lên.

Thiện Thủy cảm giác Hoắc Thế Quân bên cạnh tay vừa mới bẻ gãy cổ người đang nhẹ nhàng đỡ sau lưng nàng, lại nghe thấy hẳn nói với phụ thân mình: “Đêm qua nàng ngủ đá chần ra ngoài, nên bị lạnh, lúc còn ngồi xe cho nên vừa xuống đã bị nôn. Trách ta sơ ý không chăm sóc tốt cho nàng, mong nhạc phụ đừng trách.”

Tiết Lạp tin là thật, tiến lên đỡ lấy Thiện Thủy, ân cần hỏi: “Còn khó chịu không?”

Thiện Thủy nôn xong rồi, thoải mái hơn rất nhiều, rốt cuộc đứng thẳng lên. Thấy Hoắc Thế Quân nhận khăn từ tay Bạch Quân, trên mặt mỉm cười đúng mực, cẩn thận đưa tay lau mặt ỉnh. Nhịn xuống khó chịu trong người, nín hơi, giữ cổ chờ hẳn lau xong, rồi mới cười nói với Tiết Lạp: “Không có gì. Tại trong xe buồn chán, buổi sáng lúc đi lại ăn nhiều, lúc này mới nôn. Bây giờ thoải mái hơn rồi. Phụ thân, nương con đâu?”

Tiết Lạp thấy nàng sắc mặt đã tốt hơn một chút, con rẻ chăm sóc tỉ mỉ cẩn thận cho nữ nhi nhà mình, cũng không phải như theo lời đồn hai ngày nay tân hôn bất hòa, nổi thấp thỏm trong lòng mới hơi thả lỏng, cười nói: “Nương con đang ở trong chờ con đấy, mau vào thôi.”

18. Chương 18

Đây là lần thứ hai Hoắc Thế Quân tới nhà họ Tiết.

Lần đầu tiên là bốn ngày trước khi rước dâu. Hắn theo lễ quan đặt kiệu hoa xuống đất trước rồi vào hỉ đường của Tiết gia, lạy Tiết Lạp, Văn thị xong liền lập tức đi luôn. Bây giờ tới đây lần nữa, thân phận đã chính thức là con rể. Vừa vào cửa, đã được dẫn tới khách đường ngồi vào chỗ của mình theo thứ tự, Tiết Anh cũng ngồi bên cạnh.

Tiết Lạp đối với con rể Hoắc Thế Quân này, lúc trước không hề vừa lòng. Kể từ hôm đó đưa mắt nhìn Thiện Thủy lên kiệu hoa, tim của ông và Văn thị như bị kim châm thành từng lỗ. Ngày hôm qua Văn thị từ miệng phu nhân quan Thái Thường Tự hay qua lại biết tin đồn sau ngày tân hôn vào cung nữ nhi và con rể như có bất hòa rơi vào trong mắt người khác, hai vợ chồng càng thêm khổ sở khó chịu, đêm qua thở dài thở ngắn, sáng sớm hôm nay đã kiễng chân ngóng đợi. Đầu tiên Tiết Lạp đã thấy Hoắc Thế Quân ở ngoài cửa dịu dàng chăm sóc nữ nhi nhà mình, lúc này ngồi xuống, thấy đệ tử ngày xưa trong thái học là nhân tài, tác phong nhanh nhẹn, hề hoi thì đáp, nho nhã lễ độ, hảo cảm tăng lên nhiều. Nghĩ rằng năm đó hắn chôn vạ người, thế nhưng dù sao cũng là niên thiếu nóng giận, vả lại Hoa Châu trước đây cũng bị tàn sát đầm máu, trả thù không phải là hoàn toàn không có nguyên do, về sau lại bị người ta lên án đủ kiểu, chưa chắc tất cả đều là thật, dù sao người đời vẫn bị Bộ Phong Tróc Ảnh, đến nỗi “tam nhân thành hổ” (lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật).

Tiết Lạp vừa nghĩ như thế, cảm giác thân thiết với con rể vừa vào nhà này đã tăng lên gấp bội, nhìn hắn nói: “Thế Quân, Nhu Nhi từ nhỏ bị ta nuông chiều, hôm nay gả vào Vương phủ, về sau là người của con. Nếu nó không nghe lời, con nên dạy dỗ, cũng nên tha thứ, ngàn vạn lần đừng so đo với nó.”

Trên mặt Hoắc Thế Quân mang theo nụ cười rất chuẩn mực, nói: “Nhạc phụ cứ yên tâm. Con và Nhu Nhi dù chỉ mấy ngày tân hôn, nhưng cũng nhìn ra, nàng tính tình dịu dàng trinh tỉnh, rất được lòng con. Con lớn hơn nàng ấy nhiều, nhạc phụ là ân sư khi con còn nhỏ thụ nghiệp trong thái học. Đây là nhân duyên với nhạc phụ, về sau Thế Quân sẽ không bạc đãi nàng.”

Tảng đá trong lòng Tiết Lạp cuối cùng cũng rơi xuống, gật đầu thở dài nói: “Ta đây chỉ có một nữ nhi, như một phần của cơ thể ta vậy, nếu có thể, hận không thể nhốt nó lại mà chăm sóc cả đời. Suốt đời dựa vào cha mẹ. Hôm nay giao nó cho con, con lại nói một câu như vậy, ta còn gì mà không yên lòng nữa đây.”

Tâm trạng rất tốt, Tiết Lạp lại cười nói: “Ta từ trước đến giờ là có cái gì nói cái nấy, không lừa con. Lúc trước biết Thế tử phủ Vĩnh Định Vương sẽ trở thành con rể Tiết gia ta, trong lòng rất nhiều bất an. Khi ta còn trẻ, cũng hả lòng hả dạ đền ơn gia đình, lúc đó mới đi thi làm quan. Sau khi làm quan, dần dần mới biết đường quan khó đi, một bầu nhiệt huyết thì có ích lợi gì? Không bằng nhàn vân dã hạc chỉ lo thân mình. Cái gọi là rượu phỉ cay ngọt không thật vị, thần kỳ hơn hẳn không phải là Chí Nhân. Ta chưa bao giờ nghĩ sẽ gả nữ nhi tới nơi cao, nhìn như đẩy vào trong Kim Đỉnh ngày dòng dõi phú quý, trong đó mùi vị đau khổ vui mừng, cũng như người uống nước. Không ngờ nhân duyên thiên tác, ta cũng không mong muốn, ta chỉ mong con và Nhu Nhi từ nay về sau nâng khay ngang mày*, đầu bạc răng long.” (* Nâng khay ngang mày: phu thê tôn trọng nhau)

Hoắc Thế Quân đối với vị nhạc phụ này, tuy ngày cũ có nghĩa ở Thái Học, nhiều năm không tới thăm. Hắn hôm nay bước vào cửa Tiết gia, vốn chỉ tính đến thăm một đợt thôi. Hắn thừa nhận mình là một người sắt. Lòng kiên định đành thép một mình, cũng chung quy lại là huyết nhục truyền lại. Bây giờ nghe Tiết Lạp nói những lời này, thành thật với nhau, tình chân ý thiết, nhất là câu như người uống nước kia, đáy lòng xúc động và phần, trong thoáng chốc nhớ lại phụ thân đã mất của mình.

Vĩnh Định Vương mặc dù yếu ớt nhiều bệnh, ngày thường tuần tú ôn nhả, gửi gắm tình cảm với phong cảnh nước non phú quý nhân nhân, khi còn trên đời, tình cảm cha con với Hoắc Thế Quân còn nhỏ vô cùng tốt.

Hoắc Thế Quân vốn đã lâu không nhớ lại phụ thân đã mất rồi, giờ lại như có ảo giác đang ngồi cùng phụ thân. Thay đổi qua loa lúc trước, từ trên chỗ ngồi đứng dậy, đến trước mặt Tiết Lạp, trịnh trọng hành lễ nói: “Nhạc phụ dạy dỗ, Thế Quân ghi nhớ trong lòng, không dám quên.”

Tiết Lạp cười ha ha nói: “Năm đó Nhu Nhi mới sinh ra, ta từng chôn một vò Nữ Nhi Hồng thượng hạng trong vườn đào. Nhà người ta mang Nữ Nhi Hồng ra đãi khách, còn ta lúc đó chôn cất đi, muốn sau này

đôi ảm với con rể. Dù thân phận con đất, câu cửa miệng nói rất hay, con rể vẫn là con rể, ta thành cha vợ con, về sau là người một nhà. Vò rượu này hôm nay không uống, còn đợi lúc nào?” Nói xong liền sai Tiết Anh đi đào Nữ Nhi Hồng lên. Tiết Anh hết sức cao hứng đáp, đi nhanh như chớp.

Bên này cha vợ và con rể trò chuyện với nhau thật vui, Thiện Thủy và Văn thị bên kia, càng thân thiết khăng khít. Hai mẹ con ngồi kề vai trong phòng như ly biệt sau lời nói. Bạch Quân Vũ Tình ở Tiết gia trong mắt một đám nha đầu ma ma giống như rùa biển mạ vàng trở về, bị vây ngoài hành lang, tò mò hỏi thăm kia. Chủ nhân vắng mặt vài ngày Sước Sước liếc thấy Thiện Thủy, cũng nhân dịp vui vẻ giống như nổi điên, hu hu bên chân Thiện Thủy mặc tới mặc đi, nường đang ngồi cạnh đùa nói: “Đều nói súc sinh có linh tính, ta còn chưa tin, hôm nay tin thật rồi. Cái ngày cô nường con lên kiệu, Sước Sước bị giam ở trong sân, ta nghe nha đầu nói lại với ta, móng nó vuốt lay cánh cửa phá xích xích, còn không ngừng sửa. Thấy con trở lại nhìn bộ dáng như vậy, vui mừng thế nào.”

Thiện Thủy cúi người xuống, Sước Sước lập tức liền nhảy lên đầu gối nàng, lè đầu lưỡi ảm ướt ân cần liếm tay nàng.

Văn thị cũng cười nói: “Con không ở nhà rồi, chỉ dặn dò qua ta đều nhớ đấy. Nói nó thích sạch sẽ, hôm qua ta vừa tắm sạch cho nó xong.”

“Trà đưa tới, tiểu thư thừa dịp còn nóng uống đi.”

Đang cười nói, Trương ma ma bê một cái khay đựng ấm trà tâm sen hạnh nhân đi vào. Văn thị vội nhận lấy, thấy Thiện Thủy lộ ra vẻ đau khổ, dự đoán nói: “Không phải vừa xuống xe con đã nôn ra sao? Trà này tuy hơi đắng, nhưng tan đi ứ đọng, tranh thủ uống nhanh đi.”

Thiện Thủy nôn mửa, đương nhiên không phải là ăn đồ hồng dạ dày, trà này lại không thể không uống, nào dám để Văn thị biết con rể của bà bóp cổ thích khách ngay trước mặt nữ nhi mình? Nhận lấy uống một hơi, cả lưỡi đắng chát, vội lấy miếng mứt hoa quả bỏ vào trong miệng.

Văn thị thấy Thiện Thủy ngoan ngoãn uống trà, sắc mặt nàng lại ung dung, so với lúc vừa mới vào tốt hơn nhiều, lúc này mới thoáng yên tâm.

Làm mẹ nhìn con gái đi xuất giá lại mặt, quan tâm nhất dĩ nhiên là vấn đề hài hòa trong phòng của con gái và con rể, huống chi hôm qua nàng còn nghe được vài lời đồn? Thấy nói đùa cũng đã nói rồi, liền đuổi nha đầu ma ma lui ra, hỏi tỉ mỉ con rể cư xử với nàng tốt không. Thiện Thủy làm ra vẻ thẹn thùng đều nói tốt. Văn thị nửa tin nửa ngờ nói: “Đã như thế, thì sao hôm qua ta nghe người ta nói, ngày sau đây con và hấn vào cung đi lạy Thái hậu, bỏ lại con đen mặt đi trước? Chẳng lẽ lúc động phòng có gì không phải?”

Thiện Thủy nhất thời không nói được, cúi đầu suy nghĩ một lúc lâu, lúc này mới ấp úng nói: “Hấn. Hấn muốn phải dốc hết sức. Con không thể chịu được mạnh mẽ thế. Sau đó hấn còn muốn. Con chống cự. Hấn liền. Giận.”

Văn thị sững sốt. Sau khi kinh ngạc, lại không nhịn được phốc bật cười ra tiếng, lắc đầu nói: “Đây gọi là chuyện gì.” Cẩn thận nhìn nữ nhi mình, thấy mặt phù dung của nàng diễm nhược đào lý, chỉ có thiếu nữ mới có dáng vẻ đáng yêu tươi mới đấy, nghĩ thầm Thế tử cũng chẳng qua mới hơn hai mươi tuổi, ham muốn vui thích là đương nhiên, thân phận hấn như vậy, từ nhỏ lại được người ta sủng nịnh, khó tránh khỏi dưỡng ra được cái tính nóng nảy đấy. Chuyện này tuy nhỏ, nhưng nếu để kéo dài, chỉ sợ tổn hại đến ham muốn của phu thê. Trầm ngâm ngẫm nghĩ chốc lát, liền tiến tới bên tai Thiện Thủy nhỏ giọng nói: “Cô cóc, ta hiểu con tuổi còn nhỏ, lại mới biết mùi đời, trên giường khó tránh khỏi sẽ có chút không chịu đựng được. Nhưng nếu như con không cho nó, nó sẽ bắt đầu có ý nghĩ gian dối. Ngày trước nường từ phu nhân Trương gia lấy được phương thuốc rất bổ, rất là hữu dụng, con về cách năm ngày liền hằm cách thủy ăn một lần, cực kỳ sinh âm bổ hư. Chờ ta viết cho con.”

Thiện Thủy chỉ thuận miệng nói dối, thấy Văn thị tin vừa mới hơi thư giãn. Bây giờ lại nghe bà dạy mình cách ăn uống để mang thai, làm bộ như xấu hổ rất tự nhiên, cúi đầu không nói.

Văn thị đề thấp giọng nói với Thiện Thủy: “Nữ nhi ngoan, con đừng xấu hổ, phụ nữ gả cho nhà người ta, quan trọng nhất dĩ nhiên là sớm sinh con trai. Nường sẽ dạy con cách sinh con. Nhớ đến ngày Nhâm Tử, dù con rể không có ý này, con cũng nhất định phải cùng phòng với nó.”

Ngày Nhâm Tử phu thê quan hệ dễ mang con trai, cũng chỉ là một loại thiên phương dân gian truyền lại thôi, Thiện Thủy vốn không tin, chỉ là thấy mẫu thân nói rất nghiêm túc, đương nhiên cũng gật đầu đồng ý.

Văn thị lại nghĩ tiếp, vẫn chưa yên tâm, cuối cùng lại đưa ra một chiêu tuyệt sát, nói: “Vừa nói lúc đầu, nương sẽ dạy con phương thuốc rất bổ đấy, cái phương thuốc mà nương vừa nhắc đến đó nương có cho thêm một vị thuốc nữa, đối với đàn ông lúc sinh hoạt vợ chồng rất có ích. Đây cũng là lấy từ chỗ Trương phu nhân, rất có tác dụng, lại không làm tổn thương thân thể. Đến ngày Nhâm Tử, con hãy cho con rể ăn là được.”

Thiện Thủy nghe lại một lần, đến lúc này mới hiểu ra ý của nương, thì ra là thuốc trợ dương.

.

Một ngày lại mặt này, nếu không có chút bất ngờ trên đường, có thể tính là thuận lợi rồi. Tiết Lạp giữ lại Hoắc Thế Quân đối ẩm, Thiện Thủy bị mẫu thân dạy bảo mà tai dần ra luôn. Thẳng qua buổi trưa, mới rời đi, được đưa thẳng đến đại môn. Chiếc xe ngựa lúc trước được thị vệ đuổi đi vẫn chưa về, phải đổi sang xe khác của Vương phủ.

Lúc Thiện Thủy đang từ biệt phụ thân và nương, có bất ngờ nhỏ, Sước Sước nhảy lên đòi ra ngoài từ cái chuồng đang đóng cửa trong viện, một mạch đuổi tới chỗ này, há mồm cắn góc váy Thiện Thủy, không ngừng kêu gâu gâu, đuổi cũng không đi, mọi người thấy phải trốn mất há mồm.

Thiện Thủy thấy nó giương một đôi mắt tròn đầy chờ đợi và tủi thân nhìn mình, biết nó muốn đi cùng. Nhất quyết muốn để người khác cho nó vào, nghe Hoắc Thế Quân bên cạnh đã mở miệng nói: “Đây là ngày nàng trước nuôi sao? Nó muốn theo nàng, sao nàng không mang nó theo?”

Thiện Thủy xoay mặt nhìn về phía người nói chuyện, thấy hắc đứng nghiêm một bên, trong đôi mắt lóe ra chút ý cười, tâm tình dường như không tệ, liền ứng tiếng nói: “Nó rất nghịch, ta sợ quấy rầy thanh tịnh trong Vương phủ.”

Hoắc Thế Quân nói: “Nàng đã vào cửa nhà ta, đã là người một nhà. Vương phủ rộng lớn như vậy, chẳng lẽ lại không để nàng nuôi một con chó?” Sau đấy hắc vốn còn muốn nói “Nàng coi ta là ai hả?” Liếc mắt nhìn Tiết Lạp và Văn thị ở đối diện, rốt cuộc vẫn phải nuốt xuống.

Thiện Thủy vẫn chần chừ, Sước Sước đã kêu ăng ăng, buông ra góc váy nàng ra, chạy thật nhanh đến đầu chiếc xe ngựa to kia, đến trước mặt, vươn thẳng người nhảy lên, cứ ngồi trên viền xe, nhìn tới chỗ Thiện Thủy le lưỡi, làm mọi người nhìn cũng thấy buồn cười.

Thiện Thủy thấy đã vậy rồi, nếu mình còn cố gắng không mang theo, sợ Hoắc Thế Quân lại đem lòng sinh nghi, đành phải nhỏ giọng nói cảm ơn với hắc. Tiết Lạp và Văn thị ở đối diện thấy nữ nhi và con rể tôn trọng yêu nhau như vậy, đưa mắt nhìn đoàn người rời đi, trong lòng cực kỳ vui mừng.

Tiết Anh cũng theo tới cửa, nhìn Thiện Thủy đi lên xe ngựa, Hoắc Thế Quân cười ngựa ở bên hộ tống rời đi, cười nói: “Phụ thân, ngày trước con chỉ nghe người ta nói Thế tử lạnh lùng ngạo mạn, mọi người sợ hắc ba phần. Bây giờ mới biết lời đồn chưa chắc đã là thật, vừa rồi hắc kính Đại Cửu Tử (anh vợ) là con đây ily rượu.”

Tiết Lạp vừa thấy nữ tử liền nóng nảy, trốn mắt nói: “Trong nơi này có chỗ cho con mở miệng nói chuyện? Gần nửa tháng nữa là đến kỳ thi rồi, về thư phòng đọc sách cho ta!”

Tiết Anh mắt hững, đành phải cúi đầu ầm ục đi vào trong, đi chưa được mấy bước, liền nghe Tiết Lạp nói tiếp: “Con đừng làm như ta không biết trong lòng con nghĩ cái gì! Muội muội con vừa qua cửa, gót chân còn chưa vững, đừng nói hiện tại, coi như về sau chân có thật vững đi nữa, con cũng không được tìm muội phu. Tiết gia ta người làm việc từ trước đến giờ ngay thẳng, ta thà rằng con thi không đỗ sau nghĩ đường khác, cũng không cho con làm mặt dày đi bại hoại gia phong!”

Tiết Anh hôm nay thấy Hoắc Thế Quân, gặp Thế tử trong truyền thuyết này dĩ nhiên đáng vẻ không hề khiếm tốn, vừa đi lòng vừa sợ hãi, khó tránh khỏi có ý nghĩ muốn leo cao. Bây giờ bị phụ thân lên án như vậy, vừa thẹn vừa cáu, giẫm chân nói: “Con có khi nào mở miệng đi cầu hắc? Con sẽ thề, con mà có ý trêu

cao, con là con chó con!” Dứt lời vội vã cúi đầu chạy vào trong, Tiết Lạp giận đến mức chỉ vào bóng lưng hắn nói không ra lời, Văn thị vội vàng tiến lên khuyên ông bớt giận.

Thiện Thủy ngồi lên xe ngựa mới đổi đi về Vương phủ, tất nhiên không hiểu được hai cha con trong nhà này lại tranh chấp với nhau. Ôm Sước Sước ngồi trên đầu gối mình, trong đầu nghĩ không phải là lời Văn thị nói với mình những chuyện riêng tư kia, mà là việc Hoắc Thế Quân giết người trên xe ngựa.

Nàng đúng là bị một màn này làm giật mình, đến bây giờ nhớ lại người chết vịn vẹo ngã trước chân mình vẫn còn khó chịu.

Người như Hoắc Thế Quân, giết người trong mắt hắn chỉ sợ không khác gì tóm chết một con kiến, nàng biết rõ. Biết thì biết thế, nhưng tận mắt nhìn hắn ở trước mặt mình bề gãy cổ người ta, lại hoàn toàn khác nhau. Nếu bằng suy nghĩ ác ý mà đoán cử động lời nói lúc trước của hắn, Thiện Thủy cảm thấy hắn cố ý.

Cố ý giết người trước mặt mình, định đe dọa mục đích của nàng, hoàn toàn xóa sạch nàng lúc trước theo ý hắn cực kỳ phách lối kiêu căng.

Mà sự thật là. . . .

Nàng lúc ấy đúng là bị dọa, không chỉ sợ, có khi còn ám ảnh về sau.

Bây giờ nàng nhớ lại hắn dùng bàn tay giết người kia ôm sau lưng mình, thậm chí còn lau mặt nàng, nàng đã thấy rợn cả tóc gáy.

Những hành động này hắn càng cố ý hơn, là vì ghê tởm nàng, nàng trăm phần trăm chắc chắn.

Nàng nhớ lúc trước hắn nói qua, sau ngày lại cửa, hắn chưa chắc sẽ cho nàng mặt mũi ngủ lại phòng nàng. Từ đầu nàng còn muốn nghĩ cách giữ hắn lại, nhưng bây giờ ước gì hắn biến mất —— Dĩ nhiên không phải biến mất cả đời, nàng còn phải sinh con. Nhưng ít ra, giọng nàng không thể bình tĩnh lại được như trước, thật sự không muốn gần hắn thêm nữa.

Xe ngựa dừng lại ở trước cửa hông hay đi của Vương phủ, lúc Thiện Thủy xuống mới phát hiện không thấy Hoắc Thế Quân đâu cả. Thị vệ trưởng hộ tống nàng là Hoắc Văn Thần cung kính nói: “Thế tử có chuyện, giữa đường đã đi trước, sai ta hộ tống Thế tử phi trở về phủ.”

Hắn hôm nay xui xẻo bị đâm, thiếu chút nữa mất mạng, vào lúc này tự nhiên muốn tìm người xúi quẩy, có người có thể còn xui hơn hắn. Thiện Thủy cũng không bắt ngờ, nói cảm ơn rồi đi vào trong. Gọi Vũ Tình đã từng quen chăm sóc Sước Sước đưa con chó về Lương Minh Hiên, trông chuồng không cho ra ngoài chạy loạn, nhất là không nên động tới Thanh Liên đường và Linh Lung Sơn phòng. Vũ Tình cũng biết cừm mực, nói: “Cô nương yên tâm, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện.”

Thiện Thủy đi trước thăm hỏi mẹ chồng Diệp Vương phi, bà đang chép kinh ở Phật Đường, còn có Hồng Anh bên cạnh, không thấy em chồng Hoắc Hi Ngọc cũng lên tiếng hỏi han, thế mới biết được An Dương Vương phi mời sang Vương phủ bên kia.

Vương phi mỉm cười nói: “Nhà mẹ con ở gần đấy, sau này muốn đi, nói một tiếng với quản gia, bảo hắn dắt xe ngựa cho con đi, chỗ ta không cần kiêng kị nhiều như vậy.”

Thiện Thủy vội nói cảm ơn, rồi ngồi tiếp thêm một lát nữa sau đó lui ra ngoài về Lương Minh Hiên.

“Hồng Anh, người thấy Thế Quân có hài lòng về nàng dâu ta chọn cho nó không?”

Vương phi chờ Thiện Thủy đi, hỏi thị nữ.

Hồng Anh đã hiểu, có chút không dám chắc trong lời nói của Vương phi.

Đây là hiển nhiên. Sáng sớm hôm đó Cổ ma ma mặc dù thu được nguyên khăn không sai. Chỉ mấy ngày nay, ban ngày dĩ nhiên không phải nói rồi, phu thê tân hôn đều tự bận rộn. Đến buổi chiều, Thế tử lại như trước nhất định ở lại thư phòng, tới tận khuya mới về tân phòng.

Cái này khiến người hơi lo lắng. Mặc dù không thấy được hai người ở chung trong phòng, chỉ tân hôn yển nhĩ, nam nhân nếu không phải không thích thê tử trong phòng, thì sao lại như vậy? Trong thư phòng còn có gì hấp dẫn hấp sự chú ý của trượng phu hơn kiều thê sao?

Hồng Anh do dự, cân nhắc câu chữ nói: “Vương phi yên tâm. Thế tử vẫn luôn như vậy, có chuyện gì cũng để lộ hết lòng ra. Chắc mấy ngày nay công việc bận rộn mà thôi. Lại nói Thế tử phi tướng mạo xuất chúng, tính tình lại dịu dàng, Thế tử sao lại không thích? Mới mấy ngày đầu thôi, Vương phi chớ quá lo lắng.”

Diệp Vương phi thở dài, nói: “Thật đúng như người nói, ta cũng yên tâm.”

.....

Thiện Thủy vừa về phòng, Lâm nhũ mẫu hôm nay ở lại liền lập tức theo vào, đuổi tiểu nha đầu trong nhà ra, vừa giúp Thiện Thủy thay y phục, vừa đề thấp giọng nói: “Cô nương, ta nghe được rồi, công chúa trong phủ này tuổi còn nhỏ, hẳn là nhân vật lợi hại. Vương phi nhìn hiền như vậy, sao lại có nữ nhi như thế. . . .”

Trong phòng không có người khác, Lâm nhũ mẫu nói chuyện dĩ nhiên không kiêng dè gì cả, nói hết chuyện mình nghe được một lần.

Thiên chi kiều nữ này, không để ý sẽ lộ thành thiên chi kiều nữ. Thiện Thủy nhìn ra từ lần đầu tiên gặp cô em chồng, liền biết về sau ở chung với nàng không dễ. Cho nên mới bảo Lâm nhũ mẫu âm thầm đi lòng vòng nghe ngóng, trong lòng biết ngọn nguồn ngày sau cũng tốt hơn.

Hiện tại tin nghe được rồi, nàng thật choáng váng.

Vì có thị nữ muốn leo lên giường ca ca nàng ta, nàng ta lấy dao rạch mặt người ta.

Không trách được nàng đối địch với mình. Thì ra là cô em gái bị thần tượng anh mình từ tận xương tủy.

Thiện Thủy lúc trước vẫn nghĩ một chuyện. Tại sao trong Lương Minh Hiền này sạch sẽ, đừng nói cả một con ruồi, đến chân ruồi cũng không thấy. Hiện tại nàng hơi giật mình, bỗng nhiên lại hơi thông cảm với Hoắc Thế Quân. Hắn chạy ra ngoài đi bao mỹ nữ, nói không chừng là vì trong nhà có muối muối khư khư như cộp, dám bỏ lên giường hắn, không phải bỏ mình, thì là tâm chết.

Tự nhiên, thông cảm với Hoắc thế tử, Thiện Thủy thông cảm hơn. Tự dưng bị cuốn vào, hiện tại nàng nhất định đã thành đối tượng số một cần tiêu diệt trong mắt Hoắc Hi Ngọc. Vừa nghĩ tới tiểu cô nương đáng dấp sạch sẽ gương mặt ngọt ngào bây giờ đang ở sau lưng dùng hết sức chuẩn bị đối phó mình, Thiện Thủy đã cảm thấy đau răng.

“Lâm nhũ mẫu, đi dẫn Vũ Tình, nhất định phải chăm Súc Súc tốt, ngàn vạn đừng chạy sang bên kia.”

Thiện Thủy không còn hơi dạn nữa. Lâm nhũ mẫu ai một tiếng, mặt mày nhìn cũng hơi ủ ê.

.....

Người trong Vương phủ dù không nhiều lắm, một ngày ba bữa cơm, nhưng ăn cơm đều là tô tở của tất cả viện vào bếp lấy. Trời tối, Thiện Thủy ăn cơm, ngồi trước đèn cùng Bạch Quân chỉnh sửa lại chút đồ cưới của mình, đến khi thấy hơi mệt, liền rửa mặt lại chuẩn bị ngủ tiếp.

Bằng trực giác, nàng cảm thấy Hoắc Thế Quân đêm nay cũng sẽ không tới đây. Dù sao lúc bỏ lại câu nói kia thì giọng hắn rất nghiêm nghị. Nam nhân đều sĩ diện, nhất là người kiều ngạo như hắn. Ban ngày hắn vẫn diễn trò ở nhà mẹ mình, nhưng nếu nói như vậy, lúc này đêm đầu tiên sau cửa, coi như nàng hơi hiểu hắn, hắn dù thế nào cũng phải để mình mất mặt. Cho nên Thiện Thủy không hề đợi hắn. Nhắm mắt lại, trong đầu liền lại lóe ra ánh mắt của người chết nhìn mình chằm chằm, nhất thời không ngủ được, đèn lại không dám tắt, cứ để sáng như vậy, trần trọc đến gần canh ba, lúc này mới không chống nổi cơn mệt mới kéo tới, mới vừa rơi vào mộng đẹp, chợt cảm giác được dưới thân giường hơi lún xuống, cơn buồn ngủ lập tức biến mất mở choàng mắt ra, trước mặt chính là đôi mắt lấp lánh của nam nhân.

Thiện Thủy bị giật mình.

Hoắc Thế Quân xuất hiện như âm hồn, đang ngồi ở trên giường. Trên mặt dù không cười. Nhưng đôi mắt vừa thấy sự sợ hãi trong mắt nàng, lại không che giấu được ý cười.

Nhìn tâm trạng hắn vô cùng tốt.

Thiện Thủy ngơ ngác nhìn hắn chốc lát, hỏi: “Sao chàng lại tới đây?”

Hoắc Thế Quân nói: “Đừng có lo. Ta chỉ tuân lệnh cha vợ thôi.” Thấy sắc mặt Thiện Thủy hơi ngỡ ngàng, vươn tay sờ sờ mặt nàng, mỉm cười với nàng, lộ ra hàm răng trắng sáng: “Sáng nay nhạc phụ nói với ta, tính Nhu Nhi từ nhỏ bị ông làm hư, bảo ta không cần khách khí, cứ dạy dỗ nàng. Lời của nhạc phụ nói, ta đây là con rể dĩ nhiên phải nghe theo.”

19. Chương 19

Tâm trạng Hoắc Thế Quân bây giờ tương đối tốt, lúc này hắn nhìn tiểu thê tử tân hôn cũng thuận mắt hơn. Thấy nàng đã tỉnh, gương mặt mỹ nhân hai má phỉm hồng đôi mắt vẫn còn hơi lim dim buồn ngủ, nhìn mà khiến người ta yêu thích. Hắn không nhịn được ngứa tay, liền đưa tay sờ một cái.

Thiện Thủy nhìn động tác của hắn, vẻ mặt lập tức cứng lại.

Hoắc Thế Quân biết tâm tư của nàng, lòng bàn tay càng thêm ngứa ngáy, ý cười trong mắt cũng đậm hơn.

Lẽ ra hôm nay hắn bị đâm, tình hình lúc ấy không thể nói là không nguy hiểm, sao có tâm trạng tốt như vậy được? Nói đến nguyên nhân, thì có hai. Nguyên nhân thứ nhất, dĩ nhiên có liên quan đến tiểu thê tử tân hôn này và hắn.

Từ khi vén khăn hỉ của nàng lên đến bây giờ, mỗi lần Hoắc Thế Quân đối diện với nàng, tựa như bị người ta hung hăng kéo từ trên bàn thờ cắm mặt xuống đất. Hắn rất bất mãn với những lời nói của nàng. Muốn đánh cũng không đánh được, mắng cũng không được, mấy ngày qua tâm trạng vẫn âm ỉ đè nén. Sáng nay chế phục thích khách xong, xách hòa thượng giả đó lên ngồi trong xe ngựa thăm vấn trước nàng, chỉ là hành động tiện tay không để ý nhiều. Về phần sau lại làm gãy xương tay và cổ của người đó, nếu nói là cố ý làm cho Thiện Thủy nhìn, để giết gà dọa khỉ, thì đúng là oan cho hắn. Sự thật là, lúc ấy trong mắt hắn căn bản không thấy Thiện Thủy đang ở đây. Cực hình giết người, cũng chỉ là thái độ bình thường phản ứng tự nhiên của hắn. Trên chiến trường, hắn từng thấy nhiều mạng người còn rẻ mạt hơn cả con kiến hôi, huống chi đây còn là thích khách suýt nữa đã lấy mạng hắn? Nếu thật sự muốn truy cứu lỗi lầm của hắn, thay vì nói hắn cố ý dọa người, chẳng thà nói hắn không để ý đến cảm xúc của Thiện Thủy. Đến khi hắn xong chuyện, gương mặt nhìn thấy mặt Thiện Thủy đang dần ra, lúc này mới thấy mấy hành động này có phần không ổn. Cho nên mới phải ngồi cạnh nàng, thậm chí còn mở miệng giải thích với nàng.

Nhưng nói thật, cái loại sấm hối nhỏ nhặt này của hắn biến mất rất nhanh. Nhất là khi thấy khuôn mặt nàng trắng bệch đáng thương, rốt cuộc không thể trưng ra dáng vẻ lý trí thần nhiên chuẩn bị lý luận với hắn của mấy ngày nay, hắn lại thấy sung sướng khi được trả thù.

Hắn cũng biết sự sung sướng này của mình hơi vụn vặt, thậm chí không vẻ vang chút nào. Nhưng khoái cảm đúng là khoái cảm, làm cho người ta không thể nào kháng cự được, thậm chí còn quên mất sự tức giận vì bị ám sát. Nhất là khi xuống xe ngựa nàng nhắc chân đi qua thi thể, hắn cảm thấy cơ thể nàng như mềm nhũn trong vòng tay hắn. Nếu không có hắn đỡ, có lẽ nàng đã trượt chân ngã trên thi thể kia rồi. Xuống xe nàng lại nôn, sự thích thú của hắn thăng hoa đến một cảnh giới mới, nhưng hình như lại có một chút thương hại, lặng lẽ lấy khăn từ tay Bạch Quân lau miệng cho nàng. Một động tác đơn giản, với Thế tử Hoắc Thế Quân mà nói lại đủ tư vị phức tạp. Vừa vui vẻ hài lòng, lại có chút thương tiếc, còn có mấy phần, dĩ nhiên là biểu diễn để Tiết Lạp xem.

Đây chính là nguyên nhân thứ nhất. Nhưng nếu chỉ có mỗi nguyên nhân này, dĩ nhiên vẫn chưa đủ để tâm trạng hắn tốt thế này. Niềm vui còn lớn hơn cả việc trừng trị Thiện Thủy chính là mẩu tin gấp được mật thám đưa tới buổi chiều. Tin này, hắn đã chờ được một thời gian rồi.

Nửa tháng trước ở phủ Hưng Nguyên, vì một bà con xa của Tiết độ sứ Lưu Cửu Đức khắt khe với thuộc cấp quá lâu, mấy ngàn binh lính dưới cấp dưới sự giật dây của Tổng Đốc Hành, nửa đêm đã bao vây phủ đệ Tiết độ sứ, yêu cầu Lưu Cửu Đức ra mặt giải thích, lại không thấy hắn đâu, lúc này mới biết hắn ngủ lại thanh lâu. Trong cơn phấn nộ bọn họ bao vây thanh lâu, châm lửa đốt. Sau một đêm rối loạn, binh lính bắt ngờ làm phản muốn chiếm thành. Lưu Cửu Đức trong lúc hoảng loạn đã chạy trốn. Sớm hôm sau quan

binh phát hiện hần mặc y phục kỹ nữ trốn trong ngô tối, liền bắt đưa đến trước mặt Tống Đức Hành. Tống Hành vẫn chưa thả Lưu Cửu Đức ra, vừa giam lỏng hần trong phủ Tiết độ sứ, vừa phái ngựa hỏa tốc đến Lạc Kinh đưa thư thỉnh tội có huyết ấn của ngàn người. Trong thư lên án Lưu Cửu Đức hoành hành ngang ngược, hại dân tàn bạo, ăn cắp lừa đảo, đúng là tai họa cho đất nước, cũng nói rõ mình và binh lính bất ngờ nổi dậy cũng là bất đắc dĩ, không có ý nghĩ phản loạn, cầu xin Cảnh Thái để nhìn rõ mọi việc, tiêu diệt hung nghịch.

Chưa tới vài ngày, phong thư thỉnh tội từ phủ Hưng Nguyên này sẽ được đưa tới để Hoàng đế ngự lãm.

Phủ Hưng Nguyên không chỉ là một vùng đất bao la, lại còn là một trong tứ đại phiên trấn của Đại Nguyên. Phía Tây giáp ranh với Tây Khương, đông thông với vùng đất Trung Nguyên và cửa Thiên Môn của kinh thành Lạc Kinh. Ngày trước giữa tứ đại phiên trấn còn chưa được chú ý đến, mấy năm nay, Đất Thản phương bắc chưa gượng dậy nổi, Tây Khương ở Tây Bắc lại thừa thế mở rộng thế lực, trước mắt tuy không xâm chiếm Lạc Kinh, nhưng đã âm thầm mưu tính lâu nay. Vả lại cổng Thiên Môn là vị trí địa lý hiểm yếu, cho nên mấy năm nay binh lực dần tăng, hôm nay quân đội đã xây dựng đến mấy vạn người, trở thành một trong Tứ đại phiên trấn có quân đóng nhiều nhất. Tiết độ sứ Lưu Cửu Đức là thân tín của Thái Sư Chung Nhất, nghe nói còn âm thầm nhận lão làm nghĩa phụ.

Cảnh Thái đế từ lâu đã biết phiên trấn đóng quân là có hại, nhưng từ trăm năm trước khai quốc đã xây dựng quân đội, mục đích ban đầu là để chống lại mấy nước láng giềng xung quanh. Từ trước tới nay, bọn quân phiệt cầm quyền ở vùng đất màu mỡ này, thế lực tăng lên gấp bội, nghiêm nhiên trở thành một nước nhỏ. Dù hần rất muốn thu hồi phủ Hưng Nguyên về tay, cũng há phải chuyện dễ dàng?

Hoắc Thế Quân biết, lần này hần thắng chắc. Tưởng tượng ra cảnh Thái Sư Chung Nhất mặt luôn trầm tĩnh như nước sau khi biết được tin tức này sẽ lộ ra biểu cảm gì, hần liền cảm thấy máu trong người chảy nhanh hơn.

Không thể trách hần đã tâm bưng bưng. Ở vị trí như vậy, nếu hần không làm gì, thì kết quả chờ hần chính là cá nằm trên thớt mặc người từng xẻo — bản thân hần có lẽ rất khó đi lên đỉnh cao quyền lực của đế quốc này, nhưng không sao, hần có thể đưa người hần muốn lên đỉnh núi.

.....

Thiện Thủy bị tay hần sờ qua, gương mặt lập tức nổi lên cảm giác ngứa ngứa bất thường, cố gắng nhin xuống, ngồi dậy nói: “Chàng nói bậy gì đấy? Phụ thân ta sao có thể nói những lời này với chàng?”

Hiện tại tâm tình Hoắc Thế Quân rất tốt, dĩ nhiên cũng rộng lượng không so đo với nàng, cười nói: “Nếu nàng không tin, lần tới tự mình hỏi ông ấy là được. Không ai hiểu con gái bằng phụ thân. Nể mặt cha nàng, ta không so đo nhiều với nàng.”

Ngọn đèn dầu chiếu qua, vàng sáng hắt vào phần gáy trắng nõn của Thiện Thủy, ánh mắt hần lập tức bị hấp dẫn. Từ góc độ của hần nhìn sang, quần áo dưới cổ áo hơi lộn xộn, lộ ra một góc áo ngực xanh lá mạ, ôm thật chặt nơi bầu ngực trắng như ngọc của nàng, không lộ ra chút cảnh xuân mê người nào.

Đột nhiên hần thấy cổ họng xiết chặt lại, cả bụng dưới cũng chặt theo.

Trên chiến trường, nam nhân vừa sống sót trải qua một cuộc huyết chiến, trừ rượu mạnh, khát vọng nhất chính là mượn nữ nhân để phát tiết khoái cảm sau thắng lợi. Cơ thể nữ nhân trời sinh mềm mại dịu dàng, vừa vặn phù hợp với sự dương cương của nam nhân.

Hần cũng vậy.

Hần khổ tâm tính kế trận này rất lâu, dù không thấy khói thuốc súng, nhưng với hần mà nói, lại rất quan trọng. Một khi Chung Thái Sư mất đi Lưu Cửu Đức ở dưới trướng giữ phủ Hưng Nguyên sẽ như mất đi một cánh tay, sau này làm việc nhất định sẽ gặp nhiều khó khăn.

Thắng lợi to lớn như vậy, dĩ nhiên hần muốn ăn mừng một phen.

Thiện Thủy nghe hần không có động tĩnh gì, gương mặt nhìn lại, thấy hần đang nhìn mình chăm chăm, trong đôi mắt đen láy nhuốm màu tình dục, lập tức biết được ý hần. Tim đập mạnh, nhất thời hốt hoảng.

Hoắc Thế Quân lập tức tóm được sự thay đổi nhỏ của tiểu thê tử. Ánh mắt nàng nhanh chóng rũ xuống, nhìn chăm chăm một cảnh sen quần quýt thêu trên mặt đệm, lông mi hơi run run. Tầm mắt dời xuống chút nữa, ngay cả hân cũng có thể cảm thấy bộ ngực phập phồng dưới màu xanh lá mạ kia.

Hân rất thích xem màn này, trông nàng có vẻ vô cùng nhu thuận. Tâm tư vừa động, tay lập tức đưa tới, khoác lên vai nàng.

“Chàng còn chưa tắm.”

Thiện Thủy yếu ớt phun ra mấy chữ này.

Hoắc Thế Quân ngẩn ra, bỏ lại câu “Phiền phức” , nhưng cũng đứng dậy đến tịnh phòng.

Hân cũng có thói quen tắm giống Thiện Thủy, đều không cần người gần người hầu hạ. Trong tịnh phòng vốn để sẵn thùng nước lạnh lớn, Thiện Thủy nghe bên trong tiếng nước chảy ào ào, hít thở mấy cái thật sâu, cố gắng kiềm nén sự lo lắng của mình.

Tiếp theo. Nên ngủ.

Ngủ cũng tốt, sớm muộn cũng phải ngủ, hôm nay hân có giết người trước mặt nàng hay không, căn bản là không có liên quan gì.

“Mang y phục của ta vào đi!”

Nàng chợt nghe hân gọi mình. Rùng mình, vội điều chỉnh tâm tình, đi ra chỗ tủ lấy áo trong và quần của hân, giắt trên cánh tay đi vào tịnh phòng nối liền với phòng ngủ. Bước vào mới phát hiện hân đang cúi đầu lau nước còn đọng trên người, thấy nàng vào, hân ném cái khăn nhung to đang cầm trên tay xuống, vươn về hướng nàng.

Thiện Thủy không quen nhìn hân không mảnh vải che thân, vội để y phục lên trên tấm bình phong bằng Đàn Mộc khảm hoa, xoay người muốn ra ngoài. Hoắc Thế Quân kéo áo khoác tùy ý phủ thêm, hai bước đã chạy tới, từ sau ôm lấy Thiện Thủy. Thiện Thủy không phòng bị, chỉ cảm thấy dưới chân chợt nhẹ người lơ lửng, phát ra tiếng kêu sợ hãi nho nhỏ.

Hân dường như khá hài lòng, nhỏ giọng cười ha ha, ôm nàng sai bước vào phòng.

Thiện Thủy bị đặt trên giường, nhắm mắt chỉ chờ hân áp xuống, chờ giây lát lại không thấy đoạn sau. Mở mắt ra, mới thấy hân đang ngồi nghiêng trên giường nhìn mình mình. Y phục tùy ý khoác lên người hân, lớp lụa trắng như tuyết mềm mại buông lỏng trên vai, lộ ra một mảng lớn cơ thể màu nâu đồng rất tương phản.

Thiện Thủy không biết rốt cuộc hân muốn làm gì tiếp theo, vẫn còn đang lưỡng lự, Hoắc Thế Quân đã xoay mình lên giường rồi. Vòng cánh tay lật người, Thiện Thủy liền bị ôm nằm trên ngực hân.

Thiện Thủy cảm thấy tay hân đang nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài sau lưng nàng, nghe được hân hỏi mình: “Chuyện hôm nay, làm nàng sợ sao?”

Một cánh tay Thiện Thủy chống trên ngực hân, hơi nâng người lên, theo dõi ánh mắt của hân.

Trong mắt hân chiếu rõ bóng nàng. Nàng không biết những lời này rốt cuộc là ân cần, hay là đang châm chọc.

“Chàng cảm thấy thế nào?”

Cuối cùng nàng cũng trả lời.

Hân nở nụ cười, “Trách ta không nghĩ nhiều à. Sau này sẽ không như vậy nữa.”

Thiện Thủy miễn cưỡng cười theo.

“Nàng không thích ta, lại muốn sinh con thay ta, phải không?”

Hân nhìn chòng chọc nàng trong chốc lát, bỗng nhiên lại hỏi.

Trong lòng Thiện Thủy đột nhiên thấy phiền não, vì hân cứ lải nhải lằng nhằng mãi.

Sao không đi thẳng vào vấn đề luôn đi? Như vậy dứt khoát hơn nhiều. Không phải hấn cũng đang cần chuyện này sao?

“Ta đi thổi đèn trước.”

Thiện Thủy nhìn về phía ánh nến, nói lảng sang chuyện khác.

Trong mắt Hoắc Thế Quân thoáng qua một chút khó chịu, thu lại cái tay đang đặt trên tóc nàng, giọng nói cũng chợt lạnh mấy phần: “Không cần. Đốt đèn đi. Nhìn cho rõ.”

Thiện Thủy ồ một tiếng, hơi lúng túng.

Nàng cũng cảm thấy tâm trạng hấn đột nhiên thay đổi. Cứng lại trong chốc lát, đang nghĩ tiếp theo mình có nên chủ động không, bỗng nghe hấn nói: “Bộ dạng nàng thế này, ta làm gì còn hứng thú với nàng? Ta cũng không phải là chưa nhìn thấy nữ nhân. Cần làm thế nào, không cần ta dạy chứ?”

Thiện Thủy ngẩn ra, thấy hấn nhìn mình chằm chằm. Cuối cùng ngồi dậy, dưới ánh nhìn chăm chú từ từ cởi xiêm y ra, chỉ chừa lại cái yếm nhỏ xanh lá mạ và quần lót phía dưới.

“Cởi nữa. Đem động phòng, không phải nàng cởi rất thoải mái sao?”

Hấn quét mắt một vòng trên bờ vai cánh tay trần truồng của nàng, nhìn nàng như cười như không.

Thiện Thủy khẽ cắn môi dưới, liếc hấn một cái, thấy cả người hấn cũng trần trụi chẳng khác gì mình liền một mạch cởi hết ra.

Tầm mắt hấn quan sát cả thân người nàng, ngọn lửa chưa từng tắt đi trong mắt giờ bốc cháy càng dữ dội hơn, khàn khàn nói: “Nếu muốn sinh con, nàng có mấy phần bản lĩnh thì xuất hết ra đi.”

Thiện Thủy cắn răng, đứng bật dậy dạng chân trên bụng của hấn, cả người như rắn dán lên cơ thể hấn, áp lên dục vọng vốn đã sục sôi kia.

Hấn không phòng bị, sưng sốt, yết hầu hơi chuyển động lên xuống, lại bật cười, đặt tay sau lưng nàng, đè nàng xuống để ngực nàng dính sát vào người hấn, lúc này mới nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Lần trước nàng nói không thích hôn người khác. Ta lại khác. Nữ nhân nếu không dùng miệng hôn ta, ta không thể nổi hứng. Không phải nàng muốn sinh con trai ta sao? Vậy thì hôn ta, hôn đến khi ta hài lòng mới thôi.”

Thiện Thủy cuối cùng cũng hiểu rõ. Cho đến bây giờ nam nhân này vẫn đang canh cánh trong lòng chuyện nàng cự tuyệt hôn trong đêm động phòng.

“Hoắc Thế Quân, chàng quá đáng rồi đấy.”

Thiện Thủy không thể nhịn được nữa, dùng sức để tránh hấn đè. nhịn xuống tức giận trong lòng, ngẩng đầu nhìn chằm chằm khuôn mặt anh tuấn trẻ tuổi nhưng lại gian ác đến tột cùng trước mặt, gần từng chữ từng chữ.

Không sai, nàng muốn sinh con, nhưng người này quá vô sỉ rồi, lại ghi thù đến vậy.

Hoắc Thế Quân mỉm cười với nàng, giơ tay lên nhẹ nhàng mơn trớn một bên lông mày như gấm đen vừa cất của Thiện Thủy, nhẹ giọng dụ dỗ: “Không phải nhạc phụ bảo ta chỉ giáo nàng nhiều vào sao? Nhu Nhi ngoan, nhớ phải nghe lời. Đây chính là điều thứ nhất ta muốn dạy nàng, cực kỳ quan trọng đấy. Nàng nghe lời ta, ta sẽ tử tế với nàng. Đừng nói một đứa con trai, mười đứa tám đứa, cũng không vấn đề gì.”

Một bên là con, một bên là mặt mũi.

Thiện Thủy cứ nằm trên người Hoắc Thế Quân như thế. Hai người không ai nói gì nữa, bốn mắt nhìn nhau, giằng co.

20. Chương 20

Mặc Tử là kẻ chủ nghĩa thực dụng, lão Trang là người chủ nghĩa lãng mạn, Nho gia là điển hình hòa trộn thực tế và lý tưởng vào với nhau. Thiện Thủy rất cuộc thuộc về phái nào, trong 16 năm làm con gái ở Tiết gia, căn bản nàng không cần nghiêm túc lo lắng vấn đề nhân sinh như thế. Cho tới bây giờ, nàng phát hiện ra tình hình không đúng rồi. Nàng bị người ta đặt lên hỏa lò, không để ý một chút thôi sẽ biến thành một con gà Tây ngày Noel. Từ lo lắng sống còn khiến nàng đưa mình vào loại chủ nghĩa thực dụng.

Đây không phải là xã hội hiện đại. Thiện Thủy của ngày trước, nếu là lấy chồng không hợp ý, cũng có thể tự phát triển độc lập, cuối cùng đá đần ông cũng không thành vấn đề. Hiện tại nàng không có can đảm như vậy. Cho dù có nàng cũng chẳng còn đường sống.

Phụng chỉ lập gia đình. Trừ phi là nàng mắc phải tội lớn, hoặc là Tiết gia phạm phải tội gì lớn lắm nàng mới có thể rời khỏi cái ghế Vương phủ này, hơn nữa không phải vinh quang rời đi, mà là lưng đeo tiếng xấu hoặc tội danh mà đi.

Vô luận là tiếng xấu hay tội danh, nàng đều không chấp nhận nổi. Cho nên lựa chọn duy nhất chính là thỏa hiệp với hắn.

Đừng nói trượng phu là ai, nếu đã bước vào cánh cửa chính Vương phủ này rồi thì hiện tại cần phải suy nghĩ, về sau nên nhanh chóng thăng bằng gót chân như thế nào, an phận sống qua cả đời. Phụ nữ ở tình huống này, bình thường có hai cách. Loại thứ nhất là cố chiều chuộng, dùng hết mọi thủ đoạn là lay động lòng trượng phu. Loại thứ hai, sinh ỉn đứa con trai.

Trước đêm động phòng, không phải là Thiện Thủy không nghĩ tới muốn có được lòng của trượng phu. Không muốn cả đêm động phòng rồi trời sáng nhìn nhau mà chán ghét lẫn nhau. Nàng nhận thấy mình không có bản lĩnh khống chế một người đàn ông như vậy, cho nên phải lấy lùi làm tiến, sinh con trai của mình.

Tuyệt đối đừng bao giờ tin vào cái gì mà không tranh quyền thế, chỉ cần làm một sâu gạo trong hậu viện Vương phủ. Nhà mẹ đẻ không ai có thể giơ chân chống đỡ lưng cho nàng, lại không có tiếng nói của con trai nữa, Tiết Thiện Thủy nàng làm sao có thể kiếm sống được dưới quyền của Hoắc Thế Quân? Chứ đừng nói là sống yên trong Vương phủ này. Một người không được lòng trượng phu, là dòng chính thức nhưng dưới gối lại trống không, đến cuối cùng, e rằng thể diện của nhà đầu thông phòng bên cạnh tỷ thiếp được trượng phu cưng chiều cũng phải hơn hẳn nàng mấy phần.

Bây giờ, đối mặt với thử thách này tinh thần chủ nghĩa thực dụng của Thiện Thủy lại đến lần nữa.

Sở dĩ dùng “lần nữa” là bởi vì nàng và Hoắc Thế Quân chỉ mới lấy nhau trong mấy ngày mà đã xảy ra lác đác vài trận giao chiến chỉ để nói rõ một chuyện, nói đúng hơn nàng là kẻ chủ nghĩa thực dụng quá thất bại.

Nếu như nàng hoàn toàn thực dụng hóa, như vậy vừa mới bắt đầu đêm động phòng, đối mặt với ông chồng Hoắc Thế Quân này, nàng nên giẫm hết danh dự mặt mũi xuống chân, dụ dỗ chiều lòng người đàn ông này mới là vương đạo. Nhưng nàng cứ mâu thuẫn, vừa dùng tinh thần chủ nghĩa thực dụng hướng dẫn mình đi tới mục đích mà mình mong muốn, rồi lại bảo vệ ranh giới cuối cùng của mình vô cùng chặt chẽ.

Cái gọi là ranh giới cuối cùng, thật ra có cũng được mà không có cũng không sao. Ra vẻ thôi, nó là thứ mà con người tự cho là tấm bia danh dự cuối cùng, nếu thực sự ra sức quyết tâm lột xuống thì còn lại cũng không đáng giá một đồng, cái gì cũng bằng không.

Hiện tại, hoặc là nàng nhượng bộ hắn, gỡ bỏ ranh giới cuối cùng của mình, để hắn đạt được sự thỏa mãn trong lòng, từ đó đạt được mục đích của mình. Hoặc là, cứ như mấy lần trước, làm cho hắn cụt hứng bỏ đi.

“Nghe lời. . . .”

Tay Hoắc Thế Quân đột nhiên xoa nắm lên chiếc cằm của nàng, nâng ặt nàng hơi cao lên một chút, giọng nói cũng khàn hẳn đi.

Không chỉ có âm thanh khi hắn nói chuyện, giờ phút này trong cặp mắt hơi nhú lại của hắn còn có để lộ ra sự dục vọng vẫn đục càng nồng đậm.

Thiện Thủy cảm nhận được ngón tay cái hơi thô ráp của hắn đang miết lên da thịt trên cằm nàng, còn dùng sức hơi nặng. Cơ thể của hắn cũng căng cứng hơn. Lúc này cả người nàng đã không còn mảnh vải nào để che thân, toàn thân hắn gần như cũng trần trụi, nam nhân dương cương và nữ nhân mềm mại đã dính sát vào một chỗ, thậm chí nàng còn cảm thấy rõ ràng chỗ đó của hắn đang hùng hổ nóng bỏng và cứng lên.

Hắn đã như mũi tên lên dây nhưng vẫn không quên niềm kiêu ngạo của hắn, giữ nguyên phong thái của mình, trước tiên nhất định phải triệt để chà đạp nàng ở dưới chân, có vậy mới chịu thi ân ban bố cái loại mưa móc của hắn.

Sắc mặt Thiện Thủy liền biến đổi.

Giờ khắc này, nàng đã hiểu rõ, cuối cùng nàng cũng chỉ là một kẻ chủ nghĩa thực dụng nửa vời mà thôi. Dù là ngày trước, hay là hiện tại, hoặc là về sau, nàng có thể bỏ lại sau vài thứ, nhưng sâu trong tận đáy lòng vẫn hơi cố chấp giữ lại chút gì đó, tựa như thuốc độc tan trong máu thịt nàng rồi sẽ vĩnh viễn khó mà thay đổi được.

Nàng quay đầu đi, cũng bỏ lại bàn tay của hắn đang để dưới cằm mình, nàng khẽ mỉm cười trước cái nhìn chăm chú kinh ngạc của hắn, sau đó đưa tay mở ra bàn tay khác của hắn đang ấn ở phía sau lưng mình, trở người rồi lăn xuống khỏi cơ thể hắn nằm trở lại trên giường, thuận tay kéo tấm chăn che lại nơi vùng ngực và bụng của mình.

Sự kinh ngạc đầu tiên hiện lên trên mặt Hoắc Thế Quân rất nhanh liền biến thành tức giận mơ hồ cùng với dục vọng nồng đậm vốn đang có hòa lẫn vào cùng một chỗ, vẻ mặt hết sức quái dị, ngay cả tiếng hít thở cũng lộ ra mấy phần lạnh băng bén nhọn.

“Đây chính là thái độ của nàng?” Hắn dùng một cánh tay chống nửa người lên, lạnh lùng nhìn nàng nói, “Nàng thực sự đã nghĩ kỹ cho tương lai về sau?”

Trên mặt Thiện Thủy vẫn nở nụ cười yếu ớt, đưa ra một cánh tay tuyết trắng học theo kiểu mới vừa rồi của hắn, đầu ngón tay xoa lên chiếc cằm lúc này đang căng cứng ra của hắn, rồi trượt xuống trái cổ hắn vuốt nhẹ nhẹ. Thấy hắn cứng đờ bất động, sắc mặt càng lúc càng quái dị. Lúc này mới nhìn hắn khẽ thở dài, như có chút buồn rầu nói: “Ta vẫn chưa nghĩ gì cho tương lai sau này. . . . Về sau thế nào ư, ta cũng không biết nữa. . . . Đợi ta nghĩ xong rồi ta sẽ nói cho chàng biết ha. . . . Có được không?”

Hoắc Thế Quân vốn đã rất tức giận, không ngờ khi nghe vậy là càng tức giận hơn. Nhưng hiện giờ trông thấy dáng vẻ tỏ ra rất vô tội lại còn buồn rầu đó của nàng, giống như đang làm nũng. Bàn tay đó thậm chí còn to gan dám sờ lên trái cổ của hắn, nơi hầu kết được tiếp xúc với đầu ngón tay của nàng giống như có sợi lông nhung mượt mà lướt qua lại ở trên đó, vừa tê dại vừa ngứa ngứa, cái cảm giác này thậm chí còn xua tan được cơn tức giận vốn có trong hắn.

Cuối cùng hắn tóm chặt bàn tay đó của nàng, ngăn cản nàng tiếp tục quấy rối, trở người qua một cái tới gần chỗ nàng, tiện thể cũng phát vạt áo ra phía sau người mình, áp gương mặt tới sát nàng, áp sát gần như tới cả chóp mũi nàng, nhìn nàng bằng đôi mắt xấu xa rồi mới thấp giọng thông thả chậm rãi nói: “Là nàng muốn sinh con chứ không phải là ta. Từ nay về sau, nàng còn rất nhiều thời gian mà, cứ từ từ suy nghĩ. . . .”

Ngay lúc này, ngoài cửa chợt vang lên giọng nói của ma ma người gác cửa đêm ở Lương Minh Hiên: “Thế tử nghĩ chưa ạ? Trưởng thị vệ nhờ tôi đến truyền lời, có chuyện gấp ạ.”

Thiện Thủy đang hết sức tập trung tinh thần, bất thành linh bị giọng nói này làm cho giật cả mình. Hoắc Thế Quân cũng hơi khựng lại rồi cau mày, nhưng rất nhanh liền trở người lại bước xuống đất cấp tốc mặc quần áo vào. Mặc quần áo xong hắn cũng không thèm quay đầu liếc mắt nhìn Thiện Thủy thêm lần nào cứ thế mà mở cửa bỏ đi, tiếng bước chân mạnh mẽ nặng nề rất nhanh biến mất khỏi bên tai Thiện Thủy.

Đêm khuya như vậy, nếu không phải có đại sự gì không bình thường, có lẽ Hoắc Vân Thần tuyệt đối sẽ không tùy tiện tới đây truyền lời mời gấp như vậy. Thiện Thủy nhớ tới sắc mặt nặng nề của Hoắc Thế Quân lúc rời đi, càng thêm khẳng định suy nghĩ này.

Hoắc Thế Quân là người lấn lộn ở trong triều đình, ngộ nhờ hắn có chuyện không may thì nàng cũng xui xẻo theo. Thiện Thủy dĩ nhiên hiểu rõ chuyện này. Nhưng trước mắt, lo lắng suông vốn cũng không ở trong

phạm vi suy nghĩ của nàng. Mặc dù nàng không hiểu rõ lắm chuyện của triều đình, nhưng chỉ dựa vào trực giác nàng cảm thấy sẽ không dễ dàng có chuyện không may nào đến với hần đầu.

Máu lạnh, tâm lạnh, xảo trá, có thù tất báo, hơn nữa còn được hoàng đế cưng chiều. Một người như vậy nếu có thể dễ dàng bị lật đổ, vậy nàng cũng đành phải tự nhận phần xui xẻo đó thôi.

Nàng ngồi dậy mặc vào lại quần áo, một mình nằm ở trên chiếc giường rộng lớn đợi một lúc vẫn không thấy hần về, rốt cuộc chống không nổi cơn buồn ngủ nữa sau đó ngủ luôn một giấc.

Hoắc Thế Quân cả đêm không về.

Ngày hôm sau lúc Thiệu Thủy rửa mặt chải đầu, gọi ma ma truyền lời đêm hôm qua vào hỏi thăm tỉ mỉ tình hình lúc ấy.

Ma ma đứng cạnh bên nói: “Trưởng thị vệ đến theo lối cửa hông, lúc đến có vẻ như rất vội vã, một hai bắt tôi phải dậy ngay lập tức. Tuy hần không nói có chuyện gấp, nhưng tôi trông thấy thần sắc trên mặt hần như có viết chữ gấp vậy, vì thế mới lớn gan đi gọi Thế tử. Về phần đã xảy ra chuyện gì tôi cũng không biết. Chỉ thấy hần nói mấy câu với Thế tử rồi sau đó hai người cùng nhau đi luôn tới giờ.”

Thiệu Thủy thấy không hỏi được gì, liền bảo ma ma lui ra ngoài.

Đầu nàng vẫn để Bạch Quân chải cho. Kiểu tóc hôm nay là một búi tóc bích hợp mà cô dâu mới cưới thường hay dùng, ở chính giữa được cài lên kim trâm có đính chữ vui mừng song hỷ, Bạch Quân mở ra lọ son phấn hoa xanh xinh đẹp, đang muốn chọn một ít lấy ra ngoài, bỗng nhiên nàng ta thét chói tai, cái nắp cũng bị nàng vứt văng ra ngoài thật xa rồi rơi xuống mặt đất vỡ nát.

“Sâu!”

Bạch Quân sợ hãi kêu lên.

Thiệu Thủy bị nàng dọa cho giật mình, theo hướng tay nàng chỉ nhìn tới, trông thấy trong lọ phấn hoa bò ra năm sáu con sâu vàng xanh còn có lông, có mấy con như bị ngộp chết rồi nhưng có mấy con vẫn còn sống, chúng vẫn đang bò tới bò lui bên trong lọ.

Thiệu Thủy cũng thấy thật là ghê tởm, da gà tóc gáy đều dựng đứng hết lên. Năm sáu đại nha đầu trong Vương phủ và Lâm nhũ mẫu đang đứng hầu ở bên ngoài chờ gọi nghe tiếng thét của Bạch Quân vội vàng chạy vào, khi trông thấy những con sâu lông sắc mặt bọn họ đều biến đổi khác nhau, Lâm nhũ mẫu giận dữ la âm lên: “Là do kẻ nào làm! Lại có thể hèn hạ. . . .”

Lâm nhũ mẫu đang mắng nửa chừng bỗng như nghĩ tới điều gì, đột ngột ngậm miệng lại không nói nữa, sắc mặt cũng hết sức khó coi.

Thiệu Thủy nhìn lướt qua một vòng qua nhóm nha đầu ở Vương phủ, thấy mọi người đang đưa mắt nhìn lẫn nhau sau đó rồi rút cúi đầu nhưng không có ai lên tiếng nói gì bởi vì trong lòng đã hiểu rõ. Chắc là ngày hôm qua thừa dịp nàng không có ở đây, trong phòng không có người của nàng mới tranh thủ thời gian mà bỏ vào. Chỉ là không biết có phải là người của Linh Lung sơn phòng đến đây, hay là nhóm nha đầu trong Lương Minh Hiên của mình nghe lời người khác sai khiến bỏ vào. Đúng lúc nhân cơ hội này cũng muốn tìm hiểu ngọn nguồn, vì thế liền nói: “Ta chỉ dùng số son phấn này vào sáng sớm. Sáng hôm qua vẫn còn dùng bình thường nhưng hôm nay bỗng nhiên xuất hiện ra mấy thứ dơ bẩn này. Hôm qua Bạch Quân và Vũ Tình theo ta về nhà nương ta, trong căn phòng này chỉ còn lại mấy người các người ra vào. Không phải là các người thì là ai?”

Khi nói chuyện, nàng cẩn thận quan sát sắc mặt của mấy nha đầu hầu hạ. Trong đó có hai nha đầu hầu hạ vệ sinh thường ngày cho Hoắc Thế Quân, mặc dù họ đang cúi đầu nhưng trong mắt lại có vẻ không đồng ý. Biết Hoắc Thế Quân và nàng không hòa hợp, e rằng sớm muộn gì cũng rơi vào trong mắt mấy người họ, trong lòng có ý coi thường sự tồn tại của nàng, dĩ nhiên không coi lời nàng nói là quan trọng rồi. Sắc mặt những người còn lại thì hơi có chút hoảng hốt. Vì thế tiếp tục lạnh giọng nói: “Ta biết mấy người các người là người trong Vương phủ, nhờ một cọng lông tơ còn hơn muốn rút eo của người khác. Ta chỉ vừa vào của tất nhiên là không được lọt vào mắt thần của các người. Có điều, dù thế nào đi nữa thì ta cũng là Thế tử phi được cưới hồi hoàng, kiệu lớn tám người khiêng bước vào cửa. Người trong biệt viện này đương

nhiên ta không thể làm gì được, nhưng nếu nhóm người các người đều bị đưa đến Lương Minh Hiên, tương lai hơn kém nặng nhẹ thế nào, ta còn có thể đoán đo cân nhắc lại...”

Trong khi nàng còn đang nói thì một nha đầu tên Lục Cẩm liền ‘phụp phụp’ quỳ gối xuống nói: “Dạ, là ngày hôm qua nhân lúc Thế tử phi cùng mấy tỷ tỷ không có ở đây, Thu Quỳ ở bên Linh Lung sơn phòng tới đây bỏ vào ạ, còn căn dặn không cho phép mọi người nói ra chuyện này với ai. Nếu có ai dám nói ra, công chúa sẽ không tha cho chúng tôi. Cầu xin Thế tử phi lượng thứ.”

Thiện Thủy nói: “Có phải còn căn dặn các người phải thông báo lại cho cô ta tất cả mọi chuyện của ta ở chỗ nữa đúng không?”

Lục Cẩm run lên, run giọng nói: “Dạ.”

Thiện Thủy khẽ nhủ mày, bảo mấy nha đầu này đi ra hết. Lâm nhũ mẫu đang cảm lo phần muốn đi ra ngoài thì chợt thấy Vũ Tình đi vào, trên tay còn cầm thứ gì đó, vẻ mặt oan ức bất bình. Đến trước mặt Thiện Thủy để vật cầm trên tay lên bàn. Thiện Thủy lập tức nhận ra ngay, chính là quà ra mắt nàng tặng cho cô em chồng Hoắc Hi Ngọc vào ngày thứ hai sau tân hôn, dùng ý tưởng song hỉ thêu một đôi phiến sáo và hầu bao. Nhưng bây giờ đã hoàn toàn thay đổi, phiến sáo và hầu bao vốn được thêu tranh chữ bướm đậu trên cây hạnh màu hồng, còn hiện tại đã trở thành vải vụn, lộn xộn lẫn lộn chất thành một đồng ở phía trên còn dính chút bùn. (phiến sáo là túi để bọc lại cây quạt xếp ý)

Vũ Tình tức giận nói: “Cô nương, cô nhìn xem. Vừa sáng sớm em dắt Sước Sước đi dạo loanh quanh tản bộ ở trước đình, Sước Sước chui vào cây tường vi bên tường viện nên em mới đi gọi nó, vì thế mới nhìn thấy mấy thứ này bị vứt dưới gốc cây. Em nhận ra giống với lễ vật song hỷ mà cô đã tặng. Không ngờ nó lại cắt thành như vậy! Có lẽ hai ngày trước đã ném chúng lại vào viện của chúng ta rồi, nhưng không ai phát hiện ra. Cô ta đúng là hiếp người quá đáng mà!”

Thiện Thủy nhìn tới một đồng nát vụn trên bàn. Vừa nãy mới nhìn thấy mấy con sâu lông kia, hiện tại ngược lại thấy chuyện này vốn cũng chẳng có gì. Thở dài một hơi, trong mắt ẩn hiện ý cười nói: “Ta còn tưởng là chuyện gì chứ. Đồ tặng cho cô ta rồi thì là của cô ta, cô ta thích cắt thì cứ cắt, ngàn vàng còn khó mua được tấm lòng nữa mà, huống chi chỉ là hai vật nhỏ ấy chẳng đáng bao nhiêu tiền. Hơn nữa cũng không phải do ta làm, cắt thì cắt thôi có gì đâu mà phải tức giận như thế.”

“Nhưng rõ ràng là cố tình làm cho cô mất mặt mà!”

Vũ Tình bĩu môi oán hận nói.

Thiện Thủy nói: “Nếu ta nghĩ rằng mất mặt thì nó sẽ là mất mặt, còn nếu như ta không xem nó ra gì thì nó cũng chỉ là một chuyện chẳng đáng để ta quan tâm.”

Vũ Tình vênh môi nói: “Bởi vì cô nương là người dĩ hòa vi quý! Còn em chỉ là một nha đầu, lời nói cũng chẳng có trọng lượng! Cứ xem như em chưa nói gì là được!”

Thiện Thủy thấy vẻ mặt Vũ Tình không phục. Suy nghĩ một chút, liền gọi Bạch Quân và Lâm nhũ mẫu đến gần bên cạnh rồi nói: “Mọi người thay ta bất bình, trung thành với ta, đương nhiên ta hiểu tấm lòng của mọi người. Nhưng cô em chồng này thân phận cao quý, không dễ đụng tới được. Điệu bộ cô ta vào mấy ngày trước mọi người đều đã nhìn thấy rồi đấy, đương nhiên ta lại càng hiểu rõ hơn. Ta cũng không hề thấy vui về gì khi ở sống chung với một cô em chồng như thế. Nhưng chị dâu như ta mới vào cửa chưa được mấy ngày, nếu vì chút việc con con này mà làm âm ỉ đến tai mẹ chồng. Coi như mẹ chồng ra mặt nói thay ta thì cùng lắm bà cũng chỉ răn dạy mấy câu mà thôi. Sau đó thì sao, vốn như thế nào vẫn sẽ như thế đó, không chừng còn tồi tệ hơn. Ta sẽ bị người khác nói xấu sau lưng, nói ta hẹp hòi nhỏ mọn không được lòng người.”

Lâm nhũ mẫu vội vàng gật đầu, nhìn Vũ Tình nói: “Cô nương nói rất đúng. Người cũng đừng làm căng quá. Hôm nay chúng ta không thể so với chuyện trong nhà trước đây, mọi chuyện đều phải cẩn thận, nói ít đi một câu là tích đức cho cô nương của chúng ta.”

Trong lòng Vũ Tình vẫn không phục, nhỏ giọng nói: “Vậy chẳng lẽ sau này cứ để mặc cho cô ta tùy tiện bắt nạt chúng ta hay sao?”

Thiện Thủy khẽ mỉm cười, nói: “Trận ồn ào nhỏ này, cùng lắm chỉ là một đứa trẻ con đến nhà quậy phá thôi, cứ mặc kệ cô ta đi. Nếu cô ta thật sự còn không yên phận nữa, dĩ nhiên ta cũng sẽ không tùy ý để cô

ta cần quấy. Trong lòng ta tự có tính toán. Dù gì mấy người các người cũng đều là tâm phúc của ta, tương lại ta còn trông cậy vào mọi người nhiều mà. Lời nhũ mẫu vừa nói không sai, nơi này không thể so với nhà mình. Sau này các người càng phải nên cẩn thận lời ăn tiếng nói, đừng để bị người ta nắm thóp mà bắt bẻ mình, đó mới là đúng quy cách.”

Lâm nhũ mẫu cùng Bạch Quân gật đầu, Vũ Tình cũng hiểu được lợi hại trong đó cuối cùng cũng đồng ý.

Thiện Thủy suy nghĩ một chút, tới bên tai Lâm nhũ mẫu nói: “Mấy đại nha đầu này phân đến tiền đình đi. Dù sao Lương Minh Hiên cũng lớn, thư phòng, phòng khách buồng lò sưởi tùy người sắp xếp, nhưng không được gần nội viện ta nửa bước. Giữ lại Lục Cẩm kia giúp việc trong phòng, để nàng hầu hạ vệ sinh hằng ngày cho Thế tử. Tránh để người Vương phủ nói ta chèn ép người, một người cũng không chịu dùng.”

Lâm nhũ mẫu hiểu ý gật đầu nói: “Hiểu rồi. Nàng ta chính là đại diện trang trí ỹ nhân bình đẳng.”

Thiện Thủy nhin không được bật cười nói: “Mỹ nhân bình đẳng gì chứ. . . . Nàng ta đối xử với ta thế nào, ta cũng sẽ đối lại như thế.”

21. Chương 21

Sau trận phong ba nhỏ nhỏ vào sáng sớm, Thiện Thủy liền đi tới Noãn Các ở Thanh Liên Đường, Vương phi thường hay dùng điểm tâm ở nơi đó. Thiện Thủy vừa mới tới trước cửa thì nghe thấy tiếng lạo xạo giữa nhiều bước chân, Hoắc Hi Ngọc đang khoác cánh tay Vương phi đi vào trong đi theo ở phía sau là một đám người hầu. Vừa nhìn thấy Thiện Thủy trong mắt liền lộ ra vẻ hả hê khiêu khích, đến khi phát hiện vẻ mặt nàng vẫn không có gì lạ mới quay sang cung kính thỉnh an buổi sáng với mẫu thân mình, rồi lại cười chào hỏi nàng, không thấy chút vẻ kỳ lạ nào trong lòng cũng nghi ngờ cứ đứng im bất động mà nhìn chằm chằm vào nàng.

Wương phi ngồi vào chỗ của mình, đồ ăn sáng rất nhanh được đưa lên.

Người ở phòng bếp biết khẩu vị Vương phi thanh đạm, ăn cũng không được nhiều, đồ ăn sáng luôn đơn giản, nhưng cũng không dám chậm trễ. Hôm nay dâng lên cháo gạo thơm Ngọc Điền, sủi cảo nhân tôm, bánh sợi củ cải ở Hạ Khẩu cùng với ngọc mắng dương xỉ, chân giò hun khói Vân Phiến, lười vịt chân ngỗng ướp rượu và trà hạnh nhân cùng mấy loại bánh ngọt sữa bò củ ấu thơm ngon mà Hoắc Hi Ngọc thích ăn, bày đầy cái bàn vuông nhỏ.

Sáng hôm nay Diệp Vương phi mới biết được chuyện ngày hôm qua Hoắc Thế Quân bị ám sát qua lời kể của Hoắc Hi Ngọc, gọi Phùng Thanh tới hỏi thì lại biết hôm qua nửa đêm hắn bị thị vệ Hoắc Văn Thần gọi đi rồi không biết kết cục ra sao. Trong lòng lo âu giờ phút này làm gì còn có tâm trạng để ăn những thứ này? Vậy gọi Thiện Thủy đến bên cạnh rồi hỏi đầu đuôi sự việc.

Thiện Thủy còn chưa kịp mở miệng, Hoắc Hi Ngọc đã hừ một tiếng nói: “Nương, ngày hôm qua ca ca là đi theo nàng ta hỏi môn mới bị đâm. Nàng ta trở về cũng không nói tiếng nào gạt nương. Nếu không phải là con hỏi thăm Phùng Thanh mấy câu mới biết chuyện có lẽ đến giờ nương cũng chẳng hay biết chuyện gì. Thật là khiến người thất vọng đau lòng.”

Hôm qua Thiện Thủy về đến nhà, sợ dĩ không nói với Vương phi chuyện trên trên đường đi bị ám sát là đã cẩn thận suy tính. Tuy nàng chỉ vào cửa được mấy ngày nhưng cũng nhận ra quan hệ lạnh nhạt giữa bà và Hoắc Thế Quân, vì thế mới không thông báo mọi chuyện với bà. Mặc dù bị ám sát nhưng nếu đã biến nguy thành an, nàng đoán rằng Hoắc Thế Quân chưa chắc đã muốn để Vương phi biết. Nếu như mình lảm mồm nói ra, nói không chừng còn tự làm cho hắn quở trách mình. Do đó mà nàng mới không nói. Bây giờ nghe Hoắc Hi Ngọc làm khó dễ, nàng cũng sớm đã nghĩ tới chuyện này vì vậy lập tức nói: “Nương, không phải là con giấu người, mà là Thiếu Hành đã đặc biệt căn dặn con, bảo con đừng nên nhắc tới chuyện đó trước mặt nương, sợ làm cho nương lo lắng thế nên con mới không nhắc đến ạ.”

Hồng Anh nghe vậy cũng vội tiếp lời: “Thế tử thật có lòng nghĩ cho Vương phi.”

Trên mặt Diệp Vương phi lúc này mới nở nụ cười, hỏi Thiện Thủy chuyện đêm qua. Thiện Thủy thành thật nói: “Đêm qua lúc Thiếu Hành về phòng thì đã rất khuya. Nằm ngủ chưa được bao lâu là Thị Vệ trưởng liền tới gọi đi gấp, chàng đi đến giờ vẫn chưa về. Con cũng định đến nói với nương chuyện này, cho nên sáng sớm đã đến hỏi thăm ma ma gác cửa nhưng vẫn không có tin tức gì.” Nói xong liền cúi đầu im lặng.

Trên mặt Diệp Vương phi lộ vẻ lo lắng, cũng là Hồng Anh tiếp lời: “Thế tử công việc bận rộn, có lẽ nhất định lúc này đang có công vụ khẩn cấp, không chừng đợi làm xong xuôi rồi mới về. Nếu Vương phi vẫn còn không yên tâm hãy bảo Phùng Thanh đi nghe ngóng hỏi thăm là được.”

Hôm qua Hoắc Hi Ngọc thừa dịp trong phòng Thiện Thủy không có người phái thị nữ Thu Quỳnh đi qua ném côn trùng vào, lại cắt hầu bao vứt vào trong tường hoa ở Lương Minh Hiên, sáng nay vốn thầm nghĩ sẽ được nhìn thấy dáng vẻ sợ sệt suy sụp của Thiện Thủy. Nếu như cô ta có tố cáo với Vương phi hay ca ca đi nữa thì mình cũng không sợ, chết cũng không thừa nhận mình có liên quan là được, đoán chắc họ cũng hết cách với nàng. Không ngờ lúc này gặp mặt cô ta lại vẫn tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra, không thấy có gì khác lạ. Càng nhìn càng không vừa mắt, không nhịn được lại lên tiếng châm chọc nói: “Chị dâu à, tỷ cũng quá vô tâm rồi. Ca ca ta nửa đêm bỏ đi như vậy tỷ cũng không hỏi cho rõ ràng khiến cho nương và muội thật lo lắng.”

Dù là khoe mặt Thiện Thủy cũng không hề dành cho nàng, chỉ nhìn thẳng vào Vương phi nói: “Quả thực là lỗi của con dâu ạ. Lần sau nếu có như vậy nữa con nhất định sẽ hỏi trước cho rõ ràng.”

Vương phi than nhẹ nói: “Tính khí nó cứ như vậy, con vừa vào cửa, sau này từ từ rồi sẽ quen cũng không phải lỗi của con. Mà thôi, nếu nó xong chuyện thì sẽ tự mình trở về, trước đây cũng đã từng như vậy rồi. Con qua đây ngồi xuống cùng ăn chút đi, không cần đứng hầu ta.”

Lúc Thiện Thủy cũng đi tới nhưng đương nhiên là không phải ăn điểm tâm, mà cười nói: “Đa tạ Nương. Nhưng hầu hạ nương là bổn phận của con dâu phải làm, nương dùng ngon miệng là được rồi ạ.” Dứt lời liền đứng qua cùng với Hồng Anh thêm cháo kèm theo món ăn cho Vương phi. Bầu không khí bỗng nhiên chìm trong im lặng, xung quanh chỉ còn nghe thấy được tiếng lanh lảnh hơi nhỏ của thìa thìa và chén đĩa chạm nhau.

Vương phi dùng xong bữa sáng sau đó cùng Hồng Anh đi đến Phật Đường niệm Kinh, Thiện Thủy thì cùng Bạch Quân đi về Lương Minh Hiên. Vừa mới ra khỏi Noãn Các được mấy bước thì nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân lộc cộc theo đến, Hoắc Hi Ngọc chạy vọt lên tới trước mặt cản lại đường của nàng.

Chân mày Thiện Thủy hơi nhíu lại, gọi thẳng nữ danh của nàng ta: “Ngọc Nương còn có chuyện sao?”

Hoắc Hi Ngọc nghi ngờ quan sát nàng mấy lần, rốt cuộc vẫn phải không nhịn được đặt câu hỏi: “Sáng nay tỷ trang điểm, có nhìn thấy gì không?”

Thiện Thủy lúc này mới làm bộ như chợt hiểu ra ồ lên cười nói: “Chỉ có phát hiện ra trong lọ phấn có mấy con sâu nhỏ không biết chui từ đâu ra, khiến cho tất cả mọi người đến vây xem một hồi nhưng cuối cùng đều thấy đấy chỉ là sâu phấn mà thôi. Tuy nói không có gì, nhưng cũng có một số người bị dọa sợ sau đó rồi cũng ném chúng đi. Nếu Ngọc Nương có hứng thú với nó như vậy thì để lần tới có sâu phấn lần nữa, tẩu tử nhất định sẽ giữ lại nó trước rồi gọi muội đến xem.”

Hoắc Hi Ngọc tức giận đến mức âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, hai mắt tròn tròn xoe.

Thiện Thủy nói dứt lời xong cũng chẳng thèm quan tâm đến nàng nữa, vòng qua người nàng bỏ đi thẳng một nước. Đến khi đi tới tường hoa ở Lương Minh Hiên, Bạch Quân có chút không yên lòng quay đầu lại liếc mắt nhìn rồi nhỏ giọng nói: “Cô nương, có khi nào cô ta sẽ lấy cái gì khác nữa mà ném vào viện chúng ta hay không?”

Thiện Thủy nói: “Cởi chuông phải do người buộc chuông. Thế tử không có ở đây, chúng ta tốt nhất cứ nên ở chỗ của mình. Chờ Thế tử trở lại, nếu nàng ta còn muốn ném thì tốt. Ta sẽ ngồi đợi nàng ta ném. Tốt nhất làm cho tình hình nghiêm trọng hơn một chút, đừng chỉ là mấy loại đậu đá nho nhỏ hay sâu phấn như thế này!”

~Hoắc Thế Quân đi chuyến này cũng mất bốn năm ngày. Đến ngày hai mươi sáu tháng tám, một ngày lâm triều vốn cũng không có chuyện gì khác ngày thường. Sau nạn hạn hán ở miền Nam, lá thư báo nguy như

tuyệt rơi bay vào Kinh Sư, hộ bộ Công Bộ loay hoay bề đầu sút trán, hai phái nội các Chung Mục luôn tranh đấu gay gắt trong triều cũng biết lúc này không thể chọc Hoàng đế phiền lòng, không hện mà cùng dừng công kích lẫn nhau. Hiện tại nạn hạn hán kéo dài, lâm triều nghị luận nhiều chuyện kết thúc cừu tế hơn, đang giữa mảnh trầm muộn kết thúc thì Tả Đô Ngự Sử trình lên một phong thư thỉnh tội có huyết ấn của ngàn người đến từ Hưng Khánh phủ. Cảnh Thái đế ngự lâm qua, hiển nhiên giận tím mặt, thái giám chấp sự đọc diễn cảm trước mặt mọi người. Văn võ đại thần trên triều thể mới biết Hưng Khánh phủ lại khơi ra chuyện lớn như vậy. Triều đình nhất thời thay đổi sự ngột ngạt lúc trước, chúng thần người một lời ta một câu, lúc người hai phái mặt đỏ tới mang tai, Hoàng đế tức giận bãi triều. Ngày tiếp theo, đầu mỗi nhận hoàng mệnh, cho đòi các bộ trong triều cùng hạ hạt các tynh, khiển trách Lưu Cửu Đức thừa tư hồng hách, ngang ngược tung hoành tứ phía, bãi chức Tiết độ sứ, áp giải vào kinh, giao do Đại Lý Tự hình thẩm, Tiết độ sứ tân nhậm do Hoắc Thế Quân tạm dẫn, đầu tháng sau liền xuất phát từ kinh đi về phía Tây.

Thánh mệnh này, giống như một bom nổ dưới nước trong triều. Chung Thái Sư vốn là thái sơn băng vu trước mặt cũng không thay đổi sắc mặt cuối cùng lại vỡ nát hết, âm thầm cắn răng nghiêng lợi đâm ngực giẫm chân nhưng lại không thể làm gì được.

Ai nấy đều thấy được, Hoàng đế đã sớm muốn trấn áp Hưng Khánh phủ tóm lại vào tay mình, chỉ khổ nỗi không lấy được cơ gì. Mà phong thư này như giáng từ trên trời xuống, rốt cuộc cũng cho hắn có thể danh chính ngôn thuận có cơ hội ban chiếu. Mà Hoắc Thế Quân ở trong này rốt cuộc đóng vai nhân vật nào người người biết rõ, rồi lại không người dám hết sức chắc chắn. Chỉ có thể khẳng định rằng, Hoàng đế bây giờ cần một người đi giúp hắn cần quét hoàn toàn Lưu Cửu Đức nhiều năm chiếm sức ảnh hưởng, lần nữa xây một Thiết Sư hoàn toàn trung với triều đình. Người này nhất định phải rất có khả năng, có sát phạt tàn nhẫn, quan trọng nhất là, hắn nhất định phải khiến Hoàng đế hoàn toàn tin tưởng. Trừ Hoắc Thế Quân, cả triều không còn người thứ hai.

~Người của Vĩnh Định Vương, đến ngày hai mươi bảy tháng tám mới biết tin này. Cùng tin này, Hoắc Thế Quân biến mất mấy ngày nay rốt cuộc cũng xuất hiện trước mặt Thiện Thủy.

Lúc hắn trở lại là khi hoàng hôn, bước vào Lương Minh Hiên trong ánh chiều tà sải đi đến chỗ Thiện Thủy. Nhìn từ xa, trong ấn tượng của Thiện Thủy nam nhân kia vẫn không có gì khác, trên người hắn vẫn mặc bộ quần áo của cái đêm rồi đi. Lúc đến gần trước mặt nàng mới phát hiện ra khuôn mặt mệt mỏi của hắn, trên gương mặt thậm chí còn mọc ít râu. Thấy Thiện Thủy nhìn mình thì hắn hơi mỉm cười với nàng. Giống như đã hoàn toàn quên bầu không khí không được tự nhiên giữa hai người xảy ra vào đêm trước khi đi, sau đó tiếp tục đi thẳng về phòng ngủ. Thiện Thủy đang do dự trong chốc lát rồi cũng đi theo hắn vào, thấy hắn đã mở rộng hai chân ngã cái phịch lên giường rồi ngủ ngay, thậm chí ngay cả xiêm áo cũng không cần thay.

Thiện Thủy không cho người khác đánh thức hắn, chỉ đắp cho hắn tấm chăn sau đó tự mình đi báo tin cho Vương phi. Sau khi trở lại, một đêm này nàng cũng không lên giường ngủ cạnh hắn mà là ngủ ở sập phản quý phi, cứ ngủ qua cả đêm như thế. Khi trời hửng sáng, bỗng nhiên có cảm giác như có đang bế mình đi, hơi mở mắt ra thì thấy Hoắc Thế Quân đang bế mình lại nằm lên giường.

Mắt hắn vẫn còn hơi lờ mờ xuống, nhưng ánh mắt lấp lánh. Giấc ngủ cả đêm khiến tinh thần hắn trông năng sớm xem ra rất tốt.

Hắn bế Thiện Thủy về giường xong sau đó hắn đi vào tịnh phòng tắm rửa. Đến lúc đi ra đã cạo râu trên mặt, trên người mặc áo dệt thưa màu thiên thanh như cũ, tóc dài ẩm ướt chỉ tùy ý xoa trên vai. Thiện Thủy còn thấy một giọt nước từ trên trán chảy dần của hắn đang lăn xuống thật nhanh, lăn qua chiếc mũi thẳng tắp rồi lăn thẳng xuống cằm sau đó xuống tới yết hầu hơi nhô ra của hắn, cuối cùng giọt nước ấy đã hòa vào mái tóc thấm ướt dán chặt ở trên ngực trong áo lót của hắn.

Một người đàn ông trẻ tuổi đứng trong ánh nắng ban mai, hắn có một cơ thể bền chắc vô cùng sung mãn lực lượng, một bên tóc đen vẫn còn nhỏ nước, hắn cúi người mặc thanh y, trong đôi mắt phượng xinh đẹp kia rốt cuộc lộ ra được ý cười nhân nhật hiếm thấy như một tia nắng sớm đơn giản mà thuần túy.

Hắn như chú ý tới nàng đang ngạc nhiên nhìn mình, tự đắc cười một tiếng với nàng lộ ra hàm răng trắng ngay ngắn. Thiện Thủy lập tức như không có việc gì đảo mắt sang hướng khác. Đường như hắn có phần không vui, cũng quay đầu sang chỗ khác giọng điệu cứng nhắc nói: “Quần áo ta đâu!” Vì vậy lớp băng

mỏng bao phủ cả căn phòng này chỉ vì một câu nói của hắn mà ngay lập tức tan rã.

Thiện Thủy đứng lên đi gọi Bạch Quân Vũ Tình cùng với Lục Cẩm đi vào, đợi hắn mặc xong quần áo đầu tóc cũng búi lại gọn gàng chỉnh tề, mới bảo bọn nha đầu đi ra ngoài trước, đến khi trong phòng chỉ còn hai người nàng và hắn lúc này mới nhỏ giọng hỏi: “Ta nghe được đầu tháng sau chàng phải đi Hưng Khánh phủ, phải đi mất bao lâu?”

Hoắc Thế Quân thờ ơ nói: “Ít thì một năm, lâu hơn nữa thì chưa biết.”

Thiện Thủy chần chừ chốc lát, rồi cuộc cãi vã hỏi: “Có thể đưa ta đi cùng không?”

Chân mày hắn hơi nhướng lên, hắn dùng giọng điệu khiến cho người ta phải hận nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nàng nói xem?”

Thốt ra ba chữ này xong hắn liếc mắt nhìn chằm chằm nàng một lúc rồi xoay người bỏ đi ra ngoài.

Thế tử cũng không tính đưa thế tử mới cưới đi theo. Vào một buổi sáng sớm hai phu thê họ đi đến vấn an Vương phi, Vương phi nhắc tới thì chính miệng hắn đã nói. Cả câu lúc đó là như vậy: “Hưng Khánh phủ ở Tây Bắc lạnh khủng khiếp, dân thì hung hãn, lại có ngoại tộc ngấp nghé ở đấy, con sợ nàng không quen sống kham khổ. Vì thế mới để nàng ở lại. Còn có nàng ở nhà thay con hiếu kính mẫu thân, nhi tử ở ngoài cũng yên tâm.”

Chữ chữ câu câu, đều là suy nghĩ cho thế tử mới cưới. Chuẩn mực là chồng hiền con hiếu.

Hồng Anh và Cổ ma ma dẫn theo một đám nha đầu đến Lương Minh Hiền chỉ huy thu dọn hơn nửa ngày.

Thật ra thì hành trang của nam nhân đi xa nhà cũng không phức tạp, đầu tiên là quần áo cho bốn mùa. Chỉ có hai vị này chỉ huy, cũng đủ lộn xộn nửa ngày. Hai người sớm nghe nói khí hậu ở Hưng Khánh phủ bên kia không thể so với Lạc Kinh, vào đông rét căm căm, theo lời Cổ ma ma nói, tuyết rơi cũng có thể lấp kín tường làm người ta đông thành băng. Cho nên trừ chất bông vải mỏng ra, bao tay, quần áo chao đền trong ngoài bằng vải lụa, có mang theo nhiều hơn nữa tất cả cũng đều là đồ chống lạnh. Da chồn, da cáo hạng nhất, da Thiên Mã, da chuột xám, da chồn trắng, cho đủ loại áo mũ da cừu thường phục vào năm sau cái hòm gỗ bằng cây nhãn lớn. Liên tục kiểm tra rồi bỏ sung, cuối cùng thấy không còn gì nữa lúc này mới buông tay.

Cổ ma ma thấy để một mình Hoắc Thế Quân đến vùng Tây Bắc rét lạnh chết người là một việc giống như bị trời hành hạ, vừa nghĩ tới là bà liền cảm thấy đau lòng nhìn Thiện Thủy nói: “Thế tử chuyển đi này ít nhất cũng phải nửa năm một năm, hắn nghĩ cho cô nên mới để cô lại. Nhưng bên cạnh hắn lại không có ai chăm sóc thật là không ra thể thống gì.”

Thiện Thủy lập tức nói: “Ý của ma ma, cũng là ý của ta. Ta vào cửa mấy ngày này, thấy trong Lương Minh Hiền đến cả nha đầu hầu hạ hắn chuyện sinh hoạt bình thường cũng không có, quả thật không ra thể thống gì. Ma ma thấy người nào thích hợp, bản thân Thiếu Hành cũng vừa ý thì cứ dẫn đi theo là được.”

Cổ ma ma hài lòng, mắt quét qua một vòng bọn nha đầu đang đứng nghiêm chỉnh ở trong phòng, bỏ qua mấy người đang rướn cổ lên mắt sáng rực, tầm mắt đảo ngược lại cuối cùng dừng lại trên người Bạch Quân, suy nghĩ chốc lát nét mặt hiện lên vẻ vừa ý.

Bạch Quân rút cổ, vội vàng nhìn Thiện Thủy cầu cứu.

Thiện Thủy cười nói: “Ma ma, nha đầu này tuy là mang từ nhà mẹ đẻ ta tới, nhưng chân tay vụng về, ta dẫn theo nàng cũng chỉ vì từ nhỏ đã hầu hạ ta nên thành ra cũng quen rồi, sợ là hầu hạ Thiếu Hành không được tốt. Ma ma chọn người nào tốt hơn đi.”

Hồng Anh liền tiếp lời: “Mấy đại nha đầu bên cạnh Vương phi coi cũng ổn. Thái Xuân Vấn Vi đều được. Dù sao còn mấy ngày mới nữa mới lên đường, đi về từ từ chọn cũng không có gì đáng ngại.”

Cổ ma ma ừ một tiếng rồi cùng Hồng Anh đi ra.

Thời gian nửa ngày còn lại Thiện Thủy cơ bản cũng là sắp xếp lại mấy cái hòm lớn trong phòng.

Hoắc Thế Quân mấy ngày nữa phải đi, mà còn đi phía Tây Bắc đóng quân thời gian dài, ít nhất một năm, lâu thì cũng không biết được là mấy năm. . . .

Dĩ nhiên nàng không muốn đi với hắn, hơn nữa cũng đoán được hắn không muốn mang nàng theo. Nên buổi sáng đánh tiếng hỏi như vậy mục đích chỉ là để xác nhận lại. Lúc nghe hắn nói không dẫn theo nàng đi nàng thật vô cùng thoải mái không thể nào tả nổi. Tiếc nuối duy nhất chính là hắn phải đi ngay lúc này, ngày về còn rất xa, nhưng vì mong muốn sinh con nàng sẽ tuyệt đối không bỏ cuộc.

Hai ngày nay nàng đã tính toán thời gia, vừa đúng là vào kỳ rụng trứng. (ặc ặc)

Nếu biết nắm bắt cơ hội cộng thêm vận số đủ tốt, mà với tình hình này, thì đợi hắn vừa đi mình lại có thai, đến khi hắn trở về con trai có thể chạy loạn khắp sân rồi. Nếu không sinh được con trai thì có con gái cũng là chuyện tốt. Thật ra nàng thích con gái hơn.

Chỉ cần có con trai, nàng còn lo gì nữa? Mặc kệ hắn thổi gió ở nơi Đông Nam Tây Bắc như thế nào, nàng chỉ cần làm tốt thân phận Thế tử phi của mình là được, thậm chí có ngày lành tháng tốt còn lại là Vương phi.

Thiện Thủy chợt nghĩ tới phương thuốc bổ mà nương mình chỉ dạy. Còn nhớ rõ lúc ấy bà nói: Đến ngày Nhâm Tử, dù con rể không có ý nghĩ này, con cũng nhất định phải viên phòng với nó, chỉ cần con hầm cho con rể ăn là được. . . .

Văn thị sốt ruột cho con gái rượu, ngày đó nàng về nhà thăm cha mẹ trở về Vương phủ, ngày thứ hai bà liền sai người nhà đưa tới mấy thang thuốc bổ cơ thể cho Thiện Thủy.

Lương Minh Hiên không có phòng bếp riêng, nhưng có một cái lò nhỏ trong phòng trà nước. Mẹ của Vũ Tình là đầu bếp Tiết gia, từ nhỏ nàng đã đi theo bà học được chút tài nấu nướng, nên đã sớm chuyển nó vào phòng trà nước, nói chờ ổn định lại bà sẽ làm cho tiểu thư phần cơm nhỏ thật ngon. Không phải là nàng chê đầu bếp của Vương phủ nấu ăn không ngon, mà là đầu bếp làm đồ ăn đều theo khẩu vị của Vương phi, thiên về vị nhạt, Thiện Thủy thấy không hợp khẩu vị.

Thiện Thủy cũng không suy nghĩ nhiều nữa cuối cùng quyết định luôn. Gọi Vũ Tình đến đưa tờ giấy viết phương thuốc bổ mà hôm đó Văn thị viết cho nàng xem.

Vũ Tình tuy là nha đầu, nhưng là một nha đầu đi ra từ Tiết gia, đương nhiên cũng có thể biết chữ được chút ít. Nhìn sơ qua một lần liền lập tức gật đầu đồng ý. Vì vậy đến khi sắc trời vừa tối, trong sân Lương Minh Hiên cũng bay ra mùi thơm của canh gà A Giao đậm đà.

A Giao là trần làm cao thượng hạng, dùng nước giếng đun cây dâu bằng củi đốt ba ngày đêm, lại dùng nồi bạc đũa vàng, cho thêm sâm, hoàng kỳ, xuyên khung, quất, quế, cam thảo nấu thành cao. Gà phải là một con gà đen không đến một cân, để trong nồi đất thêm đương quy, quế Viên, cấu kỷ, trần bì rồi cuối cùng thêm một vị rễ cây mộc hương Dương Vân, nấu đặc lại, nấu xong rồi lấy muỗng canh quấy đều, mùi thơm lạ xông vào mũi xương gà đen cũng nhanh mất hết.

Thiện Thủy nếm một ngụm nhỏ, ừm mùi vị cũng không tệ lắm, còn nếu hắn không chịu uống thì dùng lửa hầm hắn luôn.

Mọi chuyện bây giờ đã sẵn sàng, chỉ còn chờ cơ hội. Nàng chỉ đợi tượng phu nàng trở lại.

Cuối cùng Hoắc Thế Quân cũng không phụ sự chờ đợi của nàng, chẳng những về nhà thậm chí hình như còn về sớm hơn vào những ngày đầu mới cưới một chút, chỉ vừa mới qua giờ hội chút thôi. Nhưng hắn lại không có về phòng ngủ. Thiện Thủy nghe Lâm nhũ mẫu nói hắn đã đến thẳng thư phòng luôn rồi. Nàng liền dùng cái khay để bát canh đại bổ vào rồi tự mình đi đến thư phòng ở Lương Minh Hiên. (giờ hội: từ 9h đến 11h đêm)

22. Chương 22

Vào cái đêm mấy ngày trước, Hoắc Vân Thần cấp bách đến tìm Hoắc Thế Quân là vì đã lấy được tin. Chung Thái Sư cũng biết sự tồn tại của phong mật thư này đã phái người chặn đánh giữa đường, lại phái thân tín

bí mật lên vào Hưng Khánh phủ muốn đánh lại đám người Tổng Đốc Hành giải cứu Lưu Cửu Đức.

Đây là chuyện trọng đại, Hoắc Thế Quân lên kế hoạch rất lâu đương nhiên là không thể để sơ suất được, hẳn cùng một đám cận vệ chia thành hai đường. Hắn tự mình chỉ viện cho người mang tin, Hoắc Vân Thần dẫn người truy kích bí mật. Suốt năm ngày đêm hầu như hắn không có được giấc ngủ nào ngon, đến khi cuối cùng nhận được mật thư vó ngựa không dừng mang đến Kinh Sư, vỡ diễn mà một tay hắn là đạo diễn lúc này mới được xem là kết thúc, hoàn toàn đúng như hắn mong muốn. Còn chuyện đi Hưng Khánh phủ nhậm chức Tiết độ sứ vốn không nằm trong dự liệu của hắn. Hoàng thượng hình như có tính toán của mình. Nếu hoàng thượng đã quyết định như vậy thì hẳn sao cũng được. Dù sao, chuyến đi Tây Bắc lần này với hắn mà nói, cũng không phải là hoàn toàn không có lợi. Nắm giữ một phiên trấn có thể rung chuyển cả một nửa giang sơn Đại Nguyên, bồi dưỡng nhân tài trung thành cho lực lượng của mình. Dù có là người nào, chỉ cần người có năng lực này hẳn nhất định sẽ không từ chối.

Một năm qua rất nhanh. Hắn phải nhanh chóng xử lý hết mọi việc ở trong tay rồi giao lại cho sự vụ. Nhưng không biết vì sao, với công văn từ trước đến giờ hắn đều đọc nhanh như gió nhưng hiện tại lại có chút không yên lòng.

Hắn cứ luôn nghĩ về câu nàng hỏi hắn vào sáng sớm nay: ‘Có thể dẫn nàng đi cùng không?’

Hắn nhớ mình từ chối nàng. Quả thật, không mang theo nàng đi là quyết định chính xác. Nhưng cuối cùng nhìn thấy phần biểu hiện ở trên mặt nàng. Nàng rõ ràng đang cố đè nén không muốn để lộ ra cảm xúc thật của mình, nhưng sự thoải mái nhẹ nhõm trong ánh mắt nàng đã hoàn toàn bán đứng suy nghĩ của nàng.

Nàng vốn không thật lòng muốn đi theo hắn.

Hắn nhớ tới đêm đó khi ở vào thời khắc quan trọng nàng lại từ chối hành động của hắn, cả người bỗng nhiên có cảm giác như bị rút đi hết hơi sức. Bỏ cây bút xuống đang muốn đứng dậy đi về phòng thì chợt nghe tiếng gõ cửa, hắn còn chưa kịp trả lời không ngờ thấy nàng đang đẩy cửa bước vào, trên tay đang bưng cái khay tươi cười đi về phía hắn.

“Thiếu Hoành, nương nói chàng mấy ngày qua rất vất vả cũng gây đi rất nhiều, bảo thiếp hầm cách thủy chút thuốc bổ cho chàng uống. Thiếp đã hầm một bát A Giao nhỏ, nó rất tốt cho việc bổ khí định thần, chàng uống thử xem.”

Thiện Thủy để cái khay xuống trước mặt hắn, cẩn thận bung lên bát gốm sứ trắng vốn đã mở nắp ra.

Hoắc Thế Quân cảm thấy hình như mình đã không còn nhận ra là nàng nữa, hoàn toàn không thèm nhìn thứ đồ gì đó ở trước mặt mình mà chỉ hoài nghi nhìn nàng chằm chằm.

“Nàng cũng có thể uống cũng được.” Sau một lúc lâu, hắn mới lên tiếng ném ra một câu đó.

Thiện Thủy nói: “Món này là thiếp đặc biệt nấu riêng cho chàng. Sau này ở nhà thiếp còn rất nhiều thời gian mà lo gì không được ăn sao? A Giao vốn hỗ trợ cường thân kiện thể, cũng không có thích hợp cho phụ nữ dùng, nam nhân dùng mới có lợi cho cơ thể hơn. Nếu chàng không dùng, nương mà biết được sẽ trách thiếp không chăm sóc cho chàng chu đáo đấy.” Nói cũng tự mình cầm chiếc thìa lên múc một muỗng đưa đến tận miệng hắn.

Mỹ nhân kề bên cộng thêm lời nói nhỏ nhẹ dịu dàng, hơn nữa Hoắc Thế Quân vốn cũng hơi đói bụng. Tuy có phần không thích mùi vị này nhưng cuối cùng vẫn phải há mồm uống vào. Có một rồi thì sẽ có hai, có ba. Thiện Thủy ở bên cạnh hầu hạ, thấy cuối cùng hắn cũng uống xong vội cầm lấy chiếc khăn dịu dàng lau miệng cho hắn, sau đó mới thu dọn mọi thứ rồi nói: “Chàng nên nghỉ ngơi sớm, đừng để mình vất vả quá.” Dứt lời nở nụ cười dịu dàng rồi đi ra ngoài.

Hoắc Thế Quân đưa mắt nhìn theo bóng lưng của nàng dần biến mất.

Vừa rồi uống hết cái bát canh đó, mùi vị đúng thật là không phải là món hắn thích. Uống vào hộp đầu tiên đã không còn muốn uống thêm nữa. Nhưng không từ chối nỗi sự tha thiết ân cần khuyên bảo của nàng, quý thân xui khiến thế nào mà uống hết hộp này đến hộp khác cho tới khi cạn sạch. Bỗng nhớ lại khuôn mặt tươi cười của nàng hẳn đột nhiên cảm thấy tâm trạng mình cũng khá hơn một chút, cầm bút lên lần nữa nắm cúi đầu nhanh chóng xử lý cho xong sổ công văn còn lại.

Nhưng dần dần, Hoắc Thế Quân cảm thấy có gì đó không đúng. Khắp người hắn nóng lên hừng hực, nơi hạ thể bụng dưới cũng bắt đầu râm ran. Hắn cảm thấy khát nước, nước cũng đã uống xong nhưng cái nóng rùng rục ấy chẳng những không giảm được chút nào ngược lại dần dần còn biến thành nỗi khát khao nóng vội không ngừng lưu thông trong máu.

Thiện Thủy trở về phòng, sau đó thay ra một bộ quần áo mà nghe nói là rất có khả năng kích thích được thị giác của đàn ông. Chiếc yếm hồng đào và cái quần lót cùng màu, chất vải đều là tơ lụa mỏng manh mềm mại. Rồi cột lại một nửa mái tóc, phần còn lại để mặc mái tóc đen óng mượt rủ xuống đến tận eo, lấy gương soi nhìn mình ở trong đó tự tập cười quyến rũ vài cái, sau một hồi cảm thấy đã hài lòng rồi mới bò lên giường, bây giờ thì chỉ còn nằm đợi Hoắc Thế Quân trở về thôi. (pótai...cuộc đời kg ai biết đc chứ ngờ...tội ngiệp cho em quá Thủy à kaka)

Nàng nằm đợi được một lúc, liên tục ngóng tai lên nghe động tĩnh ở phía bên ngoài, nhưng đợi mãi vẫn không nghe được tiếng bước chân của hắn, tâm trạng tự tin lúc đầu dần dần trở nên thấp thỏm không yên.

Có phải phương thuốc đó không có tác dụng không? Hay là có tác dụng thật. Nhưng hắn đã nhận ra được ý đồ của mình nên cố tình không muốn quay lại đây, mà đã đi tìm người phụ nữ khác, ví dụ như ai kia?

Thiện Thủy có chút không yên nằm đợi thêm một lúc nữa, đang định ngồi dậy muốn sai người đến thư phòng xem Thế tử còn ở đó hay không thì chợt nghe một loạt tiếng bước chân, sau đó cửa bị đẩy mạnh ra. Nàng giương mắt lên nhìn, thấy người đàn ông mình đợi đã rất lâu cuối cùng cũng đi qua tấm bình phong Tứ Quý, sải bước rất nhanh đi về hướng nàng.

Nàng trông thấy sắc mặt hắn hơi ửng đỏ, ánh mắt chòng chọc nhìn thẳng tới nàng còn kèm theo sự dục vọng đang bị kiềm nén. Hơn nữa.....Nhìn hắn có vẻ như không được vui cho lắm, trong ánh mắt nhìn chăm chú vào nàng ngoài dục vọng ra còn có một cảm giác khó chịu không hài lòng.

Tim Thiện Thủy đập thình thịch, nàng cứ ngồi nghiêng chân như thế còn dùng ánh mắt rất vô tội để chào đón sự có mặt của đến.

Hoắc Thế Quân đi thẳng đến trước giường của nàng, thấy nàng để lộ ra một đôi cánh tay trắng như tuyết còn trên người đang được quấn lại bởi chiếc chăn tơ lụa mềm mại nhưng không giấu được vẻ đẹp nửa ẩn nửa hiện ở bên trong. Cực kỳ buồn cười chính là nàng lại còn mở to đôi mắt như hồ nước mùa Thu ngóng nhìn tới hắn, hai hàng lông mi đen nhánh nhướng nhướng cùng với vẻ mặt rất vô tội. Sự tức giận khi phát hiện ra mình bị lọt bẫy của nàng trong nháy mắt hoàn toàn tan rã, ý nghĩ muốn có nàng càng lúc càng tuôn trào mãnh liệt đan xen sự dục vọng trong mắt hắn càng dày đặc. Hơi cúi người xuống vươn một bàn tay lần tìm đến bờ ngực nàng, cách lớp vải mềm mỏng kia cứ thế mà nhào nặn. Vừa chạm đến, lòng bàn tay ngay lập tức có cảm giác mềm mại như được xoa nắn một viên thịt tròn trịa. Không kiềm được lại đưa thêm một tay lên cùng lúc vân vê cả hai bên, hai bàn tay chợt ép lại sát vào nhau khiến cho hai bầu ngực tròn trịa dưới lớp tơ lụa mềm mại bị sức lực mạnh mẽ này đẩy dồn vung lên cao, bầu ngực đội lên thật cao dưới chiếc yếm đào có thêu hình hoa Hải Đường, đường rãnh ở giữa bị dồn ép lại nên càng nhìn thấy rõ ràng hơn.

“Thứ nàng vừa bỏ vào trong đồ cho ta ăn là gì?” Giọng hắn hơi khàn mà nhỏ, nghe không ra trong đó mang theo cảm xúc gì.

Thiện Thủy muốn cố hết sức để không chú ý đến bàn tay to lớn đang tàn sát bờ bãi ở trên người mình nhưng phát hiện điều đó rất khó khăn. Hắn nhào nặn qua lớp vải lụa thưa không chỉ là hai vú mà còn đến gần nơi trái tim đang đập loạn xạ kia, dường như cũng theo động tác tùy ý này mà xoắn lại vào một chỗ, khiến nàng nhiều lần muốn nổi giận nhưng không thể nào giận nổi, mà còn có chút cảm giác phù phiếm không chân thực. Hàm răng trắng như tuyết cắn chặt bờ môi trơn bóng ướt át, sau khi ổn định lại tinh thần mới nhìn hắn nghiêm túc nói: “A Giao, dương quy, quế viên, cầu kỷ, trần bì.....Đều là bổ thân, thiếp cũng có nói rồi, là món đứng đầu hỗ trợ cường thân tráng thể. Nếu như chàng thấy nó thực sự có công dụng thì thiếp sẽ giữ lại phương thuốc này. Để sau này chàng đi tới địa phương kia bảo người hầm cho chàng ăn cũng tốt, có điều đừng nên ăn mỗi ngày.....Á.....”

Nàng khẽ kêu lên một tiếng, cả người bị hắn nhấn trượt tới phía trên đầu giường găm nằm ngửa mặt ra, mái tóc đen nhanh hỗn độn phủ kín mặt gối.

“Còn dám lừa ta.....”

Lúc nói câu này, hắn nhìn chăm chăm vào mắt Thiện Thủy đang nằm ở dưới người mình, mắt hơi nhú lại, vẻ mặt không để lộ ra vui hay giận mà chỉ càng lúc càng đỏ bừng, sự hưng phấn trong mắt càng thêm mãnh liệt.

Thiện Thủy nuốt nuốt nước miếng nghe cái ực, mắt nhìn chăm chăm theo dõi từng động tác của hắn.

Hắn gần như đang vội vàng cuống lên mà cởi ra bộ quần áo bó buộc ở trên người, lột luôn giày ném lại phía sau rồi không hề chần chừ mà ngay lập tức đè lên người nàng.

Cùng với tiếng vải vóc bị xé rách rất nhỏ, sợi dây mảnh nhỏ của chiếc áo yếm buộc chặt ở sau lưng cũng bị kéo đứt.

Tên đàn ông này, rốt cuộc hắn cũng không còn phiền phức giống như lần trước nữa, mỗi khi vào đề nhất định phải thắng thua với nàng trước mới cam lòng, còn bây giờ mới đúng là nam nhân bình thường. Không hề có ý muốn chạm đến môi nàng mà chỉ vui đùa ở trên cơ thể nàng, động tác có phần hơi thô lỗ, dù là liếm cắn hay bàn tay xoa nắn đều khiến Thiện Thủy có cảm giác hơi đau nhói khó chịu, cứ thế nàng bị hắn trêu chọc cho đến khi tim đập mạnh loạn nhịp còn da thịt thì như lửa đốt, hai má cũng ửng đỏ như được phủ lên một lớp phấn hồng.

Thiện Thủy thừa biết đây không phải là màn thể nghiệm vui vẻ gì ít nhất với nàng thì là như vậy, nàng cũng nghĩ rằng mình đã chuẩn bị tâm lý rất tốt thế nhưng đến khi trông thấy hắn nhòm người dậy quỳ giữa đùi nàng, chống đỡ lên đôi chân trắng như ngọc của nàng rồi gập cong lại một gối nhấn mạnh tới trước ngực nàng thì Thiện Thủy mới phát hiện ra lúc trước mình đã nghĩ nó quá dễ dàng rồi.

Tư thế này, khiến thân thể nàng lập tức uốn thành một đồng trống, khắp người vẫn còn đang không thoải mái thì tiếp theo sau đó nơi tư mật giữa hai chân trong nháy mắt đã hiện hết ra trong tầm mắt hắn, lại còn đối diện với một to lớn khí thế bồng bồng, loại cảm giác rất xấu hổ rõ ràng này mới thật làm cho người ta không thể chịu được.

Nàng nhắm lại đôi mắt mang theo vài phần lo lắng, dưới chân giầy giữa đạp đá lung tung muốn đuổi thẳng chân mình. Miến là không phải là cái tư thế mở rộng hai chân thành vòng tròn lớn thế này còn cái khác nàng có thể chịu được. Đáng tiếc chút sức lực kém cỏi của nàng không phải là đối thủ của hắn, sự giãy dụa vụng vẹo đó của nàng rơi vào hắn mất lại thành hờn dỗi vô cùng quyến rũ, còn có chút khiến người mê mẩn, dục vọng trong mắt hắn càng gia tăng lúc này mà còn không tham gia chiến đấu nữa thì hắn đã không phải là đàn ông rồi. Hơi cúi đầu xuống nhìn vào nơi nồn nà hồng hào chưa từng bị chạm qua của nàng đã hơi ẩm ướt trơn trượt hắn ngay lập tức động thân tiến vào.

Thiện Thủy thử quên đi việc bị đùa bỡn đến thành ra tư thế khuất nhục này, hắn cũng thuận thế buông hai đầu gối nàng ra. Cặp chân nhỏ mềm mại của nàng vừa được thả lỏng liền mềm mại hạ xuống, sau đó cơ thể ngay lập tức bị nong chặt.

Nàng đã cảm thấy bị ngoại vật xâm nhập đến đau đớn. Lúc này mặc kệ có là tư thế gì đi nữa cũng đã bị sự đau đớn ấy hoàn toàn áp đảo sự chú ý của nàng.

Tuy chưa thể nghiệm thực sự, nhưng cũng từng được biết qua.

Thiện Thủy biết lần đầu tiên của phụ nữ sẽ rất đau, nhưng không ngờ lại đau đến mức này. Nhất là đối phương, cái tên đàn ông này hiện tại hình như cũng không thêm để ý đến cảm nhận của nàng. Vừa áp sát vào được hơn một tấc rồi hơi tạm dừng lại, nhìn có vẻ như muốn vận sức chờ phát động đợi có cơ hội xông vào.

Nếu như phải đương đầu với cái chết này, nàng bảo đảm mình nhất định sẽ chết rất thê thảm. Biết Hoắc Thế Quân thích mềm không thích cứng, vội vàng dùng sức ở chân đưa tay vòng lên cổ hắn, rồi cất giọng nức nở cầu xin: “Chàng chậm lại một chút được không? Thiếp sợ đau.”

Hoắc Thế Quân vừa tiến vào liền nhận ra cơ thể nàng cứng ngắc, vẻ mặt trong nháy mắt cũng biến thành đau đớn, giờ trông thấy trong mỗi cử chỉ hành động của nàng đều mang theo cầu xin và thương xót, dù trên mặt không thể hiện ra nhưng trong lòng lại vô cùng khoan khoái, thấy thủ đoạn này của mình đã đủ thỏa đáng, quả thực là đúng đắn, đành phải nhẫn nhịn xuống sự nóng nực, kiềm nén lại kích thích vừa được nong vào cọ sát được một lúc, đến khi thấy mặt dịch của nàng chảy ra rất nhiều rồi mới định tiến vào lần nữa.

“Còn đau không?”

Trước khi phát lực hấn hỏi lại nàng.

“Đau.”

Chân mày hấn hơi nhíu. Đành phải hoàn toàn rút ra rồi chốc lát lại tiến vào.

“Bây giờ thế nào?”

“Vẫn đau. . . .”

Nàng kéo dài giọng mũi mềm mại, cánh tay đang vòng trên cổ hấn càng siết lại chặt hơn, thắt chặt hấn hơn như không rút ra được nữa. Chân sa vào vũng bùn còn đang thông thả chần chờ nhưng bởi vì cái miệng ngọt ngào của nàng mà khiến hấn giờ đang vô cùng sốt ruột như lửa cháy đến nơi. Vốn còn chưa vào mà nàng đã liên tục kêu la đau như thế này, không nhịn được phiền não nói: “Muốn sinh con trai vậy thì cố chịu một chút. Một lát sẽ không thấy đau nữa!” Vừa dứt lời, dùng sức ôm chặt chiếc eo thon mềm mại của nàng rồi hơi nhấc mông lên dồn sức không chút lưu tình ngay lập tức dễ dàng phá vỡ lớp màn mỏng trở ngại kia, không khác gì như sét đánh thông suốt đầy thẳng một đường tiến vào chỗ sâu nhất.

Thiện Thủy bị đẩy đến nỗi gần như hồn bay phách tán, cơn đau này còn chưa kịp truyền đến khắp giác quan trên người nàng, hấn lại nhấc hông lên không chút nể tình mà thúc mạnh về phía trước, cũng không hề có chút thương hương tiếc ngọc.

Từng trận đau đón cứ lần lượt cuốn tới.

Thiện Thủy thấy hấn như mãnh thú, từng cơn đau phía dưới như bị rìu đục đau đón không nói, đến ngực nàng cũng không bỏ qua, cứ tùy tiện mà ngâm mụt găm cắn. Thực sự là trên đau mà dưới cũng đau, không chịu được phát ra tiếng kêu rên đau xót đã khiến cho hấn giật mình há miệng ngẩng đầu nhìn nàng, thấy gương mặt nàng nhăn hết lại, cau mày nói: “Thật sự đau như vậy sao?”

Thiện Thủy không nghĩ được nhiều suýt chút nữa thì chảy nước mắt, nhìn hấn bằng đôi mắt đáng thương. Bỗng nhận ra cuối cùng hấn cũng hơi chậm lại nên cảm giác đau đón đấy mới giảm được đôi chút. Mới thấy tốt hơn được trong chốc lát thì hấn lại mạnh mẽ mẽ đi vào lần nữa, trong màn đêm không thấy ánh sáng, bên tai nghe hấn cười nói: “Đau chút không làm nàng chết được đâu. Tí nữa thôi bảo đảm nàng sẽ thấy rất thoải mái dễ chịu ”

Thiện Thủy biết không còn đường lui nữa. Nàng cũng không trông chờ gì vào cái thoải mái dễ chịu kia, chỉ mong chờ người ta mà thôi. Cái gọi là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, đành phải cắn răng chịu đựng, dần dần cảm giác đau đón đó cũng dần mất đi thay vào đó là một cảm xúc ê ẩm tê dại trướng lên. Dứt khoát nhắm mắt lại mặc hấn càn quấy.

Hoắc Thế Quân cắn chặt răng, ở trên người nàng lấy khí sức giục ngựa giết địch của mình xuất hết ra ngoài, tăng lực không biết mệt, một chút xíu nữa là đến thẳng hoa tâm, chợt thấy cơ thể nàng run rẩy hai mắt nhắm nghiền đôi má ửng hồng, ngâm ra tiếng rên yêu kiều mềm mại thì biết nàng đã đến lúc rồi, chính mình cũng theo thất lưng tê rần của nàng thiếu chút nữa đã muốn cùng trèo lên đỉnh, lập tức rút người ra lui về phía sau đợi nàng qua một trận này rồi ôm nàng đi vào lần nữa.

Thiện Thủy cuối cùng cũng biết cái gì gọi là kêu trời trời không linh, gọi đất đất không hử. Nàng bị hấn đẩy từ trên giường chiến đến quý phi tháp, lại từ quý phi tháp đến bàn mặt, lại từ bàn mặt chống lên ghế hoa hồng, trước sau nằm quỳ thay đổi liên tục đủ loại tư thế, mấy lần lên tới cao cực hạn đã sớm làm nàng kiệt sức, hận không được hóa thành một bãi bùn lầy thú mới phải, hơn nữa về sau, con đường nhỏ ngọt ngào còn như đậu hũ non phải trải qua yêu cầu lâu như vậy đã sớm sưng đỏ không chịu nổi chạm vào là liền thấy đau, thế nhưng hấn lại càng đánh càng hăng còn chưa thấy thỏa mãn, trên người nàng bị hấn làm cho khắp nơi đều là chấm đỏ. Thiện Thủy nhiều lần bỏ thể diện mở lời khẩn cầu hấn, thế nhưng ngay từ lúc đầu hấn đã không thêm quan tâm, ngược lại càng thú tính hơn....Giống như nàng cầu xin thương xót khẩn cầu càng thêm kích thích máu nóng trong người hấn sôi sục xuân được.....Cho nên cuối cùng nàng không cầu xin nữa, dù sao có xin cũng vô dụng.

Thiện Thủy đã khóc không ra nước mắt. Bây giờ niềm tin duy nhất để chống đỡ của nàng chính là sinh con, sinh con, sinh con.....Sau đó đá lão tử, đá lão tử, đá lão tử, đá lão tử....

Nàng nhin!

Một lần cuối cùng, rốt cuộc lại bị đẩy đến phía trên đầu giường. Chấn đệm trên giường sớm thành nếp uốn xóc xếch không chịu nổi nhưng cũng không có ai chú ý. Bởi vì thời khắc mấu chốt cuối cùng đã tới.

Thiện Thủy cảm thấy đột nhiên hần liên tục dùng sức, lưng eo căng cứng lên, biết hần cuối cùng cũng muốn đến rồi vội vàng nâng cặp chân sớm đã run lên muốn kẹp lại hông của hần nghênh đón hần bộc phát.

Thế nhưng.

Bầu trời như sụp đổ!

Nam nhân nọ bỗng nhiên nhìn nàng chăm chăm còn cười quỷ dị với nàng. Nàng còn chưa có phản ứng kịp là hần có ý gì thì hần chợt chợt rút người ra, chân nàng giống hai miếng đậu hũ mềm vẫn đang kẹp chặt hông hần, còn phần bụng đột nhiên cảm nhận được một hồi nóng bỏng, ngẩng đầu nhìn lên đã là một mảnh bừa bãi từng đốm từng đốm rồi.

Kiếp trước lần kiếp này, có lẽ đây là lần đầu tiên Thiện Thủy làm ăn thua lỗ nặng nhất.

Thiện Thủy dùng sức chống người còn đang run rẩy lên, trừng mắt nhìn chăm chăm vào một mảng lớn màu trắng gì đó trên bụng và giữa hai chân mình, cuối cùng ngẩng đầu lên ánh mắt tức giận nhìn thẳng vào mắt hần.

“Chàng lừa ta! Chàng nói ta muốn sinh con thì phải nhẫn nhịn thế nên ta mới cố chịu đựng lâu như vậy! Chàng lại đi lừa ta! Chàng đúng là một tên lừa đảo!”

Trong mắt Hoắc Thế Quân vẫn còn lưu lại cảm xúc mãnh liệt kích tình vừa rồi. Một giọt mồ hôi trong suốt từ trên trán hần lăn rất nhanh rơi xuống trước ngực đầy vết hôn của Thiện Thủy.

Hần đưa mắt nhìn nàng một lúc rồi đưa tay khẽ vuốt làn tóc mai đầy mồ hôi dính bết lại của nàng, thông thả ung dung nói: “Là nàng lừa ta trước. Nàng có dám nói nàng không cho thứ gì khác vào bát ta uống chứ?”

Thiện Thủy giận tím mặt, chán ghét mà dùng sức hất tay hần ra nhưng cổ tay lại bị hần vững vàng giữ lại rất chặt.

“Mặt nàng vừa rồi trắng bệch ta còn tưởng rằng nàng sắp chết rồi. Bây giờ xem ra là ta đã quá nhạy cảm. Tinh thần lúc đầu vẫn còn rất tốt. Hay là thêm một lần nữa đi? Lần này nếu nàng biểu hiện được khá hơn nữa chút nói không chừng ta sẽ thỏa mãn tâm nguyện của nàng.”

Hần toét miệng cười với nàng, vẻ mặt còn rất ư là vui vẻ sáng khoái.

23. Chương 23

Trong chớp nhoáng này, Thiện Thủy chợt thấy rất uất ức.

Nàng làm con gái Tiết gia đã 16 năm, cha mẹ huynh trưởng đều yêu thương nàng như bảo bối. Miễn cưỡng cũng được xem như là thanh mai trúc mã với Trương Nhược Tùng, theo tuổi lớn dần, trong một năm hai người tuy nhiều nhất chỉ gặp mặt một hai lần nhờ mấy dịp hai gia đình lui tới thăm nhau, cùng lắm nói cũng chỉ được mấy câu. Nhưng hần là một người khiêm tốn dịu dàng, lúc nào cũng tạo cho nàng cảm giác thoải mái như làn gió xuân lướt nhẹ qua mặt. Tóm lại, đến hôm nay nói nàng được nuôi trong hũ mật tuyệt đối không quá đáng. Cuộc sống như thế trôi qua 16 năm, càng sống càng nhõng nhẽo cũng là điều dễ hiểu. Giờ nàng đã lập gia đình, gả vào dòng dõi như vậy, đừng phải một trượng phu không thể hòa hợp. Vì để sau này có thể sống yên ổn, nàng phải cẩn thận nàng như đi trên băng mỏng, nghĩ trăm phương ngàn kế thậm chí còn chịu nhục, không ngờ cuối cùng lại vì đoán rằng tình hình của địch chừng như chưa đủ nghiêm trọng, hoa mắt ù tai đầu óc lại ngây ngô dại dột, đến nỗi trộm gà không được lại còn mất cả thóc.

Nàng thật sự rất tức giận, nhưng sau khi tức giận qua xong thì lại cảm thấy chán nản. Giờ hắn còn sức nắm tay nàng, gạt ra thế nào cũng thoát không nổi, ngược lại còn bị hắn nắm đau hơn. Một bụng tức giận chán nản liền lập tức trở thành uất ức cực lớn, rốt cuộc không kiềm chế nổi cảm xúc nữa, trong lòng thấy tủi thân hốc mắt cũng theo đó đỏ lên.

Hoắc Thế Quân thấy vẻ mặt nàng chợt chuyển thành đau khổ, nhìn trong đôi mắt đẹp tròn tròn lên trong nháy mắt ẩn chứa làn sương mù mỏng, nếu không phải cố nén e rằng nước mắt đã rơi xuống rồi. Hơi ngần ra, bàn tay đang giữ chặt nàng không tự chủ liền nới lỏng.

Thiện Thủy thấy vẻ mặt của hắn, lúc này mới giật mình thấy mình không được rồi, sao lại yếu đuối đến như vậy. Hít một hơi thật sâu, cuối cùng cố gắng kìm lại không cho nước mắt rơi xuống. Hơi giãy ra, bàn tay kia liền thoát ra khỏi tay hắn. Nhìn lại mảnh dinh dính dưới bụng và giữa hai chân mình chỉ có cảm giác cực kỳ chán ghét, cau mày duỗi tay ra buông màn gấm xuống, sờ tới chiếc chuồn nhỏ ở đầu giường đánh xuống gọi người đi vào, cách tắm màn bảo chuẩn bị nước nóng.

Trực đêm nay là Bạch Quân và hai ma ma khác. Vừa rồi nghe tiếng động ồn ào trong phòng thật sự là rất lớn —— Thanh âm mơ hồ là của Thế tử phi truyền ra, tựa như một khúc dài thoải mái. Thỉnh thoảng như dây cung kéo căng, đến cao giọng líu lo vui mừng lúc thì đoạn đoạn căng thẳng, thỉnh thoảng như cung điệu đầy chậm rãi, ngâm nga làm người ta máu bí, lại như một điệu vũ mãnh chìm vô lực đến cuối cùng giống như tựa như không ngờ biến thành nhỏ giọng hừ khóc riu rít, xen lẫn tiếng Thế tử trầm trọng cùng mấy tiếng có vẻ như là bàn ghế lắc rung, phía trước phía sau giằng co gần một canh giờ. Cũng may hai ma ma này, chỉ len lén thấy nói mấy câu thú vị, riêng Bạch Quân nghe được mặt đỏ tới mang tai, vừa mừng vừa lo.

Nàng là nha đầu bên người Thiện Thủy, mặc dù không rõ đêm động phòng của chủ tử trôi qua như thế nào, chỉ mấy ngày qua, sớm cũng nhìn ra Thế tử lạnh nhạt không thích Thiện Thủy, dù đến đêm cũng ngủ lại trong phòng, nhưng lại im ắng hoàn toàn không có tiếng thở, còn tưởng rằng chuyện vợ chồng đúng là như vậy. Hiện tại chợt nghe có tiếng động lớn như vậy, dĩ nhiên làm chủ tử cao hứng. Cũng lo Thiện Thủy không chịu nổi, thật sự là về sau, nghe thanh âm nàng truyền ra quả thật là khổ sở nhiều hơn vui thích rồi. Vừa ngưỡng vừa thấp thỏm lo lắng, cuối cùng đợi đến khi bên trong mây tan mưa tán không một tiếng động, lại nghe thấy tiếng gọi, vội vươn tay che hai má đang nóng ran, ổn định tinh thần bình tĩnh đẩy cửa vào, làm sao còn dám vào trong tấm bình phong Tứ Quý nhìn kết quả? Nghe Thiện Thủy sai đưa nước vào, vội vàng liền đáp lại rồi lui ra, kêu ma ma đi khiêng. Chỉ trong chốc lát, nước nóng đã được đưa vào tịnh phòng.

Thiện Thủy nhìn người đều lui ra ngoài hết chỉ còn một chân của hắn đang vắt ngang mình, liền nhìn hắn nói: “Bỏ ra. Đi tắm rồi ngủ.”

Hoắc Thế Quân lù lù không nhúc nhích. Thiện Thủy liền đưa tay ra ngoài, cuối cùng cố gắng dịch chân hắn ra. Sau đó nhặt lên áo khoác tùy ý quần lầy người rồi thất lại đai lưng, muốn ngủ lại thì nên tắm sạch những vết nhơ trên người. Không muốn lần đầu bị hái hoa tâm liền bị hắn giày vò đủ mọi cách như vậy, giữa hai đùi còn bủn rủn muốn rút gân, cố gắng khép chân lại thì cảm giác gân cốt co rúm khó chịu, không chịu được bật rên một tiếng rất nhỏ, một tay vịn vào mép giường mới miễn cưỡng đứng thẳng lên được.

Hai chân Thiện Thủy vừa đặt xuống đất, càng thấy cả người bủn rủn, nhắc chân đi cũng có chút khó khăn. Rồi lại không muốn bị tên đàn ông sau lưng kia chê cười, cố nén khó chịu, vén màn gấm lên đang muốn đi thì vòng eo đã bị một cánh tay từ đằng sau ôm lấy, không còn sức để chống trả lập tức nặng nề ngã ra sau ngồi vào trong lòng người kia, đôi giày thêu đế mềm vừa mới đi trên chân cũng văng ra ngoài, đôi chân gấp lên, chất vải mềm mại liền theo đó trơn trượt từ da thịt xuống theo đầu gối nàng, xộc xệch nhấn lại ở bắp đùi.

Lúc này Thiện Thủy nhìn thấy nơi ngực mình loang lổ từng vết cắn rất nhỏ mà không chú ý đến chân, vào lúc này mới phát hiện ra giữa hai đùi cũng có, lại không nhớ nổi bị hắn cắn lúc nào. Thấy trên làn da trắng như ngọc có mấy vết đỏ như hoa mai, rất dễ bị chú ý, vội vàng khép chân thẳng lại, đưa tay muốn kéo phẳng vạt áo để che đi, tay lại bị hắn bắt lấy không thể động đậy được. Ngửa mặt lên lập tức đối mặt với khuôn mặt hắn đang cúi xuống. Thấy mặt hắn không thay đổi nhìn chằm chằm mình chốc lát, cuối cùng hắn chậm rãi hỏi: “Nàng vừa mới khóc?”

Thiện Thủy lập tức cười. Mặt mày cong cong giãn ra. Hợp lại khuôn mặt nhỏ nhắn hơi tái cùng và hai vết hồng đào còn sót lại vì không chịu được thừa hoan vừa này, càng hiện ra mấy phần tuyệt đẹp có nề nếp

thanh tao khác thường.

“Ta khóc gì chứ? Chàng nhìn lầm rồi. Có câu ta vốn không muốn nói, nhưng nếu chàng muốn đi ngay, cũng chưa biết trở về lúc nào, ta thấy hay là nên nhắc nhở lòng tốt của chàng sớm một chút, tránh ngày sau ngộ nhớ lại xảy ra điều xấu.”

Hoắc Thế Quân vừa rồi còn thấy nàng bầy ra vẻ mặt vô cùng uất ức, lúc này không ngờ nàng lại còn cười. Nhưng dù đang cười, trong nụ cười đó lại mang theo mấy phần quật cường, dĩ nhiên là hắn nhìn thấy được. Nhưng bây giờ cũng không có nhiều tâm trạng mà so đo với nàng. Ánh mắt từ khuôn mặt tươi cười của nàng rồi bay tới chỗ trên cặp chân ngọc kia, nhớ tới lúc trước tham lam nếm thức ăn ngon trơn trượt kia, tay liền lần mò tìm đến lần nữa, không ngờ nàng rút chân lại nhất thời không sờ soạng được gì, bàn tay cứng đờ dừng lại giữa khoảng không.

Thiện Thủy tránh khỏi ngực hắn, kéo phẳng vạt áo che chân mình lại, lúc này mới nhìn hắn nói: “Canh lúc trước ta cho chàng uống, quả thật là có tác dụng bổ khí. Là ta có lỗi trước, chàng không cần phải làm theo mong ước của ta, ta sẽ không trách chàng. Nhưng chàng giống như vừa rồi ấy, chàng cho rằng mình đã ném hết tất cả ra ngoài rồi, nhưng mà trước khi đó nói không chừng cũng có vào trong một chút rồi, chỉ là lúc ấy chính chàng không nhận ra mà thôi. Sau khi chàng đi, không chừng ta sẽ có thai đấy. Nếu đúng như vậy, sau này chàng về, ngàn vạn lần đừng vu cho ta tội vạ trộm ngoại tình, ta không gánh nổi nổi.”

Hoắc Thế Quân ngỡ ngàng nhìn nàng.

Thiện Thủy nói xong, lúc này mới cảm thấy sự uất ức được giảm đi phần nào. Vả lại hôm nay, thật ra thì nàng chỉ có thể nắm cái này để an ủi mình. Bằng không nếu bị đả kích như vậy, về sau cửa ải trong lòng sao có thể vượt qua được?

Vừa trải qua một trận hành hạ tối tăm không ánh mặt trời, giờ nàng không muốn cái gì hết. Biết cuộc làm ăn này lỗ vốn rồi, đành coi thua là phúc vậy. Chỉ muốn đến tháng nhanh hơn, nàng cung tiễn Hoắc Thế Quân rời đi. Nơi giữa hai chân giờ chỉ cọ nhẹ chút thôi đã đau buốt lắm rồi. Qua ngày mai rồi ngày kia, tuy rằng cũng còn thời gian thích hợp để mang thai, dù cho Hoắc Thế Quân có thay đổi suy nghĩ đồng ý chiều theo nàng, nàng cũng không chịu nổi sự đòi hỏi không ngừng nghỉ gần giống như dã thú của hắn nữa. Sinh con tất nhiên là quan trọng, nhưng thân thể mình lại phải bảo trọng hơn. Về phần thời gian còn lại mấy ngày tới thích hợp để mang thai. . . . Nàng càng không nghĩ tới.

Dù sao nàng còn trẻ, sau này lại có ít nhất một năm không đụng chạm, còn nhiều thời gian để nàng từ từ sửa lại kế hoạch tương lai của mình, không cần gấp cần gấp.

Thiện Thủy quyết tâm xốc màn bò xuống giường.

Hoắc Thế Quân nhìn nàng như kéo lê từng chân bước nhỏ, cả vai cũng run run rũ xuống, trong lòng dù bởi vì nàng tránh khỏi hành động vừa nãy của mình và khi hắn nghe mấy câu xoay chuyển mặt mũi lại hơi khó chịu, nhưng dù sao vẫn có chút không đành lòng — Biết mình trước đó quả thật hơi độc ác, không để ý nàng còn non nớt, về sau lại còn thích thú, càng thấy mặt nàng như hận không rút nhanh người ra, liền càng muốn tiếp tục cọ xát nàng không muốn thả. Nhìn nàng run rẩy đi ba bốn bước, rốt cuộc không nhìn nổi được nữa, vén màn lên đứng dậy ôm nàng đưa tới tịnh phòng, bế nàng ngâm vào trong nước nóng rồi mới thông thả ung dung nói: “Nàng không thay đổi tính cách này, tương lai người thiệt vẫn là nàng thôi.”

Thiện Thủy gương mặt nhìn hắn nhỏ nhẹ nói: “Ta hiểu. Chàng muốn đi mấy ngày, ta ở nhà ngoài việc cố gắng phụng dưỡng mẹ chồng, sẽ giữ thân chờ chàng về.”

Giọng nói của nàng hết sức biết điều, những lời này làm cho người ta không thể tìm ra chút sai sót nào. Nhưng Hoắc Thế Quân lại không có cảm giác thỏa mãn chút nào, trong lòng thậm chí còn chột xẹt qua một tia phiền não.

Tại sao vừa nãy nàng không khóc? Hắn thà nhìn nàng khóc bù lu bù loa trước mặt mình cũng không muốn nghe nàng dùng cái giọng ngoan ngoãn này nói năng khách sáo. Chỉ cảm thấy ở với nàng lúc này, không còn gì để nói.

Trước đêm nay Thiện Thủy vẫn còn là thân hoàn bích, đương nhiên phải có lạc hồng. Bởi vì khi nãy bản thân nàng còn tự lo không xong làm gì còn để ý đến mấy cái gì mà lạc hồng nữa. Lúc này tắm sạch sẽ mặc

quần áo ra ngoài dọn dẹp lại giường, mới phát hiện lại cũng dính lên chiếc áo trong của hần cỡi ra, chắc là lúc đó hần tiện tay lấy ra trong đồng đệm lót ở dưới người nàng. Trên y phục đã dính vết bẩn loang lổ, không nhìn được liếc mắt nhìn sang hần thì thấy hần đang lạng lẽ nhìn mình, liền lòi ra ngoài nhét sang một bên, định ngày mai lén vứt đi.

Cả đêm cũng không ai nói gì với ai nữa. Hôm sau Thiện Thủy tỉnh lại, mới nhận ra không ngờ đã qua giờ thỉnh an Vương phi, nam nhân bên cạnh trên giường cũng đi sớm rồi. Cổ chịu sự đau nhức trên cơ thể nàng vội vàng ngồi dậy đi rửa mặt, trách Bạch Quân mấy câu vì sao không gọi mình dậy.

Bạch Quân vừa giúp nàng chải đầu, vừa đỏ mặt nói: “Thế tử đã dặn dò không được làm ồn đến cô. Mấy người chúng ta không ai dám gọi. . . .”

Ban đầu vì do mới vừa ngủ dậy còn vội vàng vàng nên Thiện Thủy cũng không để ý nhiều đến vẻ mặt nàng. Giờ thấy nàng nói chuyện mặt ấp a ấp úng xấu hổ không hề giống ngày thường, chợt suy nghĩ lại, lúc này mới loáng thoáng nhớ lại đêm qua hình như mình gây ra chút tiếng động, mà Hoắc Thế Quân càng không kìm lại tiếng vang của hần, chắc hẳn đã sớm vào tai nàng và hai ma ma rồi, nhất thời cũng hơi xấu hổ, vội ngậm miệng lại không nói nữa. Vội vã dọn dẹp xong mới chạy tới Thanh Liên Đường, Vương phi đã dùng xong đồ ăn sáng trở về tỉnh thất rồi, liền vào chỗ bà xin lỗi, thế mới biết hai chuyện. Thứ nhất chính là Hoắc Thế Quân sáng sớm vấn an nương thì đã nói thay nàng rồi, không biết lúc đó hần nói thế nào, dù sao hiện tại Vương phi và Hồng Anh hình như cũng đoán được đêm qua xảy ra chuyện gì trên người nàng. Nhất là Vương phi, ánh mắt nhìn nàng cười này khiến nàng thấy áp lực tăng lên gấp bội. Thiện Thủy thậm chí không nhìn được nghĩ, nếu bà biết con trai bà đêm qua đến cuối cùng còn cố ý đánh bay đạn, sẽ có vẻ mặt gì đây?

Ngoài chuyện này ra, chuyện thứ hai khiến nàng hơi bất ngờ, là Hoắc Thế Quân mấy ngày sau có thể sẽ không về Vương phủ, nói trước khi đi bận giao tiếp công vụ, sẽ ngủ ở sở cấm quân, làm việc cho tiện. Vương phi với chuyện này hình như có kén đáo phê bình, ám chỉ Thiện Thủy nói: “Hai con vừa mới tân hôn, nó ở lại một lúc lại muốn đi, dù bận mấy cũng nên về. Ta đã nói với nó rồi. Chính con cũng nên để ý hơn, buổi chiều sai người đi gọi nó về cũng không muộn.”

Thiện Thủy nghe nói như thế, lập tức liền đoán được hần nói vậy là vì bất mãn với đêm qua, mới viện cớ không về. Thế này rất hợp ý nàng nhưng trên mặt lại cung cung kính kính đồng ý.

24. Chương 24

Sáng sớm mỗi ngày Thiện Thủy đến thỉnh an Vương phi, rồi mới về ăn điểm tâm. Đương nhiên là có lúc lén ăn ít bánh ngọt trước. Sáng nay lại dậy trễ, hốt ha hốt hoảng chẳng có thời gian mà lấp bụng trước. Giờ từ Thanh Liên Đường ra ngoài, một là bụng rỗng, hai là còn chưa hồi sức lại sau đêm qua, còn chưa đi được nửa đường, liền thấy hai chân như nhũn ra, tựa vào Bạch Quân, lúc này mới chậm rãi mà về được.

Nàng giờ chỉ là tân nương tử mới vào cửa, chẳng có mấy tư cách, tuổi còn nhỏ, Vương phi dĩ nhiên không có suy nghĩ để nàng quản lý. Giống như gia đình vương phủ vậy, dù chủ tử có hơi ít, nhưng cố tính lại ra được mấy người hơi có thân phận quản gia Hoắc Ngư Hưng, Cổ ma ma, Phùng Thanh, cũng chỉ ít ỏi mấy người thôi, nhưng người làm linh tinh lang tang đủ các loại trong vương phủ, cũng không dưới trăm người. Chuyện lớn không nói làm gì, nhưng mấy chuyện nhỏ củi gạo dầu muối mỗi ngày này, tính ra cũng có một quyển sổ to. Đây vẫn chỉ là bên trong. Về bên ngoài nhân tình tới thăm, càng không được sơ sẩy. Thứ không thể thiếu nhất giữa Lạc Kinh, chính là các quý tộc hiển quý. Trên trời tùy tiện rơi cây gãy trúc xuống, nói không chừng cũng có thể nện vào một hai Hầu tước Quốc Công đang tản bộ loang quanh để tiêu thực. Phủ Vĩnh Định Vương tuy cao hơn người ta một bậc, nhưng cũng muốn thức ăn được chín. Tất cả việc hiếu hỉ, có khách đến, cơ hồ không ngừng ngày nào, càng không thể để xảy ra chút sai sót nào, đương nhiên là phải có người quen thuộc nhà cửa mới chống đỡ được. Cho nên hiện tại vẫn như trước kia, việc ngoài phủ đi hỏi Hoắc Ngư Hưng, bên trong thì tìm Cổ ma ma.

Thiện Thủy ngày trước ở nhà mẹ đẻ cũng được dạy qua một ít nắm giữ việc nhà, nhưng vẫn chưa có nhiều kinh nghiệm. Không so được với người xuất thân từ nhà danh giá giàu có, từ nhỏ đã coi như mẹ Đại Gia Chủ tới nghiêm khắc dạy bảo quý nữ. Tạm thời chưa nói đến vương phủ, coi như nàng gả vào con trai độc nhất của Trương gia, không sinh một hai đứa con, trước không nấu bếp hơn mấy năm, Trương mẫu cũng không thể lập tức để cho nàng trông coi việc bếp núc. Đến nơi này mới mấy ngày, Thiện Thủy dĩ nhiên càng không nghĩ đến chuyện này, đành hoàng đế mình qua ngày là được. Cho nên nếu ngày dài, nàng lại thấy mệt mỏi đến sợ, về phòng ăn điểm tâm, rồi lại ** nằm xuống, muốn ngủ một giấc dưỡng tinh thần. Đầu mới vừa dính vào gối, chợt nhớ tới đêm qua bộ quần áo trong đêm qua bị chính bàn tay nhỏ của mình nhét vào trong hộc bàn đầu giường bị chính mình nhét vào đầu giường, vội mở ngăn kéo ra nhìn, quả nhiên vẫn còn ở đấy.

Y phục này xử lý thế nào, cũng thành vấn đề khó khăn. Đem đi giặt, đoán chừng người như Hoắc Thế Quân, cứ coi như là được giặt sạch lần nữa, hẳn tuyệt đối không mặc lại nữa. Vứt đi, đồ bỏ đi ra khỏi cửa vương phủ cũng phải chuyển qua vài cái tay, ngộ nhờ bị ai đẩy mất tinh thần được thì không tốt. Đốt đi, một bộ y phục nhét vào một cái lò nhỏ, có khi còn có một mùi khét đậm đặc, khói bay ra ngoài làm người ta tự dưng hiểu lầm cũng không tiện. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghĩ ra được một cách. Quần quần áo lại, gọi Bạch Quân đi vào, bế nàng buổi tối thừa dịp không có ai, đến trước đình viện tìm góc đào cái hố, chôn kĩ cho xong việc.

Bạch Quân nhận ra đây là xiêm áo của Thế tử, không biết tại sao phải đào hố chôn, thật sự là hoang mang. Chỉ thấy Thế tử phi nghiêm túc dặn dò đừng để lan rộng ra, càng không thể để người khác nhìn thấy, chỉ để ý đào hố chôn là được, liền đồng ý. Đến buổi tối, quả nhiên là theo lời, chôn dưới một gốc cây mộc lan.

Hoắc Thế Quân đêm đó quả nhiên không về.

Thiện Thủy ngày ngủ đủ rồi, ngoại trừ phía dưới đêm qua bị làm nhục hoặc ngồi xuống thì dùng quần gấm cọ vào còn khó chịu, mấy nơi đau nhức trên người còn lại đều đã giảm gần hết. Đến tối liền tinh thần không hề mệt mỏi gấp bội. Một mình nhàn chán, ngồi ở trên giường đọc sách. Nhìn một chút, trong đầu đột nhiên toát ra ý nghĩ: Hoắc Thế Quân này, có thể miệng nói làm việc ngủ ở sở cấm quân, nhưng thật ra lại đến lầu Phi Tiên ôm mỹ nhân không?

Nàng vừa có ý nghĩ như vậy, lại càng thấy giống, đến cuối cùng, quả thật càng không ngừng được, trong lòng chán ghét hẳn, càng cuộn cuộn Trường Giang và Hoành Hà không dứt mà đến. Mắt liếc nhìn đến cái gối mấy đêm trước hẳn ngủ. Vốn là tự tay mình thêu uyên ương cầm chướng, giờ lại như dính hơi của nam nhân kia. Hai con thủy điều Ngũ Thái Ban Lan này, càng nhìn càng thấy bỉ ổi chướng mắt. Tiện tay ném xuống dưới chân, dùng sức đập vài cái, lại ném xuống cuối giường như đồ lót chuồng, trong lòng lúc này mới cảm thấy thoải mái hơn chút.

Nam nhân bao nuôi hai ngực hoa khôi, đó chính là ở ăn - cứt. Hẳn Hoắc Thế Quân thân phận cao quý, liền ăn - cứt đều muốn chọn đoạn cứt nhọn, quả nhiên không hề giống người thường chỗ nào.

Thiện Thủy cười lạnh ba tiếng, lúc này mới thổi đèn nhắm mắt đi ngủ. Cả đêm không mơ mộng gì. Ngày thứ hai tĩnh lại, cái gối đã bị nàng đập xuống dưới đất. Bạch Quân đi vào hầu hạ nhìn thấy, ai một tiếng, vội nhặt lên phải thay vỏ gối, Thiện Thủy ngăn cản nói: “Đổi cái gì, đập đập mấy cái rồi để lại là được rồi.”

Bạch Quân nói: “Rơi xuống đất rồi. Nên thay thì tốt hơn.”

Thiện Thủy cười lạnh: “Bắn cái gì mà bắn. So với cái ổ bắn hẳn chui vào, mấy cái gối của người quê mùa dù có đập thêm mấy cái cũng đã sạch hơn một ngàn một vạn lần rồi.”

Bạch Quân không biết tại sao nàng chợt nói chuyện như vậy, chỉ nghĩ là đêm qua ngủ không ngon xuống giường mới tức. Không dám nhiều lời, chỉ có thể làm theo lời nàng sai bảo. Cầm cộng lông gà phủi vỏ mấy cái, đoan đoan chính chính đặt lại chỗ cũ, thu dọn giường.

Thiện Thủy tinh thần sáng khoái trở lại từ Thanh Liên. Trong chốc lát, bên kia lại sai ma ma đuổi tới mời sang, nói Vương phi nói Thế tử phi qua một chuyến. Trong lòng hoài nghi, không biết đã xảy ra chuyện gì. Hối ma ma kia cũng không nói. Sắp xếp qua rồi đi. Vừa vào phòng nhìn, nhất thời choáng váng, huyết dịch cả người cũng lả tả chạy lên đầu.

Mới vừa đêm qua nàng bảo Bạch Quân chôn kĩ bộ y phục kia, giờ lại xuất hiện trên bàn trước mặt Vương phi. Trên vải vốn trắng như tuyết dính đầy bùn, vết bẩn khác không nhìn được, ngược lại một ít vết máu nhỏ của mình vẫn còn rất chói mắt. Bên cạnh không có nha đầu, chỉ có Cố ma ma, Hồng Anh, còn có Tiểu Cô Tử Hoắc Hi Ngọc.

Thiện Thủy thấy vẻ mặt Vương phi nghi ngờ, Hoắc Hi Ngọc cũng là sắc mặt hiểu được, chợt tĩnh ngộ. Nói không chừng trong mấy nha đầu ngày trước bị mình đuổi đi thì có người của nàng. Đêm qua Bạch Quân chôn đồ, nhất định đã rơi vào mắt người khác báo cáo cho Hoắc Hi Ngọc, nàng liền sai người moi ra, nhân cơ hội làm khó dễ mình.

Lúc này nàng thật hận không có cái lỗ mà chui xuống. Chẳng lẽ cái mặt bánh bao của mình dài thật, tiểu quỷ Tiểu Cô Tử này mới cần không thả như vậy? Làm chuyện như thế cũng bị nàng theo dõi!

Wương phi thấy Thiện Thủy đã tới, thật cũng không thể nào, lập tức hỏi: “Y phục này nhìn giống của Thế Quân. Ngọc Nương vừa mang tới, nói là có người nhìn thấy nha đầu của con đêm qua cầm đi lên chôn. Máu trên đây ở đâu ra? Thế Quân bị thương?”

Thiện Thủy mặt sung huyết đỏ bừng, nói: “Chàng vẫn khỏe, không hề bị thương, Nương đừng lo lắng.”

Wương phi thở ra, nhưng vẫn nghi ngờ, lại nói: “Ta còn tưởng Thế Quân bị thương, không muốn để ta biết được, mới lặng lẽ chôn. Nếu không phải, thì máu trên y phục này là sao? Vì sao phải chôn dưới đất?”

Hoắc Hi Ngọc cướp lời nói: “Nương, con hiểu rồi! Con nghe nói có một số Vu Cổ (Phù thủy), thấy ai không vừa mắt, sẽ lấy vật bên người hấn làm bả, đốt có, chôn dưới đất cũng có.”

“Không được nói hươu nói vượn!”

Wương phi cau mày, quát một tiếng, Hoắc Hi Ngọc lúc này mới không tình nguyện ngậm miệng.

Thiện Thủy quyết tâm, biết hôm nay không nói rõ ra vóc dáng xấu xí dần mãi là không qua được rồi. Đến gần Hồng Anh, kê vào tai nhỏ giọng nói một câu, Hồng Anh hơi ngẩn ra, liền nói: “Wương phi, có thể xin công chúa tránh trước một lúc được không? Sợ nói chuyện bất tiện.”

Nói như vậy, Vương phi đương nhiên là không phải là không hiểu đạo lý, lệnh Hoắc Hi Ngọc đi ra ngoài. Hoắc Hi Ngọc nhìn chòng chọc Thiện Thủy một cái, lúc này mới bất đắc dĩ ra khỏi phòng. Đợi nàng vừa đi, Thiện Thủy đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Không có chuyện lớn gì. Chỉ là đêm trước ‘cái đó’ thì chàng tiện tay lấy chặn dèm ra mới làm bả. Sau đấy chàng ngại bả không cần nữa, còn liền xử lý như vậy. Thật sự là con suy tính thiếu sót. Kính xin Nương đừng trách.”

Wương phi kinh ngạc nói: “Máu này. . . .”

Thiện Thủy nói: “Sau lại vừa đúng tới kinh nguyệt. . . .” Thanh âm càng ngày càng nhỏ, đến cuối đường như không nghe thấy gì nữa rồi.

Wương phi và Hồng Anh liếc nhau một cái, không nhịn được cười nói: “Ta còn tưởng là cái gì chứ, thì ra là như vậy. Ngọc Nương cũng càn quấy quá rồi. Chỉ là y phục dù không thể mặc, chôn như vậy cũng thiếu sót.”

Thiện Thủy vội vàng nhận sai: “Vâng, vâng. Đều là do con dẫu nhất thời không được chu đáo. Sau này nhất định sẽ không như vậy nữa.”

Hồng Anh thấy nàng cúi đầu xuống, hai má sung huyết đỏ bừng, đánh giáng hòa, cười nói: “Tân nương tử xấu hổ, khó tránh khỏi suy tính không được chu đáo. Không có việc gì thì thôi. Qua hai ngày người sạch sẽ, nhanh gọi Thế tử về. Vương phi sáng sớm vẫn nhớ chuyện này đấy.”

Thiện Thủy khúm núm, cuối cùng lui ra ngoài, mặt vẫn còn cháy nóng hừng hực.

Tượng đất cũng có ba phần thịt què mùa. Tiểu Cô Tử, nếu nàng lại đứng bất động, lần tới thì càng héch mui lên mặt hơn, khó mà không đề phòng cho được, sau này sống qua ngày thế nào đây?

Thiện Thủy trở về, lập tức cho gọi Vũ Tình, dặn dò một phen. Vũ Tình hiểu ý, dắt Sước Sước ra tiền đình, gặp lại nha đầu bị đuổi đi đi xa, tên là Chu Bạch, nàng đang chống nạnh đứng bên một giàn hoa. Liền cố ý

dẫn Sước Sước đến gần. Sước Sước thích nhất là chui vào hoa cỏ Mộc Tùng, muốn chui vào trong, Vũ Tình chao ôi, trách mắng: “Lại chui nữa, để ta nói với Thế tử phi, xem ngươi có sợ bị đánh không?”

Chu Bạch nói tiếp: “Sước Sước thông minh, sợ là Thế tử phi không nỡ đánh đấy.”

Vũ Tình liền dừng bước, than phiền nói: “Quá bướng bỉnh rồi! Hôm qua làm kinh sợ đến Thế tử phi không nhẹ. Không biết bắt được ở chỗ nào, lại tha một cái con rắn nhỏ đến trước mặt Thế tử phi. Bình thường nàng sợ nhất là con này, bị sợ suýt tý nữa là lặn ra ngắt rồi. Nhìn nó tha thứ không tòi này đi vào, nếu mở tủ quần áo hòm xiềng thấy thứ kia, còn không hù chết được người?”

Chu Bạch cười theo, Vũ Tình lại tùy ý tám dóc mấy câu, rồi dắt Sước Sước đi.

Chu Bạch nhìn bóng lưng nàng biến mất ở , nhìn quanh tứ phía, cúi đầu vội vã ra khỏi Lương Minh Hiên.

Vũ Tình trở về, nói lại việc vừa xảy ra. Trong chốc lát, cửa hồi môn tiểu nha đầu Thư Nhận từ Tiết gia mang tới cũng vội vã tới đây, nói: “Ta mới vừa đi theo Chu Bạch, quả nhiên thấy nàng đi về phía bên kia rồi.”

Thiện Thủy căn dặn nói: “Hai ngày nay trong nội viện không được gấp gáp gì hết, giữ lại vô ích, chúng ta chờ nàng ra tay.”

Đám Vũ Tình hiểu ý, cùng nhau gật đầu nói phải.

Một ngày bình yên vô sự, đến buổi chiều ngày hôm sau, Thiện Thủy cùng mấy người Bạch Quân đang theo Nam Hoa lên mây đồ thường ngày hay dùng, Lâm nhũ mẫu thử hồng học chạy tới, đến bên tai Thiện Thủy bên nói: “Ta theo lời cô dặn, núp sau ngăn cửa. Quả nhiên một ma ma bên kia lén lén lút lút chạy vào phòng chúng ta, thả hai cái, một ở trong ngăn kéo bàn trang điểm, một trong tủ quần áo.”

Thiện Thủy lập tức dẫn theo người trở về phòng. Lâm nhũ mẫu cầm lưỡi câu gạt mở ngăn kéo, lại cẩn thận mở tủ quần áo, quả nhiên nhìn thấy bên trong tất cả con rắn to bằng ngón cái, khắp người đen nhánh, vẫn còn lè lưỡi, vội đóng chặt lại.

Thiện Thủy và Bạch Quân dù trước đây đã chuẩn bị tinh thần, thấy hai con rắn nhơ nhớp này, vẫn hơi sợ, sắc mặt hơi trắng bệch.

Lâm nhũ mẫu vội nói: “Đừng sợ đừng sợ! Ta thấy tay ma ma kia lấy từ trong túi vải ra, chắc là không có độc đâu. Cô nương, nhanh đi nói cho Vương phi!”

Thiện Thủy lắc đầu nói: “Không cần kinh động đến bà, vả lại cho dù bà ấy có biết được đi nữa, cũng không được dùng, Hoắc Hi Ngọc không sợ bà ấy. Đợi lâu hơn chút, ta sẽ phái người xin Thế tử trở lại.”

Lâm nhũ mẫu do dự nói: “Thế tử . . . Hẳn sẽ quản?”

Thiện Thủy nảy sinh phát cáo: “Chuyện này vốn chính là hấn gây ra đấy! Chính hấn không tự mình chui đi, chẳng lẽ còn phải gọi người khác lau giúp hấn?”

Lâm nhũ mẫu hiểu lơ mơ, ồ một tiếng.

Với Hoắc Hi Ngọc luôn thù địch với mình, Thiện Thủy quả thật thấy rất nhức đầu. Hoắc Hi Ngọc căm thù, không phải Tiết Thiện Thủy nàng, mà là nữ nhân có thể sẽ cướp đi ca ca của nàng . Nàng chỉ là xui xẻo nhất thôi, vừa đúng lúc đưa tới cửa cản ai kia một cái. Mà ứng đối với công chúa thế nào, càng đánh đổ hơn. Đối chọi gay gắt với nàng? Thật sự là ngu xuẩn không thể được. Coi như nàng lấy tư cách là huynh ** lớn tuổi, chỉ cần vừa mở miệng, đừng nói tới đúng sai, sẽ thua ba phần lí lẽ rồi; dùng cái gọi là Xuân Phong Hóa Vũ (mưa thuận gió hòa) đi cảm hóa? Vậy thì cũng phải nhìn người. Nàng trong mắt Hoắc công chúa kia là không đáng tiền nhất, có lẽ là đã thích người khác rồi. Bao nhiêu người chen chúc chen đầu tranh nhau muốn cướp dâng lên. Nếu nàng cũng đưa lên một phần, chính là dùng mũi uống nước, tự mình sặc. Nghĩ đi nghĩ lại, ý nghĩ cuối cùng liền đưa lên đầu Hoắc Thế Quân.

Thiện Thủy cũng không trông cậy vào chuyện vừa này, về sau Hoắc Hi Ngọc có thể cùng mình diễn tiết mục một nhà cô **. Nhưng ít ra, khi Hoắc Thế Quân đi một năm, phải bảo đảm sẽ không có rắn chuột ếch gì đầy lao ra tham gia náo nhiệt mặc dù đều là chút thủ đoạn ngay thơ không đáng để ý, có dọa không chết người được, nhưng cũng đủ để người ta buồn nôn. Hơn nữa hôm nay ném rắn còn trùng, ai biết ngày mai

có thể ném cái gì vào phòng bếp hay không? Coi như không phải là thuốc độc, nhưng cũng trộn ít thuốc xổ, cũng đủ để nàng uống một bình. Thật sự là khó mà đề phòng được.

Đánh rắn đánh giáp đầu, gõ người gõ mệnh môn. Đi gõ tiểu quỷ Hoắc Hi Ngọc giống muối muối này, lại không so Hoắc Thế Quân thuận tay nhắc chùy lên. Đầu óc hẳn nếu còn chưa bị hoa khô ê muối thành một đồng phân, thì hẳn nên biết làm sao mới đúng. Nếu hẳn thật sự yêu thương cô muối muối này, càng không thể không can thiệp.

Sẩm tối, Hoắc Thế Quân vẫn còn ở cùng chỉ huy sở cấm quân mới được đề bạt lên Mạnh Vĩnh Quang giao phó một chuyện cuối cùng, Hoắc Vân Thần vào trong, nói trong vương phủ có tới người, xin Thế tử tối nay trở về.

Mạnh Vĩnh Quang là trợ thủ của Hoắc Thế Quân, luôn trung thành đặc lực. Thấy thời gian không còn sớm, chuyện cũng không xê xích gì nhiều, liền cáo lui rời đi.

“Là ai tới gọi?”

Hoắc Thế Quân ngồi không nhúc nhích, chỉ hỏi một câu.

Hoắc Vân Thần nói: “Người tới là Lâm nãi công của Thế tử phi. Nói là Thế tử phi có việc gấp, xin Thế tử cần phải về gấp một chuyến.”

Mí mắt Hoắc Thế Quân hơi động dậy, ừ một tiếng.

Hoắc Vân Thần nhìn mặt mà nói chuyện, thử dò xét nói: “VẬY ta đã nói, Thế tử đồng ý?” Thấy hẳn không nói, liền đi ra ngoài nói vậy với Lâm nãi công.

Hoắc Thế Quân đứng dậy thay thường phục, cách sau sở cấm quân, trước cùng Mục Hoài Viễn trong một gia đình bình thường ở Nam Thành quen biết trong quán rượu nhỏ, chờ một trước một sau rời đi, đoán chừng gần đến giờ Tuất, lúc này mới phóng ngựa về vương phủ. Vào cửa nách trực tiếp đến Lương Minh Hiên, vừa vào trong, liền ngẩn ra. Nhìn thấy bên trong đèn dầu sáng rực, nha đầu ma ma đều có vẻ mặt khóc lóc tang thương, nhất là Thế tử phi sai người gọi hẳn về, lúc này đang ngồi ngay trên giường, mặt cười như tầng sương lạnh lẽo.

Này. Tình cảnh trong tưởng tượng ban đầu của hẳn kém nhau một trời một vực.

25. Chương 25

“Các người ra ngoài hết đi.”

Thiện Thủy ra lệnh, mọi người trong phòng liền lập tức lui ra ngoài, đảo mắt cũng chỉ còn lại hai vợ chồng hẳn.

Hoắc Thế Quân nhìn Thiện Thủy ở đối diện, thấy trên người nàng vẫn mặc bộ đồ ở nhà. Phía trên váy gấm có một chiếc gài trân châu Hải Đường màu đỏ, ở phía dưới là quần màu xanh ngọc bích đậm, dùng màu xanh thẫm thêu cây trúc ven đường viền, trên tóc mai cài nghiêng một cây trâm vàng hình con ve bằng ngọc bích, gương mặt sạch sẽ không chút son phấn nào.

Nàng là tân nương, tháng đầu tiên đương nhiên là phải mặc đồ đỏ. Nàng lại thích màu xanh ngọc, cho nên toàn thân trên dưới chỉ phối có hai màu xanh và đỏ. Cách ăn mặc như thế nếu không khéo nhìn vào sẽ thấy rất thô tục, nhưng được kết hợp ở trên người nàng cộng thêm được ánh đèn hoa phản chiếu vào, ngược lại nhìn rất vui tai vui mắt. Trên gương mặt nàng bây giờ chỉ cần thêm chút ít tươi cười nữa thì quá mức hoàn hảo.

Ánh mắt Hoắc Thế Quân cuối cùng rơi trên khuôn mặt căng cứng của nàng, tâm trạng thấp thoáng vui vẻ ở trên đường trước đó ngay lập tức bị phá hỏng sạch sẽ.....Một hẳn còn tưởng rằng nàng đã nghĩ thông suốt

muốn nhận lỗi với mình. Sớm biết nếu gọi hắn về để chứng kiến mặt mày lạnh nhạt thế này, hắn tùy tiện ở đâu đó cũng thấy thoải mái về nhà gặp phải Mỹ Nhân Băng Sơn này.

“Nàng lại làm sao? Đêm rồi còn chưa nghỉ?”

Hoắc Thế Quân dần xuống sự thất vọng và phiền não hỗn loạn trong lòng mình, cũng lười đi vào, chỉ đứng trước tấm bình phong Tứ Quý nhìn nàng cau mày hỏi.

Sắc mặt Thiện Thủy dần bình thường trở lại nói: “Thiếp cũng muốn đi nghỉ sớm nhưng làm sao nghỉ được đây?” Nói xong đứng dậy đi đến trước bàn trang điểm chỉ vào ngăn kéo nói: “Chàng qua đây mà mở ra xem.”

Hoắc Thế Quân kiên nhẫn đi đến cạnh nàng, đưa tay mở ra mới được một phần ba thì thấy một con rắn đang trườn trên cái hộp gấm lục giác Như Ý, nó vẫn còn sống, có lẽ là do bị dọa giết mình đột nhiên ngóc cổ lên thân rắn cũng từ từ ngo nguẩy chuyển động.

Rắn là loại rắn nước không độc, hắn liếc mắt một cái liền nhận ra ngay. Nhưng trên bàn trang điểm lại có vật sống như vậy, thật sự làm cho người ta cũng thấy bất ngờ. Giương mắt nhìn nàng lập tức hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

Thiện Thủy không trả lời, kế tiếp đi đến mở tủ quần áo ra rồi chỉ vào cuốn thảo văn sơn hồng mạ vàng trong ngăn tủ nói: “Chàng mở chỗ này ra nhìn thử đi.”

Hoắc Thế Quân lập tức hiểu ra, chắc hẳn trong ngăn kéo này cũng có một con. Vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích nhìn nàng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao trong tủ lại có rắn?”

Thiện Thủy nghiêng đầu nhìn xéo hắn, cuối cùng hiện ra nụ cười đầu tiên hắn nhìn thấy tới nay. Khi đôi môi phấn hồng hơi nhếch lên dưới ánh nến thì gương mặt ngay tức khắc tỏa ra vài phần quyến rũ và mềm mại.

“Thế tử, trong căn trong phòng này sao lại có rắn? Còn chạy đến bàn trang điểm và tủ quần áo của thiếp. Thiếp nghĩ mãi không ra cho nên mới nhờ người gọi chàng về. Chàng hãy giúp thiếp nghĩ xem thế nào?”

Nàng nhìn hắn nhẹ nhàng từ tốn hỏi.

Hoắc Thế Quân khẽ híp mắt nói: “Ý nàng nói là Hi Ngọc?”

Đường cong ở khóe môi Thiện Thủy nhếch lên càng cao hỏi ngược lại: “Chàng nói xem?”

Hoắc Thế Quân liếc mắt nhìn con rắn đang uốn éo trong ngăn kéo, bỗng nhiên nói: “Nàng sớm đã đoán được là Hi Ngọc, tại sao không đến tìm mẫu phi? Còn giữ lại con rắn này để làm gì?”

Không tồi. Có thể hỏi được câu này, có thể thấy được hắn vẫn còn chưa bị cánh cửa ở Phi Tiên lâu kia kẹp chặt. Ít nhất bộ não này cuối cùng may mắn vẫn sót lại.

Thiện Thủy thu lại nụ cười, nhìn Hoắc Thế Quân nghiêm mặt nói: “Chàng hỏi rất hay. Thiếp cũng không vòng vo với chàng nữa. Nói thật, cố ý gọi chàng về chính là để nói rõ chuyện này với chàng. Thế tử, chàng không thấy mùi vị của mình hơi có vấn đề sao?”

Sắc mặt Hoắc Thế Quân thay đổi, ánh mắt đã lộ ra một tia khó chịu đương nhiên lời lẽ cũng chẳng được êm tai gì: “Đây là những lời một người con dâu như nàng nên nói sao?”

Thiện Thủy khẽ mỉm cười, nói: “Cũng vì thiếp là nàng con dâu cho nên thiếp mới có thể nói trước mặt chàng. Nếu là người ngoài, chàng nghĩ thiếp ăn no không có việc gì làm nên mới đi làm mấy cái chuyện tâm mẫn nhạ này?”

Hoắc Thế Quân không nói, thần sắc cũng hơi sa sầm xuống, đôi môi mím chặt, biểu hiện bây giờ của hắn chứng tỏ chẳng hề vui vẻ gì bởi những lời nàng nói. Chỉ là đang cố nén mới không phát tay áo bỏ đi.

Thiện Thủy cố gắng tưởng tượng gương mặt trước mặt mình là Elizabeth trước khi yêu ngài Darcy Collins mà nàng thích nhất. Chỉ có như vậy nàng mới có thể nở nụ cười.

Từ khi gả đi, tại đây xung đột va chạm với người đàn ông này mấy ngày qua nàng cũng tìm được chút tâm đắc. Muốn sử dụng cây chày gỗ như hắn để trở thành vũ khí giải quyết vấn đề khó khăn nhất của mình

hiện nay, nàng chỉ có thể hạ mình dùng giọng mềm mỏng dịu dàng giảng đạo lý với hắn. Hắn dựng mày còn nàng mắt lạnh kết quả cho dù không phải đôi bên cùng thiệt hại mà cuối cùng sẽ không bao giờ đạt được hiệu quả dự được hắn bước lên con đường của nàng. Tuy là nếu cứ mãi phải theo dõi dành hắn như thế nàng quả thật không chịu nổi, nhưng thỉnh thoảng gặp tình thế ép buộc vẫn cần thiết phải sử dụng.

Tiết mục của Thiện Thủy bắt đầu trình diễn.

Con rắn trong ngăn kéo bàn trang điểm bây giờ đã bò ra ngoài, nửa thân trên treo dọc trên ngăn kéo. Thiện Thủy sợ hãi lui sang cạnh hắn, đưa ra bàn tay nhỏ xanh xao kéo kéo tay áo hắn, ý bảo hắn đi giải quyết nó.

Hoắc Thế Quân vô cùng nghi ngờ cái vẻ chân thực bây giờ của nàng, nhưng còn chưa khẳng định được gì thì con rắn kia đã rơi xuống mặt đất, uốn éo bò lung tung.

Vẻ sợ hãi mới rồi của Thiện Thủy ít nhiều gì vẫn có chút là hơi giả vờ, nhưng bây giờ thực sự là chân cảng nàng lạnh run. Nhất là khi thấy con rắn kia như đang muốn bò tới chỗ mình thì bỗng hét lên một tiếng chói tai rồi lủi về trốn phía sau hắn thật nhanh.

Hoắc Thế Quân bị hành động này của nàng chọc cho suýt nữa thì bật cười nhưng vẫn cực lực kiềm nén lại, tiến lên cúi người bắt được đuôi rắn, cầm lên dùng sức giật giật vài lần thân rắn liền mềm rũ xuống, không biết là đã chết hay là hôn mê.

Hoắc Thế Quân quay đầu lại liếc nhìn nàng, trông thấy mắt nàng vẫn còn nhìn chăm chăm vào cánh cửa tủ quần áo. Liền đi qua mở ra, cũng làm theo cách lúc này bắt con rắn ra rất nhanh. Cuối cùng ném hai con rắn xui xẻo kia ra ngoài hành lang, sau đó gọi người vào thu dọn xong mới quay về phòng, nhìn nàng nói: “Có chuyện mau nói.”

Thiện Thủy vốn còn đang muốn nhân cơ hội khen hắn mấy câu về động tác bắt rắn anh hùng đó vì dù sao lời nói ngon ngọt thì ai ai cũng thích nghe. Nhưng lại thấy quá buồn nôn thực sự không thể nào mở miệng được nên đành phải thôi, đổi thành rót nước châm trà cho hắn, ân cần hỏi: “Chàng khát không? Thiếp rót trà cho chàng. Chàng ngồi xuống đi, từ từ thiếp sẽ nói.”

Hoắc Thế Quân lạnh lùng nói: “Không dám nhọc lòng nàng, muốn uống ta sẽ tự rót. Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa.”

Thiện Thủy làm bộ như không nghe thấy gì, điềm tĩnh như thường nâng chung trà bằng sứ trắng hoa văn tinh xảo để lên bàn cạnh hắn. Thấy hắn vẫn đứng im tại chỗ như cái chày gỗ, liền bước đến trước mặt đẩy hắn ngồi xuống. Chờ hắn ồm ờ lui về phía sau bị nàng ấn xuống ghế, thấy hắn ngược lên bộ mặt có vẻ không kiên nhẫn nhìn mình đứng bên cạnh hắn, lúc này nàng mới nhẹ giọng nói: “Thiếp biết chàng sẽ nghĩ thiếp lòng dạ hẹp hòi. Không phải chỉ là hai con rắn thôi sao? Cũng chưa cần người nào, chỉ cần sai người vứt nó đi là được, nào đến nỗi gấp gáp cho người gọi chàng về để nói chuyện?”

Hoắc Thế Quân dựa vào phía sau ghế nhìn nàng không nói, trên mặt cũng không có cảm xúc gì.

Hai chiếc răng khểnh trắng như tuyết của Thiện Thủy cắn xuống cánh môi, tiếp tục nói: “Tuy thiếp gả tới đây chưa được bao lâu, nhưng cũng nhận ra em gái chàng rất có thành kiến với thiếp. Lúc đầu thiếp nghĩ mãi vẫn không ra nhưng giờ thì đã từ từ nghĩ ra vài đạo lý. . . .”

Chân mày Hoắc Thế Quân hơi nhướng lên.

“Thiếp biết tình cảm giữa anh em chàng xưa nay rất tốt, dĩ nhiên, chàng xuất sắc như vậy, lại còn rất thương em gái mình, cô ấy đương nhiên cũng yêu thích người huynh trưởng như chàng. Không chỉ thích, trong lòng nhất định cũng đã sùng bái chàng như Thần Phật rồi. Chuyện này cũng không có gì. Nhưng mà có câu ‘tốt quá hóa tệ’, chuyện gì cũng có mức độ. Thiếp nhận thấy”

Nàng dừng lại một chút nhìn thẳng vào mắt hắn thản nhiên nói: “Em chàng hơi quá rồi.”

Sắc mặt Hoắc Thế Quân liền khó coi hừ một tiếng nói: “Nàng thì biết cái gì! Khi phụ vương ta qua đời con bé chỉ mới được mấy tuổi mà thôi, khó tránh sẽ ỷ lại vào ta. Làm gì đến mức như nàng nói chứ.”

Thiện Thủy nói: “Thiếp hiểu tình cảm anh em của chàng. Nhưng chàng thật sự không nhìn ra hành động hơi khác thường của cô ta sao? Cái khác thì thiếp không biết. Thiếp nghe nói trước kia trong phủ có một nha đầu, hình như cũng là có ý muốn thân cận với chàng một chút thì cô ta liền lấy dao vạch mặt người ta,

khiến cho nha đầu kia chưa kịp đợi đến già mới chết. Chuyện này cứ coi như là lúc ấy cô ta còn nhỏ không hiểu chuyện đi. Nhưng giờ thiếp đã gả cho chàng, thời gian chỉ mới được có mấy ngày mà cô ta đã làm ra không ít chuyện thển này. Việc hôm nay là tận mắt chàng nhìn thấy. Thật ra vài ngày trước, cô ta đã cho người thả một số sâu bọ vào lọ phần của thiếp, còn đưa cho thiếp phiến sáo và hầu bao mà cô ta đã cất nấp rồi vút vào Lương Minh Hiên. Những chuyện này thiếp cũng không muốn để cho người nào biết, âm thầm giấu dèm đi. Nếu thiếp đã vào cửa nhà chàng, đương nhiên là phải nghĩ đến việc làm thế nào để phụng dưỡng mẹ chồng và chăm sóc em chồng cho thật tốt. Thiếp tự hỏi mình không có đắc tội gì với cô ta, thế thì tại sao thiếp chỉ mới vào cửa mà cô ta lại tìm đủ mọi chuyện để nhằm vào thiếp như vậy?”

Thiện Thủy nhìn thẳng vào ánh mắt càng ngày càng u ám của hắn nói: “Thiếp thấy cô ta quá phụ thuộc vào chàng, trong lòng luôn cho rằng chàng là ca ca của một mình cô ta, người khác không được phép phân tán đi sự chú ý của chàng với cô ấy. Giống như trẻ con muốn độc chiếm một món đồ chơi của mình vậy, nếu thấy ai muốn tranh giành với mình thì ngay lập tức sẽ gây khó dễ cho người đó.”

“Nói vậy!”

Hai năm qua nhìn Hoắc Hi Ngọc từ từ lớn lên, tận trong lòng Hoắc Thế Quân thật ra thì đối với biểu hiện quấy lầy đeo bám mình của muội muội cũng nhận thấy có chút không bình thường. Cho nên theo bản năng dần dần xa lánh nàng, ngoại trừ lần trước hắn về Kinh đưa nàng theo để nàng lấy vật cần tìm, ngày thường không có hội họp gì sẽ thì đến Lung Linh Sơn phòng. Chỉ biết là, bây giờ bị Thiện Thủy nói thẳng ra như vậy giống như đang tát cho hắn một cái, cảm thấy thể diện mất sạch cũng không nén giận được. Hừ lớn đang muốn đập lên mặt bàn thì bàn tay đã bị người phụ nữ trước mặt hắn bắt lấy.

“Chàng đừng vội, thiếp vẫn chưa nói xong.”

Thiện Thủy cười tủm tỉm đặt tay hắn lại lên bàn, hắn giựt tay lại nhưng do nàng đứng không vững vì vậy thuận thế liền ngã ngồi lên đùi hắn.

Hoắc Thế Quân ngẩn người ra. Một mùi hương thoang thoảng lập tức bay vào mũi, như mùi hương cam quýt lại có hương hoa nhài thanh nhã, hít vào cũng cảm thấy thật là thoải mái, ít nhất khứu giác hắn không bài xích mùi hương này.

Hắn không đẩy nàng ra, cũng không đưa tay ôm nàng. Chỉ để mặc nàng ngồi trên chân mình.

Cái gọi là lời thật thì mất lòng, Thiện Thủy đương nhiên biết những lời mình vừa nói với hắn cũng có thể được coi là mạo phạm hắn chắc chắn sẽ không thích nghe. Vừa rồi thấy hắn như muốn trở mặt liền tiện thể ngồi lên đùi hắn làm dịu đi bầu không khí. Giờ ngồi vào chỗ mình rồi nghiêng đầu nhìn lại thấy mặt dù sắc mặt hắn vẫn không có gì thay đổi, nhưng sự u ám không vui trong ánh mắt cũng đã giảm đi không ít thì biết biệt quả nhiên là có tác dụng, lúc này mới đứng bật dậy khỏi đùi hắn thật nhanh, nhỏ giọng nói: “Vừa nãy thiếp đứng không vững.”

Hoắc Thế Quân chỉ ừ bằng mũi, lông mày vừa mới giãn ra lại nhú lại nhìn nàng hỏi: “Nàng vừa bảo còn gì cần nói nữa?”

Thiện Thủy nói: “Hôm nay lại xảy ra chuyện tương tự. Thiếp vốn cũng muốn giống mấy lần trước cứ âm thầm cho qua là được. Dù sao cũng không phải là việc gì to tát, không khác gì trẻ con bướng bỉnh. Nhưng nghĩ lại, lần này bỏ qua, khó dám chắc sẽ không có lần sau, lần sau nữa. Thiếp thì không sao chỉ là hơi hoảng sợ một chút cũng không chết người được. Chỉ là thiếp thật lo cho lắng cho em chồng. Chàng cũng biết, hiện thời đừng nói tới người trong vương phủ này, ngay cả đương kim Thái hậu cũng cưng chiều cô ta. Không phải thiếp nói cô ta không hiểu chuyện, nhưng dù người có thông minh đến đâu có một số việc vẫn phải có người lớn ở bên chỉ bảo. Em chàng không còn nhỏ, khoảng hai năm nữa thôi là kén phò mã được rồi. Nếu trong mắt cô ta luôn chỉ có một ca ca, chỉ muốn ca ca chăm sóc mình cả đời, chàng thấy đây là chuyện tốt sao? Nếu chàng thật sự yêu thương em gái mình thì phải để cô ta hiểu rằng, tình cảm của con người có rất nhiều loại. Ngoài tình thương của huynh trưởng dành ỉn, thì còn có tình thương giữa vợ chồng, tình thương con cái. Như anh em chàng đều xuất thân từ hoàng tộc, thậm chí còn giữ trong lòng quốc gia bá tính. Em chàng cũng vậy. Ngoài người ca ca như chàng ra, sau này có thể ở bên cô ta cả một đời cũng chỉ có thể là tương phu và con mìn.”

Thiện Thủy cảm xúc dào dạt nói hết một hơi, thấy hắn không nhúc nhích nhìn mình mà hồn như bay vào

côi hư không. Ngừng lại, hươ hươ tay trước mặt hắn, nghi ngờ nói: “Những lời thiệp vờ nói, chàng nghe có hiểu không? Thiếp xem em chồng như người trong nhà cho nên cũng hi vọng cô ấy có cuộc sống tốt.”

Hoắc Thế Quân ngóng nhìn nàng trong chốc lát. Bỗng đứng ngả người ra sau đưa tay xoa nhẹ ấn đường có vẻ rất mệt mỏi rồi lại cúi thấp lưng dài thẳng nói: “Ta mệt rồi, đêm nay không đi nữa ngủ lại ở đây. Nàng bảo người mang nước tới ta muốn tắm rửa.” Nói dứt lời người cũng đã đứng lên bước đi.

Thiện Thủy trợn to hai mắt, vội vàng vàng đuổi theo hắn: “Nếu chàng thật sự vẫn đối xử tốt với muội muội như thế, nếu còn chiều theo cô ấy ngược lại là hại cô ấy mà thôi! Thật lòng thiếp cũng muốn nghĩ tốt cho cô ấy! Nay, rốt cuộc chàng có nghe không hả?” Vẫn đuổi theo đi tới, thấy hắn vốn không để ý đến mình chỉ muốn đến tịnh phòng, tức giận đến mức giậm chân dừng lại.

Hoắc Thế Quân rút cuộc cũng dừng chân, quay đầu lại liếc nhìn nàng nói: “Ta đã nghe hiểu ý nàng. Nàng đang sợ thời gian tới ta đi rồi Hi Ngọc vẫn sẽ đến quấy rầy nàng, cuộc sống về sau của nàng sẽ không còn thoải mái chứ gì? Nàng yên tâm, nàng đã lên tiếng vậy rồi mà nói cũng không ít lại còn dùng tới mỹ nhân kế, ta cũng đâu thể nào làm uổng phí công sức của nàng được. Chỉ là lúc này đã muộn rồi ta sang bên kia không tiện, ngày mai ta sẽ tìm nó ngay. Ta bảo đảm sau này nó sẽ không dám làm điều gì gây bất lợi cho nàng nữa. Như thế nàng hài lòng chưa?”

Thiện Thủy thấy ánh mắt hắn nghiêng đầu nhìn mình, giống như Sước Sước đã quen ăn được món thịt khô thơm ngon nay bỗng nhiên đổi thành một bát cơm trộn tương, vì vậy nó khinh thường ngạo mạn nhìn chằm chằm vào phần cơm trộn kia. . . .

Cái gì mà mỹ nhân kế, chỉ ngồi lên đùi xoa dịu được bầu không khí một chút như vậy mà cũng coi là mỹ nhân kế? Nếu không phải những lời nàng nói đều có lý, thì cho dù nàng có lột sạch mềm mại như măng non nằm trước mặt hắn để mặc hắn đùa giỡn thì sợ rằng chưa chắc gì hắn đã đồng ý. Thừa nhận người Hoắc gia nhà hắn có lỗi khó khăn như thế? Sĩ diện đến chết còn độc miệng. . . .

Thiện Thủy nhìn tới phương hướng tịnh phòng âm thầm làm mặt quỷ, trong lòng lệ rơi đầy mặt.

“Nước không đủ, sai người mang nước tới đây, nghe thấy chưa?”

Bên trong bỗng nhiên lại truyền ra tiếng gầm thét.

Dù sao cũng đạt được mục đích rồi, coi như thuận lợi. Có lời bảo đảm của hắn, nàng cảm thấy bầu trời này chợt sáng hẳn lên. Khinh bỉ cũng đã xong tâm trạng thật sự thấy cũng không tệ, cho nên hoàn toàn có thể coi thường mấy tật xấu trên người hắn khiến người ta chán ghét.

Thiện Thủy vội vàng đáp lại sau đó xoay người vọng ra cửa truyền lời.

26. Chương 26

Hoắc Thế Quân từ tịnh phòng bước ra ngoài, thay quần áo khác như ngày thường rồi đi thẳng đến thư phòng. Sau khi Thiện Thủy lên giường, lúc đầu còn ngồi chờ hắn, nhưng đợi cũng khá lâu mà hắn vẫn chưa về, mãi đến tận khuya lúc mơ màng nửa ngủ nửa tỉnh thì nghe được một loạt tiếng bước chân, biết là hắn đã về lập tức tỉnh ngủ ngay. Cách lớp màn gấm, nghe tiếng sột soạt hắn cởi quần áo, lại thấy bóng của hắn in trên màn càng lúc càng đến gần bỗng nhiên thấy hơi căng thẳng vội vàng nhắm hai mắt lại. Sau đó cảm nhận được ánh sáng phụt tắt, có lẽ do hắn tắt đèn, kế tiếp vị trí trên giường cạnh người chợt lún xuống, người ngay sau đó cũng nằm xuống.

Nàng và hắn là vợ chồng, còn làm qua loại chuyện đó. Kể tiếp cho dù có xảy ra chuyện gì thì điều đó cũng thật bình thường.

Thiện Thủy hơi thấp thỏm, chờ giây lát, thấy nam nhân nằm bên nàng không có động tác gì, thần kinh hơi căng thẳng cuối cùng cũng dần dần buông lỏng xuống. Chỉ là rất nhanh sau đấy, nàng chú ý hình như hắn

có tâm sự. Mặc dù không lẫn qua lộn lại, tiếng hít thở cũng rất vững vàng, nhưng Thiện Thủy cảm thấy, hần vẫn tĩnh, giống nàng. Chỉ là hai người không ai mở miệng nói chuyện thôi.

Một đôi vợ chồng bình thường, đương nhiên không nên như vậy. Nhưng mà. . . . Bắt đầu từ đêm động phòng đó, họ cũng không phải là một đôi bình thường.

Thiện Thủy cười tự giễu, nhắm mắt lại muốn cố gắng ngủ, chợt lại nghe hần mở miệng nói chuyện. Nói: “Buổi tối nàng nói, có mấy câu không phải là không có lý. Dù là vì Hi Ngọc hay là vì nàng, nhưng tính cách nó đúng là nên cần dạy bảo. Phụ vương đi sớm, mẫu phi mềm yếu, trước đây ta không nghĩ được nhiều như vậy. Nếu hôm nay người đã vào cửa nhà ta, ta cũng không người vì ta mà bị muội muội làm khó. Người yên tâm là được.”

Thiện Thủy hơi kinh ngạc. Giọng điệu hần bây giờ giống như muốn giảng hòa với nàng? Liền nhỏ giọng nói một câu: “Đa tạ.” Lại yên tĩnh chốc lát, nghe hần không còn tiếng động nữa, nghĩ đến thật sự rất muốn ngủ, tự mình từ từ lật người vào trong, đang muốn nhắm mắt lần nữa, một cánh tay chợt từ sau đuổi tới ôm nàng kéo vào lòng.

Động tác này vô cùng tự nhiên, giống như họ vốn nên như vậy.

Cơ thể Thiện Thủy lập tức cứng lại. Hần bỗng sát gần lại, nhỏ giọng hỏi bên tai nàng: “Ta đáng sợ như vậy?” Trong ngữ điệu dường như dẫn theo chút vị tự giễu.

Thiện Thủy đắn đo, còn đang suy nghĩ nên trả lời thế nào mới được, cánh tay trên eo nàng chợt có sức thu lại, lưng nàng liền dính sát vào trước người hần.

“Nàng không thể coi là dần, nhưng mà quả thật không đủ thông minh. . . .” Môi hần dán vào tai nàng, lại toát ra một câu như vậy, thanh âm nghe so với ban ngày trầm thấp hơn rất nhiều, thậm chí cảm xúc còn lộ ra mấy phần rượu thuần y hết **, “Nếu như nàng thật sự thông minh, việc lúc này nên làm nhất, không phải dùng miệng của nàng giảng đạo lý với ta, mà nên nghĩ trăm phương ngàn kế làm thế nào để ta dẫn nàng đi phủ Hưng Khánh mới đúng. Vừa có thể tránh em chồng, lại có thể sinh con. . . .”

Tim Thiện Thủy đập bịch bịch, một câu cũng không nói được, sau lưng đã bắt đầu nóng lên.

Không nghe được câu trả lời của nàng, vốn như hần cũng không nghe nàng đáp lại, không nói gì nữa. Duy chỉ có cái tay trên eo nàng kia từ từ di chuyển, rốt cuộc đã tìm được vạt áo của nàng, vén lên linh hoạt thăm dò bên trong. Nàng hơi chống đỡ, nhưng cái tay kia vẫn bình tĩnh không nhanh không chậm tựa như một nhạc công, ngón tay hần thành thạo trên chọc từng dây đàn mới, đến tận khi cây đàn này vốn trúc trắc không lưu loát lại bị nghẽn lại bởi tay hần, hần muốn tấu lên lòng mảy loạn Xuân Thu.

Trong màn gấm đen kịt, Thiện Thủy không giãy dựa nữa, thân người lúc đầu cứng ngắc dần dần trở nên mềm mại, hô hấp dần dập.

Cái tay kia vẫn dẫn theo chút ép buộc từ sau thăm dò vào giữa hai chân nàng đã khép chặt, cảm thấy cơ thể mềm mại của nàng hơi cứng lại, nam nhân hỏi một câu: “Còn đau không?” Không đợi nàng trả lời, bàn tay đã ôm trọn nơi bí mật mềm mại kia, ngón tay bắt đầu vuốt ve nhẹ nhàng hai cánh hoa mềm mong trơn trượt, vừa như trấn an, vừa như trên chọc. Chỉ chốc lát sau, ngón tay linh hoạt rất nhanh tìm được viên nhụy châu giữa cánh hoa kia, nắm lấy, vờ vờ chốc lát, chợt dùng thêm sức xoay nó.

Thiện Thủy chỉ cảm thấy cơ thể này đã không còn là của mình nữa rồi, một cảm giác tan lòng nát dạ sùng ề ầm chợt đánh tới, đủ để xông thẳng tới gáy, thân thể khẽ run lên, rên rỉ một tiếng, theo bản năng cố hết sức lui người lại, tay đặt lên cổ tay hần, đẩy ra ngoài, còn chỗ nào hần di chuyển đến?

“Đừng Không được ”

Nàng cắn răng, thanh âm phát ra cũng mềm nhũn.

Nam nhân mất điếc tai ngơ, cúi đầu vùi sâu vào gáy nàng vừa tắm xong tối nay, vừa thưởng thức hương thơm nhẹ nhàng, đầu ngón tay tiếp tục trên chọc.

Cơ thể Thiện Thủy càng chặt hơn, qua một lát, giây lát trong phút chốc, chỉ cảm thấy dưới thân bị hần vồ về trên đùa co rút lại, cái cảm giác tương tự đêm trước đó lại đánh úp nàng lần nữa, nàng không nhịn được

nước nổ một tiếng, cả trên lẫn dưới nhất thời mất toàn bộ hơi sức, tựa như trôi lơ lửng giữa không trung, không còn nơi dựa dẫm, cả người như bể bùn tuyết tan xụi lơ xuống.

Lại bị đưa lên đỉnh núi như vậy, cảm thấy phía dưới của mình ướt át, cái loại cảm giác sưng ê ẩm đó vẫn luẩn quẩn không đi, lại nghe thấy tiếng cười nhỏ của nam nhân phía sau, Thiện Thủy chợt cảm thấy xấu hổ vô cùng, mạnh mẽ liều mạng thoát khỏi tay hắn, một chân lại bị bắt được nâng cao, còn chưa kịp phản ứng, cổ họng đã không tự chủ bật ra tiếng kêu đau. Hắn lại nhân cơ hội trơn trượt, giữ lấy từ sau lần vào.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thiện Thủy tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là xương sống thắt lưng đùi mềm nhũn, cơ thể vừa mới hồi phục sau hai ngày vừa giống như bị bánh xe nghiền, cảm giác thứ hai.

Nàng mở mắt ra, phát hiện mình nằm đối diện Hoắc Thế Quân. Trán nàng đang dán lên cằm hắn, một tay của hắn đặt trên eo nàng, một chân đè chân nàng, nàng thậm chí có thể cảm thấy hô hấp của hắn đều thổi vào trán mình... Cảm giác ấm áp, tóc mái động đập, ngứa ngáy một lúc.

Mới vừa ngủ còn chưa có cảm giác gì giờ tỉnh lại Thiện Thủy không chịu được ngứa, đầu vừa rụt lại ra sau lưng hắn cũng tỉnh luôn.

Trong nắng mai, hai người bốn mắt nhìn nhau lần nữa.

Nói lại lần nữa, là bởi vì lúc trước đã có tình cảnh giống thế này mấy lần. Thế nhưng vào sáng nay, cũng khác hẳn hoàn toàn.

Thiện Thủy nhìn mặt mũi Hoắc Thế Quân, dẫn theo sự khoan khoái và thả lỏng chỉ có giữa sớm tinh mơ, hơn nữa. . . .Còn giống như có ý cười. Cái này lập tức làm nàng nhớ lại đêm qua. Cả người không được tự nhiên, mắt nhìn sang chỗ khác, hơi cử động người ý bảo hắn bỏ chân tay ra nói: “Nên dậy rồi.”

Hoắc Thế Quân lười biếng ừ một tiếng, cuối cùng cũng lấy lại ngăn cản tay chân nàng, rồi duỗi cái lưng mỏi, nhảy lên. Nệm gấm trượt xuống, cơ thể trẻ tuổi tinh trắng không bỏ sót trước mắt Thiện Thủy. Thiện Thủy vội vàng nhắm mắt lại.

Hoắc Thế Quân liếc nàng một cái, khoe môi hơi hạ xuống. Lật người lại, lấy quần áo mặc vào.

Sáng sớm, mấy người Bạch Quân vào phòng hầu hạ cảm thấy không khí trong phòng có chút tẻ nhạt, khác sự trầm muộn của ngày thường. Thế tử thỉnh thoảng sẽ nhìn Thế tử phi mấy lần. Nếu không nhìn lầm, thậm chí trong mắt hắn thỉnh thoảng còn sẽ lộ ra ít dục dằn. Thế tử phi thì ngược lại, vẫn hạ mí mắt, từ đầu tới đuôi không nhìn hắn lần nào. Đưa mắt nhìn hai vợ chồng hắn một trước một sau ra cửa, Vũ Tình không nhịn được vênh tai lên với Bạch Quân, bị Lâm nữ mẫu nghe được, đánh cánh tay nàng, mắt mình thì liếc nhìn cái giường bữa bộn, cũng không nhịn cười được, mắng: “Tiểu nha đầu còn nhỏ thì biết cái gì! Tiểu thư đang xấu hổ, mắt nào của ngươi là thấy tiểu thư để ý hả?”

Thiện Thủy theo Hoắc Thế Quân cùng nhau đến Thanh Liên Đường vấn an. Vương phi nói: “Ta nghe được tin trong cung, hôm qua Thái hậu vô ý bị nhiễm phong hàn. Con về thay xiêm áo sau đó đi với Ngọc Nương theo ta vào cung thăm.”

Thiện Thủy đáp. Cùng Hoắc Thế Quân một trước một sau ra ngoài, đến mái hiên bên ngoài, Hoắc Thế Quân dừng chân, quay đầu nói với nàng: “Đã như vậy, chuyện Hi Ngọc ngày mai ta sẽ tìm nàng. Sai khi các người vào cung, buổi chiều ta không về, hôm nay không rảnh.”

Thiện Thủy chỉ lên tiếng ‘Ừ’.

Hoắc Thế Quân lại nói tiếp: “Ta muốn đi kinh đô và vùng lân cận Kiều Vệ Doanh một chuyến, đường xa nên tối không về kịp.”

Thiện Thủy lại ‘Ồ’ một tiếng.

Hoắc Thế Quân như kiên nhẫn nhìn nàng một cái, lúc này mới xoay người đi.

Thiện Thủy đưa mắt nhìn bóng hắn rời đi, đánh vào thắt lưng, trở về Lương Minh Hiên, gọi Bạch Quân lấy đồ vào cung ra, thay từ đầu đến chân, chờ giây lát, tiểu nha đầu ở Thanh Liên Đường đến đây gọi, soi gương lần nữa, thấy không còn sai sót gì, lúc này mới ra cửa. Đoàn người từ cửa bên của vương phủ ra

ngoài, đi lên xe ngựa có cái lọng phỉ thúy, đến hoàng cung. Trên đường đi, Hoắc Hi Ngọc ngồi cạnh Vương phi không ngừng thăm thì, ánh mắt nhìn Thiện Thủy đầy đắc ý. Thiện Thủy chỉ mỉm cười nhìn, không nói lời nào. Cuối cùng đi theo Vương phi cùng Di Ninh thì thấy Mục phu nhân cùng mấy... các phu nhân Quốc Công khác còn đến sớm hơn họ, chỉ là chưa vào Trường Xuân Các. Sau khi Vương phi cùng mọi người hàn huyên mấy câu, trong chốc lát, trưởng công chúa cũng đến. Đám người nín thở thôi nói chờ ở ngoài.

Trương thái y đang ở trong phòng sưởi chần mạch cho Mục thái hậu. Đỗ mạch, nhìn lưỡi, biết ngay cũng chỉ là do thời tiết thay đổi, Thái hậu lớn tuổi, thường ngày lại hơi lưỡi, thân thể yếu rồi, lúc này mới nhiễm phong hàn thôi. Vì cũng thân thiết với Thái hậu, liền cười nói: “Không có gì đáng lo. Chỉ là do thời tiết, chợt lạnh khô, khí lạnh từ ngoài vào thôi. Thần kê mấy vị thuốc, Thái hậu ăn theo đây, ngọc thể sẽ khỏe lại. Còn nữa, sau khi thân thể tốt lên, nên tắm bổ thêm đương quy hoàng kỳ canh thịt dê. Cam ôn bổ huyết, tân ôn tán hàn, rất có ích cho dưỡng sinh.”

Trên đầu Mục thái hậu buộc khăn, cười nói tiếng cảm ơn. Chú ý tới thiếu niên đứng sau hần. Thấy hần mặc áo khoác màu thiên thanh, lông mày sáng sủa, vẻ mặt điềm tĩnh, rất có mấy phần phong thái của Di Thế độc lập, thuận miệng liền hỏi.

Trương thái y vội nói: “Khuyến tử này. Từ nhỏ không ôm chí lớn, lại không muốn dấn thân vào khoa cử, chỉ say mê học y. Thần bắt đắc dĩ, cũng chỉ tùy hần. Hôm nay ở Thái y Viện cũng chỉ là vào phụ. Thần hôm nay được triệu vào cung, gã sai vặt thường hay đi cùng xin nghỉ, liền gọi hần đi theo làm thủ hạ. Thái hậu đừng cười.”

Mục thái hậu gật đầu khen: “Hạnh lâm thế gia, vốn là giai thoại rất tốt. Hần không cầu công danh, ta thấy rất tốt, có gì đáng cười đâu.”

Trương thái y vội nói tạ. Lấy bút viết phương thuốc. Trương Nhược Tùng thu dọn đồ đạc, theo phụ thân lui ra ngoài.

Bên ngoài một đám các quý phụ đã đợi mấy lượt trà, cuối cùng cũng nghe thấy một loạt tiếng bước chân loạt soạt ra ngoài, nghĩ là xong rồi, ríu rít nhìn sang, quả nhiên là trông thấy Trương thái y mặc y quan đỏ thẫm đích được Đại Thái Giám dẫn ra ngoài.

Trường công chúa sớm chờ không nhịn được, thấy Trương thái y ra ngoài, lập tức đứng dậy, nghênh đón hỏi bệnh tình. Mục phu nhân cùng đám người Vương phi cũng đứng dậy theo.

Trường hợp như vậy, đương nhiên không tới lượt Thiện Thủy mở miệng. Nàng chỉ yên lặng đứng ở ngoài, thấy Trương thái y đối mặt với một phòng toàn các quý phụ chói lợi thế này, lưng cũng không dám đứng thẳng, hạ mắt xuống, cung kính đáp lời trưởng công chúa.

Nếu không phải do trời xui đất khiến, mình cùng với vị quan của Thái Y Viện cẩn thận chặt chẽ này, giờ đã là người một nhà rồi.

Trong lòng Thiện Thủy sinh ra một cảm giác việc đời khó đoán, im lặng thở dài. Tầm mắt chuyển sang phía sau hần thì chợt ngỡ ngàng cả người, thấy Trương Nhược Tùng xách hòm thuốc của phụ thân hần, theo ra từ trong phòng sưởi, bả vai thẳng tắp, đối lập rõ rệt với phụ thân hần cúi đầu khom lưng. Hần cũng lập tức nhìn thấy Thiện Thủy. Bốn mắt hai người nhìn nhau, gương mặt vốn điềm tĩnh của Trương Nhược Tùng trong nháy mắt sung huyết đỏ bừng, hòm thuốc đang xách trên tay kia lại tuột ra ngoài, một tiếng rơi trên mặt đất, nhất thời cả phòng đều kinh hãi....

27. Chương 27

Thất kính như vậy, nếu xảy ra trước mặt Hoàng thượng hoặc là Thái hậu, gặp tâm trạng bề trên khó chịu, có thể bị đánh đòn rơi đầu. Cũng may là nơi này, có rơi xuống 180 cái rương cũng không làm ảnh hưởng đến Thái hậu, nhưng làm các phu nhân này kinh sợ, đó cũng coi là rất thất lễ. Mấy nữ nhân xưa nay sống

an nhàn sung sướng tai không nghe được chút tạp âm nào đều run run lạnh lẽo, ánh mắt của mọi người lập tức nhìn về phía Trương Nhược Tùng.

“To gan! Nếu quấy rầy Thái hậu Kim An, có chịu nổi tội không?”

Quả tim nhỏ của Đại Thái Giám cung Di Ninh Tào cũng nháy thót một cái, lập tức trừng mắt bắt giọng trách mắng.

Trương thái y nhận thấy ánh mắt của con trai mình, lúc này mới chú ý tới Thiện Thủy đứng ở bên ngoài đám người, lập tức hiểu huyền cơ trong đó, hô to không ổn, trong lòng đã mắng đồ ranh con đồ ranh con, nhưng không dám hiện lên mặt, cuống quýt khom người về phía trưởng công chúa nhận tội nói: “Tầm mắt khuyển tử nông cạn, hôm nay là lần đầu tiên theo thần vào cung, chắc là sở trấn hoàng gia uy nghi, lúc này mới nhất thời thất lễ, vạn mong trưởng công chúa thứ tội. . . .”

Người này đi, hẳn chỉ muốn ăn ngũ cốc hoa màu, lên cao hơn nữa, cũng sẽ khó tránh được đau đầu não nóng. Chức quan của Trương thái y không cao, địa vị thấp, nhưng ở Thái Y Viện là một người có tài, cả thành không tìm được lang trung nào xem bệnh hơn hẳn. Nhiều năm không màng hiển quý ở nhà xem bệnh đỡ mạch, là người cẩn thận, miệng còn nghiêm hơn, biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, vì vậy mà thành thạo, đừng nói là các quý phụ này, coi như là đứng trước mặt thái hậu, mặt cũng hơi mỏng. Trưởng công chúa đương nhiên sẽ không vì chuyện nhỏ này mà không bỏ qua cho hắn, vượt ngục mình, liếc mắt nhìn Trương Nhược Tùng, khoát tay nói: “Thôi thôi, tuổi còn nhỏ, khó tránh trượt tay, sau này đừng như vậy.”

Trương thái y nói tạ ơn, cũng không kịp lau mồ hôi lạnh trên trán mình, thấy nhi tử vẫn còn như cái chày đứng thẳng, vội vàng dùng lực kéo ống tay áo hắn, ý bảo hắn nhận tội. Cuối cùng Trương Nhược Tùng cúi đầu, mắt không nhìn người khác, không nói lời nào, từ từ ngồi xổm xuống, đưa tay dọn những vật trong hòm thuốc vừa rơi ra.

Trưởng công chúa thấy mình rộng lượng, thiếu niên này lại không lời tạ ơn nào, thái độ không biết điều, trong lòng dù hơi khó chịu, nghĩ thầm thì ra là người trẻ tuổi chưa biết gì. Chỉ nhớ tới bệnh tình của Thái hậu, lại không thật sự muốn so đo với hắn, thu ánh mắt, dẫn đầu đi vào phòng sưởi.

Thiện Thủy cũng bị phản ứng của Trương Nhược Tùng làm cho hoảng sợ, tim đập loạn, cũng may cuối cùng bình yên vô sự độ tới, đi theo đám phụ nhân tới phòng sưởi, đi qua người Trương Nhược Tùng, hắn vẫn ngồi chưa đứng lên, nàng từ góc này nhìn xuống, thấy hắn mí mắt buông xuống, khóe môi hơi mím lại, vẻ mặt đã khôi phục lại sự trầm tĩnh ban đầu, nếu không phải hai gò má còn hơi đỏ ửng vào lúc sau, thì sẽ giống như không có chuyện gì đã xảy ra.

Thiện Thủy đi xuống cảm giác thần thờ khó tả trong lòng kia, giương mắt nhìn cái gáy phụ nhân Thành Quốc Công chen vào năm con dơi vàng giữ tóc trước mặt nàng, đi nhanh qua người hắn.

Khi nàng đi qua trước mặt hắn, Trương Nhược Tùng chỉ thấy được nửa làn váy của nàng, đó là màu đỏ lụa tơ một ít hoa văn cấm bát của váy áo hoàng cung. Theo nhóm Hồng Ảnh kia xẹt qua trước mặt hắn thì hắn cảm thấy ngay cả hô hấp của mình đều muốn bị hút ra hết.

Đuôi lông mày dày mắt của nàng, đã không còn là người thiếu nữ xanh tươi mà hắn quen thuộc nữa, hôm nay hơi lộ ra sự quyến rũ của một phụ nhân. Một khuôn mặt hết như đoá hoa mẫu đơn thêu ở góc váy nàng, nở rộ tươi đẹp, đẹp ngào ngạt khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Biết người cũng đã đi, cuối cùng hắn im lặng thở phào một hơi, vươn tay, ngón tay hắn thon dài cẩn thận nhặt một cái bút đang lăn trên đất lên, bỏ vào hòm thuốc, sau đó đóng nắp lại. Ngẩng đầu đang muốn đứng lên, chợt chạm phải một đôi mắt tròn như hạt quả hạnh, tựa như. Đôi mắt của cục bột nhỏ mà muội muội hắn nuôi tên là Tùng Sư. Nhưng giờ trong đôi mắt này có, không phải là ánh mắt của cục bột nhỏ kia... Trong trẻo hồn nhiên, mà là một kiểu ý xấu dò tìm xét nét.

Trương Nhược Tùng không biết thiếu nữ mặc áo gấm này, nhưng có thể đứng ở chỗ này, thân phận đương nhiên không bình thường.

Hắn biết hành động mới vừa rồi của mình quả thật mạo hiểm. Không muốn gây thêm sự cố nào cho nàng nữa, rất nhanh thu mắt lại, ôm hòm thuốc liền đứng dậy.

“Hắn là con trai của người?”

Trương thái y vừa nghe Hoắc Hi Ngọc mở miệng, trong lòng liền không ngừng kêu khổ.

Đại Phật tốt cung, tiểu quỷ khó chơi. Đây chẳng phải là công chúa Phủ Vĩnh Định Vương được cả thiên hạ vinh sủng, hẳn đương nhiên rất rõ. Có thể phân rõ phải trái với người khác, đến trước mặt vị này, dù sao là do nàng định đoạt. Chỉ sợ hành động tùy tiện vừa nãy của con trai mình đã chọc giận nàng, lần này là muốn tóm lấy không tha, vội cười làm lành nói: “Thái hậu thường ngày yêu công chúa nhất, nếu bây giờ thấy công chúa, trong lòng thoải mái, ngọc thể nhiễm bệnh này cũng nhẹ hơn ba phần, công chúa mau đi xem một chút?”

Hoắc Hi Ngọc không nói, chỉ nhìn chăm chăm Trương Nhược Tùng.

Mí mắt Trương Nhược Tùng hơi nhú lại, không nhúc nhích.

Trương thái y thấy nàng chỉ hỏi một câu như vậy, cũng không làm khó nữa, vội nhân cơ hội nói: “Hạ quan còn có chẵn bài trong người, không dám chậm trễ, xin phép cáo lui.” Nói xong nháy mắt với con trai, vội vã lui xuống.

Tào công công phụng mệnh Thái hậu đưa cha con hần đi, bây giờ có ý muốn đưa cha con Trương thái y ra Trường Xuân các, bản thân mình thì trở về, sai tên tiểu thái giám đưa hai người họ ra ngoài. Ra khỏi cung Di Ninh, nhờ Yêu Bài suôn sẻ đến cửa phía tây của hoàng cung, mãi đến khi đến một hành lang ngoài thành cung, thấy xung quanh ít người, Trương thái y lúc này mới dừng bước, nhỏ giọng giáo huấn: “Nghĩ cẩn thận, con thường ngày trợn tròng, sao hôm nay lại thiếu kiên nhẫn như vậy? Cô nương Tiết gia sớm đã không còn như trước nữa, sao con còn ý nghĩ giữ người không thả? Chúng ta dù không thẹn với lương tâm, nhưng sợ rằng ngộ nhỡ rơi vào mắt người có tâm gây chuyện. Cái gọi là miệng nhiều người xói chảy vàng, con hần là hiểu được ý này. May mà vừa nãy không gặp họa gì. Sau này nên làm thế nào, không cần để ta nhiều lời nữa chứ?”

Trương Nhược Tùng đương nhiên hiểu đạo lý này. Dù hần say mê học y lòng không có việc khác, lại thật sự không phải là nhà thông thái không hoàn toàn hiểu đời. Chỉ là người thiếu niên thanh mai trúc mã nhiều năm gửi gắm tình cảm, sao có thể nói không có là không có được? Thường ngày vẫn dần xuống đáy lòng, vừa rồi thật sự là quá ngoài ý muốn, lúc này mới luống cuống như thế. Bị phụ thân dạy dỗ phải cúi thấp đầu, xấu hổ không dứt.

Trương thái y đương nhiên là hiểu con trai, cũng biết hần không kiềm chế được. Thở dài, dặn dò một tiếng nữa, lúc này mới tiếp tục đến Thái Y Viện.

Trương Nhược Tùng đi được mấy bước, nhưng vẫn không nhịn được quay đầu lại nhìn một cái. Nhìn lên bầu trời xanh thẳm, đang có một con liêu nhân vỗ cánh xẹt qua phía bắc đỉnh điện Thái Cực Điện nguy nga cao vút, đường cách xa như vậy, ngồi đỉnh điện bằng lưu ly ** phản chiếu ánh nắng, đâm vào trong mắt người ta hơi đau. Sợ sệt trong chốc lát, khẽ nắm chặt tay trong tay áo, đi nhanh theo phụ thân rời khỏi.

Thiện Thủy theo đám người Vương phi đứng ngoài phòng sưởi thì bên trong lại truyền ra lời Thái hậu, nói sáng sớm hoàng hậu và Lý phi đã tới thăm, nàng mệt mỏi muốn nghỉ người, bảo mọi người giải tán về được rồi.

Đám người tụ tập lại chỗ này, nhưng cũng chỉ là vì thể diện có hiếu, giờ Thái hậu vừa nói như vậy, đương nhiên không dám xông vào làm người ta ghét, lại nói mấy câu với nhau, rồi tốp năm tốp ba lui đi.

Lúc tới ba người, khi về lại thiếu một người. Chỉ có Thiện Thủy theo Vương phi về vương phủ, Hoắc Hi Ngọc mấy ngày đã không vào cung rồi, được Thái hậu cô đơn giữ lại. Trở về vương phủ, Thiện Thủy đưa Vương phi đến Thanh Liên Đường rồi Lương Minh Hiên, nhìn thấy Sước Sước đang chơi đùa ở hành lang, chọc ấy đám tiểu nha đầu cười không ngừng. Vừa nghe thấy tiếng bước chân của nàng, con chó liền lập tức chạy nhanh tới chỗ nàng, vây quanh làm nũng đủ kiểu. Thiện Thủy đùa với nó được một lúc, thì đã trưa rồi.

Trên giường cái đó với Hoắc Thế Quân rất mệt. Đêm qua dù không giống lần đầu tiên cố ý độc ác giày vò nàng, vài lần lăn xuống dưới, đến cuối cùng cũng làm nàng hầu hạ thật sự mệt mỏi, đưa đến hậu quả nghiêm trọng trực tiếp chính là giấc ngủ chưa đủ. Bắt đầu chống đỡ từ sáng sớm đến giờ, sau khi ăn cơm, một đầu liền ngã luôn lên giường. Tứ Chi Bách Hải đang kêu gào buồn ngủ, trong lòng lại cảm thấy buồn phiền, cực kỳ buồn phiền. Trong đầu một lát là hình ảnh Trương Nhược Tùng yên lặng ngồi xỏm trên mặt

đất, một lát là ni cô nhỏ Hoắc Hi Ngọc trước khi chia tay nhìn mình bằng ánh mắt kỳ dị, lặn qua lộn lại hồi lâu, cuối cùng vẫn không ngủ được.

Hoắc hi Ngọc đến gần tối mới về, Thiện Thủy vẫn chưa gặp nàng. Còn Hoắc Thế Quân, như sáng sớm hán đã nói, ngay đêm đó không về. Thiện Thủy một mình qua cả đêm, sáng sớm ngày thứ hai, lại bắt đầu chải chuốt theo Vương phi cung Di Ninh đây là quy củ, chỉ cần Thái hậu một ngày còn uống thuốc, Vương phi làm con dâu vẫn phải hầu hạ, dù là hôm nay không được vào nhà, ngày mai vẫn phải đi. Con dâu của Vương phi cũng như vậy, cháu dâu là nàng dĩ nhiên càng không thể rơi lại ở sau. Ngược lại Hoắc Hi Ngọc, có lẽ hôm qua đã ở cả ngày, cho nên hôm nay không hề đi theo, một mình ở lại vương phủ.

Lúc Thiện Thủy theo Vương phi đến, thấy hôm nay càng nhộn nhịp hơn hôm qua, chẳng chạm mặt với những người hôm qua, thậm chí còn gặp được Vương phi của Hoắc Thế Du, vị tiểu thư của Dương gia Dương Vân Đình kia.

Sau khi Hoắc Thế Du lập gia đình, khai phủ chính thức ở ngoài Hoàng Thành, mấy ngày Thiện Thủy vừa qua cửa, đã từng gặp Dương Vân Đình một lần. Dương Vân Đình gần bằng tuổi Thiện Thủy, thân hình hơi lớn, khuôn mặt ngọt ngào, dung mạo xinh đẹp, một đôi mắt như nai ôn hòa bình thản. Giờ cả người đang mặc bộ cát phục của Vương phi, ngồi yên, thấy Thiện Thủy chào hỏi với mình, mỉm cười lại với nàng, không nói nhiều.

Thật sự là một tiểu thư khuê các, cử chỉ hoàn toàn thích hợp với thân phận của nàng.

Có lẽ hôm nay Thái hậu thấy thoải mái hơn, tâm trạng cũng không tồi, sau khi Trương thái y rời đi, liền cho đám người đi vào. Diệp Vương phi đều dựa vào không đến trước mặt, Thiện Thủy tự động yên lặng ngồi sau đuôi, mặt cười nhìn trưởng công chúa bắt giọng nói chuyện, trong phòng tiếng nói tiếng cười một mảnh.

“Thái hậu, An Dương Vương điện hạ tới!”

Tào công công đi vào thông báo.

Mục thái hậu ngay thẳng vẫy tay với Dương Vân Đình ngồi bên người mình, nghe người ta thông báo như vậy, vỗ xuống tay nàng, cười híp mắt nói: “Thằng cháu này của ta, thường ngày cháu không tới, chỗ ta cũng không thấy nó đập một cước, cháu vừa tới, nó đã theo đến rồi! Có thể thấy được tân nương tử mà người yêu, lão bà ta làm người ghét.”

Thái hậu vừa nói ra, mọi người liền đều nở nụ cười. Mặt Dương Vân Đình hơi ửng hồng, cổ cúi xuống ngưỡng ngưỡng. Trong tiếng cười, Hoắc Thế Du sải bước vào phòng sưởi.

Đây là tự phổ sau lần gặp ở chùa sau núi đó, Thiện Thủy mấy tháng qua lần đầu tiên nhìn thấy Hoắc Thế Du. Bởi vì trong nhà này nữ nhân đều là trưởng bối thân tộc của hắn, cho nên cũng không cần kiêng dè. Một thân hán cẩm phục xanh ngọc, vẫn như ngày thường khí vũ hiên ngang bình thường, trực tiếp đến trước mặt Thái hậu, hỏi an xong, lại làm lễ ra mắt với từng phụ nhân, gọi cô cô thẩm thẩm (thím) một vòng.

Trưởng công chúa trêu ghẹo nói: “Nhanh, cháu dâu và cháu cùng ngồi chỗ này đi! Đôi kim đồng ngọc nữ này kê dựa trước mặt Thái hậu, nhìn đều đẹp mắt. Mắt thuận, tâm dĩ nhiên là thuận, tâm một khi đã thuận, còn có chuyện gì không thuận nữa?”

Mặt Dương Vân Đình càng đỏ hơn, Hoắc Thế Du mặc ấy bác chồng nói thế nào, vẫn làm đủ lễ tiết. Tới trước Diệp Vương phi thì cung cung kính kính tiếng gọi “Thím”, Diệp Vương phi vội đáp, Hoắc Thế Du mỉm cười, từ lúc vào phòng sưởi này, ánh mắt lần đầu tiên rơi lên người Thiện Thủy, dừng lại chốc lát, gọi một tiếng: “Đường tẩu.”

Vì là cùng thế hệ với hắn, Thiện Thủy vội vàng đứng dậy đáp lễ.

“Được rồi, đều là người một nhà, lễ nhiều như vậy làm gì! Vòng tới vòng lui, ta nhìn cũng mệt,” Thái hậu cười lên tiếng cắt đứt, vậy Hoắc Thế Du đến bên cạnh, hỏi chuyện sinh hoạt hằng ngày của hắn ở phủ ngoài thành. Hoắc Thế Du đáp lại từng câu.

Thái hậu dù sao cũng đã lớn tuổi, bệnh cũng chưa khỏi hẳn, ngồi chốc lát đã thấy mệt, cười nói: “Làm khó cho các người chịu nhớ phải nói đùa theo với bà già khom này, giờ về đi, ngày mai cũng không cần đến đâu.”

Mọi người rối rít đứng dậy cáo lui. Thiện Thủy theo Vương phi xuất cung, đi đến Ngự Thư Phòng ở điện Hàm Chương của cung khác thì chợt nghe sau lưng có tiếng bước chân, hẳn là Hoắc Thế Du đuổi theo.

Vương phi ngừng bước chân, Thiện Thủy vịn cánh tay nàng đứng bên người nàng, nhìn bốn phía, cũng không nhìn thấy bóng Dương Vân Đình.

Hoắc Thế Du đến trước mặt Vương phi, cười nói: “Thím, cháu nghe nói đường ca mấy hôm nữa sẽ đi phủ Hưng Khách. Vốn định tìm huynh ấy làm tiệc đưa tiễn, lại nghe đường ca luôn bận rộn, sợ quấy rầy chính sự của huynh. Chuyện này vẫn vương trong lòng cháu. Hôm nay đúng lúc gặp được thím, liền xin thím nhắc dùm, nếu hôm nào đường ca rảnh, ta thiết yến ở vương phủ, thay đường ca tiễn rượu, không biết huynh ấy có cho cháu chút thể diện không.”

Vương phi cười nói: “Huynh đệ các cháu chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, còn khách khí như vậy làm gì? Ngược lại nên cảm ơn chấy có lòng. Thím về sẽ nói ngay với nó. Thế Quân biết rồi, nhất định cũng sẽ vui mừng.”

Hoắc Thế Du hơi mỉm cười, ánh mắt dừng lại trên người Thiện Thủy, lại nói: “Nếu đường ** cũng nề mặt, đệ sẽ nhờ nội tử (vợ) viết thiệp mời, trông mong đường ** và đường ca đến cùng nhau. Nội tử mỗi ngày rảnh rỗi, trước mặt ta mỗi lần nhắc tới đường **, lời nói có nhiều mề mọ, mong sau này có nhiều dịp lui tới.”

Thiện Thủy nhìn Hoắc Thế Du.

Cây cối trong hoàng cung rất cao, lúc này ánh nắng rực rỡ từ đỉnh đầu không hề che đầy chiếu xuống, bao phủ cả người hắn. Nhìn hắn đứng lên không thay đổi so với ngày trước, nhìn chăm chú vào mắt nàng, rồi lại giống hoặc không giống như lần tránh thứ gì đó – hắn đã hoàn toàn như nam nhân trưởng thành rồi.

Thiện Thủy rũ mí mắt xuống, khẽ gật đầu. Chợt cảm giác đến từ cánh tay đỡ Diệp Vương phi hơi động đậy, thân thể hình như chợt cứng chặt, gương mặt nhìn nàng, mắt nàng nhìn thẳng về phía trước, nụ cười vừa mới trên mặt giờ đã mất đi. Không hiểu được ánh nhìn của nàng, thấy hai người xa xa vòng ra ngoài từ điện Hàm Chương, đang đến chỗ này.

Thiện Thủy lập tức liền nhận ra ngay. Trong hai người này, một là Hoắc Thế Quân, một người đàn ông khác, hơn năm mươi tuổi, một mặc long bào chói lọi, nghĩ chắc chắn là đương kim Cảnh Hữu Đế.....

28. Chương 28

Hai người trước mắt càng đi đến gần, Thiện Thủy chợt có cảm giác như mình đang được xem một vở kịch vui.

Lờ đi đám thái giám mặt không biểu cảm đi theo làm nền. Nếu không nhìn lầm, đối diện chính là Hoàng đế, Hoắc Thế Quân bên cạnh Diệp Vương phi, còn có Hoắc Thế Du. Mỗi người ở nơi này, vẻ mặt từng người cũng thay đổi tẻ nhạt khi đối diện với cuộc gặp gỡ bất ngờ này, ngôn ngữ tay chân miêu tả sinh động, ý vị sâu xa.

Dù lần đầu tiên nhìn thấy bá phụ là Hoàng thượng này, nhưng hoàn toàn giống với hình tượng Đế Vương mà lúc trước Thiện Thủy đã từng mơ thấy. Quyền thế vốn có thể khiến nam nhân tăng sức quyến rũ, huống chi là còn có được quyền lực tối cao trong thiên hạ. Ông ta là một người đàn ông rất có sức quyến rũ, cho dù đã đến tuổi này, vẫn có thể coi là một mỹ nam. Bước chân ông ta vốn bước rất trầm ổn, không nhanh không chậm, trong ánh mắt mơ hồ có sự ôn hòa uy phong mà kín đáo. Nhưng khi nhìn thấy mình ở đây lại có vẻ nhu rất nghi vấn điều gì, cũng có khả năng là vì Diệp Vương phi đứng cạnh nàng, bước chân ông ta bỗng nhiên khựng lại, khi ông ta tiếp tục bước đi lần nữa thì Thiện Thủy liền bắt được sự ngập ngừng.

Với một Đế Vương mà nói, chuyện này hơi bất thường.

Khác hẳn với thái độ lưỡng lự đó của hoàng đế, khi hai người từ phía đối diện đến gần, ngược lại ngay từ đầu lúc mới vào Diệp Vương phi lại không hề có thái độ luống cuống kia. Lúc này vai bà thẳng tắp, ánh mắt nhìn thẳng về một hướng, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh được tựa như khi bà ngồi thiền trong Phật đường. Thậm chí Thiện Thủy bắt đầu nghi ngờ có phải ngay từ đầu mình đã cảm giác sai rồi hay không, mới có thể lỡ để bà thành kinh hoàng. (chả hiểu câu này là sao lun)

Hoắc Thế Du, hần nhìn hai người đối diện xuất hiện một trước một sau, vẻ mặt đầu tiên hơi cứng lại. Nhưng rất nhanh, trên mặt hần liền tiếp tục nụ cười đúng mực lúc trước, kính cẩn nghênh đón.

Xem kịch vốn là một loại hưởng thụ. Nhưng ở một nơi thế này, chạm phải một đám diễn viên tham diễn cao đoạn như vậy, nhất là, chính nàng cũng bị tha vào, còn sắm vai nhân vật như cái bánh kẹp, đây cũng không phải là việc hay ho gì lắm.

Cho nên nói như vậy, là vì Hoắc Thế Quân, nam nhân gì đó của Thiện Thủy. Nhưng là nam nhân này cũng xuất hiện, mới khiến Thiện Thủy bỗng nhiên có cảm giác áp lực mơ hồ.

Canh năm khi Hoắc Thế Quân và Kiều Vệ Doanh từ kinh đô lên đường trở về Lạc Kinh, đương nhiên là không kịp lâm triều, cho nên trực tiếp vào cung, đến Ngự Thư Phòng ở điện Hàm Chương chờ Cảnh Hữu Đế. Sau khi phục mệnh, giống như ngày thường, không nói nhiều, mở miệng liền muốn cáo lui. Lại bị Hoàng thượng gọi lại, cùng nhau đến cung Di Ninh thăm Thái hậu. Hoắc Thế Quân tuân mệnh, hai người liền một trước một sau mà đến. Mới vừa quẹo vào đường đến cung Di Ninh, hần liền thấy mẫu thân mình cùng thê tử đang trên đường vào cung, còn có Hoắc Thế Du đang nói chuyện với họ. Nói thẳng ra, hần đang nói chuyện với Thiện Thủy. Hần nghe không rõ Hoắc Thế Du nói gì, nhưng thấy rất rõ ràng. Hần nhìn thấy Hoắc Thế Du đứng quay lưng về phía mình đang đứng, cao hơn Thiện Thủy rất nhiều, lúc nói chuyện, ánh mắt nhìn xuống khuôn mặt nàng, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng. Mà nàng hơi hạ mí mắt, cũng dịu dàng mà lịch sự thanh tao.

Loại cảm giác này. . . .Làm người ta không thoải mái chút nào.

Hoắc Thế Quân lập tức bước chân nhanh hơn chút, thậm chí muốn vượt lên đằng trước chột khi Hoàng thượng đi chậm lại thì hần mới ý thức được mình lại thấy không thoải mái, không muốn bị người khác nhận ra, hơi chần chừ, bước chân cũng chậm lại, cho đến khi từ từ dừng lại. Vì Hoắc Thế Du đã tiến lên đón, hướng Hoàng thượng gọi một tiếng phụ hoàng, hết nghi thức bình thường, trên mặt mang nụ cười nhìn về phía mình, chào hỏi nói: “Đường ca! Huynh cũng tới rồi.”

Hoắc Thế Quân gật đầu, nói: “Mới từ điện Hàm Nguyên ra ngoài, đang muốn đi thăm Thái hậu.”

“Tổ mẫu con thế nào rồi?” Cảnh Hữu Đế hỏi.

Hoắc Thế Du lập tức cung kính nói: “Nhi tử mới từ Trường Xuân các ra. Thân thể Hoàng tổ mẫu đã khá hơn nhiều, chỉ hơi mệt, vừa mới đuổi người, nói mệt muốn nghỉ, nhân tài bên trong trong chốc lát đã tản đi hết rồi.”

Cảnh Hữu Đế hơi gật đầu, nói: “Đã như vậy, ngày khác trăm sẽ đến.”

Hoắc Thế Du nói: “Phụ hoàng, nhi thần đang nói chuyện với thím. Đường ca mấy ngày nữa đi xa đến phủ Hưng Khánh, nhi thần sớm nghĩ thay đường ca làm tiệc đưa tiễn. Giờ gặp được thím, liền nhờ thím nhi tử truyền đạt lại tấm lòng. Không ngờ đúng lúc gặp đường ca ở chỗ này. Nhi thần thành tâm, chỉ sợ đường ca không rảnh.”

Cảnh Hữu Đế nói: “Huynh đệ vốn nên như thế, rất tốt.”

Hoắc Thế Quân hơi mỉm cười, nói: “Phiền đệ phải phí tâm. Lại nói, chúng ta rất lâu rồi đã không uống rượu với nhau. Đến lúc đó nhất định không say không về.”

Hoắc Thế Du giống như chột nghĩ tới, lại nói, “Nội tử nói cũng muốn mời đường tẩu, nên đệ cũng vừa mới nhắc với đường tẩu về chuyện này.”

Mắt Hoắc Thế Quân lướt qua Thiện Thủy đứng ngoài mười mấy bước, cười kiêu sa cũng được, nói: “Nếu nàng thấy tiện, đương nhiên là được.”

Thiện Thủy lập tức bắt được ánh mắt của trượng phu quét về phía mình. So với thường ngày, vô cùng dịu dàng. Nhưng Thiện Thủy lại chợt cảm giác được áp lực.

Lập gia đình với Hoắc Thế Quân đến nay dù chưa quá nửa tháng. Nhưng đến đêm hôn, hắn tuyệt đối không phải là một trượng phu rộng lượng, Thiện Thủy hiểu rõ điểm này hơn bất kỳ người khác. Nàng biết hắn bây giờ không thích thú gì. Chỉ là, khi hai người ở cùng nhau, hắn sẽ không che giấu vui giận gì của hắn. Mà ở ngoài, hắn luôn che giấu cảm xúc của mình không phải là cao bình thường. Chút bản lĩnh này của hắn, vào ngày lại mặt lần trước, nàng đã biết rồi.

“Đã như vậy, vậy thì quyết định thế đi. Ta trở về sẽ chuẩn bị yến tiệc, cung nghênh phu thê huynh đại giá.”

Hoắc Thế Quân hơi mỉm cười nói: “Thế thì phiền đệ vậy.”

Cuộc gặp gỡ này, cuối cùng đã tới thời khắc nên kết thúc. Lời nên nói, hình như cũng đã nói xong rồi.

Nhưng năm người cứ đứng ba đối diện hai như vậy. Khoảng cách ở giữa hơn mười bước, bao gồm vị hoàng đế kia, ai cũng không nhúc nhích. Thật nhặt nhẹo đến kỳ lạ. Mặc dù vô cùng ngán ngùi, nhưng Thiện Thủy cảm thấy hô hấp cũng không được dễ chịu.

Phá vỡ cục diện bế tắc này, lại là Diệp Vương phi.

Nàng chợt thận trọng bước đi từng bước, tiếp tục đi thẳng. Thiện Thủy theo nàng đi về phía trước. Nàng đến gần, kiến lễ với Hoàng thượng, tiếp tục đi vòng qua sang bên. Toàn bộ quá trình không dừng lại chút nào, từ đầu đến cuối mắt vẫn nhìn thẳng phía trước.

Hoàng thượng đưa mắt nhìn bóng lưng nàng rời đi, trong đôi mắt phượng nhìn theo Hoắc thị kia chợt xẹt qua một cảm xúc mà người khác khó có thể nắm bắt được, mất đi rất nhanh, nhìn về phía Hoắc Thế Quân nói: “Nếu không có việc gì, người thuận đường đưa họ về đi. Mấy ngày nữa đi, người cũng không cần chạy ra ngoài, có chuyện thì sai bảo người khác là được. Cùng. . . .Nương người và thê tử ở cùng nhau nhiều hơn chút, cũng là tốt.”

Hoắc Thế Quân kính cẩn đáp lại, xoay người đi.

Hoàng thượng ngắm nhìn bóng lưng hắn, trong lòng chợt xẹt qua phiền muộn.

Người thanh niên này luôn được hắn sủng ái, làm bề tôi của hắn, hoàn toàn không thể bắt bẻ được. Hắn có thể khiến Hoàng thượng yên tâm mà phó thác mọi chuyện lên tay hắn. Thậm chí không cần Hoàng thượng mở miệng, là hắn có thể thay hắn bắc cầu xây đường.

Nhưng không hơn.

Không biết từ lúc nào, vị hoàng thượng này cho hắn, cũng gần như là Hoàng thượng rồi. Ở trước mặt hắn, Hoắc Thế Quân tuân thủ nghiêm ngặt Chi Lễ vua tôi, không vượt khuôn nửa bước. Lạnh nhạt mà cung kính. Chỉ thế mà thôi.

Vương phi tự đi lên xe ngựa, vẫn nhắm mắt dưỡng thần, không nhìn ra chút cảm xúc nào. Vào vương phủ, nàng nói Hoắc Thế Quân và Thiện Thủy không cần đưa, mình liền cùng Hồng Anh đến Thanh Liên Đường.

Thiện Thủy trở về phòng, chuyện thứ nhất chính là ngồi trước bàn trang điểm, bỏ trâm cài vòng tay nặng nề ra. Hoắc Thế Quân đi theo vào trong, thay bộ áo dài bình thường, đi tới chỗ Thiện Thủy.

“Người đi ra ngoài.”

Hắn đi đến sau lưng Thiện Thủy, mắt rơi vào bàn trang điểm trong gương chiếu ra một gương mặt yêu kiều, chợt nói một câu như vậy.

Tay Bạch Quân ngừng lại, liếc mắt nhìn Thiện Thủy, cúi đầu lui ra ngoài.

Thiện Thủy ngồi, hắn liền đứng sau nàng, ánh mắt hai người giao nhau ở bàn trang điểm.

Tim Thiện Thủy khẽ đập.

Thật ra trên đường về, nàng cũng đã chuẩn bị nghênh đón hấn có thể sẽ chất vấn. Mặc dù mình cảm thấy như vậy rất hoang đường. Nhưng đối mặt một trưởng phu có tâm bệnh, cộng thêm bệnh đa nghi nặng nề, nàng có thể làm gì? Hơn nữa từ lúc ra khỏi cung sắc mặt hấn vốn đã không tốt.

“Chàng muốn nói gì?”

Thiện Thủy hỏi một câu, thu lại ánh mắt nhìn thẳng hấn, soi gương giơ tay lên, muốn rút hết mấy miếng trâm phượng dài trang trí. Tay mới vừa nâng lên, chợt bị hấn đè xuống, sau đó, thấy hấn hơi cúi người, giơ tay lên muốn rút miếng trâm phượng ra hộ nàng.

Động tác của hấn xem ra không phải là rất thuần thực. Lúc rút trâm phượng, trâm vểnh ngược lên còn cuốn lấy tóc nàng, hơi động vào da đầu khiến nàng rít lên một tiếng. Hấn liếc nhanh nàng một cái, lấy tay khác cởi, vẫn không gỡ ra được, ngược lại càng bám chặt hơn, nhiều sợi tóc bị giật ra.

Thiện Thủy nhìn qua bàn trang điểm thấy nam nhân bắt đầu hơi luống cuống tay chân, rốt cuộc không nhìn được hơi quay đầu sang chỗ khác, nói: “Được rồi, tự ta làm.”

Hấn liếc nhìn nàng, lại tiếp tục gỡ. Thiện Thủy không thể làm gì khác hơn là ngồi im, cứ mặc hấn lấy. Một lát sau, cuối cùng đem sợi tóc bị cuốn lấy ra ngoài, sau đó ném cây trâm phượng vào hộp trang sức vang lên tiếng chan chát, thấy hấn như thở phào nhẹ nhõm, nói: “Được rồi.” Vừa nói, vừa còn giơ tay nhanh vuốt vuốt mấy sợi tóc mai lộn xộn, nhìn là có vẻ muốn vuốt xuống cho xuôi nhưng thực chất là tiện thể hủy thi diệt tích.

Bộ dáng như vậy thật sự có chút buồn cười. Thiện Thủy không nhìn được, khóe miệng hơi vểnh lên. Hấn liếc nhìn nàng qua gương, cuối cùng thu tay lại, tự mình đánh trống lảng nói: “Về sau vẫn nên nhờ Bạch Quân.

Thiện Thủy giả vờ không nghe thấy, lại gần gương, cẩn thận vuốt lại tóc mai bừa bị hấn kéo.

Có tiết mục xen giữa nhỏ này, không khí giữa hai người lập tức thoải mái hơn rất nhiều. Hoắc Thế Quân thuận thế ngồi dựa vào bàn trang điểm, giống như thuận miệng hỏi một câu: “Vừa rồi trong cung, Thế Du nói gì với nàng?”

Thiện Thủy dừng tay, ngẩng đầu nhìn hấn một cái. Thấy hấn đang cúi đầu xuống, bên môi như treo ý cười, ánh mắt lại chăm chú nhìn mình, liền cúi đầu, tiếp tục động tác trên tay mình, thành thật nói: “Lúc đầu hấn nói với nương, muốn thay chàng chuẩn bị tiệc đưa tiễn, chỉ là chưa mở miệng nói với chàng, xin nương nhần dùm ý của hấn. Sau đó nói với ta, Vương phi muốn mời ta qua phủ, mời ta đến lúc đó cùng đi với chàng.”

“Nàng có muốn không?”

Hấn lập tức truy vấn một câu.

“Hỏi ta làm gì? Phải xem ý chàng kìa. Chàng vui lòng, ta sẽ đi. Chàng không vui, ta từ chối nói trong người không khỏe để từ chối là được.”

Thiện Thủy tuy là nói chuyện nhưng động tác trên tay vẫn không dừng lại, ngay cả nháy mắt cũng không hề có.

Hấn nhìn chăm chăm nàng, như đang tìm chỗ nào là thật trong câu nói của nàng.

“Bị chàng làm rối lên cả rồi không búi lại được. Đợi chút bảo Bạch Quân vào chải đầu hộ ta thôi.”

Thiện Thủy cuối cùng cũng bỏ đi cái ý định áp lại tóc mai, buông tay xuống ngẩng mặt nhìn hấn lần nữa.

Hoắc Thế Quân đưa tay mò mẫm thành sợi tóc lần nữa. Chạm tay mềm mại mà hơi lạnh, tựa như da thịt của nàng. Không nhìn được sát lại mặt nàng, nâng chiếc cằm hơi nhọn của nàng lên, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua cạnh sườn mặt, chậm rãi nói: “Nếu có ta đi cùng, nàng đi qua đó cũng không sao. Nhưng sau này ta đi rồi, nếu bà ta có hẹn như thế, nàng không được đi, mời bà ta tới đây là được rồi.” Ngừng một chút lại bổ tiếp một câu, “Ta không muốn một mình nàng đến phủ của hấn. Hiểu ý ta không?”

Thiện Thủy đương nhiên hiểu ý hẩn. Trong lòng một lần nữa khinh bỉ hẩn lòng dạ hẹp hòi. Dĩ nhiên là sẽ không thể hiện ra mặt. Hơi mỉm cười nói: “Chàng đã nói như vậy, đương nhiên ta sẽ không làm trái ý chàng. Vả lại thật sự mà nói, ta cũng không muốn lui tới bên kia nhiều.”

Câu trả lời của nàng hiển nhiên làm Hoắc Thế Quân rất hài lòng, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra ý cười, suy nghĩ một chút, nói: “Chắc nàng mệt rồi, đừng ngồi đây chải đầu nữa, đi nghỉ ngơi trước chút đi, đường dưỡng tinh thần cũng tốt, ta hôm nay không ra ngoài. Ta đến chỗ Hi Ngọc trước.”

Lời hẩn nói ần hàm ý, rõ ràng ràng.

Thiện Thủy thấy đã qua kỳ thụ thai, giờ hẩn có cố gắng đổ vào thế nào, cũng chỉ làm một chuyện tốn công vô ích. Nhưng trượng phu phải đi xa khó được có tâm trạng hào hứng này, nàng là thê tử không từ chối người ngoài ngàn dặm, huống chi người ta bây giờ còn muốn thay nàng đi giải quyết cô em chồng mà quý thấy cũng phải sầu kia. Vì vậy cúi đầu không nói, giả vờ xấu hổ chỉ nhỏ nhẹ dạ một tiếng.

Khi Hoắc Thế Quân rời khỏi phòng, tâm trạng đương nhiên là rất tốt, bước đi cũng hết sức nhẹ nhàng. Xem ra, hẩn rất có lòng tin với chuyện tiếp theo. Như vậy cũng tốt. Ít nhất với Thiện Thủy mà nói, chỉ cần Hoắc Hi Ngọc có thể bị hẩn áp đảo, cuộc sống sau này của nàng không cần thể hiện đặc sắc như vậy nữa, làm một thê tử, nàng còn nguyện ý để trượng phu hài lòng ra cửa.

29. Chương 29

Trong Vương phủ có mấy nơi được người ở rất lâu, Thanh Liên Đường yên tĩnh vắng vẻ, Lương Minh Hiên thì trống trải, Hoắc Hi Ngọc ở Linh Lung sơn phòng thì coi như là một nơi tĩnh xảo nhất rồi. Bên trong cây cảnh hoa lá sum suê, nguồn suối được đào dẫn nước tới, đủ loại cây cảnh của bốn mùa Xuân Hạ Thu Đông.

Hoắc Thế Quân xách theo cái túi vải đi đến Linh Lung sơn phòng, mới vừa tới phiên cửa tròn trước, xa xa trông thấy Hoắc Hi Ngọc đang đi ra từ cuối con đường hoa nhỏ. Vừa nhìn thấy Hoắc Thế Quân, nàng ta lập tức cười, chạy một mạch bước nhỏ đến gần chỗ hẩn, sau đó vươn tay bắt lấy cánh tay hẩn, miệng oán giận nói: “Ca ca, mấy ngày trước huynh đi đâu, ngay cả bóng dáng của huynh cũng chẳng thấy đâu! Mọi người đang muốn đi tìm huynh, mọi người có chuyện muốn nói với huynh!”

Hoắc Thế Quân lẳng lặng trượt bỏ khỏi cánh tay cô em sang một bên nói: “Ta cũng đang có chuyện muốn nói với mọi người.”

Hoắc Hi Ngọc thấy vẻ mặt huynh trưởng của mình có vẻ nghiêm nghị trước nay chưa có từng có cũng sợ hết hồn, nhỏ giọng lầu bầu nói: “Ca ca, huynh sao vậy.”

Hoắc Thế Quân nói: “Mọi người đi theo ta!” Dứt lời xoay người vào trong bước đi.

Hoắc Hi Ngọc thấy hơi khó hiểu. Thứ nhất, người ca ca này trước giờ luôn yêu thương chiều chuộng mình, thứ hai, nàng tự nhận có phát hiện trọng đại, đã nhìn một ngày một đêm, phải kín miệng đến mức muốn bốc mùi, nói ra thật sự là rất vội, cũng không suy nghĩ nhiều, xoay người liền chạy chậm theo vào, trong miệng la ầm lên: “Ca ca, chờ mọi người một chút!”

Hoắc Thế Quân lao thẳng đến đưa nàng tới gác trên hồ suối trong nhà thủy tạ, ra lệnh bọn thị nữ đều lui ra ngoài, sau đó khép cửa cửa sổ lại chỉ vào cái ghế nói: “Mọi người ngồi xuống.”

Hoắc Hi Ngọc cảm thấy người ca ca này hôm nay thật sự khác thường, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ theo ý hẩn ngồi xuống. Chú ý tay hẩn xách theo cái túi vải đen, tò mò nói: “Ca ca, đây là quà ca tặng mọi người sao? Trong túi là thứ gì vậy?”

Hoắc Thế Quân liếc mắt nhìn thoáng qua cô em mình, cởi miệng túi vải ra, theo sau đó là tiếng lạch bạch, hai con rắn chết liền bị ném ra rơi xuống mặt đất cách trước chân nàng ta mấy tấc.

“Đây là mọi người làm?” Hoắc Thế Quân cau mày, hỏi.

Đầu tiên Hoắc Hi Ngọc sợ hết hồn. Bởi vì hai con rắn này tuy là nàng sai ma ma trong Linh Lung sơn tìm ra, nhưng bản thân cũng chưa từng thấy qua. Giờ đột nhiên bên chân có hai con rắn, tuy đã chết, trời sinh nữ nhi đều sợ mấy vật lạnh lẽo trắng muốt, may là xưa nay gan nòng lớn, lòng bàn chân cũng hơi sợ hãi, rụt chân xuống cong miệng lên xem thường nói: “Muội còn tưởng là cái gì đấy. Cũng chỉ là chuyện nhỏ! Không phải là dọa cô ta một chút sao? Có liên quan gì chứ! Ca ca, có phải cô ta cáo trạng muội trước mặt ca ca không?”

Hoắc Thế Quân mặt cứng lại nói: “Chỉ trách ta ngày trước quá nuông chiều muội, lại chiều muội thành vô pháp vô thiên (coi trời bằng vung) như vậy rồi! Ngày trước chỉ nghĩ muội tuổi còn nhỏ, làm những chuyện kia cũng không nhắc lại làm gì. Nhưng bắt đầu từ bây giờ, muội không được làm những chuyện như vậy nữa.”

Hoắc Thế Quân thành thân, Hoắc Hi Ngọc cảm thấy sự chú ý của ca ca với mình mất đi rất nhiều, trong lòng không thoải mái. Giờ có nằm mơ cũng không ngờ người ca ca này còn có thể vì loại chuyện này dạy dỗ mình, nhất thời sao chịu được tức giận? Đột nhiên đứng thẳng lên, cả giận nói: “Muội sẽ đi lấy dao, rạch mặt cô ta ra! Xem ca còn nói chuyện hộ cô ta được nữa không!”

Hoắc Thế Quân vốn thấy cô em gái này trưởng thành hơn sơ với năm đó, không ngờ được còn có thể làm ra chuyện như vậy. Không ngờ vừa nói một câu không hợp ý nó đã đòi đi rạch mặt Thiện Thủy, trong lòng rất giận trầm mặt nói: “Muội đã lớn rồi, sao không có tiến bộ chút nào! Nếu còn như vậy nữa, ta sẽ nhốt muội vào Tông Nhân phủ đấy! Nếu như đến Tông Nhân phủ muội cũng không sợ, ta sẽ đưa muội đến biệt trang Nam Sơn, giam muội nửa năm không được thì một năm. Không có lời của ta, kể cả hoàng tử mẫu nếu biết, muội cũng đừng mong bước ra khỏi thôn trang một bước! Còn đứa nô tài nào dám nghe muội làm việc này, ta biết được, lập tức đánh chết. Ta xem còn ai dám không muốn sống, còn làm tay sai uội như vậy! Ta nói được thì sẽ làm được!”

Hoắc Hi Ngọc sợ chết điếng. Đã lớn chừng này nhưng đây là lần đầu tiên bị huynh trưởng quát mắng như vậy, nước mắt lập tức tuôn ra ngơ ngác không thốt nên lời.

Hoắc Thế Quân thật lòng rất thương yêu cô em gái này. Thấy bộ dạng này của con bé, giọng nói liền dịu lại đôi chút: “Hi Ngọc, muội không còn nhỏ nữa. Hai năm tới, hoặc gả đi, hoặc kén rể phò mã, cũng sắp thành phụ nữ rồi. Cứ cái đà này, còn ai dám lấy muội nữa.”

Hoắc Hi Ngọc nhất thời khóc như suối trào, giẫm chân hét ầm lên: “Ai muốn lập lấy chồng! Ai muốn lấy chồng chứ! Muội đâu có nói là mình sẽ xuất giá! Lại càng không muốn phò mã gì hết! Ca ca muội ghét huynh! Muội rất ghét huynh! Cưới nữ nhân khác rồi thì không cần muội!” Vừa gào, vừa tiện tay quét một bộ trà trồng hoa xuống đất vỡ tan tành, lại ôm lấy bình sứ hoa văn lá sen to màu trắng, đập lên tường.

Hoắc Thế Quân rất tâm đắc với việc tra hỏi, đối phó qua nhiều loại phạm nhân. Hoắc Hi Ngọc la lối om sòm, là kiểu dễ đối phó nhất, lừa tí là được. Thấy cô em mình huyên náo hung ác, càng không để ý tới, kệ nó đập gì bên trong, tự mình đứng dậy đến bên cửa sổ, đẩy một cánh cửa sổ hóng gió, nghe tiếng lách ca lách cách vang lên không dứt sau lưng. Một hồi lâu, cuối cùng không còn tiếng động, lúc này mới quay đầu lại, thấy đất đầy mảnh sứ vỡ nát, bốn chân ghé tấm bình phong đã thành hai tay chấp lại ngã xuống đất, cả chân bàn bằng gỗ lim khảm trai nặng nề cũng bị nòng ném đi. Ánh mắt quét qua bữa bãi, cuối cùng rơi vào người Hoắc Hi Ngọc, thấy mặt nàng đầy nước mắt, đầu tóc bù xù, đang đứng thở hồng hộc, lạnh lùng nói: “Đập đủ chưa? Không đủ, ta đưa muội đến biệt trang Nam Sơn! Bên đó không nhiều người cầm đầu, đất lớn, người cũng nhiều, uội đập thoải mái.”

Hoắc Hi Ngọc làm ầm ĩ một lúc lâu, giờ trán đầy mồ hôi tay chân mềm nhũn, thấy người ca ca này tâm lại còn sắt đá, trong lòng bị ai không thôi đành đặt mông ngồi xuống đất, thút tha thút thít nhỏ giọng ai oán.

Hoắc Thế Quân thấy em gái mình cuối cùng cũng nghỉ lại, lúc này mới đập lên vật lộn lộn đầy mắt đất đến trước mặt em gái mình ngồi chồm hổm dịu giọng nói: “Hi Ngọc, muội vừa nói ca ca cưới chị dâu không cần muội nữa, muội nghĩ thế là sai rồi. Muội là muội muội của ta, ca ca đời này chỉ có mình muội muội, thương muội cũng không kịp, sao lại không nhớ đến muội? Hôm nay ca ca cưới chị dâu, nàng cũng thành người thân của muội. Đời sau này nàng ấy sinh ra một đứa trẻ, nó đến gần gọi muội là cô cô, muội không thấy hay sao? Rồi sau này muội gả cho người khác rồi, chỉ sợ muội không cần ca ca ta nữa.”

Hoắc Hi Ngọc vĩnh môi, vẫn là đáng vẻ không chấp nhận. Hoắc Thế Quân nhượng mảy, vẻ mặt lại thành

ng nghiêm nghị, nói: “Ca ca nói rõ hết với muội rồi. Giờ muội đã là người lớn. Nếu lại không nghe lời, vẫn đánh vào như trước, ta nói là làm được, không phải là dọa muội đâu.”

Hoắc Hi Ngọc kinh ngạc nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Hoắc Thế Quân, biết hẳn không nói đùa với mình, lại lau nước mắt trong lòng chua xót, nghẹn ngào nói: “Cùng lắm. . . . Về sau muội không ném đồ vào cô ta nữa. . . . Nhưng muội không thích cô ta. . . . Ca ca có thích cô ta cũng được nhưng đừng ép muội cũng phải thích cô ta chứ.”

Hoắc Thế Quân ngẩn ra, thiếu chút nữa không khỏi bật cười nhưng mặt cố gắng nghiêm lại nói: “Ai nói ta thích nàng ấy? Ta thương chính là muội muội hiểu chuyện nghe lời của ta thôi, chỉ cần sau này muội đừng tìm nàng ấy gây sự nữa, ta vẫn sẽ yêu thương muội.”

Hoắc Hi Ngọc nói lầm bầm: “Có quỷ mới tin huynh. . . . Huynh nghĩ muội là đứa trẻ ba tuổi sao? Nhất định ca đã thích cô ta rồi, nếu không thì sao cô ta chỉ vừa mới cáo trạng thì ca đã tới đây mắng muội bảo đừng lại? Trước kia sao chưa thấy ca mắng muội như vậy?”

Trong lòng Hoắc Thế Quân tuyệt đối không thừa nhận mình thích “ai kia”, nhưng cũng lười phải dài dòng với Hoắc Hi Ngọc, chỉ nghiêm mặt nói: “Đương nhiên ta sẽ không ép muội thích nàng ấy, ta chỉ muốn sau này muội đừng gây phiền phức khắp nơi cho nàng ấy nữa. Còn nữa, bỏ ngay cho ta cái thói hờ chút là cầm dao của muội đi. Muội là con gái, tàn nhẫn như vậy, người nào chịu nổi muội? Tóm lại muội hãy nhớ lời của ta. Muội đừng nghĩ ta đi phỉ Hưng Khánh rồi là muội có thể làm loạn sau lưng ta. Chuyện ta muốn biết, cho dù mỗi ngày muội ăn gì nói gì ta đều có thể biết hết. Không phải muội vẫn muốn ngao du khắp thiên hạ sao? Muội biểu hiện tốt, chờ ta trở lại, ta rảnh thì đưa muội đi chơi xa, thắng cảnh ở kinh thành với mấy vùng xung quanh vài trăm dặm, ta bảo đảm sẽ dẫn muội đi chơi một lần.”

Dù từ nhỏ Hoắc Hi Ngọc được hưởng hết vinh sủng, nhưng những nơi từng đến, trừ Vương phủ ra, chính là hoàng cung, lại theo trưởng bối đến vườn thượng uyển trong cung du xuân dạo thu mấy ngày, luôn luôn hâm mộ nam nhi được đi lại tự do, khổ nỗi không có cơ hội. Bây giờ nghe Hoắc Thế Quân đồng ý như vậy, mặc dù ngày mong manh, nhưng cuối cùng cũng có một hi vọng, cúi đầu cân nhắc mấy lần, rốt cuộc miễn cưỡng đồng ý, quệt miệng nói: “Ca ca, nói chuyện với ca phải giữ lời. Trong lòng huynh nhất định chỉ thương có muội nhất thôi đó, sau này còn phải dẫn muội ra ngoài chơi.”

Hoắc Thế Quân thấy cô em mình cuối cùng cũng chịu mở miệng, nhìn cũng không như nói qua loa, trong lòng cũng hơi buông lỏng, vươn ngón trở búng mạnh lên trán muội mình cười nói: “Tiểu nha đầu muội đó, ta lừa được muội sao?”

Hoắc Hi Ngọc đỡ lấy cái trán bị đau thốt ra tiếng. Thấy Hoắc Thế Quân không để ý tới mình đã đứng lên, lầm bầm nói quý hẹp hòi rồi tự mình bỏ dậy.

Hoắc Thế Quân cười nói: “Vừa nãy muội nói tìm ta có chuyện sao? Là chuyện gì?”

Hoắc Hi Ngọc lúc này mới nghĩ tới. Nhìn sắc mặt hẳn, thận trọng nói: “Ca ca, muội suýt quên mất, là ca hỏi trước. Muội nói rồi, ca cũng đừng mắng muội, lại thấy muội cố ý gây khó dễ cho cô ta. . . .”

Hoắc Thế Quân nghe xong lập tức liền hiểu ra, lời này dường như có liên quan đến Thiện Thủy, vì thế nói: “Muội cứ nói đi.”

Hoắc Hi Ngọc lúc này mới đem một màn chú ý của mình hôm qua ở Trường Xuân nói ra, cuối cùng hừ một tiếng, bỏ thêm vào của mình mơ mộng, đắc ý hả hê nói: “Ca ca, muội thấy hai người họ rõ ràng là trước kia quen nhau, không chỉ là quen biết, chắc chắn quan hệ cũng không tệ lắm! Bằng không vì sao hai người họ câu mắt nhau, còn dứ ra khó khăn như vậy? Con trai của Trương thái y đó còn kích động đến mức hòm thuốc trên tay cũng tuột xuống đất! Đây cũng không phải là muội nói bừa. Lúc ấy đầy người trong phòng cũng bị sợ hết hồn! Cô cô trưởng còn hơi mất hứng đấy. Chỉ là lúc ấy họ đang vây quanh Trương thái y hỏi thăm bệnh tình của hoàng tổ mẫu, không ai chú ý đến thôi. Lại bị muội thấy được! Muội càng nghĩ, càng thấy có vấn đề. Sợ ca ca chẳng biết gì! Thiên hạ này nam nhân mang nón gì là khó nhìn nhất? Chính là nón xanh! Cho nên ca ca à, muội thà liều mạng bị ca đưa đến Nam Sơn giam lại, muội cũng muốn nói chuyện này với ca!”

Nụ cười vừa mới còn trên mặt Hoắc Thế Quân nhưng nghe thế thì ý cười đã sớm rút đến trảo oa quốc lý* rồi, chân mày khẽ nhíu chặt. Hơi nghiêng qua nói với Hoắc Hi Ngọc: “Chuyện này không cho phép muội

đi nói linh tinh với người khác, một chữ cũng không được nói. Trước mặt nương, trước mặt hoàng tổ mẫu, trước mặt bất cứ người nào cũng không được phép nói. Sau này cứ để thối trong bụng muối, làm như không biết chuyện này, có nghe chưa?” (để tìm hiểu lại chữ đó sau nha ^^)

Hoắc Hi Ngọc nhìn Hoắc Thế Quân, thấy mặt huynh trưởng lại thành nghiêm nghị, mắt còn hơi nheo lại toa ra khí lạnh, còn dọa người hơn lúc mắng mình, sau lưng run lên vội vàng gật đầu sợ hãi nói: “Muội hiểu rồi. . . .”

Hoắc Thế Quân chỉ ừ rồi xoay người đạp lên mảnh vỡ sứ đầy đất cất bước đi.

30. Chương 30

Những lời Hoắc Thế Quân vừa nói với muối muối hắc, cho dù con bé đến phủ Hưng Khánh, nếu như muốn biết, mỗi ngày nàng ăn gì nói gì cũng chạy không khỏi tai mắt hắc. Lời này cũng không phải hoàn toàn là đe dọa. Lăn lộn trong triều đình đến mức có thể tự mình đảm đương một phía, ví như Chung gia, Mục gia, đằng sau lưng có chỗ nào là không có tai mắt của mình, huống chi người như hắc, thứ nhất là quyền cao chức trọng, thứ hai là dã tâm bừng bừng. Sở cấm quân Long Vệ, được lập ra vốn chuyên làm tai mắt riêng. Sau vài ngày hắc đi, mọi việc khác đều giao vào tay tân chỉ huy Mạnh Vĩnh Quang, chỉ trừ con đường bí mật này ra.

Từ Linh Lung sơn phòng ra đi ra, Hoắc Thế Quân liếc nhìn Lương Minh Hiền ở bên trái, hơi do dự, tiếp tục đi thẳng phía trước.

Trong Lương Minh Hiền, Thiệu Thủy đương nhiên cũng không nghe theo “Đề nghị” kia của Hoắc Thế Quân, thật ngoan ngoãn lên giường ngủ dưỡng tinh thần cho tốt chờ hắc trở về cưng chiều. Bây giờ nàng không mệt. Hơn nữa thật sự mà nói, với chuyện Hoắc Thế Quân rút cuộc có thể dạy dỗ thành công Hoắc Hi Ngọc hay không, nàng tin không đến 100%. Cái này giống như bệnh lâu ngày thâm căn cố đế, chợt gặp phải thuốc mạnh, chưa chắc sẽ thấy hiệu quả lớn. Nhưng nhìn bộ dáng Hoắc Thế Quân đồng ý lúc trước, lại như tràn đầy lòng tin. Giờ kết quả rút cuộc thế nào, cũng chỉ cần nhìn cây gậy chùy uy lực Hoắc Thế Quân này rút cuộc là cấp bậc gì thôi.

Thiệu Thủy gọi Bạch Quân chải đầu ỉnh lần nữa, ở lại phòng chờ hắc về báo cáo thành quả. Chờ giây lát không thấy hắc về, tiện tay cầm khung thêu được một nửa ngồi dưới cửa sổ phía nam.

Thêu thùa thật sự là một việc tốn nhiều công sức. Chẳng những lằng nhằng, càng có thể giết thời gian. Thiệu Thủy thêu xong cánh cuối cùng của bông sen tịnh Liên Đế, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy hoàng hôn dần dần buông xuống, người nọ vẫn chưa về.

Đã nửa ngày, đừng nói là một Hoắc Hi Ngọc, coi như là có mười, cho dù cuối cùng có thể giải quyết được hay không, giờ chắc đã phải xong rồi. Hắc chậm chạp không về như vậy, chỉ có khả năng duy nhất thôi là đi chỗ khác rồi.

Thiệu Thủy cuối cùng không kiềm chế được, sai người đến chỗ gác cổng, quả nhiên biết được Thế tử đã ra khỏi phủ sớm rồi.

Thiệu Thủy cảm thấy có gì không đúng.

Lẽ ra, tâm trạng mà lúc Hoắc Thế Quân đi là loại tâm tình thông thả, cho dù có đụng phải cái đinh to Hoắc Hi Ngọc ở chỗ đó, về tình về lý, hắc cũng nên về nói một tiếng. Trừ phi hắc lại có việc gì gấp.

Giờ nàng chưa có yêu cầu gì với trượng phu cả. Đối với cái hành vi không nói một câu nào mà nghênh ngang rời đi như thế, hoàn toàn không có chút khó chịu nào. Duy nhất chỉ có nhớ đến thành quả của cuộc chiến như thế nào. Cũng may buổi tối hắc vẫn phải về. Dù vẫn muốn biết sớm kết quả ra sao, nhưng dù sao cũng chờ đến xế chiều, cùng lắm là đến tối mà thôi.

Vừa nghĩ như thế, Thiện Thủy liền bình thường trở lại. Để khung thêu xuống đứng dậy, nên làm gì thì làm đi. Một mình ăn cơm tiếp tục chờ Hoắc Thế Quân trở lại. Đợi một mạch đến trời tối, đèn thấp đến tận khuya, nhưng Hoắc Thế Quân vẫn chưa trở về. Đến sáng sớm ngày thứ hai, Lâm nhũ mẫu đã đi nghe ngóng được vài tin tức nhỏ, nói ngày hôm qua bên nhà thủy tạ giống y như Tôn hầu tử Đại Náo Thiên Cung, bên trong cái gì có thể đập được đều bị Hoắc Hi Ngọc đập nát, còn truyền ra tiếng nằng khóc lóc than vãn. Nhưng kết quả cuối cùng như thế nào, lại không hỏi được.

Thiện Thủy tính đợi thêm một buổi sáng nữa, nhưng vẫn không thấy Hoắc Thế Quân trở lại.

Hoắc Thế Quân kỳ nhân, vui giận bất thường, từ trước đến giờ lại thích bày trò làm long thần tha. Nếu hấy đầu không thấy đuôi. Hắn đã không trở về, Thiện Thủy gả tới đây cũng mới được nửa tháng, mặt mũi trong Vương phủ vốn bằng không, hỏi thăm khắp nơi quả thật là kỳ lạ, chỉ có thể đề nghị chờ trong bụng, chờ đến lúc hắn về hỏi là được.

Không nghĩ là không đợi được Hoắc Thế Quân, qua giờ Ngọ, lại nhận được tin từ nhà mẹ đẻ, nói thân thể mẫu thân Văn thị có chút không khỏe.

Người làm ở Tiết gia vừa đi, Thiện Thủy lập tức đến Thanh Liên Đường. Vương phi từ lúc rời khỏi hoàng cung ngày hôm qua, luôn ở trong Phật Đường tĩnh tu, Thiện Thủy không cần sớm muộn vấn an gì. Thiện Thủy nhờ Hồng Anh truyền lời, chốc lát liền được trả lời, bảo nàng về thăm. Hồng Anh lại được dặn dò, lấy hai cây nhân sâm lâu năm thượng hạng đặt vào hộp, để Thiện Thủy mang đi cùng, nói là tấm lòng của Vương phi. Thiện Thủy nhận rồi cảm ơn, vội vã trở về thu dọn, liền lên xe đến nhà mẹ đẻ, do nghi vệ chính Phùng Thanh hộ tống.

Thiện Thủy lòng như lửa đốt trở về nhà mẹ. Tiết Lạp và Tiết Anh đều không ở nhà. Phùng Thanh được quản gia cung kính lấy lễ đón tiếp vào nhà. Nàng thấy Văn thị, thế mới biết thật ra không phải là ngã bệnh. Chỉ là biết con rể mấy ngày nữa sẽ phải xa nhà, không yên lòng, lúc này mới cáo bệnh đem gọi nữ nhi về hỏi thăm.

Thiện Thủy thở phào nhẹ nhõm. Liền nói mấy câu mà Hoắc Thế Quân lấy ra để đối phó với Vương phi. Văn thị cau mày nói: “Nương cũng biết sơ qua là con sẽ không bị mang đi cùng. Một khi đã thành con dâu nhà người ta, hầu hạ mẹ chồng đương nhiên là thứ nhất. Chlà trong lòng thấy không bỏ được, lại rất nhớ con, nên mới gọi con về. Tân hôn mới được mấy ngày, giờ lại phải xa cách thật lâu.”

Thiện Thủy vội lựa lời khuyên. Nói bên kia là nơi khỉ ho cò gáy cuộc sống kham khổ, còn nói mình ở lại trong Kinh, muốn trở về nhà gặp nương như hôm nay cũng dễ, vả lại Hoắc Thế Quân qua bên kia, một năm nửa năm sau cũng sẽ trở lại, cũng không phải là lâu năm. Lúc này chân mày Văn thị mới dần dần giãn ra, lại nói chút chuyện trong nhà cùng Thiện Thủy. Đạo Tiết Anh đỗ khoa cử vốn vô vọng, Tiết Lạp biết sức lực của con trai đến đâu, cũng không còn hi vọng từ lâu, không muốn bắt hắn ba năm sau thi lại. Đáng thương cho lòng cha mẹ khắp thiên hạ, mặt dày mặt mo này thay hắn cầu người ta một chỗ trong ban không có phẩm trật gì ở Hồng Lư Tự. Tiết Anh luôn luôn hiếu động, chỉ thích múa thương nghịch đao, chức quan văn nhàn tản sao chịu đi, gào rống thà bị xuôi nam ra biển Quảng Châu còn hơn. Tiết Lạp đương nhiên không đáp lại, hai cha con giờ đang căng thẳng.

Thiện Thủy dĩ nhiên hiểu ý của Tiết Anh. Trong Kinh những nơi như cấm quân Long Vệ này hắn đương nhiên sẽ không muốn, hắn vẫn hướng tới chỉ huy binh mã trong nam bắc Ngũ Thành kia. Ngày trước cậy quyền với Chung Di, vốn dĩ là nhằm đến cái này. Bởi vì chỉ huy Lục Phẩm thành Bắc là một huynh đệ là anh trai và chị dâu nhà mẹ đẻ hắn. Hắn một lòng hướng võ, Tiết phụ lại muốn hắn làm một quan văn, dĩ nhiên hắn không hề muốn.

Thiện Thủy không nhịn được nói: “Đều tại con vô dụng. Bằng không trong nhà cũng sẽ sống yên hơn.”

Văn thị lập tức hiểu ngay ý con gái, thấy nàng áy náy, ngược lại cười khuyên nhủ: “Chúng ta là gả con gái, không phải là bán con gái. Vả lại con vừa qua khỏi cửa, còn chưa có chắc chắn, mở miệng với con rể về chuyện huynh đệ nhà mẹ đẻ không dễ dàng gì. Phụ thân con biết cũng sẽ không cho phép. Cũng may tháng sau, ca ca ca muốn thành thân. Chờ thành thân rồi, chắc là tính nó cũng từ từ yên ổn lại rồi.”

Thiện Thủy cảm kích thông cảm của cha mẹ, trong lòng nói thật, lại rất buồn bực.

Nếu nàng gả ột trượng phu bình thường, thì không nói. Giờ rõ ràng gả cho Hoắc Thế Quân. Chuyện như vậy, chỉ cần hấn nguyện ý, chỉ cần nói một câu thôi. Cổ tình mình và hấn khí thế bất hòa, càng không có bản lĩnh khiến nam nhân phải thần hồn điên đảo, chỉ là có được cái danh hiệu làm cảnh thôi — tóm lại trong cuộc hôn nhân này, nàng chẳng những chẳng có lợi thế nhỏ nào, lại còn dựa vào lời lải mà kinh doanh, chỉ có thể cố tình ôm lấy củ khoai lang bồng tay không thể bỏ rơi này. Thật sự là thiệt thòi lớn rồi.

Con gái xuất giá đâu có dễ được về nhà mẹ, Văn thị không dám giữ lại lâu, nói xong từ lâu rồi, Thiện Thủy còn dính vào bên cạnh mẫu thân không chịu đi, Văn thị giục nàng về sớm. Thiện Thủy không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, lưu luyến từ biệt mẫu thân rời khỏi Tiết gia trở về Vương phủ. Một đường không nói gì, xe ngựa đến cửa nách bên của Vương phủ, Thiện Thủy được Bạch Quân đỡ xuống xe ngựa, đang muốn vào bên trong thì chợt nghe có người sau lưng gọi một tiếng “Thế tử phi” .

Gọi nàng là một giọng nữ, mềm mại thanh lệ, mềm mại phải tựa như có thể chui vào từng khe hở của xương cốt.

Thiện Thủy dừng bước, nghe theo giọng nói nhìn lại. Thấy một bên ngõ hẻm là dáng người của mấy gã sai vặt, ở giữa là một kiệu mềm đỉnh xanh biếc rèm trai, một tiểu nha hoàn tóc trái đào áo tơ hồng xinh đẹp mở màn kiệu, bên trong mỹ nhân bước xuống.

Thiện Thủy vì dung mạo của mình, nữ sắc bình thường cũng sẽ không dễ dàng nhìn xuống mắt đi. Chỉ là cô gái bước ra từ trong kiệu, thật sự là mỹ nhân.

Thiện Thủy và mỹ nhân mỗi người một vẻ đẹp rực rỡ khác nhau, nữ tử trước mặt này dù không bì kịp nàng, nhưng thắng ở ta càng nhìn càng yêu. Toàn thân từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân, thật giống như dùng nước tạo ra. Khoảng hai mươi tuổi, người mặc váy lụa tơ Nguyệt Lam, váy trắng trong thuần khiết, tà váy thêu mấy cành trúc đón giá, thanh nhã không tầm thường. Búi tóc nhỏ trên đầu thơm rủ xuống, dùng trăm cài một đoá hoa Ngọc Lan Dương Chi trắng, theo nàng đi tiếp, trăm cài hơi rối, tôn lên phong thái thông thả, thân thể lả lướt, quyến rũ mà không lăng lơ. Dừng nói là nam nhân, đến cả Thiện Thủy là nữ nhân, cũng thấy không chớp mắt được.

“Thế tử phi ở trên cao, xin nhận cúi đầu của nô, mong Thế tử phi đừng trách nô quấy rầy, xin thứ lỗi. . . .”

Nàng kia đã đến trước mặt Thiện Thủy, đã lạy thật sâu xuống, như bông hoa lan ngào ngạt run rẩy khom lưng.

Thiện Thủy hồi hồn lại, chợt nhớ tới người.

Sở Tích Chi ở Phi Tiên lâu.

Nàng lúc trước nhàm chán, đã từng tưởng tượng qua dáng vẻ của Sở Tích Chi. Rốt cuộc là nữ nhân nào, mới có thể danh mãn Hoa Lâu, khiến các nam nhân trong thành Lạc Kinh này tranh nhau vì nàng mà vùng tiền như rác, thậm chí ngay cả kẻ như Hoắc Thế Quân cũng quỳ dưới váy màu thạch lựu của nàng.

Trước mặt nữ tử này, không có chút hơi phong trần nào. Chẳng những không phong trần, ngược lại còn như khuê tú yếu ớt được nuôi trong khuê phòng.

Nghe nói, nam nhân sẽ si mê hai loại nữ nhân, một loại là đàn ông hoàng như mà kỹ nữ, một loại là kỹ nữ mà đàn ông hoàng.

Thiện Thủy giờ đã gặp được người. Nàng chịu thua rồi. Chỉ có điều duy nhất không hiểu, sao nàng ta lại chạy đến đây? Lại hình như là đang chờ mình.

Quan hệ giữa Hoắc Thế Quân và Sở Tích Chi, không có bí mật đáng kể nào, trong thành Lạc Kinh này không ai không biết. Nhưng dù vậy, Sở Tích Chi lại chạy đến cửa nách của Vương phủ trong ngõ hẻm, dù nàng có mục đích gì, với Thế tử phi Thiện Thủy mà nói, đây tuyệt đối là một loại thất lễ, càng thêm mạo phạm.

Thiện Thủy không kỳ thị nghề của nàng chút nào, lại càng không để ý đến quan hệ của nàng và Hoắc Thế Quân. Nhưng điều này cũng tuyệt đối không nói ra, nàng nguyện ý không muốn có bất kỳ quan hệ gì với nữ tử cùng một chồng.

Nàng thu hồi tầm mắt, giống như trước mặt không nhìn thấy người này, nàng xoay người không nhanh không chậm như ngày thường đến cửa sách, sải bước đi vào.

Sở Tích Chi cũng không mở miệng nữa, đứng thẳng người đưa mắt nhìn bóng dáng Thế tử phi biến mất trong cửa sách Vương phủ, mắt hờn chốc lát, sau đó nhìn về sắc mặt đã hơi thay đổi của Phùng Thanh, hơi mỉm cười với hắn, được tiểu nha hoàn sau lưng đỡ, từ từ vào trong nội viện. Màn nội viện rũ xuống, mấy gã sai vặt mặc áo xanh, lập tức vội vã đi.

“Phùng đại nhân, ta ra cửa bất tiện, phiền người đi thông báo cho Thế tử. Sở Tích Chi tìm hắn, đã tìm được cửa Vương phủ.”

Thiện Thủy đột nhiên dừng bước, mỉm cười nói với Phùng Thanh đi phía sau.

Phùng Thanh cúi đầu, đáp một tiếng vâng trầm thấp.

Thiện Thủy trở về Lương Minh Hiền, tất cả tâm trạng chờ đợi trong lòng đã bị một màn đáng khinh bên cửa sách vừa rồi kia làm mất hết.

Hoắc Thế Quân có về hay không, theo hắn, dù sao mấy ngày nữa cũng dứt đi rồi. Còn chuyện Hoắc Hi Ngọc, bây giờ nàng cũng không còn hứng thú biết kết quả nữa, cùng lắm thì vẫn như trước kia, bảo người trong viện đề phòng nhiều hơn, mình lên tinh thần tiếp tục đấu trí đấu dũng với nàng là được.

Người ta dường như bên ngoài đầy ra, nữ nhân lại còn tìm đến cửa, chuyện này là hiếm thấy rồi. Hoắc Thế Quân hẳn nếu còn có chút liêm sỉ, thì nên biết phải làm gì. Ít nhất, chuyện như vậy, nàng không muốn có lần sau nữa.

Ngày ngày hôm qua, Hoắc Thế Quân cuối cùng biết được một chuyện.

Thê tử Tiết Thiện Thủy mà hắn mới lấy, chẳng những có Hoắc Thế Du, người hâm mộ như Chung Di, bây giờ còn nhảy ra một thanh mai trúc mã! Mặc dù hai nhà Tiết Trương chưa từng định hôn, nhưng nếu như không phải có cái chiếu chỉ kia, giờ nàng cũng đã là thê tử mới cưới của thầy thuốc nhỏ Thái Y Viện đó, mà không phải là Thê tử phi của mình.

“Trương Nhược Tùng, tự Tư Minh, năm nay mười bảy, con của Trương Thanh Thái Y Viện, hiện tuy là trong Thái Y Viện hoàn toàn không có phẩm phò sứ, nhưng với được lý hình như rất tinh thông, thường xuyên ở quầy thuốc Huệ Dân trong kinh thành chữa bệnh từ thiện, nghe đồn ở trên, mỗi lần xem bệnh, người xếp hàng quanh co chật ngõ.”

Hắn vẫn là người rất tĩnh táo. Chỉ có tĩnh táo, mới có thể khống chế được mình, sẽ không bị ảnh hưởng bởi mấy tâm trạng vui giận thất thường, rồi lại làm ra chuyện ngu xuẩn. Đêm tân hôn lần trước, hắn bị nàng phá công lần đầu tiên, cuối cùng hơi không xuống đài được. Cho nên lần này, sau khi hắn nghe từ miệng muội muội mình biết thê tử có thể có chuyện mờ ám với người ta, lập tức đề xuống dục vọng muốn chất vấn, đi trước bí mật điều tra một phen.

Trong lòng hắn, hắn tự nhiên hi vọng những thứ kia đều là muội muội hắn ăn nói lung tung. Nhưng nghe xong thám tử hồi báo một khắc trước, hắn đang tức giận ngẩn ngui một lúc, lập tức liền thấy thất vọng thật sâu —— hoặc nói là, tự tôn bị thương.

Giờ cuối cùng hắn đã hiểu rõ. Tại sao thê tử đối với mình luôn khiến hắn cảm thấy là thái độ có cũng được mà không có cũng chẳng sao. Tại sao con chó Sước Sước, lúc đầu nàng không muốn dẫn vào Vương phủ. Thì ra là cũng có nguyên nhân.

Hoắc Thế Quân đêm qua lại ở sở cấm quân lần nữa. Cho nên không muốn trở về, là vì hắn không biết nên đối mặt với thê tử mới cưới kia thế nào. Nếu hắn trở về, nhất định sẽ không nhận được mà chất vấn nàng. Vốn dĩ hắn hiểu rõ, nàng sẽ rất thẳng thắn thừa nhận, sau đó nàng nhanh nhẹn nhanh miệng làm hắn hiểu. Nàng thâm hại hơn hắn, hoàn toàn là thân bất do kỷ làm Thê tử phi của hắn. Hắn bảo đảm cuối cùng mình sẽ bị nàng làm tức đến mức không nói nên lời. Thay vì phải phát tay áo rồi đi để cứu lấy mặt mũi, chẳng thà dứt khoát không về còn hơn.

Hoắc Thế Quân cũng đã tự mình xem xét lại bản thân. Xem xét bản thân rằng tại sao mình lại không kiềm chế được, nghe được mật thám nói Trương Nhược Tùng đó hôm nay đang ở quầy thuốc chữa bệnh từ thiện, lại cố ý liếc mắt nhìn. Lúc hắn đến, người thiếu niên kia một thân áo xanh, đang bắt mạch ột bà lão, mí mắt sụp xuống, vẻ mặt nghiêm túc. Mặc dù chỉ là nhìn xa xa, thế nhưng hắn lại cảm thấy sâu sắc, thiếu niên áo vải này, hoàn toàn khác hẳn Hoắc Thế Du, Chung Di. Nhưng khác biệt lớn nhất là ở chỗ, hắn là chiếm lấy tâm tư của thê tử mình, hơn nữa hắn và nàng. Xem ra cũng quả thật giống như là người cùng con đường.

Hoắc Thế Quân có cảm nóng nảy và phiền muộn chưa từng có.

Hắn là người vô cùng tự phụ. Trước khi gặp Tiết Thiên Thủy, chưa từng nghĩ tới một ngày trong lòng nữ nhân của hắn lại không có hắn. Chuyện này với hắn mà nói, là quá nhục nhã. Có như thế trong nháy mắt, hắn thậm chí còn kích động đến ngự tiền xin nghỉ ngơi. Nhưng là ý nghĩ này rất nhanh đã bị đè xuống. Cũng không phải là kiêng dè gì miệng lưỡi thị phi của người khác, mà là thật sự không cam lòng.

Đúng vậy. Quả thật không cam lòng.

Nàng có một gương mặt rất đẹp, răng trắng môi đỏ, mắt sáng mi quầng, hai má trong suốt, cả người tựa như phấn trang ngọc trác (làm từ phấn từ ngọc), vẻ đẹp tự nhiên. Dù cho thân thể vì tuổi tác, chưa thành ** lang xinh đẹp nở rộ như vậy, cũng là xương cốt trong nhuần, da trắng như ngọc, đợi một thời gian nữa, tất sẽ thành báu vật. Hắn đã biết dáng vẻ mất hồn thần nữ thừa hoan của nàng dưới người mình, tuyệt đối sẽ không để một tên đàn ông thứ hai nào nhìn thấy nữa.

Đó chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là, sau nửa tháng từ trong sự giao chiến giữa hắn và nàng, trừ hai lần đó có ưu thế về thể lực mà trời cho nam nhân áp đảo thể nghiệm của nàng, còn những lúc khác, chưa thật sự chiếm được thế thượng phong, ngược lại bị nàng lần lượt quây đến mất tiêu chuẩn, uy phong đại đạo. Cứ như vậy mà kết thúc. Nửa đời sau của hắn cho dù có giữ được tuyệt sắc khắp thiên hạ, trong đầu vẫn là bức tường vĩnh viễn không thể hiểu được.

Hoắc Thế Quân trải qua một hồi đấu tranh một ngày, cuối cùng cũng ra quyết định như vậy: nàng đã là nữ nhân của hắn rồi. Không nghe lời, có dị tâm, vậy thì gạt sang một bên, gạt tứ phương bốn hướng trong tòa đại trạch Vương phủ. Coi như nàng có nhiều người ái mộ đi nữa, hắn cũng không tin nàng dám vứt bỏ cha mẹ Tiết gia đã sinh ra nàng, phản bội mình làm ra mấy chuyện tư thông xấu xa. Đợi đến ngày nào đó nàng đã nghĩ thông suốt rồi, cúi đầu, hắn có lẽ sẽ suy nghĩ thêm an bài thỏa đáng cho nàng. Nếu không, nàng sẽ không có nơi nương tựa, sẽ cô đơn tới già.

Hoắc Thế Quân biết quyết định như vậy là vô cùng máu lạnh. Nhưng hắn vốn chính là người như vậy. Nếu nàng chịu hạ thấp tự trọng xuống, hắn thấy mình sẽ có chút hứng thú với nàng hơn. Nhưng không hơn, không đủ để hắn có thể thay đổi bất cứ thứ gì vì nàng.

Hoắc Vân Thần nhìn thấy Phùng Thanh chạy tới, nghe hắn hồi báo, sững sốt, cuối cùng vẫn phải gạt đầu một cái, xoay người vào phòng đọc sách phía nam trong sở cấm quân mà Hoắc Thế Quân làm việc.

Thật ra chỗ này, ngày trước quanh năm suốt tháng, cũng không lớn để có thể nhìn thấy bóng hắn. Chỉ là trong khoảng thời gian gần đây, hắn phải ở lại thường xuyên hơn, thậm chí còn ngủ lại thường xuyên.

Hoắc Vân Thần đi vào, đã nhìn thấy hắn ngồi sau bàn, tay cầm bút, ánh mắt tao nhã, vẫn giữ nguyên tư thế vừa nãy, không biết đang suy nghĩ gì. Hơi do dự một chút, đến gần hắn, cúi người nói nhỏ mấy câu.

31. Chương 31

Edit: mèo mỗ

Beta : Socfsk

Màn đêm buông xuống, Phi Tiên lâu nằm giữa thành Lạc Kinh như một đóa anh túc khiến cho người ta muốn ngừng mà không được, đẹp đẽ rực rỡ trong màn đêm.

Trong gác yên tĩnh và đẹp nhất Phi Tiên lâu, Sở Tích Chi ban ngày ra ngoài đi một chuyến giờ đã sớm tắm rửa xông hương, thay y phục xong.

Nàng biết mọi sở thích của nam nhân kia. Cho nên hợp ý. Dùng mùi hương nhan thanh nhã nhất, chải mái tóc dài mềm mại như tơ gấm, búi lỏng ở sau, khuôn mặt không có son phấn, trên người mặcnghê thường bằng lụa tơ tằmthêu xuân thủy Hải Đường nhẹ nhàng. Tuy không lộ, nhưng lại ôm vừa bộ ngực đầy đà của nàng, bờ eo mềm mại cùng cặp hông đẹp mượt mà.

Đã hơn nửa năm hần không đến chỗ mình rồi. Ngay từ đầu phải đi giải quyết việc chung phía Tây bắc, hần đã từ chối thỉnh cầu muốn đi cùng của nàng. Cuối cùng đợi đến lúc hần trở lại, nàng lại nghe tin hần cưới vợ.

Hần vốn là người vô tình, nàng biết điểm này. Dù là thời điểm họ thân mật nhất trước đây, đôi mắt hần nhìn nàng, cũng vĩnh viễn là đục vọng nhiều hơn yêu. Có lúc, nàng tự nói với mình, cứ chấp nhận như vậy thôi. Nhưng thời gian càng lâu, nàng lại càng không cam lòng bởi vì nàng yêu hần, từ lần đầu tiên nhìn thấy, nàng đã yêu.

Nàng biết mấy ngày nữa hần sẽ đến phủ Hưng Khánh, hơn nữa sẽ không dẫn Thế tử phi của hần đi. Mấy lần đưa tin không có hồi âm, nàng quyết định đánh cược một lần cuối cùng. Để biết được hành tung của Thế tử phi họ Tiết kia, nàng thậm chí còn dùng một số tiền lớn mượn một viện nhỏ của dân trong ngõ gần cửa vương phủ, là để có thể theo dõi nàng ta. Trời không phụ người có lòng, sáng sớm hôm nay rốt cuộc cũng biết nàng ta lên xe ngựa ra ngoài, cho nên nhất quyết ngồi trong kiệu trước đầu ngõ đợi.

Nữ nhân trời sinh đã thích so sánh. Huống chi là nữ nhân chiếm được nam nhân của mình. Cuối cùng khi nhìn thấy Thế tử phi, Sở Tích Chi thấy hơi mất mát.

Nàng luôn tự phụ với dung mạo của mình, nhưng không thể không thừa nhận, vị Thế tử phi kia hơn một bậc so với mình. Nhưng rất nhanh, nàng đã dần lòng xuống. Dù tiếp xúc gần gũi với vị Thế tử phi này, nhưng Sở Tích Chi đã nhìn ra vẻ mặt nàng ta lạnh nhạt, nhưng trên trán mang theo vẻ cao ngạo và thanh ơ hồ.

Cao ngạo, thanh cao, mỹ nhân trong mắt người khác nhìn mà nói, là một kiểu khen. Nhưng đối với mỹ nhân chiếm được nam nhân mà nói, thì chưa chắc. Nàng cao ngạo, nàng thanh cao, chứng tỏ nàng không hiểu, hoặc là không muốn lấy lòng nam nhân. Mà Hoắc Thế Quân, hần tuyệt đối sẽ không thích nữ nhân như vậy, dù nàng ta có đẹp như tiên nữ chốn Bồng Lai đi chăng nữa. Cứ việc nàng có cố hết sức lấy lòng, chưa chắc kết quả đã được như ý muốn.Nhưng ít ra, đưa tình cảm của Hoắc Thế Quân đối với vị Thế tử phi này lên bàn cân, tuyệt đối sẽ không nặng hơn mình.

Như vậy là tốt rồi, ít nhất, trong lòng nàng sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Nàng thay đồ xong, yên tĩnh ngồi trước cây cổ cầm, yên lặng đợi thật lâu.Rốt cuộc khi nàng đợi đến mứclo lắng thấp thỏm và tuyệt vọng, chợt nghe thấy tiếng bước chân.

Đó là tiếng bước chân của hần, nặng nề, mạnh mẽ. Vừa vào tai, nàng đã nhận ra.

Nàng mở to mắt, đôi tay đặt lên cây đàn trên bàn, nhìn về tấm bình phong gỗ lim màu anh thảo lưu ly ngũ sắc bên cửa, chờ người nam nhân kia đi vào, hai má đã đỏ lên.

Cuối cùng nàng thấy hần xuất hiện. Tay áo bào màu xanh rộng rãi, một đôi ủng đen, không khác gì tưởng tượng của nàng. Nhưng hần chỉ dừng ở cửa, về mặt bình tĩnh nhìn nàng, về mặt không thấy vui, cũng không thấy giận.

Nàng biết hành động của mình hôm nay không hề đúng chút nào. Nàng đã chuẩn bị để đón cơn giận của hần. Nhưng chỉ cần hần đến, dù là nổi giận lôi đình, nàng cũng không sợ. Giờ hần tới thật, lại lạnh nhạt như vậy, trong lòng nàng chợt khê run rẩy. Sau khi lấy lại bình tĩnh, cuối cùng lộ ra nụ cười đẹp nhất với hần, chậm rãi đứng lên, chân thành đến chỗ hần, đến trước mặt hần, dán sát vào lồng ngực hần, đôi tay ôm lấy eo hần, ngửa đầu nhìn hần, lẩm bầm nói: “Cuối cùng chàng đã tới.”

Hoắc Thế Quân không nhúc nhích, vẫn đứng thẳng, liếc mắt nhìn nhau nàng, chợt mở miệng nói: “Ai cho phép người to gan như vậy? Chạy đến cửa chặn nàng!”

Giọng hắn rất trầm, trong ánh mắt cũng không còn sự giận dữ. Nhưng nàng lập tức nghe ra, khi hắn nói lời này, trong lòng tràn đầy tức giận.

Nàng chợt nổi lên một tia tuyệt vọng, không phải vì hắn chỉ trích, mà là hắn nhắc tới “Nàng” bằng....Giọng điệu kia. Mặc dù vẫn kiềm chế, ẩn nhẫn, nàng vẫn có cảm giác, dường như “Nàng” kia được hắn bảo vệ ở trong hàng rào. Người bên ngoài rào, đừng ai mơ tưởng, dù là liếc mắt nhìn cũng không được.

Nàng kìm nén sự run rẩy trong lòng, cố gắng duy trì nụ cười trên mặt, dùng giọng nói mềm mại nhất nói: “Thiếu Hoàn. . . .Đã rất lâu chàng không tới thăm thiếp rồi. Thiếp thật sự nhất nhớ chàng. . . .Nhớ đến mức không ngủ yên. . . .Thiếp nghe chàng trở lại, chàng lại cưới vợ mất rồi, thiếp thật sự vui thay cho chàng. . . .Nhưng chàng vẫn không tới thăm thiếp. . . . Thiếp lại nghe mấy ngày nữa chàng phải đi, thiếp rất muốn gặp chàng một lần. . . . Thiếp nhờ người gửi thư cho chàng, lại không có hồi âm, cho nên thiếp mới đánh bạo làm như vậy. . . . Thiếp không làm như vậy, thì bây giờ chàng sẽ nhớ tới thiếp, tới nơi này gặp thiếp sao?”

Nàng nói xong câu cuối cùng, đôi mắt mỹ lệ nhìn hắn chằm chằm đã ầng ậc nước mắt. Nhìn đến khi hắn hơi nhúu mày nhìn mình, vẫn không nói câu nào, nháy mắt, một giọt lệ trong suốt cuối cùng cũng lăn xuống trên gương mặt nàng đẹp như viên hải châu.

“Thiếu Hoàn, chàng có thể không thích thiếp nữa. . . . Nhưng chàng thật sự nhẫn tâm xóa hết quá khứ của chúng ta hay sao? Bốn năm. . . . Bốn năm trước, lúc thiếp sắp bị làm nhục, là chàng đã cứu cả thiếp và chàng. . . .”

Nàng nghẹn ngào nói.

Lần đầu tiên Sở Tích Chi gặp Hoắc Thế Quân là lần thứ năm trong năm đấy nàng bị đưa đến Phi Tiên lâu.

Xuất thân của nàng vốn rất tốt. Phụ thân Sở Tượng, vốn là Tiết độ sứ Quế Châu Tĩnh Giang, chỉ có duy nhất một đứa con gái là nàng. Nhưng năm nàng tám tuổi, Sở Tượng bị Chung gia làm hại, cửa nát nhà tan. Tiếp đấy, chính là khổ đường tình duyên kinh điển. Nàng theo trung bộc chạy trốn, trên đường bị lạc, bị người ta nhặt được. Thấy tướng mạo nàng xuất sắc, qua tay nhiều người bị dẫn vào Phi Tiên lâu trong kinh. Bị má mị nuôi 5-6 năm, đổi tên thành Tích Chi, đến khi nàng mười bốn tuổi, đang chuẩn bị cho nàng , Hoắc Thế Quân tìm được nàng.

Hoắc Thế Quân là nhận ủy thác của người khác tìm nàng. Người nhờ hắn, là người chết trận khi bình định loạn Hoa Châu - Tiết độ sứ Hoa Châu Hồ Diệu Tông.

Hồ Diệu Tông và phụ thân Sở Tích Chi là huynh đệ kết nghĩa. Lúc Sở Tượng chết, hắn lại cách xa Hoa Châu, không thể trở về được. Người làm mang Sở Tích chạy trốn lại tìm được hắn, sau khi hắn biết nghĩa đệ còn có con gái may mắn còn sống sót, luôn tìm kiếm nhiều năm, nhưng vẫn không có chút tin tức nào. Cho đến khi hắn chết trận ở Hoa Châu, trước khi lâm chung giao việc này cho Hoắc Thế Quân. Hoắc Thế Quân đồng ý, cuối cùng cũng không phụ nhờ vả, tìm được Sở Tích Chi. Một năm kia, hắn mười tám, nàng mười bốn.

Theo ý Hoắc Thế Quân, dẫn nàng rời khỏi Lạc Kinh, đưa nàng về quê. Nơi còn có họ hàng bình thường của nàng. Nhưng nàng cự tuyệt. Nhiều năm sống kiếp thanh lâu, khiến nàng đã không còn là khuê nữ đại gia nữa rồi. Nàng không thể đồng ý với đề nghị của Hoắc Thế Quân hồi hương sống cuộc sống bình thường, hơn nữa quan trọng nhất là, nếu về quê, thâm thù đại hận của nàng, cả đời này vĩnh viễn sẽ không có cơ hội trả thù. Cho nên từ chối hắn, khẳng khái muốn ở lại Phi Tiên lâu. Cho nên sau này, cũng rất thuận nước đẩy thuyền. Hoắc Thế Quân thành người giám hộ nàng, một năm sau, cuối cùng nàng cũng được như nguyện, trở thành nữ nhân của hắn.

Ban đầu mọi thứ rất tốt. Hoắc Thế Quân có một đoạn thời gian, đối xử với nàng dường như là cần gì được nấy. Nàng cũng biết hắn và Chung gia không hợp nhau. Cho nên có một nam nhân mạnh mẽ như vậy để dựa vào, nàng thấy mình rất thỏa mãn. Nhưng dần dần, đến nơi này được một hai năm, nàng phát hiện ra hắn bắt đầu xa lánh mình. Đây không phải là điều nàng muốn thấy. Nàng càng muốn giữ lấy hắn, lại phát hiện hắn càng ngày càng xa mình hơn.

Hoắc Thế Quân ngưng mắt nhìn gương mặt hoa lê đầm mưa, băng tuyết trong mắt cuối cùng cũng hơi tan đi. Nàng lập tức cảm nhận được, nước mắt chảy ra nhiều hơn, thậm chí bắt đầu không thể ngăn được nghẹn ngào, cả đầu vai cũng hơi run run.

Cuối cùng Hoắc Thế Quân đỡ nàng đến tấm sạp mỹ nhân bằng gỗ tử đàn khắc hoa, thậm chí còn cẩn thận đưa nàng cái khăn màu trắng như tuyết.

Nàng hi vọng hắn có thể lau hộ mình, nhưng dường như hắn không có ý này. Cho nên tự nàng nhận lấy, dùng tư thái rất tao nhã nhấn xuống dưới mắt và khuôn mặt, nín khóc cười với hắn, vẻ mặt động lòng người.

Hoắc Thế Quân nhìn nàng, nói: “Ta biết nàng là nữ nhân thông minh, biết nên làm gì cho đúng. Lần sau, ta không hy vọng nghe được người nào nói cho ta biết, nàng chặn đường phu nhân ta, thậm chí chặn đến cửa vương phủ.”

Hắn nói rất chậm, trong giọng nói cũng không mang tình cảm gì, trong đôi mắt lộ ra vẻ hơi chán ghét.

Sở Tích Chi co rúm lại. Nàng biết hành động này của mình đã chọc giận hắn. Cũng may xoay chuyển được tình hình, mà hắn cũng tới Tích Các này gặp nàng, coi như là từng bước từng bước đều trong dự liệu của nàng. Nàng đương nhiên biết mọi chuyện chuyển biến tốt thì nên kim chế, cổ trắng lập tức hơi cúi xuống, đồng ý. Khóe mắt liếc thấy bả vai hắn hơi động dậy, hình như đứng dậy muốn đi, vội vàng tươi cười nói: “Thiếp mới soạn được một điệu múa mới, cũng đã soạn ra khúc nhạc mới, chàng ngồi xuống, thiếp diễn cho chàng xem, có được không?” Thấy hắn không đáp lại, lại giương mắt, sợ hãi nói, “Thiếp đã tập rất lâu rồi.”

Cuối cùng Hoắc Thế Quân nói: “Đã như vậy, vậy thì tấu khúc, không cần múa.”

Sở Tích Chi hơi tiếc nuối. Dù nàng xưng là cầm vũ song tuyệt, nhưng tự phụ nhất thật ra vẫn là kỹ thuật múa của mình. Nữ nhân múa, càng có thể câu dẫn ánh mắt nam nhân hơn. Nhưng hắn đã nói vậy rồi, nàng đương nhiên không dám không nghe, cười cười, ngồi trước cây cổ cầm, nhẹ nhàng chậm rãi bắt đầu tấu khúc.

Hoắc Thế Quân đầu tiên còn ngồi, trong tiếng đàn róc rách, mệt mỏi của một đêm không ngủ dần dần tập kích, đột nhiên hắn thấy trong lòng phiền chán, thuận thế ngửa mặt nằm trên sạp mỹ nhân, khẽ nhắm mắt lại.

Tấu xong một khúc, Sở Tích Chi đứng dậy, gần như là im lặng đến bên sạp mỹ nhân, đưa tay cởi váy mình, lộ ra bộ ngực sữa mềm mại vểnh cao nửa hờ vãi vóc cũng không che giấu được. Sau đó nàng nhẹ nhàng linh hoạt bò lên giường, quỳ bên người hắn, tay mềm dòn vào vạt áo hắn, rất nhanh, vạt áo mở ra. Nàng nhìn chăm chăm vào lồng ngực hắn, thở dài một tiếng, cúi đầu tới gần, đưa đầu lưỡi liếm một đầu nhũ của hắn, sau đó há mồm ngậm vào. Nàng dùng răng nhẹ nhàng gặm cắn. Nàng biết hắn sẽ cảm thấy hơi đau, hơi ngứa. Kiểu đau và ngứa này hỗn hợp cùng nhau, lập tức chui vào trong lòng của hắn, khiến hắn khát vọng hầu hạ của nàng nhiều hơn. Nàng muốn để hắn ở trên người mình, tìm được khoái cảm dục tiên dục tử trước kia.... Nàng tin điều này. Thế tử phi rõ ràng là một tay mới, cho dù có mười người cộng lại cũng không phải là đối thủ của nàng.

Hoắc Thế Quân cảm thấy nàng thật trọng dè dặt lấy lòng mình. Nếu không có sự kiện ngày hôm qua kia, có lẽ hắn sẽ thuận ý nàng. Nhưng đêm nay, tâm tình của hắn sa sút, càng ngày càng kém, căn bản vẫn chưa bình tĩnh lại từ khi biết được cái tin ngày hôm qua, không còn chút hăng hái nào. Hắn nhìn một lát, theo môi nàng dần dần đi lên, mà tay nàng dần dần đi xuống, trong lòng càng buồn bực hơn. Cuối cùng, khi hắn cảm thấy môi nàng di chuyển đến cảm hắn, chạm được đôi môi hắn, mà đầu ngón tay nàng lặng lẽ dòn vào lưng quần hắn, kiên nhẫn cuối cùng của hắn đã tới cực điểm. Hắn chợt mở mắt ra, tay giữ lấy cổ tay nàng, ngăn tay nàng, từ trên sạp mỹ nhân bật dậy.

“Không cần, ta còn có chuyện. Đi trước.”

Hắn chỉ nói đúng một câu đấy, đứng lên, cúi đầu chỉnh quần áo mình.

Sở Tích Chi ngây ngẩn cả người, dường như không thể tin được gương mặt nhìn hắn, thấy hắn đưa lưng về phía mình, không có ý quay đầu lại, cần rằng một cái, quỳ gối trên sạp mỹ nhân, từ sau ôm thật chặt eo hắn, nức nở nói: “Thiếu Hoàn, chàng thật sự không cần thiếp nữa sao? Thiếp biết chàng mới cưới Thế tử

phi. Thiếp tuyệt đối sẽ không cản trở hai người. Nhưng nàng ấy không chấp nhận được thiếp, trước mặt chàng có nói gì, thì cầu xin chàng cũng nghĩ đến ngày xưa của chúng ta. Chàng biết thiếp chỉ thật lòng với một mình chàng.”

Hoắc Thế Quân tách tay nàng đang ôm lấy hân, xoay người nhìn xuống nàng.

Quần áo còn xộc xệch, bộ ngực nửa lộ, dáng người đẹp như vậy, thế nhưng hân lại như đang nhìn một con rối không có sinh mạng. Sở Tích Chi dần dần hơi hoảng sợ, cuối cùng sợ hãi hỏi: “Thiếu Hoàng, rốt cuộc chàng định thế nào?”

Hoắc Thế Quân khẽ lắc đầu, nói: “Tích Chi, ta vốn không muốn nói. Nàng đừng tự cho rằng mình quá thông minh, ta không phải người nàng có thể lừa gạt. Nàng và chỉ huy thành Bắc La - Bắc Yến, lén lút với nhau đã nhiều ngày rồi phải không?”

Gò má Sở Tích Chi vừa rồi còn đỏ hồng, bây giờ huyết sắc lập tức mất hết, trắng như người chết, đôi môi khẽ run.

Hoắc Thế Quân nhìn nàng, ngữ điệu rất chậm rãi, bình thường nói: “Nàng làm chuyện gì, một phen một hào đều nắm trong bàn tay ta. Chỉ là ta không muốn nói thôi. Ta biết nhiều năm như vậy, dựa vào mấy lần nàng cự tuyệt ta mà nói, không chịu rời khỏi Phi Tiên lâu này, tâm tâm niệm niệm muốn báo thù. Chỉ cần còn ở trong lâu này một ngày, nàng vẫn còn có thể tiếp xúc được với những kẻ hiền quý trong thành Lạc Kinh này. Không sai, người ngoài cũng biết quan hệ giữa nàng và ta, phần lớn người khác đương nhiên sẽ không để ý tới nàng. Nhưng cũng có kẻ ham mê nữ sắc không muốn sống, như vị La đại nhân kia. Hân cũng chỉ là một quan Lục Phẩm, có thể chạm được đến nữ nhân của Hoắc Thế Quân ta, chỉ sợ hân ngay cả trong mộng cũng thấy mở mày mở mặt ấy chứ? Mà nàng bằng lòng, nhìn trúng hân cũng là do hân có quan hệ với người của Chung gia đúng không? Cho nên đừng nói thật lòng trước mặt ta. Ta không thật lòng, ta cũng không cần nữ nhân thật lòng. Hiểu chưa?”

Sở Tích Chi như nhũn hết cả người, chú ý tới ánh mắt hân đang nhìn mình, dần dần trong lòng chột như có một ngọn lửa bùng cháy, không sợ hân, từ trên sạp mi nhân đứng thẳng người lên, run giọng nói: “Chàng nói không sai, ta âm thầm qua lại với hân. Nhưng thân thể thiếp vẫn chỉ dành ột mình chàng! Thiếp không thẹn với lương tâm! Thiếp nằm mơ cũng muốn báo thù, giết chết con chó già Chung Nhất kia! Trước kia thiếp cứ nghĩ rằng chàng sẽ giúp thiếp hoàn thành tâm nguyện, nhưng đã nhiều năm rồi, hân còn sống rất tốt! Thiếp vừa nghĩ tới chuyện khi còn nhỏ, trong lòng thiếp đã rỉ máu! Nếu chàng không thể thay thiếp báo thù, vậy thiếp không thể làm gì khác hơn là tự mình tìm cách! Chẳng lẽ như vậy cũng sai? Chàng không chấp nhận nổi, phải không?”

Hoắc Thế Quân hơi nheo mắt lại, lạnh lùng nói: “Nàng báo thù thì không sai, ta cũng không coi thường nàng, so với nàng, ta cũng không cao thượng hơn bao nhiêu. Ta vẫn còn nhớ câu nói kia, Chung Nhất sẽ có một ngày rút đài, nhưng lúc nào thì chuyện này rất khó nói, ta cũng không thể đảm bảo được gì với nàng. Sau này, nếu như nàng còn muốn ở lại Phi Tiên lâu này một ngày, ta sẽ nuôi nàng một ngày. Nếu như nàng hoàn toàn nguyện ý để người ta thấy nàng là nữ nhân của ta, ta cũng sẽ không nói một tiếng không. Lúc nào thì nàng thay đổi ý nghĩ, muốn về quê, cũng chỉ cần nói một tiếng với ta là được, ta sẽ không ngại bảo vệ cả đời sau của nàng. Ta nói đến thế thôi, sau này tự giải quyết cho tốt.”

Hoắc Thế Quân nói xong, xoay người sải bước đi.

Sở Tích Chi như sắp ngất, thân thể run dữ dội hơn, trợn tròn mắt, nhìn bóng lưng hân, cuối cùng không nhịn được khàn khàn nói: “Hôm nay thiếp gặp vợ chàng! Không phải nàng nói trước mặt chàng là thiếp không tốt, nên chàng mới độc ác như vậy chứ?”

Hoắc Thế Quân như không nghe được gì, không hề dừng lại bước ra khỏi gian phòng lộng lẫy không kém nội thất trong khuê các của công chúa này.

Nước mắt Sở Tích Chi tuôn như suối.

Nàng đã sớm nghe nói thiên tính hân lạnh bạc, tàn nhẫn vô tình. Ngày trước cảm thấy hân sẽ không đối xử như thế với mình. Nhưng đến giờ phút này, nàng mới hiểu được, thì ra những truyền thuyết kia về hân, đều là thật.....

32. Chương 32

Edit : mèo mỗ

Beta : Socfsk

Hoắc Thế Quân rời khỏi Tích Các.

Đúng vào lúc cả sảnh đường đèn hoa rực rỡ ngọc quang chiếu rọi lẫn nhau. Trong khung cảnh tầm hoan, vì hân đột nhiên xuất hiện ở hành lang, tiếng nói tiếng cười dần dần yên tĩnh lại.

Dưới vô số ánh mắt nhìn chăm chú khác nhau Hoắc Thế Quân bước qua đại sảnh Phi Tiên lâu. Lúc đến trước cửa phòng treo đèn lồng như ý, chạm mặt với La Bắc Yến mặc thường phục. Còn có Chung Di.

Chỉ huy binh mã năm thành chia ra làm năm cửa đông tây nam bắc trung, các chỉ huy làm việc độc lập. Quan hàm mặc dù không cao, nhưng ngoại trừ cấm quân trong Kinh đây cũng coi như là một nhánh của lực lượng bảo vệ. Không cần nói cũng biết, La Bắc Yến là em vợ của anh trai và chị dâu Chung Di, chừng ba mươi tuổi. Tối nay dẫn theo Chung Di tới Phi Tiên lâu, chắc là không ngờ sẽ gặp phải Hoắc Thế Quân, sắc mặt hơi thay đổi, bước chân cũng ngừng lại.

Khi Đại Nguyên mới lập quốc, luật pháp rõ ràng đã cấm quan viên vui vẻ nơi phó kỹ, nhưng giờ đã sớm thành thùng rỗng kêu to. Năm đó Hoắc Thế Quân phách lối qua lại với Sở Tích Chi, cùng lắm cũng chỉ bị người ta phỉ báng sau lưng mà thôi. Hôm nay khi hai phái triều đình tranh đấu, dù ở trước mặt hoàng đế làm ất ô châu rơi ra, đám Ngự sử Đại Nhân bị người ngấm ngấm viết thay cũng sẽ không lấy cớ này để tóm lấy điểm yếu. Cho nên gặp nhau ở chỗ này, cũng không phải là chuyện lạ.

Trên mặt La Bắc Yến có vẻ hơi xấu hổ, cười miễn cưỡng với Hoắc Thế Quân, khom lưng cúi đầu nói: “Thật là trùng hợp. Đại nhân đã phải đi rồi sao?”

Dù Hoắc Thế Quân ngầm đấu với Chung Nhất Bạch, nhưng bên ngoài vẫn không đến mức trở mặt. Cho nên xưng hô như vậy, thân phận và địa vị La Bắc Yến trước mặt Hoắc Thế Quân, đều là tương xứng.

Hoắc Thế Quân quét mắt nhìn La Bắc Yến một vòng, rồi nhìn về phía Chung Di ở sau hắn. Thấy thiếu niên này thẳng cổ mà nhìn mình chằm chằm. Ánh mắt hơi dừng lại, hơi gật đầu một cái với La Bắc Yến, đi thẳng luôn.

Giờ phút này, trong Phi Tiên lâu là cảnh ca múa mừng thái bình, bên ngoài lại yên tĩnh trống trải. Trên đường xe ngựa thưa thớt, chỉ thấy dọc hai bên phố có vài ánh đèn mờ mờ từ cửa sổ hắt ra.

Hoắc Thế Quân tháo dây buộc tuần mã từ cọc ra, dắt đi mấy bước, ngửa đầu nhìn vài ngôi sao thưa thớt phía chân trời. Xung quanh, bên tai sương gió đêm thổi, trong lòng đột nhiên lại mờ mịt không biết nên đi đâu. Đi lại mấy bước, trong đầu chợt hiện ra hình ảnh ngày hôm trước mình nhìn gương rút trâm thay nàng, đến cuối cùng, nàng còn hé miệng cười.

Trong Lương Minh Hiên, giờ phút này đèn vẫn sáng.

Thiện Thủy còn chưa lên giường ngủ, chỉ khoác thêm áo dài lụa màu hồng bên ngoài áo trong, ngồi ở dưới đèn cố gắng dùng bút lông vẽ tranh chó bắt bướm, chuẩn bị dùng làm mẫu thêu lần sau. Chú chó lấy nguyên mẫu từ Sức mập, nên thả nó đi vào, ôm nó đến trên bàn, sai nó ngồi cạnh không được lộn xộn, chậm rãi vẽ. Sức Sức dường như hiểu được mình là người mẫu, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Thật ra thì, từ khi đến ở trong gian phòng này, Thiện Thủy làm việc và nghỉ ngơi dần dần rối loạn, không thể nào giống một tiểu thư như trước kia nữa. Mỗi đêm đến giờ Tuất thì tắt đèn đi nghỉ, ngày hôm sau đến giờ Mẹo thì dậy. Hoắc Thế Quân ở vài đêm, trừ chuyện chặn gối làm nàng đỡ trái hờ phải, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện thêm một đại nam nhân xa lạ, đương nhiên không ngủ yên được. Hoắc Thế Quân không ở đây vài đêm, mặc dù thoải mái hơn chút, nhưng trong lòng vẫn thể coi nơi này thành nhà mình.

Nhất là tối nay.

Dù nàng thấy tâm trạng mình rất tốt, Hoắc Thế Quân không biết trốn mất đi đâu mất, cùng việc Sở Tích Chi ban ngày xuất hiện cũng không khiến nàng để ý, nhưng vẫn không ngủ được. Thay vì trợn tròn mắt nằm trên giường lật tới lật lui như bánh nướng áp chảo, chẳng thà dậy làm vài việc giết thời gian, đến lúc mệt tự nhiên sẽ buồn ngủ thôi. Lúc này mới có cơ hội cho Sước Sước vào. Trước đây Thiện Thủy quản Sước Sước rất nghiêm, không cho phép nó vào trong nhà, chỉ sợ nó xui xẻo chạm phải Hoắc Thế Quân. Nhưng mà bây giờ không sao, dù sao đi nữa hần cũng không về.

Sước Sước bày tư thế một lúc, rồi không chịu được, đầu nhích tới nhích lui.

Tùng Sư* đang tuổi lớn tính tình hoạt bát, là loài chó to lớn hung hãn, còn có thể huấn luyện dùng làm chó săn. Thiện Thủy biết nó hiếu động, dù sao cũng sắp vẽ xong rồi. Thấy nó không chịu được đang định để nó xuống, móng Sước Sước đuổi một cái, lật nghiêng nghiêng mực đi, mực bên trong nhất đổ ra, bức tranh vừa vẽ xong đen một mảng lớn. Thiện Thủy trợn mắt há mồm, đang muốn đánh đầu nó, Sước Sước ô một tiếng, bốn móng bước qua thanh gỗ lăm đầy mực, vô cùng thuần thục tung người nhảy vào ngực Thiện Thủy, vạt vấy trước của Thiện Thủy lập tức lại thêm mấy dấu móng đen mực. Sước mập gây họa còn tự giác thỉnh cầu, úp sấp vào đầu vai Thiện Thủy, lè lưỡi liếm cổ nàng, không ngừng cố gắng giả vờ đáng yêu. (Bây giờ gọi là chó Chow Chow)

Lưỡi chó mềm lại to, mặt lưỡi lại ráp chọc vào. Bị nó liếm, cần cổ vừa nóng vừa ngứa. Dù Thiện Thủy đang tức giận, cũng không nhịn được cười lên, vội vàng bắt lấy hai chân trước của nó tránh trái tránh phải. Đang đùa, chợt nghe thấy tiếng cửa bị đẩy ra, nghiêng đầu nhìn, thấy Hoắc Thế Quân quẹo qua từ sau tấm bình phong. Hai người bốn mắt nhìn nhau, nụ cười trên mặt Thiện Thủy lập tức tắt ngúm. Hoắc Thế Quân nhìn chằm chằm Sước mập vẫn ngồi trên đầu gối nàng đang lè lưỡi, sắc mặt có chút khó coi.

Sước Sước tên rất nữ tính, kì thực rất đàn ông, tuyệt đối ủng hộ nữ chủ nhân. Từ khi theo tới nơi này, giống như có cùng cảm giác với Thiện Thủy. Đối với nam chủ nhân Hoắc Thế Quân có địch ý với chủ nhân mình, nó sớm đem ân tình lúc trước nhờ một câu nói của hần mà mình mới được theo vứt ra sau đầu. Giờ thấy hần bất ngờ xuất hiện, lập tức nhảy từ đầu gối Thiện Thủy xuống, đứng sát cạnh chân nàng, ra vẻ bảo vệ.

Hần bốc hơi hai ngày, giờ vừa xuất hiện, lại như chủ nợ tới cửa —— Thiện Thủy đương nhiên nhận ra tâm trạng hần không tốt. Vì chuyện gì mà không tốt, nàng không quan tâm, đến chính nàng cũng không khá hơn chút nào. Thu lại ánh mắt nhìn thẳng hần, cúi người ôm lấy Sước mập ra cửa. Khi nhìn thoáng qua hần thì chợt nghe hần mở miệng: “Con chó này ở đâu ra?” Giọng nói khô khan, như ép từ cổ họng ra.

Thiện Thủy dừng bước, nghiêng đầu nhìn sang. Thấy hần chăm chú nhìn mình, đôi mắt đen sâu tỏa ra hai ánh nền đỏ, hơi toát ra sự không chắc chắn, dường như che giấu tất cả cảm xúc lúc trước của hần, làm người khác khó hiểu khó đoán.

Nàng hơi do dự.

Sước Sước là Trương Nhược Tùng tặng, chính vì vậy nàng mới không muốn để hần nhìn thấy nó, tránh phải lôi thôi. Nhưng bây giờ, nếu nam nhân này đã đột nhiên hỏi như thế vậy chắc chắn là hứng thú.

Thiện Thủy nhớ lại hôm trước gặp Trương Nhược Tùng. Đột nhiên như vậy, dù là hần hay mình, quả thật đều có chút thất lễ.

Nàng gần như đã có thể chắc chắn. Tình cảnh lúc ấy nhất định đã rơi vào mắt người để tâm, lại một lần phức tạp, chắc giờ hần đã biết cái gì gọi là trong màn.

Không trách được đột nhiên biến mất hai ngày, trở về lại có dáng vẻ đức hạnh này, hoá ra là như vậy

Nàng ngẩng đầu nhìn hần, bình tĩnh nói: “Nhà ta là chỗ thân tình với Viện Sử Trương gia của Thái Y Viện. Hai nhà nhân lúc có qua lại, đầu năm huynh trưởng Trương gia ôm Sước Sước tới, muội muội hần một con, ta một con.”

Nàng trả lời như vậy, đã nằm trong suy nghĩ và dự đoán của hần. Nhưng cho tới bây giờ, nhìn thẳng nàng như vậy, thấy vẻ mặt nàng hồ hững, đột nhiên không nghĩ ra nên chất vấn gì nữa. Chỉ nhìn chằm chằm cổ nàng vừa bị Sước Sước liếm còn một vệt nước, nhớ tới một màn vừa rồi, cố gắng lắm mới không đưa tay ném con chó mập còn được ôm trong ngực nàng ra ngoài cửa.

Hắn nhìn chăm chăm Sước Sước, Sước Sước cũng đầy địch ý mà nhìn chăm chăm hắn. Một người một chó, bốn mắt nhìn nhau, chính giữa có mạch nước ngầm bắt đầu tuôn trào.

“Chỉ như vậy?”

Hắn đánh không lại Sước Sước, cuối cùng buông tha trận chiến đấu mắt với con chó mập này, chuyển sang nhìn nàng, hỏi.

Thiện Thủy lại bị câu hỏi này của hắn chọc giận —— Nữ nhân trước kia tới cửa vương phủ ra oai với nàng, nàng là thê tử còn chẳng nói một câu, hắn lại còn có mặt mũi ép hỏi liên thoắt không ngừng. Nhịn cơn tức xuống, bên môi hiện lên một nụ cười ngạo mạn, liếc nhìn hắn nói: “Nếu không thì chàng nghĩ sao? Có lẽ chàng còn tra được tin khác? Nói ra đối chất với ta luôn đi. Vị huynh trưởng Trương gia kia, hắn là quân tử ngay thẳng, là người chính trực. Có cái gì giữa ta và hắn, đó cũng chỉ là do mấy đời thân nhau, không thẹn nhà dột, không lẩn phòng tối. Chàng là chồng ta, nếu như chàng có ý định hắt nước bẩn lên người ta, ta cũng đành chịu. Nhưng có một câu, chàng không thích nghe ta cũng phải nói. Trên đời này không có nam nhân nào muốn mang nón xanh đội lên đầu, chàng cũng sẽ không.”

Thiện Thủy đang nói với hắn, chợt nhận ra có việc bất ngờ.

Sước mập thấy mình thắng trong trận đấu mắt, vẫn không chịu bỏ qua. Thấy nữ chủ nhân cãi nhau với hắn, thừa dịp nam nhân đối diện phân tâm, nhìn đúng tay hắn, tung người một cái nhào tới, móng vuốt hung hăng cào một cái lên mu bàn tay hắn, thuận thế rơi xuống đất, lộn một cái đứng lại, lúc này mới sủa một tiếng với Thiện Thủy đang sợ đến ngầy người, dương dương tự đắc nện nốt tranh công.

Thiện Thủy quả thật bị một màn kinh hãi này dọa sợ.

Móng Sước Sước sắc. Một vết cào này, mu tay trái của Hoắc Thế Quân liền hiện ra mấy vết máu dài ngắn không giống nhau, vết ở giữa kia là sâu nhất, đã bắt đầu rỉ máu, máu chảy xuống từ mu bàn tay hắn.

Chuyện này nếu để người trong vương phủ, nhất là Cổ ma ma biết, chẳng phải sẽ nổi lên một cơn phong ba sao? Vội vàng nhìn Hoắc Thế Quân, thấy hắn nhìn chăm chăm tay bị thương, không biết là vì đau đớn hay tức giận, chân mày nhíu lại thật chặt.

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo. quả rất đúng. Thiện Thủy có lý cũng thành không có lý, nhất thời rơi vào thế yếu. Thấy Sước Sước gây chuyện còn không biết sắp có tai họa, còn đang lắc đầu vẫy đuôi không ngừng, vội vàng bế ra ngoài cửa, gọi Vũ Tình nhanh chóng mang đi, đóng cửa lại. Nhìn lại thấy hắn vẫn đứng bất động, bóng lưng như cọc gỗ. Đề xuống tâm trạng thấp thỏm, đến cạnh hắn, nhỏ giọng nói: “Nhanh gọi người đến xem vết thương cho chàng?”

Hoắc Thế Quân lúc này mới giơ tay lên, nhìn mu bàn tay chảy máu đầm đìa, nắm chặt tay lại, lạnh lùng nói: “Không cần. Không chết được.”

Hắn tỏ thái độ như vậy, Thiện Thủy yên tâm, nhưng đồng thời cũng có chút lo lắng. Yên tâm là hắn nhìn như không có mượn cơ hội làm to chuyện này để mọi người trong nhà biết. Cứ như vậy, con chó Sước Sước đần này cũng không sao rồi. Lo lắng là mấy vết cào, nhất là vết xước ở giữa, nhìn quả thật rất sâu, da thịt cũng hở ra. Nếu không xử lý một chút, ngộ nhỡ bị uốn ván. Dù là khả năng cực nhỏ, nhưng không phải là hoàn toàn không thể. Tuy không hợp với vị trưởng phu này nhưng nàng chưa ác đến mức ước gì hắn gặp chuyện không may mà chết.

“Nên xử lý nhanh đi, móng Sước Sước không sạch.”

Thiện Thủy nói.

Hoắc Thế Quân nhìn chăm chăm nàng, như đánh giá sự chân thành trong lời nàng, trầm mặc chốc lát, mới như vô cùng miễn cưỡng mở miệng nói: “Sai người đưa rượu mạnh. Trong ngăn kéo thứ hai bàn đọc sách trong thư phòng của ta có một bình thuốc trị thương màu xanh lá, cũng lấy đến đây.”

Thiện Thủy đáp một tiếng, vội vàng đi ra ngoài sai người đi chuẩn bị. Trong chốc lát, nước ấm, rượu mạnh và thuốc đều được mang vào.

Thiện Thủy thấy hắn hình như không có ý muốn nàng giúp một tay, định đứng một bên nhìn. Rửa sạch bôi thuốc trừ độc, một tay hắn giải quyết hết, động tác rất có trình tự. Rượu mạnh xối lên vết thương trừ

độc thì thấy chân mày hắn cũng không nhíu một cái, như thể cái tay này mọc ra trên người người khác vậy. Thầm nghĩ trong lòng một câu: quả nhiên là người độc ác. Đối xử với mình thế, trách sao được ác với người khác như vậy.

Hoắc Thế Quân bôi xong thuốc, lúc lấy một tay băng vết thương gặp chút phiền phức. Thiện Thủy thấy hắn như tức giận, thà dùng miệng ngậm với cái tay khác băng lại cũng không mở miệng gọi nàng, khinh bỉ kiểu hành động ngây thơ này của hắn. Dù sao cũng là chó của mình cào người ta, không giúp thì lại nhìn không thuận mắt. Cuối cùng vẫn phải đến cạnh hắn, đưa tay tới muốn băng lại cho hắn. Không ngờ hắn lại thở gấp, giằng tay ra cứng rắn nói: “Không cần!”

Thiện Thủy nhìn chằm chằm hắn một cái, chợt híp mắt cười nói: “Đúng vậy. Thật là đáng tiếc, đứng cạnh chàng không phải là người hôm nay chặn ta ở cửa. Nếu là nàng ta, sợ chàng sẽ một ngàn một trăm lần vui lòng nhỉ?”

Hoắc Thế Quân chợt giương mắt, trên mặt hình như nổi lên tức giận. Thiện Thủy làm như không thấy, trên mặt vẫn cười, tay cởi miếng băng hơi lệch tự hắn băng, cuốn mấy vòng nữa, cuối cùng buộc một cái nơ xinh xắn, nhìn nhìn, lúc này mới cười nói: “Sức Súc cào tay chàng, chàng đại nhân đại lượng không so đo với nó, ta thật sự cảm kích. Nói thật, mấy ngày nữa chàng phải đi, lần trước Cổ ma ma nói để mẹ chồng chọn nha đầu cho chàng dẫn đi. Ta trước kia chưa từng gặp vị tỷ tỷ này, nên cũng không dám nói lung tung. Hôm nay gặp mặt, mới thấy tự ti mặc cảm. Ta thấy xem ra không bằng chàng dẫn theo nàng ấy đi cùng đi. Vị tỷ tỷ này tướng mạo đẹp dịu dàng, hiểu chàng nhiều năm, chăm sóc chàng, không phải là đoá hoa giải ngữ an ủi tháo gỡ nghi ngờ trong lòng chàng sao?”

Hoắc Thế Quân nhìn nàng chằm chằm, thấy nàng vẫn cười híp mắt nhìn mình, một đôi mắt cong như trăng non, lại không nhìn ra là thật lòng hay là giả, chỉ thấy vô cùng chướng mắt, cuối cùng cười lạnh nói: “Nàng không cần dùng lời nói đâm chọc ta như vậy. Tích Chi hôm nay đúng là liều lĩnh, ta đã đi tìm nàng ta, nàng yên tâm, về sau sẽ không có chuyện như vậy nữa!” Nói xong bỗng nhiên đứng lên, sải bước đi ra ngoài.

Lúc đầu Thiện Thủy cũng không có ý muốn cưỡng chế hắn rời đi, giờ thấy hắn nhắc chân muốn đi, đương nhiên sẽ không mở miệng giữ lại. Chỉ đưa mắt nhìn bóng lưng hắn. Thấy hắn đứng chợt dừng bước trước bình phong, quay đầu lại nói: “Ngày mai thu xếp, đi với ta dự tiệc ở phủ Thế Du. Ngày kia ta đi luôn!”

Ngày mai dự tiệc, Thiện Thủy đã biết. Vì đã nhận được thiệp mời của An Dương Vương phi. Chỉ là ngày kia hắn đi, sớm hơn dự định ban đầu mấy ngày, không nhận được hỏi một câu: “Không phải nói đầu tháng sáu sao?”

Hoắc Thế Quân nàng một cái, lạnh nhạt nói: “Không phải nàng ước ta đi sớm sao? Như vậy đúng ý nàng, chẳng phải tốt hơn sao?” Dứt lời nghiêng đầu đi, tiếng bước chân lộp cộp, rất nhanh đã biến mất.

33. Chương 33

Edit : mèo mỗ

Beta : Socfsk

Bởi vì chủ nhân bữa tiệc là vợ chồng Hoắc Thế Du, cho nên y phục dự tiệc hôm nay không cần trang trọng như lúc vào cung, dĩ nhiên cũng không thể quá tùy ý. Thiện Thủy cuối cùng cũng thay đồ xong, xuất hiện trước mặt Hoắc Thế Quân đến đón nàng. Tóc dài đen mượt búi thành búi tóc bách hợp của cô dâu, cài trâm Đan Phượng vàng ròng rủ tơ miêng ngậm minh châu, bên tai đeo khuyên ngọc trai Mộc Lan Đông Châu, trên người là váy màu khói rắng trăm con bướm bên hoa tám lớp, hợp lại thật kín, trên thêu hoa sơn trà đỏ sậm.Đề phòng ban đêm gió lạnh, bên ngoài khoác áo lông chim hoa văn Khổng Tước đỏ thẫm, cả trang phục lộng lẫy bức người. Cực kỳ khó được là một thân trang phục và phụ kiện chói mắt như vậy lại không làm mất vẻ tao nhã, ngược lại tôn lên được vẻ đẹp tuyệt luân.Khi nàng đứng trước mặt Hoắc Thế Quân, sắc sỡ loá mắt, trong nháy mắt nam nhân có chút sững sờ —— chỉ vì đêm qua lại kết thúc trong không vui nên cũng không hiện ra vẻ mặt gì đặc biệt, chỉ nhìn nhiều hơn mấy lần thôi.

Phủ An Dương Vương mới được ban thưởng, ban đầu là một phần lâm viên Phương Quỳnh Uyển của Hoàng gia trong hoàng thành, sau lại mới cải tạo thành vương phủ. Diện tích mặc dù kém hơn Phủ Vĩnh Định Vương rộng lớn, nhưng bàn về kiến trúc lâm viên trong đó, tinh xảo hơn một bậc. Lúc này hoàng hôn mới vừa hạ xuống, đèn dầu trong vương phủ liền được thắp lên hàng dài, uốn lượn huy hoàng, giống như hoa tươi sum suê rực rỡ.

Dạ yến nằm ở sảnh Bắc Hiên rộng rãi nhất phủ An Dương Vương, dưới ánh đèn cá voi to như cổ tay trẻ con, đèn đuốc sáng trưng, có thể sáng như ban ngày. Nghe thông báo hai vợ chồng hần đến, Hoắc Thế Du và Dương Vân Đình sai người ra hiên sảnh chào đón.

Hôm nay người tiếp khách tất cả đều là những người cùng thế hệ trong hoàng tộc, nếu đã thành thân, đều đi theo đôi, cho nên cứ một bàn là một đôi vợ chồng. Vợ chồng chủ tiệc ở ngay chính giữa phía bắc, vợ chồng Hoắc Thế Quân ở bên trái, đối diện là trưởng công chúa cùng vợ chồng thế tử Nghiêm Bình Hầu quý phủ, còn lại mọi người theo như tuổi của mình ngồi trên bàn tiệc, xếp thành một hàng.

Khi Thiện Thủy theo Hoắc Thế Quân xuất hiện thì đã hấp dẫn ánh mắt mọi người. Lúc này nhập tiệc, lại vì vợ chồng hần là chủ khách, nhất cử nhất động của hai người, đương nhiên khiến người khác chú ý hơn. Hoắc Thế Quân trước mặt người khác giỏi nhất là giả vờ, lúc này như một người khác hẳn, mặt mỉm cười, vừa ngồi xuống thậm chí còn tự mình đưa tay cởi áo choàng trên người nàng, chăm sóc tỉ mỉ. Thiện Thủy đương nhiên cũng đáp lại nụ cười dịu dàng với hần. Rơi vào mắt mọi người, chính là một đôi Thần Tiên Quylene Lữ, phu thê ân ái.

Đám con em hoàng tộc trong thành Lạc Kinh, am hiểu nhất là hưởng lạc. Vừa khai tiệc, qua mấy hồi mời rượu, kỹ nhạc tự nhiên vang lên, vũ nữ xếp thành hàng hiển múa giữa đình. Đôi khi ngà ngà say, càng không gò bó nữa, tìm vui bữa bãi. Đương thời đang lưu hành ném thẻ vào bình rượu, các nam nhân mạnh mẽ so tài, người thua tự động uống cạn 3 chén. Hoắc Thế Du tài bắn cung tinh chuẩn, đương nhiên cũng là cao thủ trong đó, toàn bộ không có ai là đối thủ của hần. Mọi người than thở ở trong, hần cười nói với Hoắc Thế Quân đang ngồi ở trên: “Đường ca sao không xuống đây, cũng tới tham gia náo nhiệt đi?”

Hoắc Thế Quân cười nói: “Tài bắn cung của đệ, vốn đứng đầu trong kinh,” lại giơ cao cái tay đang bị băng của mình, “Ta sẽ không bêu xấu.”

Hoắc Thế Du sở dĩ thiết yến này, cũng chỉ là nghe theo lời dặn của ông cậu Chung Nhất Bạch, làm để Hoàng thượng nhìn thôi. Cười một tiếng, ánh một mắt lần nữa xẹt qua Thiện Thủy cạnh hần. Thấy nàng có thể là do say rượu, hai má hơi hồng, tôn lên làn da trắng hơn tuyết, điểm quan quần phương (xinh đẹp), nhất thời hơi mất hồn.

Hoắc Thế Quân thừa sức nhận ra được, Hoắc Thế Du này mất hồn nhìn chăm chú dù chỉ là thoáng nhìn qua, cũng đã lọt vào mắt hần. Đề xuống khó chịu trào lên trong lòng, lờm Thiện Thủy bên cạnh một cái, thấy hai mắt nàng buông xuống, cũng không nhìn người khác, lúc này mới thấy thoải mái hơn một chút.

Thiện Thủy lúc này, không chú ý tới mặt vị quan tòa này. Khi nàng còn ở nhà mẹ đẻ thì có tiếng tửu lượng cực thấp, một chén đã say. Giờ đang ở ngoài, đương nhiên không dám uống loạn..., chỉ sợ say khướt xấu mặt. Hai vợ chồng hần tối nay là chủ khách, người ta đi lên mời rượu. Đấy không được, mỗi lần lợi dụng tay áo che mặt uống một ngụm nhỏ thôi. Nhưng dù vậy, không chịu nổi người ta thay nhau mời rượu, gò má đã ửng hồng, người hơi choáng, cố hết sức mới ngồi vào được chỗ của mình.

Chủ tọa An Dương Vương phi luôn ngồi ngay ngắn lúc này đứng dậy, bưng một ly rượu, khoan thai mà đến, kính rượu Hoắc Thế Quân trước, cười nói: “Đường ca ít ngày nữa đã phải lên đường, ta kính một ly, mong đường lớn bằng phẳng, sớm ngày trở về.”

Lời nói đơn giản, lại rất khéo léo, Hoắc Thế Quân đương nhiên đứng dậy nhận rượu, nói tạ.

Dương Vân Đình uống xong một ly, lại đổ đầy, chuyển sang Thiện Thủy, nâng chén lại cười nói: “Đường ca đi, tẩu tử phải ở lại trong kinh phụng dưỡng mẹ chồng, dù vốn là bốn phận của nữ nhân chúng ta, nhưng vừa mới thành thân đã thiếu đường ca ở bên làm bạn, đúng là rất tiếc. Tẩu tử tao nhả, ta vừa thấy đã sinh lòng mến mộ, rất muốn làm quen. Nếu tẩu tử không chê ta, về sau chị em dâu chúng ta qua lại nhiều hơn. Tẩu tử có ta làm bạn, đường ca cũng yên tâm, chỉ cần để ý bên ngoài phân ưu cho hoàng thượng là được. Ly này, ta cạn vì ngưỡng mộ.” Dứt lời, ngửa cổ uống hết rượu trong chén.

Đôi tay Thiện Thủy đỡ bàn, đứng lên, cũng nâng ly rượu lên trước mặt.

Những lời này của Dương Văn Đình, người khác nghe đương nhiên sẽ không thấy gì, cũng chỉ là chị em dâu đáp lời bình thường, vả lại lời nói cũng hồn nhiên xinh đẹp. Nhưng rơi vào tai Thiện Thủy, lại cảm thấy như có ý khác, thậm chí hình như nàng ta cố ý nói cho Hoắc Thế Quân nghe. Nhưng giờ phút này không rảnh mà ngẫm lại. Nàng ta là nữ chủ nhân, luận thân phận còn cao hơn Thiện Thủy một bậc. Nàng ấy đã cạn trước như vậy rồi, Thiện Thủy sao có thể từ chối được? Ứng đối mấy câu, nâng ly nhỏ tới bên môi, một hơi uống hết. Dương Văn Đình lúc này mới cười mỉm về chỗ ngồi.

Uống cạn ly rượu, Thiện Thủy chỉ thấy trong bụng ấm áp như có dòng nhiệt đi qua, cả người bay lên, ngay cả Hoắc Thế Quân bên cạnh cũng cảm thấy nàng không bình thường, lập tức hiểu ra. Từ lượng của thê tử mình lại kém như vậy, mới thể mà đã say khướt, đỡ lấy eo nàng, đến bên tai nhỏ giọng nói: “Còn chịu được không?”

Thiện Thủy nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi. . . .” Thoáng một cái, cơ thể đã mềm nhũn tựa vào vai hắn.

Dương Văn Đình đã sớm chú ý, tiến đến tự trách nói: “Trách ta không tốt. Tẩu tử từ trước không tốt, ta đỡ nàng về phòng ta nghỉ tạm, đợi tiệc tan, đường ca trở lại đón nàng, thế nào?”

Hoắc Thế Quân liếc mắt nhìn Hoắc Thế Du đi tới, ánh mắt lóe lên, cười nói: “Hôm nay đa tạ vợ chồng muội bày tiệc này. Nàng đã vậy rồi, sao lại quấy rầy được? Ta sẽ dẫn nàng về. Vốn nên thiết yến lại cảm tạ. Nhưng ta đi gần một năm, sợ vội vàng không chu toàn, bất kính. Đợi khi ta trở về, đến lúc đó ta và thê tử thiết yến mời lại vợ chồng muội.”

Mọi người thấy tiệc đã hơn nửa, Thế tử phi say ngã, vợ chồng hắn muốn rời đi, rồi rít tới đây nói lời tạm biệt. Hoắc Thế Quân đáp lại từng người, khoác áo choàng cho Thiện Thủy, cũng không để ý đến ánh mắt của người khác, ôm eo nàng, đỡ nàng ra khỏi vương phủ.

Lúc đầu Thiện Thủy còn cố gắng chống đỡ, đến lúc được ôm lên xe ngựa, biết bên cạnh không còn người ngoài nữa, thả lỏng tinh thần, cảm giác say đã ùn ùn kéo đến, căn bản không biết về nhà lúc nào, mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy mình giống như được người ta bế đi.

Hoắc Thế Quân ôm Thiện Thủy, dưới ánh mắt ngạc nhiên của phần đông người làm trong vương phủ một mạch về phòng.Đ cô gái trong ngực xuống giường, nhìn hai má nàng đỏ bừng, hai mắt nhắm chặt lại, đến gần hơn một chút mới thấy mùi rượu ngọt ngào xông vào mũi.

Bạch Quân Vũ Tình cũng đi theo cùng, đương nhiên biết Thiện Thủy say. Vừa về đến Lương Minh Hiên, việc của mỗi người lại lu bù lên. Lâm nhũ mẫu nấu canh giải rượu, đám Bạch Quân mang nước ấm khăn mặt đi vào. Thấy Thế tử phi nằm trên giường, Thế tử ngồi bên nàng nhìn, đi tới gần hơn, cẩn thận nói: “Nếu thế tử có việc, chỗ này cứ giao cho bọn nô tì là được.”

Hoắc Thế Quân thu ánh mắt, ngẩng mặt hỏi: “Tiểu thư nhà các người không uống được rượu?”

Bạch Quân liếc mắt nhìn Thiện Thủy, sợ hắn cảm thấy bị mất mặt trước mọi người tức giận, lo sợ lên tiếng: “Dạ vâng. . . . Ngày trước khi ở nhà, bình thường không dám uống rượu. Chỉ cần một ít sẽ say khướt ngay. Hôm nay phải theo Thế tử dự tiệc, sợ ngài mất hứng, lúc trước còn ăn thêm viên giải rượu, không ngờ vẫn. . . .”

Hoắc Thế Quân ừ một tiếng, nói: “Các người cũng đi ra ngoài đi.”

Bạch Quân vẫn còn do dự, Lâm nhũ mẫu đưa canh giải rượu tới vội kéo ống tay áo nàng, lúc này nàng mới hiểu ý, vội vàng lui ra ngoài.

Tay Hoắc Thế Quân bị con Sước Sước kia cào vẫn còn băng, chỉ một tay cũng không làm khó được hắn. Đặt nàng nằm ngang, gỡ trang sức trên đầu, cởi hết áo khoác, lại vắt khăn ngâm trong nước nóng lau mặt cho nàng.

Đây là lần đầu tiên trong đời Hoắc Thế Quân hầu hạ người khác. Thấy nàng thật sự say đến không biết trời đất, chỉ nhắm mắt mặc mình định đoạt.Nghĩ đến lúc hai người cùng tỉnh táo, so với cái bộ dạng lúc tỉnh làm người ta chán ghét kia càng đáng yêu hơn gấp trăm lần. Không nhịn được ném cái khăn cầm trên

tay, đưa tay nhẹ nhàng sờ gương mặt mềm nhũn còn hơi nóng của nàng. Nàng không chống lại chút nào, mí mắt hơi chớp máy, lông mi dài khẽ run máy cái mà thôi.

Hoắc Thế Quân nhìn chằm chằm gương mặt say của nàng trong chốc lát, ánh mắt cuối cùng rơi vào đôi môi đỏ tươi hơi cong lên của nàng, trong lòng chợt nảy lên ý nghĩ.

Hắn cũng biết ý nghĩ này của mình thật sự không phải là quân tử. Chỉ là thời khắc này mỹ nhân say nằm trước mắt, nàng là thê tử của hắn, huống chi ngày mai, hắn còn phải xa nhà rồi. Cho nên có sao đâu?

Giống như bị đầu độc, hắn đột nhiên cảm thấy hưng phấn, hưng phấn tăng lên. Dạ yến tối nay lúc hắn nhìn thấy ánh mắt đường đệ nhìn trộm hắn và nàng cùng uống rượu khiến trong bụng hắn như xoắn vào nhau, cháy đến mức hắn miệng đắng lưỡi khô. Hắn không do dự nữa, ngón tay đã thử thăm dò tiện thể xoa cánh môi mềm mại của nàng. Cảm giác từ đầu ngón tay truyền tới như dụ dỗ, rồi cuộc phủ lên, cúi xuống mặt nàng, chạm vào làn môi nàng như chuồn chuồn lướt nước.

Môi nàng vừa thơm lại vừa mềm. Cảm thấy nàng đã mang hơi rượu ấm áp vương vấn trên gò má mình, Hoắc Thế Quân có mấy phần khó thở lại say mê, dùng sức hít sâu vài hơi khí nàng thở ra, môi liền dán lên lần nữa.

Thiện Thủy say đến không biết gì, cả người nặng trĩu choáng váng, nhưng có lẽ là lúc trước đã ăn đồ giải rượu, nên ý thức còn chưa mất hết. Lúc trước cũng biết hắn đang hầu hạ mình, cảm thấy không ổn, rất muốn mở mắt ra, bắt đắc dĩ tay chân mềm yếu vô lực. Trong lúc mơ mơ màng màng lại cảm thấy như có thứ gì đặt trên môi mình, mút nàng rất khó chịu, lại một lát, làm nàng không thở được. Theo bản năng cau mày ừm một tiếng, há mồm muốn hô hấp. Mới vừa mở cánh môi hoa, đột nhiên có vật xâm nhập trượt vào, xoắn lấy lưỡi nàng thật chặt, xoắn lưỡi nàng đến phát đau. Lúc này nàng mới rùng mình, ý thức được mình bị người ta cưỡng hôn rồi.

34. Chương 34

Edit : mèo mỗ

Beta : Socfsk

Thiện Thủy ừm ừm mấy tiếng, không ngừng dùng sức lắc đầu. Lại không được buông ra, nàng thật sự không thở được rồi.

Nam nhân cuối cùng cũng buông môi lưỡi nàng ra. Nàng há mồm dùng sức hô hấp, không khí hơi lạnh mới mẻ không bị cản ủa vào phổi, trán bị búng một cái, cuối cùng mở mắt đôi mắt dính dính lên, thấy Hoắc Thế Quân đang cúi người mặt ngay trên mặt mình, không nháy mắt lấy một cái nhìn nàng, độ nhiên tỉnh táo lại mấy phần.

Thế này là quá hoang đường.

Nàng say rượu, mê man, người này lại cũng nhân cơ hội xuống tay. Rốt cuộc hắn canh cánh trong lòng chuyện đêm tân hôn bị mình cự hôn đến cỡ nào, đến cả hành vi thấp hèn đấy mà cũng làm được? Nếu nàng nhớ không lầm, đêm qua hai người còn ằm ỉ một trận, hắn còn thấy tay áo bỏ đi mà?

“Nàng tỉnh rồi?”

Hắn ho khan một cái, tránh ánh mắt của nàng, mắt rơi vào miếng ngọc màu San Hô trên móc treo bằng ngọc trên đầu giường, ngượng ngùng nói.

Thiện Thủy cảm thấy mình nên tức giận, phản ứng như thế mới đúng. Nhưng nhìn hắn hiện giờ như ăn gian bị bắt được, bỗng nhiên nàng lại thấy hơi buồn cười. Cuối cùng chỉ giơ tay lên, dùng sức lau miệng như còn vết hôn của hắn, từ từ ngồi dậy, cảm giác duy nhất còn lại là choáng, cả tường cũng như có chân, lão đảo.

“Giúp ta mang canh giải rượu.”

Nàng đỡ trán, nhắm mắt, nhỏ giọng nói.

Hoắc Thế Quân vừa rồi không chịu nổi trong lòng đang ngứa ngáy, vốn muốn hôn trộm một cái thôi, không ngờ làm rồi thì càng không thể nhịn được, làm người ta bứt rứt tỉnh lại, bị bắt tại trận, nhất thời cảm thấy không nén giận được, lại sợ nàng trở mặt nổi giận làm hấn không xuống đài được — dù hấn không hề muốn thừa nhận, nhưng sự thật đúng là cãi nhau nhiều lần như vậy, quả thật hấn hơi sợ nàng, sợ nhất là vẻ mặt nàng kiên cường còn cả mồm miệng lạnh lợi của nàng kể cả tội tình của hấn. Nàng có bản lĩnh đấu khẩu, hấn đã được mở mang nhiều rồi, lần nào cũng bị nàng giáo huấn mất hết mặt mũi. Cho nên lần này, thấy nàng lại không trở mặt, ngược lại mệt mỏi nhắm mắt lại, sai hấn làm việc cho nàng. Có thể thấy quả thật là nhờ say rượu. Lòng thả lỏng, vội vàng đứng dậy bưng chén canh kia tới, đưa đến bên miệng nàng.

Canh giải rượu là dùng cây câu quất nấu, uống một ngụm, vị chua cay chợt trào lên mũi, rất khó chịu.

Trong lòng Hoắc Thế Quân hoài niệm bộ dáng khi nàng say khướt mềm mại, cũng không mong nàng tỉnh lại. Thấy nàng nhắm mũi khó nuốt, liền nói: “Nàng không thích uống, vậy thì để ta uống. Ta cũng uống không ít rượu. Nàng nằm xuống nghỉ là được.” Đang nói chuyện, lại bưng lên uống thật.

Thiện Thủy nhíu mày nhìn hấn.

Hoắc Thế Quân uống ngụm cuối cùng vào miệng, đang muốn nuốt xuống, từ khóe mắt chợt thấy thái độ bất mãn của nàng, lại nghĩ tới động tác lau miệng ghét bỏ của nàng, trong lòng bỗng nhiên nổi lên ý ác. Cầm chén đặt lên bệ để chân, tay đặt lên vai nàng. Thiện Thủy kinh hoàng, đã bị hấn kéo vào trong ngực, vừa muốn mở mồm chất vấn, hấn đã cười quái dị với nàng, nhanh chóng hôn lên miệng nàng.

Bị cưỡng hôn, nhưng chuyện làm người ta không ngờ được là hấn vẫn ngậm ngụm canh mà hấn vừa uống trong miệng, thừa dịp nàng há miệng chưa chuẩn bị gì, đã mớm vào miệng nàng. Thiện Thủy không tự chủ được nuốt xuống, chất lỏng ấm áp liền ực một tiếng, hết thấy đều được nàng nuốt xuống cổ họng.

Thiện Thủy vừa giận vừa sợ, nghĩ đến nuốt xuống thứ mà còn trộn lẫn nước miếng của hấn, càng thấy ghê tởm. Trợn tròn mắt dùng sức đánh bả vai hấn. Hấn hồn nhiên không thèm để ý, được voi đòi tiên, dương tự đắc tiếp tục triển miên môi lưỡi của nàng, mút say mê, một tay siết chặt gáy nàng không buông. Nàng muốn cắn hấn, thế nhưng hấn rất có kinh nghiệm, lập tức dùng cái tay khác nắm chặt xương hàm của nàng. Nàng không chỉ không khép được miệng lại, hai má còn bị bóp đau.

Thiện Thủy giận sôi lên, đang vật lộn giãy giụa, chợt có mùi thuốc mỡ nhàn nhạt bay vào mũi. Nhất thời nảy ra một ý, không chút do dự giơ tay lên nắm thành nắm, đập xuống mu bàn tay hấn đang bóp mặt mình, bên tai lập tức vang lên tiếng hấn kêu đau, ngay sau đấy đã được tự do.

Hoắc Thế Quân nâng tay, vẻ mặt đau đến nhe răng, gương mặt nhìn chằm chằm Thiện Thủy.

Thiện Thủy bị hấn nhìn chăm chú thì trong lòng sợ hãi, quyết định bò xuống giường để tránh họa. Trên giường này, quá nguy hiểm. Vừa động dậy, đã bị hấn đưa tay đẩy — eo kiêu dài mềm dễ đẩy ngã, chính là nói nàng. Nàng lập tức ngoan ngoãn nằm xuống.

“Nàng thật sự là bị lão già kia làm hỏng rồi. Tính khí kém như vậy. Xuống tay thật độc ác.” Hoắc Thế Quân đè chặt nàng ở dưới, nói.

“Là chàng tự tìm! Ai bảo chàng buồn nôn như vậy!”

Thiện Thủy thở hổn hển, đôi tay đỡ trên ngực mình, ngăn hấn tiếp tục ép xuống, nghiêng đầu nói.

Hoắc Thế Quân như nghe được chuyện cười, lại cười. Đưa tay giữ mặt nàng, ép nàng nhìn mình, nói: “Không phải nàng trách ta cướp canh giải rượu của nàng sao? Ta khát nước uống hơi nhanh, nhớ ra thì còn mỗi một ngụm cuối, không thể làm gì khác hơn là trả lại cho nàng uống. Như thế mà nàng cũng trách ta?”

Thiện Thủy không để ý tới hấn, tức giận nhắm mắt lại.

Nàng vừa nhắm mắt, lại vô tình đúng ý muốn của nam nhân ở trên này. Hấn liền áp xuống lần nữa cắn mở đôi môi trơn sáng ra. Thiện Thủy không đề phòng, lại bị hôn. Thấy hấn dường như ăn quen mùi, mặt dày mày dạn dây dưa không ngừng. Nàng muốn phát cáu, lại như bị cái búa sắt ngăn lại. Cũng không biết là do

rượu hay do nguyên nhân gì, tim đập thành thịch, tay chân như nhũn ra cả người không còn sức. Tay chân với cổ mệt nhoài, nhưng nếu cứ theo hần như vậy, thì lại cảm thấy nghẹn một cục tức trong bụng, không cam lòng. Không nhịn được lại bắt đầu từ chối, chợt cảm thấy hần buông miệng mình ra, di chuyển qua hôn vành tai nàng, ngậm vào thối khí nhỏ giọng nói: “Ngày mai ta phải đi rồi, còn chưa biết lúc nào về. Nàng cũng đừng âm ỉ với ta nữa, nhé?”

Thiện Thủy cho là mình nghe lầm. Giọng hần như dụ dỗ, lại dẫn theo chút tư thái hạ thấp y hết khẩn cầu. Kinh ngạc mở mắt, lại nhìn thẳng vào đôi mắt hần. Hai tròng mắt của hần ngăm ảm nhẫn tình dục, còn có. Mong đợi?

Hoắc Thế Quân cũng không biết tại sao mình lại nói như vậy. Thấy nàng ngơ ngác nhìn mình, không giương nanh múa vuốt ngay, gánh nặng trong lòng cũng được gỡ bỏ. Ôm lấy nàng lật người, nàng liền úp sấp trên người hần. Tóc mai của nàng bởi vì mới vừa vật lộn giãy giụa nên đã xốc xếch rũ xuống, hần thuận tay liền rút cái trâm Như Ý giữ tóc nàng ra, tóc đen lập tức rũ xuống, tán trên ngực hần.

Hần đưa tay luồn vào mái tóc đen dài của nàng, tay bị thương giờ lên trước đôi mắt sáng của nàng, nhỏ giọng nói: “Theo tập tục của dân gian chúng ta, người bị chó cắn, sẽ ngồi trước cửa nhà chủ của con chó, muốn chủ của con chó cầm chén cơm tới mời. Sau khi ăn xong còn phải bèn ba đầu gạo, không thì đưa lên quan. Chó của nàng làm ta bị thương, nàng nói xem nàng phải đền thế nào?”

Thiện Thủy ngẩn ra, cãi: “Có bản lĩnh thì chàng cắn Sước Sước đi. Cắn lại thì hòa nhau ngay.”

Hoắc Thế Quân chặc chặc nói: “Chưa từng gặp ai không nói lý như nàng. Quả nhiên là chó cậy gần nhà. Ta không có bản lĩnh cắn Sước Sước, cắn lại nàng là được.”

Hần vừa nói chuyện, một cái tay cầm lấy màn gấm đầu giường khê kéo, màn che liền theo móc ngọc san hô rũ xuống thật thấp, móc thắt dưới chuỗi ngọc kêu leng keng. Thở dốc cự tuyệt nghênh đón, trong lúc lơi kéo dây dưa, từ trong màn gấm ném ra từng món y phục, rơi khắp dưới chân giường. Cầm bào xanh ngọc của nam nhân, quần áo trong trắng như tuyết, váy dài của nữ nhân, yếm màu mật ong. Một cái quần lót cuối cùng cũng nhẹ nhàng rơi xuống đồng y phục thì rốt cuộc trong màn truyền ra giọng nàng tức giận trách móc: “Ồi Đau chết mất. Không phải chàng nói sẽ nhẹ một chút.”

Thiện Thủy bị nam nhân thô lỗ này làm cho rất đau.

Hần nói muốn cắn lại nàng — là thật. Bắt đầu từ cổ nàng, dọc một đường xuống ngực rất nghiêm túc cắn từng miếng từng miếng. Cắn một cái, nhấm nháp một chút, răng nanh còn gặm một chút, làm nàng vừa đau lại vừa ngứa, khó chịu muốn chết. Ngay sa đố lòng bàn chân cũng như có con bò sát trườn qua cắn cắn. Nàng cuộn tròn thân mình, cổ họng không tự chủ được rên rỉ, vừa hận không đạp một cái để hần lặn xuống mới hả dạ.

Hoắc Thế Quân nghe nàng oán trách, buông bấp dùi nàng ra, trở lại trước người nàng, bàn tay hần nắm lấy hai bên ngực của nàng ép vào với nhau, trả thù cú đầu cắn lên đỉnh núi nhon, hung hăng nhấm nháp một chút. Nghe nàng phát ra tiếng rên rỉ như đau như mừng, lúc này mới buông ra, xoay người nằm ngửa xuống, bày ra tư thế bị nàng ức hiếp, cười cợt nói với nàng: “Vậy thì nàng tới đi, tùy ý nàng.”

Cái tên biến thái này

Trong lòng Thiện Thủy mắng một câu. Cúi đầu nhìn cơ thể của mình của mình, khắp nơi đều là dấu vết bị làm nhục, cực kỳ đáng thương, khắp nơi lại lộ ra vẻ hấp dẫn.

Nam nhân đắc ý này thật sự là ít được dạy bảo — Thiện Thủy nhớ hai lần trước, tất cả đều là mình bị hần lấn không thể chống đỡ được. Nhất thời thù mới hận cùng nhau dâng lên trong lòng.

Rượu mê tâm, tăng can đảm, có thể làm người ta làm ra chuyện thường ngày không làm được.

Thiện Thủy hung dữ trừng mắt nhìn hần, tay lục lợi mép giường, cuối cùng rút ra được vật áo của mình.

Đó là một món đồ lụa màu hoa hồng mỏng tang, tinh tế, phía trên thêu cảnh hoa tình xảo. Dưới cái nhìn ngạc nhiên của hần, nàng lật người dạng chân đến bên hông hần, bắt tay hần nâng lên cao, sau đó trói chung vào, treo trên đầu giường.

Nam nhân đầu tiên rất bất ngờ, dường như không thể tin được nhìn nàng. Bỗng nhiên lại cảm thấy rất buồn cười, vì vậy thuận theo điều khiển của nàng, mặc nàng biến mình thành cái dáng vẻ ngày trước cũng chưa từng mơ đến này.

Nàng muốn làm gì hần?

Tâm trạng Hoắc Thế Quân chợt rất vui vẻ. Hần chờ nàng trả thù. Dùng môi lưỡi tay chân của nàng, dù là hàm răng nhọn, hần cũng hết sức vui vẻ. Hần nhìn nàng xuống giường, khi nàng vén màn lên xuất hiện trước mặt hần lần nữa thì hần hơi dần ra.

Trên tay nàng là ống cắm đầy bút lông sói bằng ngọc, còn là loại bút lớn nhất....

Gương mặt Thiện Thủy, phớt lên sức sống mạnh mẽ như hoa đào phấn mùa xuân, dù là ai cũng có thể nhìn ra, nàng thật sự uống say rồi.

Nữ nhân uống say quả nhiên có chút không giống bình thường. Nhưng hần không hiểu nổi, nàng muốn làm gì?

Nam nhân trẻ tuổi cường tráng, bị một dải lụa hoa hồng tinh xảo trói chặt tay, trói thành tư thế mặc người ức hiếp. Dải lụa rất nhỏ, nhưng rất chắc. Mà nàng chính là nữ thần báo thù. Còn có gì có thể khiến người ta càng thêm nhiệt huyết?

Nàng lật người lần nữa dạng chân sang hai bên hông hần, không khách khí chút nào đem hạ thể đã ngạo nghễ ưỡn lên của hần đặt dưới mông mình, không nhìn hần ra vẻ đau đớn vì chợt bị đè lên, cười khanh khách đưa đầu lưỡi phấn hồng của mình ra — không liếm hần, mà là liếm một một cây bút lông sói, liếm ướt, vè nhọn, sau đó chấm lên đầu ngực hần.

Nàng như đang viết chữ lên ngực hần. Theo nét bút nàng đi, hần cảm thấy ngứa. Đây là kiểu ngứa từ dưới da đi lên. Hần muốn cười, lại không cười nổi, chỉ là cứng đờ nhìn chăm chăm nữ nhân đang cầm bút kia.

“Biết ta đang viết gì không?”

Nàng nghiêng đầu, nhìn hần hỏi.

“Heo, văn con heo.”

Không nghe hần trả lời, nàng tự cười nói.

Mặt Hoắc Thế Quân lập tức xụ xuống, trong lòng chợt hối hận, không nên để mặc nàng buông thả như vậy. Lại dám nhân lúc men say, mắng hần là heo. Dù không biết heo là gì, nhưng nhất định không phải là heo tốt.

“Thoải mái sao?”

Nàng viết xong chữ, đầu bút đảo qua đảo lại đầu nhũ của hần, lại hỏi.

“Không nói sao? Thế là không thoải mái rồi, không sao, cứ từ từ, ta sẽ làm chàng thoải mái.”

Đầu ngón bút tiếp tục vẽ, chạy qua lồng ngực hần. Cơ thể trơn trượt của nàng từ bên hông hần chuyển dần đến trên đùi, cây bút kia cũng đi theo vào nơi dục vọng.

Hoắc Thế Quân trừng mắt, nhìn nàng đè lại chân mình, dùng cây bút kia quét qua phân thân của hần.

Dường như nàng rất kiên nhẫn, đầu tiên ngòi bút đảo qua phía dưới của hần, đến khi nó cứng chặt lại, sau đó quét một đường theo cột trụ thẳng tắp, vòng nhiều vòng, cuối cùng cũng đã tới đỉnh. Nàng tiếp tục quét, quét làm nó hơi nảy lên mấy cái.

“Ôi, chàng xem, lại có thể tự mình động đậy được này!”

Nàng như phát hiện ra được vùng đất mới, mặt mày hơn hớn ngẩng đầu nhìn hần.

Mặt Hoắc Thế Quân đã sung huyết thành màu gan heo.

Giờ hần cảm thấy ngứa kì lạ. Kiểu ngứa này không phải từ dưới da, mà từ tận sâu trong lòng hần, ngứa làm mạch máu của hần dường như muốn nổ tung rồi.

“Thả ta ra.”

Hắn cắn răng, nặn ra mấy chữ như vậy.

“Vậy không được, chàng còn chưa thoả mái đâu. Chàng không nói, ta sẽ không thả.”

Thiện Thủy tiếp tục quét mấy vòng, chợt ngừng lại. Nàng chú ý tới đỉnh của cái lỗ nhỏ kia. Nơi đó bây giờ đã tiết ra chất lỏng óng ánh. Nàng ghét bỏ nhũ mày, suy nghĩ một chút, đưa đầu ngón bút tới chấm, lại dùng đầu ngón tay vuốt nhọn lại đầu bút đã hơi tán ra lần nữa, sau đó cẩn thận từng li từng tí cái lỗ tròn nhỏ đó, dè một cái.

“Lần này thích không?”

Nàng ngẩng đầu, đặc ý nhìn nam nhân, hỏi.

Một cảm xúc đau đớn xen lẫn kịch liệt khoáy cảm như tia chớp đánh thẳng vào Hoắc Thế Quân. Hắn phát ra tiếng kêu như dã thú, bỗng roẹt một tiếng kéo rách dây lụa buộc trên cây gỗ đầu giường. Giường đụng đưa kéo kẹt mạnh, nữ nhân đang chơi đùa say sưa đã bị hắn đẩy ngã thô bạo tách hai chân ra, tùy ý cọ xát mấy cái, đã hung hăng đi vào, không hề thương tiếc.

Thiện Thủy không đề phòng chút nào, bị đẩy vào thét lên một tiếng, cây bút trên tay cũng đã bị hắn đoạt lấy.

“Chàng xấu lắm! Chàng nói tùy ta, ta còn chưa chơi xong!”

Nàng tỉnh lại, tức giận dùng sức đẩy lồng ngực hắn.

Hắn hừ một tiếng, dùng sức va chạm lần nữa, nàng bị đâm lần nữa khổ sở kêu một tiếng. Lúc này học theo kiểu của nàng, lấy cây bút vừa mới đoạt lấy lướt qua mặt nàng, từ cái trán quét đến chóp mũi, lướt qua môi nàng, quét qua làm nàng rợn cả tóc gáy.

“Chàng muốn làm gì?”

Nàng nghiêng đầu, run giọng hỏi.

“Nàng dạy ta chiêu này, không tệ. Có hôm nào rảnh, ta lại từ từ luyện chữ trên người nàng, chắc chắn sẽ rất thú vị.”

Giọng nói một câu, giơ tay ném bút ra ngoài màn gấm, một âm thanh nhỏ vang lên, cây bút ngọc lông sồi kia đã rơi vỡ trên mặt đất.

Một giọt rượu, một tai họa, một tai nạn, một mạng người

Ngày hôm sau Thiện Thủy tỉnh lại, nâng đầu đau như muốn nứt ra, ngẩn người nhìn chằm chằm đỉnh màn trướng vì bị ai đó bẻ méo một thanh gỗ mà vụn vụn, trong lòng nhắm đi nhắm lại câu này chính là quảng cáo giao thông kiếp trước mà.

35. Chương 35

Edit : mèo mỗ

Beta : Socfsk

“Đang nghĩ gì?”

Khi Thiện Thủy vẫn còn đang ngẩn ra, nghe nam nhân bên cạnh chợt mở miệng, như tùy tiện hỏi câu này, cái tay kia cũng chạm vào chỗ gấm đắp lên bụng mình. Nghiêng đầu, thấy hắn vẫn còn nhắm mắt, nơi khóe mắt nhếch lên, lông mi dài đậm hơi nhú lại, một vẻ nửa mê nửa tỉnh, thế nhưng cái tay đã vô cùng thuần thục men theo cơ thể nàng sờ soạng đến ngực.

Cuối cùng hồn phách của Thiện Thủy cũng trở về vị trí cũ.

Tối hôm qua hành động đánh gió trên giường..... thật ra thì lại nói, chính nàng cũng không hiểu nổi đã xảy ra chuyện gì. Đời này, nàng là nữ nhi của Đại Nho Tiết Lạp, cầm bút lông mang phong cách phong độ như thế, thật sự không thể tưởng tượng nổi. Đời trước, đời trước nàng mới tốt nghiệp đại học không bao lâu đã đột tử theo một sắp xếp nhỏ, mặc dù cũng len lén xem phim yêu đương, nhưng ngay cả nằm mơ cũng không dám quá sáng tạo như vậy. Cho nên nói đi nói lại, chỉ có thể đổ cho tội say rượu mất lý trí rồi.

Giờ nàng đã tỉnh rượu, tâm tình hết sức suy sụp, càng thấy không có mặt mũi nhìn người ta. Cái gì cũng không muốn, chỉ muốn đưa nam nhân bên cạnh này ra ngoài càng nhanh càng tốt. Nàng nhớ rất rõ, hẳn bảo hôm nay phải đi .

“Ta dậy trước, muốn tới chỗ mẹ chồng.”

Thiện Thủy ngăn cái tay đang chơi đùa trên ngực mình, dùng cánh tay chống người lên, mới vừa ngồi dậy, vẫn cảm thấy nặng đầu, cổ nặng mà con nhỏ hơn đi không ít, không đỡ được.

Cái tay vừa bị nàng gạt ra xong cũng không để ý, lần về sờ ngực nàng tiếp, hơi dè một cái, cả người nàng lại nằm xuống, còn bị cuốn vào ngực ấm áp của nam nhân, sau một khắc, một cái chân nặng đã thuận thế đặt trên người nàng, ôm của nàng, làm nàng không thể cự quạy được.

“Không phải mẫu thân ta đã nói rồi sao? Mấy ngày nay miễn cho nàng sáng chiều phụng dưỡng.”

Mắt của nam nhân vẫn không mở ra, chỉ cúi đầu vùi sâu vào tóc nàng, nói một câu như vậy, thanh âm trầm thấp, hơi khàn khàn.

Thiện Thủy đã cảm thấy hẳn nghiêng người dán nơi vật cứng chĩa vào mình, hai người đều không có lấy một mảnh vải, xúc cảm cực kỳ rõ ràng. Đêm qua suýt nữa thì gãy xương trí nhớ nhất thời hiện lên, run một cái.

Cũng không phải là nàng già mồm cái lão, mà thật sự hơi sợ. Thành thân với hắn nửa tháng, cộng trước cộng sau đã ba lần chuyện giường tre. Nói mình ở trong này hoàn toàn không vui vẻ gì, dĩ nhiên là lời trái lương tâm. Nhưng tình hình thật, nếu muốn Xuân Thủy từ đầu đến cuối triền miên dễ chịu, đây chẳng qua là truyền thuyết đẹp. Thiện Thủy không biết người khác thế nào, dù sao đối với nàng mà nói, khi còn ngắn ngủi lên được, mấy phen bốc lên tay chân mềm nhũn vô lực ứng đối, nàng chỉ làm qua loa, chỉ muốn hắn nhanh lên một chút cho xong chuyện, cho nên tim với nhận thức, đến đoạn sau thường thường nguồn nước luôn cạn, cộng thêm thân thể này lại phi thân trải qua bách chiến, lúc này bị nam nhân cọ sát như khổ hình. Đêm qua đến cuối, nàng không ngừng bị cái khổ này, mấy lần xin tha, có lẽ trong lòng hắn được thỏa mãn rất lớn, liền thuận theo tính nàng, cuối cùng vội vàng thu binh. Đây vừa mới dứt được mấy canh giờ, cảm thấy Nghiệt Long lại hứng lên, đương nhiên Thiện Thủy vội vàng tránh ra.

Bây giờ cuối cùng nàng đã hơi hiểu, tại sao lại có mấy phu nhân chính thất (vợ cả)hiền lành rộng rãi như thế, nguyện ý chủ động thay trượng phu cưới vợ bé nạp thiếp nếu không thương người đàn ông này, sao phải làm khổ cả người mình không qua được?

Nam nhân như cảm thấy nàng kháng cự, đột nhiên mở mắt.

Thiện Thủy cứng đờ.

Tâm trạng Hoắc Thế Quân rất tốt, cho nên Thiện Thủy phản ứng thế này không hề làm hắn khó chịu, càng phản đối thì lại càng bị mấy phần dục - vọng trêu đùa. Thấy nàng trợn tròn mắt co lại trong ngực hắn ngơ ngác đang nhìn mình, trong đầu xẹt qua từng cảnh từng cảnh đêm qua, nơi đây càng kết chặt, không nhìn được lật người, lại dè lên.

Thiện Thủy kinh hãi, vội vàng dùng lực gập chân lại thật chặt, miễn cưỡng nói: “Không phải hôm nay chàng phải đi sao? Còn phải đến chỗ nương.”

Hoắc Thế Quân cúi đầu mổ hôn lên trán nàng, nói: “Đi muộn một chút cũng không sao.”

Hắn nói như vậy, Thiện Thủy đương nhiên không giục nữa, tránh để hắn thấy nàng đang đuổi hắn đi, cảm giác đầu gối hắn đã mạnh mẽ đẩy hai chân nàng ra muốn lấn vào, đôi tay vội vàng bám bả vai hắn, nói: “Ta

đau. Nơi nào còn đau. Chàng tạm tha cho ta đi, được không?”

Hoắc Thế Quân thấy đêm qua còn chưa đã, sáng sớm muốn phát nữa, giờ thấy cái má thơm của nàng đỏ lên, vẻ đáng thương, cái vẻ đêm qua dạng chân ngồi trên người mình với khi chọc giận mình như hai người, trái tim không đành lòng càng hét lên thử đốt xem, nơi nào còn đuối đến miệng mỹ vị sao còn bỏ qua được? Vừa tiếp tục đẩy chân nàng ra, vừa nhỏ giọng dụ dỗ nói: “Ta không được vào, vậy nàng để ta dạo bên ngoài. Đạo xong chúng ta sẽ dậy.”

Thiện Thủy nửa tin nửa ngờ. Thấy hần cũng không dùng sức ép buộc nữa, cơ thể liền thả lỏng. Nghĩ thầm dù sao hôm nay hần phải đi rồi, cố gắng nhịn thêm chút nữa là được.

Nam nhân dạo qua chốc lát, đến giữa đùi nàng có chút xuân nhuận, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị, hơi một cái, lập tức áp sát đầu vào. Thiện Thủy lúc này mới biết bị lừa rồi, cũng đã muộn, lại bị hần dùng sức hạ xuống, lập tức vào đúng con đường rộng.

Lại nói mấy người bên ngoài chờ gọi hầu hạ rửa mặt chải đầu, Bạch Quân đêm qua trực, đương nhiên cũng nghe loáng thoáng động tĩnh trong phòng, bị làm ồn sao ngủ ngon được? Sáng sớm đứng dậy hai hốc mắt đen sì, chờ với đám Vũ Tình Lục Cẩm, cũng mau đến giờ Thìn, mặt trời đã sớm chiếu xuống hành lang, vẫn không nghe thấy tiếng gọi, đang âm thầm nghi ngờ, chợt nhìn thấy Cổ ma ma từ góc hành lang rẽ vào đây.

Cổ ma ma chăm sóc Hoắc Thế Quân đến lớn, rất chú ý đến Thế tử. Biết hần hôm nay phải đi, lại là chuyển đi xa, trong lòng buồn bã, sáng sớm hôm nay đã dậy, tự mình giám sát đầu bếp nấu ăn, thấy hài lòng ra ngoài, lại đến Lương Minh Hiên. Nghĩ thầm thừa dịp trước khi hần đi mặc xiêm áo cho hần, cài một nút áo thôi cũng được. Đến thì thấy đám Bạch Quân vẫn đang cầm chậu đồng khăn nhưng ở đứng một hàng chữ nhĩ trước cửa phòng, trong lòng nghi ngờ, đến gần liền hỏi.

Cổ ma ma vừa lên tiếng, hai người vẫn còn ở trong phòng hồ thiên hồ để liền nghe thấy ngay. Thiện Thủy sợ đến mức hoa dung thất sắc, dùng sức đẩy nam nhân, thở hổn hển nhỏ giọng oán hận giục: “Đều tại chàng! Nhanh đứng lên cho ta!”

Hoắc Thế Quân không để ý tới, vẫn tự lo cày cấy. Khí lực hần anh vĩ, thân hình tráng kiện, nếu hần không dùng tay, Thiện Thủy có thể đứng dậy được? Nghe giọng nói bên ngoài đã ngừng, lại nổi lên tiếng gõ cửa, quả thật khóc không ra nước mắt, cắn răng khấn cầu: “Thế tử gia, mong chàng giúp cho, đừng để ta bị bêu xấu trước mặt mọi người rồi thành chuyện cười sau lưng người ta, sao?”

Có thể là do căng thẳng quá, Hoắc Thế Quân thấy nơi đó của nàng cắn giết mình càng sâu, thiếu chút nữa là bị đánh tới bởi, vội vàng lui ra sau chút, cố hết sức nhịn, ôm chặt mặt nàng, thở hổn hển nhỏ giọng nói: “Vậy nàng hôn ta một cái trước.”

Thiện Thủy không ngờ hần lại vô sỉ đến mức này, quả là nhân lúc cháy nhà hôi của. Trong lòng hỏi thăm một lần tổ tông Hoắc gia nhà hần. Chỉ lúc này, cũng không thể không cúi đầu, lập tức ôm lấy cổ hần hôn lấy miệng hần. Cuối cùng nói là để hần hài lòng, phải mấy cái nữa, lúc này mới mây bay mưa tiêu.

Hần ngồi dậy, Thiện Thủy liền vội vàng mò đồng quần áo đêm qua quăng xuống giường lên, hoảng hốt chọn đồ rồi mặc vào. Mặc quần áo xong, vội vàng vuốt phẳng chăn đệm, giấu cái vạt áo rách xuống gối, nhìn thấy cái cọc ngang ở đầu giường với màn trướng bị lệch hần xuống, thế này rất dễ bị nhìn thấy, không giấu được, không thể làm gì khác hơn là nhìn Hoắc Thế Quân cầu cứu. Thấy hần vẫn khí định thần nhàn, như không có chuyện gì, chỉ gọi người đi vào.

Cổ ma ma dẫn theo người vào phòng, chỉ huy hầu hạ rửa mặt, không nhịn được hỏi một câu: “Sao muộn thế mới dậy?”

Thiện Thủy cúi đầu lấy khăn nhưng lau mặt, không nói câu nào. Nghe Hoắc Thế Quân nói: “Đêm qua vợ chồng Thế Du mời tiệc, rất nhiều thân tộc đến, mọi người tới mời rượu. Ta với Nhu Nhi hai người uống không ít, mới ngủ quên mất.”

Cổ ma ma tin là thật. Tự mình thay hần lấy món đồ lụa màu xanh đen lớn mỏng, chờ hần mặc vào. Vừa cái cúc cổ áo cho hần, vừa nói nhỏ: “Rượu là hại sức khỏe nhất, cũng dễ hồ đồ. Ma ma ta lắm miệng nói một câu, ở kinh thành còn được, đến khi một mình đi phủ Hưng Khánh, cũng không thể mê rượu như vậy được.”

Hoắc Thế Quân luôn thân thiết với bà, cười nói: “Ma ma yên tâm, tự ta hiểu được.”

Cổ ma ma ừ một tiếng, cúi đầu kéo phẳng một nếp gấp ở cổ tay áo hần. Chợt liếc thấy màn đầu giường hình như hơi lệch, đang muốn sai người đi chỉnh, đi tới, mới thấy là gãy mất thanh ngang, kinh ngạc nói: “Xảy ra chuyện gì?”

Vũ Tình mới vừa dọn dẹp giường, đã nhìn thấy rồi, trong lòng không hiểu. Nghe bà hỏi, liền lắc đầu nói: “Ngày hôm qua vẫn còn nguyên, sáng sớm đã vậy rồi.”

Thiện Thủy đang ngồi trước gương bôi kem da lên mặt, từ trong gương thấy Cổ ma ma quay đầu lại nhìn sang, tay dừng lại, lập tức nhìn về phía Hoắc Thế Quân. Ánh mắt hai người gặp nhau trong gương.

Hoắc Thế Quân ho một tiếng, đến gần nói: “Là đêm qua ta uống nhiều rượu, hơi say, không cẩn thận đập xuống, thành như vậy.”

Cổ ma ma nửa tin nửa ngờ, liếc mắt nhìn thấy tay hần còn đang băng gạc, thầm nói: “Đã là lớn vậy rồi, làm việc sao còn không cẩn thận như thế? Hôm trước còn không cẩn thận làm tay bị thương, vết thương kia còn chưa lành, ngại lại đập gãy thành giường làm gì?”

Hoắc Thế Quân cứ kệ bà nói.

Cổ ma ma sao lại có thể biết nguyên nhân chính làm khung giường gãy được? Chỉ nói mấy câu qua loa, cho chuẩn bị để người tới tu.

Thiện Thủy lúng túng một lúc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Từ trong gương lại chạm ánh mắt Hoắc Thế Quân lần nữa, thấy hần đang nhìn mình cười như không cười, tránh không nhìn đến.

Dậy sớm rửa mặt xong, Cổ ma ma liền đi ngay. Bởi vì hôm nay không cần đến Thanh Liên Đường thỉnh anh sớm, phu thê hần liền cùng nhau đi ăn sáng đã được dọn sẵn trong nam sương phòng. Thiện Thủy bụng đói sớm đã đánh trống, trên bàn một cái chén lá sen Phỉ Thúy có cháo đậm đặc, liền ăn ngay 3 món, ăn say sưa ngon lành.

Hoắc Thế Quân ăn vài miếng, ngẩng nạng một cái, ấy nha đầu đang đứng hầu hạ trong phòng ra ngoài hết, lúc này mới chậm rãi nói: “Ta đã nói với nạng, hôm nay ta phải đi?”

Thiện Thủy nghĩ thầm cái người này không phải đã biết rồi sao còn hỏi? Nuốt xuống một miếng bánh hoa hồng, nói: “Đúng vậy, nương và Cổ ma ma cũng biết. Cổ ma ma lưu luyến chàng, sáng sớm mới tới đây hầu hạ chàng. Hành trang của chàng cũng đã sớm sắp xếp rồi.”

Hoắc Thế Quân à một tiếng, gấp khối bánh vừng bỏ vào trong miệng, nhai mấy cái nuốt xuống. Bỗng nhiên nói: “Nếu như nạng muốn đi, cũng có thể đi.” Nghe như không để ý chút nào, như tiện miệng nói.

Hần lờ mờ vừa nói ra, tim Thiện Thủy đập thình thịch. Không phải vui mừng, mà là lo lắng.

Thành thật mà nói, khi mới bắt đầu quả thật lòng nạng tràn đầy ý nghĩ phải sinh con trai, nếu cùng đi phủ Hưng Khánh với hần, dĩ nhiên là cơ hội tốt nhất. Nhưng cùng chung sống với nam nhân này chưa được nửa tháng, mười sáu năm tu dưỡng của nạng đã không còn nữa. Giờ ý tưởng sinh con vẫn chưa thay đổi, nhưng lại không gấp như lúc đầu nữa rồi. So với việc cả ngày sớm chiều ở với hần, nạng thà chọn ngày sau lại nghĩ cách hơn. Hơn nữa nạng còn trẻ. Cơ thể mới mười sáu tuổi, đã dựng dục sớm như vậy còn hại đến sức khỏe, nếu thêm hai năm nữa, có thể tốt hơn.

Thiện Thủy lập tức không còn muốn ăn nữa. Nhẹ nhàng buông đũa xuống, nhìn hần vô cùng thành khẩn nói: “Chàng chịu cho ta cơ hội này, vốn là trông mong cũng không trông mong gì đến - chuyện tốt. Chỉ là đạo nghĩa trong thiên hạ, từ trước đến nay đều lấy hiếu làm đầu. Chàng linh quân mệnh, bất đắc dĩ. Ta không giống chàng. Nếu cũng đi, không có người phụng dưỡng mẫu thân chàng, ta sợ người khác nói ta bất hiếu. Nếu chúng ta là phu thê, đương nhiên là ủng hộ lẫn nhau. Chàng cứ yên tâm mà đi, ta ở lại dựng tâm tận hiếu, chàng thấy thế nào?”

Thiện Thủy nói xong, thấy hần không cười nữa. Nhất thời lại nghĩ đến vấn đề rất thực tế.

Hoắc Thế Quân là một nam nhân, dường như phương diện kia còn rất cường hãn. Nạng là thê tử mà không đi, đương nhiên hần không thể luôn khát được, vì thế cẩn thận nói: “Đã định sẵn người hầu hạ chàng rồi.

Vốn là Thái Xuân, Vần Vi tuyển một người trong đấy, sau này khó có thể lấy hay bỏ. Hai nàng dịu dàng cẩn thận, nhiều người chăm sóc chàng sẽ tốt hơn, nên hai nàng đều cùng đi. Mấy ngày trước nương đã nói rồi, biết chàng không kiên nhẫn ngồi trên đường, sẽ để Thái Xuân theo chàng từ đây hầu hạ hằng ngày trên đường, Vần Vi với mấy hành trang khác, sẽ do người khác hộ tống đến phủ Hưng Khánh.”

Thiện Thủy thông báo xong, thấy sắc mặt hần còn trầm hơn mấy phần hơn lúc nãy, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Ta đã gặp Thái Xuân và Vần Vi, đáng người đều tốt nhất. Chàng nhất định sẽ thích.”

Nàng nói còn chưa dứt lời, nghe thấy tiếng « Bốp », Hoắc Thế Quân đã đập mạnh đôi đũa đen đang cầm trên tay, lông mày đều dựng đứng, nhìn nàng lạnh lùng nói: “Nàng cho rằng ta chưa từng nhìn thấy nữ nhân? Nàng còn phí sức thay ta sắp xếp như vậy?”

Thiện Thủy ngẩn ra, cắn môi nhìn hần không nói.

Hoắc Thế Quân hừ một tiếng, nói: “Đừng có bày ra cái vẻ uất ức trước mặt ta! Trong lòng nàng ước gì ta đi sớm hơn đúng không? Không sao, Hoắc Thế Quân ta chưa bao giờ miễn cưỡng nữ nhân!” Nói xong đẩy ghế dựa ra, người đã đứng dậy.

Thiện Thủy vội nói: “Chàng không ăn nữa sao?”

Hoắc Thế Quân nói: “Nàng ăn no là được. Ta vào cung đã, như ý nàng.” Dứt lời sải bước đi.

36. Chương 36: Chuong 36

Edit : mèo mỗ

Beta : Socfsk

Hoắc Thế Quân nổi giận dùng dùng bước đi, khẩu vị của Thiện Thủy cũng bị hần làm bay sạch, gấy hết cháo trong bát liền đứng dậy trở về phòng, trong đầu cũng không phải là không có khó chịu.

Nàng thấy mình thật ra rất oan.

Nam nhân này bây giờ mới có ít hứng thú với nàng, nàng cũng không phải là đồ ngọc, dĩ nhiên nhìn ra được. Vấn đề là sự hứng thú này chỉ giới hạn ở vận động trên giường, còn kết hợp với kiểu dã thú, làm nàng giờ như mắc chứng sợ hãi, nói có bóng ma tâm lý cũng không quá. Trên giường là dã thú, xuống giường thì càng đừng mong trông chờ vào được, tóm bầy tóm tám làm bộ làm tịch là một đại gia. Thiện Thủy bảo đảm, nếu nàng không để hần ngủ với nữ nhân khác, hần nhất định sẽ trách nàng tính ghen. Bây giờ nàng vui lòng, hần lại không vừa ý, chắc là ngại nàng không để ý đến hần, đây là bệnh chung của nam nhân. Nhưng kiểu tâm sự như thế, cho tới bây giờ đều là lẫn nhau. Thiện Thủy biết thật ra lòng mình còn nhỏ hơn lỗ kim. Nếu nàng thật sự yêu nam nhân, nam nhân kia vừa Linh Nhục Hợp Nhất với nàng, vừa lại kết hợp da thịt với nữ nhân khác, nàng không dám bảo đảm mình rốt cuộc mình sẽ làm ra chuyện gì nói không chừng sẽ học Hoắc Hi Ngọc, cầm dao đi hủy mặt người nhưng thể này là không được giáo dục, cho nên vẫn là nên làm gì thì làm, lòng ít ăn dấm chua mới tốt.

Thiện Thủy dọc đường oán giận trở về phòng, cảm thấy trên người không sạch sẽ, dinh dính nhờn nhờn rất khó chịu, đang muốn sai người đưa nước vào tắm, bên Thanh Liên Đường truyền tới một nha đầu, chạy còn thở hồng hộc, đã không còn chú ý gì đến bốn bề Vương phủ yên tĩnh không bình thường rồi. Chỉ nghe nàng thở gấp nói: “Trong cung có người tới, công chúa Trường Phúc không ổn. Vương phi, công chúa đều muốn vào cung thăm, gọi Thế tử phi cũng nhanh chóng sắp xếp đi cùng!”

Nha đầu kia truyền lời xong, liền đi nhanh như chớp.

Thiện Thủy giật mình, không dám chậm trễ, đám Bạch Quân cũng bận rộn lấy đại phục từ trong tủ đồ ra, thay giúp. Thiện Thủy vội vã chạy tới chỗ Vương phi đợi, đi lên chiếc xe ngựa lớn, mấy người liền đi nhanh đến hoàng cung.

Công chúa Trường Phúc là nữ nhi của Lý phi ở cung Quan Sơ, năm nay 12, bản tính hoạt bát, từ nhỏ khẩu vị đã rất tốt, vóc người rất mập. Bởi vì Cảnh Hữ Đế không có nhiều nữ tử, nên cũng rất thân thiết với vua. Cùng Hoắc Hi Ngọc là bọc khắn, lúc trước nếu nàng vào cung mà có ngủ lại, đều ngủ cùng công chúa Trường Phúc.

Thiện Thủy theo Vương phi vội vã vào cung, chạy vào cung Quan Sứ điện Đông Thiên chỗ Trường Phúc ở, bên trong vẻ mặt của thái giám cung nữ đều nặng nề, cũng không thông báo, lập tức vào tắm điện. Thấy Lý phi đang được Mục phu nhân đỡ lấy, mặt đầy nước mắt hai mắt sưng đỏ. Tiểu cô nương nằm khuếch địa trên giường, áo mặc trên người bị cởi ra, cả người co lại như con tôm khô, tóc tai bù xù mặt trắng nhợt, nhìn hấp hối, đến cả sức rên dường như cũng mất. Trương Thanh cùng hai viện phán với năm sáu ngự y, đang vây trước giường công chúa hội chẩn, sắc mặt hết sức nặng nề, thậm chí trên mặt mấy người đã hiện ra vẻ hơi kinh hoàng.

“Trường Phúc!”

Hoắc Hi Ngọc bị dáng vẻ của công chúa dọa sợ, kêu lên muốn chạy đến bên giường, bị Thiện Thủy đứng cạnh kéo lại, nhỏ giọng nói: “Muội đến cũng không làm được gì đâu! Đừng quát rầy họ!”

Hoắc Hi Ngọc tâm hoảng ý loạn, nhất thời mất bình tĩnh, bị Thiện Thủy đẩy ngồi lên ghế, ngăn người ngạc nhiên. Bên kia Diệp Vương phi đã đứng cạnh Lý phi, khuyên lớn nàng mấy câu, nhỏ giọng hỏi thăm bệnh tình với Mục phu nhân. Thiện Thủy đứng tai lên nghe, giờ mới hiểu được chút.

Thì ra là Trường Phúc đã đau bụng từ hai hôm trước. Hôm đó dùng bữa tối ở chỗ Lý phi xong, về vườn chơi đánh đu, không bao lâu, bụng đau như xoắn lại. Vội vàng cho đòi thái y đến xem, uống thuốc châm cứu, cũng không có hiệu quả, đau đớn vẫn lúc liên lúc đứt, càng ngày càng đau, đêm qua lại âm ỹ suốt đêm, người nóng nôn mửa, cả cung Quan Sứ người không ngủ, cả Hoàng thượng cũng ở đến nửa đêm, sáng sớm vì lâm triều, lúc này mới vội vã rời đi. Một tiểu cô nương mười mấy tuổi, ăn sung mặc sướng kim chi ngọc diệp, chưa từng bị đau đớn hành hạ như vậy? Hai ngày tiếp theo, mạng liền mất đi hơn nửa.

Thiện Thủy đến chưa được một lúc, trưởng công chúa cũng vội vã chạy tới, an ủi Lý phi mấy câu, trách mắng Trương Thanh: “Người của Thái Y viện các người đều chẳng được tích sự gì! Cũng đã lâu rồi, Trường Phúc chẳng những không tốt lên, lại càng đau hơn nữa! Thật sự không ổn, coi chừng ăn cơm người!”

Trưởng công chúa mới vừa khiển trách xong, tiểu cô nương nằm trên giường chợt ôm bụng, cái trán tóe ra tầng tầng mồ hôi lạnh, mắt nhìn về phía trước trắng bệch, khổ sở hừ la một câu: “Mẫu phi. . . .” Người run rẩy mấy cái rồi ngất đi.

“Con ta. . . .”

Lý phi nhào tới trên giường cầm tay Trường Phúc, chạm vào tay lạnh ngắt, nhất thời đau lòng như cắt, hận mình không thể để mình chịu phạt thay.

Trần Trương Thanh cũng thắm mồ hôi lạnh, quát một tiếng “Tránh ra”, xua mấy người đứng xúm lại, sai người đưa Trường Phúc ngất xỉu nằm ngang một tay chân ra, nhanh chóng lấy ngân châm, chia ra đâm vào chân ba dậm, Khúc Hồ, Thiên Khu, lật lại Thần môn sau tai, thỉnh thoảng vê vê châm, sau một lúc lâu, cổ họng Trường Phúc hơi khạc ra, mí mắt hơi khép lại, cuối cùng cũng tỉnh lại, mặt đầy mồ hôi lạnh, mệt mỏi nhìn về mẫu thân mình, hơi thở mong manh nói: “Đau. . . .”

Lý phi ruột gan đứt từng khúc, khóc không thành tiếng.

Thiện Thủy có ấn tượng không xấu về con của Lý phi, thấy tình cảnh này, trong lòng cũng rầu rĩ. Trường Phúc đau bụng lâu như vậy, Thái Y Viện hội chẩn lại cũng vô dụng. Rốt cuộc là bệnh nặng gì?

Trưởng công chúa tức giận nói: “Trương Thanh, ngươi là Viện Sứ Thái Y Viện, rốt cuộc là Trường Phúc mắc phải chứng gì? Nếu có bất trắc gì, ngươi cũng đừng hòng sống được! Còn cả các người nữa!” Ngón tay chỉ mặt như màu đất của từng y quan Thái Y Viện, “Cũng đừng mong tốt hơn!”

“Ầm ỹ cái gì! Con náo loạn như vậy, Trường Phúc có thể tốt hơn sao?”

Đúng lúc này, ngoài cửa tắm điện truyền đến một giọng nói uy nghiêm, bức rèm che vang lên, Mục thái hậu đang được người khác đỡ, cùng hoàng hậu đi tới.

Trường công chúa vội thu miệng, cùng mọi người nghênh đón.

Mục thái hậu cau mày, trực tiếp đến trước giường, liếc mắt nhìn Trường Phúc, ánh mắt quét về phía Trương Thanh, nói: “Trương Thanh, ngươi là người đứng đầu Thái Y Viện, nghe nói đêm qua cũng ở đây nhin một đêm, ngươi nói thật đi, rốt cuộc là cháu gái ta bị làm sao?”

Trương gia nhiều thế hệ hành nghề y, từ nhỏ Trương Thanh đã được dạy dỗ, y đạo cao thâm, Trường Phúc mắc chứng bệnh gì, đương nhiên ông biết rõ, chỉ là không thể làm được gì mà thôi. Đến lúc này, chỉ có thể thẳng thắn, nói: “Bụng bên phải của công chúa bị sưng cứng, ấn là đau. Cong chân không duỗi ra được, mồ hôi ra lạnh đến buồn nôn, sợ rằng là bị đau ruột.”

Lời vừa nói ra, trừ mấy thái y, mọi nơi người khác đều yên lặng, Thiện Thủy cũng kinh hãi.

Đau ruột này, thật ra thì chính là bệnh viêm ruột thừa. Ở hiện đại đương nhiên là không sao, tiến hành một cuộc tiểu phẫu là được. Nhưng ở cổ đại, mắc phải bệnh này, mười phần cuối cùng chết vì biến chứng nát ruột, dường như là loại bệnh không thể chữa được.

“Người bị đau ruột, đều là do máu ấm nóng chảy trong ruột non bị tắc mà thành. Công chúa hằng ngày ăn mặn ăn uống không điều độ, đến nỗi tính khí bị tổn thương, có hại cho dạ dày với ruột, nghẽn khí khiến máu hư thịt nát thành mụn mủ. Hạ quan vốn định dùng thuốc châm cứu để thông, làm bớt tắc giảm sưng, xem ra hiện giờ, bệnh tình công chúa khá đáng lo.”

Trương Thanh liếc mắt nhìn Trường Phúc thoi thóp, cúi đầu không nói.

“Rốt cuộc là như thế nào!”

Mục thái hậu chợt dừng quả trứng đầu rồng trong tay lại, nóng nảy nói.

Trương Thanh cắn răng một cái, quỳ xuống đất nói: “Thần vô dụng! Đau ruột không chữa, sê sinh mủ, nước mủ sẽ tràn ra từ rốn.”

“Trường Phúc! Con của ta!”

Lý phi buồn bã khóc, người không đứng vững, lưng la lưng lay muốn ngã đi, được đám người Mục phu nhân cùng Diệp Vương phi vội vàng đỡ lấy, trong tầm điện một hồi hốt hoảng.

Viêm ruột thừa không trị, Mục thái hậu tự nhiên rõ ràng, nhưng trong lòng không chịu tiếp nhận, rung giọng nói: “Chẳng lẽ lại thật không có phương pháp chữa trị khác sao?”

“Trương đại nhân! Ngày trước hạ quan từng cùng lệnh lang xem nói qua về chứng bệnh này, từng nghe lệnh lang nói, nếu là bệnh cần gấp thuốc và kim châm cứu mà châm cứu không có hiệu quả, còn có thể mổ bụng trừ bệnh, hiện thời bệnh tình công chúa đang nguy kịch, sao không thử một lần?”

Nghiêm ngự y cùng quỳ xuống một bên rốt cuộc không nhin được, nhỏ giọng nói.

Lời vừa nói ra này, mọi người nhất thời hoảng sợ, ngay cả Thiện Thủy cũng hết sức kinh ngạc. Nàng biết Trương Nhược Tùng từ nhỏ đã tinh thông y thuật, vả lại cũng không mù quáng theo bậc tiên hiền, với được lý đơn thuốc thường xuyên có những nhận xét đặc, nhưng không ngờ, hắn lại còn có ý tưởng kinh hãi như vậy.

Sắc mặt Trương Thanh thay đổi, vội nói: “Đó là tinh thần tuổi trẻ của hần, thuận miệng nói bừa thôi, tuyệt đối không thể tin được.”

Mục thái hậu nhớ tới hôm ở Trường Xuân các nhìn thấy thiếu niên kia, khi còn đang sững sờ, bị tiếng yếu ớt của Trường Phúc thức tỉnh, đến ngồi bên nàng, đưa tay vuốt cái trán đầy mồ hôi lạnh của nàng, trầm ngâm chốc lát, lập tức hạ quyết tâm, nói: “Truyền nhi tử Trương gia đến, nhanh!”

Trương Thanh không còn cách nào, không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng, mấy y quan bên cạnh lại cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Còn chúa Trường Phúc nếu có thể may mắn chữa khỏi được, đương nhiên mọi người đều tốt. Nhưng nếu không chữa được, đến lúc luận tội, cha con Trương gia chết đầu tiên, bọn họ gánh trách nhiệm sẽ nhẹ hơn rất nhiều.

~Trương Thanh mấy ngày đêm liên tục ở trong cung không về, phàm là y quan có phẩm cấp trong Thái Y Viện cũng bị triệu đi, Trương Nhược Tùng biết nhất định là trong cung có người bệnh nặng. Trong lòng nhó, sáng sớm làm việc trong phòng thuốc của Thái Y Viện cũng vô tâm, đang nghe hai phó sứ bên cạnh nhỏ giọng nói chuyện rất cuộc là người nào bị bệnh gì, chợt nghe nội cung truyền gấp, trong lòng nghi ngờ, linh mệnh chạy đi, đến khi được thái giám vội vã dẫn vào trong cung Quan Sự, mới biết rõ ngọn nguồn.

Trương Nhược Tùng vừa bước vào gian tẩm điện này, trong đám người hỗn loạn, người đầu tiên nhìn thấy chính là Thiện Thủy. Thấy ánh mắt nàng nhìn mình dẫn theo thân thiện, trong lòng ấm áp. Nghe Mục thái hậu hỏi xong, lập tức trầm ngâm. Liếc mắt nhìn phụ thân mình, ánh mắt ông có ý ngăn cản. Lại nhìn tiểu cô nương nằm trên giường bệnh kia, thoi thóp một hơi. Chần chừ chốc lát, đứng là cái tâm của thầy thuốc vẫn chiếm thượng phong, nói: “Nếu bệnh tụ ở trong, không kịp châm thuốc, từ xưa đã có y hiền làm thuật cắt mổ. Liệt Tử nhớ Biển Thước trị Lỗ Công hồ, Bào Phác Tử nói Trương Trọng Cảnh dò ngực đưa bánh thuốc vào. Thảo dân từ nhỏ đã có tâm, cho nên mới to gan nghiên cứu và luyện tập. Ngày trước quả thật đã tình cờ nói qua với Nghiêm đại nhân, đã từng bàn bạc qua với phụ thân thảo dân.”

Mục thái hậu vội hỏi tiếp: “Trường Phúc đau ruột, rốt cuộc nên như thế nào?”

Trương Nhược Tùng nói: “Phụ thân lúc này nói cũng không sai. Bệnh tình của công chúa rất nặng, thuốc thang châm cứu bình thường sợ khó có tác dụng, hoãn thêm nữa, chỉ sợ bất trắc, chỉ có mổ bụng trừ bỏ phần ruột bệnh đi.”

Trường công chúa vì ấn tượng không tốt với hắc lần trước, lúc này không nhin được, sắc mặt trắng bệch nói: “Nói linh tinh! Mổ bụng thế này, thì người tốt cũng mất mạng! Lại nói vậy không phải là đau đến chết sao!”

Trương Nhược Tùng vẻ mặt tự nhiên, nhìn thẳng Mục thái hậu nói: “Thái hậu, thảo dân và phụ thân, từng nghiên cứu một loại thuốc là thuốc gây mê, lấy Mạn Đà La Hoa làm chủ, hợp với mấy loại thuốc khác. Thảo dân đã từng tự uống, uống xong thì mất đi tri giác, dao cắt không đau, ngày sau thuốc hết công hiệu, sẽ tỉnh lại. Cho nên trường công chúa nói đau chỉ là thứ yếu. Thảo dân không dám giấu, thẳng lời nói thật. Công chúa bị đau ruột, nếu không mổ bụng, mấy ngày nữa bệnh lại biến chứng, chắc chắn không thể cứu được. Nếu mổ bụng, thảo dân không dám đảm bảo chắc chắn sẽ khỏi hẳn, nhưng vẫn có cơ hội.”

Trong tẩm điện lớn, không dưới hơn mười người, lại yên lặng không tiếng động. Mục thái hậu cau mày, trầm ngâm không nói, Lý phi ngậy người như phỗng, hoàng hậu cùng Mục phu nhân Diệp Vương phi đều lộ ra vẻ sợ hãi. Mà Trường Phúc, đã yếu đến mức không còn nhận thấy gì nữa.

“Thôi! Đã đến nước này, chỉ có thể đánh một trận!” Mục thái hậu dù sao cũng không phải là người bình thường, rất nhanh liền hạ quyết tâm, ngẩng đầu nhìn Trương Nhược Tùng, rồi nhìn Trương Thanh, chần chừ, lại nói: “Cầm dao mổ bụng, không biết là ai trong hai cha con người?”

Trương Thanh mặt như màu đất, một câu cũng không nói được.

Làm thái y, nên cho thuốc người trong hoàng gia thế nào, là một công phu không hề dễ dàng, chỉ cầu đúng một chữ « Ổn ». Trương Thanh là một nhân sĩ từng trải trong Thái Y Viện, am hiểu sâu một con đường riêng. Giờ gặp phải chứng bệnh này của công chúa Trường Phúc, cố gắng chữa hết sức theo cách bình thường, không chữa được, người hoàng gia giận chó đánh mèo, nhiều nhất là cách chữa ông, tội không tới thì mất đầu. Nhưng giờ thì nhận lời như vậy. Nếu thành công, đương nhiên là vô cùng may mắn, nhưng nếu không chữa được lại chết dưới dao, là tội danh hoàn toàn khác. Ông thì không sao cả, lại liên lụy tới tính mạng của nhi tử, đó mới là chuyện ông sợ nhất.

Chỉ là hiện tại, đã quá muộn.

Trương Nhược Tùng nói: “Thảo dân sẽ cầm dao. Chỉ có một chuyện cần nói rõ trước, không dám lừa Thái hậu. Ngày trước thảo dân chỉ thử cắt da tách cơ trên con khỉ, tách mạch kết gân, nhìn lá lách nát ruột thối, cuối cùng khâu vết dao lại, nhưng chưa từng thử trên cơ thể người bao giờ.”

Nói thật, Mục thái hậu lúc trước còn chưa quá yên tâm về thiếu niên này, thà rằng người cầm dao là Trương Thanh. Nhưng đã đến lúc này, nhìn hắc thân nhiên không sợ như vậy, vô duyên vô cớ như lại được không ít lòng tin, trầm ngâm chốc lát, gạt đầu nói: “Nghỉ người thì không dùng người, dùng người thì không nên

nghe người. Người cứ làm đi. Cần gì, lập tức sai bảo, càn nhanh càng tốt, ta thấy không phải tôn nữ của ta bị tội như vậy.”

Trương Nhược Tùng đồng ý.

Mục thái hậu giải quyết dứt khoát, lập tức vừa phái người đi báo cho Hoàng thượng, vừa sai Đại Thái Giám dẫn người của Thái Y Viện toàn lực phối hợp. Trương Nhược Tùng làm những người không liên quan cũng đi ra ngoài.

Tim Thiện Thủy đập dữ dội, thật sự là bị hành động to gan của Trương Nhược Tùng làm cho sợ hãi. Liếc mắt nhìn Trương Nhược Tùng đang chỉ huy người chuẩn bị các loại đồ dùng, thấy bóng lưng hần bận rộn, đã cso trật tự không lộn xộn, bỗng nhiên lại thấy yên tâm không ít, thấy Hoắc Hi Ngọc bên cạnh còn ngồi ở chỗ đó hai mắt đăm đăm, kéo nàng đi rồi theo đám người Tùy Diệp Vương phi ra ngoài. Không dám tự nhiên xuất cung, toàn bộ đám người tập trung lại trong tẩm cung của Lý phi, đứng ngồi không yên chờ kết quả.

Này nhất đẳng, đảo mắt đã chờ đến buổi chiều, bữa cơm trưa cũng dùng trong cung Quan Sứ. Lý phi đứng ngồi không yên, mấy lần phái người đi qua xem tình hình, đều nói bên trong còn chưa có tin tức gì, ngược lại hoàng thượng dẫn mấy hoàng tử cùng Thế tử đang chờ bên ngoài. Trong lòng thật sự không kiềm chế được, một lần cuối cùng muốn tự đi thì bị Mục thái hậu gầm lên một tiếng: “Sống chết có số. Người ngồi chờ đằng hoàng cho ta!” Lý phi lúc này mới ngồi xuống, yên lặng rơi lệ.

Thiện Thủy thở dài, mắt rơi vào cái đồng hồ cát trong góc tường kia, yên lặng chờ đợi. Rốt cuộc, chợt nghe bên ngoài truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, chỉ thấy Đinh ma ma bên người Thái hậu mặt mày mừng rỡ tới đây, cười nói: “Đại hỉ ! Đại hỉ! Đi ra rồi! Công chúa bình an! Đã bôi thuốc mỡ lên, gọi hộ lý cho uống thuốc cẩn thận, nửa tháng là được xuống đất. Chỉ là thuốc kia vẫn còn tác dụng, vẫn ngủ chưa có tỉnh. Đợi đến buổi chiều, sẽ tỉnh lại!”

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm. Lý phi đọc câu Phật, người liên mềm nhũn ngã xuống, được mọi người vội vàng đỡ lấy.

Cuối cùng trên mặt Thái hậu cũng lộ ra tia cười, nói: “Cặp mắt ta đây, chưa bao giờ nhìn lầm người. Quả nhiên.”

Công chúa Trường Phúc cuối cùng bình an, lúc này chưa đến lúc vào thăm, mọi người an ủi Lý phi mấy câu, nghe ngóng chút tin tức, tất cả liền dần dần giải tán xuất cung.

Thiện Thủy theo Diệp Vương phi về phủ. Ngồi trên xe ngựa thì mặt nàng tươi cười, thở dài nói: “Lại có thể can đảm và kì diệu đến vậy! Tắm nhi tử nhà này, tuy còn trẻ tuổi, nhưng không thể coi thường được.”

Trong lòng Thiện Thủy chỉ cảm thấy cùng có vinh yên.

Một bên Hoắc HI Ngọc bây giờ đã hồi hồn lại, lườm Thiện Thủy một cái, cong miệng, nói: “Nương, nương không hiểu người kia đâu, hẳn là quái nhân. Lúc trước mọi người vẫn ở trước Thái hậu con chạy đi xem, gặp ngay hoàng thượng cùng các ca ca đang nói chuyện với hắn. Hoàng thượng hỏi hắn muốn được thưởng gì, nương đoán hắn nói gì?” Thấy Vương phi cùng Thiện Thủy nhìn sang, ra sức khoe, đành hắng một cái, đề thấp cổ họng bắt chước nam nhân, lúc này mới nói: “Chuyện hôm nay, thật sự đa phần là do may mắn. Nhược Tùng không cầu gì. Chỉ là cho tới nay, muốn vẽ ra một bức tranh lục phủ ngũ tạng của cơ thể con người, khổ nỗi không có cơ thể người để nghiên cứu và luyện tập, mà vượt với khỉ, vẫn là khác con người. Nếu Hoàng thượng thật sự muốn thưởng, cầu xin ban thưởng một thi thể của người bị cực hình, Nhược Tùng vô cùng cảm kích.”

Nàng bắt chước giống như đúc, đến cả vẻ mặt Trương Nhược Tùng lúc nói chuyện cũng giống nhau mấy phần.

“Nương, nương nói người này, trong đầu hẳn rất cuộc là nghĩ đến cái gì? Thăng quan phát tài không muốn, lại muốn người chết! Cũng không sợ chạm vào thì bị xui xẻo đen đủi!”

Hoắc HI Ngọc thử dưới răng, tỏ vẻ mình không hiểu và khinh bỉ.

Diệp Vương phi rùng mình một cái, không nói gì.

Thiện Thủy khẽ mỉm cười, cúi đầu, không nói lời nào.

Thiện Thủy trở về Vương phủ không bao lâu, Hoắc Thế Quân cũng về, lúc hần vào phòng, Thiện Thủy vừa thay chính phục xong.

Bởi vì buổi sáng rốt cuộc nàng có đi phủ Hưng Khánh hay không, hai người vừa cãi nhau tan rã trong không vui, Thiện Thủy giờ thấy hần đến, trong lòng thật ra vẫn hơi lo sợ, chỉ sợ hần lại sinh sự. Nhìn sắc mặt hần bây giờ, dù không nhìn ra vui giận, nhưng hình như cũng không làm khó nữa, lúc này mới thoáng yên tâm, miễn cưỡng cười với hần, nói: “Hôm nay xảy ra chuyện này. Chàng còn đi?”

Hoắc Thế Quân ừ một tiếng, nói: “May mắn là bình an rồi. Chuyện bên kia gấp, ta đã từ biệt Hoàng Thượng, sau đó sẽ đi ngay.”

Thiện Thủy trầm thổ dài. Vì có kinh nghiệm buổi sáng, trên mặt cũng không dám lộ ra vẻ nhẹ nhàng nào, chỉ khép mi buông mắt mà nói: “VẬY. Ta theo chàng cùng đến từ biệt nương?”

Hoắc Thế Quân khẽ nheo lại mắt, nhìn chằm chằm nàng, không đáp lại, chỉ chột xoay người đến Thanh Liên Đường. Thiện Thủy vội vàng đi theo.

Đám người Vương phi cùng Hoắc Hi Ngọc Cố ma ma đang đợi hần. Qua một hồi từ biệt, Hoắc Thế Quân nói thẳng: “Hai nha đầu này, không cần đi cùng.”

Thái Xuân và Vãn Vi đều đang ở trước mặt, vốn thấy Thế tử đi vào, trên mặt đều nóng đỏ lên, tim đập thình thịch. Chột nghe Thế tử nói thế, mắt cũng không liếc nhìn mình lấy một cái, sắc mặt biến hóa.

Vương phi ngẩn ra. Cố ma ma nói: “Như vậy sao được? Một mình ngài bên ngoài, sao lại không có người chăm sóc bên cạnh được?”

Hoắc Thế Quân nói: “Bên phủ Hưng Khánh có việc gấp, ta đuổi trên đường quan trọng hơn, dẫn theo người lại bất tiện.”

Cố ma ma nói: “Không sao. Vậy thì hai đứa nó đi theo xách hành lý.”

Hoắc Thế Quân hơi cau mày, nói: “Không cần, nha đầu làm việc nặng, trong phủ đệ Tiết độ sứ bên kia còn nhiều, không thiếu một hai người này.”

“Con đã nói mà, hai người như vậy, ca ca sao coi trọng được! Không cần đi đâu!” Hoắc Hi Ngọc kêu lên.

Sắc mặt Thái Xuân, Vãn Vi càng thêm khó coi, lúc đỏ lúc trắng, chậm rãi cúi đầu.

Cố ma ma còn định mở miệng tiếp, Hoắc Thế Quân đã xoay người, vẫy tay với Hoắc Hi Ngọc. Đợi nàng đến trước mặt, nói: “Ca ca lần trước đã nói với muội rồi, muội phải nhớ kĩ, nghe chưa? Đừng cho là ta đi rồi, sẽ không có người quản muội.”

Hoắc Hi Ngọc miệng méo máo, đôi mắt liên hơi ửng hồng, nói: “Ca ca, ca đi về sớm, muội chờ ca mang muội đi chơi!”

Hoắc Thế Quân đưa tay, xoa nhẹ đầu nàng, trên mặt hiện ra nụ cười đầu tiên từ khi về Vương phủ hôm nay, nói: “Muội ngoan ngoãn nghe lời. Có lúc nào ca ca lừa muội?”

Hoắc Hi Ngọc hu hu gật đầu. Hoắc Thế Quân lúc này mới đến trước mặt Vương phi, kính cẩn chào một cái, nói: “Người đi theo đã chờ ở ngoài, nhi tử cũng nên đi, mẫu thân không cần tiễn đâu.”

Diệp Vương phi nhin vẻ u sầu ly biệt trong lòng, gật đầu miễn cưỡng cười nói: “Con ở ngoài, phải cẩn thận hơn. Ngày ngày nương sẽ cầu xin Bồ Tát phù hộ cho con.”

Hoắc Thế Quân nói tạ, xoay người lại, hướng Thiện Thủy.

Thiện Thủy mới vừa nãy chỉ hận hần đi nhanh hơn, nhưng bây giờ như bị một màn ly biệt này nhiễm lấy, trong lòng lại hơi thần thờ. Thấy hần xoay người, cứ ngỡ hần muốn nói chuyện với mình, liền từ từ nhìn, bốn mắt hai người gặp nhau.

“Ta đi đây.”

Hắn lạnh nhạt nói với nàng một câu như vậy, liền sải bước đi, tiếng bước chân rất nhanh biến mất trên hành lang Bạch Thạch ngoài Thanh Liên Đường.....

37. Chương 37

Edit : mèo mỗ

Beta : Socfsk

Hoắc Thế Quân thật sự cứ đi như vậy.

Thiện Thủy cùng Hoắc Hi Ngọc, Cố ma ma đứng trong cửa Vương phủ, nhìn Hoắc Thế Quân cùng một đội thị vệ cưỡi lên lưng ngựa đi mất, hoàn toàn biến mất ở con đường trước cửa lớn của Vương phủ, bất giác trong lòng cảm thấy hư ảo không chân thực. Lúc xoay người vào trong, Hoắc Hi Ngọc chợt chạy tới, đẩy nha đầu ra phía sau, cùng sóng vai với nàng.

“Này, ca ta vừa mới quay đầu lại nhìn đấy. Nhưng là ca nhìn ta!”

Thiện Thủy liếc nhìn nàng một cái, thấy mí mắt nàng còn hơi ửng hồng, quăng ánh mắt tới, cái loại lực chiến đấu đó cũng đang tăng vùn vụt. Ừ một tiếng, bước nhanh hơn.

Hoắc Hi Ngọc lại đuổi theo, nói: “Này, ta đã nói với tỷ rồi. Ta đồng ý với ca ca, về sau không tới làm phiền tỷ nữa, ta nói được sẽ làm được. Nhưng ngàn vạn lần tỷ đừng có nghĩ là ta sợ tỷ! Còn nữa, ca ca ta dù không ở nhà, nhưng ta ở đây. Ta sẽ nhìn chăm chăm vào tỷ. Ca ta dặn không cho phép ta nói, nhưng trong lòng tỷ có lẽ cũng biết. Về sau tỷ làm chuyện gì có lỗi với ca.”

Thiện Thủy chợt dừng bước, cắt đứt lời nàng ấy, nói: “Ca ca muội không dẫn theo hai nha đầu kia đi phủ Hưng Khánh, càng không mang ta đi, trong lòng muội thật sự rất vui sao?”

Hoắc Hi Ngọc cong miệng, nói: “Tỷ có ý gì?”

Thiện Thủy nhìn bọn nha đầu đi xa xa phía sau, ghé vào tai nàng ấy nói: “Ca ca muội không dẫn ta theo, đó là bởi vì trong lòng hắn không có ta. Muội xem vừa rồi trước khi hắn đi, nói nhiều với muội như vậy, lại chỉ có ba chữ với ta. Nên muội định so đo gì với ta?”

Hoắc Hi Ngọc hiện lên vẻ tự mãn, chợt vừa nghĩ, lại thất thanh nói: “Không đúng. Chẳng lẽ vẫn còn họ Sở gì đó hay sao? Ca dẫn theo nàng ta đi?”

Thiện Thủy không ngờ nàng ấy lại có suy nghĩ như thế, ngẩn ra, nhưng rất nhanh, trong lòng chợt sinh ra một ý nghĩ nhắc nhở nàng.

Hắn không cần Thái Xuân, Vấn Vi, chẳng lẽ thật sự là dẫn người khác theo?

Phải, như vậy mới bình thường đấy.

Thiện Thủy cũng học theo Hoắc Hi Ngọc, khẽ cong miệng, đè nén cảm giác buồn bực trong đầu như đang nuốt phải ruồi, cũng chẳng thèm để ý đến Hoắc Hi Ngọc nữa, đi nhanh về Lưỡng Minh Hiên. Không ngờ vừa vào phòng, cả người đã sững sờ, thấy Vương phi đang ở trong phòng mình, đang đứng trước cái giường kia còn chưa kịp sửa khung, bên cạnh là Hồng Anh và Lâm nữ mẫu.

Từ khi Thiện Thủy gả vào Vương phủ đến giờ, đây là lần đầu tiên thấy Vương phi xuất hiện ngoài Thanh Liên Đường, chứ đừng nói là ở phòng của mình mà lại còn là ở trước cái giường vừa bị gãy xong. Mặt nhất thời hơi nóng lên, định lên đồng, đi vào kêu một tiếng.

Vương phi thu ánh mắt từ trên trần nhà, quay đầu lại nhìn Thiện Thủy, ý bảo mọi người đi ra ngoài. Một phòng người lập tức lùi ra hết, chỉ còn lại hai mẹ chồng nàng dâu.

“Sao nương không đi nghỉ? Sáng sớm vào cung, nếu mệt, con dâu đưa người.”

Thiện Thủy đi tới gần hơn, hết sức bình tĩnh nói.

Vương phi cười, ngồi lên sạp mỹ nhân, gọi Thiện Thủy cũng tới. Thiện Thủy vâng theo, thấp thỏm ngồi xuống.

Vương phi nhìn kĩ nàng chốc lát, hơi mỉm cười nói: “Nhu Nhi, lúc trước ta gặp con ở phổ tu trong chùa, đã muốn dẫn con vào cửa cho con ta. Hôm nay xem ra, ý nghĩ ban đầu của ta quả nhiên không hề sai.”

Thiện Thủy mặt nóng lên, cảm giác nàng đang nói ngược lại ý mình. Chỉ là nhìn mắt nàng, rồi lại cười lộ ra chút thành thật. Coi như người mẹ chồng này không phải là người hai mặt nghĩ một đằng nói một lẻo, cho nên, nàng đây mới thật là khen con dâu mình? Nhất thời lại thấy không chịu nổi, vì vậy mặt càng nóng hơn, cúi đầu không nói.

Tâm trạng của Vương phi dường như không tồi, nắm tay Thiện Thủy, cười nói: “Sáng sớm Cổ ma ma tới đây, nói với ta về chuyện đầu giường trong phòng con, ta liền buồn bực. Đứa nhỏ Thế Quân này, còn tốt thì đập nó làm gì? Đây là gỗ cây đàn hương khá nặng, cái gì có thể làm gãy được! Chẳng lẽ âm ỹ với con không được nên tức giận? Ta không yên lòng, lúc này mới sang đây nhìn. Không phải là nó bắt nạt con chứ?”

Mặt Thiện Thủy càng đỏ hơn, nói lí nhí: “Không có. Không giận đối gì đâu ạ. . . .”

Vương phi cười nói: “Không có là tốt rồi. Nương muốn nói với con chuyện này.”

Thiện Thủy nghe nàng cuối cùng cũng nói sang chuyện khác, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: “Nương có chuyện muốn nói, con nhất định sẽ làm theo.”

Vương phi khen câu “Bé ngoan”, lúc này mới nói: “Nương nói chuyện, chính là muốn con đi phủ Hưng Khánh.”

Thiện Thủy ngây người.

Vương phi tiếp tục nói: “Ta biết nơi đó không so được với Lạc Kinh chúng ta, nếu như con đi, nhất định sẽ phải chịu khổ. Chỉ là Nhu Nhi à, nữ nhân chúng ta, đã có trượng phu, đương nhiên phải đặt trượng phu lên hàng đầu. Nó để con lại, nói là bảo con thay nó tận hiếu. Các con có ý định này, ta rất vui. Cạnh ta không thiếu người, làm gì có chỗ nào để con bưng trà dâng nước cho ta?”

Thiện Thủy hiện giờ choáng váng. Không nói được câu nào, chỉ nhìn Vương phi, trong đầu một đoàn tương hồ ở đảo không ngừng.

Vương phi khẽ mỉm cười, lại nói: “Vốn lúc đầu, hai đứa con bàn rất được, ta cũng không muốn nói thêm gì. Chỉ là nó vừa đi thì nhất định bỏ lại hai nha đầu, lòng ta thấy lo lắng. Nó đi lần này, một năm cũng chưa chắc đã về được. Tuy nói ở phủ bên kia có người hầu hạ, nhưng tất cả không biết ở đâu ra, không biết gốc ở đâu bảo ta yên tâm thế nào được? Vả lại qua bên kia, cả một phủ đệ to như vậy, không có nữ nhân giúp chống đỡ, nếu có ít chuyện xảy ra, nó là nam nhân chưa chắc đã rõ. Cho nên ta muốn đến muốn đi, thấy con đi là được.”

Thiện Thủy cuối cùng cũng đấu tranh tĩnh lại, nói lắp: “Nhưng chàng. . . . đã đi rồi.”

Vương phi cười nói: “Không phải nó vừa mới đi sao? Con dọn đồ nhanh, không cần đủ, trước lấy mấy đồ hay dùng là được, ta sai Phùng Thanh hộ tống con đuổi theo nó. Đồ còn lại, ta sai người dọn xong, đưa đi cùng đợt với Thế Quân, không chậm được đâu. Còn nhà mẹ đẻ con, vừa đúng mấy ngày trước mới vừa trở lại một chuyến, ngày mai ta phái người đi đưa tin, nói rõ ngọn nguồn với phụ mẫu con, chắc họ cũng sẽ không trách đâu.”

Thiện Thủy không nói được. Trên mặt cố gắng cười, trong lòng đã lạnh.

Vương phi liếc nhìn nàng một cái, an ủi nói: “Nhu Nhi, con đừng sợ, có phải con cảm thấy Thế Quân nhìn thấy con thì không vui. Ta đã nói với con, nhi tử của ta, mặc dù thường ngày không thân thiết với ta lắm, chỉ là ta sinh dưỡng nó, tốt xấu của nó, trên đời này còn ai hiểu rõ hơn ta? Ta nhận ra nó để ý đến con. Chỉ là tính tình nó hơi kỳ lạ, hai đứa con lại mới vừa lập gia thất, lúc này mới nói những lời khiến con cảm thấy uất ức. Con đuổi theo, Nương có thể đảm bảo với con, nó thấy con chắc chắn sẽ vui mừng. Trước khi

nó đi, nói câu kia, con suy nghĩ cẩn thận, nhất định có thể thấy được lòng nó. Trong lòng nó còn mong con có thể đi.”

Thiện Thủy cuối cùng đã hiểu, thì ra nàng vẫn cho là mình chỉ có bà mẹ chồng có gia cảnh, thật ra thì cũng là giả trụ ăn cộp. Nói đi nói lại, người trong Vương phủ này mù mắt nhất, có lẽ chính là nàng. Rất rõ ràng, mẹ chồng nàng đã quyết định, phải đưa nàng đến bên cạnh nhi tử của bà.

Phản đối có tác dụng không? Nực cười! Sao nàng có thể nói “Không” được?

Thiện Thủy rũ khuôn mặt sắp nổi bão xuống, nói: “Đều nghe Nương an bài.”

Vương phi có vẻ vui mừng, vỗ xuống mu bàn tay nàng, nói: “Ta biết con là bé ngoan nghe lời. Con dẫn cả hai nha đầu này cùng đi, ta coi tạm được, con chó kia thì giữ lại, ta sẽ sai người chăm sóc. Con sang bên đây, thay ta chăm sóc tốt cho Thế Quân.”

Thiện Thủy im lặng, nghệt thở, chỉ còn biết gật đầu.

Nhiều người, chính là năng lực lớn, không bao lâu sau đã thu dọn xong hành lý. Vương phi ra lệnh một tiếng, cả đêm cũng không để nàng nghỉ, Thiện Thủy còn chưa kịp nói rõ tình hình cho Bạch Quân, Vũ Tình thì đã bị đưa lên xe ngựa, Phùng Thanh dẫn theo một đội hộ vệ của Vương phủ, đưa ra khỏi thành, đi phía Tây đuổi theo nhóm Hoắc Thế Quân.

Khi Thiện Thủy ở trên đường, đang suy nghĩ một vấn đề rất nghiêm trọng: nếu Vương phi ngộ nhỡ nhìn lầm, nghe lầm, đưa nàng đến chỗ nhi tử của mình, kết quả gặp mặt thì mới phát hiện ra, bên cạnh con trai mình đã có nữ nhân, vậy phải làm thế nào? Nàng cụp đuôi ảo não trở lại, hoàn toàn mặt không dày được mà từ này hai nữ chung một chồng?

Nhưng rất nhanh nàng đã không buồn phiền về vấn đề này nữa. Nguyên nhân chính là khi Hoắc Thế Quân rời khỏi nhà hần nói câu kia thì ra là thật. Hần thật sự là đi vội không gạt người! Hai bang nhân mã, thời gian lên đường cách nhau hai canh giờ, kết quả lại là bi kịch. Tại sao lại dùng bi kịch để hình dung đây? Bởi Thế tử phi chạy lắt lư trên đường bảy tám ngày, không cẩn thận nhiễm Thu Hàn một mối gục xuống, nhưng đằng trước chính là Thế tử đại nhân, hành tung của hần còn mờ mịt, đến cả bóng quỷ cũng không thấy.

Thiện Thủy quyết định bãi công, thừa dịp bệnh, dựa vào một phòng cao cấp trong khách điểm không chịu đi. Nếu nàng lại lên đường như vậy, nam nhân không đuổi kịp, trước đây mạng mình đã đi một nửa rồi. Nơi này rất tốt. Là một thị trấn phong cảnh hùng vĩ sau Lạc Kinh, nơi này mặc dù không lớn, nhưng ăn được ngủ được, so với trong xe ngựa muốn tan xương đuổi theo nam nhân thì tốt hơn nhiều. Nếu không phải là nàng ngại phiền, Huyện lệnh phu nhân còn hận không thể cả ngày lẫn đêm theo bên người nàng làm hầu gái già cho nàng sai bảo.

Phùng Thanh có chút khó xử. Hần cũng không nghĩ con đường đuổi theo Thế tử lại dài như vậy. Vốn cứ cho rằng nhiều nhất hai ba ngày là có thể giao người, mình sẽ lên đường về phủ. Giờ chẳng những không đuổi kịp, ngược lại còn làm Thế tử phi có vẻ mắc bệnh. Nhưng dù sao cũng là lão nhân trong Vương phủ, kinh nghiệm phong phú, cho nên muốn nghĩ ra cách. Mình ở lại tiếp tục coi chừng Thế tử phi, đợi nàng khỏi bệnh. Lại lặng lẽ chọn người, lệnh cho hần ngày đêm thân tốc đuổi theo quan đạo Thế tử. Đoàn người kia mục tiêu rõ ràng, hỏi thăm tin tức trạm dịch dọc đường là có thể biết hành tung. Hần đuổi theo tới được đoạn đường này chính là do vậy, hơn nữa càng ngày càng tuyệt vọng tiếp nhận một thực tế, khoảng cách giữa hai nhóm người ngựa càng ngày càng xa. Cho nên dứt khoát nghe theo lời Thế tử phi dừng lại. Tra tấn một nhóm người, không bằng hành hạ một người.

~~Đây là đêm thứ mười Hoắc Thế Quân rời khỏi Lạc Kinh.

Theo hành trình vào ban ngày đi đêm, từ Lạc Kinh đến phủ Hưng Khánh, mất gần hai tháng. Nhưng hần không phí thời gian nhiều như vậy, cho nên sau khi tự rời kinh, cơ bản cũng theo hành quân gấp rút lên đường, như vậy hành trình có thể ngắn lại tới một nửa. Đi theo hần, đều là con người rắn rỏi Thiên Chuy Bách Luyện, không chịu nổi, cũng sẽ không thể xuất hiện trong đội thiết vệ này.

Đêm nay, canh hai hần cho tìm trạm dịch ngủ lại, nghỉ tới canh ba thì Hoắc Vân Thần mang nệm lên, xoa mắt nhập nhèm, cẩn thận từng li từng tí gõ cửa phòng hần.

Hắn vẫn chưa ngủ say, tỉnh ngay lập tức. Thấy vẻ mặt mộng du của Hoắc Vân Thần nói: “Vừa nãy người của Phùng Thanh trong Vương phủ tìm tới, nói Thế tử phi đuổi theo đại nhân. Trên đường ngã bệnh, giờ đang dừng ở Hùng Châu.”

Cái gì gọi là đêm qua gió tây tàn bích thụ, sau đó bỗng nhiên quay đầu, lại phát hiện dưới ngọn đèn tàn.

Cuối cùng hắn đã tự nghiệm thấy khắc sâu.

Hoắc Thế Quân chợt nhảy lên từ trên tháp xuống, hết cả buồn ngủ.

~Thiện Thủy dừng ở Hùng Châu đã bốn ngày, chỗ ở cả ngày là mùi thuốc Huân Thiên, trong người có mấy phần không tốt, cả ngày hỗn loạn, nằm lỳ ở trên giường cũng không nhớ.

Thật ra là nàng hoài nghi kết quả này là do trong lòng gây ra. Thực ra chính là tiểu nhân trong lòng nàng vẫn không ngừng lăm bằm không muốn đi, cho nên nàng cũng không nghĩ nhiều, có thể nằm đờ được ngày nào hay ngày đấy. Tối hôm đó, Huyện lệnh phu nhân nơm nớp lo sợ cảm thấy thời tiết tương khắc với nàng cho nên tới hành lễ lần nữa đi, bóp mũi miễn cưỡng đỡ nửa bát thuốc, được tính phát tác, người liền lại choáng váng ngủ thiếp đi. Bạch Quân với Vũ Tình không chịu trở về phòng, mấy đêm này luôn túc trực trước giường nàng thay phiên nhau ngã lên đất nghỉ, tối nay đến phiên Vũ Tình.

Thiện Thủy mơ mơ màng màng ngủ thẳng tới nửa đêm, cảm thấy khát nước, tỉnh lại, cũng lười mở mắt, nước được đưa vào miệng nàng một cách lóng ngóng, trong chốc lát, liền thấy mình bị người ta đỡ ngồi dậy, nước ấm đưa đến bên miệng nàng, liền uống hai ngụm, đầu óc cuối cùng cũng hơi tỉnh lại, đột nhiên cảm thấy có gì đó bất thường.

Cái tay nâng ngang lưng mình kia, sức quá lớn, cả người nàng dựa chắc chắn phía trên, Bạch Quân Vũ Tình không có sức lớn như vậy.

Thiện Thủy mở mắt ra.

Trong phòng lớn, ánh trăng chui lọt qua những ô cửa sổ. Phòng không đốt đèn. Nàng loáng thoáng nhìn thấy cái vai rộng của nam nhân, nhất thời cảm thấy hoảng sợ, đang muốn hét chói tai, miệng đã bị một cái tay che lại, nghe nam nhân kia nói bên tai mình: “Suýt là ta!”

38. Chương 38

Edit : mèo mỗ

Beta : Socfsk

Là hắn!

Trong nháy mắt Thiện Thủy hóa đá.

Đương nhiên Thiện Thủy biết Phùng Thanh phái người đuổi theo hắn thông báo tin tức về đoàn của mình, nhưng hắn lại quay trở lại đây, bất ngờ này quá lớn rồi.

Hoắc Thế Quân nhận được tin Thiện Thủy đuổi theo hắn đến mức bị bệnh, đêm canh ba cũng không chờ được, sai bọn Hoắc Vân Thần chờ tại chỗ, hỏi người truyền tin nơi Thiện Thủy ở, ngay đêm đó một mình cưỡi ngựa quay lại, chạy hai ngày đường, đêm nay mới tới nơi. Trong phòng Vũ Tình trực đêm, không ngủ say, nghe thấy tiếng cửa thì tỉnh lại. Đứng dậy phát hiện là Thế tử, tự nhiên tránh ra ngoài. Thiện Thủy vì bị bệnh, ngủ mê man, cho nên không bị đánh thức.

Cánh tay Hoắc Thế Quân ôm lấy cơ thể thơm mềm, mệt nhọc vì phải trải qua mấy ngày đi đường. Lúc lấy tay che miệng nàng, hắn cảm thấy người nàng còn nóng, chợt nhớ nàng đang còn bệnh, vội vàng thả nàng lại trên giường, đứng dậy đi đốt đèn.

Căn phòng rất nhanh tràn ngập ánh sáng mờ nhạt. Hoắc Thế Quân xoay người lại nhìn về phía Thiện Thủy. Thấy nàng đang nằm mệt mỏi, mái tóc lộn xộn trên gối, mí mắt sưng vù, đáng vẻ đau ốm yêu kiều, tim nhất thời mềm nhũn, ngồi lại lên giường bên cạnh nàng, tay sờ trán nàng, chạm vào vẫn thấy âm ẩm, có thể thấy bệnh vẫn chưa khá lên, không nhịn được mở miệng nói: “Sao nàng lại bướng bỉnh vậy? Ngày đó khi ta đi, nếu nàng mở miệng nói một tiếng, ta lại không dẫn nàng theo sao? Tội gì phải chờ đến khi ta đi, còn mình thì vất vả đuổi theo? Nhìn nàng xem, bệnh thành cái dạng gì rồi?”

Phản ứng đầu tiên của hắn lại là trách mình, dùng đầu óc đang trì trệ phân tích hai lần câu nói của hắn, lúc này mới tiến một bước biết rõ ý hắn thì ra là hắn nghĩ nàng hối hận, đuổi theo nên mới mệt như vậy?

Đây chính là một sự hiểu lầm lớn.

“Chàng.”

Thiện Thủy mới vừa hé miệng, tầm mắt rơi trên mặt hắn. Trong ánh nến yếu ớt tĩnh lặng, hốc mắt hắn trông xuống, gương mặt vốn anh tuấn cao ngạo, giờ thì đầy râu ria, không giấu được vẻ phong trần cùng vẻ mệt mỏi, chắc là do chạy đường vất vả, và lại lúc này ánh mắt nhìn mình, dường như dịu dàng hơn ngày thường.

“Ta thế nào?”

Hoắc Thế Quân chờ nàng tiếp tục, lại thấy nàng không nói một lúc lâu. Rốt cuộc không nhịn được, hỏi một câu.

Thiện Thủy chần chờ. Chần chờ, kiểu câu đả kích người khác không thể nói ra được. Thấy hắn vẫn chờ mình mở miệng, nội tâm khê động, lắc đầu một cái, liền bật thốt lên: “Cạnh chàng đã có người rồi, thật tốt! Chàng trở về làm gì!”

Hoắc Thế Quân không có hiểu, ngắt ra: “Nàng nói gì?”

Thiện Thủy hừ một tiếng: “Chàng còn giả vờ! Sao chàng không mang theo Thái Xuân, Văn Vi? Có phải là vì nữ nhân kia không? Chàng để nàng ta ở bên cạnh rồi chứ gì?”

Hoắc Thế Quân giờ mới hiểu được ý của nàng. Đầu tiên muốn phủ nhận, rồi lại nhìn nàng. Thấy nàng liếc xéo mình, giọng điệu rõ ràng là muốn gây chuyện, mặt lại mang theo vẻ nũng nịu không nói ra, trong lòng như có gì đó khiêu khích, bỗng muốn đùa nàng, liền ngậm miệng không thanh minh.

Thiện Thủy nói câu đó, thứ nhất, là muốn chuyển đề tài, thứ hai, trong lòng dù nghĩ cũng không có nhiều khả năng, chỉ là ngày đó Hoắc Hi Ngọc nhắc nhở, cũng hàm chứa ý thăm dò. Giờ hắn không nói, đó chính là ngầm thừa nhận, nhất thời bực bội. Nghĩ đến mình vốn không ngờ phải lộn lộn trong tình huống này, đều là bị nường của hắn vừa dấm vừa xoa mới buộc phải lên đường, đuổi theo hắn mức mắc bệnh, nhưng hắn lại ở đây lôi kéo nữ nhân khác chàng chàng thiếp thiếp, trong lòng khổ sở, lại uất ức, nhìn hắn thì nhất thời không chế không được tâm trạng, đôi mắt liền hơi đỏ.

Hoắc Thế Quân vốn chỉ muốn trêu nàng. Thấy nàng tin là thật, dường như muốn khóc, trong lòng có chút đắc ý, nhưng cũng không nở. Hắn nở nụ cười, đang muốn lại gần nói sự thật để an ủi nàng, thành linh vẻ mặt nàng thay đổi, đôi mắt tức giận tròn tròn, lông mày dựng đứng, nâng chân lên đạp một cái vào mặt mình.

Nếu như là ngày thường, với thân thủ của hắn, đương nhiên sẽ không trúng chiêu. Chỉ là bây giờ, lòng hắn tâm sớm nặng chiều mưa, không hề phòng bị, khoảng cách giữa hai người lại gần, bị nàng đá mạnh một phát lên mặt.

Hoắc Thế Quân là ai nào, từ nhỏ đến lớn, đừng nói bị người dùng chân đạp mặt, ngay cả việc có người dùng đầu ngón tay chỉ mặt cũng chưa từng có. Lúc này mặt hắn bị nàng đá lệch, vừa giận vừa sợ, thừa dịp nàng co chân lại, lật tay nắm lấy, giọng đề thấp xuống nổi giận nói: “Nàng thật to gan!”

Sự nghi ngờ vừa rồi của Thiện Thủy đã được xác nhận, nỗi tủi thân ngăn ngui qua đi, còn lại đều là tức giận. Hắn lại chẳng biết xấu hổ, cười hì hì cúi người muốn tới gần mình, chỉ cảm thấy chán ghét đến tận cùng, gần như là phản ứng theo bản năng, nâng chân chào hỏi với mặt hắn. Dù tập kích thành công, chỉ

tiếp chân bị hấn bắt được, càng nắm càng chặt, càng chặt càng đau, lại không chịu mở miệng cầu xin tha thứ, chỉ giãy dụa vùng người lên.

Hoắc Thế Quân cau mày nhìn chăm chăm nàng. Thấy mặt nàng không có chút huyết sắc nào, có thể là không đủ sức, vừa mới ầm ỹ vài cái, đã thở hồng hộc, bộ ngực hơi phập phồng. Vả lại vì giãy dụa, cái quần nhỏ rộng màu xanh phần bị tụt xuống đầu gối, lộ ra một phần bắp chân trắng như tuyết. Lực tay liền dần dần nới lỏng.

Thiện Thủy đập mặt hấn, cũng chỉ là hành động theo bản năng. Đập xong, thấy sắc mặt hấn tái xanh, trong lòng lập tức hối hận. Vợ đập chân lên mặt chồng, quả thật là vô pháp vô thiên. . . . Chỉ có trên mặt là không chịu nhận thua thôi. Giờ lại cảm giác tay hấn đang bắt lấy chân mình dần lỏng ra, vội vàng co chân lại lần nữa, muốn thoát khỏi nắm giữ của hấn. Ai ngờ chân vừa mới động đây, lại cảm giác tay hấn chặt hơn, lại bị nắm chặt rồi.

Hoắc Thế Quân siết lấy chân nàng lần nữa, nhìn thấy trắng như tuyết, nhéo, múp míp, mềm nhũn mềm mại không xương, cảm giác ở tay rất tốt. Lại nghĩ tới bàn chân này của nàng vừa đập lên nửa mặt hấn lệch đi, có chút mất mặt xấu hổ, nhưng không đau chút nào, lại có cảm giác trơn dính dính, nửa bên mặt giờ vẫn còn cảm giác đó, nhất thời trong lòng như có lớp lông xù nhỏ dài ra, cả người đã hơi ngứa ngáy, không nhịn được lại bóp chân nàng mấy cái.

Thiện Thủy thấy sắc mặt hấn dần bình thường lại, nhưng tay vẫn nắm chặt chân nàng không buông, bây giờ còn nắn bóp, nhìn trong ánh nến, cả người đều có vẻ tà khí. Chợt nhớ hấn ở trên giường hình như đặc biệt thích nặng miệng, nhất thời cả người rợn cả tóc gáy nổi da gà lên, nhắm mắt đá chân lung tung, bàn chân kia rốt cuộc được nới lỏng, mới vừa thở phào nhẹ nhõm, bên giường lún xuống, hấn đã nằm xuống, bàn tay ôm lấy, người liền lăn đến trong ngực hấn, cảm giác mặt hấn ép tới đây, hình như muốn hôn nàng, lập tức cự tuyệt, thở hổn hển nói: “Chàng chỉ biết ức hiếp ta! Ức hiếp ta thì có bản lĩnh à? Ta cũng không muốn chàng chạy tới đây đây! Chàng mang luôn nàng ta đi! Một mình ta ở chỗ này rất tốt, đến khi hết bệnh, tự ta trở về Lạc Kinh!”

Hoắc Thế Quân bị nàng oán trách như vậy, chẳng những không giận lại còn vui vẻ, chỉ thấy nàng rất ngây thơ. Tay dùng sức ngăn chân nàng lại, cúi đến bên tai nàng nhỏ giọng nói: “Có khi nào ta nói với nàng là ta dẫn theo nữ nhân khác lên đường? Nếu ta muốn mang theo, còn có thể quay lại đón nàng thế này? Muốn đùa nàng nên mới không đáp lại nàng, nàng đã tin thật.”

Thiện Thủy hơi bình tĩnh lại, khẽ nghiêng mặt đi, thấy gương mặt hấn gần trong gang tấc, trong ánh mắt nhìn mình hình như khẽ ngậm ý cười, liền ngượng ngùng, trong đầu lại không biết vì sao, chợt giống như đặt được tảng đá trong lòng ngực xuống, lòng nhẹ nhõm không ít.

Hoắc Thế Quân cảm giác cơ thể trong ngực dần dần mềm xuống, biết nàng hồi tâm chuyển ý rồi. Lúc này, tất cả những vất vả khi chạy gấp cả ngày lẫn đêm trở về với nàng đều không cánh mà bay, vui đầu vào cổ nàng, hít một hơi thật sâu, dục niệm trong lòng lập tức nhảy lên, tay liền từ từ sờ lên cơ thể nàng.

Thiện Thủy hơi uốn éo, nhỏ giọng nói: “Ta còn bệnh nặng.”

Hoắc Thế Quân nghe giọng nói của nàng, khó có khi làm nũng với mình, lập tức nói: “Vậy ta không động vào nàng, nàng ngủ đi.” Quả nhiên, liền ôm nàng không sờ mó gì nữa. Một lát sau, đúng là vẫn không kiềm chế được dục ý trong lòng với tò mò, tới bên tai Thiện Thủy, nhỏ giọng hỏi: “Nhu Nhi, không phải lúc trước nàng không muốn đi phủ Hưng Khánh với ta sao? Sao đột nhiên lại đổi ý?”

Thiện Thủy ngẩn ra, do dự.

Nàng lên đường đuổi theo hấn, tất cả đều là làm theo chỉ thị của Vương phi, chuyện này chỉ có hai người nàng và Vương phi biết. Nếu như là lúc này, hai người một lời không hợp cuối cùng lại lật mặt, đương nhiên nàng sẽ không khách khí, có sao nói vậy, hấn đỡ phải tự thấy mình rất tuyệt. Nhưng cãi nhau một trận xong dường như cũng tốt hơn, hấn cũng khó hiện vẻ chăm sóc, nếu nàng nói thật với hấn, mình bị nưng của hấn đuổi ra đây, nam nhân nhỏ mọn này không chừng lại biết rơi vào tâm bệnh gì nữa.

Bây giờ không thể trở về được, ít nhất trong một năm này, đều phải chạm mặt hấn cả ngày. Hấn là người thích mềm không thích cứng, nếu mình đắc tội với hấn vì chuyện này nữa, đó chính là tự mình chuốc lấy đau khổ.

Thiện Thủy nghĩ xong, một cái tay nhẹ nhàng để lên eo hấn, nhắm mắt lại nói: “Ta muốn để chàng mở miệng trước, nhưng chính chàng không mở miệng, đương nhiên ta cũng không nói. Sau này chàng đến cửa lớn, khi chàng quay đầu nhìn ta thì ta đã hối hận. Chẳng qua là lúc đó bên cạnh nhiều người như vậy, ta mở miệng thế nào được? Cho nên khi về phải đi cầu nương của chàng. Bà đồng ý, liền phái Phùng Thanh đưa ta đuổi theo chàng. Không ngờ chàng đi nhanh như vậy, đuổi theo vài ngày rồi lại đuổi theo, ta lại bị bệnh, không thể làm gì hơn là dừng ở nơi này. Nếu bên kia quá gấp, ngày mai chàng lên đường trước đi, ta sẽ đi từ từ.”

Sau khi Hoắc Thế Quân nghe xong, trong lòng như có một bàn tay nhỏ đang nhẹ nhàng gỡ rối, cả người hấn vô cùng thoải mái. Ôm chặt người trong ngực hơn, cúi đầu hôn lên trán nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Ngủ đi. Bên kia sớm muộn vài ngày cũng không sao. Chờ nàng khỏi bệnh, ta lại dẫn nàng lên đường.”

39. Chương 39

Edit : mèo mỗ

Beta : socfsk

Mùa đã vào cuối thu. Mỗi khi đến thời tiết này, ban đêm Thiện Thủy ngủ một mình chân tay không ấm được. Đêm qua có thân nhiệt của nam nhân ôm, ngủ rất thoải mái, tỉnh dậy đã là sáng sớm ngày hôm sau, nam nhân bên người không thấy, chắc đã dậy rồi. Nàng đã bị bệnh mấy ngày, mấy ngày trước vẫn còn mê man, lại còn đắp chăn dày, mồ hôi cũng không thoát ra được bao nhiêu, sáng nay lần đầu tiên sau lưng đã có mồ hôi, gáy cũng có, chỉ có chân tay vẫn hơi nhũn ra, cho nên cũng chưa xuống đất vội, vẫn phải để Bạch Quân, Vũ Tình hầu hạ rửa mặt trên giường, lau người, thay quần áo trong đã ướt mồ hôi. Bạch Quân sợ nàng lại bị lạnh nữa, khoác lên người nàng cái áo nhỏ bằng nhung màu mật ong, nhét thêm cả cái gối ra sau lưng nàng, Huyện lệnh phu nhân để lại tiểu nha đầu hầu hạ liền tặng đồ ăn sáng. Thiện Thủy cảm thấy đói, được hầu hạ ăn nửa bát ngô sen hà phẩn, một khối bánh hoa quế mới. Bạch Quân mặt mày hồng hồng, dịch góc chăn cho nàng, nói: “Xem như là chịu ăn gì. Mấy ngày trước nhìn thấy cái gì cũng lắc đầu, ăn còn ít hơn mèo.”

Vũ Tình cười hì hì thêm vào một câu: “Lúc đêm qua Thế tử đến, em vừa mở cửa, thấy một bóng người đen như mực xuất hiện trước mặt em, suýt chút nữa đã hù dọa linh hồn nhỏ bé của em. Cũng may hôm nay tiểu thư đã chịu ăn rồi, tinh thần cũng tốt, có thể thấy Thế tử tới thật đúng lúc.”

Thiện Thủy bị nha đầu này nói lập tức chột dạ, như muốn tỏ rõ mình không dựa hơi nam nhân, để đưa xuống, ho nhẹ một tiếng, nói: “Không ăn.”

“Sao lại không ăn? Ăn nữa!”

Rèm cửa chợt bị vén lên, Thiện Thủy ngẩng đầu, thấy Hoắc Thế Quân đã đi vào, tinh thần sáng láng, giữa hai lông mày còn có một mối của đêm qua.

Bạch Quân liếc xéo Vũ Tình một cái, Vũ Tình lè lưỡi, trong lòng cũng hối hận mình nhanh mồm nhanh miệng. Nhìn trộm, thấy mặt Thế tử không tức giận gì, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm, vội cúi đầu lui qua một bên.

Sáng sớm khi Hoắc Thế Quân tỉnh lại, nhìn Thiện Thủy cuộn người cạnh mình ngủ say, cũng không quấy nàng, mình thì dậy đi gặp Phùng Thanh, bảo hấn hai ngày này có thể dẫn người về kinh được rồi, khi về tới cửa, vừa đứng nghe thấy giọng của mấy người bên trong. Câu kia của Vũ Tình, nửa trước tuy có hơi phạm thượng, nhưng nửa sau lọt vào tai hấn, lại cảm giác hết sức hợp ý, đương nhiên sẽ không so đo với nàng.

Bạch Quân vội nghe theo sai bảo của Hoắc Thế Quân, lại lấy thêm mấy cái bánh sủi cảo nhỏ thả vào cái giường lò bên người Thiện Thủy. Hoắc Thế Quân thấy Thiện Thủy không ăn, lập tức ngồi vào, cầm đưa nàng lên, gấp đưa tới bên miệng nàng, nói: “Uống nhiều thuốc, thân thể không có sức, sao đứng dậy được? Ăn nữa!”

Bạch Quân đưa mắt với Vũ Tình, hai người liến lạng lẽ lui ra ngoài.

Thiện Thủy thấy trong phòng chỉ còn nàng với Hoắc Thế Quân, lúc này mới lắc đầu, nói: “Ta no rồi.”

“Ăn một miếng nữa!” Giọng Hoắc Thế Quân như đinh đóng cột không công kích được, đều thể hiện ra hết vẻ áp bức như thường ngày.

Thiện Thủy không đấu lại được sự đe dọa của hắn, đành phải há miệng. Một miếng rồi lại một miếng. Thấy hắn còn chưa dừng tay, vội nói: “Sau còn phải uống thuốc nữa, ăn no quá không uống được thuốc.”

Hoắc Thế Quân lúc này mới thôi, mình thì lấy đĩa của nàng, quét sạch đồ trên lò, gọi người vào dọn hết, chỉ trong chốc lát, Bạch Quân đã mang nước thuốc đã sắc lên. Hoắc Thế Quân tự mình đưa đến bên miệng nàng.

Thuốc này vừa thối vừa đắng, Thiện Thủy miễn cưỡng uống vài ngụm, mặt đã nhăn nhó, đẩy ra nói: “Đủ rồi đủ rồi.”

Hoắc Thế Quân mặt không thay đổi nói: “Uống xong rồi.”

Thiện Thủy nói: “Mất ngày trước ta đều uống hết. Là thuốc thì có ba phần độc. Sáng sớm đã thấy đỡ hơn nhiều rồi, không cần uống hết đâu.”

Hoắc Thế Quân nhìn chằm chằm nàng: “Vậy sao? Thế sao buổi sáng ta gặp tiểu nha đầu sắc thuốc, hỏi mấy câu, nó lại nói mỗi lần nàng uống thuốc đều để lại nửa bát?”

Thiện Thủy thấy bị vạch trần, bĩu môi: “Thuốc này đắng quá. Hơn nữa, cũng không phải là ta không uống, ta hôm nay khỏe thật rồi.”

Hoắc Thế Quân cau mày nhìn chén thuốc còn hơn nửa. Phất tay ý bảo Bạch Quân đi ra ngoài, lúc này mới nhìn nàng khẽ mỉm cười, nói: “Nhu Nhi, nàng không được bỏ thuốc đắng, ta sẽ đau lòng. Nếu không thì làm giống như uống canh giải rượu lần trước, ta uống một ngụm rồi nàng một ngụm ? Ta đắng với nàng là được.”

Thiện Thủy thấy hắn nói hết lời, thật sự bưng chén thuốc kia đến khóe miệng định uống, giật mình, không ngừng khoát tay liên tục: “Không cần không cần. Tự ta sẽ uống.” Nắm chặt lấy cổ tay hắn không thả, ngồi quỳ lên đoạt lấy chén, vài ngụm đã uống hết, cái lưỡi một trận đắng, suýt chút nữa là nôn, chọt trong miệng ngòn ngọt, đã được hắn nhét một viên mật hạnh vào.

Hoắc Thế Quân không mớm được, trong lòng lại có chút nuối tiếc. Thấy miệng nàng ngậm mật hạnh, mũi vẫn còn nhăn, dáng nhỏ xinh đẹp mê người, nhìn mấy lần, tầm mắt rơi trên làn môi nàng, vừa đứng nơi khóe miệng còn dính vài giọt nước thuốc nâu, nội tâm khẽ động, người liến từ từ đưa tới.

Thiện Thủy thấy ánh mắt hắn khác thường, biết không hay rồi, vội ngửa ra sau, lại đứng ý hắn, cả người thuận thế liến ép tới, để nàng ngã lên giường.

“Chàng làm gì thế?”

Thiện Thủy vội vươn tay đỡ lấy gương mặt hắn đang dần áp tới. Vì miệng ngậm mật hạnh, nên nói không rõ.

Hoắc Thế Quân lòng đã sớm ngứa ngáy khó nhịn, đẩy tay nàng đè ở đỉnh đầu, cái tay khác của mình thì ngăn khuôn mặt nàng đang cố tránh, đầu liến ép xuống, luồng nhẹ nhàng liếm nước thuốc còn vương bên khóe miệng nàng.

Động tác này thật sự rất mập mờ, khóe môi bị hắn liếm như có côn trùng đang bò, mặt Thiện Thủy lập tức nóng lên, lồm bồm nói: “Không được. Ban ngày ban mặt.”

Lời này vào tai nam nhân, thay vì nói là cự tuyệt, chẳng bằng nói là mời gọi, còn có thể nghe được ở đâu? Hơn nữa, kể từ đêm tân hôn Hoắc Thế Quân bị nàng từ chối cho hôn, cả người như rơi vào cơn bệnh, càng cố chấp với chuyện kết thân với cái miệng này của nàng. Đã như vậy rồi, sao còn bỏ qua được? Liếm khóe miệng nàng mấy cái, lưỡi liến cạy môi đi vào thăm dò, cuốn lấy nửa viên mật hạnh nàng ngậm nuốt vào bụng, lại cuốn lấy môi lưỡi nàng lần nữa không chịu buông. Miệng hai người mớm nước miếng, hơi thở đắng ngọt mờ mịt, thật sự là tư vị mất hồn của nụ hôn triền miên.

Bạch Quân bị đuổi ra ngoài đợi đã lâu, không nghe thấy bên trong gọi, lại còn nghe được mấy tiếng vang khả nghi truyền ra. Lúc trước ở Vương phủ nàng cũng trải qua mấy lần rồi, đương nhiên hiểu là vì sao. Giờ đã có kinh nghiệm, không còn luống cuống như mấy lần đầu tiên nữa. Chỉ coi nơi này là khách điểm, tuy là phòng hảo hạng thanh u (đẹp và tĩnh mịch) nhất, mà để tránh ảnh hưởng đến Thế tử phi, mấy gian phòng bên cạnh cũng đều trống không, nhưng dù sao cũng là bên ngoài, không dám chậm trễ, mình thì đứng hơi xa coi chừng. Đợi một lát, chợt nhìn thấy Phùng Thanh tới đây, vội nghênh đón.

Phùng Thanh dừng lại, nói: “Tin tức của Huyện lệnh bản địa rất nhanh, sáng sớm đã dẫn đoàn bộ lão thân hào nông thôn tới đây thỉnh an Thế tử, đều đã chờ ở khách điểm rồi, ta đuổi không đi, lúc này mới tới báo lên.”

Bạch Quân do dự, đến cửa, sáng sớm ho một tiếng, đem câu mà Phùng Thanh nói lớn lặp lại một lần nữa.

Bên trong trên giường, áo lưới đã cởi, váy ngắn cũng đã thoát ra một nửa, Hoắc Thế Quân không chút mệt mỏi, vén cao váy áo mình, đưa nơi động tình dữ tợn thoát ra ngoài, bắt lấy tay Thiện Thủy muốn dẫn tới nơi kia, chạm xoa.

Đây cũng là lần đầu gặp rồi.

Thanh thiên ban ngày ban mặt, Thiện Thủy chỉ nhìn sang, nhìn ánh sáng mờ nhạt hơn lúc trước dường như càng trắng tuột tàn nhẫn hơn, da mặt hấn lại dày không hề tránh ý xấu, nhất thời mặt đỏ tới mang tai, nhắm mắt lại vùi mặt ở trong gối không nhìn nữa, siết chặt tay liễu mạng không chịu bị điều khiển, nam nhân vừa dụ dỗ vừa vội vã, hai người đang giằng co, ngoài cửa chợt truyền đến âm thanh, Thiện Thủy thở phào nhẹ nhõm, vội lộ ra nửa mặt, mở mắt ra nhỏ giọng giục: “Nhanh đi đi!”

“Không gấp!” Hoắc Thế Quân thuận miệng nói một câu. Thừa dịp nàng nói chuyện phân tâm, cuối cùng bắt lấy tay nàng đè mạng lên, tiện thể nắn cọ mấy cái, lúc này mới thở ra thật dài.

Tim Thiện Thủy đập thành thịch, ngón tay cổ hết sức chạm vào cái chủng loại kia... Cảm giác nóng cháy khác thường, thở hổn hển nói: “Lời của Huyện lệnh, chàng không nghe thấy cũng không sao, nhưng vẫn còn bộ lão thân hào nông thôn. Những người kia đều là dân chúng bình thường, cũng là con dân Hoắc gia chàng. Nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền. Họ có lòng tốt lạ, nếu chàng không gấp, quá là không hợp lòng người. Trong miệng người ta không dám nói, nhưng trong lòng sẽ nghĩ sao? Vả lại chàng ở bên ngoài, mỗi lời nói mỗi hành động, đều không thể hành động tùy ý, bởi vì phong thái đại diện hoàng gia.”

Hoắc Thế Quân bị nàng nói đến đau đầu, cau mày cắt lời nói: “Chỉ có nàng nói nhiều, lắm lời!”

Miệng hấn dù nói nhiều, động tác tay lại ngừng, vẫn chưa chịu đứng dậy, mặt hấn lại khó chịu. Thiện Thủy thở than, không thể làm gì khác hơn là tiến tới bên tai hấn tiếp tục dụ dỗ: “Chàng mau đi đi! Đợi buổi tối. Buổi tối ta liền theo chàng, tùy chàng thế nào.”

Hoắc Thế Quân được tốt, mới miễn cưỡng buông tay nàng ra, giữ chặt ra bao lấy người nàng, mình thì lật người chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn, lại liếc mắt nhìn, thấy nàng núp trong chăn chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, trên má còn đỏ ửng, một đôi mắt mở tròn xoe đang nhìn mình, như còn có cả sự đề phòng. Cố đè xuống trong lòng ý muốn bỏ qua suy nghĩ của nàng, đến bên cạnh bàn uống nửa bình trà nguội, tinh thần ổn định lại, cúi đầu thấy không khác gì, lúc này mới mở cửa đi.

Huyện lệnh bản địa vốn đã sớm nghe nói qua về tiếng xấu của Thế tử phủ Vĩnh Định Vương, lần này hấn tới, không dám không đến bái kiến. Giờ gặp được người thật, thấy hấn dù trẻ tuổi anh thẳng, chỉ là gương mặt không cười, nhìn từ xa đến gần nhìn trước nhìn sau, thấy thế nào cả người cũng lộ ra khí lạnh, ban đầu nghĩ tâm leo lên ngay lập tức sẽ bị tưới sạch sẽ. Buổi trưa thiết yến ở Tề Phúc lâu tốt nhất bản huyện, một đoàn trên mặt dù cười theo, nhưng trong lòng cũng có mấy phần run nơm nớp. Về phần Hoắc Thế Quân, hấn nhìn gì nghe gì, trong lòng đều chỉ nhớ đến câu đồng ý của nữ nhân kia lúc sáng sớm, sao còn có tâm trạng mà đi ứng phó với người khác? Hấn không được lập tức chạy về mới phải. Khách và chủ ngậm hỉu lẫn nhau, cho nên buổi tiệc này nhanh chưa từng có, rượu không qua ba tuần đã kết thúc qua loa, Hoắc Thế Quân lập tức chạy về khách điểm, lúc này mới quá trưa không được bao lâu.

Hôm nay cơ thể Thiện Thủy đã thoải mái hơn mấy ngày trước rất nhiều, buổi sáng Hoắc Thế Quân đi xong, nàng lại nằm trong chốc lát, thấy chán, liền đứng dậy mặc quần áo tử tế xuống đất chạy hết mấy vòng.

Quá bữa cơm trưa mở cửa sổ phía nam ra, thấy ánh nắng ban mai chiếu vào, ấm áp vui vẻ, liền cùng Bạch Quân Vũ Tình ngồi xuống, vừa phơi nắng nói xấu mấy câu, vừa nhìn hai nàng thiêu thừa may vá. Không nghĩ tới trong chốc lát, Hoắc Thế Quân đã trở về. Bạch Quân thức thời, hầu hạ nước trà xong, lập tức liền cùng Vũ Tình lui ra ngoài, nhường ra.

Hoắc Thế Quân đóng cửa sổ, không nói hai lời ôm Thiện Thủy lên giường. Thiện Thủy biết lúc này không trốn được nữa rồi, ban ngày chỉ có thể do hăn, chỉ muốn hăn dừng quá tàn nhẫn mới tốt. Ôm ở rất nhanh quần áo đã rơi xuống đất, vừa thở dốc thì không ngờ ngoài cửa có tiếng Bạch Quân kêu: “Thế tử, có người tìm gấp!”

Hoắc Thế Quân bị kim hãm, từ trên cổ dưới thân dương chỉ như ngọc bỗng nhiên ngắc đầu, hướng ra ngoài tức giận nói: “Nói ta có chuyện quan trọng! Thiên Vương lão tử tới cũng không tiếp!”

Tiếng Bạch Quân do dự, giọng đề thấp xuống, trở nên cẩn thận: “Là Thị Vệ Trưởng tới. Nói có chuyện gấp.”

Thị Vệ Trưởng chính là Hoắc Vân Thần.

Hoắc Thế Quân ngẩn ra, liếc mắt nhìn nhau với Thiện Thủy, nhỏ giọng nói: “Nàng chờ ta trở lại.” Dứt lời vội vàng buông nàng ra, mở cửa đi rất nhanh.

Thiện Thủy vội nhấc quần áo lộn xộn mặc lại, đứng dậy đến trước gương sửa lại tóc mai, gọi Bạch Quân đi vào, hỏi: “Không phải hăn chờ ở trước sao? Sao đột nhiên lại tới?”

Bạch Quân mới vừa bị Hoắc Thế Quân tức giận dọa cho sợ, lúc này vẫn còn hơi hoảng hồn, thấp thỏm nói: “Em cũng không biết, chỉ nghe nói có chuyện hết sức khẩn cấp, không dám chậm trễ. Nên mới tới gọi.”

Thiện Thủy ồ một tiếng, cũng không hỏi nhiều nữa. Ngồi chốc lát, lại cảm thấy hơi mệt, liền về giường mặc nguyên quần áo nhắm mắt chợp mắt. Một lát sau, liền nghe thấy tiếng bước chân của Hoắc Thế Quân, đột nhiên mở mắt ra, thấy hăn đã bước lớn tới chỗ mình, đến trước giường ngồi xuống, khẽ nhú mày, bộ dáng cứ như muốn nói lại thôi.

Thiện Thủy nói: “Chàng có chuyện, nói thẳng là được.”

Hoắc Thế Quân liếc nhìn nàng, lúc này mới nói: “Bên phủ Hưng Khánh có tin, nói do mũi tên mà hai đại bộ tộc nổi lên đấu nhau, liên lụy đến không ít người, chuyện âm ỹ hơi lớn.”

Phủ Hưng Khánh tiếp giáp Tây Khương, nơi dị tộc ở lẫn với nhau, ba mũi tên này đều là do thế lực lớn nhất của hai bộ tộc, giữa Đại Nguyên và Tây Khương. Trăm năm trước từng thuộc về Tây Khương, sau không chịu bị cai quản, trước sau thoát ra tự lập, hơn hai mươi năm trước, bị Tây Khương xuất binh chinh phạt. Mỗi hờ rảnh lạnh, Đại Nguyên đương nhiên sẽ không ngồi xem mặc kệ. Khi ấy Cảnh Hữu Đế ngự giá thân chinh, đánh lui Tây Khương xâm lược, thủ lĩnh hai bộ tộc cũng bị Cảnh Hữu Đế bắt, số ba mũi tên vương cùng đều từ vương, từ đó quy về bản đồ Đại Nguyên, nhưng lập trường vẫn đứng đưa không chắc. Lưu Cửu Đức dẫn phủ Hưng Khánh nhiều năm qua âm thầm nâng đỡ ba mũi tên, cũng vì bị chèn ép. Hai bộ tộc vẫn cần, chỉ ngại vì Đại Nguyên, không dám tranh đấu bên ngoài mà thôi. Giờ Lưu Cửu Đức đã sụp đổ, phủ Hưng Khánh quần long vô thủ (như rắn mất đầu), lòng đã sớm căm giận quân lính cũng lập tức sinh sự, tuyên bố không chịu sự cai quản của Đại Nguyên. Một lúc trước báo về tình hình hai đại bộ tộc nổi lên tranh giành nhau, chết không dưới ngàn người, thậm chí lan đến phủ đô Phụng Tường Vệ gần phủ Hưng Khánh, dân lưu lạc nhân cơ hội sinh loạn, cướp bóc ngoài đường phố. Dân chúng người người biến sắc, nhà nhà đóng cửa không ra ngoài, giá cả thị trường khó khăn. Tổng Hành vô lực khống chế cục diện, lại không đợi được Hoắc Thế Quân, lúc này mới phái người đi truyền tin chi viện. Sau khi Hoắc Thế Quân rời đi đêm đó, sáng sớm hôm sau, Hoắc Vân Thần đứng lúc nhận được tin, lòng như lửa đốt cũng quay lại đuổi theo.

Thiện Thủy chưa từng nghe qua hai bộ tộc này, với thế cục bên kia cũng là hai mắt đen thui, chỉ là thấy vẻ mặt hăn nặng nề, chắc là chuyện lớn. Vội ngồi dậy nói: “Vậy chàng đi nhanh đi, không cần để ý đến ta.”

Hoắc Thế Quân liếc nhìn nàng, nói: “Cũng được. Ta để Vân Thần lại. Chờ nàng dưỡng thân tốt, hăn lại từ từ hộ tống nàng đi.” Thấy nàng gật đầu, nhắc bả vai lên, như muốn đứng dậy đưa tiễn, đưa tay ấn nàng xuống, nói: “Không cần nàng tiễn. Nhớ phải ăn nhiều cơm. Giờ ta đi luôn.” Dứt lời cúi người xuống, vội hôn trán nàng một cái, lại nhìn nàng, đứng dậy liền đi ra ngoài.

Thiện Thủy đưa mắt nhìn bóng lưng hần vội vã rời đi, đưa tay sờ môi vẫn còn cảm giác hần ép xuống, chợt sinh ra một loại cảm giác: hần trừ yêu miệng mình, chỗ thích hôn thứ hai chính là trán rồi.

~~Sau khi Hoắc Thế Quân rời đi, Thiện Thủy lại nghỉ ngơi hai ngày, sau đó được Hoắc Vân Thần cùng một đội thân binh hộ tống, tiếp tục đến phủ Hưng Khánh. Chắc là nghe theo lệnh của Hoắc Thế Quân, Hoắc Vân Thần không gấp rút lên đường, ngày đi đêm nghỉ mà thôi. Đi về phía Tây, đập vào mắt cảnh sắc càng khác xa. Người ở dọc đường ít dần, khắp nơi lau sậy cỏ dại, chỉ có cát vàng, áng mây như bông vải trắng ở phía chân trời xanh, thỉnh thoảng có đàn chim nhạn vỗ cánh bay về phía nam.

Thiện Thủy lúc đầu còn có cảm giác mới mẻ, rất nhanh đã thấy chán. Càng đi phía Tây, càng nhớ về cha mẹ. Có lúc nửa đêm tỉnh lại, lại có một cảm giác mờ mịt không biết người ở chỗ nào không nơi nương tựa, tiếp theo là khó ngủ cả đêm, u sầu trong lòng mãi không tản đi. Buồn nhiều, lại nhớ tới Hoắc Thế Quân thì liền thay đổi căn răng nghiêng lợi tức giận bất bình. Chỉ cảm thấy đều chỉ vì hần, mình mới phải miễn cưỡng lên đường xa xứ thế này. Cứ hành tẩu liên tục như vậy, đến cuối tháng mười, người ở lại dần dần đông đúc, biết cuối cùng đã vào cảnh giới phủ Hưng Khánh.

Lúc này ở trong Lạc Kinh, ban ngày mặc áo tay nách rộng là được, còn nơi này, trên người Thiện Thủy đã quần áo choàng da. Ban ngày ngồi lâu trong xe ít hoạt động, buổi tối trong phòng là lò sưởi, tay chân vẫn còn lạnh cóng. Hôm nay lại xuất phát, nghe Hoắc Vân Thần nói, chỉ còn cách Phượng Tường Vệ mấy trăm dặm nữa, hai ba ngày nữa là đến nơi, tâm trạng buồn bực đã lâu cuối cùng cũng hơi tốt lên. Không chỉ có nàng, cả Bạch Quân với Vũ Tình trên mặt đều cười. Thiện Thủy gọi hần chỉ để ý lên đường gấp, trong lòng thật hận không thể tới nơi ngay lập tức, làm nàng bò xuống ngồi chỗ này như muốn nôn

40. Chương 40

Edit : mèo mỗ

Beta : Socfsk

Hoắc Vân Thần là gia thần trong Vương phủ, nhậm chức Thị Vệ Trưởng, trung thành với Hoắc Thế Quân đương nhiên không cần nói nên lời, là vệ sĩ cận thân thời khắc mấu chốt cần phải hi sinh tính mạng bảo vệ chủ nhân. Thật ra thì so với việc hộ tống Thế tử phi lên đường lật vật này mà tính, đương nhiên hần hy vọng có thể chiến đấu anh dũng cùng Hoắc Thế Quân ở phía trước. Nhưng thương mệnh không thể trái. Hơn nữa hần cũng nhìn ra bao nhiêu, chủ thượng của hần có gì đó không giống bình thường với vị Thế tử phi này. Cho nên dù trong lòng rất sốt ruột, hần không được vùng vẫy thúc ngựa đến sớm, bước đi không dám nhanh hơn, bởi vì Thế tử phi trước khi đi đã dặn, mọi việc lấy phải để Thế tử phi hợp ý làm chuẩn. Cuối cùng nhịn đến giờ, Thế tử phi cũng lên tiếng, đương nhiên hần tuân lệnh, ngày đó liền tăng tốc lên đường. Đến giữa trưa ngày thứ hai, cách Phượng Tường Vệ không hơn trăm dặm đường, đang muốn dừng lại nghỉ chân, đến sầm tối trên quan đạo xa xa trước mặt một đội người ngựa chạy tới, vó ngựa tung bay, bụi vàng bay đầy trời.

Hoắc Vân Thần nhìn ra xa, nhận ra đội quân Vũ Bình ở phủ Hưng Khánh, cũng không quan tâm. Vì mấy ngày nay đến gần Phượng Tường Vệ thì hần đã có cơ hội đếm số lượng vén đầy. Hỏi thăm được Hoắc Thế Quân đã dẹp được nội chiến của hai đại bộ tộc, tình hình nơi đây dần dần ổn định. Những tiểu đội Vũ Bình này tuần tra xung quang, hay là phụng mệnh thanh tước một lúc trước hậu nhân vì sinh ra nhiều trộm quá. Nhưng mà, đến khi đội người ngựa kia nhanh như điện chớp đến gần thêm nữa chút thì Hoắc Vân Thần hơi ngăn người giữa đội ngũ, lại có một thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, cười một con tuần mã đỏ thắm đi qua, có phần dễ nhìn.

Thiếu nữ này rất xinh đẹp. Trang phục riêng của bộ tộc. Mái tóc dày dài đen nhánh tết lại rất tỉ mỉ, rủ xuống tới dưới hông. Trên đầu đội một vòng hoa nụ sen nhiều màu, xuyên dọc theo vòng tiếp theo là hạt lưu ly. Người mặc trường bào gấm Khổng Trắc xanh da trời, đường viền cổ áo thêu hoa cẩm tú vàng, ngang hông thắt dải khăn tím thanh thoát, chuỗi ngọc Lưu Tô rủ xuống thật dài, đôi giày da dê màu đen dưới

chân đạp, kết hợp với làn da hơi nâu khỏe mạnh của nàng – cả người rực rỡ tựa như ánh mặt trời, chắc đủ để hấp dẫn ánh mắt của tất cả nam nhân.

Một đội người ngựa kia nhanh chóng đến gần, quan quân dẫn đầu thấy Hoắc Vân Thần, hỏi rõ thân phận, lập tức lặn xuống Mã Lai đứng sang một bên.

Hoắc Vân Thần liếc mắt nhìn thiếu nữ giữa đội kỵ mã kia, hỏi quan quân thân phận nàng. Quan quân quay đầu lại liếc mắt nhìn, nói: “Nàng là nữ nhi của Ba Thi Vương công chúa Lam Trân Châu, chúng ta phụng mệnh Hoắc đại nhân, bảo vệ nàng.”

Dù giọng sĩ quan kia không cao, nhưng Thiện Thủy ngồi trong xe vẫn nghe rõ. Không nén được lòng hiếu kỳ, thoáng vén rèm nhìn đi ra ngoài. Nhìn thấy vị công chúa kia đã tung người xuống ngựa, đi tới xe ngựa của mình. Chuỗi ngọc Lưu ly trên đầu rung rung theo bước chân nàng, phát sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời.

Lam Trân Châu không nhìn bất cứ ai, trực tiếp đến trước xe ngựa của Thiện Thủy, không cần người đỡ, tự mình đi lên, bị Hoắc Vân Thần lấy võ đao ngăn lại, cung kính nói: “Xe Thế tử phi, người không liên quan chớ quấy rầy.”

Lam Trân Châu liếc hần một cái, không vui nói: “Ta biết Thế tử phi ở trong. Ta đến đây, chính là để nghênh đón nàng!” Tiếng Hán của nàng hết sức lưu loát.

Hoắc Vân Thần không động, giọng trở nên lạnh nhạt: “Không có lệnh của Thế tử, ai cũng không thể vào trong chiếc xe ngựa này.”

Mặt Lam Trân Châu có vẻ giận dữ, vung roi ngựa trên tay xuống đầu Hoắc Vân Thần, bị hần cuốn lấy roi, thấy giữ lại không động đậy, ngẩng đầu ngạo nghễ nói: “Ta là trác Thế tử phi! Ta tới nghênh đón tỷ tỷ của ta. Người là ai, có thể quản được sao?”

Hoắc Vân Thần vẫn kinh ngạc, nghe trong xe đã có giọng nói: “Gọi nàng lên đây đi.” Do dự, cuối cùng từ từ buông lỏng tay ra.

Lam Trân Châu hừ một tiếng, nhanh nhẹn leo lên xe ngựa, chui vào.

Khoảng cách người thiếu nữ này gần xuất hiện trước mặt Thiện Thủy thì hai mắt Thiện Thủy tỏa sáng. Nàng đẹp theo kiểu khỏe đẹp thướt tha, các cô gái được nuôi lớn ở Lạc Kinh, thấy những thứ chưa hề thấy, rất có phong tình nơi đất khách.

Lam Trân Châu lập tức lên xe, cũng không chờ Thiện Thủy nói, mình liền ngồi vào một bên người nàng, nhìn nàng chăm chăm. Chợt, đôi môi đỏ mọng đầy đặn mở ra cười, lộ ra hai hàng răng đều như hạt bắp ngô trắng toát, cười khanh khách nói: “Tỷ tỷ, Lam Trân Châu là tên tiếng Hán của ta, ta còn có một tên là In Na. Mẫu thân ta là người Hán, cho nên ta sẽ nói tiếng Hán.”

Thiện Thủy từ lúc nghe nàng bắt đầu mở miệng nói câu đầu tiên, thật ra thì đã hơi bối rối – nàng là nữ nhi Ba Thi Vương, lại tự xưng là trác phi của Hoắc Thế Quân. Trước chưa từng nghe người ta nói hần có một vị như vậy ở phủ Hưng Khánh, như vậy chắc chắn chỉ có thể là, khi Thế tử phi này là nàng vẫn còn ở trên đường trình diện tiết mục chạy theo chồng, trượng phu của nàng lại hoa đào cuốn cuộn, thu vị công chúa này. Dù sao, trác phi không phải là chính thê. Nếu như hần thích trúng vị thiếu nữ dị tộc này, cũng không phải là chuyện lớn gì, sau này hồi kinh rồi, phủ Tông Nhân ghi sổ một cái là được.

Thiện Thủy thấy có hơi thái quá. Nhưng vừa nghĩ tiếp, cũng không phải là không có khả năng. Cho nên dứt khoát túm lấy nàng để hỏi cho rõ ràng – mở ra chuyện như vậy, coi như nàng không có cảm giác gì với trượng phu, nhưng hỏi rõ hơn, vẫn nên làm.

Lam Trân Châu đương nhiên rất thông thả, hễ hỏi thì đáp, không hỏi nàng cũng tự động sẽ nói rõ, xe ngựa chưa đi xa, Thiện Thủy cũng đã biết tiền nhân hậu quả.

Một tháng trước, Hoắc Thế Quân chạy tới Phượng Tường Vệ tiếp nhận phủ Hưng Khánh, rất nhanh bị cuốn vào phân tranh giữa hai bộ tộc, bước đầu khống chế được thế cục nơi ấy. Ba Thi vẫn thân thiết với Đại Nguyên hơn chút. nửa tháng trước, lão Vương trong bộ tộc Ba Thi mở tiệc mời Hoắc Thế Quân. Lam Trân Châu diễn múa góp vui, đẹp đến mức là tất cả đều choáng váng. Nàng với Thế tử Đại Nguyên trẻ tuổi càng thêm nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu), mà lão Vương cho nữ nhi diễn múa, trong lòng thật ra

cũng có ý lôi kéo. Biết vị Thế tử này đã có chính phi, đợi nữ nhi múa xong, liền tiện như nửa đùa nửa thật biểu đạt ý kết thân, bày tỏ muốn với cao, gả con gái hần làm trắc phi. Hoắc Thế Quân lúc ấy cũng không cự tuyệt, chỉ nói mình mới tới nơi đây, mọi chuyện chưa thể tự ra mặt được, nghỉ ngơi xong, cũng không dám thờ ơ với ý tốt của Ba Thi, trước phải tấu tới ngự tiền, tuân thánh ý mà đi.

Đáp lời lại như vậy, thật ra chẳng những là đồng ý, hơn nữa còn tặng cho Ba Thi Vương thể diện rất lớn. Trên dưới bộ tộc Ba Thi vui mừng, Lam Trân Châu càng thêm vui sướng, dù chưa lấy được chỉ hôn, nhưng đã chạy khắp nơi tự mình là trắc Thế tử phi rồi. Thiếu nữ hoài xuân, tâm tư khó tránh phơi phới. Hoắc Thế Quân rời đi chưa được mấy ngày, nàng đã trực tiếp chạy đến Phượng Tường Vệ tìm hần, sống chết không muốn về, cuối cùng được Hoắc Thế Quân sắp xếp ở tạm trong dịch quán, sai một đội vệ binh bảo vệ.

“Tỷ tỷ, lúc trước ta đến phủ đệ Tiết độ sứ thì nghe nô tài nơi đó nói, tỷ tỷ sắp tới nơi rồi. Trong lòng ta hận không được nhìn thấy tỷ tỷ sớm hơn một ngày, lúc này mới ra khỏi thành nghênh đón. Không ngờ vận khí tốt, quả nhiên ta đã gặp được tỷ. Tỷ tỷ, tỷ thật đẹp, không trách được có thể làm chính phi của Thế tử!”

Lam Trân Châu cười đến tâm không có lòng dạ gì, vẻ mặt ngây thơ.

Thiện Thủy cười như không cười, rảnh rang hỏi một câu: “Hoắc Thế Quân tốt như vậy sao? Muội mới nhìn một lần đã thích chàng?”

Lam Trân Châu nghiêm túc nói: “Chàng rất tốt. Lần đầu tiên ta thấy chàng, liền muốn gả cho chàng!”

Thiện Thủy đột nhiên im lặng. Một hồi lâu, cuối cùng không nhịn được, vẫn nói một câu: “Muội vừa trẻ vừa xinh đẹp, sao lại cam tâm tình nguyện làm trắc phi của hần?”

Lam Trân Châu ngạc nhiên liếc nàng một cái, lúc này mới lơ đãng nói: “Thế này đã là gì? Phụ vương ta ngoài Đại phi ra, còn có mười hai nữ nhân. Nương ta xếp thứ ba, cũng là nữ nhân ông thích nhất.”

Thiện Thủy ngậm miệng.

Hoắc Thế Quân thật sự đã chuẩn bị nạp vị công chúa Ba Thi này rồi, Thiện Thủy hoàn toàn có thể chắc chắn được điều này. Bằng không lấy tính cách của hần, coi như Lam Trân Châu đã chạy tới dây dưa, hần cũng sẽ không để nàng ở lại, càng sẽ không sai binh lính bảo vệ.

Về phần hần tại sao muốn cưới nàng ta, càng rõ lý do rồi, cho dù nàng là một kẻ ngốc cũng có thể nghĩ ra. Ba Thi ở giữa Đại Nguyên và Tây Khương, vị trí vô cùng nhạy cảm. Hần mới đến, mặc dù có dựa vào võ lực, nhưng lúc này trên đất mênh mông rộng lớn rắc rối phức tạp này đoàn kết lại tung hoành ngang dọc, không phải chỉ dựa vào thủ đoạn sát máu là có thể giải quyết được. Có Ba Thi Vương tự động lấy lòng, sao hần lại từ chối? Tạm thời nói đến Lam Trân Châu, người cũng như tên này. Coi như nàng ta không phải là mỹ nhân, Hoắc Thế Quân cũng không có lý do gì mà cự tuyệt việc kết thân này. Chẳng qua là trong hậu viện nhiều nữ nhân đã, với hần mà nói, dễ dàng tựa như ăn cơm uống nước vậy.

Ngay một lúc trước, khi Thiện Thủy nghĩ đến Hoắc Thế Quân, còn là đầy bụng oán niệm, thậm chí chuẩn bị chờ gặp mặt, chuyện thứ nhất chính là hung hăng cắn hần một cái thật mạnh, để cho hần biết đoạn đường này nàng ôm tâm trạng thế nào để tới đây được. Nhưng giờ, nàng chỉ muốn cười khẩy, cảm giác Tiết Thiện Thủy nàng bị coi thường rồi.

Hần cưới Lam Trân Châu, chưa chắc là thích nàng ta bao nhiêu. Nàng hoàn toàn có thể hiểu, cũng có thể chấp nhận. Dù sao khi mới bắt đầu, nàng đã chuẩn bị sẵn sàng khi có chuyện thế này. Chỉ không ngờ ngày này lại đến nhanh như vậy thôi.

“Muội cố ý ra khỏi thành ngăn ta, còn có lời khác nữa, cứ nói thẳng đi.”

Thiện Thủy nhìn thiếu nữ bên cạnh, thông thả ung dung nói.

Lam Trân Châu xấu hổ nói: “Tỷ tỷ, ta đến Phượng Tường Vệ, chàng để ta trong dịch quán xong, ta không còn nhìn thấy chàng nữa. Ta không muốn ở dịch quán, ta muốn đến ở phủ đệ Tiết độ sứ với tỷ.”

“Được.” Thiện Thủy khẽ mỉm cười, cả người thả lỏng tựa vào vách gỗ xe ngựa sau lưng, “Chỉ là, tính khí người này, ta cũng hiểu rõ hơn muội một chút. Vào thành rồi, muội cứ về dịch quán trước. Ta gặp

chàng, nói với chàng một tiếng. Nếu chàng đồng ý, ta tự mình đi đón muội. Nếu chàng không đồng ý, ta vẫn sẽ khuyen chàng. Dù sao, sớm muộn đều là người một nhà.”

Lông mi dày của Lam Trân Châu nháy mấy cái, cuối cùng cười hì hì, nói: “Tỷ tỷ, tỷ thật tốt!”

Đội người ngựa này, ngay đêm đó không ngừng chân nghỉ. Hoắc Vân Thần theo phân phó của Thiện Thủy, đi liên tục, cuối cùng đến nửa đêm, dừng trước cửa chính Phượng Tường Vệ phủ đệ Tiết độ sứ.

Đêm sương lạnh lẽo, Thiện Thủy xuống xe ngựa, miệng khô hít không khí xa lạ mà lạnh lẽo, rung cả mình chạy từ trong ra ngoài. Khẽ quần chặt áo lông cừu trên người, ngửa đầu nhìn hai lồng đèn treo cao trước cửa lớn đục đẽa trong gió rét, trước bậc thềm rọi xuống một bóng dáng so le.

Cuộc sống mới của nàng, sắp bắt đầu đây.....

41. Chương 41

Edit : mèo mỗ

Beta: Socfsk

Tiết độ sứ tiền nhiệm Lưu Cửu Đức là một người rất biết hưởng thụ cuộc sống. Mặc dù đang biên cương, hấn vẫn có một tòa phủ đệ Tiết độ sứ được xây trong nhiều năm, có mấy phần thanh nhã rất giống lâm viên Giang Nam. Nhà chính đã dọn xong từ lâu, người làm bên trong cũng đã đủ, mở cửa thấy hấn là đã chờ Thế tử phi đến từ lâu, cả nhà hầu như kinh động, cũng không tốn thời gian lâu, Thiện Thủy thu xếp nhóm lửa trong phòng lên.

Hoắc Thế Quân không ở đây, hỏi hạ nhân trong phủ cũng không ai biết, chỉ nói đã bảy tám ngày nay không thấy hấn trở lại. Hoắc Vân Thần ngày hôm sau đã đến doanh trại bảo vệ rồi, cũng không biết hành tung của Tiết độ sứ.

Phủ Hưng Khánh rất rộng lớn, đi từ cửa Thiên Môn phía đông đến ranh giới lãnh thổ của bộ tộc bản địa đầu phía Tây, dùng một con ngựa tốt cả đi lẫn về cũng mất gần nửa tháng. Hoắc Thế Quân không nói cho người khác biết về hành tung của mình, Hoắc Vân Thần không thể làm gì khác là bỏ ý nghĩ đi tìm, trở lại bẩm báo với Thiện Thủy. Nàng nghe thấy, vẻ mặt lạnh lùng, cũng không hỏi nhiều, thay đổi thái độ thân thiện trên đường đi, trong lòng cảm thấy lo lắng. Thật sự là mấy ngày nay, hấn mơ hồ có cảm giác —— nếu Thế tử phi không vui, Thế tử cũng không vui, Thế tử không vui, thì người bên cạnh bọn họ càng đừng nghĩ đến hai chữ thoải mái.

Phượng Tường Vệ có trọng binh canh giữ, đã sớm trật tự ngăn nắp, cuộc sống người dân cũng đã yên ổn lại. Chỉ là mâu thuẫn dân tộc nơi này từ xưa đến nay, quan viên tốt xấu lẫn lộn. Trước khi giao Thế tử phi cho Thế tử, mặc dù đã vào phủ đệ Tiết độ sứ, Hoắc Vân Thần cũng không dám nghỉ ngơi, mình dẫn theo thân binh đóng quân liên tục. Mãi cho đến gần tối ngày thứ ba, cuối cùng mới đợi được Hoắc Thế Quân trở lại. Lúc ấy thời tiết đang xấu, từ sáng sớm, đã rơi xuống trận tuyết đầu tiên của mùa đông nơi này.

Hoắc Thế Quân chắc đã biết tin đoàn người bọn họ từ người gác cổng, vội vã đạp tuyết mà vào, ủng da dài từ đầu gối đến sâu gần cổ chân giẫm trong tuyết, kéo kẹt để lại một chuỗi dấu chân dài trên tuyết, đến trước mái hiên, Hoắc Vân Thần đã nghênh đón.

“Đến rồi?”

Hoắc Thế Quân dừng bước lại, hỏi Hoắc Vân Thần một câu.

Vài hạt tuyết trắng tinh còn đang dính trên lông mày và lông mi hấn. So với lúc trước, người có vẻ gầy và đen hơn, mắt cũng sáng ngời, hơn nữa nhìn qua, tinh thần rất tốt.

Hoắc Vân Thần lên tiếng: “Nhờ có may mắn, Thế tử phi đã đến từ ba ngày trước.”

Trên mặt Hoắc Thế Quân hơi lộ ra nụ cười, nói: “Ta nên về sớm.” Vừa nói chuyện vừa lấy nón che tuyết trên đầu ra, kể cả roi ngựa trên tay cũng ném luôn cho gã sai vặt bên cạnh.

Hoắc Vân Thần đang muốn nói cho hắn biết chuyện Lam Trần Châu mấy ngày trước, đang lúc do dự, người kia đã bước tới nhà chính. Nhìn bóng áo lông cừu trắng như tuyết vừa đảo mắt đã biến mất ở lối rẽ hành lang, hắn ngậy người, cuối cùng hơi chán nản cúi đầu.

~~Vũ Tình ra sức dậm chân ở cửa ra vào, giẫm chân lên đầu chân còn in trên nền tuyết từ phòng bếp đến đây, nhận lấy hộp thức ăn trên tay tiểu nha đầu sau lưng, đẩy rèm cửa nhưng rất dày ra. Mới vừa đi vào, một luồng hơi ấm đã vỗ vào mặt. Vòng qua tấm gỗ lăm khắc ngà voi hoa mai Lăng Hàn sáu cánh bé trang trí, đặt hộp đựng thức ăn trong tay lên bàn khảm trai vân chân răng nhỏ, tay đông cứng lại, miệng ai oán nói: “Thời tiết quái đản. Mới cuối tháng mười, tuyết đã rơi như vậy, sau này sao chịu được qua ngày!”

Thiện Thủy đang nằm nghiên trên sạp mi nhân trải da tấm hổ trắng lớn đọc sách, nghe nàng oán giận, quay đầu cười nói: “Bảo em không cần phải đi, em lại không nghe.”

Bạch Quân đang ngồi buồn thiu ủ tay ở cái lò hương khảm Hồng Thạch, bên trong rắc bột bạc hà tinh người, nghe vậy liền nói: “Ngày trước ta thường hâm mộ người có tài nấu ăn, hôm nay lại không thấy ngon rồi. Hình như trời lạnh giá đất đóng băng thế này, ta chỉ chờ ăn sẵn.”

Vũ Tình nói: “Được! Người trong phòng bếp tay chân vụng về, đưa món này món nọ lên sao vào miệng được? Tiểu thư mới đến, ta sợ tiểu thư ăn không quen, lúc này mới tự mình đi làm, cũng không phải là nuôi miệng người!”

Bạch Quân nói: “Được rồi được rồi, thì mồm miệng người sắc sảo. Người vất vả, đi nghỉ nhanh đi, ta đi dọn cơm. Chỉ là nghe quản sự nói, đã theo lời Thế tử đi đón đầu bếp mới, hẳn là ít ngày nữa sẽ đến thôi.” Nói xong, đẩy nắp lò lên, phải sạch tay, đi dọn cơm canh.

Vũ Tình liếc nhìn bốn vách phòng, cười hì hì nói: “Chẳng qua nói tới đây, Thế tử rất để ý tiểu thư nhà chúng ta. Ta nghe nhà đầu Nha Nhi nhóm lửa nói, phòng này trước đây là phòng ái thiếp Lưu Cửu Đức ở, sắp xếp đương nhiên là rất tốt. Chỉ là tiểu thư chưa tới, Thế tử liền sai mang tất cả đồ trong phòng đi, đến cả lư hương cũng không giữ lại, tất cả đổi hết sang đồ mới. Còn nữa, thật ra đồ Lưu Cửu Đức kia cũng không phải là người tốt. Thiếp bé gì đấy cũng dâng lên nhà chính, trách không được cuối cùng cũng xuống dốc.”

Thiện Thủy bỏ sách trên tay xuống, đứng dậy đi đôi giày nhung gót mềm vào, nói: “Cái tốt xấu này nọ gì, nam nhân không thích điều này. Hiền thê mỹ thiếp, trái ôm phải ấp, cuộc sống như thế mới sung sướng.”

Vũ Tình còn muốn nói nữa, tay áo chợt bị Bạch Quân ở cạnh kéo, nhìn theo ánh mắt nàng, thấy trên mặt Thiện Thủy đã không còn nụ cười lúc đầu, bỗng nhiên hiểu ra, vội thu miệng, nói: “Tiểu thư mau tới nếm thử canh gà rừng Tử Tham này đi. Chỗ này mặc dù kém hơn Kinh Thành, nhưng tìm ít thức ăn cũng không khó đâu.”

Đang nói chuyện, chợt nghe bên ngoài rèm cửa vang lên tiếng bước chân, một hơi khí lạnh tràn vào, chui thẳng vào gáy người, Vũ Tình sợ run cả người, giương mắt nhìn, thấy Hoắc Thế Quân đi vào.

“Dọn cơm rồi hả? Đúng lúc ta vẫn chưa ăn.”

Hoắc Thế Quân đứng ở cửa, miệng nói một câu, mắt đã rơi lên người Thiện Thủy đang đứng dậy phía đối diện, mắt sáng lên.

Không khí trong phòng hơi cứng lại. Vũ Tình lần này không đợi Bạch Quân nhắc nhở, cùng nàng gọi một tiếng Thế tử, hai người lập tức lui ra ngoài.

Thiện Thủy đang muốn ra bàn dùng cơm, thấy hắn lại xuất hiện thành linh như vậy, giữa lòng mây đầu vai còn có một lớp tuyết, đột nhiên dừng lại giữa phòng không mấy may bất động.

Hoắc Thế Quân và nàng tách nhau hơn một tháng, lúc trước sự vụ bận rộn, cũng không suy nghĩ nhiều. Giờ phút này nàng thật sự đang đứng trước mặt mình. Nhìn mái tóc nàng chỉ lấy một cây trâm mây viên chân trâu trắng bụi lông, mặc áo gấm vải bông trong nhà hoa hồng đính bên cạnh, ngọc lưu ly, tử đinh hương xanh ngọc rủ xuống bên tai. Lúc này dù người không động đậy gì, hai bông hoa tai lại vì nàng vừa đột ngột

quay đầu lại vẫn rung đi rung lại không ngừng ở gò má bên cổ nàng, càng nhìn càng có vẻ người đẹp tĩnh như nước. Ngắm vài lần, cái cảm giác nhớ nhung khó nhịn đó dường như thấu đến tận xương. Liếc thấy mọi người đã ra ngoài, không kiêng dè gì nữa, mấy bước đã đến trước mặt nàng, vươn tay ôm một cái thật chặt, đầu đã ép xuống, lại bị Thiện Thủy nghiêng đầu, tránh nụ hôn này.

Hoắc Thế Quân chưa phát hiện ra sự khác thường, chỉ cho là mình mới từ bên ngoài đi vào, trên người vẫn còn hơi lạnh, chắc nàng sợ lạnh tránh đi, không thể làm gì khác hơn là buông tha nụ hôn, nhưng vẫn ôm nàng không thả ra.

Từ sau khi Thiện Thủy gặp mặt Lam Trân Châu, cũng không quan tâm đến chuyện gì khác, mấy ngày nay vẫn ở trong này không đi ra ngoài, chờ Hoắc Thế Quân trở lại. Cũng nói lúc trước, nàng cảm thấy mình có thể hiểu được hành động này của Hoắc Thế Quân, hoàn toàn không nghĩ quá lên cái gì, chỉ muốn đợi đến Hoắc Thế Quân trở lại, giáp mặt hỏi rõ ràng, trong lòng mới hiểu được ngọn ngành. Chờ mòn chờ mỏi, cái gì cũng không làm, đến hôm nay, tâm tư của nàng đã như tuyết ngoài kia rồi, chỉ còn lại một sự chán nản. Giờ chợt thấy hân xuất hiện, không nói hai lời với mình đã thể hiện cái vẻ yêu đương này, lòng dạ vốn đã nguội lạnh lại rối rắm, một nỗi bức dọc cứ thế mà phát ra, tránh khỏi cái ôm trong ngực hân, quay người ngồi lại lên sạp mỹ nhân, thuận tay nhặt lên cuốn sách vừa mới bỏ xuống, nhìn hân mặt không chút thay đổi nói: “Ta vừa tới, liền nghe nói chàng có được một mỹ nhân. Đợi chàng ba ngày, chàng mới trở về. Đúng lúc về rồi, không biết chuyện này là thật hay giả?”

Hoắc Thế Quân ngẩn ra. Thấy mặt nàng sa sầm xuống, liền đi theo ngồi bên cạnh nàng, chạm vào thắt lưng nàng, cười nói: “Chuyện này nàng cũng biết rồi! Cũng không thể nói dối, nàng hãy nghe ta nói. . . .”

Hân nói còn chưa dứt lời, đã bị Thiện Thủy cắt ngang. Thấy nàng gật đầu nói: “Là thật, vậy thì tốt. Không cần giải thích, ta hiểu, người nào rơi vào tình cảnh như vậy, cũng sẽ đồng ý thôi.”

Hoắc Thế Quân thấy miệng nàng nói như vậy, người cứng chặt lại, từ đầu đến cuối cũng không nhìn mình lấy một cái, đủ thấy là hơi dấm rồi. Nhớ tới vẻ mặt không thay đổi của nàng lúc an bài hai nha đầu thông phòng ngày trước, trong lòng cũng cảm thấy có chút sung sướng, đang muốn giải thích cặn kẽ tiếp, cúi đầu nhìn thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã trắng như màu tuyết bên ngoài, không thấy chút huyết sắc nào, cằm cũng nhọn không ít, đôi mắt cũng sưng mọng. Trong đầu chợt nhảy ra hình ảnh mình lần đầu tiên gặp nàng ở chùa Phổ Tu phía sau núi phía nam ngoài thành Lạc Kinh. Lúc ấy cả người nàng ăn mặc chỉnh tề, cái trán lấm tấm mồ hôi, gương mặt ửng hồng, ánh mắt trong trẻo, vẻ khỏe khoắn hoạt bát hồn nhiên, có thể nhận ra thời gian này trên đường bên ba mệt mỏi khổ sở, không nhận được cánh tay liền siết chặt vòng ôm trên eo nàng, nhỏ giọng nói: “Nhu Nhi, dọc đường vất vả cho nàng rồi.”

“Cũng không cần nói dối. . . .”

Thiện Thủy ngẩng đầu lên nghe được mấy chữ từ miệng hân xong, không chỉ có tâm tư, ngay cả lòng bàn chân cũng lạnh rồi. Lúc này, lại nghe hân thầm thì nhỏ nhẹ như vậy, không có chút cảm giác quan tâm săn sóc nào, ngược lại cả người khó chịu — hận mình không cách xa hân ba thước mới phải, trong miệng lập tức tuôn ra: “Không có gì. Ta cũng chỉ phụng mệnh làm việc mà thôi. Dù chết giữa đường, cũng phải đến.”

Hoắc Thế Quân lúc này mới nhận ra nàng không bình thường. Thoáng buông lỏng, hơi cau mày nói: “Nàng nói gì đấy?”

Thiện Thủy hất tay hân vẫn đang vòng ở eo mình ra, ngồi cách xa chút, nhìn chằm chằm hân, chỉ thấy càng ngày càng ghét, trên mặt lại khác hân, nàng nặn ra tia cười, gật đầu nói: “Làm người vẫn nên thành thật thì tốt hơn. Lần trước nói dối, cất giữ mảnh nhân tình của nương với chàng, trong lòng ta thật sự lo lắng, nên nói thật với chàng thôi.” Không nhìn vẻ mặt sững sốt của Hoắc Thế Quân lúc này đang nhìn mình chằm chằm, tiếp tục nói, “Lần trước trên đường, ta đã nói với chàng là ta cầu xin nương tới đây, đều là ta nói dối. Thật ra là nương bắt ta tới đây. Ta thật sự không đẩy được, nên mới lên đường.”

Thiện Thủy nói xong câu này, cảm thấy ngực thêm vào không ít khí. Nhìn Hoắc Thế Quân ở đối diện ánh mắt chợt thay đổi mạnh mẽ, mày nhíu lại phải như có thể ép chết con ruồi, cũng không để ý hân, đứng dậy đến bên bàn dọc cơm canh, miệng nói: “Đúng lúc chàng vừa vào, không phải nói muốn ăn sao? Ăn nhanh đi, đỡ phải để đồ ăn nguội mất. Nơi này, nếu không phải là không có cách, ai lại muốn”

Nàng vừa mới đi được hai bước, cổ tay chợt thấp xuống, đã bị một cái tay bắt lại duỗi ra sau, cả người lập tức theo cái tay kéo liên tục này lui về phía sau, ngã ngồi lại lên sạp mỹ nhân. Mặc dù phía dưới đã có da hổ dày lót, nhưng móng vẫn hơi đau.

“Nàng vừa nói gì?”

Thiện Thủy nghe hần mở miệng, nghiêng đầu, thấy Hoắc Thế Quân đang nhìn mình chăm chăm, ánh mắt hung ác nham hiểm, tay nắm cổ tay mình không thả, trong lòng đột nhiên kích động, lạnh lùng nói: “Chàng không nghe rõ, vậy ta thì lặp lại lần nữa. Là nương nói chỗ này một mình chàng không ai chăm sóc, nhất định phải là ta đi, ta không có cách nào nên mới tới. Sớm biết chàng sắp có hỉ sự, ta cũng không cần phải nhanh chóng quay lại đây như vậy. Lam Trân Châu nói, nàng muốn đến ở trong phủ này, đương nhiên ta không có ý kiến. Chỉ là tính tình ta không tốt, giờ ở nơi này quả là không quen, sợ ngộ nhỡ tranh chấp với người ta chọc giận chàng phiền lòng. Cho nên ta muốn cầu xin chàng một chuyện, cầu xin chàng viết giúp lá thư cho Nương, nói qua chuyện ở nơi này, nói là chàng đã đẩy ta về, như thế ta mới đi được, yên tâm mà trở về.”

Thiện Thủy vừa nói chuyện, nhìn sắc mặt nam nhân đối diện xanh mét, ánh lửa trong đôi mắt như muốn bật tóe ra, sức nắm cổ tay mình càng ngày càng mạnh, đau như muốn bóp nát xương, trong lòng hơi sợ hãi, chỉ một nghĩ đến hần sẽ nạt trặc phi, nhất thời lại tràn đầy lực chiến đấu, cắn răng chịu đựng cơn đau, nhìn thẳng vào mắt hần không lùi. Một hồi lâu, cuối cùng cũng cảm thấy lực ở cổ tay dần dần lỏng ra, hần chợt buông tay nàng ra, bỗng nhiên đứng dậy, trong miệng lại thốt ra câu thơ tục: “Con mẹ nó ta sao lấy một nữ nhân như nàng chứ!”

Thiện Thủy cũng quên mất cơn đau chỗ cổ tay bị hần nắm suốt, khi vẫn còn chết lặng, nam nhân kia đã xoay người sải bước đi, quãng màn cửa bị kéo xuống một nửa, móc treo chỗ đó lắc lư.

Thiện Thủy nhìn mấy vọng nước tuyết tan hần để lại trên mặt đất, cả người vẫn còn ngập chìm trong nỗi khiếp sợ lớn ấy.

Hoắc Thế Quân lại nói tục, hần nói tục.

Nàng biết hần hàng năm ở trong quân doanh, nên cuộc sống hơi khác với con em quý tộc bình thường khác, ví như sáng sớm, từ từ tắm rửa. Nhưng hần lại bất ngờ nói tục, chuyện này khó có thể làm người khác tin được. Từ nhỏ hần đã được nuôi dạy trong trường con cháu hoàng tộc!

Nàng lại bị trượng phu của mình chửi tục! Hơn nữa mình và hần vừa mới thành thân được mấy tháng, hần đã muốn vui vẻ nhận người mới.

Thiện Thủy cảm giác tay chân mình càng lạnh ngắt. Hoắc Thế Quân vừa ra vừa vào, như đã mang đi tất cả hơi ấm trong phòng, đến cả đầu ngón tay nàng cũng đã cứng đờ không nhúc nhích được nữa rồi.

“Tiểu thư, sao lại thế này? Em đỡ người, nhanh ngồi xuống.”

Bạch Quân với Vũ Tình sắc mặt đã trắng bệch vào phòng, một bên treo lại tấm màn chặn hơi lạnh, một bên vội vàng nâng nàng ngồi xuống giường.

Mong Thiện Thủy còn chưa đặt xuống, màn cửa vừa mới được treo lên bỗng nhiên lại bị người hất ra, Hoắc Thế Quân xuất hiện lần nữa.

“Cút ra ngoài!”

Hần rống lên một tiếng.

Bạch Quân Vũ Tình run lên, lo lắng nhìn Thiện Thủy, thấy nàng hơi gật đầu, nơm nớp lo sợ lập tức lui ra ngoài.

Bao quanh cả người Hoắc Thế Quân là hơi lạnh bức người, hần sải bước đến chỗ Thiện Thủy lần nữa, đến trước mặt nàng thì sắc mặt âm u.

Tim Thiện Thủy đập thành thịch, không tự chủ được rụt vai xuống.

Hoắc Thế Quân cuối cùng cũng ổn định được dòng suy nghĩ của mình.

Hắn vốn đã giận dữ đi, tuyết rơi đổ ập xuống cái trán nóng của hắn, hắn cũng không thể không biết buốt. Hắn vốn không muốn nói thêm gì với nàng nữa, đi lại mấy bước, cái cảm giác không cam lòng với buồn bực đó lại ép ngực hắn như muốn phun ra, như nghẹn ở cổ họng, không nói không vui, cuối cùng vẫn không chế nổi bước chân của mình, lại vòng lại lần nữa.

Mắt hắn nhìn xuống thê tử mới cưới vốn không phải mình đồng ý, lạnh lùng nói: “Ta trở lại, là muốn nói cho nàng biết ba việc. Thứ nhất, nàng tới đây ba ngày, đợi ta ba ngày, đó là bởi vì có người Khương ở Ba Sĩ hoạt động bí mật, ta đi thăm dò tình hình. Ta biết nàng sẽ tới mấy ngày gần đây, nên bỏ lại thuộc hạ của ta về trước một chút, bây giờ bọn họ còn đang mạo hiểm phơi tuyết thi hành mệnh lệnh của ta; thứ hai, lúc đó ta không lên tiếng từ chối Ba Thi Vương kết thân, đương nhiên là ta có tính toán, cụ thể nàng không cần thiết phải biết. Bộ tộc Ba Sĩ dù có kết thân với Hoắc gia ta, nhưng người mà Lam Trần Châu phải gả, không phải là ta. Chờ Lạc Kinh đưa ý chỉ tới, nàng sẽ biết. Thứ ba.”

Hắn hơi cúi người xuống, tới gần Thiện Thủy. Tuyết dính trên lông mày giữa trán vì bị nóng, thành từng giọt nước lăn xuống dọc theo gò má hắn, rơi xuống má Thiện Thủy, có một giọt đang chảy vào cổ của nàng, bỗng chốc chui vào cổ áo, tan ra giữa ngực nàng. Thiện Thủy bị cái lạnh như thấu xương này rùng mình một cái.

“Thứ ba, ta ngày trước đã nói với nàng, Hoắc Thế Quân ta sẽ không bắt ép nữ nhân. Nàng đã vô tình theo ta đến chỗ này, đương nhiên ta sẽ không ép ở lại. Bây giờ đã bắt đầu mùa đông, ta cũng không muốn nàng chết rét giữa đường. Chờ sang xuân, ta sẽ sai người đưa nàng về, sau này nàng thích thế nào thì như thế đấy, như vậy nàng đã vừa lòng chưa? Còn có một câu, nàng cũng cần phải hiểu được, ngày sau ta thật sự muốn lập trắc phi đi nữa, cũng không phải do nàng làm ầm ỹ như vậy. Bốn phận của nữ nhân, nàng nên tuân theo mới đúng!”

Hoắc Thế Quân nói dứt lời, nhìn chằm chằm vào đôi mắt Thiện Thủy càng lúc càng mở to kia, tức giận trên mặt dần biến mất, nổi lên vẻ ngạo mạn mà Thiện Thủy quen thuộc, không nhìn nàng lần nào nữa, xoay người sải bước đi.

Lần này. Là đi thật.

42. Chương 42

Edit : mèo mỗ

Beta: socfsk

Trận tuyết đầu tiên bắt đầu mùa đông ở Phượng Tường Vệ, nhưng chỉ lát phát hai ngày, thì tuyết đã ngừng rơi, trời quang đãng. Bọn hạ nhân trong phủ đệ Tiết độ sứ vội vàng xúc tuyết dọn lối đi. Máy xe ngựa hòm hành lý từ trong kinh đưa tới hôm nay cũng đã đến. Thiện Thủy sai người đưa tất cả đồ thuộc về Hoắc Thế Quân ra ngoài, chỉ lấy ra ít đồ dùng gấp của mình, còn lại buộc chặt lại đặt tạm trong kho phòng. Bạch Quân phê bình kín đáo đối với chuyện này, khuyên can mấy câu, thấy nàng im lặng không lên tiếng, vừa lúc coi như không có gì, chỉ thăm than trong lòng mà thôi. Gần tối, nàng đang nhắc cái khăn nhung bao lấy hộp đựng thức ăn đi tới trước mái hiên nhà chính, chợt thấy Hoắc Vân Thần đứng trước nơi đó, áo khoác dài ủng dày, trên mặt ủng dính đầy tuyết nhão, nhìn như vừa từ bên ngoài về.

Sau hôm Hoắc Thế Quân giận dữ, hai ngày nay đều không trở về, Hoắc Vân Thần cũng đi theo hắn. Giờ hắn xuất hiện, tìm Bạch Quân vừa nhảy, nhìn xung quanh bốn phía, lại nghe Hoắc Vân Thần lập tức nói từ xa xa: “Thế tử vẫn còn ở phiên đài doanh.”

Bạch Quân nghe vậy, trong lòng lập tức thất vọng. Chỉ là một đường đi tới, cũng có hơi biết hắn, cho nên bước chân không dừng lại, tới gần nói tiếng chào. Hoắc Vân Thần đáp lễ, nói: “Ta trở lại là truyền lời. Mừng tám tháng này là Đại thọ lần thứ bảy mươi của Cẩm Mẫu, mời Thế tử và Thế tử phi cùng đến. Thế tử hôm sau lên đường, bảo Thế tử phi chuẩn bị.”

Bạch Quân hơi bất ngờ.

Hoắc Vân Thần liếc nhìn nàng một cái, do dự, rốt cuộc vẫn phải giải thích: “Tộc Do Đô có thể lực lớn nhất chỗ này, ảnh hưởng hơn họ Ba Thỉ. Vì chịu sự chèn ép của Lưu Cửu Đức, oán Đại Nguyên chúng ta không ít, giờ như đang âm thầm qua lại với người Khương. Biến loạn lần này, đại vương tử Do Đô bị Thế tử bắt giữ, sau thả về, dù mặt ngoài đã trọng quy thành nước chư hầu của Đại Nguyên, nhưng vẫn âm thầm đóng cửa không định. Cầm Mấu là mẫu thân của Do Đô vương, địa vị trong tộc rất cao, nói chuyện cũng rất có phần. Vì vậy lần đại thọ này của Cầm Mấu, Thế tử khá coi trọng.”

Bạch Quân lập tức hiểu Hoắc Vân Thần nói mấy câu này, thật sự là xuất phát từ ý tốt, trong lòng cảm kích, nói cảm ơn, lại cúi đầu vạch chén nhưng với nắp hộp đựng thức ăn, đem hộp đựng thức ăn sơn khắc đỏ chín giờ lên trước mặt hắn, cười nói: “Đây là sữa dê điểm tâm củ ấu nhà bếp vừa làm, vừa lỏng vừa mềm, vẫn mới ra nồi. Lúc này giờ ngài nói vậy chắc vẫn chưa dùng cơm, cầm lót bụng trước?”

Hoắc Vân Thần ngăn ra.

Mấy ngày nay hắn đi theo Hoắc Thế Quân ăn ở ở phiên đài doanh, dù không đến nỗi bụng ăn không no, nhưng quả thật không bằng ăn ngon trong phủ mấy ngày trước. Hiện tại bụng hơi đói kêu vang rồi. Thấy trong hộp đựng thức ăn điểm tâm xộp trắng noãn còn hơi hơi bốc hơi nóng, do dự một chút, Bạch Quân ở đối diện lại đang giục, liền đưa tay cầm một miếng.

“Lấy thêm một miếng đi.” Bạch Quân cười nói, “Một mạch tới đây, ta thấy ngài sức ăn còn lớn nữa. Một mình Thế tử phi cũng không ăn hết được nhiều thế này.”

Hoắc Vân Thần không thể làm gì khác hơn là lại lấy thêm một miếng. Bạch Quân đóng nắp lại, lúc này mới nhìn hắn cười híp mắt nói: “Hai ngày nay Thế tử phi khá mệt mỏi, cơm ăn không ngon. Mặc dù ngoài miệng người không nói, nhưng ta vẫn nhìn ra được, trong lòng người khổ sở lắm. Chắc là mong Thế tử về. Thật ra thì giữa phu thê, có lời gì, nói ra cho rõ, chỉ sợ cãi nhau không thấy mặt như vậy.”

Hoắc Vân Thần liếc nhìn nàng một cái, đã hiểu ý nàng. Cái gọi là bắt người tay ngắn cắn người miệng mềm, giữ lấy hai miếng điểm tâm, ho khan hai tiếng, nói: “Ta về xem thế nào, nếu có cơ hội ta sẽ nói ngay.”

Bạch Quân trên mặt lộ ra ý cười, nói cảm ơn liên tục, lúc này mới mang hộp đựng thức ăn bước nhanh đi, chỉ còn lại Hoắc Vân Thần đứng trong tuyết chưa tan nhìn đờ đẫn nhìn bóng lưng nàng.

Bạch Quân vào trong, lập tức liền đem lời Hoắc Vân Thần nói ra một lèo. Thấy Thiện Thủy một hồi lâu không nói gì, hơi cuống lên nói: “Tiểu thư của em ơi, cô cũng còn không muốn ra, tính âm ỹ không chịu bỏ. Còn như vậy, thật sự là không cứu được nữa đâu.”

Thiện Thủy ngẩng đầu, cười nói: “Ai nói ta không đi? Không phải ta còn giữ cái danh Thế tử phi Phủ Vĩnh Định Vương của hắn sao? Nữ nhân phải giữ bốn phận, bốn phận của Thế tử phi càng không thể ném đi. Trừ phi ngày nào đó đi xuống, thì không liên quan đến ta.”

Bạch Quân thấy nàng cuối cùng cũng mở miệng nói, dù lời kia nghe không ra không được tự nhiên, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm. Vội nói: “Bên Thế tử chắc có quà mừng, tiểu thư khỏi phải quan tâm. Họ Bộ tuy là nơi lệ thuộc, nhưng Cầm Mấu vừa là người già, lại lớn tuổi đức dày, tiểu thư có phải cũng nên chuẩn bị quà mừng, không cần quá đắt tiền, tâm ý là được?”

Thiện Thủy suy nghĩ một chút, hỏi: “Trong phủ chúng ta, có ai là người bản địa không?”

Vũ Tình đứng một bên lập tức nói: “Em biết. Trong phòng bếp Hồ Muội làm việc vặt là người bản địa, vừa vặn là người Do Đô. Em đi gọi nàng ta.”

Hồ Muội tới, sau khi lĩnh thưởng về, Thiện Thủy liền sai người tìm tới nơi được tôn là thần linh Mễ Đan Tông kinh văn, gọi một ma ma Khương văn tới đây, bảo bà nói ỉnh nghe về kinh thư, ngọn đèn dầu trong phòng ngày đêm không tắt. Đến sớm tinh mơ ngày thứ ba, một chiếc thắt lưng lụa rõ màu tím nạm Thanh Kim Thạch hoa văn đuôi Khổng Tước cuối cùng cũng được đẩy nhanh tốc độ làm ra.

Thiện Thủy thu lại mũi kim cuối cùng, xoắn đầu lại cho phẳng, nhìn kỹ, nhẹ nhàng buông đồ trên tay, duỗi lưng một cái thật dài.

Bạch Quân theo nàng chịu đựng một đêm lúc này mặt mày đã mệt mỏi, thấy công nàng chạy cả đêm, cuối cùng cũng hoàn thành món thêu này, đau lòng nói: “Cuối cùng cũng làm được. Nhân dịp còn sớm, tiểu thư nhanh đi ngủ bù đi.”

Lúc này đôi mắt của Thiện Thủy hơi đen, tròng mắt khô khốc, tinh thần lại tốt khác thường, không có chút cảm giác buồn ngủ nào, xoa nhẹ mắt mấy cái, đứng lên nói: “Ta không mệt. Gọi người rửa mặt chải đầu đến đây đi. Đỡ nói ta nhõng nhẽo.”

Bạch Quân không cưỡng được nàng. Không thể làm gì khác hơn là đánh thức Vũ Tình không chịu đựng được đang ngủ xiêu vẹo còn ngáy to trên sạp mỹ nhân, gọi người đi vào hầu hạ.

Thiện Thủy rửa mặt. Vì hôm nay không ở trong kinh nữa, nên cũng không mang theo trang phục bậc Thế tử phi, chỉ chuẩn bị quần áo lên đường, ăn qua loa nửa bát cháo gạo tẻ thanh đạm, rồi chờ Hoắc Thế Quân. Quả nhiên trong chốc lát, nghe nha đầu bên ngoài tới truyền lời, nói Thế tử chờ ở đại môn.

Bạch Quân vội vàng thay nàng phủ thêm áo choàng da tinh tinh đỏ nam vàng hoa văn Phi Phượng, mình thì cầm cái hộp bên thắt lưng, vội vàng đi theo.

Thiện Thủy vừa bước ra cửa, liền thấy một cơn lạnh thấu xương ập tới, ánh mặt trời chói mắt chiếu lên làm người ta không mở mắt được. Ổn định lại tinh thần, đi đến cửa chính. Thấy cửa bánh xe mui xe đã dừng, chỉ là bánh xe thô dày hơn trong kinh rất nhiều, chắc là hợp đi trong tuyết hơn. Hoắc Thế Quân choàng áo choàng da màu đen khảm cáo đen, ngồi ngay ngắn trên một con tuấn mã, quay mặt mắt lạnh nhìn Thiện Thủy ra ngoài, vẫn không nhúc nhích.

Thiện Thủy liếc nhìn hắt một cái, buông mí mắt xuống, cúi đầu đến trước xe ngựa, dẫm lên ghế con, được đưa lên xe lập tức, Bạch Quân lên theo.

Trong xe ngựa nỉ rất dày, ở giữa có một lò sưởi đã đốt than, cho nên bên trong rất ấm. Thiện Thủy mới vừa ngồi lên, xe ngựa liền lăn tăn hướng phía Tây mà đi.

Từ ranh giới của tộc Do Đô, Phượng Tường Vệ ở sau dãy núi phía tây, đi qua đó là lãnh thổ nước Tây Khương. Đi từ Phượng Tường Vệ, đi nhanh lắm nửa ngày mới có thể đến nơi. Thiện Thủy lên đường là buổi sáng, đến lúc đó, đã xẩm tối. Được đỡ xuống xe ngựa nhìn xa xa, nhìn đỉnh Tây Sơn trời chiều đỏ rực, chiếu rọi bông tuyết trắng xóa chưa tan, cầu vồng ẩn hiện phía chân trời, bầu trời cao rộng, kỳ cảnh tráng lệ lộng lẫy.

Hoắc Thế Quân là Tiết độ sứ mới nhậm chức ở phủ Hưng Khánh, nắm quyền hành nơi này, bản thân hắt lại là hoàng trụ địa vị cao quý, vì mợ lớn tuổi đức nặng, chịu tự cúi người ra trước chúc thọ, dĩ nhiên là cho thiên đại thể diện. Do Đô vương cùng Đại phi tự mình dẫn hai hoàng tử đã trưởng thành đến cửa chính trại phủ nghênh đón.

Bên này người chịu Hán hóa sâu sắc, đến đứa trẻ bình thường cũng thông thạo chữ Hán, cho nên Thiện Thủy cũng không cần lo lắng vấn đề ngôn ngữ. Khách và chủ hàn huyên một chút, Do Đô vương đưa Hoắc Thế Quân ở phía trước vào bên trong, Thiện Thủy được Đại phi đỡ, bọn Hoắc Vân Thần và tất cả thị vệ theo đuôi mà vào.

Cầm Mẩu mất chồng từ hồi trung niên, một tay chăm sóc con thơ cho đến tận ngày nay. Địa vị cũng giống Mục thái hậu trong Lạc Kinh. Hôm nay dù đã 70 tuổi, vẫn có lực ảnh hưởng đến con dân, thậm chí còn ảnh hưởng hơn cả Mục thái hậu. Do Đô vương cũng hết sức kính trọng với vị mẫu thân này. Trong tộc hễ có đại sự, nhất định phải hỏi ý trước, rồi sau đó mới quyết định. Hôm nay là đại thọ bảy mươi của bà, tuổi bảy mươi trân quý, các bộ tộc lớn nhỏ ở bốn phương tám hướng đương nhiên cũng đến mừng thọ. Màn đêm buông xuống, trong trại phủ giăng đèn kết hoa, đèn đuốc thấp lên, nhìn về nơi xa tựa như bầu trời đầy sao.

Hoắc Thế Quân cùng Thiện Thủy được nghênh đón tới chỗ thượng khách, hai vợ chồng sóng vai vào chỗ, khách khứa rồi rít tới gần bái kiến.

Mặc dù Cầm Mẩu đã 70 tuổi, nhưng tinh thần lại vô cùng sung sức, nhìn qua chỉ như 60 tuổi, người mặc bào phục màu tím, ngồi ngay ngắn chính giữa phía trên, nhìn Hoắc Thế Quân cùng Thiện Thủy, cười nói: “Thế tử là khách quý của thượng quốc, thân phận tôn quý. Lão thân chỉ là tiện thân, Thế tử lại đồng ý lời

mời mang theo Thế tử phi đại giá quang lâm, khiến nơi này vẻ vang cho kẻ hèn này, lão thân vô cùng cảm kích.”

Cầm Mẫu vừa nói câu này ra, cả sảnh đường lập tức yên tĩnh, tất cả ánh mắt cũng cùng nhìn về phía Thế tử và Thế tử phi Đại Nguyên.

Cầm Mẫu nói tiếng của bộ tộc vùng này ——rõ ràng bà biết nói tiếng Hán, lại mở miệng nói với vợ chồng Thế tử Đại Nguyên bằng tiếng của bốn tộc. Đúng là trong mềm có rắn, đích thực là một nhân vật cực kỳ lợi hại.

Khi trong lòng Thiện Thủy vẫn còn hơi thấp thỏm, chợt tay bị người bên cạnh dắt đi, theo hần đứng dậy, thấy Hoắc Thế Quân đã cười vang nói: “Hôm nay là đại thọ bảy mươi của Cầm Mẫu. Người ca thượng thọ, ngày cùng hi linh. Phu thê hai ta chỉ là hậu bối, lễ lớn, cũng mong Cầm Mẫu vui lòng nhận lấy.”

Thiện Thủy nghe không hiểu hần đang nói gì, bởi vì hần đang nói tiếng bản địa. Chỉ biết là tiếng hần vừa dứt, trong đình thọ liền nổi lên tiếng hoan hô bốn phía, mọi người rối rít theo Hoắc Thế Quân chúc thọ Cầm Mẫu, không khí vô cùng vui vẻ.

Ánh mắt Cầm Mẫu chợt lóe, lần này đổi dùng tiếng Hán lưu loát, cười nói: “Lão thân nghe danh Hoắc Thế tử đã lâu, hôm nay vừa gặp, quả nhiên không thể chê trách. Lão thân đa tạ Thế tử nể mặt, nhưng hôm nay xin cùng Thế tử phi vui vẻ, không say không về.”

Lòng bàn tay của hần ấm áp, nắm tay nàng hơi có lực. Thiện Thủy nhìn gò má của hần, chợt nhớ phụ thân mình trước kia từng nhắc tới, nói hần thông minh hơn người, đi học đã nhìn qua là không quên được. Hần sẵn có tâm ở nơi này, học được thổ ngữ của bộ tộc nơi này, nên cũng không nói chơi rồi. Nhất thời lại khê mất hồn. Thấy hần nói xong, như cảm thấy mình nhìn chăm chú, ánh mắt hình như muốn quay lại, chợt có chút hoảng hốt, nhanh chóng rũ mắt xuống. Cảm giác ở tay được thả lỏng, biết hần buông ra, trong lòng chợt lại có chút trống rỗng, liền từ từ ngồi xuống, nhìn ly rượu Dương Cao* trên mặt bàn trước mặt mình.

*rượu Dương Cao: rượu nổi tiếng ở Phần Châu thời xưa, nay thuộc tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc.

“Đây là rượu mạnh, nàng không biết uống rượu. Có người tới kính, cứ nói người khó chịu, từ chối, sẽ không có ai dám ép.”

Bên tai Thiện Thủy chợt nóng lên, nghe Hoắc Thế Quân nói nhỏ với mình như vậy. Ngược mắt nhìn lên thì thấy hần đã ngồi thẳng người, mắt nhìn phía trước, cả khóe mắt gió cũng không nhìn về hướng mình.

Trong đại sảnh hỏa trượng càng đốt càng sáng, từng ngọn lửa nhảy nhót giữa không trung, không khí cũng dần dần ấm nóng. Thiện Thủy nghe theo lời dặn của Hoắc Thế Quân, không dính một giọt rượu. Nhưng hần lại không cự tuyệt lượt rượu nào, một ly nhận một ly, cùng các nhân vật của các bộ tộc lớn nhỏ trò chuyện với nhau rất vui vẻ, cười vui cởi mở, giở tay nhắc chân, nhất cử nhất động, không khỏi làm người khác chú ý. Nhìn gò má hần dần dần phát ra cảm giác say, lòng Thiện Thủy chợt khê nhú lại.

Lần đầu tiên nàng cảm thấy hần không dễ dàng gì.

Đang ở địa vị cao, muốn mưu Kỳ Chính, lợi dụng Đế Vương tôn sư, thường thường cả bản thân mình cũng không thoát khỏi

43. Chương 43

Edit : mèo mỗ

Beta: socfsk

“Hoắc thế tử mừng đại thọ bảy mươi Cầm Mẫu, một đôi Ngọc Như Ý xanh lá, một đôi Ngọc Như Ý trắng, mũ Như Ý lông chồn. Kim quế rực rỡ, cỏ huyền Trường Xuân!”

“Thất Tất Bộ mừng đại thọ bảy mươi Cẩm Mầu, một đôi bình Trầm Hương khảm Kim song Như Ý!”

.....

Chủ tọa trên, mợ được Do Đại phi dìu đi, mỉm cười nhận lễ thọ chúng khách dâng lên, chờ nhóm khách nam dâng đại lễ xong, tất cả Đại phi của các tộc nhỏ chuẩn bị giản lễ. Mặc dù không kịp nhìn những thứ dâng trước kia. Cẩm Mầu coi như càng thấy hứng thú, không giống lúc đầu, chỉ hơi ngó một cái thôi. Thậm chí còn gọi dâng lên trước mặt sờ soạng mấy cái. Hộp thất lưng lụa màu Như Ý Quỳ Hoa kia của Thiện Thủy, cũng được nghi quan dâng lên.

Cẩm Mầu liếc nhìn Thiện Thủy, thấy nàng đang nhìn mình mỉm cười, liền đưa tay mở hộp, nhìn thấy thất lưng bên trong. Đầu tiên chỉ là liếc qua một cái, bỗng ánh mắt dừng lại, đưa tay tới. Đại phi ở bên vội lấy thất lưng ra, dâng lên.

Cẩm Mầu nhìn kỹ thất lưng trên tay, Thiện Thủy ngồi cạnh nàng tuy còn trẻ tuổi, bản thân nàng cũng là người cao quý, nên cũng không đứng dậy, chỉ là cười cười giải thích mà nói: “Thọ thì chinh hồng phúc, hòa bình hưởng đại niên, từ cổ xưng hi tôn thượng thọ. Đây là ta tự mình làm thất lưng cho đại thọ của Cẩm Mầu, lễ nhỏ tấm lòng lớn, mong Cẩm Mầu đừng chê cười tay nghề.”

Cẩm Mầu chỉ vào một hàng hoa thể chữ trên thất lưng, dường như cảm thấy rất hứng thú nói: “Thế tử biết tiếng của tộc ta, khiến lão thân kinh ngạc. Không ngờ Thế tử phi tuổi còn trẻ, cũng biết được? Câu này liên hoa giấu thể giới, chính từ Mễ Đan Tông kinh văn.”

Thiện Thủy nói: “Cẩm Mầu khen lắm rồi. Phu quân ta tư chất thông tuệ, ta không theo kịp chàng, chỉ vừa mới bắt đầu học thôi.”

Cẩm Mầu hơi ngạc nhiên, nói: “Sẵn sàng lắng nghe.”

Thiện Thủy hơi mỉm cười nói: “Ta theo phu quân đi nhậm chức đến nơi này, dù chỉ có ít ỏi mấy ngày, cũng biết được Cẩm Mầu ở đây đặt đức độ lên hàng đầu. Lại nghe nói Cẩm Mầu sùng bái Mễ Đan Tông, ta liền đọc kinh. Ta không hiểu Khương văn, cố ý mời người đến dạy. Đọc qua mấy bài, hơi hiểu ra. Biết được Cẩm Mầu thích sen, thì thêu hoa sen vào, lấy hương này, sạch, mềm mại, đáng yêu, dụ sợi chỉ đứng giữa Thường lạc ta tịnh Tứ Đức. Lấy thứ này chúc thọ, tạm thời biểu lộ tâm ý.”

Khi hai nàng nói chuyện, người khác trong đình dần dần dừng tiếng thở, cũng nhìn sang.

Thiện Thủy nói dứt lời, không nhận được liếc mắt Hoắc Thế Quân bên cạnh, thấy hắn đang nhìn mình, hơi nhướng mày, ánh mắt hơi kinh ngạc, lập tức thu ánh mắt, bình tĩnh hướng nhìn Cẩm Mầu bên cạnh.

Cẩm Mầu cười ha ha nói: “Việc thêu thùa tinh tế này không cần nói, lão thân trước đây chưa từng thấy. Càng khó được Thế tử phi có lòng khoan dung, muốn hiểu sách kinh của tộc ta. Thế tử phi dù tuổi còn trẻ, lại có lòng như thế, khiến lão nhân phải nhìn với cặp mắt khác.”

Thiện Thủy cười nói: “Thiên hạ vốn thống nhất, tuy khác mà giống. Đại Nguyên ta từ trước đến giờ tâm lòng cởi mở, cũng không bảo thủ. Làm chúa đất lo cho con dân, được hưởng hòa bình, có quần áo mặc, thật sự vô lo, an cư này, nghiệp vui vẻ này, đây là chuyện đi lớn, càng thêm mục đích làm phu quân ta rời kinh vạn dặm lao tới nơi biên tái này. Cẩm Mầu cũng là nữ nhân, nhưng kiến thức trí tuệ vượt xa, ta sao có thể sánh bằng. Nếu Cẩm Mầu không chê cười, ta muốn lui tới thường xuyên, nhất định có thể tăng thêm kiến thức.”

Thiện Thủy nói xong câu này, mọi nơi trong đình rộng không có tiếng động, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào người Cẩm Mầu.

Trên thực tế, vào lúc thời khắc tế nhị như lúc này, hôm nay có đại tiệc chúc thọ này, tộc Do Đô mời vợ chồng Thế tử Đại Nguyên đến, vợ chồng Thế tử cũng đồng ý lời mời mà đến, trừ mặt lễ tiết, hơn nữa, hai bên âm thầm thử dò xét và cân nhắc. Điều này, người người lòng ai cũng biết rõ.

Hoắc Thế Quân vừa mới nhậm chức, đã trấn áp được biến loạn của hai tộc lớn, khống chế cục diện. Giờ tộc Ba Thi dần dần hoàn toàn hướng tới Đại Nguyên ôm trong ngực, lấy việc kết thân tỏ rõ thái độ. Chuyện này, ở chỗ này mọi người đều biết. Tộc Do Đô và các bộ tộc khác đương nhiên sẽ không ngồi yên, âm thầm trao đổi tin tức. Cẩm Mầu có cách trị vì riêng, nhưng cũng hiểu trước có Đại Nguyên, sau có Tây Khương,

đều là sói nhìn chăm chăm, sợ khó có thể bảo vệ lâu dài. Nếu đầu nhập vào Tây Khương, Đại Nguyên chắc chắn sẽ khởi binh. Nếu đầu nhập vào Đại Nguyên, Tây Khương dù tạm thời không dám động, chỉ là Tiết độ sứ tiền nhiệm Lưu Cửu Đức nấn ná nhiều năm ở nơi này, vì khuếch trương thế lực, khiêu khích thù hận tranh đấu giữa các bộ tộc, khiến những bộ tộc này cùng Đại Nguyên từ lâu đã quay mặt với nhau. Bà cũng biết Thế tử triều Đại Nguyên Hoắc Thế Quân này, thủ đoạn luôn thiết huyết tàn nhẫn, dù lần trước có thả cháu trai lớn bị bắt, nhưng trước sau vẫn chưa yên tâm về hắn. Lúc này mới mượn đại thọ 70 của mình, mời vợ chồng Thế tử đến để thăm dò thế nào.

Cầm Mẩu trầm ngâm chốc lát, nhìn Hoắc Thế Quân nói: “Được hưởng hòa bình, có quần áo mặc, thật sự vô lo, an cư này, nghiệp vui vẻ này, Thế tử phi nói câu này thật hay. Không biết Thế tử nghĩ thế nào?”

Hoắc Thế Quân liếc mắt nhìn Thiện Thủy, hơi mỉm cười nói: “Lời của nàng...đương nhiên chính là lời của ta. Lời ta nói... cũng là lời Hoàng đế Đại Nguyên muốn nói.”

~“Câu này của Thế tử phi, quả nhiên là nói hay.”

Đang lúc này, từ cửa đình chợt truyền đến một tiếng nói cao ngạo, nhất thời hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Thiện Thủy cũng nhìn theo tiếng nói kia, nhìn thấy trong đám người chợt đi ra một nam tử trẻ tuổi cầm bào kim tông. Tuổi 25 đến 26, da nâu đậm, vòng đan thả xuống bên tai, gương mặt anh tuấn, mắt sâu mũi ưng, mang theo đặc thù huyết thống của dị tộc.

Ánh mắt của nam tử kia không nhìn cả sảnh đường, dáng vẻ không coi ai ra gì. Thiện Thủy nhìn lại thì bốn mắt nhìn nhau cùng hắn. Đôi mắt sâu của hắn ánh lên ngọn lửa đang hùng hực cháy ở đối diện, như có ánh lửa thấp thoáng toát ra trong đó.

Nam tử kia thấy Thiện Thủy nhìn sang, mỉm cười với nàng, lúc này mới đem ánh mắt chuyển sang Hoắc Thế Quân bên cạnh nàng, vẻ mặt tự nhiên nói: “Hoắc thế tử! Ta nghe nói lúc Thế tử năm đó mang binh cho Lương Sơn, từng cho vạn quân vây bên trong, một mũi tên bắn ngã chủ tướng Đát Thẩn, làm nhân hồn Đát Thẩn bay không còn nữa, quân lính tan rã, sau này lại có hồ vạn người. Tinh thần ta hướng tới hắn. Một hận không thể ngày đó tận mắt thấy Thế tử thần kỳ, hai hận.”

Hắn dừng một chút.

Đêm nay khách mừng quá nhiều, không phải ai cũng biết nhau. Cho nên có mấy tân khách thấy người xuất hiện đột ngột, rồi rít nhỏ giọng hỏi thăm, nhưng ngạc nhiên lại không ai biết được lai lịch của hắn. “Hai hận vô duyên mắt thấy cảnh tượng hồ vạn người sống năm đó. Ngàn năm một thuở, chắc hẳn rất là trắng lệ. Tiếc thay tiếc thay!”

Hắn nhìn Hoắc Thế Quân, vẻ mặt tươi cười nói.

Lời của nam tử trẻ tuổi vừa nói ra, không khí trong đình nhất thời lại căng thẳng.

Hành động năm đó của Hoắc Thế Quân, làm người ta lên án mãi, người trong thiên hạ cũng biết hắn hung tàn. Cầm Mẩu thực ra cũng sợ danh tiếng này của hắn, e sợ hắn là Lưu Cửu Đức thứ hai, thậm chí còn hung bạo hơn Lưu Cửu Đức, có ý định diệt mấy bộ tộc, thế mới không yên lòng, đừng đưa không chừng.

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, hạ khách xa lạ này vào lúc này khắc này, chợt phát hiện người nói chuyện này, mình bao ám biếm, đủ thấy được dụng tâm.

Hoắc Thế Quân buông ly rượu trong tay ra, nói: “Năm đó Đát Thẩn liên hiệp quân phản loạn, chiếm mười lăm quận Hoa Châu ta, đốt sát kiếp cướp đoạt, nơi đi qua, mấy thành thành không, dân chúng Hoa Châu ta muôn vạn người giảm tới ngàn. Lúc trước ta tàn bạo, ta ăn miếng trả miếng, có gì không đúng? Hoắc Thế Quân ta từ trước đến giờ ân oán rõ ràng, liên quan đến việc phân tranh quốc thổ, càng không nhân nhượng. Nếu người kính ta một thước, ta mời người một trượng. Nếu người phạm ta một phần, ta nhất định sẽ trả hết! Ta kính Cầm Mẩu là người đức độ, người có thể đứng đây, chắc là khách của bà, ta cũng không so đo với người. Thủ đoạn khiêu khích của người chỉ như vậy, khó tránh phải chờ ở dưới, Cầm Mẩu là nhân vật bậc nào, lại chịu để người che mờ?”

Đôi mắt Cầm Mẩu híp lại, quét mắt một vòng nam tử trẻ tuổi ở xa xa kia, rất lạ mặt. Suy nghĩ một chút, trên mặt liền lộ ra nụ cười, nếp nhăn ở đuôi khóe mắt giãn ra, vỗ bàn cười nói: “Hay lắm! Hoắc thế tử tính

tình sáng khoái, lão thái bà ta nếu còn ngập ngừng nữa, sẽ chọc người chê cười rồi. Đến đây, đến đây, thay ta cài thắt lưng Thế tử phi Đại Nguyên đưa lão thái bà ta, nhìn có vừa người không.”

Đại phi liếc nhìn trượng phu, thấy hắn không tỏ vẻ kỳ lạ gì, vội vàng cười đứng dậy, cởi nút thắt thắt lưng bên hông mợ xuống, thay mới, quan sát, cười nói: “Đúng là một bộ!”

Hành động lần này vừa ra, lúc này phàm người nào đứng trong đình, đều lập tức sẽ hiểu tâm ý của Cẩm Mầu. Bộ tộc Do Đô, giờ đã liên minh với Đại Nguyên rồi, còn sót lại thủ lĩnh các bộ tộc nhỏ, vốn đi theo tộc Do Đô, lúc này cũng ríu rít theo, lên tiếng khen ngợi.

Cẩm Mầu gật đầu, hướng về phía Đại phi nói: “Thế tử phi vì lão thái bà ta làm thắt lưng này, vất vả rồi. Con thay ta kính nàng một ly cảm tạ.”

Đại phi cười đồng ý, tự mình rót đầy chén vàng, nâng đến chỗ Thiện Thủy.

Ly rượu này, không thể tránh được. Thiện Thủy đứng dậy nhận lấy, biết Hoắc Thế Quân đang nhìn mình, mặt không đổi sắc uống một hơi cạn sạch, giữa tiếng ủng hộ của cả sảnh đường ngồi xuống, cố gắng chịu đựng mới không lộ ra vẻ kinh dị.

Mới rồi Hoắc Thế Quân nhắc nàng thì nói rượu mạnh. Giờ rượu mạnh vào cổ, mới biết quả nhiên không phải là giả, cổ họng liền cay xè giống như bị người ta lấy tay bóp lấy, trong bụng lập tức râm rĩ như bắt lửa, cả người nóng lên.

Hoắc Thế Quân nhìn Thiện Thủy, thấy hai má nàng lộ vàng đỏ, thịnh trang dưới nhan sắc, nùng đẹp đến cực hạn, chợt nhớ tới chốc lát trước mình thấy nam tử trẻ tuổi kia xuất hiện như cười khiêu khích với nàng, trong lòng chợt thấy hơi khó chịu. Khẽ nhíu mày, lại nhìn ra cửa đình, đã không thấy người nọ, ánh mắt tuần hơn một vòng đám người, nháy mắt với Hoắc Vân Thần đứng sau mình, Hoắc Vân Thần hiểu ý, lập tức đuổi theo.

Dù sao tuổi Cẩm Mầu cũng đã lớn, thấy đại sự của tộc cũng đã định trước, liền từ khách đứng dậy, để vợ chồng Do Đô vương ở lại tiếp khách. Thiện Thủy chỉ ngồi thêm trong chốc lát, thấy Hoắc Thế Quân đã ngồi tách Do Đô vương, đang cùng vài nam nhân khác đối ẩm với nhau, liền đứng dậy nói từ biệt với Đại phi.

Phượng Tường Vệ này đi tới một ngày đường, đương nhiên đêm nay vợ chồng Thế tử phải ngủ lại ở chỗ này, phòng khách đã chuẩn bị sẵn. Đại phi tự mình đưa Thiện Thủy tới trước cửa, lúc này mới rời đi.

Trong phòng khách, cách sắp xếp bày biện rất khác với phòng Thiện Thủy ở. Nóc nhà hoa văn tô lại nước sơn, bốn vách tường xanh vàng rực rỡ, mặt đất trải thảm nỉ êm dày, ngay giữa có một lò sưởi khổng lồ, ống khói truyền thẳng ra ngoài phòng, bên ngoài lạnh đến thấu xương, bên trong ấm áp như xuân. Trong phòng cũng xông hương, đi vào, một mùi thơm lạ lùng xông vào mũi.

Thiện Thủy vốn đã cảm thấy say rồi, lòng nhảy phù phù, lại xông cả mùi hương này nữa, cả người càng thêm đầu hôn não đau, dường như đến cả xương cũng say, được Bạch Quân hầu hạ cởi áo khoác, hạ mặt và tay chân xuống lung tung, đầu đã đặt xuống.

44. Chương 44

Edit : mèo mỗ

Beta: Socfsk

Bữa tiệc kéo dài, rượu ngon đầu ngàn; tôm xắt mỏng, ba ba lạnh chân gấu. Tiệc trong đình khách nữ dần dần tán ra, nam nhân ăn uống linh đình. Vì uống vào bụng là rượu mạnh nên mọi người càng lúc càng hưng phấn, gào thét ca múa thái bình, tiếng động lớn vang lên liên tục.

Hoắc Thế Quân nhìn Hoắc Vân Thần xuất hiện ở đại môn của đình, bỏ lại người đang nói chuyện, cùng Hoắc Vân Thần đi ra ngoài đứng ở một góc.

Hoắc Vân Thần nói: “Người nọ hết sức cảnh giác, cũng hết sức quen thuộc với địa hình nơi này. Ta đuổi theo tới trại bên ngoài phủ thì đã không thấy người đâu. Ta đã hỏi quản sự đón khách trại trong phủ, cũng chưa từng thấy người này. Ta sẽ đi tra lại danh sách tất cả khách tham dự đêm nay.”

Hoắc Thế Quân trầm ngâm chốc lát, nói: “Không cần. Hắn đã dám công khai khiêu khích như vậy, đương nhiên không phải khách chính trong danh sách. Nhất định là thừa dịp lộn xộn trộn lẫn vào. Mà nơi này không phải là khu vực của mình, đừng làm chuyện gì lớn.”

Trên mặt Hoắc Vân Thần hiện lên nét hồ thẹn nói: “Là ta vô dụng.”

Hoắc Thế Quân cắt lời hắn: “Khi ta bước vào, chú ý đến trạm gác trại trong phủ từ cửa chính tới khách đường, hình như ba năm bước một người, phòng vệ không thể nói là không nghiêm ngặt được. Như vậy cũng có thể để hắn lẫn vào, nhưng vẫn kỳ lạ. Người đến nơi Thế tử phi nghỉ ngơi ngay, canh kỹ chỗ đấy cho ta, không cần để ý đến cái khác.”

Hắn đang nói chuyện, ánh mắt liền không tự chủ được nhìn về phía phòng khách hướng đông nam, Thiệu Thủy đang nghỉ ở nơi đó.

Hoắc Vân Thần cảm giác hắn đột nhiên ngừng lại, nhìn theo tầm mắt hắn, kinh hãi thấy bên kia cuộn cuộn khói đặc, ánh lửa dần dần bốc lên, bật thốt lên: “Cháy rồi !” Hắn còn chưa dứt lời, Hoắc Thế Quân đã co chân, chạy như điên đến chỗ lửa bốc lên.

Tình hình hỏa hoạn cũng đã kinh động trại người trong phủ, tiếng kinh hét vang lên, mọi nơi ào ào rồi rít dập lửa. Hoắc Thế Quân chạy một hơi tới đình viện khách nghỉ trước, thấy cháy là gian phòng khách khác, cách chỗ Thiệu Thủy nghỉ vài chục bước xa, vừa mới thở nhẹ một hơi, chợt thấy Bạch Quân lão đạo nhào từ trong ra, nhìn thấy hắn, run giọng hét lớn: “Thế tử! Ta mới vừa đi nhà cầu, gọi hai thị nữ trại phủ trông, nhìn thấy lửa bốc lên chạy về, lại không thấy Thế tử phi đâu!”

Sắc mặt Hoắc Thế Quân thay đổi, chạy nhanh vào trong, thấy hai thị nữ trại phủ đã ngã trên hành lang, chợt đá văng ra cánh cửa khép hờ ra, vén màn gấm lên, quả nhiên thấy trên giường trống rỗng, chăn mền kể cả người kia cũng đã mất tích, bên giường chỉ ngổn ngang áo da cừu tinh tinh màu đỏ cởi từ người nàng.

Tim Hoắc Thế Quân gần như bật ra, rượu lúc trước vừa uống xong lập tức hóa thành mồ hôi lạnh, từ lỗ chân lông trên cả người tỏa ra ngoài, sau lưng đã ướt ướt. Chợt vọt ra khỏi phòng, nhìn xuống tứ phía, thấy trước, trái, phải đều có người chạy đi dập lửa, duy chỉ có sau bên một hành lang chính thẳng đến hậu viên đen như mực, lúc này lại không có lấy một bóng người, không dừng lại, nín thở đuổi theo.

Trại trước phủ đèn đuốc sáng trưng, mặt sau sân nhà, lúc này lại là một mảnh đen như mực, mọi nơi tĩnh lặng không có người nào. Hoắc Thế Quân đuổi theo tới trong vườn, mượn ánh trăng, nhìn thấy xa xa phía trước một bóng đen đang vượt qua tường hoa, chợt lóe rồi không thấy, trên vai lại tựa như khiêng một đồng giớ đã được cuộn lại, thần kinh run lên, vội vàng nhanh chân đuổi theo.

Người đằng trước hành động nhanh nhẹn khác thường, trên vai mặc dù có phụ vật, nhưng bước chân không chậm chút nào, hình như rất quen với địa hình này, cơ hồ là không ngừng nghỉ, thất quả bát niêu, lại một đường thuận lợi, rất nhanh đã ra khỏi cửa nách hậu viên, xoay người lên một con ngựa đã sớm đứng ở chỗ tối, thúc ngựa đi hướng tây nam.

Hoắc Thế Quân đuổi theo ra thì hai thủ vệ trại phủ giữ cửa nách ngực đã trúng ám tiễn ngã xuống đất. Giương mắt nhìn đầu vai người nọ phịch lên lưng ngựa, xoay người lên đảo mắt đã chạy xa hơn mười trượng, dưới đêm trăng chỉ còn lại một bóng lưng mờ ảo trong tuyết, giận dữ hét lên, cúi người mũi tên trên người tên thủ vệ đã chết, giương căng dây cung, nộ tiễn phát ra bén nhọn đuổi theo ngăn lại, không lệch, đầu mũi tên đâm thẳng thấu xương chân sau cong gối con ngựa, tiếng ngựa rên rỉ bên trong, người trên ngựa kể cả đồng cuộn giớ đó lẫn từ trên thân ngựa xuống đất.

Một mũi tên của Hoắc Thế Quân trúng mục tiêu, lập tức đuổi theo. Mượn ánh trăng chiếu trong tuyết, nhìn rõ, chính là nam tử dị tộc lúc trước đã khiêu khích mình trong đình, chỉ là lúc này đã thay y phục dạ hành. Mà cuộn đồng kia quả nhiên chính là chăn mền bao lấy Thiệu Thủy. Lúc này chăn mền đã tán loạn, trên người nàng chỉ có quần áo trong mỏng, một đôi chân trần tuyết trắng đập trên tuyết. Không biết là vì bị lạnh hay bị ném, tay chân hơi rụt lại, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ.

Nam nhân kia bản lĩnh rất cao, ngã ngựa như vậy, không ngờ lại lật người thuận thể lăn đến cạnh Thiện Thủy, lần nữa dùng chân mềm cuốn lấy cả người nàng, ôm lấy tiếp tục chạy vào rừng.

Hoắc Thế Quân hai mắt tròn tròn, thể nhưng khoảng cách hơi xa, chỉ có thể tiếp tục đuổi theo. Sau lưng, đường về trại phủ nhiều điểm lửa bốc, đám người Hoắc Vân Thần cùng Do Đô vương nghe tiếng chạy tới. Nam tử kia lại hết sức quen thuộc địa hình nơi này, chạy như điên một hồi, Hoắc Thế Quân theo sát không ngừng nghỉ, đêm trăng trong tuyết, hai người một trước một sau, một chạy một đuổi trong rừng, dần dần bỏ lại người sau lưng.

Nam tử kia dù quen địa hình, chỉ dù sao vẫn mang theo người, chặt khỏi rừng, lúc đổi xuống núi, dần dần bị Hoắc Thế Quân đến gần. Hoắc Thế Quân dừng đuổi theo, trầm ngâm nín thở, mượn ánh trăng, gương cung lấp tên lên phía trước lần nữa, mũi tên thở hỗn thển phá vỡ, đằng trước người nọ chợt ngã xuống, chân trái nam tử kia trúng tên, lại chợt lật người ngồi dậy, cắn răng rút mũi tên ra, nhắm đầu mũi tên lên cổ cô nương ngã ngay bên người hắn.

“Rốt cuộc người là ai?”

Hoắc Thế Quân đã đuổi theo tới bảy tám bước xa, kiên định ngừng bước chân, lạnh lùng quát hỏi.

Sắc mặt nam tử kia tái nhợt như đất tuyết. Hắn mở to miệng thở hỗn hển, nói nhạo báng: “Chẳng phải người thông minh một đời sao? Tự mình đoán đi, còn cần hỏi ta là ai?”

Hoắc Thế Quân lạnh lùng nói: “Đời ta gây thù vô số, chưa bao giờ suy đoán vớ vẩn. Người không phải là người Đại Nguyên ta, ngăn cản tộc Do Đô cùng Đại Nguyên ta liên minh, chắc chắn là có quốc thù. Ta nhìn người nói, lại càng giống có tư oán với ta, còn ra tay với một cô nương, chỉ là bọn chuột nhắt mà thôi.”

Nam tử kia ngẩn ra, chợt cười ha ha mà nói: “Thế tử phi khuyên quốc phương dung, lại thông tuệ tao nhã, ta vừa gặp đã yêu, chẳng qua vốn có lòng tốt, cũng không có ý tổn thương nàng. Không ngờ Thế tử lại theo sát không nghỉ như vậy. Cũng được, hôm nay là số ta không may, Hoắc thế tử, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Nam tử kia nhìn Hoắc Thế Quân, một cái tay lỗ măng lướt qua một bên gò má Thiện Thủy, trong tiếng cười khinh cuồng, chợt ôm lấy cả người nàng, ném xuống sườn khe núi.

Hoắc Thế Quân quá sợ hãi, gần như sợ đến vỡ mật, chợt tung người một cái nhào theo xuống, một phát bắt được tay nàng.

Tư thế hắn lao xuống quán tính quá lớn, khe núi vốn dốc, lại kết băng che tuyết, càng không thể ngăn mình bị lăn xuống. Hoắc Thế Quân chợt phát lực, ôm lấy cơ thể nhỏ bé của nàng dùng áo choàng của mình bảo vệ, ôm thật chặt vào trong ngực, lăn xuống theo sườn núi, lăn đến đáy khe mới dừng lại. Thân thể vừa vững, Hoắc Thế Quân lập tức cảm giác một bên bả vai truyền đến cơn đau như bị dao ghim trời tận vào xương. Sờ lên, lại sờ tới một đoạn băng dao đã gãy, đầu băng dao bị gãy, một nửa còn đâm vào máu trong. Thì ra là vừa mới lăn nhanh xuống, khe dốc lại có nhiều băng dao rất dày. Chiếc áo lông cừu dày của hắn bao lấy người trong lòng, lòng lại thầm nghĩ chỉ muốn bảo vệ nàng, nói vận khí mình không tốt, tất nhiên khó tránh khỏi da thịt bị thương.

Hoắc Thế Quân cũng bất chấp mình, đặt Thiện Thủy nằm ngang trên mặt đất, kiểm tra người nàng thật nhanh. Trừ tay chân lạnh cóng, cũng không có vết thương gì lớn. Chỉ là thấy nàng như vậy rồi, lại vẫn chưa tỉnh, trong lòng có chút sốt ruột. Lại gần miệng mũi nàng nghe hơi thở, trừ say rượu, dường như còn có hương thơm lạ, chắc là hít phải mê hương. Lập tức vốc đồng tuyết, lau lên mặt nàng, vỗ vào gò má nàng gọi tên nàng.

Thiện Thủy vẫn chìm trong mộng khó có thể tự kiểm chế, chỉ là giấc mộng này không phải mộng đẹp, không để nàng ngủ yên được. Một lát cảm thấy mình như mặt túi bị người quăng tới điên đi, một lát như rơi vào hầm băng, lạnh đến chân tay co cóng. Nàng cố sức muốn mở mắt, mí mắt lại nặng như có đá rơi. Đang khổ sở giữa, chợt cảm giác mặt thật lạnh, bên tai hình như có người không ngừng gọi tên mình, cuối cùng bị túm lấy, tỉnh lại.

Nàng mở mắt, nhìn trên đỉnh là bầu trời ám bụi, mình đang nằm ở nơi hoang vắng trắng noãn chìm trong tuyết, tay chân lạnh cóng như đã mất tri giác.

Nàng không rõ tình hình – nàng nhớ mình uống ly rượu, cảm giác say lên, về phòng rồi ngủ luôn. Bây giờ không phải là nên nằm trên giường ấm áp mềm mại sao? Sao có thể đưa người vào nơi hoang vắng trong tuyết như vậy?

Có lẽ nàng còn chưa có tỉnh mộng thôi.

Thiện Thủy a một tiếng, lại nhắm mắt lần nữa.

“Không muốn bị chết rét, thì tỉnh lại cho ta!”

Bên tai chợt vang lên một giọng nói rõ ràng.

Thiện Thủy lập tức liền rõ ra, đây là giọng Hoắc Thế Quân.

Nàng mở mắt lần nữa. Lần này, cuối cùng cũng nhìn thấy hắc đang cúi nhìn mình, vẻ mặt có chút nóng nảy.

Thiện Thủy sợ run cả người, mơ hồ hỏi: “Đây là. Thế nào?”

“Xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn. Giờ không sao rồi. Chúng ta tìm một chỗ sưởi ấm trước.”

Hoắc Thế Quân nói một tiếng ngắn gọn, lấy áo choàng gói kỹ nàng lại, bế lên.

Bên ngoài rất lạnh, nàng lại mặc ít, nếu không tìm chỗ tránh rét, sợ nàng thật sự sẽ chết rét giữa giá lạnh rồi.

Hoắc Thế Quân rất nhanh liền buông tha ý định trở về đường cũ. Khe núi kia rất dốc, hơn nữa còn đóng băng, rất khó leo về. Hắc leo lên dốc thoải bên phải, nhìn ra xa xung quanh, trong nơi hoang vắng mờ mịt, chợt phát hiện phía trước như có nhà gỗ nhỏ.

Nơi đây đủ trần quý được liệu, thường xuyên có thợ săn hoặc người hái thuốc ra vào trong núi. Đây có thể là chỗ bọn họ tạm thời nghỉ chân trong đêm. Thần kinh run lên, vội vàng sải bước đi.

Căn nhà gỗ kia xem ra không xa, ở lưng chừng núi, nhưng lại cong cong queo queo. Hoắc Thế Quân chạy liên tục, đến khi hắc ôm Thiện Thủy bước thấp bước cao đến trước nhà gỗ, cái trần chợt có cơn lạnh, ngửa đầu, không ngờ trời đã nổi tuyết.

Đây không phải điều tốt với họ. Tuyết rơi, sợ dấu chân họ in lại trên tuyết sẽ mất đi. Hoắc Vân Thần muốn tìm họ, sợ càng rắc rối hơn. Nhưng bây giờ, chưa nên lo lắng chuyện này vội, việc khẩn cấp sưởi ấm đã.

Hoắc Thế Quân một cước đá văng cửa gỗ ra, ôm Thiện Thủy đi vào, đặt trên đất.

Bên trong ánh sáng ấm áp, gần như là không nhìn thấy gì. Hoắc Thế Quân lục lọi, cuối cùng dò được con dao đánh lửa trên mặt bàn, thấp đèn lên.

Lúc trước hắc đoán không sai. Căn nhà gỗ tuy vừa nhỏ vừa cũ, nhưng đồ vật bên trong để dùng qua đêm vẫn còn coi là đủ. Một tấm da thú trải cổ, một khoang lò thô lậu, góc tường cso đóng củi đốt. Cũng không gặp người.

Hoắc Thế Quân lập tức nhóm lửa. Rất nhanh, củi đốt trong khoang lò đã cháy lên. Thiện Thủy run rẩy ngồi quần chân trước ống lửa, sưởi một lúc, cuối cùng cũng thấy dần ấm lên. Nhìn về phía Hoắc Thế Quân, thấy hắc tựa vào một bên ống củi đốt, ánh mắt nhìn chăm chăm ống lửa, chân mày nhíu lại, như đang suy nghĩ gì.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ta nhớ ta uống say đi ngủ, sao lại tới nơi này?”

Thiện Thủy không nhận được, hỏi lần nữa.

Hoắc Thế Quân liếc nhìn nàng một cái, nói đơn giản sự việc một lần. Thấy nàng chợt nhìn mình chăm chăm, sắc mặt thay đổi, cho là nàng e ngại, liền nói: “Nàng không phải cần sợ, không sao. Bọn Vân Thần sẽ tìm tới, chậm nhất là ngày mai, chúng ta có thể về rồi.”

Thiện Thủy nhìn chăm chăm hắc, nói: “Chàng chảy máu!”

Hoắc Thế Quân nhìn theo ánh mắt nàng cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện vết thương trên vai vì bị nóng, mũi băng nhon lúc đầu đâm vào đã tan, bây giờ bắt đầu có máu chảy ra, nhuộm qua vải áo.

“Không có gì.”

Hoắc Thế Quân dựa ra sau, không muốn nàng đến gần.

Thiện Thủy nghe giọng điệu hẩn lơ đễnh, một bãi máu thấm thật sụ là nhìn thấy ghê. Không nhin được đi tới, kiên quyết cởi áo hẩn ra, thấy cánh tay vai trái của hẩn bị cắt ra miếng vết thương đáng một bàn tay, da thịt lặt ra ngoài, đầm đìa máu tươi, không khỏi cũng hút một ngụm lương khí.

“Vừa rồi lặn xuống thì bị băng đao trượt qua một cái thôi.”

Loại thương thế này, với Hoắc Thế Quân xem ra quả thật không có gì, nhưng bây giờ thấy nàng lộ ra vẻ mặt khiếp sợ như vậy thậm chí giống như đau lòng, trong lòng hẩn không nhin được vẫn là hơi cảm thấy vui vẻ, nói chuyện giọng điệu không tự chủ càng chẳng hề để ý hơn.

“Nhanh cầm máu đi. Chảy nhiều máu như vậy, còn nói không có gì!”

Thiện Thủy thấy đầy vết thương chảy đầm đìa máu, môi vừa mới có lại chút huyết sắc giờ trở nên trắng bệch, muốn xé vạt quần áo trong trên người mình, tay lại như nhũn ra, sao xé được?

Hoắc Thế Quân liếc nhìn nàng một cái, kéo một vòng từ áo bào của mình xuống, đưa tới. Thiện Thủy vội vàng quấn mấy vòng thật chặt vết thương của hẩn.

Máu dần dần dừng chảy, cuối cùng không rỉ ra nữa. Thiện Thủy thở ra, vừa ngược mắt, đã thấy hẩn nhìn mình chăm chú, có chút không được tự nhiên tránh ánh mắt của hẩn.

“Ta chết, nàng sẽ vui mừng hay sẽ có chút đau lòng như vậy?”

Hoắc Thế Quân nhìn Thiện Thủy, đột nhiên hỏi.

Thiện Thủy tim hơi nhảy, ngược mắt nhìn lên. Thấy cả người hẩn lười biếng tựa vào đồng củi đốt, bên môi treo ý cười, vẻ mặt lúc nói chuyện như nghiêm túc lại như trêu tức.

Thiện Thủy ho nhẹ, nhìn hẩn nghiêm túc nói: “Mạng chàng phúc lớn, muốn chết, cũng có thể là ta chết sớm hơn chàng mới đúng.”

Hoắc Thế Quân chẳng nói đúng sai cười cười. Rút củi đốt, thêm vào trong đồng lửa. Lại liếc nhìn nàng một cái, sửa lời nói: “Ta là ba ngày trước mới thông báo chuyện cho bên nàng. Trong ba ngày, nàng lại muốn đọc kinh, lại muốn làm thất lưng, ta làm nàng vất vả rồi. Còn nữa, nàng nói với Cẩm Mầu những lời đó, nói rất hay. Cẩm Mầu có thể hạ quyết tâm nhanh như vậy, công lao của nàng không nhỏ.”

Thiện Thủy hơi ngẩn ra, lập tức nói: “Cũng chỉ là gặp may thôi, không có gì. Ta cũng không vất vả, cũng chỉ là chức trách của ta thôi. Cám ơn chàng vừa rồi đã cứu ta, còn bị thương vì ta, trong lòng ta rất cảm kích. Thật sự không gì báo đáp được, sau này ta nhất định mọi chuyện sẽ lấy chàng làm đầu, tuyệt đối không chọc giận chàng nữa.”

Hoắc Thế Quân lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cau mày nói: “Nàng làm sao?”

Thiện Thủy thành khẩn nói: “Ta nói đều là thật. Thật ra thì chuyện gây gỗ ngày đó, là ta không đúng, ta trách lầm chàng trước, lại buông thả tính mình ở sau. Mấy ngày nay ta đều tự ngẫm. Chàng dạy dỗ ta những lời đó, nói rất đúng. Nữ nhi là phải giữ bốn phận. Huống chi ta còn gả ột trượng phu có thân phận như chàng. Ta vừa hưởng hàm vinh của Thế tử phi, thì cũng nên gánh vác hàm trách của cái danh này. Đạo lý này ta cũng biết. Chỉ là khi đó đầu óc nhất thời hồ đồ, cũng không biết chuyện gì xảy ra, tự nhiên lại phát giận lung tung với chàng. Toàn là lỗi của ta. Sau này ta sẽ không như vậy nữa.”

Bây giờ Thiện Thủy nói những thứ này, từng câu từng chữ đều là xuất phát từ chân tâm. Nam nhân không phải muốn nghe lời khéo léo từ thê tử sao? Trước nàng ý sủng mà kiêu, kết quả bị hẩn phủ đầu cái công án đến đây. Rút kinh nghiệm xương máu, cuối cùng thừa nhận “Bảo vệ tốt bốn phận”, đây mới chính xác là chi đạo vợ chồng sống chung thật ra nàng đã sớm biết nên như thế nào, chỉ là với nam nhân là trượng phu của mình này, có lúc đầu lưỡi chạy trốn nhanh hơn đầu óc một bước mà thôi. Mà bây giờ, nàng cuối cùng đã quyết định.

Thiện Thủy nói xong rồi, thấy phản ứng của hấn lại không như dự đoán, ngược lại chân mày dần dần nhấc lên, lập tức biết hấn không thích, vội vàng lại bổ sung một câu: “Ngày đó ta đều nói nhầm, chàng cứ coi như ta nói hươu nói vượn đi. Dù sao chúng ta đã tới đây rồi, tới xuân đi hay ở, toàn bộ do chàng quyết định, ta đều nghe lời chàng.”

Hoắc Thế Quân nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, hừ một tiếng, nói: “Đột nhiên nàng nghe lời như vậy, thật đúng là không quen.”

Thiện Thủy nháy mắt, cười với hấn nói: “Về sau chàng từ từ sẽ quen..., ta nói đều là thật.”

Hoắc Thế Quân không nói gì nữa. Thiện Thủy nhận ra, hấn vẫn mất hứng. Trong lòng không nhịn được cũng hơi buồn bực.

Nam nhân này, thật sự là khó hầu hạ. Nàng cãi nhau với hấn, hấn giận dữ. Giờ nàng quyết định theo hấn, hấn còn không thoải mái.

Thiện Thủy thầm than, đứng dậy chân trần đạp lên đất đến cửa, thoáng mở ra khe hở nhìn ra ngoài, thấy tuyết đã rơi như bông bị xé, sắc trời vô cùng tối, gió lạnh tận xương tựa như có thể chui vào xương đi trong khe, vội vàng che kín áo da cừu rên người hấn, đóng cửa cài then, quay đầu lại nhìn xuống sắc mặt của hấn, đến cạnh hấn nhỏ giọng khuyên nhủ: “Ngày này nửa khắc hơn khắc cũng chưa sáng được. Chàng vất vả hơn nửa đêm không chợp mắt, còn bị thương, không nằm xuống ngủ một giấc sao? Ta giúp chàng trông lửa châm củi.”

Hoắc Thế Quân liếc nhìn nàng một cái, nói: “Đừng giả bộ hiền lương thực đức nữa. Nàng đi ngủ đi. Ta không mệt.”

Thiện Thủy bị hấn từ chối đến thì trong lòng buồn bực, nhưng vẫn phải ép xuống, quyết định không chấp nhứt với hấn. Do dự một lúc, lại cảm thấy ngồi không cùng hấn như vậy, thời gian càng khó chịu hơn, liền nghiêng người đưa lưng về phía hấn, cuộn mình nằm xuống. Cả người rất nhanh được đốt lửa sưởi ấm, đang gà gât muốn ngủ, chợt vang lên bên tai một tiếng củi đốt bùng tét lớp bốp, chợt tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn Hoắc Thế Quân ở đối diện, thấy hấn còn ngồi tê mông bên đốt củi kia, cặp mắt không ngờ như thế, đầu hơi nghiêng sang một bên, nhìn giống như là đã ngủ.

Bên hấn xa đốt lửa hơn, mặc trên người cũng ít. Dù sao cũng đã cứu mình. Thiện Thủy do dự một chút, cuối cùng vẫn phải bò dậy từ trong chăn đệm dưới đất, cầm lấy áo choàng trên người, rón ra rón rén đi tới chỗ hấn. Đến gần thì khom lưng xuống, nhẹ nhàng trùm áo choàng lên người hấn, vừa muốn ngồi dậy về chăn đệm mình nằm dưới đất, chợt thấy hấn mở mắt ra.

Thiện Thủy không ngờ hấn vẫn tỉnh. Như làm việc trái lương tâm bị người ta bắt được, mặt hơi nóng lên, vội vàng khoa tay múa chân giải thích: “Bên ta chịu hơi lửa nóng quá, trên người cũng toát mồ hôi.”

Nàng còn chưa dứt lời, tay chân còn đang múa may loạn xạ bị hấn giữ chặt lấy, cả người liền ngã ngồi trên đùi hấn.

“Toát mồ hôi thật? Ta sờ xem.”

Một bàn tay hơi lạnh linh hoạt chui vào trong vạt áo nàng, rất nhanh đẩy ra lớp vải mềm mỏng bên trong, lòng bàn tay liền dính vào da thịt nàng bị đốt lửa hơi đến cực nóng.

Nàng chợt bị cơn lạnh đánh úp kích thích run rẩy, theo bản năng đưa tay ngăn cái tay kia lại, nhỏ giọng nói: “Chàng bị thương, không được.”

“Không cần nàng lo!”

Tay của hấn đổi sang bắt lấy áo nàng, xé hai bên vai, nàng liền không giữ được thành, lập tức nửa thân trần hiện ra trước mắt hấn.

“Ta nhớ nàng vừa mới nói, sau này tất cả đều nghe ta. Nhanh như vậy đã quên sao? Hả?”

Hấn nhíu chặt đôi lông mày rậm, áo bào tẩn ra, toàn thân cơ bắp căng cứng, ánh mắt không kiêng nể gì tuần tra qua thân thể nàng, không che giấu gọn sóng tình dục bên trong chút nào.

Thiện Thủy sợ hết hồn, tim chợt đập thành thịch.

Nàng có một dự cảm không ổn, hẳn sẽ không để nàng vượt qua kiểm tra dễ dàng.

“Nàng vừa nói một đồng thứ, nói là nàng muốn sửa chữa những sai lầm trước kia, sau này làm Thế tử phi hiền lương?” Tay hắn đặt sau lưng nàng, áp nàng vào lồng ngực mình, da thịt hai người kề nhau rất sát, nàng nghe hắn phát ra một tiếng thoải mái.

Thiện Thủy bị hắn đè không thể động dậy được, vội vàng gật đầu. Chợt cảm thấy hắn cong chân lên, cả người liền ngồi cao lên theo hắn, ngực đang rơi vào trước miệng hắn, bị hắn há mồm ngậm lấy, lập tức mát mẻ.

Cái cảm giác quen thuộc vừa đau vừa ngứa này ập tới lần nữa. Thiện Thủy lắc lắc người, muốn thoát khỏi loại hành hạ khó chịu này, hắn như cảm thấy được ý đồ của nàng, bóp thật chặt eo nhỏ của nàng, miệng lưỡi dùng sức lôi kéo cắn xé đóa anh đào mềm mại của nàng hơn, không thương hương tiếc ngọc chút nào, càng sâu hơn lúc trước.

Thiện Thủy khó chịu như muốn khóc. Giật tóc hắn, hắn không thả. Đối sang đánh lên bả vai bị thương của hắn, hắn như đoán trước được, tay nàng mới vừa nâng lên, đã bị hắn nắm lại luôn.

“Đau chết mất! Cút ngay! Đừng động vào ta!”

Nhấn nạt cuối cùng của Thiện Thủy đã tới cực hạn, giờ chỉ còn lại cái miệng còn có thể nói được, lập tức chửi ầm lên.

Nàng mắng xong, Hoắc Thế Quân chợt buông lỏng nàng ra, cười sảng khoái.

Thiện Thủy cúi đầu nhìn đầu nhũ bị hắn gặm cắn sưng lên, hung hăng lườm hắn. Hoắc Thế Quân chợt đứng dậy, xé áo choàng trải lên ổ rơm bên đồng lửa kia, ném nàng lên.

Thiện Thủy giùng giàng muốn đứng dậy, miệng la ầm lên: “Trước kia chàng cũng đã nói, sẽ không ép buộc nữ nhân!”

Hoắc Thế Quân lập tức đạp chân lên bắp đùi nàng, thân thể nặng nề đè sát nàng, lúc này mới cúi người nhìn nàng, cười nói: “Dĩ nhiên ta sẽ không ép buộc nữ nhân khác, nhưng nàng thì không phải, nàng là phu nhân của ta! Không phải nàng còn luôn miệng nói phải nghe lời ta sao? Sao vừa quay đầu đã quên rồi? Còn dám mắng ta?”

Thiện Thủy tức giận không nói gì. Thấy hắn bắt đầu kéo váy với tiểu khố của mình, giãy giụa cũng vô dụng, hai ba lần đã bị lột như trần trụi. Lại cởi quần hắn, trong nháy mắt đã bắn ra hung khí dữ tợn, nhất thời đau buồn, mũi đau xót, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống, dứt khoát nhắm mắt lại không nhìn.

Thiện Thủy chờ giây lát, không thấy hắn quát tháo. Chợt trên người nặng hơn, thấy hắn đè lại, hung khí chìa vào nàng rất sát, lại không vào mạnh, bên tai đã nghe hắn nói: “Ai muốn nàng giả vờ cái kiểu hiền lương thực đức đấy cho ta xem? Hoắc Thế Quân ta chẳng lẽ còn sùng không nổi một nữ nhân sao? Ta tức giận, không phải vì nàng hiểu lầm cãi nhau với ta. Mà do nàng nói những lời đó, thật sự khiến ta tức giận.”

Thiện Thủy kinh ngạc mở mắt ra, thấy mặt hắn đang ở nửa khuỷu tay trên mặt mình, lông mày hơi nhướng lên nhìn mình. Nhìn thẳng hắn chốc lát, rốt cuộc nói thầm một tiếng nói: “Không phải chàng mắng ta không tuân theo bốn phạm sao? Hơn nữa, dù sao sau này chàng có nạp trắc phi, không phải là Lam Trân Châu thì cũng là Bạch Trân Châu Hắc Trân Châu. Giờ ta cố gắng hiền lương thực đức, sao lại chọc chàng mất hứng, cứ muốn ức hiếp ta như vậy.”

Hoắc Thế Quân đưa tay lau nước mắt ở khóe mắt nàng, suy nghĩ một chút, bỗng nhiên nói: “Nàng vừa nói, nói rõ đến mùa xuân nàng đi hay ở lại, toàn bộ do ta quyết định. Nói thật, bây giờ ta còn chưa có chủ ý gì. Nếu không ta và nàng lập một quy ước? Đến mùa xuân sang năm, nếu nàng có thể khiến ta không đuổi nàng đi, sau này ta sẽ không nạp trắc phi. Giao dịch như vậy, nàng làm không?”

Thiện Thủy cho là mình nghe lầm, nhìn chăm chú hắn một lúc lâu, nói: “Chàng nói thật?”

Hoắc Thế Quân hừ một tiếng, nói: “Hoắc Thế Quân ta là ai? Nói được, dĩ nhiên là làm được. Đương nhiên nàng cũng phải sinh con trai cho ta. Nếu không sinh được con trai, tự nhiên tách ra ngay.”

Ba tháng, quyến rũ hẳn, để hẳn không đuổi mình đi, sau đó sẽ sinh con trai, đổi lại đúng là.

Giao dịch như vậy, nếu nàng không làm, nào đúng là bị lừa đã đi rồi.

“Ta làm! Ta làm!”

Thiện Thủy vội vàng dịu mắt, hoàn toàn đồng ý.

“Tốt.” Hoắc Thế Quân liếc mắt nhìn môi nàng, từ trên người nàng lật xuống nằm ngửa, cười như không cười nói, “Nàng thông minh như vậy, nàng đoán xem, giờ ta muốn nàng làm gì nhất? Đoán trúng, chúng ta bắt đầu ngay.”

45. Chương 45

Edit : mèo mỡ

Beta: Socfsk

Về Hoắc Thế Quân, Thiện Thủy trải qua mấy hiệp vừa đẩy vừa chần với hẳn xong, bây giờ đã có hiểu biết kha khá — trước mặt người khác thì ra vẻ đạo mạo, lúc nào cũng chỉ có một vẻ mặt. Sau lưng người khác, lúc lên giường, thì hoàn toàn là động vật nửa người dưới hoàn toàn không biết kiềm chế hay hổ thẹn là gì. Cho nên giờ thấy hẳn ngửa người nằm, hai chân dang rộng, vật ở giữa đứng thẳng khí phách hiên ngang, không hề có ý che giấu, lại dùng ánh mắt tràn ngập tính ám chỉ nhìn miệng mình, nàng đã lập tức đoán được tâm tư của hẳn, đột nhiên lại thấy do dự.

Nàng mặc dù không có kinh nghiệm thao tác thực tế, nhưng nam nhân dường như đều thích như vậy, thế này đại khái là đáp án có thể áp dụng mọi lúc mọi nơi. Trên giường lão luyện giống như hẳn, âu yếm tầm thường không thể kích thích được hẳn. Nhưng muốn giúp hẳn làm vậy.

Hoắc Thế Quân đợi một lúc lâu, thấy nàng chỉ ngồi quỳ ở bên mình, cúi đầu do dự đến do dự đi, do dự lâu đến nỗi có thể nấu xong một ấm trà rồi. Hẳn đợi đến không chịu nổi, trong lòng lại bắt đầu không vui.

Hắn chẳng qua là muốn nàng chủ động đưa cái môi thơm, tiêu trừ sỉ nhục nàng không chịu hôn hẳn — tuy rằng ngoại trừ lần đầu tiên tới tả mà về, sau này liên tiếp bị hẳn chiếm được, hôn nàng đến mức chết đi sống lại, nhưng mỗi lần đều là hẳn nửa bắt buộc mà bắt đầu, chưa có lần nào là nàng chủ động. Hiện tại mất nhiều sức như vậy, cuối cùng cũng đỡ được nàng vào phòng, vậy mà ngay cả chủ động một chút nàng cũng keo kiệt không cho.

Ánh mắt Hoắc Thế Quân đảo qua người ngồi quỳ bên mình hơi lộ ra thân thể phần hồng trắng bóng, cổ sức áp chế đám lửa trong bụng, nuốt nước miếng một cái, không nhanh không chậm nói: “Theo ước định, tuy rằng là ta đề xuất, nhưng chính nàng nói làm, không phải là ta ép. Nếu nàng không muốn thì quên đi.”

Kỳ thực dù không có ước định kia, hẳn cũng sẽ không buông tha cho nàng. Làm giúp hẳn, hoặc là bị hẳn làm, dù sao cũng giống nhau. Dù sao cũng không tránh được, đương nhiên phải lựa chọn mua bán có lợi cho bản thân. Nếu như thực sự thành công, nửa đời sau không cần phải lo nữa, nhưng bớt được vài người sốt ruột ở bên cạnh mình cũng tốt...

Thiện Thủy liếc mắt nhìn cây cột của hẳn, lại vội vàng chuyển tầm mắt đi, nhìn hẳn khó xử nhỏ giọng nói: “Ta. Trước kia chưa từng làm. Ta sợ cắn đau chàng.”

Hoắc Thế Quân ngăn người, lập tức liền hiểu được ý của nàng. Việc này khiến kích tình nhột nhạt. Máu toàn thân đều dồn xuống phía dưới, vật bị nàng ám chỉ dưới khổ hạ lập tức nhanh chóng lớn lên, trưởng đau khó nhịn — nhưng trước khi được hưởng ân huệ ‘miệng lưỡi’ ngoài ý muốn của mỹ nhân hẳn vẫn phải cố sức nhịn. Vươn một bàn tay xoa cặp đùi trơn trượt của nàng, lập tức thuận theo nàng nói, mặt mày hớn hở nói: “Không làm quá là được rồi! Ta sẽ dạy nàng. Nhu Nhi, nàng rất thông minh, phu quân nàng nghĩ cái gì, nhất định nàng cũng đoán được.”

Chân Thiện Thủy bị hấn sờ ngứa, hơi dịch ra sau, tránh tay hấn, lại liếc nhìn cái vẩy hung dữ kia, cắn răng một cái, rớt cục dưới cái nhìn chăm chú của hấn, nàng chậm rãi cúi người xuống. Chóp mũi vừa chạm vào, mùi gay tanh kỳ dị sộc vào mũi. Nàng ghét bỏ hừ một tiếng, vội vàng đứng dậy tránh đi.

Hoắc Thế Quân mở to mắt chờ cái miệng nhỏ nhắn hồng hào của nàng mở ra, bỗng nhiên thấy nàng bỏ dở nửa chừng, trong lòng thất vọng, lại sợ nàng đổi ý, không thể ép buộc chỉ nhú mày dụ dỗ thúc giục: "Nhu Nhi ngoan —— mau một chút —— ta khó chịu ——".

Thiện Thủy đỏ bừng cả mặt, nhìn về phía bả vai hấn, thấy nơi đó vừa rồi vì xô dịch mà mảnh vải chỗ băng vết thương lại đã bị máu nhiễm đỏ, vội vàng nói: "Chàng lại chảy máu rồi!"

Hoắc Thế Quân giờ chỉ muốn được mỹ nhân dùng miệng hầu hạ, chút máu ấy nào có đáng gì. Thấy nàng dây dưa kéo dài, rõ ràng là muốn từ chối, nhịn xuống cảm giác máu đang trào như thủy triều xuống khổ hạ, cắn răng nói: "Nàng có tới không đây? Không tới ta về liền lập thêm ba năm trắc phi nữa!"

Thiện Thủy ngẩn ra, gương mặt thấy hai hàng lông mày hấn hung ác nhíu chặt, còn lấy chuyện này uy hiếp nàng, đột nhiên thấy buồn bực. Nàng quay người đưa lưng về phía hấn, tức giận nói: "Chàng lập đi! Lập ba năm mười người vào! Dù sao vương phủ cũng đủ lớn, không sợ không chứa nổi! Bảo các nàng hầu hạ chàng như vậy cho tốt!"

Hoắc Thế Quân vừa rồi chỉ là nhất thời nảy sinh ác độc thuận miệng hù dọa nàng, thấy nàng đổi, lại đưa cái lưng mảnh khảnh trắng như tuyết về phía hấn. Hấn đã có ý định này, nàng càng không chịu, hấn liền càng muốn. Ý nghĩ trong đầu không ngừng lan ra, giờ phút này sao có thể để nàng bỏ dở giữa chừng. Hấn ngồi dậy, một cánh tay linh hoạt ôm eo nàng, kéo tay nàng, ấn lên vật đang sưng giữa hai chân mình, hướng dẫn cái tay mềm nắm giữ vuốt ve lên xuống, nhất thời nhẹ nhàng sung sướng, không nhịn được áp vào bên tai nàng, thở hổn hển ảo não nói: "Nhu Nhi ngoan —— nó muốn nàng làm nó như vậy, vừa rồi là ta nói bậy"

Thiện Thủy miễn cưỡng cầm dị vật nóng rực trong tay, thấy hấn đổ mình, hơi quay đầu đi đỏ mặt, nhả mày lẩm bẩm nói: "Mùi khó chịu"

Hoắc Thế Quân bị nàng nhắc nhở, mới nhớ hôm nay từ sáng sớm đến bây giờ, mình cưỡi ngựa chạy đuổi theo người, ra không ít mồ hôi, ước chừng thật sự có mùi lạ. Nếu người khác thì sẽ không quan tâm, nhưng đối tượng là nàng, lại còn là lần đầu tiên, nếu đường đột sợ nàng sau này sẽ không có hảo cảm với việc này. Lập tức nói: "Ta đi tắm ngay."

Trong phòng không có nước, nhưng bên ngoài có rất nhiều. Thiện Thủy nhìn Hoắc Thế Quân đứng dậy, lấy một cái chậu sành từ góc phòng, quần áo còn chưa khoác lên đã lập tức đi ra ngoài, nhanh chóng trở về, xúc một đồng tuyết, đặt tới bên cạnh Thiện Thủy.

Hấn bây giờ bày ra bộ đại gia, ý đương nhiên là chờ nàng động thủ rồi. Thiện Thủy định đem chậu sành đi đun nóng cho tuyết chảy ra, vừa đứng dậy, chân đã bị hấn khê gạt, cả người liền bổ nhào vào trên người hấn, thấy hấn không kiên nhẫn nói: "Không cần nấu nước."

Hấn thúc giục như vậy, Thiện Thủy biết hấn nóng vội, đành trực tiếp lấy tuyết giúp hấn lau nơi đó.

Thiện Thủy nghĩa một cái, nhưng vẫn còn cảm thấy băn khoăn. Liền lấy quần áo trong vừa này bị hấn lột ra, bọc một vốc tuyết, hơ trên đồng lửa bên cạnh. Tuyết bị nóng, rất nhanh đã hòa tan, nước tuyết chảy ra dẹt đoán, qua kẽ tay nàng tí tách chảy xuống.

"Nhanh lên một chút ——"

Thiện Thủy nắm trong tay tuyết chưa tan hết, nước tuyết vẫn còn lạnh, lại nghe hấn ở phía sau thúc giục không ngừng, tay vòng dưới nách nàng dò xét lên phía trước sờ sờ xoa bóp, móng eo còn cảm thấy có vật cứng không ngừng đụng chạm. Trong lòng nàng nóng lên, hắt tay hấn ra, quay người đẩy hấn nằm lại, chà xát cái khăn đã ướt đầm trong tay, cũng không quan tâm phía trên còn dính tuyết, oán hận nói: "Là chàng thúc giục ta." Vừa nói, đã cầm lấy bát đầu chà lau.

Hoắc Thế Quân bỗng nhiên thấy cảm giác lạnh lẽo xông thẳng lên đầu, không chỉ nơi đó như nứt ra, cả người cũng theo mình một cái, may mà còn có ngón tay nhỏ nhắn của nàng ở trên dịu dàng chạm đến, cắn răng hô: "Rất thoải mái! Rất thoải mái"

Thiện Thủy thấy hần nhe răng nhếch miệng, biểu cảm rõ ràng là thống khổ, miệng lại còn cạy mạnh, không khỏi vừa buồn cười vừa tức giận. Nam nhân nơi này, nóng phình ra lạnh co lại, làm chút trừng phạt để giải giận là được. Ngâm trong nước đá lâu có hại cho thân thể, nàng mặc dù không có nhiều kinh nghiệm, nhưng đạo lý kia nàng vẫn hiểu. Không đợi hần mở miệng, nàng lau vài cái liền giữ lời, cắn môi nhìn qua. Gặp hung khí kia vừa được lau rửa, giờ phút này không còn điêu vô dương như lúc trước, đã mềm đi không ít, từ trên xuống dưới ướt đầm, ánh lửa hắt lên lờ lờ sáng, đầu tròn phía trên bị nước đá làm đỏ lên còn dính lại chút băng. Thở phào một hơi, rút cục hướng tới lại chậm rãi ngâm lấy. Lần này, mặc dù mùi không nồng như trước, nhưng vẫn ngửi được mùi đặc trưng của nam nhân, nhất thời lại luẩn quẩn không tiếp tục.

Hoắc Thế Quân thấy rằng nanh trắng noãn của nàng nàng cắn lên cánh môi màu Hải Đường, khi cúi người xuống, bộ ngực sữa phập phồng rêu rao, thân mình giống như đang run nhè nhẹ, đôi mắt buông xuống đánh giá nơi đó của mình, vẻ mặt nửa xấu hổ nửa thẹn, nửa trinh nửa dâm, không thể kiềm được, vươn tay ấn mạnh đầu nàng lên phía trên bụng mình, động thân một cái, vật đó liền đâm sâu vào cổ họng nàng.

Thiện Thủy bất ngờ không phòng ngự, cả người bị ép xuống, a một tiếng, đã thấy có một dị vật lạnh lẽo trơn trượt đâm vào miệng, trong nháy mắt, trong miệng đã bị nhét đầy không còn khe hở. Nàng theo bản năng muốn quay đầu tránh đi, cái gậy lại bị một bàn tay nắm chặt, ấn không thể động dấy. Bị kiềm hãm, lại thấy thứ kia dừng lại, đầu óc mê muội giống như còn đang tiến vào cổ họng, mùi gay mũi xông thẳng vào khoang mũi, đột nhiên tâm hoảng ý loạn, trong cổ họng rên rỉ, cực lực dùng lưỡi đang bị đè ép đi đẩy hần, muốn phun ra thứ đang xâm nhập này.

Hoắc Thế Quân mới vừa trải qua khổ hình băng hàn, lúc này đi vào miệng nàng như vậy, ảm nóng quần chặt, nhất thời như đặt mình trong Thiên đường, trong lòng như nở hoa, sung sướng càng muốn được nhiều thêm, hận không thể trọn đời không ra, lập tức lại tưởng cứng rắn. Chờ sung sướng đi qua, nàng gáy thấy nàng đang cố hết sức ngâm chặt bản thân, đôi mi thanh tú nhíu lại, khuôn mặt sung huyết đỏ bừng, vẻ mặt xem rất là khó chịu, đành thoảng nơi tay đng bóp chặt gáy nàng, vội nhẹ giọng dỗ dành: "Nhu Nhi ngoan — cứ như vậy, giống ăn kẹo vậy —"

Thiện Thủy thấy áp lực trên gáy giảm bớt, rốt cục có thể hơi ngẩng đầu hô hấp, thấy trên mặt hần tình triền kích động, mày nhíu chặt, hai mắt nhìn mình chằm chằm, lại thoảng nhìn vết thương trên bả vai hần, lòng nàng mềm nhũn, chút buồn bực do vừa rồi bị hần thô lỗ cũng biến mất. Nàng chớp chớp mắt, vươn tay nắm lấy, dựa vào tưởng tượng của mình, thử lấy lưỡi quần lấy.

Hoắc Thế Quân lập tức cảm thấy nàng mềm mại, thuận thế ngồi dậy, ôm cả người nàng quỳ giữa hai chân mình, cúi đầu nhìn nàng vui đầu xuống lấy lòng mình. Thiện Thủy liếm hôn một lát, chỉ cảm thấy vật trong miệng kia lại bành trướng như sắt, nàng lần đầu làm chuyện như vậy, không hề có kinh nghiệm đáng nói, chỉ được một lát miệng đã tê lưỡi mỏi, gần như không ngâm được nữa, chỉ miễn cưỡng làm theo lời hần phun ra nuốt vào, răng năng sượt qua cắn vào hần, nghe thấy hần phát ra tiếng rên nửa là sung sướng nửa là đau đớn, cái tay luồn vào trong tóc nàng siết càng chặt, da đầu phát đau, nàng nhin không được phun ra vật kia, nhíu mày thở gấp oán giận: "Miệng moi quá, không làm nữa."

Hoắc Thế Quân thấy nàng oán giận bắt ngừng, buông tay đang cầm lấy mái tóc nàng ra.

Thiện Thủy cho rằng hần buông tha mình rồi, thở phào nhẹ nhõm, nhưng còn chưa thở ra, kêu một tiếng sợ hãi, người đã bị hần ném lên phía trên áo khoác trải trên đất, thấy hần lại dạng chân đến trước ngực nàng, thứ kia liền hùng dũng oai vệ treo ở trên mặt nàng cách có mấy tấc.

Thiện Thủy hoảng sợ mở to mắt, trong lòng ngại ngùng, theo bản năng nhấc tay dùng sức đẩy chắn. Nhưng nam nhân giờ phút này tựa như dã thú, sao có thể để nàng phản kháng? Dễ dàng ghì chặt hai tay nàng trên đỉnh đầu, cúi người nhìn chằm chằm nàng. Cả người Thiện Thủy giống như bị thép sắt đè lên, chỉ còn hai chân có thể cử động, giãy dụa vụn vụn lung tung, cảm hận mắng: "Vô sỉ!"

Hai mắt Hoắc Thế Quân lộ ra hưng phấn đỏ đậm, ha ha cười nói: "Chuyện nam nữ vốn là vô sỉ. Chúng ta là vợ chồng, vô sỉ cũng không ngại. Huống chi vừa rồi nàng đều đã làm, đây có gì khác đâu?"

Mặt Thiện Thủy nóng như bị lửa đốt, quay đầu né tránh hung vật hần đưa tới, khớp hàm cắn chặt không buông. Chợt nghe hần buồn bã nói: "Lúc trước bị nàng đồ rửa bằng nước đá, lạnh quá. Vừa rồi còn bị

nàng cắn vài cái, đau chết mất. Nàng đối xử với nam nhân của nàng nhẫn tâm như vậy, ta không nên bắt nàng đền bù sao?”

Thiện Thủy nghe hần lật ngược phải trái, nhất thời không nhin được, quay sang nói: “Là chính chàng thúc giục.” Nói còn chưa dứt lời, hu một tiếng, miệng lại bị hần công hãm. Lúc này nàng mới nhận ra là lại bị lừa, thật muốn hung hăng cắn một cái, chung quy lại không nhẫn tâm, tức giận đến nhắm hai mắt lại, không nhìn tới khuôn mặt đáng ghét của hần nữa.

Hoắc Thế Quân đạt được mục đích, thở một hơi dài nhẹ nhõm. Hai tay nâng hai bên má nàng, động thân đâm về phía trước, không sâu không nông ra vào, bỗng nhiên cảm thấy bản thân như rơi vào hồ nước tươi đẹp, cuối cùng không thể kềm chế. Cúi đầu nhìn chăm chăm khuôn mặt dưới thân xấu hổ tức giận lại xinh đẹp, tựa như mỹ vị, cảm giác trước nay chưa từng có, không nhin được lửa nóng dân trào, càng dò xét vào khi, cho đến khi đâm sâu vào yết hầu nàng.

Thiện Thủy biết tình thế, dù sao bàn khí lực, mình cũng không đánh lại được hần, bây giờ chỉ cần hần có thể nhanh chóng xong việc mà thôi, không để phòng bị hần đâm đến buồn nôn, nước mắt cũng nghẹn trào ra. Nam nhân thấy vậy miễn cưỡng lui về phía sau một chút, chỉ chờ nàng hoãn khí, liền lại đưa vào. Như thế lặp lại, rốt cục không chống đỡ được cảm giác cực độ thoải mái, eo hông kích động rướn lên, không hề giữ lại thẳng tắp phun vào cái miệng nhỏ nhắn cùng trên ngực bụng nàng.

Thiện Thủy vừa được phóng thích, lập tức “Oa” một tiếng phun dị vật trong miệng ra, ngồi phịch trên đất ho khan không ngừng, chỉ thấy miệng đầy mùi mùi gay tanh, vừa định nôn ra lại thấy Hoắc Thế Quân đến gần, cuống quýt dùng cả tay lẫn chân muốn tránh đi, lại bị hần bắt lấy, đảo mắt đã bị ôm ngồi vào trong lòng hần. Hần cầm quần áo trong của nàng, dùng góc sạch sẽ nhúng vào chậu sành, thấm nước tuyết hòa tan đã ấm, giúp nàng lau chát dịch trắng sữa ở miệng môi giữa ngực và bụng.

Thiện Thủy gương mặt, thấy hần thỏa mãn cười không hề có vẻ xấu hổ, lại thấy vật dưới thân vừa khiến mình chật vật không chịu nổi nay lại đang đâm tới, phỏng chừng vẫn chưa chịu để yên. Nàng sụ mặt đẩy tay hần ra muốn đứng dậy, lại bị hần ôm lấy, nghe thấy hần dịu dàng dỗ dành bên tai: ” Nhu Nhi ngoan, bảo bối —— đừng tức giận, đều là ta không tốt. Nếu nàng cảm thấy vừa rồi ta làm như vậy là bắt nạt nàng, vậy ta để nàng bắt nạt lại là được. Nàng bảo ta làm cái gì, ta sẽ làm cái đó, tất cả đều nghe theo nàng. , như vậy được không.”

Hoắc Thế Quân vốn là tuổi trẻ khỏe mạnh, cũng coi như lâu không làm, trong lòng lại ôm tiểu mỹ nhân Thiện Thủy một cái nhẩn mày một nụ cười không chỗ nào không trêu chọc cảm quan của, hần thêm nhỏ dãi đã lâu. Vừa rồi chẳng qua là món điểm tâm ngọt trước khi vào tiệc, sao có thể dễ dàng thỏa mãn như vậy? Hơn nữa lúc này còn ở nơi hoang dã, ngoài phòng chỉ có tuyết lớn bay tán loạn, ở giữa trời đất chỉ còn hần cùng với nữ tử trong lòng, càng thêm hưng phấn, không hề cố kỵ. Giờ phút này bế thân thể trơn mềm của nàng, tùy ý vuốt ve vài cái, chỗ dưới thân ma sát với quần lót ẩm áp của nàng một lát, trong lòng tà hỏa lại bùng lên. Trong miệng nói xong dối lời nàng, phía dưới đã sớm tìm được chỗ đi vào, thân thể hơn rướn lên, không cần tốn nhiều sức, lập tức liền đâm phần đầu vào.

Thiện Thủy nghe hần miệng đầy lời ngon tiếng ngọt, mặt đỏ lên, phi một tiếng vừa định mắng “Vô sỉ” , bỗng nhiên thấy dưới thân đã bị hần đâm một chút tiến vào, kêu rên một tiếng, tức giận trong lòng còn chưa tiêu, giẫy dụa không muốn đi vào khuôn khổ. Vừa đẩy ngực hần vài cái, bỗng nhiên thấy hần nhượng mảy, miệng tê tê mấy tiếng, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn. Nàng phát hoảng, chần chờ, hỏi: “Sao vậy?”

Hoắc Thế Quân chỉ chỉ bả vai, nói: “Động vào, đau!”

Thiện Thủy nhìn lại, thấy rìa mảnh vải cuốn lấy bả vai quả nhiên có máu thấm ra, cũng không biết là vừa rồi hần ra sức quá mức bị động vào hay là mới làm ra, nàng không dám cự quấy, trong miệng lại hừ một tiếng, trách nói: “Biết đau còn vô cớ gây rối như vậy! Nằm xuống đừng nhúc nhích là được!”

Hoắc Thế Quân ừ ừ đáp hai tiếng, trong miệng tiếp tục vừa đau khổ rên rỉ, dùng cánh tay không bị thương chống người chậm rãi nằm xuống, nhìn Thiện Thủy còn ngồi trên hông hần, nghiêm mặt nói: “Nàng nói đúng, ta nghe nàng, ta nằm xuống không nhúc nhích là được. Nàng đến đây, nàng muốn làm gì cũng được, ta sẽ nghe nàng hết.”

Thiện Thủy thấy hấn lại cố ý xuyên tạc lời mình nói, tức đến no bụng, sao còn có thể để ý tới sự vô lại của hấn? Đứng dậy muốn chuyển đi, bị hấn kéo lại, bổ nhào vào trên người hấn.

Hoắc Thế Quân kéo nàng vào ngực, ngửi hơi thở thơm tho từ miệng mũi nàng, trong hơi thở phảng phất còn chút dư khí lúc trước mình lưu lại, dường như bị thức giục ý loạn tình mê, chăm chú nhìn đôi mắt đen lấp lánh trong cửa nàng, lẩm bẩm nói: “Nhu Nhi, nàng hôn ta đi. Ta lúc trước thực ra muốn bảo nàng hôn ta.”

46. Chương 46

Edit: mèo mỗ

Beta: Socfsk

Trong đêm tuyết yên tĩnh không một tiếng động, như mộng đẹp không bao giờ kết thúc. Trời đất đều trắng xóa, triền miên mênh mông, giờ phút này phảng phất như chỉ còn lại nàng và hấn trong căn nhà gỗ này. Tại nàng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào, chỉ có tiếng máu trong thân thể chậm rãi tuôn chảy tới màng nhĩ.

Người nam nhân anh tuấn kia, giờ phút này hấn đang ngoan ngoãn nằm dưới thân nàng, ánh lửa rọi lên khuôn mặt trẻ tuổi, hấn dùng một đôi mắt phượng xinh đẹp chăm chú nhìn nàng, mắt trong mà sau, mang theo mê ly và yên tĩnh như trẻ con, giọng hấn trầm thấp mà khàn khàn. Còn có cái gì có thể đả động cả trái tim nữ nhân hơn sự chất phác này?

Thỏa mãn hấn đi. Hấn chỉ muốn nàng hôn môi hấn. Đều là do nàng suy nghĩ nhiều.

Tóc Thiện Thủy xoa trên vai hấn, quần lấy tóc hấn. Nàng vươn bàn tay trắng thuần mềm mại, lướt trên lồng ngực hấn, đi qua hầu kết hơi hơi chuyển động của hấn, miêu tả hình dạng cảm hấn, cuối cùng để lên đôi môi hé mở của hấn, nhìn chăm chăm hấn, lộ ra nụ cười mềm mại, nửa là oán trách nửa là làm nũng khẽ thở dài: “Vậy sao chàng không nói sớm? Thật sự là người xấu.”

Nam nhân dù lòng cứng rắn, cũng không chống lại được nàng oán hận phong tình như vậy. Ngực Hoắc Thế Quân như bị đánh trúng, dần dần mềm như bùn đất rồi.

“Nhu Nhi, hôn ta.”

Mí mắt hấn hơi khép, hàng mi dày hơi hơi lay động, trong cổ họng phát ra tiếng lẩm bẩm khe khẽ, giống như CC lúc muốn nàng âu yếm.

“Ừm.”

Nàng mềm mại lên tiếng, chậm rãi cúi xuống, áp môi mình lên môi hấn.

Hoắc Thế Quân nhắm mắt lại, cảm thụ nàng yêu thương mình. Đầu lưỡi mềm mại thơm tho liếm qua làn da hấn, mở môi hấn, linh hoạt chui vào, âu yếm răng hấn, cùng đầu lưỡi hấn chạm vào nhau, thử liếm láp, tùy ý quần lấy. Khi cảm xúc dần nóng cháy, hấn muốn quần chặt, truy đuổi, nàng lại bỗng nhiên linh hoạt thoát ra. Nàng chuyển cho hấn hơi thở cùng nước bọt, thơm tho ngọt ngào, hấn lại ngửi thấy trong miệng mũi nàng mùi xạ hương nhàn nhạt, giống như ăn phải chí độc tình được thiên hạ, vì thế thần hồn điên đảo, say mê. Chẳng qua cũng chỉ là khoang miệng, sao có thể khiến lòng người như lọt vào khu mỹ lệ như thế...

Đang lúc như si như túy gian, Hoắc Thế Quân đột nhiên cảm thấy đầu lưỡi đau đớn, giống như bị răng nanh của động vật nhỏ cắn lấy.

Hấn hơi hơi mở mắt ra, vừa khéo nhìn thấy mắt nàng gần trong gang tấc, nhìn thấy nàng nhìn hấn tươi cười xán lạn. Trong lúc hoảng hốt, đầu lưỡi lại bỗng nhiên càng đau thêm.

Lúc đầu chỉ hơi hơi đau đau tê tê, giờ phút này đầu óc hẳn cũng trì độn chậm chạp không có phản ứng. Dần dần, mùi tanh trong miệng dần dần nồng lên. Không phải mùi xạ hương thức giục tình, mà là mùi máu tươi hẳn quen thuộc Cuối cùng hẳn hoàn toàn tỉnh táo.

Nàng cắn lưỡi hẳn, ở lúc hẳn như si như túy không hề phòng bị. Đầu óc thanh tỉnh, đau đón ở đầu lưỡi lập tức trở nên bén nhọn nóng bỏng, thậm chí là rợn tóc gáy.

Hắn mở choàng mắt, nhìn thấy nàng đã đứng dậy, đang ngồi trên thất lưng hẳn quan sát hẳn. Khuôn mặt kiêu mị mà vô tội, bên môi còn dính một tia máu màu đỏ tươi, khiến nàng càng giống như một con thú nhỏ vừa mới thoả mãn.

Trên môi nàng dính là máu của hẳn.

Hoắc Thế Quân nuốt vào máu loãng trong miệng, rớt cục tê tê mấy tiếng, lần này là đau thật mà phát ra .

“Ai nha, không ngờ lại cắn chàng chảy máu mất rồi !”

Thiện Thủy có vẻ đau lòng, vươn tay ra phủ miệng hẳn như hối lỗi, đau lòng mà nói: “Sao rồi, hé miệng để ta xem.”

Hoắc Thế Quân trừng nàng, đợi đầu lưỡi đỡ đau mới khàn khàn nói: “Nàng cố ý !”

Ừm. Nàng quả thật là cố ý. Cố ý này, ít nhất trong vòng ba đến ngày, hẳn đừng nghĩ đến chuyện ăn được cái gì.

Thiện Thủy cup mắt, rớt cục không nhìn được khoái cảm trả thù thành thông, cười nham nhở, cuối cùng cười đến ngã vào vai hẳn.

Nhìn xem, Hoắc Thế Quân hẳn đã cười loại nữ nhân như thế nào thế này Có thù tất báo, còn là đâm lén sau lưng, chờ khi người phát hiện, dao đã đâm vào rồi.

Hoắc Thế Quân lúc này đã hoàn toàn quên bản thân là ai, chỉ cần rằng chịu đựng đau đón nàng ban cho, chịu đựng nàng dựa vào trên người cười đến đắc ý, cười run rẩy hết cả người. Hẳn cảm giác thân thể trắng mịn của nàng đang cọ cọ vào mình, cùng phảng phất một tia vào bụng trong miệng dư tình, da thịt nóng bỏng như bị lửa đốt, cả người thú huyết bị lại thức tỉnh. Khi bộ ngực mềm mại vì nàng cười mà ma sát lên ngực hẳn là lúc hẳn không nhẫn nại được nữa, một cánh tay chống người dậy, khi đang muốn xoay người áp đảo nàng, nàng lại bỗng nhiên ngồi dậy, vươn tay đẩy.

“Chàng có thương tích, vậy thì nằm yên đừng nhúc nhích, để ta hầu hạ chàng mới phải”

Thiện Thủy mỉm cười nhìn hẳn, ánh mắt lại khiến hẳn bất giác run rẩy. Đó là cảm giác muốn trải nghiệm sự sợ hãi xen lẫn hưng phấn đối với những chuyện bất ngờ sắp phát sinh.

Hắn phục tùng loại cảm giác này, thuận thế để nàng đẩy ngã.

“Không phải chàng thích cắn ta sao? Có qua mà không có lại, là phi lễ. Mùi vị mất hồn muốn chết muốn sống này, chàng cũng nên nếm thử mới tốt.”

Nàng cúi người xuống, há miệng ngậm một bên đầu ngực của hẳn, dùng răng nanh gặm cắn, nhẹ nhàng mài mài vài vòng, nghe thấy hẳn phát ra vài tiếng sáng khoái không thể che giấu, không có gì báo động trước , bỗng nhiên cắn chặt kéo ra, cắn ra một chút da thịt hẳn mới chịu nhả ra.

Hoắc Thế Quân bị đau cả người suýt chút nhảy lên, hét lớn một tiếng, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng, trên mặt khó nén vẻ đau đớn.

“Kích thích không? Vừa mới bắt đầu thôi, đừng nói với ta chỉ mới như vậy chàng đã không chịu nổi.”

Nàng ngẩng đầu, nhìn hẳn dịu dàng mỉm cười, cúi đầu lại há miệng học theo, lại chuyển sang bên kia. Rất nhanh, ngực nam nhân liền đầy dấu răng, cứng rắn như hai hòn đá nhỏ, day nhẹ, chạm nhẹ , liền sinh đau.

“Thích loại hầu hạ này sao? Ta đoán chàng nhất định thích. Không phải nói mình không muốn thì đừng gây cho người khác sao? Chàng luôn thích làm vậy với ta, cho nên ta đoán chàng nhất định cũng thích. Phu quân, ngàn vạn đừng làm cho ta thất vọng.”

Nam nhân thở hổn hển đỉnh đưa, ra sức trút nhánh khải mằm.

Thiện Thủy mặt đỏ tai hồng, đưa mắt nhìn hấn, đành phải kệ hấn. Đến khi kiệt sức, cuối cùng đợi nam nhân bên cạnh thoả mãn, gần hết một đêm, đầu cũng dần dần tỉnh táo lại.

Nàng lập tức thấy hối hận rất sâu sắc rồi.

Cái gì mà ước hẹn ba tháng, rõ ràng là hấn lừa đảo mà. Mà nàng lại ngốc nghếch chui vào, còn vui vẻ mà chui nữa chứ.

“Cái kia.”

Nàng lo lắng liềm đôi môi bị lửa nướng khô, duỗi ngón tay chọc vào ngực hấn, nhỏ giọng nói: “Chuyện lúc trước chúng ta nói dừng tính nữa. Sau này vẫn giống trước đây, nên thế nào thì như thế đấy, được không?”

Hoắc Thế Quân mở mắt, mặt trầm xuống, nhắc chân để lên vòng eo của nàng, nói: “Không tính? Vậy nàng sẽ chờ ta đưa một đồng người vào nhà, nàng còn chống đối lại nữa ta cho ra ngoài cửa.”

Thiện Thủy hít một hơi thật dài, thở khí đục trong lồng ngực ra.

Xem như nàng hiểu hết rồi. Gặp phải một trượng phu như Hoắc Thế Quân, hoặc là buông tha hoàn toàn, nàng ngọc nát hấn ngói lành, hoặc chinh phục hoàn toàn, khiến hấn cứ khẳng khẳng một mực, lại không có con đường khác để lựa chọn.

~~Người của tộc Do Đô, phải mất cả ngày mới tìm thấy được. Mà có thể tìm được tới đây, cũng không phải là may mắn hoàn toàn, mà lại là do thợ săn gần đây dẫn đường.

Đêm qua, Do Đô Vương vốn đã uống say chợt nghe người ta báo lại, phòng khách bị cháy, Thế tử phi Đại Nguyên không biết tung tích, Thế tử đang đuổi theo, nhất thời cả người tỉnh lại.

Nếu Thế tử phi Đại Nguyên bị mất tích trên đất của mình, đừng nói đến chuyện liên minh sau này, chùi mông thế nào là vấn đề lớn, thở hồng hộc dẫn theo người chạy tới cửa hậu viện gặp chuyện không may trong trại phủ, cầm đuốc liên tục đuổi theo cùng Hoắc Vân Thần. Đầu tiên còn có thể dựa vào dấu bước trên nền tuyết mà, đến nửa đêm tuyết rơi, lấp hết dấu vết, liền mất phương hướng, kinh hồn bạt vía trở về trại phủ, mợ còn nhắc nhở, nói phụ tử ra xung quanh vào căn nhà hoang người đặt chân qua đêm trên núi, hôm nay lạnh băng, nếu đúng thế thật, không chừng Thế tử sẽ tránh trong đó. Một câu thúc tỉnh người trong mộng, vội vàng tìm người quen địa hình, chia nhau tìm các căn nhà hoang cả đêm. Mãi đến lúc này, cuối cùng mới tìm được.

Thiện Thủy đã mặc lại y phục từ lâu, bị Hoắc Thế Quân dùng áo choàng trùm lên đầu, ôm ra khỏi căn nhà gỗ hoang ngủ một đêm này. Ngay đêm đó ở trại trong phủ nghỉ ngơi cả đêm, sáng sớm hôm sau, cuối cùng cũng lên đường trở về Phượng Tường Vệ.

Ngày hôm qua trở lại trại phủ, Thiện Thủy biết Hoắc Thế Quân bàn bạc kín với Hoắc Vân Thần một lúc, Hoắc Vân Thần liền đi trước ngay trong đêm đó. Mặc dù không rõ hấn bị phái đi làm gì, nhưng có lẽ liên quan đến chuyện nàng bị bắt cóc. Những chuyện của nam nhân này, nếu hấn không nói, đương nhiên nàng sẽ không chủ động hỏi. Chỉ thấy nghĩ lại mà sợ sau khi trở lại, mới biết này hai thị nữ được phái tới hầu hạ mình trong trại phủ đã mất mạng tại chỗ. May mà lúc ấy Bạch Quân không có ở đây, nếu không chỉ sợ cũng khó trốn một kiếp.

Hoàng hôn, tuyết rơi nhiều nhẹ nhàng, xa ngựa của Thiện Thủy cuối cùng cũng lái vào cửa thành Phượng Tường Vệ, đến phủ Tiết độ sứ. Hoắc Thế Quân ôm nàng xuống xe ngựa, không để chân nàng dính tuyết, không để ý Thiện Thủy xấu hổ, hạ nhân nhìn chăm chăm vào nàng đưa thẳng đến chính phòng. Đến trước mái hiên mới thả xuống. Quân sự đã chạy tới, hỏi han, liếc mắt nhìn sắc mặt của Thiện Thủy, hơi khó xử nhỏ giọng nói: “Hoắc đại nhân, phu nhân. công chúa Lam Trân Châu hôm qua tới đây, cũng không nói đi. Ta cũng không dám đuổi nàng đi, đêm qua đã để nàng ở phòng khách. Hôm nay nàng vẫn còn ở.”

“Hoắc thế tử! Tỷ tỷ!”

Quân sự còn chưa nói hết lời, ở cửa viện chợt truyền đến giọng nói trong trẻo. Thiện Thủy quay đầu lại, nhìn thấy Lam Trân Châu cả người là áo lông kim hồng, chân đi đôi giày da dê nhỏ bấm vàng đào đám mây

hồng, đạp tuyết chạy nhanh như chim, khiến vòng Kim khảm ngọc khảm bảo đỉnh đeo trước ngực phát ra tiếng.

“Thế tử! Chàng trở về rồi! Phụ vương phái người đến trạm dịch đón ta, ta không muốn về, lén chạy đến đây. Thế tử, người ta không gặp chàng mấy ngày rồi!”

Lam Trân Châu dừng lại trước mặt Hoắc Thế Quân, bộ ngực đầy đặn vì vừa chạy hơi phập phồng, vui vẻ ngẩng mặt nhìn hắn, hai má đỏ bừng, hai mắt phát sáng.

Hoắc Thế Quân sờ mũi một cái, ho một tiếng, hơi lui về phía sau một bước, lùi ra sau lưng Thiện Thủy, nói: “Nhu Nhi, bỗng nhiên ta nhớ ra, trong doanh phiên đài còn có việc gấp, không chậm trễ được. Ta đi trước, nàg. Xem xét mà làm.” Nói dứt câu, lập tức nghiêng đầu đạp lên tuyết mà đi.

47. Chương 47

Edit : mèo mỗ

Beta : Socfsk

Chính hắn chọc ra nợ hoa đào, giờ hoa đào đến cửa, hắn lại có thể chân bôi dầu chuồn mất, để nàng thay hắn dọn dẹp cục diện rồi rắc rối này!

Thiện Thủy nhìn bóng lưng hắn một đi không trở lại trong tuyết, trợn mắt há mồm, hận không thể đuổi theo xách tai hắn về.

“Thế tử! Chờ ta một chút!”

Lam Trân Châu đợi nhiều ngày như vậy, rất dễ giữ được người, đến cả ánh mắt đáp lại cũng chưa nhìn, sao có thể chịu bỏ qua dễ dàng như vậy được. Hai tiếng chao ôi, nhắc chân muốn đuổi theo, bị Thiện Thủy kéo lại, cười nói: “Công chúa, tính hắn rất quái gở, nói có chuyện rồi, nếu muội còn đi theo, không chừng sẽ trở mặt đấy. Dù thế nào đi nữa buổi tối hắn vẫn phải về, có lời gì, chờ hắn về, lúc đấy muội nói vẫn được mà. Trời lạnh, chúng ta vào nhà cho ấm đã?”

Lam Trân Châu có chút không cam lòng, chỉ thấy bóng lưng hắn trên hành lang, đảo mắt đã không thấy đâu, không thể làm gì khác hơn là bất đắc dĩ bị bắt vào trong nhà.

Trong lò sưởi đồng ba chân, than bạc đã cháy rực lên. Thiện Thủy đi vào, Bạch Quân và Vũ Tình cùng vào, giúp cởi áo choàng tuyết, thay giày mềm đi trong phòng, mang lên một bình nước ngâm Ngọc Khê Thiết Quan Âm mới, với mấy đĩa Lạc Kinh sẫm tắc vàng có mút hoa quả thêm mấy sợi gừng ăn vặt, thấy Thiện Thủy ý bảo ra ngoài, liền theo cửa ra ngoài, trong phòng chỉ còn nàng và Lam Trân Châu.

Thiện Thủy đưa Lam Trân Châu ngồi ấm trên giường gạch, tự tay rót nước trà xanh vào chén trà, đẩy qua cười nói: “Trời lạnh đóng băng, uống một ngụm trà nhỏ ấm , trà này còn được mang từ Lạc Kinh đến.”

Lam Trân Châu uống một ngụm, lập tức liền cau mày nói: “Cái này là trà Lạc Kinh, vừa đắng vừa chất lại còn nhạt miệng. Không bằng một phần vạn rượu sữa ở chỗ ta.”

Thiện Thủy bưng trà của mình lên, khẽ hớp một ngụm, cười nói: “Muội ấy. Chẳng mấy nữa sẽ phải thành con dâu của Lạc Kinh rồi, còn luôn miệng nơi này nơi này. Ta nói uội nghe, đây là loại trà của phủ chúng ta mà Thế tử thích nhất. Ta thích muội, mới rót mời đấy. Nếu là người khác, cầu xin ta cũng đừng mong là uống được.”

Lam Trân Châu vừa nghe, vội bưng lên uống một ngụm nữa, chép miệng, dù còn chưa cảm thấy vị gì, trong miệng lại nói: “Vậy ta uống cẩn thận hơn lần nữa, uống thêm mấy lần sẽ cảm nhận được vị. Hay tỷ tỷ đưa ta một ít, ta về ngày nào cũng ngâm.”

Thiện Thủy cầm khăn che miệng, nở nụ cười, nhất thời dung quang bắn ra bốn phía. Lam Trân Châu nhìn mà ngẩn người, không nhận được nói: “Tỷ tỷ thật là đẹp. Thế tử nhất định rất thích tỷ đi? Nếu không bên cạnh hần sao lại chỉ có mình tỷ?”

Thiện Thủy thả khăn, nụ cười trên mặt không còn nữa, khẽ cau mày nói: “Cái gì mà rất thích ta, cũng chỉ là giữ đạo phu thê thôi. Hôm nay cạnh hần chỉ có một mình ta, chuyện này ra ngoài là không có lỗi. Mọi người không biết lại ngưỡng mộ ta. Nhưng chuyện sau lưng, nào có ai biết?”

Lam Trân Châu không hiểu, ngây ngô nhìn nàng.

Thiện Thủy cười nói: “Công chúa, nếu muội gọi ta là tỷ tỷ, ta cũng nên coi muội là người trong nhà. Muội muội, ta đã nói với muội, ta ngày đó biết chuyện của muội với Thế tử chúng ta, không biết trong lòng vui mừng biết bao nhiêu, hận không được ngày mai là muội có thể vào cửa ngay, thật sớm thay ta hầu hạ Thế tử, như vậy tỷ tỷ như ta cũng có thể sớm được giải thoát.”

Lam Trân Châu mặc dù nhiệt tình không bị cản, dù sao cũng chỉ là một thiếu nữ đang tuổi hoa, nghe Thiện Thủy nói trước đây, khó tránh khỏi hơi xấu hổ. Lại nghe nàng nói câu sau cùng kia, nhất thời không hiểu, ngập ngừng hỏi: “Tỷ tỷ nói như vậy, là có ý gì?”

Thiện Thủy không trả lời, chỉ hỏi: “Muội muội, ta biết muội thích Thế tử. Vậy muội có thể có thể nói với tỷ, muội thích hần vì cái gì?”

Đại khái là thiếu nữ hoài xuân, vui nhất là khi nói chuyện với người khác về ý trung nhân của mình rồi. Lam Trân Châu nghe nàng đổi lời lại hỏi chuyện này, lập tức không nghĩ ngợi gì nói: “Hần rất đẹp! Ta chưa từng gặp nam nhân nào hoàn hảo hơn hần! Cái ngày đến trại trong phủ chúng ta, ta vừa thấy đã thích.”

Nam sắc lăm người.

Thiện Thủy suýt chút nữa bị sắc trà trong miệng. Mắt nhìn ra cửa, nói: “Muội muội, có chuyện, ta coi muội thành người trong nhà, mới tốt bụng nói với muội, cũng tốt để muội sớm hiểu được, trong lòng có chuẩn bị.”

Lam Trân Châu thấy vẻ mặt nàng nghiêm túc, trong lòng hơi lo lắng, nói: “Chuyện gì?”

Thiện Thủy thở dài, nói: “Thế tử đẹp, không sai. Khó trách muội vừa gặp đã thích hần. Nhưng không phải muội vừa nói đấy sao, trong phủ này cũng chỉ có một mình ta, người có thân phận như hần, đáng đáp lại đẹp mắt, lại không có nữ nhân khác, cũng không phải như muội nói, hần chỉ yêu một mình ta, mà là thật sự có ẩn tình.” Liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng mở to mắt nhìn mình, liền giảm thấp giọng xuống: “Muội đừng nhìn hần tướng mạo đường đường, cũng chỉ là mắt người ngoài nhìn. Thật ra thì bên trong, nhất là chuyện vợ chồng đóng cửa phòng đó. Tỷ tỷ ta thật khó có thể mở miệng với muội.”

Mặt Lam Trân Châu hơi đỏ lên, tim nhảy phù phù, khẩn trương hỏi: “Cái gì mà khó có thể mở miệng được?”

Thiện Thủy thở dài, nói: “Chuyện đóng cửa kia... Chuyện trong phòng, hần thích quá gối, rất khác biệt, thật sự khiến người ta khó có thể chịu được. Muội muội nghĩ xem, với thân phận địa vị như vậy, cho đến giờ, coi như không có trắc phi, mấy thiếp thất thông phòng trong nhà cũng phải nhiều chứ? Sao đến giờ không có lấy một người? Điều là do mê loạn quá gối này của hần mà ra. Cái khác ta không nói, tránh dọa đến muội. Lấy một chuyện đã qua nhiều năm mà nói, lúc ấy hần thu dùng một thị nữ trong vương phủ, chỉ vì thị nữ kia không chịu nổi bị hần hành hạ, cầu khẩn xin tha, hần bị chọc giận, liền cầm đao vạch mặt nàng! Thị nữ kia cuối cùng nhảy giếng tự vẫn. Từ đấy về sau, thị nữ trong vương phủ người người cảm thấy lo lắng, thấy hần là nhượng bộ, đừng nói là như nhà khác, tìm chủ tử gia môn quyền rũ.”

Lam Trân Châu mặt vừa mới đỏ lên, giờ dần dần trắng bệch, sững sờ không nói được.

Thiện Thủy liếc nhìn nàng một cái, tăng thêm giọng nói: “Chuyện này cũng không phải là ta soạn bày, mà là thiên chân vạn xác. Sau này chờ muội theo đến vương phủ, tùy tiện hỏi người làm nào cũng biết. Loại chuyện xấu này, đương nhiên là không tốt để nói ra với người ngoài. Chỉ là muội không giống thế. Muội rất nhanh sẽ thành người trong nhà hần. Bên ta cũng mới đề cập tới một câu, tỷ tỷ ta có ý tốt, lúc này mới nhắc muội trước, tránh để muội muội đến lúc đó bị dọa sợ, ngộ nhỡ chọc giận Thế tử, vậy thì không ổn.”

Có vài nam nhân mặt ngoài không nhìn ra, nhưng vào phòng, với thê thiếp của mình, lại dùng hết các loại thủ đoạn làm nhục để tìm khoái cảm, chuyện như vậy, Lam Trân Châu cũng biết một ít. Năm ngoái, trại trong phủ tuôn ra một chuyện xấu kiểu này. Một tộc thúc của nàng, thường ngày nhìn tao nhã lịch sự, với bảy tám nữ nhân của hắn, lại giở thủ đoạn tàn nhẫn, có một người chút nữa thì bị dây da ghì chết, không chịu nổi chạy trốn, khi bị bắt về, biết chờ nàng nhất định không có kết quả tốt, định bắt chấp tất cả náo loạn ra ngoài, cả trại phủ nhất thời xôn xao.

Lam Trân Châu không ngờ, Hoắc Thế Quân lại cũng là người như vậy. Vừa nghĩ tới hắn sẽ lấy roi da nhỏ nên lên người mình, sắc mặt dần dần trắng bệch.

Thiện Thủy ho nhẹ một tiếng, đứng dậy ngồi bên cạnh nàng, thân mật thăm thiết đặt lên tay nàng, trên mặt lại nữa dần theo nụ cười, an ủi nói: “Muội muội đừng sợ. Chỉ cần muội có thể theo hắn khắp nơi, hắn sẽ không như thế, ban ngày là một người vô cùng tốt. Tỷ tỷ gả cho hắn, ngắt đầu bỏ đuôi dù nên cũng không quá ba tháng, chỉ là thành thật mà nói, một mình hầu hạ thật sự là tâm lực quá mệt mỏi, đã sớm mong đợi thêm mấy muội muội vào cửa, ta cũng được nghỉ một nhịp. Giờ vừa tới phủ Hưng Khánh chưa được mấy ngày, muội sắp vào cửa rồi, tỷ tỷ thật sự rất vui. Sau này cũng đừng suy nghĩ nhiều, tỷ muội chúng ta đồng tâm hầu hạ Thế tử là được.”

Lam Trân Châu khó khăn nuốt nước miếng, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Thiện Thủy, chần chừ nói: “Chẳng lẽ. Hắn đối xử với tỷ cũng như vậy?”

Thiện Thủy nói: “Phụ thân ta là thầy dạy hắn khi còn nhỏ trong thái học, ta vừa là chính phi của hắn, đương nhiên ít nhiều gì cũng phải cố kỵ thể diện cho ta, không đến mức hoàn toàn dấn vào, chỉ là dù như vậy, có lúc cũng hét người không chịu nổi.” Do dự, cuối cùng cởi giày ra, cởi tất, chỉ vào trên mặt chân vì đêm trước chân trần bị sụt qua ra mấy vết thương nhỏ, cau mày nói: “Muội xem, đây cũng là hắn mới vừa làm ra, nhưng mà muội muội ngàn vạn đừng cười. Còn nữa, bên ta mới nói uội những chuyện kia, cũng là vì muốn tốt uội nên mới nhắc trước. Chỉ có chuyện liên quan đến thể diện của Thế tử, muội muội ngàn vạn lần đừng nói lung tung khắp nơi. Tính hắn cổ quái, nếu chuyện này truyền ra ngoài hắn ngại mất thể diện, ta sợ còn có thể ảnh hưởng đến đại sự tộc của muội liên minh với Đại Nguyên, đây cũng không phải là chuyện đùa.”

Lam Trân Châu nhất thời tin chắc không thể ngờ, tự nhiên nghĩ đến hình ảnh Thiện Thủy chân trần bị hắn kéo lên khỏi mặt đất, dờ ra trầm nghĩ: “Tỷ là chính phi, hắn còn đối xử với tỷ như vậy. Nếu thật sự ta làm trắc phi của hắn, sau này về sau lúc đến Lạc Kinh, chưa quen cuộc sống nơi đây, cũng như bị hắn hành hạ đến chết, kêu trời trời không linh, gọi đất đất không ứng.”

“Muội muội, nghĩ gì thế?”

Thiện Thủy nhẹ nhàng đẩy nàng.

Lam Trân Châu như vừa tỉnh trong mộng, vội vàng bật dậy từ trên giường, líu ríu nói: “Thế tử phi, phụ vương ta tìm ta nhiều ngày rồi, nếu không về, sợ họ sốt ruột. Ta đi đây.”

Thiện Thủy thấy nàng lập tức thay đổi xưng hô với mình, ngừng cười, nói: “Hôm nay đã tối rồi, chỗ muội đường lại xa, lại không cần gấp trong tối nay. Qua đêm nay đã, ngày mai tỷ tỷ sai người đưa muội về. Đúng lúc đến giờ cơm rồi, Thế tử chắc sẽ không về ăn, tỷ muội chúng ta dùng cơm với nhau, nói chuyện, về sau ngày còn dài.”

Lam Trân Châu đành phải miễn cưỡng gật đầu, nhưng mà trong nội tâm đã quyết định chủ ý, trở về sẽ lập tức cầu xin mẫu thân mình, làm nàng dù có thể nào cũng phải nghĩ cách đến nói với phụ vương đẩy cửa hôn này đi. Giờ nàng vừa nghĩ tới Hoắc Thế Quân, nháy ra trong đầu, không còn là khuôn mặt anh tuấn của hắn, bóng lưng tiêu sái, mà là giống tộc thúc của nàng, một tay roi da một tay nhỏ nhen, hình tượng bỉ ổi đến tột cùng, càng thêm kinh khủng đến tận cùng.

Hoắc Thế Quân đẩy Lam Trân Châu cho Thiện Thủy, mình thì lâm trận bỏ chạy, cũng coi như là hành động bắt đầu dĩ. Đầu tiên ở tộc Ba Thi thì Ba Thi Vương trước mặt mọi người nói muốn gả nữ nhi cho hắn, lúc đó hắn chưa từ chối, một là suy tính mặt mũi của đối phương, thứ hai, cũng muốn mượn xao sơn chấn hổ này, lúc ấy vẫn còn đang xem xét tộc Do Đô với mấy tộc nhỏ làm áp lực, thúc ép bọn họ tỏ thái độ. Về phần sau này, chờ chỉ ý ở Lạc Kinh hạ xuống, đương nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra với hắn. Nhưng

hắn ngàn tính vạn tính đều tốt, lại không tính vào, đó chính là người trong cuộc Lam Trân Châu này, hành động cử chỉ có mấy phần giống phong cách của Hoắc Hi Ngọc, tự nhiên âm thầm chạy đến Phượng Tường Vệ tìm hắn, còn chết sống không chịu về. Hắn chỉ sắp xếp nàng trong dịch quán phái người bảo vệ, vừa sai người đi thông báo đến tộc Ba Thỉ đón về. Không ngờ tới một hồi hôm nay ở phủ đệ Tiết độ sứ liền bị nàng bắt gặp. Nàng cũng không phải là muội muội của mình, không thể như mặt hồ mà dạy dỗ, nếu là nhẹ nhàng mềm giọng, lại sợ cô vợ muốn ăn dấm mới dễ được rất dễ để ý, “Độ” này thật sự không nắm chắc được, nghĩ Thiện Thủy dù sao không phải là người bình thường, cũng không phải là không làm được việc lớn, dứt khoát liền yên tâm ném củ khoai nóng bỏng tay cho nàng, bản thân mình tránh được chuyện không tốt, không phải là người hai mặt, lúc này mới ba mươi sáu kế chạy là thượng sách.

Lúc đó hắn nói với Thiện Thủy, trong doanh phiên dài có việc gấp, cũng không phải tất cả đều là nói dối, đúng là có chuyện thật.

Mùa đông ở phủ Hưng Khánh, vốn là khí hậu giá lạnh, vả lại năm nay tuyết đầu mùa bắt đầu mùa đông, nhưng so với bình thường còn nhanh hơn nửa tháng. Lưu Cửu Đức xuống đài, vớ lại cho hắn cục diện rối loạn. Mấy ngày trước khi phát quần áo mùa đông ấy vạn binh lính, mới biết quần áo mùa đông trừ trong kho của phủ chẳng những thiếu, hơn nữa những bộ quần áo mùa đông đã có, bên trong sợi bông tất cả đều trộn lẫn vải vụn nát nhừ, không thể chống chọi với thời tiết giá lạnh. Binh lính thiếu quần áo chống lạnh, đương nhiên không phải là chuyện nhỏ. Hắn đã sai người gần đây chuyển quần áo mùa đông tới phát, chỉ là lỗ hổng lớn, tạm thời khó khăn, cuối cùng dựa vào mặt mũi mình, mới điều được nghìn bộ quần áo đông từ nơi tiếp giáp Phong Châu Thiên Đức quân đông, đang trên đường khẩn cấp đưa đến.

Hoắc Thế Quân đến phiên dài doanh, hỏi việc này với thuộc hạ Tổng Hành mới được thăng chức phó tướng, được cho biết ít ngày nữa sẽ được đưa đến, lúc này mới yên tâm. Lại giải quyết mấy công vụ khẩn cấp mà hai ngày này hắn không ở đây chất đống, ngẩng đầu thấy sắc trời bên ngoài đã tối. Minh rời đi đã hơi lâu, lúc này, Lam Trân Châu kia coi như không có bị Thiện Thủy khuyên lui, chắc hắn cũng được vỗ về chút, liền đứng dậy thúc ngựa trở về phủ.

Trong phủ đệ Tiết độ sứ, Thiện Thủy đang tiếp Lam Trân Châu ở chính phòng bên cạnh dùng cơm, thấy nàng mặt mày ủ ê khẩu vị không ngon, nhin cười, gấp vào bát nàng miếng thịt chim bồ câu rau thơm, khuyên nhủ: “Trước ta không biết muội muội ở đây, đồ ăn chắc không hợp với khẩu vị của muội. Nếu muội ở lâu mấy ngày, ta sẽ sai đầu bếp nấu theo khẩu vị của muội. Muội muội ăn nhiều chút, nếu gầy, trở về phụ vương muội lại trách ta chiều đãi không chu đáo.”

Lam Trân Châu buồn bã ỉu xiu vẽ lên đồ ăn trong bát trước mặt, lo phụ thân nàng có nghe tâm ý của nàng không, cố ý để nàng gả cho Hoắc Thế Quân. Chợt nghe nha đầu ngoài cửa nói một câu: “Hoắc đại nhân trở về!” Tay run lên, chiếc đũa suýt chút nữa rơi khỏi tay.

Bụng Hoắc Thế Quân đang đói, vừa vén rèm lên, cơn lạnh thổi vào, nhìn thấy Thiện Thủy đang cùng dùng cơm với Lam Trân Châu, quét mắt nhìn sắc mặt biến hóa của Lam Trân Châu, liền cười nói với Thiện Thủy: “Chuẩn bị cho ta sao? Ta còn chưa ăn.”

Thiện Thủy đứng dậy nghênh đón, vừa sai Vũ Tình đứng hầu một bên đi lấy bát đũa, vừa thay hắn cởi áo choàng đẩy tuyết xuống. Lam Trân Châu bên cạnh đã đột nhiên đứng thẳng lên, nói rất nhanh: “Thế tử phi, ta ăn no rồi. Ta đi trước.” Dứt lời cúi đầu vội vã đi.

Hoắc Thế Quân thấy mình vừa vào, sắc mặt Lam Trân Châu đã thay đổi nhanh chóng, gương mặt hoảng sợ, ánh mắt nhìn mình tràn đầy căm ghét, lúc đi còn vòng xa ra, giống như trên người hắn dính vật bẩn. Dù lần này thấy vui, nhưng cũng thấy hơi kỳ lạ, cùng ngồi xuống, đợi Thiện Thủy rót canh cho hắn thì không nhịn được hỏi một câu: “Lúc trước nàng nói với nàng ta cái gì vậy? Nàng ta đột nhiên như rất sợ ta?”

Thiện Thủy đưa một bát nhỏ canh gà đen đặc sền vùng núi đến trước mặt hắn, cười tủm tỉm nói: “Chàng ăn cơm của chàng là được rồi. Chuyện nữ nhân chúng ta làm gì?”

48. Chương 48

Edit : mèo mỗ

Beta: socfsk

Có món ngon, có rượu ngon, có người đẹp. Nàng đưa bát gấp thức ăn, kể chuyện cười, ân cần hầu hạ. Một bữa cơm như vậy, Hoắc Thế Quân đương nhiên ăn say sưa ngon lành, bình thường ba bát, bữa này thêm một bát nữa cũng không thành vấn đề. Cơm xong về phòng, quần chăn xung quanh. Thời cơ rất tốt dĩ nhiên không thể bỏ qua vô ích được, đợi hần cởi áo, lại biết hôm nay nàng đang đến kì nguyệt sự, lúc này mới đành phải thôi, ôm sờ bóp một phen rồi ngủ.

Trong phòng củi cháy rực, nhiệt độ của Hoắc Thế Quân bên cạnh cũng không chỉ là lò lửa nhỏ. Thiện Thủy ngủ thẳng đến nửa đêm tỉnh lại, trong bóng tối cảm thấy lưng hơi đổ mồ hôi, tay của hần đang ôm eo mình, thân thể hai người sát vào nhau, liền nhẹ nhàng mở tay hần ra, mình dịch vào bên trong. Vừa mới động dậy, nghe cổ họng hần mơ hồ ừng ực một tiếng, lại nhích lại gần. Ngừng một lát, đang muốn dịch ra xa hơn, bên tai chợt vang lên một hồi tiếng gõ cửa dồn dập.

Đêm khuya thật tĩnh lặng, tiếng gõ cửa như vậy vốn chói tai, chờ nghe được tiếng hét “Thế tử! Đã xảy ra chuyện!” lo lắng như vậy khiến lòng người nhảy lên hoảng sợ.

Thiện Thủy cứng đờ, Hoắc Thế Quân bên cạnh đã lật người, vén màn ngủ găm lên, trong chốc lát ngọn đèn dầu sáng lên, khoác áo mở cửa.

Quần sự trong phủ dẫn người tới, một là Tống Hành, bên cạnh có quan quân khác trên mặt có vết máu, vẻ mặt hai người đều hoảng sợ. Tống Hành mũi cũng không mang, trên tóc dính đầy băng tuyết, trán lại có mồ hôi.

“Xảy ra chuyện gì?”

Mắt Hoắc Thế Quân quét qua quan quân kia, ánh mắt tối sầm lại, trầm giọng hỏi.

Tống Hành còn chưa mở miệng, quan quân kia đã quỳ xuống, thở hổn hển nói: “Thế tử, ta phụng mệnh áp tải quân tư từ Phong Châu, trên đường tới đây cẩn thận, đêm trước đi qua một dãy đồi bị người phục kích không rõ thân phận, các huynh đệ chết hơn phân nửa, quân tư đều bị cướp về hướng Bắc, không đuổi theo được!”

Sắc mặt Hoắc Thế Quân đại biến, cả giận nói: “Liêm Thanh! Chuyện như vậy người cũng có thể làm hỏng, còn có mặt mũi trở về gặp ta? Cái đầu này của người giữ lại còn có ích gì?”

Mồ hôi trên trán Liêm Thanh rơi như mưa, trái tim dường như vỡ vụn như bụi. Hần theo Hoắc Thế Quân nhiều năm, là cánh tay đắc lực của hần, cũng rất rõ tính cách của vị Hoắc Thế tử này. Quân tư từ Phong Châu, chuyện liên quan đến việc tránh rét qua mùa đông của mấy văn tướng sĩ trong phiên đài doanh, ở nơi giá lạnh thế này, đó chính là đại sự sống còn. Thế nhưng hần lại đánh mất ngựa làm hỏng việc, như chiến trường mang binh toàn quân bị diệt hết, Hoắc Thế Quân sao lại dễ dàng tha cho hần? Vả lại coi như hần chịu tha một lần, chính mình cũng không còn mặt mũi gặp người rồi.

Mặt Liêm Thanh xám lại, cắn răng một cái, chợt rút đao từ bên hông ra, hướng đao về phía gáy.

“Liêm đại nhân!”

Tống Hành thấy tình hình không ổn, vội vàng tiến lên muốn ngăn. Nhưng hần xuất thân chỉ là quan văn, tay chân sao nhanh hơn được võ tướng? Người còn chưa tới trước mặt, Đao Phong đã tới cổ. Mắt thấy máu tươi ba thước, cổ tay của Liêm Thanh đau xót, Hoắc Thế Quân đã phi chân đá tới, đao rời khỏi tay, cắm vào cây cột trụ trên hành lang, Đao Phong lắc lư, ông ông tác hưởng.

“Thế tử!” Liêm Thanh chợt ngẩng đầu, vẻ mặt không thể tin được, tay tại run run.

Sự tức giận vừa nãy trên mặt Hoắc Thế Quân đã biến mất, mắt nhìn xuống hần, điềm nhiên nói: “Lính của ta ta mang, chết trong tay kẻ địch, đó là tài nghệ của họ không bằng người, chết không oan. Chết trong tay mình, đó chính là hèn hạ, chính là kính sợ! Nếu là chết vì người sơ sẩy trong giá rét, vậy thì càng sỉ nhục ta hơn! Người không xứng quỳ xuống!”

Tổng Hành vội vàng tiến lên đỡ Liêm Thanh dậy, nói với Hoắc Thế Quân: “Thế tử, người xem giờ nên làm gì? Hôm nay các huynh đệ đều chờ áo bông, sẽ không đến nơi, sợ xảy ra chuyện lớn.”

Hoắc Thế Quân trầm ngâm chốc lát, nhìn Tổng Hành, hỏi: “Chuyện này người thấy thế nào?”

Tổng Hành nói: “Thế tử, thứ cho ta lớn mật nói bừa. Ta nghi đồng quân tư kia, đến từ nơi nào, giờ lại về chỗ đó. Dù có là ai, trên đường vừa xảy ra chuyện như vậy, đương nhiên là muốn vuì Thế tử vào khốn cảnh. Nếu là người khác gây nên, một trận phóng hỏa càng bớt việc. Thế nhưng mấy thứ này trở về tay chủ nhân, đương nhiên là không đốt được.”

Ánh mắt Hoắc Thế Quân lóe lên, vuốt cằm nói: “Giống suy nghĩ của ta. Tên Trương Lượng Hữu khốn kiếp này, chiếm Phong châu nhiều năm, đã sớm cùng một giuộc với Lưu Cửu Đức rồi. Lần này cũng chỉ do bị áp lực của ta nên mới đồng ý. Hôm nay đồ cho ta mượn, tới nửa đường hắn đã cướp lại. Ta nghi hắn, đến lúc đó hắn một mực phủ nhận đến chết cũng không nhận, nghĩ rằng ta cũng không thể làm gì. Tính toán quả là hay, quả nhiên là khá lắm, lại ngầm đánh ta một chưởng, hai bên đều không để lộ.”

Tổng Hành chần chừ trong chốc lát, nói: “Thế tử, vậy làm sao bây giờ?”

Hoắc Thế Quân điềm nhiên nói: “Đồ chỉ cần vẫn còn đây, thì dễ làm. Ta vốn nghĩ kỹ muốn mượn để dễ hòa hợp. Nếu hắn không có đạo lý như vậy, vậy ta cũng không khách khí. Lần trước ta phái người đưa tin đi mượn, lần này ta tự mình tới cửa đi mượn. Lập tức lên đường.”

Liêm Thanh nói: “Thế tử, ta nguyện đi theo lấy!”

Hoắc Thế Quân quay đầu lại mắt nhìn vào trong phòng, nghĩ một chút, nói với Tổng Hành: “Qua Phong Châu, mất ít nhất ba bốn ngày. Vân Thần không có ở đây, phòng thủ thành Phụng Tường Vệ giao cho người, cần phải giữ chắc cho ta. Tin quân tư bị cướp, không được để lộ ra ngoài tránh dao động lòng quân. Mấy ngày tới hủy bỏ huấn luyện, phát thêm than củi lương thực giữ ấm. Còn nữa,” hắn nhấn mạnh, “Chỗ phu nhân ta, ta sẽ để lại thị vệ canh giữ, người cũng phải để ý.”

Tổng Hành nhìn tấm bình phong trong phòng sau lưng hắn, vì ánh nến chiếu vào, mơ hồ có thể thấy được bóng dáng mềm mại nhỏ bé đứng ở sau đó, rét, vội cúi đầu, trịnh trọng nói: “Thế tử yên tâm, thuộc hạ lấy đầu mình bảo đảm, tuyệt đối không để phu nhân có điều sơ xuất!”

Hoắc Thế Quân xoay người đóng cửa vào bên trong.

Thiện Thủy bị một trận ồn ào ngoài cửa quấy rầy, sao còn ngủ được nữa? Đã khoác áo đứng dậy đến sau tấm bình phong nghe, tim đập thình thịch. Chợt thấy Hoắc Thế Quân trở lại, biết hắn phải lập tức đi ngay, yên lặng tiến lên hầu hạ mặc quần áo.

Thiện Thủy vừa nghe giọng hắn, ý nghĩa lời nói uy nghi đáng sợ, sắc mặt chắc hẳn không tốt. Giờ thấy mặt hắn ngược lại như thường. Giờ tay lên thắt nút áo choàng cho hắn, chợt nghe hắn mở miệng nói: “Nhu Nhi, ta ba bốn ngày sau mới về. Mấy ngày nay nàng cũng đừng đi đâu.”

Thiện Thủy nói: “Không cần chàng nói ta cũng biết. Ta ở nhà chờ chàng về là được.”

“Vậy thì tiện sắp xếp đồ từ Lạc Kinh gửi đến ra ngoài đi, dù sao cũng nhàn rồi không có việc gì.”

Hoắc Thế Quân hơi mỉm cười, nói một câu như vậy. Không đợi nàng trả lời, đưa tay捏 má nàng, rất nhanh liền sải bước đi.

Thiện Thủy nghe tiếng ủng của hắn đập nặng nề lên mặt đất dần dần đi xa, sợ sệt trong chốc lát, lúc này mới thối đèn lên giường chui vào chăn. Chỉ là trong chăn thoải mái, bị quấy trong đêm vẫn không cách nào bình tĩnh như lúc đầu. Lăn qua lộn lại, trở mình trong chăn hơi ẩm hoàn toàn không có, dần dần lại cảm giác tay chân lạnh lẽo. Cho đến khi trời sắp sáng mới ngủ mơ màng.

Ngày hôm sau tuyết ngừng rơi, bên ngoài lạnh hơn hôm qua mấy phần. Lam Trân Châu sáng sớm đã nghe tin người tộc Ba Thi đã tới đón, lúc Thiện Thủy đưa ra ngoài, thấy mặt nàng treo hận vĩnh viễn dừng tới đây nữa, nhớ tới lời dạo nàng hôm qua..., tự mình cũng cảm thấy buồn cười. Tiểu cô nương ngây thơ lãng mạn trông mặt mà bắt hình dong, lúc này mới dễ dàng cả tin như vậy, bị mấy câu tiện miệng của mình dọa, nếu đổi thành người khác, sợ sẽ có một cảnh khác rồi.

Thời tiết rét dữ dội, ngày cũng ngắn, dù buồn bực ở trong phòng, thời gian cũng trôi chậm chạp. Trước khi đi hẳn có mở miệng nói, Thiện Thủy liền theo ý hẳn, tự mình sắp xếp đồ còn chất đống nguyên trong hòm, thêu thùa một rồi thì đọc sách. Đảo mắt đã hai ngày sau khi hẳn đi, nếu nói nhanh, không chừng ngày mai có thể trở về rồi. Sáng sớm dùng qua cơm, bởi vì hai ngày trước bụng vì kinh nguyệt nên vẫn hơi trướng, đêm qua cũng không ngủ ngon, thấy hơi mệt, đang muốn nghỉ ngơi chốc lát, đúng lúc nghe thấy bên ngoài có tiếng đình, như tiếng bát đĩa rơi xuống đất vỡ vụn, ngay sau đó truyền đến giọng của Vũ Tình: “Tìm đường chết sợ như vậy, sẽ không đi, vội đi đâu thai sao?”

Thiện Thủy đang ở trong nhà theo tiếng Vũ Tình đi ra ngoài, thấy là bên ngoài viện tiểu nha đầu làm việc vất vả quét tuyết, vì chạy nhanh, chỗ khúc quanh đầu đụng phải Vũ Tình đang đưa trà tới. Tiểu nha đầu kia ôm đầu ngồi chồm hổm trên đất, khuôn mặt trắng bệch khóc rống nói: “Không xong rồi! Ta mới vừa quét tuyết ở cửa, có một đám người đang chạy đến chỗ chúng ta, từng người đều hung thần ác sát. Người gác cổng đi lên hỏi một câu, liền bị người ta cầm dao đâm vào giữ lưng! Nếu không phải là ta chạy trốn nhanh, chắc giờ đã bị bắt giết rồi.”

Thiện Thủy nghiêng tai nghe, ở tiền viện quả nhiên có tiếng hét quát truyền đến, cũng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, hỏi nha đầu kia, nàng đã khóc đến một chữ cũng nói không ra được, hai mặt nhìn nhau với Bạch Quân, trong lòng sợ hãi thật sôi lên, nhìn thấy bốn gã thị vệ Hoắc Thế Quân để lại vội vàng chạy tới, đến gần vội hét lên: “Thế tử phi, bên ngoài có binh nổi loạn! Cửa trước đã bị vây, nhanh đi ra từ sau viện!”

Thiện Thủy quá sợ hãi, đến cả áo cừu choàng ngoài cũng không kịp cầm, người đã bị thị vệ một trái một phải đỡ lấy, chạy như bay đến hậu viện phủ đệ Tiết độ sứ. Đợi mấy hạ nhân thức dậy chạy vội tới cửa nhỏ ở hậu viện, vừa mới mở ra, đã thấy một đoàn binh lính đao trong tay đang ép vây quanh, đường đi đã bị lấp, đành lui về lại.

Chuyến này qua lại, Thiện Thủy chạy đến mức gần như không thở được, đầu óc so với khủng hoảng lúc trước, dần dần bình tĩnh lại. Biết trước cửa hông cũng bị vây, không chạy được, chỉ có thể tạm thời trốn được trong nhà kho hoang bị bỏ quên.

Người Thiện Thủy dần ổn định lại, mồ hôi trước thấm sau lưng giờ đã lạnh buốt, trong nhà kho không có gì châm lửa, lạnh đến mức răng cứ lập cập vào nhau, kiểm tra toàn bộ một hồi, tìm thấy áo cừu dày của Hoắc Thế Quân, bao chặt người mình, cùng mấy người Bạch Quân Vũ Tình đóng cửa núp ở trong. Chờ giây lát, bên ngoài có tiếng vang truyền đến, cũng không đến gần dấu vết. Một thị vệ đi qua xem xét, một lát sau trở lại, nói: “Tổng đại nhân kịp thời dẫn theo người đến, đã chặn loạn binh lại. Chỉ là vẫn đang giằng co, vẫn chưa thoát ra.”

Thiện Thủy hơi yên tâm, lại hỏi mấy câu, thế mới biết nguyên do của trận biến loạn này, lòng vừa thả lỏng đã lập tức căng lên.

Tiền viện tòa đại trạch, lúc này đã bừa bãi. Như lâm viên Giang Nam cây cối đều bị đổ, động trên nền tuyết, khắp nơi là vết chân giẫm đạp. Tổng Hành theo người ngăn lại binh sĩ muốn xông vào bên trong. Cửa chính đã bị người ta phá hỏng, không ngừng có người leo tường mà vào, người càng tới càng nhiều, một cảnh náo động ồn ào ở trong, Tổng Hành bị bức phải lui dần về sau, hai bên giường cung bạt kiếm, không khí giống như một thùng thuốc súng, chỉ cần hơi sơ sẩy, sẽ nổ tung.

Cả người Tổng Hành lúc này căng cứng lại, trong thời tiết lạnh như vậy, phía sau lưng của hẳn cũng đã ướt đầm mồ hôi.

Hẳn nằm mơ cũng không ngờ, hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy lần nữa. Hẳn là người nhạy bén, được xưng người nhiều mưu trí, ban đầu chính là hẳn bày kế dưới Hoắc Thế Quân, một tay giật dây một cuộc binh lính bất ngờ làm phản, từ đó thuận lợi lật ngược Tiết độ sứ Lưu Cửu Đức xuống ngựa. Không ngờ tới hôm nay, một màn như vậy lại xảy ra lần nữa, chỉ là phong thủy luân chuyển, giờ đến phiên hẳn thành bị động nhất phương.

Hẳn tin Hoắc Thế Quân, nếu hẳn tự thân xuất mã, chỉ cần mình ở chỗ này theo hẳn phân phó kiên trì thêm một hai ngày nữa, tất cả vấn đề khó khăn sẽ được giải quyết dễ dàng. Không ngờ trời không chiều lòng người. Đêm qua đầu tiên là hai lính chết rét, tiếp theo, tin quân áo mùa đông chống lạnh bị cướp cũng bị lan ra, nhanh chóng truyền khắp cả phiên doanh. Đám lính đã chịu chờ nhiều ngày cực độ thất vọng, tiếp theo khủng hoảng liền lan ra.

Chỗ cây ngày trước Lưu Cửu Đức chăm nhiều năm, đại thụ coi như bị nhổ tận gốc, trên mặt đất vẫn còn ít rễ cây. Binh lính bị người có tâm xui khiến, nhất thời tinh thần phần nộ, như sao lửa cháy, rất nhanh đã cầm binh khí trong tay thành đoàn đê xuống phủ đệ Tiết độ sứ. Hắn nghe tin xong, lập tức dẫn theo người chạy tới ngăn, một hồi đánh giáp lá cà ở cử trước, cũng tạm thời chặn lại bọn lính xông vào bên trong, nhưng bên ngoài người càng tới càng nhiều, chèn ép xô đẩy, binh đao đụng vào nhau, mắt thấy cục diện sẽ mất khống chế. Thế tử phi vẫn còn ở bên trong, nếu thật sự bị chạm vào có gì không ổn, hắn ăn nói thế nào với Hoắc Thế Quân đây?

“Tổng đại nhân! Chúng ta muốn gặp Hoắc đại nhân! Gọi hắn ra ngoài cho chúng ta một câu trả lời hợp lý! Huyền đệ chúng ta không thể cứ như vậy mà chết rết được!”

Bất ngờ trong đám lính làm phản cử ra một tên đứng đầu, Tổng Hành nhận ra hắn, tên là Khang Nguyên, là một lão binh phục vụ nhiều năm, bản lĩnh không tệ, tác chiến dũng mãnh, trong binh lính có ít danh, chỉ là tính tình nóng nảy, lại thích rượu ngon, từng say rượu gây chuyện mấy lần, có thể vẫn chỉ là thập nhân trưởng. Lúc này bị đẩy lên trước, mặt đỏ bừng, rõ mồn một là đã uống rượu, tức giận hét với Tổng Hành.

“Đúng! Quần áo mùa đông chần bông lúc nào mới phát ra? Có phải bị cướp rồi không? Phải cho ta một câu trả lời hợp lý!”

Khang Nguyên vừa dứt lời, sau lưng giọng nói liền liên tiếp, một trận ồn ào.

Tổng Hành vội vàng lớn tiếng nói: “Hoắc đại nhân có nhiệm vụ trọng yếu, hôm nay không ở đây. Các chư vị huynh đệ, xin nghe ta một lời, cái tin đồn tránh rết trên đường trên đường bị cướp, tất cả đều là có người ác ý bịa đặt, mục đích dao động lòng quân tạo loạn! Mọi người ngàn vạn lần đừng tin lời đồn, nhanh về đi! Đồn đồn đang trên đường đến, trong mấy ngày tới nhất định sẽ đến tay các huynh đệ!”

“Hôm nay Hoắc đại nhân không ra, chúng ta cũng không đi!”

Tổng hành quát lên: “Các người ai dám làm loạn, đợi Hoắc đại nhân một lần, lập tức xử lý theo quân pháp! Ta bảo đảm với các người, không đến ba ngày, đồn đồn chắc chắn sẽ phát đủ!”

Dù Hoắc Thế Quân mới đến chỗ này mấy tháng, mạnh mẽ vang dội, uy thế thâm hậu, mọi người rất sợ. Nghe câu này, tiếng thở cuối cùng cũng dần dần chậm lại.

Tổng Hành hơi thở phào nhẹ nhõm, đang muốn tiếp tục khuyên lui, chợt nghe Khang Nguyên lại hét âm lên: “Các huynh đệ đừng tin hắn! Ta nghe nói những đồn đồn kia đã bị cướp ngay giữa đường rồi, hắn nói suông lừa gạt chúng ta! Tha một ngày là một ngày! Bọn họ những người làm quan này, một mình ăn no mặc ấm là được, nơi nào còn quan chúng ta chết hay sống? Đêm qua hai huynh đệ chết rết, hôm nay ngày mai chết rết, không chừng chính là các người với ta rồi! Hoắc đại nhân nếu không chịu xuất hiện, huynh đệ chúng ta sẽ xông vào, có cái gì lấy cái đấy. Lấy không đủ, một cây đuốc đốt phòng này sưởi ấm! Lại đi đốt tiếp doanh phiên đài, cùng lắm thì không ăn lương, huynh đệ chúng ta Nhất Phách Lương Tán, làm gì cũng tốt hơn ở chỗ này chết rết!”

“Đốt phòng! Đốt phòng!”

Tiếng hét phụ họa lập tức không dứt bên tai, từng trận tiếng gầm, làm hồng cả màng nhĩ, bọn lính ào ào xông vào bên trong, binh khí ngắn đã chạm vào nhau.

“Lời của hắn không bảo đảm được, vậy ta đây?”

Tổng Hành thấy cục diện mất khống chế, đang muốn xông vào trước bảo vệ Thế tử phi, chợt nghe một giọng nữ trong trẻo từ sau vang lên, chợt quay đầu lại, thấy Thế tử phi đạp tuyết đến, nghiêm nghị dừng trên hành lang sau mình bảy tám bước. Phía sau nàng, bọn hạ nhân trong phủ rồi rít mang hòm xiểng theo đuôi ra, từng hòm đặt ở ven đường.

Tổng Hành kinh hãi, khàn giọng quát thị vệ: “Nơi này nguy hiểm, mau bảo vệ Thế tử phi đi trước! Người không đủ, chỗ này còn có ta!”

Thiện Thủy ngoảnh mặt làm ngơ, ngược lại chậm rãi đi về phía trước.

Nàng vừa xuất hiện, đám người mới vừa còn như nước thủy triều bắt đầu dâng lên dần dần liền dừng lại, người leo lên tường nhảy xuống, binh sĩ đang đánh nhau cũng ngừng động tác, vô số ánh mắt bắn qua nàng,

yên lặng đến mức tiếng chân nàng đạp tuyết đi cũng có thể nghe rõ được. Nàng vẫn đi đến bên cạnh Tổng Hành, lúc này mới dừng lại, đứng đằng trước hắn, ánh mắt quét qua vô số vẻ mặt khác nhau ở đối diện, hơi mỉm cười.

“Các huynh đệ, các người mới vừa nói, lời của Tổng Hành không bảo đảm được, vậy ta đây? Ta thay trượng phu ta bảo đảm với các người, đồ dùng đông của các người mấy ngày tới nhất định sẽ phát đủ! Tuyệt đối không nửa điểm nói dối.”

Giọng nói của nàng không cao, lại vùng vằng, mang theo lực không chất vấn được, từng chữ từng chữ rõ ràng vào tai từng người.

Khang Nguyên chần chờ chốc lát, cuối cùng nói: “Hoắc đại nhân đâu? Chúng ta muốn gặp Hoắc đại nhân! Đêm qua chúng ta có hai huynh đệ bị chôn sống chết rét!”

Mắt Thiện Thủy quét một vòng đám người, cuối cùng nhìn Khang nguyên, nói: “Tin các người vừa nghe kia, đúng là thật. Quần áo bị cướp giữa đường.”

Nàng vừa nói câu này ra, Tổng Hành quá sợ hãi, đối diện với bọn lính hai mặt nhìn nhau, rất nhanh, tiếng ong ong nổi lên khắp nơi.

Thiện Thủy mặt không đổi sắc, tiếp tục nói: “Hoắc đại nhân bây giờ không có ở đây, cũng là sự thật. Hắn không phải không muốn nói chuyện với các người, mà khi biết tin này, nửa đêm hôm trước đã lập tức lên đường, chính là vì giải quyết vấn đề này. Trước khi đi hắn có nói, binh lính của hắn, chỉ có thể chết ở chiến trường, vì đó là cái chết có ý nghĩa, nếu không thì sỉ nhục chủ tướng là hắn! Đêm qua hai vị huynh đệ đã đi, ta thay mặt hắn tạ lỗi với mọi người. Xin các huynh đệ tin hắn, nhất định hắn sẽ sớm trở lại, cho các người, còn cả huynh đệ đã mất một câu trả lời thỏa đáng!”

Toàn sân vắng lặng, Khang Nguyên kinh ngạc nhìn Thiện Thủy, vẻ mặt dần dần buông lỏng, nói: “Được.”

Hắn nói chưa dứt lời, trong đám người bỗng nhiên có người lên tiếng, mà bắt đầu trách móc, nói: “Các huynh đệ! Nàng cũng không phải là Hoắc đại nhân, nói các người cũng tin? Ngộ nhờ mấy ngày nữa vẫn không có đây thì sao? Đến lúc đó người chết rét rồi thì đi tìm ai báo oan?”

Thiện Thủy cao giọng nói: “Chồng ta đội trời đạp đất, hắn đã nói như vậy, tuyệt đối không nói suông. Ta biết các huynh đệ thiếu quần áo, người ốm yếu khó khăn lạnh rét, cho nên ta mang tất cả y phục dày có trong phủ ra đây, ở chỗ này.” Xoay người chỉ vào một hàng hòm xếp trên hành lang, Bạch Quân bận rộn sai người mở nắp ra, bên trong xếp các loại áo lông cừu dày dặn, mọi người thấy phải trợn mắt há mồm.

Thiện Thủy đến trước một cái rương, tự mình cầm áo da cừu, đưa đến tay một thiếu niên gầy yếu bên cạnh. Thiếu niên kia ngây người bất động, mặt sung huyết đỏ bừng, không dám liếc mắt nhìn nàng.

“Tổng đại nhân, người mang những thứ này đi, phát cho người ốm trước, có thể giúp mấy phần thì mấy phần!”

Tổng Hành đã hoàn toàn im bật. Thấy Thiện Thủy nhìn mình, lúc này mới như tỉnh lại từ trong mộng, đáp một tiếng.

“Các huynh đệ, các người không chỉ là binh sĩ của trượng phu ta, còn là binh sĩ bảo vệ lãnh thổ nước Đại Nguyên ta. Giờ trượng phu ta, hắn đang vì các người mà bỏ ba bên ngoài, ta cũng nguyện vì mọi người mà dốc hết sức yếu của ta. Đêm qua hai vị huynh đệ chết rét, bắt đầu từ lúc này, ta sẽ dẫn tất cả nữ quyến trong phủ, vì mọi người mà làm gấp hai trăm cái áo, làm chưa hết hai trăm, ta tuyệt đối không dừng tay. Nếu các người tin ta, bây giờ xin mời trở về, an tâm đợi thêm mấy ngày nữa.”

Một hồi yên lặng qua đi, trong góc bỗng nhiên có người hét lên một câu: “Thế tử phi, ta tên là Tôn Tường, y phục của người có thể cho ta một cái không? Thêu tên ta lên, như vậy sẽ không bị người khác trộm mất!”

Thiện Thủy nhìn sang, thấy một binh sĩ khoảng hai mươi tuổi, mặt to mày rậm, liền mỉm cười gật đầu nói: “Được, người tên là Tôn Tường. Ta nhớ rồi.”

“Ta cũng muốn! Ta tên là Trương Kim.”

“Còn có ta.”

Lúc này mới vừa giương cung bạt kiếm định nổi loạn, bây giờ đã thành một cảnh như vậy. Một cuộc đại họa đã biến mất không dấu vết, Tổng Hành cuối cùng cũng thở phào một hơi, thấy Thế tử phi vẫn bị người vây quanh không phân thân ra được, vội vàng tiến lên đẩy mọi người ra, lớn tiếng nói: “Tất cả giải tán giải tán! Không dừng lại, toàn bộ lấy kỷ luật luận tội!”

Dòng người ngăn trước cửa dần dần dần ra, bọn lính bàn bạc âm ỉ, hâm mộ ngẩng đầu lên nhìn mấy người nhanh miệng được đồng ý kia, từ từ giải tán ra ngoài.

Đến tận lúc này Thiện Thủy mới thấy chân tay mình nhũn ra, sau lưng đầy mồ hôi, được Bạch Quân đỡ, vội vàng cùng mọi người đưa vào trong nhà

49. Chương 49

Edit: mèo mỗ

Beta : socfsk

Đám đông trước phủ đệ Tiết độ sứ tản đi, sự hỗn loạn cuối cùng cũng lắng xuống, bọn hạ nhân sợ hãi trốn xung quanh lúc này mới con giun đất sau trời mưa, rồi rít thò đầu ra, không ngừng bàn cãi.

Thiện Thủy trở về phòng dựa vào lò lửa uống vài ngụm trà nóng, thân thể mới thấy ấm hơn chút, Tổng Hành đã tới, cách cánh cửa chịu đòn nhận tội, cuối cùng nói: “Chuyện hôm nay, toàn là nhờ Thế tử tùy cơ ứng biến mới không thành đại họa. Tổng mỗ vô cùng hổ thẹn. Thân thể thiên kim của Thế tử phi không thể làm việc được. Hai trăm cái áo đó xin giao cho Tổng mỗ chắc chắn sẽ giải quyết ổn thỏa.”

Thiện Thủy nói: “Ta đã mở miệng hứa, đương nhiên là từ chân tâm thật ý. Các huynh đệ không ai là có vẻ lớn cả, đến nơi biên cương khổ lạnh thế này, ta làm cho họ vài bộ quần áo tránh rét là chuyện nên làm. Chuyện này tự ta biết.”

Tổng Hành vốn cũng là người xuất thân thấp kém, nghe nói thế, trong lòng hoàn toàn kính phục vị Thế tử phi này, nói: “Vậy ta thay đông đảo các huynh đệ cảm ơn Thế tử phi rồi. Thế tử phi xin hãy yên tâm, ta đã phái tinh binh bảo vệ phủ đệ, tuyệt sẽ không khiến Thế tử phi bị giật mình nữa.”

Thiện Thủy nói: “Ta đồng ý thêm tên mấy binh sĩ, người bảo họ tới đây một chuyến để đo vóc dáng, tránh bị dài ngắn mặc không được.”

Tổng Hành đáp rồi lui ra sau, Vũ Tình chu mỏ nói: “Em còn tưởng nói một chút thôi đấy. Bọn họ phạm thượng như thế, người còn tự tay làm quần áo cho họ sao? Sướng cho bọn họ!”

Thiện Thủy liếc nàng một cái, nói: “Em không làm cũng được, ta không cầu em.”

Vũ Tình vội nói: “Làm! Tiểu thư cũng tự mình làm, sao em dám lười biếng?”

Bạch Quân thấy Thiện Thủy quyết ý động tay thật, liền nói: “Hôm trước em vào nhà kho dọn dẹp thì nhớ có mấy cuộn vải xanh đen. Cố ma ma dọn dẹp gửi tới đây, chắc là giữ lại cho Thế tử may áo, làm áo trong thì tốt lắm. Chỉ là sợ không đủ, để lấp đầy ruột áo cũng cần chọn mua.”

Thiện Thủy nói: “Gọi quản sự tới đây.”

Lúc này quản sự đang dẫn người dọn dẹp lộn xộn trong tiền đình, nghe chủ mẫu cho gọi, vội vã tới. Thiện Thủy nhớ lúc trước nha đầu làm việc nói người gác cổng bị giết, hỏi tận tình. Quản sự hồi bẩm nói: “Đúng là bị chém một đao, cũng may không ảnh hưởng đến tính mạng, Tổng đại nhân đã đưa đến quân y.” thì ra là nha đầu kia sợ quá, không thấy rõ chỉ nói quá lên thôi.

Thiện Thủy nghe không xảy ra chuyện liên quan đến mạng người, trong lòng khoan khoái hơn, lệnh cho quản sự chăm sóc cho người gác cổng kia, lại sai hầu mau sớm đi chọn vải bông sợi bông mọi thứ cần thiết,

quản sự linh mệnh đi. Qua buổi trưa, đồ đã được lục tục đưa đến. Nữ nhân cả phủ, trừ nữ đầu bếp nấu cơm, nha đầu nhóm lửa, tính cả ba chủ tớ Thiện Thủy, tổng cộng mười một người, cũng tụ tập lại trong phòng khách. Bên trong đốt than lửa ấm áp, mang nước trà điểm tâm lên. Mọi người cảm thấy mới mẻ, và lại thấy Thế tử phi cũng tháo trâm xuống xắn ống tay áo, tự mình cùng các nàng sóng vai ngồi cắt may quần áo, nơi nào còn có thể không vui? Cười cười nói nói, cuộc so tài may vá thành thạo, cũng cực kỳ náo nhiệt.

~~Phong Châu ở phía bắc phủ Hưng Khánh. Đoàn người Hoắc Thế Quân, gần như là đi cả ngày cả đêm, đêm hai ngày sau, cuối cùng cũng chạy tới ngoài cửa thành. Lúc này cửa thành đã sớm đóng lại, tường thành nhìn xa là khoảng không gian đen kịt. Hoắc Thế Quân sai người có sức đập, phía trên cuối cùng cũng có người nhắc đèn lồng lên, run run rẩy rẩy thò người ra chửi ầm lên: “Khuya khoắt ai mẹ nó xô cửa? Vội về chịu tang cũng chờ ngày mai!”

“Mắt chó của người mù à! Thế tử phủ Vĩnh Định Vương Đại Nguyên, Tiết độ sứ phủ Hưng Khánh Vũ Bình quân Hoắc đại nhân đến đây! Công vụ khẩn cấp trong người, nếu không mở cửa, giết không tha!”

Hoắc Thế Quân sau lưng Liêm Thanh quăng lệnh bài lên, lạnh lùng quát nói.

Tên canh giữ kia lại gần, xoa nhẹ mắt buồn ngủ, thấy rõ mặt trên lệnh bài “Vũ Bình”, mặt trái là niên hiệu Hoàng đế “Cảnh Hữu”, sợ hết hồn, cơn buồn ngủ biến mất. Vội vàng ghé đầu ra ngoài, lúc này mới thấy rõ phía dưới là một dãy đội kỵ mã, ngựa thở hổn hển, cho thấy là vừa chạy đường gấp. Trước một nam nhân ngồi thẳng trên lưng ngựa, mặc áo cừu đen, khuôn mặt lạnh lùng, bị khí thế này chấn áp, vội vàng tự mình đi xuống mở cửa. Cửa thành nặng nề mở ra trong tiếng ken két, đội kỵ mã bay qua, tuyết lạnh văng lên thật cao rơi trên người tên giữ cửa kia, khiến hắn không nhận được cơn rùng mình.

Tiết độ sứ giữ Phong Châu Trương Lượng Hữu lúc này đang kéo tiểu thiếp ngủ say mơ màng, chợt bị một hồi tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức, nghe thấy Hoắc Thế Quân nửa đêm đến chỗ này, hôm nay người đã xông vào, đang chờ ở tiền đường, nhất thời kinh hãi, cả người đổ mồ hôi lạnh.

Hắn và Lưu Cửu Đức cùng dựa vào thế lực của Chung gia để đứng lên, hai người tuy nói không nổi hay quen thân, tuy vậy ngày trước cũng lúc có lui tới. Lưu Cửu Đức đột nhiên rút dài, lại nghe chết “Ngoài ý muốn” trên đường bị áp giải lên kinh thành, khó tránh có ý căm phẫn tang thỏ. Đồng quân tư kia, lúc trước hắn ngại vì thế diện Hoắc Thế Quân nên mới đồng ý ượng, nhưng trong lòng cực kỳ miễn cưỡng. Suy nghĩ suốt, cuối cùng nghĩ ra một chiêu như vậy, mình mượn ám thu, đồ đêm qua Phủ Khố niêm phong cất vào kho được đưa suốt cả đêm. Hoắc Thế Quân coi như có nghi ngờ hắn cũng không có chứng cứ. Vả lại binh sĩ Vũ Bình tính đơn vị hàng nghìn, gặp thời gian lạnh như trước, lạnh tâm vài ngày nữa, nhất định sẽ sinh loạn. Hoắc Thế Quân cho dù hắn có ba đầu sáu tay, cũng không đủ để tránh rét. Đến lúc đó tất cả biến loạn, nhất định đỡ trái hở phải. Hôm nay đưa mật thư xong, hài lòng, lại suy tính để phòng sơ suất, tính sáng sớm ngày mai rời khỏi đây trước tránh tâm vài ngày, làm đối phương không tìm ra mình, hắn chỉ cần ở trong bóng tối chờ xem kịch vui là được.

Hắn tính toán đều ổn cả, lại tuyệt đối không ngờ tới Hoắc Thế Quân đã đến nhanh như vậy. Đi qua đi lại hai lần trong phòng, nhất thời vô cùng lo lắng không mà tính toán gì. Trên giường tiểu thiếp đợi nửa buổi không thấy hắn trở lại, đứng dậy mang giày xuống đất, gấp oán giận nói: “Người nào không biết điều vậy, nửa đêm còn không cho người ta ngủ. Nói chàng không có ở đây là được rồi.”

Trương Lượng Hữu được nhắc, vội nói ra ngoài: “Nói ta có việc gấp xuất phủ rồi, không có ở đây!”

“Trương đại nhân! Ta đêm khuya tới chơi, người không có ngủm trà nóng thì thôi, mọi người tránh không gặp, như vậy cũng không đủ dày dạn!”

Ngoài cửa chợt vang lên giọng nói, hai cánh cửa mặt khắc hoa đã bị người ta đá văng ra, Trương Lượng Hữu ngẩng đầu mạnh, thấy Hoắc Thế Quân lại xuất hiện ngoài cửa, sải bước mà vào, ngồi thẳng trên ghế, vẻ mặt tự nhiên.

“A”

Tiểu thiếp kia còn mặc áo sát nách lộ nửa hai vú, hoảng sợ thấy một nam nhân xa lạ xông vào, đôi tay che ngực thét chói tai, chui vào chăn trốn.

Trương Lượng Hữu vừa giận vừa sợ, đè xuống ngọn lửa trong lòng, miễn cưỡng nói: “Hoắc thế tử, có cả phụ nhân ở trong người cũng dám xông vào, không khỏi quá vô lễ đấy!”

Hoắc Thế Quân cười nói: “Trương đại nhân không ít điểm phúc, không trách được không muốn đứng dậy nhìn ta. Người không đến, ta chỉ đi vào. Ta đuổi hai ngày đêm tới đây, là muốn nói cho người biết một câu, điểm phúc người người đều muốn hưởng lâu, nhưng đáng tiếc, có vài người chưa chắc đã có số hưởng lâu.”

Trương Lượng Hữu dù sao cũng đã trải qua sóng gió, tuổi cũng lớn, mới vừa rồi nhất thời ứng phó lộn xộn, lúc này cũng tỉnh táo lại, hừ một tiếng nói: “Ý người là gì?”

Lông mày Hoắc Thế Quân vương sương trắng, lúc này nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, vẻ mặt cũng như đắp thêm một tầng sương lạnh, lạnh lùng nói: “Lập tức nôn quân tư ra cho ta rồi nói tiếp, người tiếp tục ôm nữ nhân của người. Không nói, đừng nói nữ nhân, mặt trời sáng mai người cũng đừng mong gặp lại!”

Trương Lượng Hữu giận tím mặt, quát lên: “Hoắc Thế Quân! Người quá không coi ai ra gì rồi! Ta biết người là ai, nhưng ta cũng không phải là người dễ dàng để cho người bắt nạt”

Hắn còn chưa dứt lời, cổ chợt lạnh, một thanh đoản kiếm sắc bén đã đặt lên cổ hắn, lập tức cảm thấy bị đâm vào da, tiểu thiếp ở phía sau luôn miệng hét chói tai ở trong, bị buộc lui về sau, chống đến bên tường, lúc này mới dừng lại.

“Hoắc Thế Quân, người dám động thủ? Ta chính là đại quan Tam phẩm triều đình ủy nhiệm! Người tới, người đâu mau tới.”

Trương Lượng Hữu khàn giọng hét to, cổ động dậy, cảm thấy một luồng nhiệt chảy xuống gáy, vội vàng ngậm miệng.

Sắc mặt Hoắc Thế Quân âm lương, “Trương đại nhân, nửa đêm canh ba, cần gì phải đánh thức thủ vệ kia?”

Trong lòng Trương Lượng Hữu biết thủ vệ tuần tra ban đêm gần đây nhất định đã bị hắn đưa đi chỗ khác rồi, vừa sợ vừa lo, cắn răng nghiêng lợi.

“Người so với Lưu Cửu Đức thì thế nào? Hắn chết thế nào, người chắc biết. Nếu người chết, người cảm thấy chủ tử của người sẽ làm chủ cho người sao? Lấy tư cách của người, vốn không đủ vào mắt ta. Người thuận theo ta, về sau ta sẽ không động tới người, người tiếp tục làm đại quan ung dung tự tại của người. Người nghịch ta, giờ ta chỉ cần một nhát kiếm là cắt đứt cổ người, đốt cả cái phủ đệ này của người nữa. Trong vòng nửa tháng, người người trong Kinh rồi sẽ biết Trương đại nhân người say rượu chết chết cháy. Trong vòng hai tháng, tất cả nơi này sẽ thay chủ mới, bao gồm mỹ nhân này của người.”

Trương Lượng Hữu cảm thấy cổ được buông lỏng, Hoắc Thế Quân đã thả hắn ra, phốc một tiếng, đoản kiếm dính máu đã được cầm trên bàn.

Trương Lượng Hữu nhìn chằm chằm vào đoản kiếm phát sáng, hai chân hơi run lên.

Hoắc Thế Quân thủ đoạn tàn nhẫn, hắn đã sớm nghe nói. Chỉ là đến lúc này, mới cảm nhận được con người kinh khủng này, hoàn toàn không làm việc theo lẽ thường. Câu hắn nói cuối cùng đều là uy hiếp, lại từng chữ từng câu trực tiếp đâm nặng đến trong lòng hắn.

Hắn có thể bùng phát tới tận hôm nay, không phải dựa vào tà chết chứ không chịu khuất phục. Đến khi miễn cưỡng đứng thẳng người, lau vết máu trên cổ, cuối cùng nói: “Ta tin người lần thứ nhất, chỉ mong người về sau sẽ không nuốt lời.”

~~Liêm Thanh áp tải quân tư lên đường lần nữa, Hoắc Thế Quân dẫn theo một đội kỵ binh nhanh chóng trở về, cuối cùng đi đến đêm thứ tư thì về đến Phụng Tường Vệ, sau khi vào thành đến thẳng doanh phiên dài.

Mấy ngày nay Tổng Hành đều ăn ở trong doanh trại, đợi hắn trở về, biết chuyện, đương nhiên là mừng khôn tả xiết. Hồi báo doanh vụ mấy ngày này xong, liền chủ động báo việc bất ngờ làm phản xảy ra hai ngày trước, tự xin tội nói: “Thế tử trước khi đi đã phó thác Thế tử phi cho ta. Ta không những không bảo vệ nàng chu toàn, ngược lại còn để nàng vượt mình ra giải quyết khó khăn. Ta phụ ủy thác của Thế tử, hổ thẹn không thôi.”

Hoắc Thế Quân nhú mào, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Tổng Hành không dám giấu giếm, liền nói hết toàn bộ tình hình hôm đó, cuối cùng cũn

g không chú ý tới vẻ mặt của Hoắc Thế Quân nữa, chỉ khen: “Thế tử phi chẳng những can đảm hơn người, thâm minh đại nghĩa, còn có lòng thương, Tổng mỗ bội phục vô tận. Mấy ngày nay trong quân các huynh đệ đều ở đây âm ỹ. Mấy ngày nay không tập luyện, ban ngày ta đi qua một doanh phòng, nghe bên trong như đang đánh đấu, âm ỹ ồn ào. Vào trong hỏi mới biết, thì ra là bọn họ lại tỷ võ, người chiến thắng mới có thể có áo bông tự tay Thế tử phi may.”

Hoắc Thế Quân không nói lời nào, chợt đứng dậy, sai bước đi ra ngoài.

~Hai ngày sau, mười mấy người ngày đêm đẩy nhanh tốc độ đã may được mười mấy kiện quần áo mùa đông. Hôm nay Thiện Thủy vội vã dùng bữa tối, ôm lấy một nửa còn đang may về phòng, châm đèn sáng tính làm xong rồi nghỉ.

Bạch Quân kết thúc kim cuối cùng, cảm thấy hơi đau thắt lưng, khẽ đập mấy cái. Ngẩng đầu thấy Thiện Thủy vẫn còn vui đầu khâu, liếc mắt nhìn đồng hồ cát trong phòng thấy đã đến giờ Tuất. Nghĩ hai ngày này nàng ngày ngày đẩy nhanh tốc độ đến tận đêm, vội nói: “Đã trễ thế này rồi nghỉ ngơi thôi. Chưa từng cố hết sức như vậy, đau mắt thì không nói, em sợ cơ thể người không chịu nổi.”

Thiện Thủy nói: “Chỉ còn hai mảnh tay áo thôi, khâu xong thì mới nghỉ.”

Bạch Quân nói: “Còn lại để em làm đi.”

Thiện Thủy ngẩng đầu, cười nói: “Em cũng không phải là làm bằng đồng bằng sắt. Ta nghe Vũ Tình nói, hai hôm nay em vẫn thức đến canh ba, còn vất vả hơn ta.” Lời nói đang nói, khóe mắt gió thành linh liếc thấy cửa bên kia bình phong như có người, lại nhìn tiếp, hẳn là Hoắc Thế Quân đã trở lại. Lúc này hai con mắt nhìn chăm chăm thẳng vào mình, ánh sáng của ngọn nến coi như óng ánh, nhìn người hơi khiếp sợ.

Thiện Thủy bị sợ giật mình, tay run lên, kim bên tay phải liền đâm vào giữa ngón cái tay trái, nhú mào than một tiếng, sớm rơi vào mắt Hoắc Thế Quân. Vội vàng tới đây.

Bạch Quân và Vũ Tình thấy hẳn chẳng biết trở lại lúc nào, mình quá mức chuyên tâm ngay cả tiếng hân gõ mảnh đi vào cũng không nghe thấy, vội thu dọn việc trong tay, lui ra ngoài.

“Khi nào vào nhà cũng không có tiếng động, muốn dọa chết người sao!”

Thiện Thủy liếc hẳn một cái, ngồi không nhúc nhích, miệng giận trách một câu.

Hoắc Thế Quân ngồi bên cạnh nàng, nắm lấy tay nàng, ngón tay vừa bị kim đâm vào đã rỉ ra một giọt máu, liền cúi đầu hút vào miệng.

Thiện Thủy thấy lưỡi hân liếm quanh ngón tay mình, rất ấm áp, lại có chút nhột, mặt hơi nóng lên, vội vàng rút ra, nói: “Tay ta bẩn.”

“Không bẩn!”

Hoắc Thế Quân trả lời một câu ngắn gọn, bỗng nhiên thò tay ôm nàng ngồi lên chân mình, cúi đầu nhìn nàng chăm chú.

Thiện Thủy ngẩng mặt nhìn thẳng hẳn một lát, thấy vẻ mặt hẳn có hơi kỳ lạ, chỉ nhìn chăm chăm mình, không nói câu nào, cảm thấy lo lắng, nhíu mày, “Chàng đi đường mệt mỏi, ăn cơm chưa? Nếu chưa ăn, ta gọi người chuẩn bị.”

“Nhu Nhi, nàng thật to gan!” Hoắc Thế Quân chợt cắt lời nàng, mở miệng nói, “Gặp chuyện như vậy, việc nàng nên làm không phải chạy mạnh ra ngoài như vậy mà là tìm một chỗ trốn bảo đảm an toàn! Những binh lính kia đều là nam nhân thô lỗ, khó mà bảo đảm được đồ trông mắt không làm loạn. Một mình nữ tử như nàng, nhờ gặp chuyện không may thì phải làm sao?”

Thiện Thủy ngẩn ra.

Dù giọng hần bình thường, chỉ nhìn chăm chăm ánh mắt của nàng lại hơi nghi ngờ nghiêm nghị, liền bấu môi, làm nũng nói: “Không phải ta không gặp gì không may đấy sao? Lại nói, họ nhất định muốn gặp chàng, chàng lại không có ở đây, nếu ta không ra lên tiếng hộ chàng, họ nháo lên thật, đấy mới là chuyện lớn!”

“Một mình nữ nhân là nữ nhân, xuất đầu lộ diện như vậy.”

Thiện Thủy thấy hần không có lý như vậy, vẫn còn cần nhẫn, trong lòng hơi để ý, nhìn hần cau mày nói: “Này, lúc đó chàng không có ở đây! Nếu chàng ở đây, đương nhiên ta sẽ không cậy mạnh ra mặt. Chàng nghĩ ta thích xuất đầu lộ diện à?”

Hoắc Thế Quân thấy nàng kiêu rồi, nhất thời xệp xuống, “Được, được. Điều là ta không tốt, là ta không tốt. Nàng giúp ta rất nhiều, ta nên cảm ơn nàng mới đúng.”

Thiện Thủy hừ một tiếng, đẩy tay hần đang ôm eo mình ra, đứng lên từ trên đùi hần, “Thôi, ta biết mấy ngày này chàng cũng vất vả, không so đo với chàng nữa.”

Nàng nói còn chưa dứt lời, chợt cảm giác có bàn tay căng thẳng đập trên eo nàng, cả người liền nhào vào trong ngực hần, đôi môi chợt lạnh, mặt hần còn mang theo ít khí lạnh của Sương Tuyết bên ngoài đè lại. Thiện Thủy giãy mấy cái tượng trưng, cũng thuận theo hần. Cũng may hần coi như có lương tâm, đôi tay lạnh kia không luồn vào trong y phục của nàng, chỉ ôm nàng quá chặt, siết nàng cơ hồ không giãn nổi.

“Nhu Nhi. Ta thật sự không ngờ. Bảo bối của ta.”

Môi hần cuối cùng chuyển qua tai nàng, nhỏ giọng lẩm bẩm nói.

Tai Thiện Thủy bị hần thổi đúng chỗ ngứa, hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng nói: “Không còn sớm nữa, chàng đi đường rất vất vả, tắm một cái rồi ngủ sớm chút đi...”

Hoắc Thế Quân cảm thấy mình cảm nhận sâu sắc được ý của nàng, tự nhiên phối hợp, không dây dưa nữa, cười hi hi buông nàng ra. Đợi từ tịnh phòng ra ngoài, thấy nàng vẫn ngồi dưới đèn may y phục, đi qua nói: “Nghỉ ngơi đi, ngày mai làm tiếp cũng không muộn.”

Thiện Thủy mắt nhìn chăm chăm kim trên tay, không ngẩng đầu lên nói: “Chàng ngủ trước đi. Ta làm bộ này xong rồi ngủ.”

Hoắc Thế Quân ngẩn ra, thấy nàng cúi đầu hết sức chuyên chú, có lòng muốn dùng sức mạnh, lại sợ nàng để ý. Lương lự, chưa từ bỏ ý định lại khuyên: “Cũng không chậm một chút, nàng đừng để mình mệt.”

Thiện Thủy ừ một tiếng, đầu vẫn không ngẩng lên, “Ta không mệt. Đồng ý rồi, không làm xong sớm hơn, ta ngủ cũng không ngon. Vả lại bây giờ trời lạnh như thế, làm nhanh thêm cái nào thì sẽ ít đi một người chịu lạnh.”

Hoắc Thế Quân nói: “Vậy ta ngồi với nàng.”

Thiện Thủy cuối cùng cũng ngẩng đầu, liếc hần một cái, ngạc nhiên nói: “Chàng ngồi với ta làm gì? Chàng cũng không biết thêu thùa may vá, nhìn chăm chăm ta như vậy lại khó chịu. Chàng nhanh đi ngủ cho ta!”

Hoắc Thế Quân không thể làm gì khác hơn nói: “Vậy ta đi ngủ trước, làm ấm chăn cho nàng.”

Thiện Thủy ừ ừ hai tiếng, không nhìn lại hần.

Hoắc Thế Quân bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mình lên giường trước.

Mấy đêm này hần cũng không ngủ ngon, vốn rất mệt, giờ nhìn chăm chăm bóng lưng nàng lại không ngủ được, mất hồn một lúc, nhớ tới Tống Hành nói binh lính vì tranh y phục nàng làm nên tỷ võ, trong lòng chợt không hề thoải mái, càng không ngủ được hơn, hận không được bế nàng tới đây bên cạnh mình mới phải. Đau khổ đợi gần nửa canh giờ, giục nhiều lần mới thấy nàng cắn đứt đầu sợi, để đồ trong tay xuống, thổi tắt ngọn đèn dầu đứng dậy bò lên giường, nói thầm: “Bảo chàng ngủ trước chàng không ngủ. Cứ giục ta. Đáng ghét.”

Hoắc Thế Quân bị kiềm hãm, trong bóng tối dù không nhìn rõ sắc mặt nàng, chỉ nghe thấy giọng nói của nàng, như không quá vui. Giờ trong lòng lại chỉ muốn dỗ nàng vui vẻ, chỉ giả bộ như không nghe thấy, đưa tay sờ thắt lưng nàng vuốt ve, “Nàng ngồi mệt không? Ta xoa xoa thắt lưng cho nàng.”

Hắn xoa coi như không tệ, Thiện Thủy thoải mái ừ ừ mấy tiếng. Chạy vội làm y phục cả ngày lẫn đêm như vậy, quả thật trước đây nàng chưa từng bị mệt, rất nhanh đã nhắm mắt lại một cái đã ngủ.

Hoắc Thế Quân xoa eo ếch của nàng một hồi, tay liền từ từ chuyển đến nơi khác, dần dần có chút ý động chạm. Thử dò xét gọi một tiếng “Nhu Nhi”, không nghe thấy nàng đáp lại, ngược lại lại vang lên tiếng ngáy nhỏ như con mèo nhỏ lúc ngủ phát ra, giờ mới hiểu nàng đã ngủ. Biết nàng vất vả, không đành lòng đánh thức nàng, chỉ có thể thở dài, ôm nàng rồi hai mắt cũng nhắm lại.

50. Chương 50

Edit: mèo mỗ

Beta : socfks

Mấy ngày nay Hoắc Thế Quân cả ngày buồn bực.

Theo lý thuyết, hiện tại giải quyết quân nhu, nhiều nhất là trong hai ba ngày đã có thể phân đến bông vải chần bông để dùng cho binh sĩ, tạm thời coi là không có đại sự gì cháy đến nơi, hắn nên thoải mái mới đúng. Nhưng hắn lại cứ không thoải mái, càng ngày càng khó chịu.

Đầu tiên là sáng sớm ngày hôm trước, hắn vừa mở ra mắt đã phát hiện trên giường chỉ còn lại một mình hắn, điểm tâm cũng chỉ có mình hắn ăn, liền Vũ Tinh ơ lại hầu hạ cùng vội vàng muốn đến phòng khách, cái vẻ gắng gượng hận không lập tức đuổi được hắn đi, làm hắn chẳng có khẩu vị gì. Trước khi hắn, không quản được chân đến phòng khách một chuyến, nhìn vào cửa ra vào, thấy bên trong toàn là nữ nhân bận rộn vây quanh bàn lớn, người một lời ta một câu, chần chờ không dám đi vào, lững lự mấy lần, cuối cùng chỉ nhìn bóng lưng vợ hắn mấy lần rồi âm ức rời đi. Đến buổi tối hắn về nhà, coi như là vợ ăn cùng hắn một bữa cơm, về phòng tắm xong rồi, nàng lại ngồi dưới đèn ôm bộ thêu không thả ra, với các kiểu ám hiệu của hắn thì làm như không thấy, thật dễ dàng đợi đến khi nàng làm xong việc lên giường, đêm đã khuya, giống hệt đêm qua, buồn ngủ đến chết, vừa ngã đầu đã ngủ quay lưng với hắn.

Đến đêm hôm qua, nam nhân nào đó có chút bi thương quyết định không làm hờn vọng thế nữa, nàng thiêu thừa may vá, hắn sẽ đến thư phòng một mình, còn chậm chạp không về. Cuối cùng đợi đến khi nàng sai người đến xin mình, trong lòng sung sướng trở về phòng, thấy nàng đã nghỉ rồi, cũng vội vàng nằm xuống, không muốn ôm lấy còn chưa sờ được mấy cái, lại thấy nàng nhắm mắt về mặt mặt mới, mềm mại đưa hắn một câu, “Hôm nay ta thật sự rất mệt. Lần tới đi. Có được không?”

Hoắc Thế Quân chưa bao giờ cho rằng mình là một người nghe lời. Nhưng là nghe thấy âm thanh mềm nhũn của nàng “Có được không” xong, đôi bàn tay của An Lộc Sơn nhất thời lại cũng không tìm được xuống tay đất, một phen đầu tranh tư tưởng, cuối cùng vẫn là nghe lời nghỉ thôi.

Gặp tình cảnh hai ngày trước, Hoắc Thế Quân bắt đầu thay đổi chiến lược.

Bắt lấy nhược điểm của đối phương, đánh úp, đây là chiến thuật hắn luôn luôn tôn sùng. Bây giờ hắn quyết định dùng chiến thuật này trên người vợ hắn, cho nên hôm nay hắn trở lại, lúc vợ chồng hai người cùng nhau ăn cơm tối, Thiện Thủy lại cảm thấy hắn có hơi kỳ lạ, một chén rượu, cười mỉa với mình, khác hẳn dáng vẻ hai ngày trước. Chỉ là mấy ngày nay, nàng tập trung tinh thần liền vội vào chuyện áo bông, cũng không thể nào để ý được, mình tự ăn một bát cơm, thấy Hoắc Thế Quân còn chưa dừng lại, liền nói với Bạch Quân đứng hầu hạ bên cạnh, vì nàng nắm trong tay chuyện này, liền hỏi bây giờ đã hoàn thành được bao nhiêu rồi.

Bạch Quân nói: “Mười một người chúng ta, làm ngày nối đêm, hôm nay đã ra ngoài gần một nửa, còn bốn năm ngày chắc là có thể làm xong toàn bộ.”

Thiện Thủy nói: “Tất cả mọi người rất vất vả. Chờ làm đủ y phục rồi, tiền tháng này, mỗi người phát hơn gấp đôi.” Nói dứt lời, vừa giương mắt lên, thấy Hoắc Thế Quân đang nhìn mình, liền thêm một câu, “Không lấy của công, tiền mua bông vải vóc, là của riêng ta.”

Hoắc Thế Quân cong miệng, để ly rượu trong tay xuống, liếc mắt nhìn Bạch Quân.

Bạch Quân cười híp mắt nói: “Vây cũng thật tốt quá, em đi truyền lời này nhanh ọi người, mọi người sẽ rất vui.” Dứt lời, nháy mắt với tiểu nha đầu đang cười không khép miệng, mang nạng ra ngoài, trong phòng chỉ còn hai vợ chồng hần.

Hoắc Thế Quân nhìn chằm chằm Thiện Thủy, hơi híp mắt, “Ta là kẻ vất chày ra nước* (keo kiệt) sao? Muốn lấy tiền riêng của nạng?”

Thiện Thủy cười khanh khách nói: “Thế tử gia chàng là lớn nhất. Vây được, lấy từ của công đi.”

Hoắc Thế Quân ngẩn ra, chợt có cảm giác bị mắc câu. Nhưng giờ có việc khác quan trọng hơn, nên cũng không so đo với nạng, kéo ghế đến gần nạng hơn, trên mặt còn cười, “Nhu Nhi, khó có được hôm nay tinh thần ta tốt, nạng cùng uống với ta đi?”

Thiện Thủy nghi ngờ nhìn hần, “Chàng có chuyện gì vui?”

Hoắc Thế Quân đã cầm cái chén không, rót rượu vào, nói: “Ngày mai quân tư có thể tới, nạng nói có phải là chuyện vui không?”

Thiện Thủy gật đầu, “Đúng là chuyện rất tốt! Vây chàng uống đi, cũng không có việc gì uống nhiều chút, đi nghỉ sớm đi.”

Hoắc Thế Quân đẩy chén rượu tới trước mặt nạng, dịu dàng khuyên, “Khó được ta vui vẻ thế này, một người uống cũng không có ý nghĩa gì, người uống vài chén với ta.”

Thiện Thủy lắc đầu, khó xử nói: “Không được..., việc hôm nay ta còn chưa làm xong, chàngcũng biết, ta vừa uống đã say. Chờ y phục làm xong, ta lại uống với chàng, được không?”

Hoắc Thế Quân trái dự dõ phải lừa gạt, còn thiếu mỗi việc mở miệng nạng Bá Vương ngành thượng cung, thấy nạng chết sống không vào nếp, không cách nào, đành phải ỷ là hơi say, hằm hừ nói: “Nạng không làm cho ta một bộ y phục! Nhưng bây giờ lại làm cho người khác suốt ngày suốt đêm như vậy!”

Thiện Thủy cãi: “Sao lại chưa làm cho chàng? Không phải ta đã làm giày trong đồng đồ cưới cho chàng đấy sao?”

“Không giống! Lúc ấy nạng cũng không biết ta béo hay gầy nữa! Trương Nhược Tùng đấy, nạng định gả cho hần, những quần áo kia đều là của hần. Nạng không làm riêng cho ta!”

“Chàng đừng nghĩ sai! Giày là theo số đo của chàng mà.”

Thiện Thủy lời vừa ra khỏi miệng, lập tức hối hận, ngậm nhanh miệng lại. Chỉ tiếc là đã quá muộn, Hoắc Thế Quân nhìn chằm chằm nạng, mặt không biểu cảm nói: “Giày là theo số đo của ta làm, nói cách khác, khác đều không đúng hả? Nạng vốn muốn là cho người khác?”

Nam nhân cố tình gây sự là đáng sợ nhất, cũng đáng ghét nhất.

Thiện Thủy hơi cau mày, kiên nhẫn nói: “Chàng chưa uống nhiều rượu, sao đã mượn rượu làm càn rồi? Chàng không thiếu y phục mặc, so gì với những binh lính kia? Vây chưa xong hết đâu!” Thấy sắc mặt hần âm u, thở dài, “Đồng ý, ta sợ chàng rồi, ta làm cho chàng! Chờ xong hết những thứ này rồi, lập tức làm cho chàng, như vậy được chưa?”

Hoắc Thế Quân hừ một tiếng, một hơi uống hết chỗ rượu vừa rót, đặt ly rượu trên bàn, “Ta không lạ gì!” Dứt lời ngênh ngang rời đi.

Tính tình gì mà tệ thế.

Thiện Thủy nhìn bóng lưng hần, giận dữ mắng một câu.

Thật ra thì nói cẩn thận, tính khí hai người này, gọi là Ô Quy với vương bát, ai cũng không chịu nhân nhượng. Dĩ nhiên người trong cuộc không cho là như vậy, cảm thấy mình mới là người chịu thiệt. Tính cách Thiện Thủy, kiểu chuyện không để ý tới ngày mai này, kiếp trước cũng chính vì chuyện này mà lao qua đột tử. Giờ nhàn nhả nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng gặp được chuyện nàng thấy có ý nghĩa dĩ nhiên là hết lòng lao vào rồi. Cho nên giờ dù biết hấn giận, cũng lười để ý. Đêm đó trở về phòng thì nam nhân này vẫn chưa hết giận, không thèm hỏi han nàng. Bên tai bớt tiếng hấn ồn ào, Thiện Thủy lại thấy Thanh Tâm không ít, một mạch làm xong hai kiện y phục, gấp lại thật ngay ngắn rồi cất đi, lúc này mới đi nghỉ. Ngày đêm đó hai người tự nhiên bình an vô sự, vừa cảm giác đến trời sáng.

Thoảng cái đã qua ba bốn ngày. Hai trăm áo bông cuối cùng cũng được làm xong, nhanh chóng đưa đến quân doanh. Mà mấy ngày này, tất cả quân tư cũng đã đến nơi, đang phát trong quân, khắp nơi đều là cảnh bận rộn.

Trong doanh phòng chủ tướng doanh trại, Hoắc Thế Quân nghị sự với đám người Tổng Hành. Tổng Hành hỏi báo xong việc canh giữ biên phòng cùng với việc phát quân tư xong, lại nói: “Loạn lần trước là có người âm thầm xui khiến, ta ra ngoài thăm dò, hoặc là đuổi đi, hoặc là cách chức, chỉ huy cân nhắc, hôm nay trống khoảng hai mươi chức vị sĩ quan. Có bách trưởng, dực trưởng, Hiệu úy, chức cao nhất là hiệu phần vô tiên phong. Người xem bổ sung thế nào?”

Hoắc Thế Quân cúi đầu nhìn công văn trên tay, không ngẩng đầu, thuận miệng nói: “Chuyện như vậy, tự người quyết định đi, không cần mọi chuyện đều hỏi ta.”

Tổng Hành cười ha ha, “Thế tử, ta có ý này, không biết có được không?”

Hoắc Thế Quân nói: “Nói.”

“Quân Vũ Bình chúng ta, tổng cộng hai mươi ba doanh, mấy vạn đám người. Dù Lưu Cửu Đức đi rồi, hấn buôn bán nhiều năm ở đây, trong quân vẫn có không ít người cũ ở đây, chúng ta mấy tháng này, dù đã lần lượt rút những người này ra, chỉ là nhất thời cũng khó bắt khoét được toàn bộ đám người đó. Thứ cho ta nói thẳng, Thế tử uy thế có thừa, người sợ hãi lại chiếm đa số. Cách tốt nhất là lấy lòng người, nhất là các hạ quan cấp dưới và binh lính, thứ nhất, bọn họ dễ dàng thành thân binh của Thế tử, thứ hai, thu phục lòng họ, sau này lại có người âm mưu bất lợi, cũng vén không ra sóng gió lớn. Chỗ Thế tử phi không phải đã đưa hai trăm áo bông đến đây sao? Trừ cái danh đi, còn lại ta vẫn chưa phát xuống. Lần trước lúc bắt ngờ làm phản, Thế tử phi không sợ nguy hiểm, thân thiện, rất được lòng binh, thật sự là quá nhiều người muốn, phát cho người nào, người khác đều không phục. Mấy ngày trước ta từng nói, có người ở tỷ võ để giành lấy, chỉ là hò hét loạn lên một lúc, cuối cùng vẫn không giải quyết được gì. Ta lại có một ý. Hôm nay lạnh rét, binh lính không thích tập luyện, không bằng lấy áo Thế tử phi làm treo thưởng, chúng ta dựng một võ đài, dùng võ cướp áo, người thắng thì được lấy. Thứ nhất, có thể để các huynh đệ lạnh lợi hạ gân cốt, được vui vẻ, thứ hai, ngầm đánh giá, từ trong bọn họ có thể chọn ra người đảm đương những chức vụ này. Bồi dưỡng thêm, ngày sau chính là thân binh dũng tướng của Thế tử”

Tổng Hành nói xong, thấy Hoắc Thế Quân ngẩng đầu nhìn lại đây, hơi nhú mày, lập tức nói tiếp: “Ta biết Thế tử dùng người chỉ nhìn vào tài năng không màng xuất thân, cho nên mới to gan đề nghị như vậy. Dĩ nhiên, thành hay không, toàn bộ do Thế tử quyết định.”

Hoắc Thế Quân hiện ra vẻ mặt này, cũng không phải chủ ý này của Tổng Hành không tốt. Thật ra thì hấn cũng thừa nhận, Tổng Hành làm những thứ này, còn rất chu toàn, sáng kiến này, hấn không có lý do gì để không đồng ý. Chỉ là giờ hấn không muốn nghe nhất chính là Thế tử phi làm hai trăm áo bông kia, quả thật thành tâm bệnh. Vì những thứ đó này, nhiệt độ giữa hấn và nàng, bây giờ đã hạ xuống như băng tuyết bên ngoài, lạnh thấu tim.

Tổng Hành chờ một lúc, thấy Hoắc Thế Quân chỉ cau mày, nửa ngày mãi mới được một từ, nhất thời cũng biết không rõ ý nghĩ của hấn, thử dò xét hỏi một tiếng: “Thế tử? Người xem thế nào?”

Hoắc Thế Quân lúc này mới hoàn hồn: “Đúng.”

Tổng Hành hớn hở ra mặt, suy nghĩ một chút, lại nói: “Thế tử, ta còn có một thỉnh tình, nếu không được, mong Thế tử đừng trách.”

Hoắc Thế Quân nói: “Nói!”

“Hiệu phần vũ tiên phong, chức vị quan trọng, người có thể đảm đương lâu dài. Ta nghĩ trước tiên tìm người thắng được tái thiết lôi đài, lấy một áo bông Thế tử phi làm, thêu chữ dũng lên làm phần thưởng. Người thắng cuối cùng sẽ lấy, nếu dùng, thì người này sẽ gánh hiệu chức.”

Hoắc Thế Quân trầm ngâm trong chốc lát, đề xuống cảm giác quái dị trong lòng, cuối cùng ừ một tiếng.

Tổng Hành cười nói: “Được rồi, ta sẽ đi chuẩn bị. Các huynh đệ trong quân biết chắc hẳn cũng sẽ vui mừng.”

Năng lực làm việc của Tổng Hành luôn luôn rất có tiêu chuẩn, rất nhanh đã đặt ra điều lệ. Toàn bộ hai mươi ba doanh phiên đài, chỉ hạn chức vị dưới 50 người tham gia. Theo đầu người đếm tỷ lệ phân phối thu bông dùng, làm võ đài tỷ võ cướp lấy ỉnh. Sau đó tập trung những người thắng lại, toàn quân lập thành một sàn đấu, tranh đoạt cho vinh dự cao nhất là áo bông thêu chữ dũng Thế tử phi tự mình may.

Không đến buổi trưa, tin tức này liền đã truyền khắp toàn quân, nhất thời tiếng hoan hô nổi lên bốn phía, người người vui vẻ mừng mừng, chỉ cần hơi có bản lĩnh, đều dũng cảm đi ghi danh dự thi, chà sát tay chờ võ đài bắt đầu.

Vào giờ phút này, trong doanh phiên đài, trong quân Vũ Bình, người người đều hân hoan, lại có một người cô đơn buồn bã không vui, không phải Tiết độ sứ Hoắc đại nhân thì còn là ai nữa? Vừa nghĩ tới ngày đó mình phẩy tay áo bỏ đi, mấy đêm trước nàng đều để lại cái lưng lạnh băng ỉnh, có lòng muốn cầu hòa, rồi lại xị mặt không được, vả lại thấy lần này nếu mình không chần phụ cương, cúi đầu trước, sau này đối mặt với nàng, sẽ vĩnh viễn không có ngày ngẩng đầu lên được, nên mới kiên trì nhiều ngày như vậy. Chỉ là dù trong lòng có nghĩ như vậy, nơi ngực có chỗ to bằng đầu nắm tay kia rồi lại không ngừng có miêu thảo, trên mặt vẫn không thể lộ ra nửa phần, thật là hơi vất vả

51. Chương 51

Edit : mèo mỗ

Beta : socfsk

Cuộc sống trại lính khô khan, vào đông lại lạnh khủng khiếp, khó gặp được chuyện vui chưa bao giờ có như vậy, người người đều chăm chú lắng nghe. Sau giữa trưa hôm đó võ đài liền được dựng lên tới tấp. Hoắc Thế Quân cùng đi với đám người Tổng Hành, tùy ý tuần sát xung quanh, thấy khắp nơi khí thế ngất trời, tỷ võ so như hỏa như lau. Trên đài người thấy chủ tướng gần gần, tinh thần càng phần chấn hơn, thể hiện hết bản lĩnh. Hoắc Thế Quân tuần hết một Đại Quyển, quả thật thấy không ít người thân thủ không tệ.

Ngày đông ngày ngắn, 23 doanh còn chưa đi hết, sắc trời đã tối rất nhanh, bọn quân sĩ tinh thần lại đang dâng cao, không chịu giải tán, Hoắc Thế Quân liền làm thỏa mãn ý mọi người, sai nhà bếp phát đồ ăn ngay tại chỗ, bốn góc võ đài dấy lên cảnh tùng bơ hỏa trượng, tiếp tục tỷ võ.

Hoắc Thế Quân đi tuần hết doanh trại, vào võ đài, người còn chưa tới gần võ đài, được một hồi reo hò nghênh đón. Ngàn người tụ chung một chỗ, tiếng hô quát cơ hồ đình tại nhưc óc. Bên ngoài đám binh sĩ thấy chủ tướng tới đứng sít lại nhường đường. Trên võ đài lúc này đang có hai người đấu. Một người mười tám – mười chín tuổi, thân hình trắng kiện, mới vừa được mọi người vây quanh ủng hộ, là người xuống một quyền, lại đâm liên tục qua tấm gỗ rất dày dựng võ đài, phá vụn gỗ bay tán loạn, sức lực kinh người. Thiếu niên kia tiếp mấy chiêu với đối thủ, Hoắc Thế Quân liền nhận ra, người này quả nhiên tay đâm kinh người, lại là một tầm vóc lực lưỡng khác thường. Không khỏi sinh ra chút hứng thú, dừng lại quan sát.

Tổng Hành nhận ra hẳn như có hứng thú, liền giới thiệu, “Thế tử, người này tên là Thôi Tái, ta từng chú ý đến hắn một thời gian. Là người trên núi rừng hoang Đông Bắc, năm nay mới vừa vào là tân binh. Trời sinh thần lực, nghe nói mười sáu tuổi từng một mình đánh chết một con gấu cứu một người mù trong rừng. Khối đá thiên quân trong võ đài mới trong doanh trại, trong quân không ai có thể nhấc lên được, thế nhưng hắn chỉ dùng một cánh tay nâng qua đầu, sức mạnh thật kinh người. Võ vẽ bình thường rơi xuống người

hắn như chạm vào tấm sắt. Chỉ là từ núi ra ngoài, người cứng đầu cứng cổ, không biết quy củ, vì vậy còn đắc tội với một thân thích của Lưu Cửu Đức, lấy tội phạm thượng nên bị trừng phạt. Trong mắt ta, thật sự không phải là chuyện lớn. Ngọc thô chưa mài dũa cũng cần mài dũa, huống chi là người?”

Đang nói, vừa một hồi tiếng reo hò tuôn ra. Trên võ đài, Thôi Tái đã nắm đỉnh đầu của đối thủ rất cao, xoay một vòng, nổi giận gầm lên một tiếng, vút xuống võ đài, dưới đài rít rít tránh, người nọ ngã ập xuống, gãy mất răng cửa, bể đầu chảy máu, trong tiếng cười vang của mọi người đầu óc choáng váng che mờ bóng dậy từ dưới đất lên, mặt đau thẹn.

“Có ai không phục, đi lên tái chiến!”

Thôi Tái giống như sắt đứng trên đài, tiếng như cái chuông lớn.

Hắn đã liên tục đánh bảy tám người thua. Mới vừa bị vút xuống đài là người thứ năm mươi, trong doanh không có lấy dưng mãnh trứ danh. Ngay cả hắn cũng bị thua mặt xám mày tro như vậy, còn có ai không tự lượng sức mà đi mất mặt? Dưới đài không có người dám tiếp tục ứng chiến, Thôi Tái trong ánh mắt hăm mộ của mọi người lấy áo bông cuối cùng đi, vừa nhảy xuống võ đài, lập tức được đám người sùng bái hăm mộ vây trong ba tầng ngoài ba tầng.

Đêm đó, trong binh doanh dài mấy vạn dặm, tiếng kèn liên tiếp nổi lên, rất nhiều đuốc sáng, gần nửa đêm, ồn ào náo nhiệt mới dần dần lặng xuống. Đến ngày thứ ba, võ đài liên tục nóng, dưới vô số ánh mắt chăm chú hai người tranh lấy món áo bông cuối cùng, rốt cuộc cũng đi lên võ đài. Hai người đấu, một là Thôi Tái, một là Khang Nguyên. Hai người này, có khả năng áp mọi người để lọt vào vòng cuối cùng, võ nghệ đương nhiên là nổi bật nhất.

Hoắc Thế Quân cùng một nhóm tướng lĩnh có tài ngồi trên chủ vị võ đài đối diện đích thân xem thi đấu.

Khang Nguyên đi lính nhiều năm, trải qua vài chục chiến dịch lớn nhỏ, lúc có chiến công, bản lĩnh người thường chưa chắc đã sánh được, nếu không phải nhiều lần vì rượu mà hỏng việc, cũng không thành thập trường đến bây giờ. Vả lại vì lần trước bất ngờ làm phản, thập trường này cũng mất chức vị. Hôm nay muôn người nhìn vào, Tiết độ sứ cũng tới, cho nên nén đủ một hơi, nhất định phải lấy lại thể diện trước mặt mọi người, vừa đi lên đã hợp lại hết sức mạnh, quyền cước uy vũ sinh phong. Thôi Tái như ghé con mới đẻ, sao lại nhượng bộ? Hai người này chạm vào nhau, dĩ nhiên vật lộn rất sát, dưới đài người thấy phải nín thở không chớp mắt.

Thôi Tái quả nhiên như Hoắc Thế Quân thấy như ngày hôm trước, dũng mãnh vô trù. Mấy chục hiệp, Khang Nguyên bị trúng quyền, liều mạng chống đỡ thêm chốc lát, bị Thôi Tái ột quyền mạnh vào ngực, sức không chống nổi, ngã ra sau ngã nhào trên đất, miệng phun máu, quay liên tục, lăn xuống dọc theo võ đài, phanh một tiếng té xuống.

Mọi người chăm chú theo dõi trận tỷ võ cuối cùng này không hòa như mọi người nghĩ lúc trước, đã kết thúc gọn gàng như vậy. Đợi lấy lại tinh thần, mọi người vỗ tay hoan hô ào ào.

Tổng Hành lên đài, giơ tay lên để ồn ào phía dưới trật tự.

“Thôi Tái, hôm nay ngươi một trận đã thành danh, người trong quân Vũ Bình chúng ta đều biết tên ngươi, quả nhiên rất cao. Áo Thế tử phi làm này không đưa ngươi thì còn ai.”

Tổng Hành nói xong, thấy Thôi Tái đứng bất động ở đó, mắt chưa từng nhìn áo bông trên tay mình. Cho là hắn vô cùng hưng phấn không phản ứng kịp, liền nói thêm một lần nữa.

Bỗng nhiên Thôi Tái quay đầu lại, mắt nhìn thẳng lên chỗ Hoắc Thế Quân ngồi bên ngoài cách hắn mười mấy bước.

“Hoắc đại nhân, tiểu nhân Thôi Tái, đi lính được nửa năm. Đã sớm nghe nói võ công của Hoắc đại nhân rất cao, trong lòng vẫn muốn có cơ hội có thể so cao thấp. Người dám ứng chiến không?”

Thôi Tái vừa nói câu này, nhất thời dọa sợ người dưới đài. Những binh lính kia thì khỏi cần nói, tất cả Phó tướng Tá Lĩnh bên cạnh Hoắc Thế Quân cũng cả kinh trợn mắt há mồm. Phó tướng lĩnh quân không doanh hoàn hồn, quát: “Thôi Tái to gan, ngươi là thứ gì, lại dám nói chuyện cùng Hoắc đại nhân như vậy! Còn không mau lăn ra đây tạ tội!”

Thôi Tái bị khiển trách, cuối cùng chậm rãi đi xuống võ đài. Ai nấy đều thấy được, vẻ mặt hắn cực kỳ không phục.

Tổng Hành chú ý đến Thôi Tái hơn, biết hắn có Vạn Phu Bất Đương Chi Dũng, bản ý là hạ người có kinh nghiệm này, ngày sau trên chiến trường chính là mãnh tướng. Hắn biết Thôi Tái bộc trực, lại không ngờ hắn ta lại bộc trực đến mức vậy. Đang muốn mở miệng giảng hòa, không ngờ Hoắc Thế Quân lại chậm rãi đứng dậy, nói: “Cũng tốt! Gần đây sự vụ cuốn thân, lâu rồi ta chưa giãn gân cốt. Mấy ngày nay nhìn các huynh đệ luyện tập vui vẻ, hơi ngứa tay, vậy thì vượt hai chiêu.” Dứt lời cởi áo khoác, tiện tay vứt xuống ghế, đi đến võ đài.

Thôi Tái lên tiếng khiêu chiến, vốn không thể tưởng tượng nổi. Tiết độ sứ đại nhân lại ứng chiến, càng khiến người ta cả kinh đều muốn rotwts cầm xuống đất. Một trận yên lặng trôi qua, trên giáo trường đột nhiên phát ra một hồi tiếng vỗ tay hoan hô như sấm, người người cũng ngừng thở, hưng phấn mở to mắt nhìn chăm chăm hai người trong sân, sợ chỉ cần chớp mắt một cái thì sẽ bỏ qua một khắc nghìn năm này.

Tổng Hành thấy Hoắc Thế Quân ứng chiến thật, trong lòng không khỏi sốt ruột. Có ý muốn can lại, rồi biết hắn tính tình cao ngạo. Nếu đã đứng dậy, sao lại có thể nghe điều trái ý hắn?

Thôi Tái này, hoàn toàn không biết chừng mực. Nếu dám mở miệng khiêu chiến trước, sau đó lúc hai người giao thủ, đương nhiên sẽ không để ý tới mặt mũi chủ tướng. Hoắc Thế Quân dù võ nghệ cao cường, vả lại nếu ứng chiến, chắc hắn cũng có nguyên do của hắn. Còn nữa, lấy hiểu biết của hắn về vị thượng quan này, hắn không phải là người hành động theo cảm tính. Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Thôi Tái thiên sinh thần lực như vậy, trên đời này lại có mấy người có thể ứng đối được? Ngộ nhỡ nếu thua, mặt mũi Tiết độ sứ chỉ huy đường đường mấy vạn quân Vũ Bình biết đặt đâu đây? Uy tín một khi đã mất rồi, thì thống lĩnh tam quân thế nào?

Ngày đông giá rét thấu xương mà lưng Tổng Hành đã thấm mồ hôi lạnh, trong lòng cực kỳ hối hận, mình không nên đưa ra chủ ý này, giờ lại thành cục diện như thế.

Hoắc Thế Quân lên đài, yên lặng đứng đối diện Thôi Tái. Thôi Tái chờ trong giây lát, không thấy hắn tấn công, không chờ được, hét lớn một tiếng, nắm quyền xông thẳng tới mặt hắn. Hoắc Thế Quân nghiêng người tránh, hai người mấy hiệp sau, một quyền ở ngực của Thôi Tái đánh về phía Hoắc Thế Quân, Hoắc Thế Quân lấy cánh tay đẩy cản, bỗng nhiên Đại Lực đánh úp lại, lại bị đẩy phải lùi về sau năm sáu bước, lúc này thân hình mới đứng vững.

Dưới đài lập tức phát ra những âm thanh khác nhau.

Tim Tổng Hành không ngừng đập thình thịch, không dám nhìn xuống nữa, rũ mắt xuống đợi kết quả. Yên lặng khắp nơi, yên tĩnh đến mức hắn có thể nghe thấy tiếng tim mình đập. Trong tai không ngừng truyền tới tiếng trên võ đài. Một tiếng đạp chân hay bước chân hoặc nhanh hoặc chậm, xen lẫn với tiếng hét khi Thôi Tái xuất lực, nặng nề như muốn làm sập cái cái bàn này.

Như đã qua thật lâu, lại như không bao lâu, chợt bên tai Tổng Hành truyền đến một hồi tiếng khen ngợi trầm trầm âm âm lên, sợ hết hồn hết vía giương mắt lên, không khỏi thở một hơi dài nhẹ nhõm. Thấy Thôi Tái kia đã bị Hoắc Thế Quân quật ngược trên mặt đất, một gối của Hoắc Thế Quân chặn cánh tay hắn, một tay tóm cổ họng của hắn.

“Ta không phục! Người ăn gian!” Thôi Tái ngửa mặt lên trời, trợn tròn đôi mắt, “Có bản lĩnh thì tiếp!”

Hoắc Thế Quân buông hắn ra.

Thôi Tái nhảy lên, ném bộ y phục của hắn đi, lộ ra một thân bắp thịt tròn, nổi gân găm lên một tiếng, nhào tới Hoắc Thế Quân lần nữa.

Hoắc Thế Quân đã sớm nhận ra, dù sức hắn kinh người, đủ để làm tảng đá vỡ tung, nhưng bộ pháp lại không có trình tự gì, xoay người lại cũng chậm. Nếu mình hợp lực cùng hắn, nhất định rất khó lấy được kết quả tốt. Lúc trước ăn một trận thua, liền điều chỉnh chiến lược rất nhanh, không đáp trả đối diện, uy hiếp từ sườn sau, kìm cổ họng hắn nên thắng. Thấy hắn không phục, bỏ qua cho đấu lại.

Bàn về chuyện đánh nhau, từ nhỏ Thôi Tái chưa từng thua ai bao giờ. Giờ lại bại trận, đương nhiên càng thêm anh dũng, hận không được lập tức ** đối thủ để rửa nhục, ra quyền càng dồn hết lực hơn, nhưng

hiều lần thất bại, chưa được một lát mồ hôi đã rơi như mưa, thở hồng hộc, bước chân càng nghiêng ngả hơn, trước lại bị trúng một cú đá ngang của Hoắc Thế Quân nên người đứng không vững, ầm ầm một tiếng, nặng nề ngã xuống đài.

Cú ngã này như làm rung chuyển núi cao khiến võ đài rung ầm ầm, bụi đất trong khe hở giữa các cọc gỗ rơi lả chã.

Thôi Tái giãy giụa một hồi lâu, cuối cùng lão đảo đứng dậy, lau vết máu ở khóe miệng, vắn đầu nói: “Ta còn chưa phục! Ta không so đánh đấm với người! Ta và người so bắn tên!”

Hắn là người sống trên núi, từ nhỏ đã biết săn thú, cung tên cho hắn, hiểu rõ như trở thủ đắc lực của hắn vậy.

“Thôi Tái! Người còn chưa cút xuống! Càn quấy như vậy, chặt đầu cũng không nói hai lời!”

Tổng Hành vội vàng đến gần võ đài, lạnh lùng quát Thôi Tái.

Thôi Tái như không nghe thấy, chỉ cấn răng nhìn Hoắc Thế Quân, vẻ mặt liều chết cũng không sợ.

Hoắc Thế Quân hừ một tiếng, nói: “Lấy cung tên, lấy lửa gậy!”

Năm đó Hoắc Thế Quân ngoài trăm bước với loạn quân, một mũi tên lập tức bắn xuyên qua cổ họng đại soái Đất Thần Hồ Hợi Nhi ngồi trên cao, chuyện này người người trong quân đều biết, được truyền vô cùng kì diệu. Nhưng vẫn chưa có người nào nào tận mắt nhìn thấy tài bắn cung của hắn. Hôm nay lại muốn kéo cung trước mọi người, đừng nói những binh lính tầm thường kia, đến cả cự tướng trong quân Vũ Bình, lúc này cũng ra vẻ tò mò, ríu rít đứng dậy từ chỗ ngồi, nín thở chờ đợi.

Cây đuốc dùng vải rất dễ cháy đã cho tiêu, lưu huỳnh với giấy đất cuốn, ở ngoài ống trúc thông khí bên trong, dùng lửa châm sau thổi tắt, lúc này không có mùi châm nhưng lửa vẫn đang cháy, có thể giữ trog một thời gian rất lâu mà không cháy, cần dùng thì rút ra, thổi hơi làm nó cháy tiếp. Nhưng thổi cũng cần có cách, lấy nhanh còn có lực. Lúc này, như vậy một chi trong quân phòng là cây đuốc không to bằng ngón cái bị dựng lên đứng trên ván gỗ của võ đài, nắp mở, dựng thẳng lên miệng ống trúc.

Dưới vô số đôi mắt đang nhìn, Hoắc Thế Quân cầm trong tay mũi tên lúi ra bãi đất trống cách võ đài mười trượng, giương cung cài tên, chỉ chốc lát sau, tên rời dây cung.

Một màn xảy ra khiến người ta khó có thể tin được. Ống trúc cài tên mà rơi, không hề dựa vào, tự thăng bằng mới dựng đứng, cây đuốc đồng lại không nhúc nhích. Hơi nghiêng, miệng ống trúc miệng tỏa ra một làn khói nhẹ, ngọn lửa nhảy ra ngoài, mũi tên hoàn toàn bị xẹt qua.

Lại một đợt im lặng nữa, toàn trường chợt phát ra tiếng reo hò như dờn núi lấp biển, đợi âm thanh kia dần lắng xuống, Hoắc Thế Quân đi đến trước mặt Thôi Tái, lạnh lùng nói: “Nếu như người cũng có thể làm được như vậy, ta lại đấu với người!”

Về không phục đã sớm mất đi trên mặt Thôi Tái, lúc này hơi cúi đầu, mồ hôi trên trán chảy như rót.

Hoắc Thế Quân lại đánh ngã hắn xuống đất một lần nữa, Thôi Tái vẫn giãy giụa trên đất, một chiếc ủng đã bước lên ngực hắn, bàn chân dẫm lên hắn.

Hoắc Thế Quân cúi người xuống, nhìn chằm chằm vào Thôi Tái đang hoảng sợ, lạnh lùng nói: “Thôi Tái, người biết vì sao ta ứng chiến với người không? Phía dưới chính là lý do, người nghe kỹ cho ta! Ta nghe nói người có thể nâng được đá thiên quân. Ta không thể. Nhưng ta thắng người. Tại sao? Ta cho người biết, một mực hung ác, sức có lớn hơn nữa, vĩnh viễn tất cả đều là con trâu, chỉ có bị người khác ép mạng. Người vừa dẫn thân vào quân doanh, nhất định cũng muốn kiến công lập nghiệp. Dùng đầu óc của người, thêm sức lực này của người mới có thể như hổ thêm cánh. Đây là thứ nhất. Thứ hai, người cậy võ công của mình, xuống tay tàn nhẫn, không biết nặng nhẹ. Ta lại nói cho người biết, võ công và sức lực của người, không phải dùng để đối phó huynh đệ của người. Sa trường, kẻ địch, mới thực sự là chiến trường của người! Là nam nhân còn hèn nhát, rốt cuộc chỉ có thể thể hiện trên chiến trường. Hôm nay người phạm thượng ta, vốn nên chịu hai mươi quân gậy. Ta tạm thời nhớ gậy này, chờ người ngày sau lên chiến trường lấy công chuộc tội!”

Toàn trường vắng lặng, Thôi Tái dưới chân hắc, đôi môi khê run không nói ra được một chữ. Ngực bị Hoắc Thế Quân đập như nứt xương, cơ hồ muốn hận không giận nổi. Đột nhiên thở thông được, hắc đã thu chân.

Sự hổ thẹn hiện lên mặt Thôi Tái, thở một hơi thật dài, từ từ bò dậy, chợt nghe hắc nói tiếp: “Thôi Tái, ta ứng chiến với ngươi, còn có một nguyên nhân nữa, liên quan đến chiếc áo bông này. Áo bông đó là phu nhân ta làm thức đêm dưới đèn, tự tay khâu từng kim, chữ dũng đó, cũng là tự tay nàng thêu. Ta thấy ngươi không quan tâm. Nếu như thế, ta lấy lại hộ ngươi, để lại cho người cần hơn người là được!”

Thôi Tái chấn động, ngẩng đầu nhìn lại. Thấy vị chủ tướng này nhìn mình chăm chăm, hai hàng lông mày nhíu chặt, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng. Đôi tay run lên, người đã quỳ hắc xuống, nặng nề dập đầu xuống đất: “Hoắc đại nhân! Ta phục rồi! Thôi Tái ta bình sinh chưa từng phục người, người là người thứ nhất! Ta tạ ơn đại nhân đại lượng! Từ nay về sau, cần phải lấy đại nhân làm chủ, thề cống hiến! Áo bông này xin đại nhân ban thưởng lại cho ta! Có thể được phu nhân tự tay may quần áo, là cái phúc mà Thôi Tái tu luyện được từ kiếp trước!”

Hoắc Thế Quân liếc hắc một cái, không nói câu nào, xoay người sải bước đi

52. Chương 52

Editor: socfsk

Hoắc Thế Quân rời khỏi võ đài đi thẳng về doanh trại, vừa đi tới trước cửa, sau lưng có thân binh nói: “Đại thị vệ đã về!”

Chuyến đi này của Hoắc Vân Thần đã hơn nửa tháng, Hoắc Thế Quân xem chừng mấy ngày nay hắc cũng nên về rồi. Dừng bước quay đầu lại, thấy Hoắc Vân Thần cả người sắc phục tầm thường, vội vàng chạy đến, trên mặt vẫn còn vương chút phong trần, tinh thần xem ra cũng không tệ.

Hoắc Vân Thần đi theo Hoắc Thế Quân vào trong doanh, vừa đóng cửa lại, lập tức bẩm báo: “Thế Tử, thần phụng mệnh lên vào Tây Khương, cũng không phí công đã đi một chuyến, quả thật đã nghe được một chuyện. Lúc trước người đoán không sai, người này quả nhiên có liên quan đến Tây Khương. Hắc tên là Thừa Tông, là phò mã Hoàng đế Tây Khương. Nhưng ngoài việc này, hắc còn một thân phận khác, là con trai của Đất Thần lão Hãn Hải Vương (liên quan đến Mông Cổ), là Đất Thần Hãn Hải Vương hiện tại!”

Hoắc Thế Quân nghe vậy có chút kinh ngạc, “Hắc không phải là con trai của Hồ Hợi Nhi? Khó trách được lần trước ở đô bộ, ta cảm thấy hành động của hắc quá quái dị, rất khác với bình thường. Hóa ra là như vậy! Quả nhiên là có tư oán với ta...”

Hoắc Vân Thần gật đầu, “Đúng thật vậy. Phụ thân hắc huynh đệ là Đất Thần Khả Hãn, năm đó ở Lương Sơn có đánh một trận, để tang dưới tên Thế Tử, trong lòng chắc chắn có oán hận. Lần hành động trước cũng không khó giải thích.”

Hoắc Thế Quân hơi cau mày, suy nghĩ một chút nói: “Ta hiểu rồi. Lần này đã vất vả cho ngươi. Ngươi về phủ nghỉ ngơi bình phục trước, ngày mai đến.”

Hoắc Vân Thần bôn ba bên ngoài hồi lâu, quả thật cũng cảm thấy mệt mỏi, nói qua một tiếng rồi rời đi.

Hoắc Vân Thần vừa bước chân rời khỏi, Tổng Hành đã đến ngay sau đó. Sau khi bẩm báo một chút chuyện, không che giấu được nét mặt vui mừng, “Thôi Tái ngông cuồng tùy tiện, lại mạo phạm Thế Tử như vậy. Ban đầu thần còn hối hận mình ra chủ ý này. Giờ phút này xem ra cũng không phải dụng công vô ích. Thế Tử không những chứng tỏ bản lĩnh giỏi nhất tam quân của mình, còn dạy dỗ được Thôi Tái, càng thêm đánh động lòng người. Cách kia vừa được ban ra, toàn quân trên dưới không ai không kính phục?”

“Tạm thời như vậy sẽ dễ dạy bảo. Tỷ võ đã kết thúc, mấy ngày nay ta xem cũng không còn chuyện gì to tát. Còn một số chuyện, ngươi an bài cho tốt, sau đó trước lúc nghị định, cho toàn quan khôi phục đồng

luyện. Sớm muộn gì cũng phải luyện, nghiêm túc thưởng phạt công minh. Mỗi tháng một lần tỷ võ đấu hạng, người nào không hề tiến bộ sẽ tiến hành bài trừ.”

Tổng Hành thấy vẻ mặt hần nghiêm túc, vội vàng trở lại vẻ nghiêm túc nói: “Vâng, thần nghĩ sau khi gặp sẽ trình lên, Thế Tử xem qua nếu không có ý gì liền thông báo cho toàn quân. Chỉ là cái đó Thôi Tái...”

Hoắc Thế Quân nói: “Người này vẫn có một chút bản lĩnh, thời chiến không chừng có thể lập công. Chỉ là bây giờ không thể để cho hắn đảm nhiệm chức vụ Phấn vũ tiền phong được. Người trước nói hắn đảm nhiệm doanh trường, đợi đến lúc có kinh nghiệm rồi nói.”

Tổng Hành gật đầu đồng ý, lại nhìn sắc mặt hần, nói: “Thế Tử, còn món áo bông thêu chữ đó, thần tự chủ trương, đã đáp ứng yêu cầu của Thôi Tái thưởng cho hắn. Nếu xử trí không đúng, kính xin Thế Tử trách phạt.”

Hoắc Thế Quân trầm ngâm chốc lát.

Hần thân là Tiết độ sứ, đối với việc lúc trước bị Thôi Tái vô vị khiêu khích, căn bản cũng không cho là chuyện to tát, càng không nói đến chuyện ứng chiến. Cho nên lúc ra tay cũng chỉ làm cho người khác xem, hoặc là vì để lập uy. Nhưng vấn đề chính là ở hần, đại khái vẫn là vì thái độ khinh thường của Thôi Tái đối với chiếc áo kia. Hiện tại thái độ của hần đã thay đổi, mà theo như suy nghĩ đã định trước sẽ ban thưởng áo bông thêu chữ cho hần. Vừa hay danh chính ngôn thuận cũng càng có thể biểu đạt tấm lòng hần. Tổng Hành xử trí như vậy dĩ nhiên không tìm ra lỗi.

“Thưởng thì thưởng, chỉ là một bộ y phục mà thôi...”

Tổng Hành thấy lúc Hoắc Thế Quân nói chuyện, mày hơi nhíu lại, cho thấy đây là đáng vẻ không nguyện ý, trong lòng mặc dù có chút nghi ngờ nhưng nhất thời không rõ nguyên do. Cũng may chuyện cũng đã bấm báo xong, nếu bề trên tâm tình không tốt cũng không nên quấy rầy thêm nữa, cáo lui ra ngoài.

Hoắc Thế Quân cả ngày bận rộn sự vụ, lúc trở lại phủ Tiết độ sứ chính là hoàng hôn. Mấy ngày nay không còn tuyết rơi nữa, khí trời quang đãng, chỉ còn tuyết chất thành đồng ở hai bên đường nhưng vẫn không tan. Không khí vô cùng lạnh và khô hanh, gió quét vào mặt như băng cắt vào da thịt. Lúc hần đi tới hành lang, khúc quanh chỗ quẹo vào nhà chính chợt mang máng nghe thấy có tiếng nói, giọng nói quen quen, hơi chần chờ một chút rồi cuộc vẫn phải dừng bước.

Chính là Bạch Quân đang gọi Hoắc Vân Thần, hai người đứng trên hành lang, cách nhau khoảng ba bốn bước.

“Hoắc đại thị vệ, huynh vừa trở về, có thể còn không biết, người trong phủ chúng ta lúc trước có làm áo vải bông cho quân sĩ dùng. Nơi này thời tiết khô lạnh, huynh lại thường xuyên chạy ở bên ngoài, ta cũng làm giúp huynh một cái. Ta cũng không giỏi may vá, nhưng mặc vào bên trong cũng có thể làm ấm người, huynh đừng chê.”

Bạch Quân đang vừa nói vừa đưa một bộ y phục được gấp gọn gàng chỉnh tề trên tay. Đoán chừng là do ánh chiều tà tỏa ra từ một bên, gương mặt trắng nõn có vẻ hơi ửng hồng.

Hoắc Vân Thần thấy nàng xinh đẹp tuyệt trần, đôi mắt sáng ngời nhìn sang, dường như có thể thấy hình ảnh của bản thân mình trong đôi mắt ấy, chợt nhớ tới lần trước hai người cùng ăn hai khối bánh ngọt nóng hổi giữa trời tuyết rơi, tâm khê nhảy, rốt cuộc a một tiếng, chần chờ hỏi: “Nàng... là cố ý làm cho ta sao?”

“Xem huynh nói kia!” Bạch Quân hé miệng cười cười, mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm, “Là Thế Tử phi dặn dò ta làm! Ta tìm thấy ba tấm vải nhung trong nhà kho, so với vải bông tầm thường thì mềm hơn, cũng ấm hơn. Ta nghĩ người huynh cũng khá nhỏ nên chắc cũng đủ. Nhưng huynh lấy về mặc thử, ngộ nhỡ có chỗ nào béo hay gầy thì nói với ta, ta sẽ sửa lại!”

Bạch Quân nhét y phục nặng nề vào tay hần, xoay người nhẹ nhàng rời đi.

Hoắc Vân Thần cầm chiếc áo bông trên tay sững sờ chốc lát, rốt cuộc đè nén tia thất vọng nhàn nhạt trong lòng, sờ sờ bộ y phục mềm mại mới, cúi đầu đi về viện mình, thỉnh linh gặp được Hoắc Thế Quân ở chỗ rẽ, ngược lại hết hồn. Còn chưa kịp chào hỏi, nhìn thấy tấm vải hần rơi vào trên tay mình, vội vàng giải thích: “Mới vừa rồi Bạch Quân cô nương đưa cho ta, là Thế Tử phi phân phó nàng làm. Ta cũng khó có cơ

hội được gặp Thế Tử phi, sợ không có cơ hội nói tiếng cảm ơn, phiên Thế Tử chuyển lời cảm ơn của ta đến Thế Tử phi.”

Hoắc Thế Quân ho khan một tiếng, mặt không đổi bước đi.

Hoắc Vân Thần cảm giác hần có chút quái dị, nhìn bóng lưng hần mấy lần, lại cúi đầu nhìn bộ y phục mới trên tay, tia thất vọng kia đã tắt đi, dần dần tuôn ra một tia vui mừng kích động, năm ngón tay siết chặt xếp áo vải, xoay người nhanh chóng rời đi.

Hoắc Thế Quân nhanh chân đến trước mái hiên phòng chính, gặp một tiểu nha đầu, dừng chân lại hỏi: “Thế Tử phi ở trong phòng không?”

Tiểu nha đầu nhìn thất thần nói: “Không có ở đây, ở trong thư phòng. Một lát sau sẽ học Khương văn với ma ma, để thần đi bẩm báo một tiếng, nói người đã về.”

Hoắc Thế Quân nói: “Không cần.” rồi nhanh chóng xoay người rời đi.

Bạch Quân vừa mới trở về nhà đã nghe thấy tiếng động bên ngoài, vội vàng kéo màn lên, chỉ nhìn thấy bóng lưng Hoắc Thế Quân vừa khuất tầm mắt ở cửa viện, vội hỏi tiểu nha đầu, “Có chuyện gì vậy? Gia vừa mới trở về lại đi rồi sao?”

Tiểu nha đầu ở dưới, tỏ ý không rõ ràng lắm, “Không biết... Người vừa hỏi em Thế Tử phi có ở trong phòng không, em nói nàng đang ở trong thư phòng học Khương văn. Người cũng mất hứng đi luôn...”

Bạch Quân sớm thấy hai vợ chồng hai ngày gần đây lạnh nhạt, cũng hơi đoán được một phần nguyên nhân.

Tất cả nam nhân, bên ngoài bận rộn, một ngày về nhà, vừa đói vừa mệt, vẫn luôn hy vọng thê tử có thể chào đón bằng khuôn mặt tươi cười. Hiện tại Thế Tử về nhà, Thế Tử phi tốt hơn, bỏ lại người một mình đi học Khương văn cái gì đó, hơn nữa hai người vốn chưa hiểu tâm bệnh, với tính khí của Thế Tử, cũng khó trách người lại bỏ đi.

(Tây Khương: dân tộc thiểu số ở TQ)

Bạch Quân tạm ngừng suy nghĩ, hối hận mình sơ sót, vội vàng đuổi theo, chỉ là cũng không đuổi kịp. Ngay người một lát, không thể làm gì khác hơn là đến tiểu thư phòng thông báo.

Thiện Thủy khép kinh văn lại, cười cảm ơn ma ma, đợi đến khi về phòng với Bạch Quân, nghe nàng nói chuyện vừa rồi, Bạch Quân lại tự trách nói: “Đều tại em không tốt, lúc trước không nghĩ tới cái này. Sớm biết như vậy đã nhắc nhở tiểu thư, cũng sẽ để ra chuyện như vậy.”

Thiện Thủy cười nói: “Chuyện này liên quan gì đến em? Ngày ngày hần đi sớm về muộn, ta sao có thể ngày nào cũng duy trì việc ngồi ở trong phòng cả ngày để chờ một mình hần? Hơn nữa, mấy ngày trước hần về trễ như vậy, ai biết hôm nay hần lại về sớm như thế? Hần ở lại hay không ở lại thì kệ hần, chúng ta tự mình ăn cơm!”

Hoắc Thế Quân trở lại doanh trại, phái người gọi Tổng Hành, nói: “Đi theo ta xem tình hình phòng thủ trong thành Lộc Diên thế nào.”

Tổng Hành có chút kinh ngạc, nói: “Thế Tử, thành Lộc Diên trải dài mười mấy dặm, giờ cũng đã muộn, bây giờ người đi qua, giữa chừng nhất định phải dừng chân, tối nay chắc chắn không về kịp. Không bằng sáng mai chúng ta đi?”

Hoắc Thế Quân đã sớm bước ra ngoài, “Lộc Diên là vùng rừng núi, ngày trước người Tây Khương thường xuyên xâm chiếm bắt nạt, phòng ngự là chuyện lớn, không đợi được đến ngày mai.”

Công sự Lộc Diên dĩ nhiên là việc hệ trọng, nhưng cũng không phải quan trọng đến mức như vậy. Tổng Hành không thể giải thích được việc hần nói đi là đi, nhất thời cũng có chút biểu hiện phụ thê không lành rồi. Chỉ là hần là thượng quan, dĩ nhiên là do hần quyết định. Không thể làm gì khác hơn là vội vàng chỉnh đốn áo mũ, chọn một đội thân binh đi theo, trong ánh chiều tà, đoàn người hướng về phía thành Lộc Diên đi.

Chớp mắt một cái chính là ba ngày sau đó. Hai ngày trước, Hoắc Thế Quân vẫn không trở về phủ, cũng không cho người thông báo tin tức, Thiện Thủy buồn bực không nói lời nào, cũng không đề cập gì với hần,

chỉ vui đầu vào học Khương văn, mệt mỏi thì làm việc thêu thùa. Lúc này nàng đang ngồi trong phòng với Vũ Tình chỉnh sửa áo thêu mấy ngày trước, chợt thấy Bạch Quân bê một mâm quất vàng óng đi vào, đặt ở trên bàn nói: “Quất ngọt Nam Hưng hôm nay vừa tới, có thể tính là hiếm chứ?”

Nếu ở Lạc Kinh bây giờ mùa đông có quất ăn cũng không phải chuyện gì lớn lao. Nhưng ở phủ Khánh Hưng này, mật quất nổi tiếng vẫn được phủ Nam Hưng cống nộp, cái này có thể xem như rất quý. Tới đây đã được một thời gian nhưng bây giờ là lần đầu nhìn thấy.

Vũ tình vội vàng buông chỉ thêu trên tay, đi rửa tay sạch sẽ, trở lại bóc một quả, bên trong tiếng xì xèo nhỏ vang lên, mùi hương thơm ngát lan tỏa. Đưa một múi đến trước mặt Thiện Thủy, cười hì hì với Bạch Quân nói: “Không cần tỷ nói ta cũng biết, nhất định là do Thế Tử gia để cho người từ phủ Nam Hưng đưa tới đúng không? Phí tổn đường xa như vậy, có thể thấy được dụng tâm rồi.”

Bạch Quân liếc mắt nhìn Thiện Thủy, thấy mắt nàng còn nhìn chăm chăm viên hoa trên tay, ho khan một tiếng, giả vờ nói với vũ tình: “Có người cũng không chỉ có dụng tâm mà còn dụng tâm hơn. Tỷ võ đánh bại một người lỗ mãng còn không nói, em đoán xem còn thế nào? Cuối cùng vẫn không quên dạy dỗ người lỗ mãng đó, cái gì mà áo vải bông đó là do phu nhân người tự tay làm ra, nếu hấn ta không muốn, người sẽ thu lại giúp nàng. Chỉ là thật kỳ lạ, sao đến bây giờ vẫn không thấy bộ y phục đó bị đưa trở lại?”

Thiện Thủy dĩ nhiên biết Bạch Quân đang nói những lời này ỉn nghe, liếc mắt nhìn mâm quất trước mặt, điều chỉnh vẻ mặt, rốt cuộc không nhin được, cười mắng một câu: “Lúc nào thì em cũng học được cách nói chuyện bóng gió như vậy? Lại dám tán dóc về ta, để xem ta đuổi việc em, về sau còn dám nói lung tung nữa không.”

Bạch Quân kêu oan, “Em nào có nói dối nửa câu, về sau làm gì em em cũng không phản đối.”

Thiện Thủy nói: “Được rồi, ta hiểu rõ là em cố ý nói cho ta nghe. Chuyện tỷ võ trên lôi đài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao hấn có thể đi tỷ võ trên lôi đài?”

Bạch Quân thấy nàng rốt cuộc cũng có chút hứng thú, không còn tinh thần buồn bực như mấy ngày trước, xốc lại tinh thần, vội đem chuyện mình nghe được từ Hoắc Văn Thần tỉ mỉ nói lại một lần, cuối cùng, sống động như thật nói: “Thế Tử đứng cách xa khoảng mười trượng (trượng có nhiều loại đo bằng thước khác nhau, nhưng ở TQ, thường 1 trượng = 3,33m), một mũi tên bắn ra ngoài, hai người nghĩ thế nào?”

“Như thế nào?”

Vũ tình mở to mắt, vội vàng hỏi tới.

Bạch Quân liếc mắt nhìn Thiện Thủy, thấy nàng cũng đang nhìn mình, vẻ mặt hơi khẩn trương, lúc này mới cười híp mắt nói: “Chỉ thấy cây đuốc đồng bị bắn gãy, hoa văn bên dưới đều bắt động. Cái này còn chưa tính, điều khiến người ta mở to mắt là bên trong ống trúc có ngọn lửa bốc ra! Một mũi tên bắn qua, ngọn gió kia còn mang theo mùi lửa! Toàn bộ mọi người có mặt tại đó đều như rơi hết con mắt ra ngoài. Người gọi là Thôi Tái đó lập tức quỵ tại chỗ. Em nghe Hoắc đại thị vệ nói, Thế Tử ngày đó thu phục được một mình Thôi Tái, hiện tại toàn quân đã lên đến mấy vạn người, không ai là không vui về phục tùng người!”

Vũ tình đôi mắt bừng sáng, lẩm bẩm nói: “Hôm đó nếu em có mặt ở đó thì tốt biết mấy, có thể tận mắt chứng kiến rồi!”

Thiện Thủy xì một tiếng, nở nụ cười, “Cái người này sao như trúng ý vậy? Ngày nào đó ta bảo em chải tóc hầu hạ hấn nhé?”

Vũ tình cong môi, “Em không có cái số như vậy đâu! Thế Tử gia vừa nhìn thấy em đã cau mày, em biết là người chê em nói nhiều. Sáng sớm hôm đó mấy người đến phòng khách làm y phục, còn mỗi mình em ở lại phục vụ người. Cái sắc mặt kia của người nào đó, em sợ tránh còn không kịp! Em còn muốn sống lâu trăm tuổi!”

Bạch Quân nhéo nhéo mắt nàng, lúc này mới nhìn Thiện Thủy nói: “Đừng nói tới vì sao ngày đó Thế Tử gia lại lên đài, chỉ cần thấy người giáo huấn người nọ vì tiểu thư cũng đã rất có lòng rồi.”

Bạch Quân nói xong, Thiện Thủy không nói gì, chỉ là cúi đầu nghịch nghịch quả quất trong tay, lại nói thêm: “Hoắc đại thị vệ nói, hai ngày trước Thế Tử đi Lộc Diên khảo sát phòng thủ của thành, hôm nay vừa về,

chỉ là người còn đang bận rộn ở trong doanh trại, dường như còn không kịp ăn cơm trưa, cũng chưa biết lúc nào mới có thể về. Hiện tại thời tiết lạnh như thế, trong doanh có gì có thể ăn sao? Ăn không ngon, ngủ không ngon, cho dù là người mình đồng da sắt cũng sẽ ngã xuống. Em muốn nói, người của mình mình không đau lòng, còn trông cậy vào người nào khác đau lòng thay?”

“Quất rất ngọt a!”

Vũ tình nhay tay miệng cũng nhanh đã ăn một quả, chớp chớp trong miệng, thỉnh thoảng khen một câu.

“Em chỉ biết ăn!”

Bạch Quân liếc nàng một cái.

“Ai nói em chỉ biết ăn? Em cũng biết làm! Em ước về sau em cũng có một nam nhân, em sẽ ngày ngày nấu cơm cho hắn ăn!”

Vũ tình không phục, đáp trả một câu.

“Được rồi! Hai người các em, bớt để ta nhìn thấy một mặt đỏ một mặt trắng đi.” Thiện Thủy ném quả quất trong tay về lại trên mâm, đứng lên, “Hắn là kiểu người vô cùng kiêu ngạo, còn muốn ta đi mời mới đồng ý trở về. Vừa đứng cũng không có chuyện gì, vũ tình, ta với em đi học làm mấy món ăn. Lần trước chúng ta đã ăn món gì mà thịt bò hầm hải sâm, mùi vị xem ra không tệ.”

53. Chương 53

Editor: socfsk

Vũ Tình lập tức hiểu rõ, vội nói: “Em biết rồi, giờ em đi chuẩn bị trước.” Dứt lời, tay bắt lấy một quả quất, cười hì hì một tiếng rồi chạy như bay.

Bạch Quân nhìn Thiện Thủy một cái, trên mặt khó nén khỏi vui mừng, “Như vậy là được rồi. Em lại cả gan nhiều chuyện nói một câu cuối cùng. Tiểu thư dặn dò em nhớ may một bộ y phục cho Hoắc đại thị vệ, sao lại quên mất thể tử gia? Tiểu thư đối tốt với thể tử gia nhưng cũng phải để cho người biết mới được. Em biết được tiểu thư đã sớm xong từ mấy ngày trước, nhưng chỉ là không lấy ra. Không lấy ra, thể tử làm sao biết được tiểu thư có làm y phục cho người?”

Thiện Thủy nhìn nàng, “Được! Em so với ta thì lớn hơn được bao nhiêu? Nhiều chuyện để nói như vậy, cũng sắp trở thành mẹ ta rồi! Mọi người đều đã nói, ta làm cũng không lạ gì. Ta chỉ là nhàn rồi không có việc gì, sẵn có nguyên liệu nên làm chơi, sớm đã vứt. Con mắt nào của em nhìn thấy ta làm cho hắn?”

Bạch Quân thở dài, lắc đầu nói: “Cái này mới đúng thật là hoàng đế không gấp, thái giám đã vội vàng!”

Thiện Thủy cười một tiếng, nói: “Đi thôi, cùng đi vào bếp.”

Vừa hết giờ Thân (15h – 17h), trời cũng nhanh tối hơn. Vũ Tình đứng bên chỉ đạo, Thiện Thủy tự mình xắn ống tay áo cầm muôi làm vài món ăn đơn giản, đều để ở trong nồi. Đợi thêm một chút, trời tối hẳn, lúc này Hoắc Thế Quân ngay cả bóng người cũng không thấy.

Thiện Thủy thấy Bạch Quân và Vũ Tình đang quan sát nét mặt mình, khẽ nhếch miệng cười nói: “Lại bị ta đoán đúng, xem ra thật sự là muốn ta tự mình đi mời. Giờ đi thôi?”

~

~Bình thường tiết độ sự là người quản lý biên cương châu phủ, là người nắm mọi quyền hành quân sự, hành chính của địa phương, công việc lu bù không nói, ước chừng một ngày cũng không đủ. Giờ phút này trong doanh trại, 23 doanh trưởng, Phó tướng quân và tham lĩnh Phụng Tường Vệ vừa mới kết thúc hội nghị, rồi rút tản ra từ trong doanh Hoắc Thế Quân.

Tổng Hành tuổi gần ba mươi, ngày trước sau khi thê tử qua đời, vẫn ở vậy đến nay. Hôm nay sự vụ ngày càng bận rộn, dứt khoát ngủ lại trong doanh. Thấy một ngày cuối cùng đã kết thúc, trời đã tối đen, tất cả mọi người cũng đã giải tán, mình liền đứng lên, đang muốn rời đi, thấy Hoắc Thế Quân vẫn ngồi trên án đường bất động liền nói: “Thê tử, không còn sớm nữa, nên về phủ thôi.”

Hoắc Thế Quân thuận miệng đáp một tiếng, mắt nhìn chằm chằm văn thư trên án đường, nói: “Người đi đi, ta còn một số việc, giải quyết xong liền đi.”

Tổng Hành từng này tuổi, có một số việc chỉ cần nhìn, vừa nghĩ cũng có thể đoán được bảy, tám phần. Lẽ ra hần đi Lộc Diên mấy ngày, hôm nay mới trở về, cũng vừa trải qua tân hôn với vị thê tử phi trong phủ kia không lâu, công văn còn dư lại cũng không gấp, vốn là nên nhanh chóng trở về mới đúng. Thấy hần thế nhưng lúc này không vội vàng hấp tấp, lại nghĩ tới sự khác thường mấy ngày trước, mơ hồ đoán ra được có lẽ có liên quan đến thê tử phi. Chỉ là loại chuyện như vậy, hần là người ngoài cũng không tiện dây vào. Do dự một chút, đang muốn mở miệng khuyên hần trở về, chợt nghe thấy bên ngoài có một giọng nói truyền đến.

“Đến rồi, thê tử đang ở bên trong.”

Đây là giọng của Hoắc Vân Thần, dường như có vẻ rất vui.

“Người thông báo trước giúp ta một tiếng, ta đợi ở bên ngoài.”

Giọng nói của một cô nương.

Tổng Hành lập tức nhìn về phía Hoắc Thế Quân, thấy hần bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh nến chiếu rọi, ánh mắt khê động.

“Thê tử, thê tử phi đến đây, đang đợi ở bên ngoài.”

Hoắc Vân Thần rất nhanh đi vào bẩm báo.

Tổng Hành nói: “Chờ cái gì? Hội nghị đã sớm giải tán. Mời vào.”

Hoắc Vân Thần đáp một tiếng, xoay người đi ra ngoài.

Thiện Thủy đi vào, cả người mặc một cái áo choàng màu xanh, chỉ lộ ra gương mặt lớn chừng bàn tay. Tổng Hành vội vàng tiến lên hành lễ, nhìn thấy một nha đầu đi vào, trên tay cầm một hộp đựng thức ăn bên ngoài có lớp vải nhung đặt lên bàn, trong lòng thoáng hiểu, hàn huyền đôi câu rồi cáo lui ra ngoài.

Người bên trong cũng ** rồi, chỉ còn lại hai phu thê hần. Thiện Thủy quan sát xung quanh, thấy không gian rộng rãi, bên trong cũng không có lò sưởi ấm, so với bên ngoài cũng không ấm hơn là bao nhiêu. Nàng lại nhìn về phía Hoắc Thế Quân, hần còn ngồi thẳng lưng, mắt dán vào văn thư trên bàn. Cả người lù lù bất động, giống như trước mặt căn bản không thấy mình, thản nhiên đến bên cạnh hần đứng, đưa tay đẩy công văn trên bàn ra.

“Sao nàng lại tới đây?”

Hoắc Thế Quân rót cuộc ngẩng đầu, hỏi một câu như vậy.

Thiện Thủy thấy hần cũng không tức giận, mặt vẫn không chút thay đổi. Nàng cười một tiếng, vội nói: “Chàng đừng hiểu lầm, không phải ta muốn làm phiền chàng làm chuyện công sự. Chỉ là ta thấy y phục cũng đã làm xong từ mấy ngày trước, nhất thời nhàn rỗi, đi học làm vài món ăn. Bản thân ta cũng cảm thấy không tệ lắm. Vốn là ta muốn đợi chàng về ăn, nhưng chờ mãi không thấy chàng trở về, không thể làm gì khác hơn là mặt dày mày dạn đi tới. Bên dưới hộp đựng thức ăn có nước nóng giữ nhiệt, bên ngoài lại bọc ấm, nhưng mùi vị dĩ nhiên không được như lúc còn nóng hổi. Nhưng cũng không thể làm gì khác hơn là coi như cơm nóng. Chàng đừng ghét bỏ, chấp nhận ăn đi.” Dứt lời, chỉ xuống hộp đựng thức ăn trên bàn, cười khanh khách nhìn hần.

Sắc mặt Hoắc Thế Quân có chút dãn ra, trong mũi hừ ra một tiếng, “Nàng lại có lòng tốt như vậy, cố ý nấu ăn cho ta?”

Thiện Thủy đưa đôi bàn tay đông cứng lên miệng hà hơi, mở to hai mắt nhìn hần vẻ oan khuất, “Chàng nói vậy là có ý gì? Không phải chúng ta đều đứng ở nơi này rồi sao? Ta sợ chàng ở chỗ này ăn không ngon, lúc

này mới cố ý đưa tới. Vừa rồi chỉ đi một đoạn đường, ta cảm tưởng như mình đã chết rét. Thôi, nếu chàng không cảm động, vậy ta lấy về cũng không sao.” Dứt lời quay người giả vờ đi. Chân vừa động, tay đã bị nam nhân phía sau kéo lại. Trong lòng rất cuộc cũng hơi buông lỏng, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra, chỉ quay đầu lại nhìn hắn một cái, miệng nói: “Thì sao?”

Hoắc Thế Quân chần chờ, rốt cuộc cũng nói: “Vân Thần nhờ ta chuyển lời cảm ơn đến nàng, nói nàng bảo Bạch Quân may y phục cho hắn.”

Thiện Thủy ừ một tiếng, “Mới vừa rồi ở bên ngoài hắn dẫn ta đến, đã nói cảm tạ qua.”

Hoắc Thế Quân có mấy câu trong lòng, ngoài miệng sống chết không mở được, cũng nắm ống tay áo nàng không buông, hai người cứ duy trì như vậy, một ngồi một đứng, nhất thời chìm vào im lặng.

Thiện Thủy thấy sắc mặt hắn cứng ngắc nhìn mình không nói lời nào, tay cũng không chịu buông, dáng vẻ quật cường, nhớ tới mấy ngày trước hai người ban đêm mặc dù cùng nằm trên một giường lớn, nàng không để ý đến hắn, hắn cũng không mở miệng hỏi tình hình nàng, lại nghĩ đến lúc hắn dạy dỗ tên thôi tái nào đó, rốt cuộc cũng dần mềm lòng, thở dài xoay người lại, ngồi trên đùi hắn.

“Nàng nói xem, tại sao nàng đều không để ý đến ta nhiều ngày như vậy? Mấy ngày đó ta đều muốn, không thể nghĩ ra được nguyên do...”

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, nhú nhú đôi mày thanh tú, vẻ mặt vô tội.

Hoắc Thế Quân cảm thấy cả người lập tức khoan khoái, chỉ là lồng ngực vẫn còn chút buồn phiền, nín nhịn dục vọng ôm nàng, mặt vẫn không chút thay đổi, dựa vào sau ghế.

Y phục, bảo y phục...

Trong lòng Thiện Thủy thầm lẩm bẩm một câu, ngoài miệng lại nói: “A, đúng rồi. Mấy hôm rồi chàng đi, ban ngày cũng không thấy bóng người, buổi tối còn về nhà muộn như vậy, lại có lúc hung dữ với ta, ta gặp liền sợ...”

“Nàng còn có thể sợ ta?”

Hoắc Thế Quân rốt cuộc không nhịn được, phản bác một câu.

Thiện Thủy nhìn hắn cười một tiếng, “Ta nhìn thấy chàng tim sẽ đập mạnh, như vậy cũng xem là sợ đi?”

Hoắc Thế Quân hừ một tiếng.

“Ta làm một chiếc thiếp thân sam(áo lót mặc trong thời cổ đại) cho chàng, mấy ngày hôm trước đã xong. Chỉ là thấy chàng vẫn không để ý đến ta, sợ chàng không cần nên không dám lấy ra...”

Hoắc Thế Quân đang do dự, rốt cuộc ngồi thẳng lưng, kinh ngạc nhìn nàng: “Nàng thật sự làm cho ta?”

Thiện Thủy gật đầu một cái, thấy vẻ mặt hắn dần dịu lại, trong mắt bắt đầu lóe lên vẻ vui mừng, lúc này mới hừ một tiếng, quay mặt đi. “Ta nhớ lúc trước chàng có nói, đồ ta làm cũng không phải của quý. Chàng chắc chắn không muốn, ta liền trở về sửa lại ỉnh mặc.”

“Ta muốn!”

Hoắc Thế Quân bật thốt lên.

Thiện Thủy cười một tiếng, đứng dậy từ trên đùi hắn, “Được rồi, chàng là tốt nhất, cũng không uống phí ta đi một chuyến. Ta biết chàng bận rộn, liên tiếp mấy ngày đều không về nhà, hôm nay chắc hắn còn chưa về được. Ta ở đây làm trễ nãi công sự của chàng cũng không hay cho lắm. Ta sẽ đi. Nhân lúc cơm đang còn nóng chàng nhanh chóng ăn đi. A, đúng rồi, còn có một bình rượu ấm, để cho nóng người...”

Hoắc Thế Quân lập tức đưa tay ra, ôm lấy eo nàng, nhỏ giọng nói: “Nhu Nhi, ta không nghĩ tới nàng lại làm y phục cho ta, còn nấu cơm đưa đến đây cho ta...”

Thiện Thủy nghiêng đầu nhìn hắn một cái, vĩnh viễn nói: “Chàng là người quyền quý, tính khí lại lớn (kiêu ngạo), tức giận sẽ không để ý đến người khác. Ta cũng không trông cậy việc chàng sẽ dễ dàng tha, không bằng là ta đến dỗ dành chàng, bằng không, sang năm chàng sẽ đánh ta đuổi đi, vậy ta phải làm thế nào?”

Nàng nửa giận hờn nửa đùa giỡn. Những lời đó, từng câu từng câu như đâm vào lòng Hoắc Thế Quân, nhất thời cả người ngay cả xương cũng dường như nhẹ đi một nửa, cánh tay ôm nàng càng thêm chặt hơn, nhìn không được áp miệng vào tai nàng nhỏ giọng nói : “Nhu Nhi, cực khổ cho nàng...”

Thiện Thủy đẩy hấn ra, nói : “Chàng cảm thấy ta khổ cực? Vậy có phải muốn cảm ơn ta hay không?”

Hoắc Thế Quân tâm tình thật tốt, nói : “Nàng nói đi, muốn ta làm gì để cảm ơn?”

Thiện Thủy liếc hấn một cái, cười híp mắt nói : “Cũng không cần phải làm thế nào, chính là...” Đang nói chuyện, bỗng nhiên một tay nắm lấy cổ áo hấn, trực tiếp sờ lên ngực hấn, thoải mái thở ra, “Ai, nơi này rất ấm!”

Tay nàng lạnh buốt, đột nhiên cứ dính lấy da thịt như vậy, tựa như khối băng trượt vào, Hoắc Thế Quân vội vàng không kịp chuẩn bị, cả người khẽ run. Thấy nét mặt hài lòng của nàng, trợn mắt chốc lát, nghiêng rằng nói : “Xem như nàng lợi hại...” Trong miệng mặc dù nói vậy nhưng cũng không lấy tay nàng ra.

Thiện Thủy dán tay mình trên người hấn chốc lát, chút đông cứng lúc trước rốt cuộc cũng dần linh hoạt. Đầu ngón tay tùy ý đảo qua, sờ tới một viên cứng rắn (núm a), dùng đầu ngón tay vân vê mấy cái.

Tay của nàng rất lạnh, dường như rất giống với khối băng lạnh vô tình khiêu khích, nhưng thân thể hấn nóng như có ngọn đuốc đang rực cháy. Dục vọng đè nén đã lâu bây giờ bùng lên. Hấn nắm được cổ tay nàng ngoài vật áo, yết hầu lay động nói : “Biết ta nghĩ muốn làm gì không?”

Thiện Thủy cắn môi cười một tiếng, hai ngón tay vân vê đã sớm đông cứng, nhẹ nhàng néo néo hai cái, ừ một tiếng, “Vậy thì trở về nhanh thôi, ở đây lạnh quá...”

Nam nhân nào đó trong nháy mắt nhiệt huyết sôi trào.

Hấn muốn xâm chiếm nàng, muốn vân vê hai nhũ mềm mại của nàng, muốn đi vào trong chỗ vừa ấm vừa chặt chẽ của nàng, thậm chí có chút không thể chờ đợi được – đợi không được trở về nữa...

54. Chương 54

Editor: socfsk

Chân nàng nhẹ bẫng, người bị hấn ôm lấy ngồi ở trên bàn, tiếp theo, hấn đẩy ghế dựa ra, đứng lên, nụ hôn nóng bỏng liên tiếp rơi xuống.

Thiện Thủy cảm thấy từng trận hô hấp nóng ẩm lướt qua trên gương mặt mình, chợt có chút hối hận. Vừa rồi nàng vốn không muốn như vậy... Vậy hấn là cũng coi như trêu đùa chứ? Cho dù muốn trêu đùa, cũng nên đổi lại một nơi thoải mái hơn, ví dụ như, phòng ngủ gì đó...

Nhưng là hiện tại... dường như hơi muộn rồi.

“Không cần.... ở chỗ này... lạnh...”

Đợi đến lúc miệng nàng được thanh thoi, hấn ngược lại hôn cổ nàng, một cái tay bắt đầu vô cùng sốt ruột cởi áo choàng của nàng thì nàng rút cuộc thở hỗn hển, biểu đạt kháng nghị của mình.

“... Ừ, không cởi quần áo nàng...”

Hoắc Thế Quân nghe nàng, gặm cắn mấy cái ở cổ nàng, rút cuộc ngừng lại. Hấn tự tay đưa qua mở nắp hộp thức ăn trên bàn, lấy ra một bình rượu, tự mình uống một hớp, cúi đầu đưa miệng về phía miệng nàng.

Trong bầu là thứ rượu ngày thường Hoắc Thế Quân vẫn hay uống để làm ấm, cho vào miệng thì thanh đạm, cũng không cay.

Nàng bị buộc uống một ngụm, sau đó né tránh.

“Lần trước nàng có nói, chờ xuống đến nơi sẽ uống với ta vài chén, quên rồi sao?”

Hắn không buông tha cho nàng, hóp một ngụm truy đuổi một lần, để nàng hóp một nửa, mình một nửa.

Bụng nàng bắt đầu nóng lên, vươn tay đoạt lấy ẩm thiếc trên tay hắn, cong môi nói : “Tự ta uống...uồ...ng!”

Hắn giơ cao cái bình vút lên cao, nhỏ giọng cười ha ha nói : “Giống như vậy, chúng ta uống chung mới cảm nhận được hương vị ngon.”

Từng chút rượu ẩm áp trượt vào cổ họng nàng, dần dần, cái loại lâng lâng đó bắt đầu thấm vào từng tấc thịt trên người nàng, dẫn theo hơi thở ẩm áp nào đó, khiến đầu óc nàng trở nên vô cùng choáng váng. Nàng cảm thấy cả người mình nhẹ bẫng, giống như đang bay lên, hoặc là không cần thận sẽ ngã xuống đất, cuống quýt hai mắt nhắm nghiền, đưa tay ôm chặt hông hắn, để hắn đứng vững trước người mình, đầu mềm mại tựa vào trong ngực hắn.

Hắn thuận nàng, đặt bình rượu xuống, khẽ nâng váy nàng lên, tách hai chân nàng ra, để chúng thay hai tay của nàng quần lấy eo hắn, nhích người lại thật gần. Nàng lập tức cảm giác dưới bụng có vật gì cứng cứng chống lại. Nàng không chút sợ hãi, ngược lại còn ngẩng mặt lên, mở mắt ra, nhìn hắn cười ngọt ngào, một tay di chuyển sờ lên, nắm chặt cách một lớp quần áo, nhỏ giọng lầu bầu : “...đáng ghét, ta khó chịu...”

Nữ nhân nửa thật nửa mơ hồ, nửa yêu kiều nửa ngốc nghếch khiến Hoắc Thế Quân động tình, liền đưa tay gạt đồng vân thư, một nghiêng mực trên góc bàn rơi xuống đất, vang lên một tiếng.

~

~ở bên ngoài lúc này, Bạch Quân đang ngồi ở trên ghế chờ, Hoắc Vân Thần cũng không rời đi, đứng ở cửa nhìn xa xa, chợt nghe thấy tiếng vật bể, hơi kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lại thấy Bạch Quân cũng đang nhìn về phía mình, liền đi vào trong nói : “Đã xảy ra chuyện?”

Bạch Quân thấy hắn muốn đi vào trong, vội gọi lại nói : “Huynh nghe xem, lại im lặng. Hắn là không có việc gì, huynh đừng qua!”

Hoắc Vân Thần chợt giống như hiểu được, dừng bước, hơi lúng túng liếc nhìn nàng một cái, ho khan một tiếng, tìm đề tài nói : “Nơi này cũng không có lò sưởi ẩm, nàng có lạnh không?”

Bạch Quân giơ tay, “Rất tốt, so với các huynh cả ngày đi ở bên ngoài thì việc này cũng không tính là lạnh.”

Hoắc Vân Thần ồ một tiếng, do dự một chút rồi cuộc nói : “Bạch Quân cô nương, lần trước ta vẫn chưa nói cảm ơn với nàng, chuyện nàng đã may áo cho ta.”

Bạch Quân cười, nói : “Không có gì, là thể tử phi phân phó.”

Hoắc Vân Thần nói : “Dù gì cũng phải cảm ơn nàng, là nàng làm.”

Bạch Quân liếc hắn một cái, cười nói : “Không có gì...” Nhìn hắn, “Sao không thấy huynh mặc? Không vừa sao?”

“Không phải, rất vừa vặn.” Hoắc Vân Thần nói, do dự hồi lâu, giọng nói dường như có vẻ mất tự nhiên, “Ta giữ lại... về sau mặc...”

Bạch Quân giống như có điểm hiểu rõ ý tứ hắn, cười nói : “Hoắc đại thị vệ, huynh cứ việc mặc đi. Cũ rồi thì ta lại may cho huynh.”

Hoắc Vân Thần nói : “Đa tạ Bạch Quân cô nương, lại không dám làm phiền nàng.”

Bạch Quân nói : “Gọi tên ta là được, không cần phải cô nương này cô nương nọ khách sáo như vậy.”

Hoắc Vân Thần ngẩn ra, cũng nói : “Vậy nàng cũng gọi tên ta là được rồi.”

Bạch Quân đáp một tiếng, lời của hai người vừa nói ra, nhất thời trở nên im lặng. Bỗng nhiên lại nghe được từ bên trong truyền ra tiếng lên xuống mờ ám, ngẩng đầu thật nhanh, thấy hắn cũng đưa mắt nhìn về phía mình, tìm đập mạnh, vội cách hắn mấy bước, tìm đề tài linh tinh nói : “Hoắc đại thị vệ, huynh đi theo thể tử đã lâu rồi sao?”

Hoắc Vân Thần nói, “Cũng khá rồi,” tạm ngừng một chút lại nói, “Lúc nhỏ ta không có cha mẹ, bị chọn đưa vào Vương phủ làm bạn với thế tử. Tên họ này là do lão Vương gia ban cho, bằng không, ta chính là một người không tên không họ.”

Ngữ điệu hần mặc dù bình thản, chỉ nói đến cuối cùng, Bạch Quân cũng nghe ra chút tự giấu trong lời hần nói, trong lòng khẽ động, nhìn hần cười nói : “Thì ra cũng không khác với ta lắm. Ta tuy có cha mẹ, chỉ là ta bị cha mẹ bán. Không giống huynh, còn có thể lưu lại một chút niệm tưởng. Thật may người nhà thế tử phi cũng rất tốt, cũng coi như số ta có phúc...”

Hai người vừa nói chuyện, chút gượng ép lúc trước cũng bay đi mất, dần dần trở nên thoải mái rất nhiều. Bên trong chính là thỉnh thoảng vang lên vài tiếng mơ hồ, cũng là thản nhiên rồi.

~

~Ước chừng là do cảm giác say, Thiện Thủy có chút choáng váng đầu óc, giờ phút này bị hần đè ngã trên bàn, trong đầu liền hình dung ra mấy chữ ‘tự làm tự chịu’. Ý phục trên người vẫn chưa bị cởi, giày tất cũng chưa tháo, chỉ còn nơi này thế nhưng truyền đến một cảm giác lạnh, nguyên là quần đã bị cởi ra, cuốn đến chỗ đầu gối. Biết hần hiện tại đang định nhìn, một hồi xấu hổ truyền tới, vội vàng dùng lực khép chân lại, lại bị hần nâng lên cao, thì bằng cách nào khép lại? Rên rỉ một tiếng, nhắm nghiền hai mắt, không nhìn tới bóng dáng đang trêu chọc kia.

“Lạnh không?”

Nàng nghe được hần đột nhiên hỏi.

Mất đi đồ bảo hộ nơi đó, không khí lại càng lạnh, nàng cảm thấy có chút lạnh, mới vừa ừ một tiếng, rồi lại cảm giác được cái kia ở dưới bụng đã cương cứng lên, đốt cháy toàn thân nàng, da nàng như có lửa thiêu, hồ đồ lắc đầu.

Nam nhân nào đó phát ra tiếng cười trầm thấp, thuận tay nắm lấy mấy quyển văn thư, nâng mông nàng lên đặt bên dưới, để nàng cao bằng với hần. Sau đó dùng giọng điệu nhẹ nhàng an ủi nói : “Nhu Nhi, ta muốn hôn nàng, đừng sợ... Sau đó cũng không lạnh...”

Nàng cho là hần muốn hôn miệng nàng, dây cung trong lòng rốt cuộc cũng thả lỏng hơn một chút, nhưng là ngay lập tức nàng căng cứng người – nơi xinh đẹp ẩm ướt, dường như có một dòng suối ấm nóng đổ ra, trong nháy mắt làm ướt cái áo choàng dưới mông nàng, thấm ướt hồ sơ bên dưới.

Thiện Thủy nhất thời thất kinh, không biết được chuyện gì đang xảy ra, miễn cưỡng dùng cánh tay chống người dậy, thấy nam nhân nào đó không ngờ cúi đầu xuống, một hộp ngậm vào liếm liếm mút mút, mà trên tay hần còn cầm chiếc bình rượu chưa kịp để xuống.

Oanh một tiếng, cả người Thiện Thủy như bị thiêu đốt, kích động thiếu chút nữa phá đỉnh xông lên.

Hần nói hôn, thì ra hần là phương pháp hôn như vậy!

“Chàng dừng lại, không nên như vậy...”

Nàng giãy giụa uốn éo, hết sức cự tuyệt một màn hoang đường như vậy. Nàng cứ nhiên rút chân đá loạn hõm vai hần. Nam nhân nào đó cũng không màng đến phản kháng của nàng, giơ tay lên tiếp tục đổ hết phần rượu còn lại trong bình, vứt qua một bên, đôi tay vững vàng đè chân nàng đang đá, lần nữa cúi xuống ngậm hút.

Thiện Thủy ảo não khổ sở rên lên, cũng không thể giãy giụa. Rất nhanh sau đó, hai má nàng nhuộm hồng, cả người không khống chế nổi khẽ rung động mềm mại, dần dần tạo ra khoái cảm, giống như từng đợt sóng bùng nổ dần dần lao tới, rốt cuộc không nhịn được rên rỉ từng tiếng, “Chàng nhanh....ngừng... ta không chịu nổi rồi...”

Nghe được nàng đang ở trong tay mình rốt cuộc phát ra âm thanh mị hoặc, vai mình có cảm giác chân nàng cong lên, quần chặt dây dưa, nàng khó có thể chịu đựng thêm nhiệt tình khiến dạ dày Hoắc Thế Quân nhất thời nóng lên, cũng khó có thể tự chủ được nữa, thân thể trưởng lên đã thấy đau, cũng không còn tâm tư khiêu khích nàng thêm nữa.

Hắn hôn qua lần cuối khiến nàng mở hai cánh hoa ra, dùng mảnh phóng thích bản thân, để nàng phải dựa vào. Trong giây phút chạm vào nhau, hưng phấn khoái cảm đột nhiên tăng vọt lên.

Hắn được như ý nguyện, rốt cuộc xâm chiếm mạnh mẽ, cái loại này trong nháy mắt phá vỡ trở ngại, khoái cảm run rẩy, cảm giác bó chặt cơ hồ khiến hắn không vững chân rồi.

Nam nhân nào đó không còn chút cất giữ nào, để cho thân thể hắn và nàng tận tình quần quýt, liều mạng thăm dò, từng chút ma sát triền miên dai dẳng. Hắn như lần đầu tiên lấy được chí bảo, cả người đều toát mồ hôi, trong cực lạc bộc phát sự mãnh liệt, nếu không phải cố kỵ người bên ngoài, cơ hồ liền muốn làm cho nàng chết đi sống lại. May là như vậy, đợi rốt cuộc miễn cưỡng thu trận, cũng đã là chuyện mấy khắc sau đó, thức ăn trong hộp sớm lạnh không còn chút khí nóng.

Thiện Thủy được hắn lau chùi qua, sửa lại váy áo miễn cưỡng đứng trên đất thì chân đều run lên, cúi đầu thấy trên bàn có mấy cuốn không biết là hồ sơ gì, cũng không biết là bị rượu hay cái gì làm ướt, giấy dai trên mặt từng chút hỗn loạn không chịu nổi, nhớ tới một trận hoang đường của hắn lúc nãy, mặt vừa nóng tim vừa đập dữ dội.

“Không sao, bên trong là...”

Nam nhân nào đó không chút xấu hổ, cầm mấy cuốn lên tiện tay vung vãi trên mặt đất, nào là trên bàn, nào dưới đất, đưa tay ôm lấy eo nàng, cúi đầu cắn lỗ tai nàng : “Trở về thôi. Chờ nàng làm nóng thức ăn cho ta ăn, chúng ta trở lại...”

~ ~

~Gót chân trong trường bị sóng hồng lật đổ (chủ động, ta chưa hiểu lắm). Đêm canh ba, Thiện Thủy mệt mỏi vô cùng mới được nghỉ ngơi, ngả đầu gối lên trên cánh tay Hoắc Thế Quân, ngay cả ngón tay cũng đều lười phải nhúc nhích.

“Nhu Nhi, sao hôm nay nàng đột nhiên chịu để ý tới ta?”

Nàng đang nhắm mắt muốn ngủ, chợt nghe hắn hỏi mình như vậy. Mở mắt ra, thấy hắn vẫn còn tràn đầy tinh lực, ngáp một cái, lại nhắm mắt lại, mơ hồ nói : “Không tốt sao? Hừm, ta muốn đi ngủ...”

“Không nói? Vậy thì thêm lần nữa...”

Một cái tay nào đó lại mò đến ngực nàng, đầu ngón tay không nhanh không chậm vuốt khê. Thiện Thủy run một cái, vội vàng mở mắt ra, “Ta nói, ta nói.” Nàng đón nhận ánh mắt hắn, nói : “Không phải ta cũng chỉ muốn gặp chàng sao. Cũng đi nhiều ngày như vậy, nếu không dụ dỗ chàng quay lại, thực sự rất đau khổ. Ta là vì bản thân ta không được sao?”

Thiện Thủy nói xong, thấy vẻ mặt bất mãn của hắn, cái tay kia đổi lại cù eo nàng, nhất thời cười lẩn lộn, hết sức tránh né, nhưng nào thoát được khỏi lòng bàn tay hắn. Thở không ra hơi xin hắn tha, rốt cuộc hắn mới ngừng tay. Lúc này mới đỏ mặt, thở hổn hển nói : “Vài ngày trước không phải chàng cũng không để ý đến ta sao? Ta vừa thấy chàng như thế, trong lòng sẽ tức tối, tự nhiên cũng muốn quan tâm chàng. Nhưng là hôm nay ta nghe nói chàng nói với thôi tái nào đó, có thể thấy được bề ngoài cho dù chàng mặc kệ ra sao, trong lòng vẫn rất quan tâm đến ta. Nghĩ tới tâm tính của người nào đó, ta thế nào cũng nghĩ là việc nên làm. Hơn nữa, ta nghĩ tới nghĩ lui, thật cũng nghĩ không ra hai ta đang thật tốt, sao có thể trở nên lạnh nhạt như vậy. Cho nên...”

Hoắc Thế Quân đưa mắt nhìn nàng chốc lát, chợt thu cánh tay, ôm nàng ở trước ngực mình, hôn lên trán nàng, nói : “Nhu Nhi, từ nhỏ đến lớn, tính khí ta đã không tốt, hiện tại càng ngày càng không xong. Từ nay về sau ta sẽ cố gắng bồi dưỡng. Nhưng nếu ngộ nhỡ đối không được, về sau còn nói những lời như vậy, nàng cũng đừng cãi lại ta. Điều đối xử với ta giống như hôm nay vậy, có được hay không?”

Hắn ngụ ý, chính là ta dụ dỗ rất tốt, người lừa ta là được...

Thiện Thủy nhắm mắt lại, ung dung chậm rãi dựa vào trong ngực hắn, nhẹ nhàng ừ một tiếng. Đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, lập tức mở mắt ra, cúi người nhìn chằm chằm người nào đó, “Tại sao đều muốn ta dụ dỗ chàng? Sao không phải là chàng dụ dỗ ta?”

Hoắc Thế Quân nói : “Ta là nam nhân, dĩ nhiên nàng là người dụ dỗ trước mới đúng.”

Thiện Thủy hừ một tiếng, “Là nam nhân mới phóng đấng. Dù sao đây là lần cuối, về sau ta chờ chàng đến dụ dỗ ta.”

Hoắc Thế Quân nói : “Không được, ta thích dáng vẻ nàng dụ dỗ ta.”

Thiện Thủy cắn môi nhìn hắn, thấy hắn ra vẻ vênh váo tự đắc, rốt cuộc rất âm ỉc nói : “Vậy sau này thay phiên, chàng dụ dỗ ta một lần, ta lại dụ dỗ chàng một lần, chúng ta không ai thiệt thòi, như vậy được rồi chứ?”

Hoắc Thế Quân ôm nàng, kéo nàng đến trước người mình, hôn chụt một cái lên mặt, lúc này mới cười hi hi nói : “Như vậy có thể.”

“Đợi chút...” Thiện Thủy chợt trợn to hai mắt, kinh ngạc nói : “Chúng ta chẳng lẽ không nên thảo luận về sao phu thê ân ái thế nào sao? Làm sao ngược lại thương lượng tranh cãi chuyện ai dụ dỗ ai như vậy? Chẳng lẽ về sau chàng đều chuẩn bị gây gỗ với ta?”

Hoắc Thế Quân cũng nhin không được, cười phá lên.

Vào thời khắc này, trong lòng nam nhân này có được cảm giác vui vẻ xưa nay chưa từng có. Đấu miệng cùng với nàng như vậy, ở trước mặt nàng hắn không cần cố kỵ nghĩ gì nói nấy, làm cho hắn cảm thấy mình không còn cảm giác gò bó, thậm chí giống như trở lại thời bé.

55. Chương 55

Editor: socfsk

Năm đó Hoắc Thế Quân mười tám tuổi nhận nhiệm vụ nguy hiểm, dẫn đại quân đánh bại Đát Thán, chiến danh vang dội thiên hạ, ngoài sự tàn nhẫn trong chiến đấu hắn đều trị quân khá nhân đạo. Hôm nay mặc dù là tiết độ sứ của phủ Hưng Khánh, không chỉ bắt đầu sử dụng người không hề có bối cảnh, mà còn bãi bỏ những chức vụ sắp xếp theo thứ tự cấp bậc thể chế ra trận, đổi thành theo như chế độ pháp luật để chọn ra chiến tướng thích hợp. Thậm chí ngay cả mỗi sáng sớm luyện tập, canh năm trời rét đậm như vậy cả ngày từ sáng tới tối lúc nào cũng nhìn thấy bóng dáng hắn tuần doanh (tuần tra doanh trại), không còn ai dám lười biếng hoặc oán thán một lời.

Hoắc Thế Quân đảm nhận quân Vũ Bình, người ở chỗ này chỉ biết hắn xuất thân cao quý, riêng chỉ có chiến danh. Hiện tại thấy hắn đứng đầu ba quân, trị quân có độ (điều hành quân có chừng mực), nhất thời lòng quân lớn mạnh, chỉ thị truyền xuống, huấn luyện quân sự bình thường cũng không còn người nào dám lười biếng, toàn bộ mọi người đều trở nên hưng phấn rực rỡ hẳn lên.

Dĩ nhiên, những điều đó chỉ là Hoắc Thế Quân trong mắt người ngoài. Thiện Thủy là thê tử của hắn, những lúc ở cùng hắn dần dần cảm thấy, riêng Hoắc Thế Quân rất biết cách bảm người, am hiểu nhất là cố tình gây sự, da mặt lại càng dày hơn. Về phần tinh lực, quả thật giống như là vô cùng vô tận. Ban ngày tỷ võ ở trong doanh đều không đủ làm tiêu hao tinh lực bọ họ, nhiều đến nỗi không có chỗ để phát tiết. Mỗi ngày lúc trở về, hắn nhất định phải quán lấy nàng làm đủ loại tư thế, nếu không nàng cũng đừng mong được ngủ ngon. Một câu nói nàng khinh thường hắn nhất – cũng bởi những lời này, từ đó hắn vinh quang bị nàng đưa về hàng ngũ động vật giống đực, còn là xuất phát từ một lần hai người đang hoạt động trên giường. Đã quên lúc đầu như thế nào, hắn hỏi nàng có thích làm chuyện đó với hắn không. Nàng nói không thích. Hắn lập tức lộ ra vẻ mặt hết sức ưu thương, nhưng điều này cũng không làm trở ngại động tác trên tay hắn.

Tay hắn không nhanh không chậm cởi từng tầng áo nàng ra, “Aii, ta thích là được...” Hắn nhìn chằm chằm thân thể bị lột sạch nhưng trắng gà bóc, chậm rì rì nói: “Hiện tại một ngày không làm, chỗ ấy của ta rất khó chịu.”

Thiện Thủy bị hắn thẳng thắn bộc bạch thô tục không nhin được phản bác, lúc hai người lẫn lộn, rốt cuộc không thể không hỏi một câu: “Nếu ta không ở bên cạnh chàng thì sao đây?”

“Sao nàng lại không ở bên cạnh ta?” Hắc thông thả ung dung nói, cúi đầu tiếp xúc miệng nàng.

“Ta nói, nếu là... ta không có ở đây!” Nàng nhấn mạnh, lấy tay ngăn miệng hắc lại, cau mày khinh thường nhìn hắc.

“Tạm thời chỗ này tạm thời chỗ kia. Đến lúc đó lại nói.” hắc không chút nghĩ ngợi nên nói rất lưu loát.

Đến lúc đó lại nói – câu nói này thật sự là một câu nói mơ hồ. Có thể từ trong câu nói suy diễn ra rất nhiều ý tứ khác nhau. Trong đó có một loại, dường như là hắc có thể sẽ không nạp trặc phi nữa rồi, nhưng cũng không tỏ ý hắc sẽ không đụng vào nữ nhân khác.

Dĩ nhiên trả lời như vậy khiến Thiện Thủy cảm thấy có chút bất mãn, thậm chí còn sinh ra một chút mất mát. Dường nhiên loại cảm xúc không đúng lúc này, nàng hiểu được thế nào là giấu kín, tuyệt sẽ không để cho nam nhân này nhìn ra. Dù sao trước mắt mọi chuyện đều rất thuận lợi, thuận lợi khiến nàng bắt đầu lo lắng đến chuyện mang thai.

Chuyện này thật ra là một chuyện rất tự nhiên. Hiện tại hai người dường như hàng đêm đều làm chuyện đó, hắc cũng không giống như lần đầu tiên nữa, làm cho nàng tức chết. Nếu nói đến chuyện mang thai, đúng là thuận nước đẩy thuyền.

Thiện Thủy tất nhiên không uống rượu, hai tháng này nàng đều tính toán cẩn thận những ngày thuận lợi, càng thêm lệnh nghiêm cấm không cho hắc uống rượu. Chỉ là dù như thế nhưng cũng không có động tĩnh. Nên làm cũng đã làm, nên chỉ còn chờ theo lẽ tự nhiên.

Hoắc Thế Quân đối với vấn đề này cũng không để ý nhiều, vẫn đi sớm về muộn như cũ, lúc về chỉ ôm nàng miệng kêu loạn bảo bồi tâm can. Lúc này chớp mắt một cái đã ba bốn tháng đã trôi qua, ở đây đất rộng mênh mông, rốt cuộc cũng đã có dấu hiệu tuyệt tan. Từng lớp băng trùng điệp ở trên vẫn chưa tan chảy nhưng lớp băng ở dưới nước đã tan. Không khí ngày càng vui vẻ, phấn khích, không còn cảm giác giá rét ngày đông, khiến cho gió đông cũng nhẹ dịu hơn nhiều.

Mùa xuân năm Cảnh Hữu thứ mười chín rốt cuộc cũng đến.

~

~Cùng đến với mùa xuân còn có một tờ thánh chỉ từ thành Lạc Kinh, ra lệnh cho Hoắc Thế Quân công vụ kết thân (thông gia) với Bộ tộc Ba Thỉ. Thánh chỉ nói, Thế tử phủ Quảng Bình hầu Trương Sướng chưa có hôn phối (chưa lấy vợ), tuổi tương đương với Lam Trân Châu, nên sớm tổ chức hôn lễ. Quảng Bình hầu Trương Hách (cha) là trượng phu (chồng) của trưởng công chúa Vĩnh Thái. Năm nay thế tử 17 tuổi, là một thiếu niên thông minh tuấn tú, gả Lam Trân Châu cho hắc cũng không coi là uất ức.

Hoắc Thế Quân nghĩ vẫn nên sớm đến gặp bộ tộc Ba Thỉ. Nhưng để tỏ lòng kính trọng đối với họ, Hoắc Thế Quân cuối cùng vẫn quyết định tự mình đi một chuyến. Hắc dẫn Thiện Thủy cùng lên đường.

Mùa đông phủ Hưng Khánh khá dài, bởi vì tiết trời rét đậm, nàng dường như phải trải qua cuộc sống buồn tẻ ở trong phủ Tiết độ sứ. Hiện tại thì tốt rồi, nàng nhìn những chồi non đang rục rịch ngóc đầu dậy, lần này mặc dù coi như công sự nhưng cũng rất thoải mái, cho nên hắc cũng vui lòng đưa nàng ra ngoài đi dạo xung quanh một chút.

Hơn một năm mùa đông đặc biệt tới sớm, tương ứng trong một đêm cả vùng đất giống như có gì tác động, mùa xuân cũng gấp rút tới rồi. Ngày lên đường hôm đó, trời xanh mây trắng, Thiện Thủy ngồi xe ngựa, Hoắc Thế Quân cưỡi ngựa dẫn theo một đội thị vệ thân binh rời đi. Ra khỏi cổng thành Phượng Tường, người hai bên đường cũng thưa dần, xa xa từng đàn dê bò chụm lại như một tấm thảm chậm rãi chuyển động. Gió thổi mang theo cả mùi tanh của băng tan và bùn đất, màn trúc xe ngựa khẽ lay động, vang lên lách cách. Thiện Thủy dứt khoát cuốn màn trúc lên, mặc cho gió thổi qua cửa sổ, người cũng tì lên khung cửa nhìn ra dãy núi phía xa.

Tâm trạng Hoắc Thế Quân cũng khá tốt, tì ngựa đang đi phía trước lùi lại phía sau, cho ngựa đi bên cạnh xe ngựa nàng.

“Có muốn cưỡi ngựa không?”

Hắc đề nghị.

Thiện Thủy ngẩn ra, vẫn chưa trả lời, hắn đã bảo phu xe ngừng lại. Hắn cũng không xuống ngựa, chỉ khom lưng xuống, vươn tay ôm lấy eo nàng, bế nàng ngồi lên yên ngựa phía trước mình, sau đó ném một cái nhìn hung dữ cho đám người đang há hốc mồm phía sau. Hắn ghì chặt cương ngựa, thúc hông nó, ngựa chạy như bay về phía trước.

Thiện Thủy ngồi xe ngựa đã vô số lần, nhưng đây cũng là lần đầu tiên được ngồi trên lưng ngựa chạy như bay. Con ngựa này là con ngựa tốt nhất, chờ sau khi đã bỏ lại những người đó một khoảng khá xa, được chủ nhân thả cho tăng tốc, dĩ nhiên vô cùng phấn khích chạy đi. Nó chạy trốn vui vẻ, nhưng chỉ khổ cho Thiện Thủy đang ngồi trên lưng. Lúc đầu ngồi lên nàng còn có cảm giác mới mẻ thú vị, thậm chí còn có tâm trạng nhìn xung quanh; hiện tại miệng, mũi, hai tai nàng đều trở nên ù ù cạc cạc, đầu óc choáng váng, mắt hoa lên, ngay cả lực phủ ngũ tạng cũng dường như bị đặt sai chỗ. Vừa mở mắt nhìn liền như muốn nhào tới, sợ quá phải lập tức nhắm mắt lại, một mặt vừa ôm lấy cánh tay đang cầm cương vừa la ầm lên: “Té xuống thì phải làm thế nào? Ta không cười nữa, chàng cho ta về!”

Hoắc Thế Quân giơ tay lên, đầu ngựa bị kéo lên, ngựa mặt lên trời cất tiếng hí vang, cả người Thiện Thủy bị trượt về sau càng thêm mất thăng bằng, hét lên một tiếng, quay người ôm chặt lấy vòng eo của hắn không buông.

Hoắc Thế Quân đón gió cười to, “Té xuống cũng có ta làm đệm lưng cho nàng, nàng sợ gì! Ta thấy nàng buồn bức ngồi trong phòng nên mới dẫn nàng ra ngoài hít thở. Nếu đã ra ngoài, ngồi xe ngựa thật quá lãng phí.”

“Vậy chàng để nó chạy chậm một chút, chậm một chút...”

Thiện Thủy núp trong ngực hắn, nhắm mắt lại la hét lung tung.

Hoắc Thế Quân giữ chặt cương ngựa để nó đi chậm lại, giơ một cái tay ra nhéo nhéo mặt nàng, cười nhạo nói: “Bình thường nàng luôn rất hung dữ với ta, chỉ cần không vừa ý liền giở quyền đấm cước đá. Bây giờ vừa leo lên lưng ngựa lại thành ra sợ chết như vậy, chặc chặc...”

Thiện Thủy cảm giác dưới thân đã vững không ít, lúc này mới kinh hồn bạt vía (hoảng sợ) mở mắt ra, liếc thấy vẻ mặt châm chọc của hắn, trong lòng nhất thời tức giận, buông eo hắn ra, ngồi thẳng lưng nói: “Ta không giống chàng, ngày ngày đều cười ngựa, so với việc đi bộ trên đường của ta còn nhiều hơn! Không cần chàng tự mình làm chuyện xấu, ta cũng có thể tự mình cười!”

Hoắc Thế Quân nhướng mày, gật đầu nói: “Đây chính là do nàng nói.” nói chưa hết lời, chõ đạp chân có chút nặng, người nào đó đã nhảy xuống, bỏ lại nàng một mình phía trên.

Lúc đầu Thiện Thủy sợ hết hồn, thấy hắn đứng chấp tay trên mặt đất, lại nhìn dáng vẻ bị kịch của mình, nhất thời tức giận trong lòng. Nàng thầm nghĩ không thể để hắn đạt được ý nguyện, vội vàng nắm lấy cương ngựa, hai chân kẹp chặt bụng, từ từ ngồi thẳng lên.

Nàng nghĩ tới như vậy có thể ổn định thăng bằng, không nghĩ tới con ngựa dưới mông rất giỏi nhận biết chủ, thấy Hoắc Thế Quân ở dưới mặt đất, trên người lại là kẻ không quen không biết, nào chịu bị khống chế? Không có lệnh của chủ nhân, cũng không thể làm rơi người trên lưng, chỉ hí hí hai tiếng, nhảy chồm lên rồi đứng yên tại chỗ lắc lư.

Con ngựa phía dưới vừa cử động, Thiện Thủy ngồi ở trên cao không thể nắm giữ được cái gì để giữ thăng bằng. Bị lắc lư vài cái, người cũng bị lắc lư theo, nàng bị dọa sợ lập tức buông dây cương, cúi người ôm chặt lấy cổ ngựa.

Hoắc Thế Quân thấy nàng mặt đã trắng bệch, tay ôm chặt cổ ngựa nhưng không chịu cầu xin tha thứ. Chơi thì chơi, sợ nàng ngã ngựa thật liền đi lên nắm lấy dây ghim ngựa lại. Con ngựa hạ người xuống, còn kịp hí hí thêm hai tiếng trong không khí, Thiện Thủy cho là nó thực sự phát tác bản chất con vật, tay chân mềm nhũn, cả người liền nhào vào mặt đất. Trong nháy mắt nàng nghĩ sẽ cắm mặt vào đất, cả người bỗng nhiên dừng lại, rơi vào trong một vòng tay người nào đó.

“Không tệ, so với lần đầu tiên của ta thì tốt hơn nhiều.”

Hoắc Thế Quân nghiêm túc khen ngợi.

Thiện Thủy chưa hoàn hồn, thấy hấn đã chịu xuống nước, giờ nắm đầm lên đánh vào ngực hấn.

Trong ngực thoang thoang mùi hương dịu nhẹ, cơ thể mềm mại, hai bầu ngực phía trước không thể không va chạm vào người, kết hợp với những cú đánh nhẹ nhàng, dường như rất giống ve vãn tán tỉnh. Hoắc Thế Quân chỉ cảm thấy vô cùng sung sướng, cười hai tiếng ha ha, đặt nàng lên ngựa lần nữa sau đó cũng nhảy lên, lúc này không hề trêu chọc nàng, một tay ôm chặt vòng eo nàng, một tay nắm dây cương chạy nước kiệu nhanh chóng rời đi.

Gió thổi vù vù qua tai, lưng dựa vào bụng hấn, Thiện Thủy tận hưởng tiếng nhạc rong ruổi, cả người hưng phấn đến mức người đổ mồ hôi, không có chút cảm giác xuân hàn se lạnh nào. Hoắc Thế Quân chột cho ngựa chậm lại, giờ roi lên cao chỉ về phía tây, chỉ vào nơi xa ý bảo nàng nhìn qua, nói: “Ta đã từng đến nơi đó. Ở đó có một bãi sông, lúc chưa tới, bên bãi sông chỉ toàn cây liễu gai và cỏ lau. Từ nơi này nhìn qua, trắng hồng xen lẫn, đỏ là liễu gai, trắng chính là cỏ lau, tốt tươi khác thường. Đến lúc nào đó ta dẫn nàng đi xem?”

Thiện Thủy nhìn lại, thấy bây giờ đằng kia chỉ toàn một màu xám trắng, chỉ thỉnh thoảng điểm xuyết vài mảng màu xanh nhạt.

“Được, đến lúc nào đó chàng dẫn ta tới xem!”

Nàng quay đầu lại nhìn hấn, hào hứng lên tiếng, gió thổi bay tóc mai nàng sang hai bên, để lộ đôi mắt trong như nước, sáng như thể tuyết trắng trên đỉnh núi phía xa.

Hoắc Thế Quân đưa mắt nhìn nàng chốc lát, cánh tay ôm chặt vòng eo nàng hơn nữa.

“Ừ, nhất định sẽ dẫn nàng tới.”

Hấn nghe theo lời nàng... lặp lại lần nữa.

~

~Mấy ngày trước bộ tộc BaThỉ biết được có thánh chỉ truyền đến từ Lạc Kinh, cũng biết hôm nay Hoắc Thế Quân đích thân tới, qua buổi trưa, BaThỉ Vương Bộ liền dẫn người ra trước hai mươi dặm nghênh đón. Ban đêm, đoàn người trùng trùng điệp điệp rất cuộc đã tới bộ tộc ...

56. Chương 56

Editor: socfsk

Hoắc Thế Quân dắt tay Thiện Thủy, hai người sóng đôi theo những bậc đá đi về phía cửa phủ trại. Lúc đã gần hoàng hôn, hai bên đường lửa đốt sáng rực, BaThỉ Vương dẫn đường phía trước, quay đầu về phía Hoắc Thế Quân nói: “Hoắc Thế tử, bộ tộc chúng ta đợi mấy tháng, rốt cuộc đã đợi được đến lúc có tin tốt, cả tộc đều rất vui mừng. Hôm nay bên bếp nấu nướng dê, Đại phi ta và Lam Trân Châu sẽ đi cùng thế tử phi. Thế tử cứ thoải mái chèn chén, về sau chúng ta chính là người một nhà.”

Hoắc Thế Quân mỉm cười nhìn Thiện Thủy một cái, đang muốn nói rõ ý đến chuyện này, chợt thấy ở cửa phủ trại có bóng người vội vàng chạy tới, sắc mặt kinh hoàng, đến trước mặt BaThỉ Vương nhỏ giọng nói vào tai hấn. BaThỉ Vương sắc mặt đại biến, giẫm chân nói: “Như thế nào như vậy!”

Hoắc Thế Quân thấy sắc mặt hấn đột biến, liền hỏi một câu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

BaThỉ Vương không muốn cho hấn biết rõ sự tình, đang muốn lấp liếm cho qua, trong cửa lại có một phụ nhân dáng vẻ xinh đẹp chạy ra, trên mặt còn vương một nửa nước mắt đã khô, hướng về phía BaThỉ Vương khóc lóc âm ỉ: “Không thấy Lam Trân Châu, đã tìm nửa ngày mà không có tin tức. Trời cũng đã tối rồi, trong rừng còn có dã thú. Nếu như có chuyện gì không hay xảy ra với nó, chàng chỉ có thể tay không đến Đại Nguyên, ta cũng không sống được nữa!”

BaThỉ Vương sắc mặt lúng túng, vội vàng quát dẫn phụ nhân kia đi vào. Thấy phu thê Hoắc Thế Quân cùng nhìn về phía mình, cũng dẫn khách đi vào, miễn cưỡng cười nói: “Không có việc gì, cũng chỉ là phụ nhân la lối om sòm, để phu thê thế tử chê cười.”

Có lời nói kia của phụ nhân, lại liên tưởng đến tình cảnh lần cuối Lam Trân Châu nhìn thấy mình, Hoắc Thế Quân cũng có thể đoán được một phần nội tình, nói: “Hôm nay ta tới đây, là muốn gửi lời thánh mệnh, chỉ là cũng không như quý bộ nghĩ. Bởi vì ta đã có thể thất (chính thất), lại lấy thêm công chúa quý bộ chỉ làm cho công chúa chịu uất ức. Hoàng Thượng cho như vậy là không ổn, chỉ có thể tìm một người khác. Hẳn là Thế tử phủ Quảng Bình Hầu. Ngoài phụ thân là Quảng Bình Hầu, chiến công lừng lẫy, mẹ là trưởng công chúa Vĩnh thái, là trưởng nữ của đương kim Thái hậu. Năm nay thế tử 17 tuổi, thiếu niên thông minh tuấn tú, rất xứng đôi với công chúa.”

Vua BaThỉ giật mình, chờ hiểu rõ ra, thở phào một hơi, chợt vỗ đùi nói: “Sớm biết như vậy đã không nên giăng co!”

Cho nên BaThỉ Vương bây giờ luống cuống như vậy cũng là do lúc trước nhận một bụng ghen không lấy ra được.

Thì ra là mấy tháng trước Lam Trân Châu sau khi trở về BaThỉ, liền cầu xin mẫu thân nàng đi tìm BaThỉ vương, khẩn cầu phải hủy bỏ hôn ước này. Mẫu thân nàng và BaThỉ vương chỉ có duy nhất một con gái nàng, thường ngày rất cưng chiều, nhưng cũng biết được chuyện như vậy nếu ban đầu đã định ra rồi, sao có thể vì tâm tư con gái giờ thay đổi mà sửa đổi? Dĩ nhiên không đồng ý. Lam Trân Châu đeo bám dai dẳng không thấy hiệu quả, thấy ngay cả cửa ải mẫu thân cũng không qua được, nghiêng rằng một cái, kể hết tất tần tật mọi chuyện mà Thiện Thủy đã từng kể về Hoắc Thế Quân một lần. Bà cực kỳ sợ hãi, sau khi tự đánh giá, cuối cùng nói lại một lần nữa cho phụ quân, vô cùng lo lắng nói: “Lúc đầu ta thấy tướng mạo Hoắc thế tử đường hoàng, cảm thấy là một người có thể phó thác cả đời, lúc này mới yên tâm gả nữ nhi cho hắn. Không nghĩ hắn là người như vậy, không phải là đấng nữ nhi đang sống sờ sờ của mình vào trong hố lửa sao? Tộc đệ người kia chính là một ví dụ điển hình. Không được, chàng nhất định phải nghĩ cách, ta không thể gả nữ nhi ột người như vậy!”

Tâm nguyện một đời BaThỉ vương chính là áp chế bộ tộc nổi dậy, lúc này mới nghĩ tới kết thân với đại Nguyên. Bây giờ biết chuyện như vậy, vừa là chuyện cả đời của nữ nhi, vừa là kế hoạch lâu dài của bộ tộc, cuối cùng cần răng cần lợi, quyết định xác lập ước hẹn như lúc trước, gả Lam Trân Châu cho Hoắc Thế Quân, lại không để lộ bí mật này cho hai người, tránh ảnh hưởng đến danh tiếng Thế tử Vĩnh Định Vương. Thế nhưng hắn ngàn vạn lần không nghĩ tới nữ nhi mình sẽ chơi trò mất tích trong thời điểm mấu chốt như vậy.

Hoắc Thế Quân nói: “Khách tùy chủ tiện, trước tiên vẫn nên tìm công chúa về là quan trọng nhất.”

BaThỉ vương trong lòng gấp gáp, chỉ là Hoắc Thế Quân không mở miệng, hắn cũng không dám bỏ lại. Hiện tại đối phương đều đã mở lời, thỉnh tội, vội vàng đứng dậy, sai người dẫn đại phi tới cùng Thiện Thủy, mình dẫn người chia nhau đi tìm khắp nơi.

Lam Trân Châu mất tích cũng có quan hệ trực tiếp với mình, Hoắc Thế Quân dĩ nhiên cũng dẫn theo người ra bên ngoài trại tìm. Mấy trăm người thấp đuốc, một đêm tìm sâu trong rừng. Cả đỉnh núi như được soát qua một lần, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thấy bóng dáng Lam Trân Châu.

~

~Thiện Thủy ở cùng vương đại phi và một vài nữ nhân khác, mãi cho đến đêm khuya, nhìn thấy đoàn người đi tìm Lam Trân Châu trở về, nhưng vẫn không có chút tin tức của nàng, trong lòng hết sức hối hận lúc trước mình hồ đồ, thuận miệng bịa chuyện lại hù dọa người ta thật. Ngộ nhờ Lam Trân Châu thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ sợ mình khó chối tội này.

Đại phi thấy nàng không yên lòng, cho là mệt mỏi, cũng không dám quấy rầy, sai người dẫn nàng về phòng nghỉ ngơi.

Thiện Thủy rửa mặt xong, cho bq đi nghỉ, mình liền lên giường chờ đợi. Chỉ chốc lát sau, chợt nghe thấy ở gần tủ góc tường truyền đến tiếng động. Đầu tiên nàng cũng không để ý, cho là gõ để lâu ngày sẽ có tiếng. Một lúc sau vang lên một tiếng, nghe như có đồ đang động bên trong, giống như có con chuột chui

vào. Do dự một chút, đang muốn ngủ lại nhìn qua, rồi cuộc chợt nhìn thấy cửa tử rắc...a!! Tiếng động từ trong truyền ra, có một đồ lăn qua, giật mình, định thần lại lần nữa, trợn mắt hốc mồm. Thứ lăn lại đây lại là Lam Trân Châu!

“Buồn chết ta!!”

Lâm trân châu nhìn thấy Thiện Thủy trợn tròn hai mắt, cho là nàng muốn gọi người, cuống quyết lăn một vòng đến cạnh chân nàng, ôm lấy chân nàng, “Đừng kêu, đừng kêu!!”

Thiện Thủy nhất thời hiểu ra.

Nhiều người bên ngoài thấp đuốc tìm nàng trong đêm như vậy, nàng lại rất đường đường chính tốt hơn, cư nhiên trốn ở chỗ này! Lo lắng lúc trước dần biến mất, khom lưng dịu dàng, nói: “Muội sao lại như vậy? Cư nhiên không nói một tiếng ẩn núp trong này. Bên ngoài có nhiều người tìm muội như vậy. Nhanh đi ra ngoài!”

Lam Trân Châu ngồi dưới đất sống chết không chịu đứng dậy, vẻ mặt đưa đám nói: “Muội nói thật với tỷ rồi, muội không muốn gả cho thế tử. Muội cầu xin phụ thân rất nhiều lần, còn náo loạn bảo muốn tìm cái chết, nhưng ông ấy vẫn muốn gả muội đi, còn phái người ra cửa nghênh đón, không uội ra ngoài. Muội biết hôm nay mọi người đến, liền trốn ở trong này. Vốn là muốn nói ngay trước mặt thế tử cho rõ ràng, cầu xin người bỏ qua uội. Đợi đã lâu chỉ có tỷ đến đây, không thể làm gì khác hơn là cầu xin tỷ, cầu xin tỷ ngàn vạn lần giúp muội nói một lời, muội thật sự không hợp với người, đừng ép muội gả cho người. Nếu các người còn ép muội, muội thà đi tìm cái chết!” đang nói chuyện nàng rút một con dao nhỏ từ trong giày ra, hướng vào cổ họng mình.

Thiện Thủy vừa tức giận vừa buồn cười, vội nói: “Đừng nói nhảm! Hôm nay chúng ta tới đây cũng không phải ép muội gả cho hần. Hoàng Thượng truyền ý chỉ xuống, gả muội cho Thế tử Quảng Bình Hầu.”

Lam Trân Châu nằm mơ cũng không nghĩ tới chuyện sẽ đột nhiên biến chuyển như vậy, sững sờ chốc lát, mở to mắt nói: “Thật?”

Thiện Thủy cười nói: “Dĩ nhiên, muội còn tìm cái chết như vậy, cẩn thận truyền đi khiến người ta chê cười.”

Lam Trân Châu ném dao nhỏ đi, bò dậy từ dưới đất, nói: “Thế tử Quảng Bình Hầu đó, là ai?”

Thiện Thủy nói: “Hần là Trương Sưởng, năm nay 17 tuổi, ta đã thấy mặt, văn võ song toàn, rất xứng đôi với muội. Về sau muội gả cho hần, chúng ta chính là thân thích.”

Lam Trân Châu oán giận nói: “Sao không có người nào nói sớm? Hại muội lo lắng lâu như vậy.”

Nàng hoàn toàn có thể thở phào nhẹ nhõm rồi, đối với vị hôn phu mới này, dĩ nhiên ôm một bụng hiếu kỳ, hỏi thăm không ngừng. Thiện Thủy biết, thật ra cũng chỉ có bao nhiêu đó thôi, ứng đối mấy câu, lại giúp nàng nhanh đi ra ngoài, Lam Trân Châu rốt cuộc cười hì hì đồng ý.

Thiện Thủy mặc áo quần chỉnh tề đưa nàng đi, Lam Trân Châu đến cạnh cửa, chợt dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng, mặt đồng tình nói: “Thế tử phi, có thể tỷ cho rằng muội nhiều chuyện, nhưng muội vẫn muốn nói với tỷ vài điều. Trong bộ tộc muội có một thúc thúc, thoát nhìn rất giống thế tử, vô cùng bình thường. Sau này mới biết, đóng cửa lại phía sau, chuyện ưa thích nhất chính là dùng các loại phương thức hành hạ nữ nhân của hần, cái gì roi da nhỏ nhen, còn **. Sau khi xảy ra chuyện rồi, phụ vương muội chần vẩn hần tại sao làm vậy, hần nói những nữ nhân kia đều không phản kháng, chỉ mặc cho hần hành hạ, hần mới ngày càng lớn mật. Cho nên muội nói với tỷ, về sau nếu hần đối xử với tỷ như vậy, tỷ ngàn vạn lần không được nhịn. Càng nhịn, gan hần càng lớn, chỉ có tỷ là chịu khổ sở.”

Thiện Thủy thấy nàng nghiêm túc nói, thật sự là rất tốt bụng nhắc nhở mình, nhịn cười nói: “Ta cũng nói thật với muội, chuyện lần trước ta nói với muội, thật ra đều là chuyện bịa truyền miệng. Thế tử là người vô cùng bình thường. Lần trước ta uội xem mu bàn chân bị thương cũng là do cái khác, không liên quan đến hần.”

Lam Trân Châu giờ mới hiểu được. Thì ra là người ta không muốn nàng vào cửa, lúc này mới dùng lời hù dọa, cố tình để mình nghe gió đoán mưa, giật mình một cái. Trong lòng cũng biết không biết là buồn bực, hay là thẹn thùng, chỉ là còn chưa cam lòng, ngăn ngor bất động.

Thiện Thủy thấy nàng bất động, mở cửa giúp nàng, cười nói: “Về sau muội đến Lạc Kinh, chờ ta trở về, có rảnh chúng ta...” Đang nói một nửa, chợt cả người run lên, câu nói kế tiếp cũng nuốt xuống.

Hoắc Thế Quân chận ở ngoài cửa, hiện tại hắn đang tựa vào cửa. Thấy cửa mở ra, nhìn Thiện Thủy hơi hạ thấp cằm, coi như chào hỏi.

Hắn ở ngoài cửa, họ ở trong cửa, lời vừa mới nói nhất định cũng đã lọt vào tai hắn rồi.

Lam Trân Châu đột nhiên thấy Hoắc Thế Quân đứng ở trước mặt, dù sao cũng là nam nhân lần đầu tiên nhìn trúng, lại rơi vào kết cục như vậy. Mặc dù biết thánh chỉ đã hạ muôn vàn khó khăn sửa lại, trong lòng cũng có chút không cam tâm, lại cảm thấy uất ức nhìn Thiện Thủy nói: “Hoắc thế tử, tỷ ấy lại gạt ta như vậy! Chẳng thật sự không chào đón ta sao?”

Hoắc Thế Quân quét mắt về phía Thiện Thủy đã bắt đầu lui lại phía sau, lại nhìn Lam Trân Châu, trên mặt chợt nở nụ cười cực kỳ thân thiện, hơi hạ giọng nói: “Lúc trước nàng ấy nói mấy lời kia, thật ra cũng không phải là giả. Bây giờ đang đứng trước mặt nàng mới thay đổi lời, cũng chỉ là nể mặt ta. Ta cũng rất vui mừng. Nếu nàng vui, ta cũng không ngại hưởng Hoàng Thượng thay đổi ý chỉ, gả nàng cho ta cũng được.”

Lam Trân Châu thấy hắn nghiêm túc, lúc nói chuyện mặt lại nhìn về phía mình, nhất thời rợn cả tóc gáy, vội vàng nói: “Không cần, không cần, hiện tại rất tốt! Ta đi thôi!” dứt lời người cũng đi ra khỏi phòng, nháy mắt không thấy bóng dáng.

Hoắc Thế Quân nhấc chân đi vào, đóng phanh cửa lại, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, nhìn chằm chằm Thiện Thủy, tiến gần tới Thiện Thủy.

Thiện Thủy vốn đã lui về phía sau, thấy hắn đi về phía mình, biết được không hay rồi, da đầu một hồi tê dại, a một tiếng quay người bỏ chạy bị hắn hai bước vượt qua, xách lên như bắt con gà ấn lên giường.

Thiện Thủy thấy ánh mắt hắn nhìn mình chằm chằm, gương mặt gần ép lại, cuống quýt giải thích: “Cái này cũng không thể trách ta! Ai bảo ngày đó chàng rời đi, không nói hai lời ném nàng cho ta? Ta không nói như vậy, nàng sao biết khó mà lui? Huống chi không phải lúc này ta đã rửa oan cho chàng rồi sao? Là chàng nhất định bỏ qua, cũng không phải là ta ép chàng!”

Hoắc Thế Quân một tay nắm cằm nàng, ngón trở cong lên, đốt ngón tay cột nhả nàng mấy cái, cau mày hỏi lâu, chợt nhướn miêng cười nói: “Hình như là không thể hoàn toàn trách nàng...”

Thiện Thủy dùng sức gạt đầu, cảm giác bả vai bị hắn ấn chặt buông lỏng một chút, vội vàng bò dậy lăn xuống, ân cần cởi đôi giày dính đầy bùn, nịnh nọt nói: “Hôm nay ban ngày cưới ngựa ban đêm lại đi tìm Lam Trân Châu, mệt không? Chàng nằm xuống ta giúp chàng xoa bóp vai chút nhé?”

Hoắc Thế Quân ừ một tiếng, lười biếng lật người nằm xuống.

Thiện Thủy ngày trước không vui về phục vụ hắn cái này, bởi vì sức lực bản thân không lớn, không xoa bóp được mấy cái, cả cánh tay và cổ tay đều ê ẩm. Hôm nay cũng không dám chậm trễ, dạng chân ngồi trên lưng hắn, từng chút từng chút ra sức xoa bóp, cổ tay đau cũng không nói, chỉ mong có thể làm cho hắn hài lòng, nhanh chóng quên chuyện vừa rồi.

Nàng hì hục xoa bóp từ vai đến lưng, cánh tay mệt như đứt lìa, lúc này mới ngừng lại, leo xuống khỏi người hắn, buông lỏng tay hỏi: “Ta bóp có được không?”

“Cũng bình thường thôi... hơi sức nàng như vậy, cũng không khác với gãi ngứa lắm...”

Hắn rót cuộc lật người, đánh giá một câu.

Thiện Thủy nhịn kích động bị hắn xem thường, nụ cười ngọt ngào trên mặt, nói: “Về sau ta thường xuyên luyện tập, nhất định để chàng hài lòng. Không còn sớm, để ta bảo người đưa nước vào, chàng tắm xong rồi ngủ.” Miêng vừa nói xong, để người ở lại, xoay người muốn đi giày vào, bị hắn đưa tay kéo, mông liền phịch ở trên giường, cả người nằm ở trên bụng hắn.

“Không vội...”

Hoắc Thế Quân ngồi dậy, cúi đầu nhìn gương mặt đang ngửa trên đùi mình, chậm chạp nói: “Nhu Nhi, trước kia là hiểu biết nông cạn, bây giờ được nàng nhắc nhở, ta mới biết thì ra còn có nhiều dạng như vậy. Vừa rồi mới nghe được cái gì? Roi gia, **, nên nhỏ? Đường như rất có ý tưởng. Con người ta, không sợ danh tiếng xấu, chỉ sợ gánh chịu danh xấu vô ích. Nàng nói xem, nàng thích ta dùng loại nào với nàng? Chúng ta thử một lần.”

Thiện Thủy khẩn cầu nói: “Thế tử gia, đều là ta sai lầm, ta không nên chửi bới ngài như vậy, Ngài đại nhân đại lượng tha cho ta đi. Những thứ này ta đều không chịu nổi.”

Hoắc Thế Quân nhìn chằm chằm nàng, mặt không đổi sắc nói: “Không có thành ý!”

“Thiếu chắc chắn...”

“Không có thành ý!”

“Phu quân...”

“Không có thành ý!”

Thiện Thủy cắn răng một cái, chịu đựng một thân nổi da gà, học lời hần thường ngày gọi mình: “Bảo bối tâm can...”

Lúc này Hoắc Thế Quân mới gạt đầu nói: “Để cho người đưa nước thôi.”

Thiện Thủy như được đại xá, vội vàng bò dậy từ đùi hần, đang muốn đứng dậy, chợt nghe tiếng hần nói bên tai: “Sau đó nàng tắm cùng với ta.”

Nàng ‘a’ một tiếng, “Ta tắm rồi.” Thấy mặt hần xịu xuống, ánh mắt uy hiếp, lập tức thay đổi lời nói: “Biết.”
“Ừ.”

Lúc này nam nhân nào đó mới buông nàng ra, bên môi rớt cuộc lộ ra tia cười.

Thiện Thủy rốt cuộc khắc sâu nhận thức hậu quả nghiêm trọng của lời nói dối. Mặc dù nàng tự nhận lời nói dối có ý tốt, nhưng người ta không nghĩ như vậy. Làm cho nàng giống như bị người ta cầm được đuôi, lời lúc trước đã nói, gì mà hần dụ dỗ nàng một lần, nàng dụ dỗ lại hần một lần, tất cả đều gặp quỷ. Tình huống thực tế là nàng dụ dỗ hần, tiếp theo vẫn là nàng dụ dỗ hần, dù sao nàng dụ dỗ hần là được rồi. Đối mặt hần càng ngày càng có đủ loại yêu cầu không có phẩm chất, nếu nàng cau mày, hần liền lấy chuyện roi da ra, nàng chỉ có thể thỏa hiệp. Cho nên tắm uyên ương kế tiếp, dĩ nhiên tiến hành vô cùng thuận lợi trôi chảy, ôn hương nhuyễn ngọc các loại, hồn tiêu phách tán không cần nhiều lời.

Hai ngày sau, Hoắc Thế Quân cũng không vội vã về Phụng Tường Vệ. Nơi này gần linh giấu sơn (??), phong cảnh không tệ. Hần dẫn Thiện Thủy theo đi dạo xung quanh. Thiện Thủy thậm chí có cảm giác của tuần trăng mật. Bỏ qua thói hư tật xấu của hần, nói thật, mấy ngày trôi qua cũng rất thư giãn vừa lòng.

Đến ngày thứ ba, hần vốn tính toán leo lên cao với nàng. Nhưng là trước khi xuất phát, có tin tức từ Phụng Tường Vệ kết thúc phong cảnh....

57. Chương 57

Editor: socfsk

Đất Thản khởi binh lần nữa, Hãn Hải Vương Thừa Tông thống soái, nổi dậy báo thù vì nỗi nhục của hơn mười vạn người năm đó, mười vạn người cùng ngựa sắt đi qua dãy núi Lương Sơn, đi theo đường cũ năm đó xâm chiếm Hoa Châu.

Đây là chuyện từ nửa tháng trước, binh trú ngụ ở Hoa Châu không tới mười nghìn người, chống cự vô lực liền mất thành trì, binh tình lâm nguy. Tiết độ sứ Chương Tử Hùng năm đó từng là chiến tướng dưới trướng Hoắc Thế Quân, hướng Lạc Kinh phát tin khẩn cấp, đồng thời cũng truyền đến phủ Khánh Hưng.

Vốn rằng hành trình lần này rất nhàn nhả lại lập tức bị cắt đứt, phải gấp rút chạy về Phượng Tường Vệ. Liên tiếp mấy ngày, Hoắc Thế Quân đều đi sớm về trễ, thậm chí có đêm còn không về ngủ. Toàn bộ Phượng Tường Vệ đều trở nên khẩn trương phòng ngự, thỉnh thoảng còn có bóng dáng binh lính nhỏ trại, màn mây chiến tranh như từ từ bao phủ lấy vùng đất ngày đông giá rét.

Nửa tháng sau, Thiện Thủy rút cuộc biết Hoắc Thế Quân quyết định như thế nào với nàng. Hắn quyết định đưa nàng về Lạc Kinh.

Bây giờ Phủ Hưng Khánh thật sự không phải là một địa điểm tốt. Cho dù đang là mùa xuân, lúc gió lớn, bão cát từ bình nguyên xa xôi bị xoáy ngập trời, thậm chí vào ban ngày, nhìn ra phía xa, cả bầu trời dường như bao phủ cả một màn bụi. Nhưng ngày nàng rời đi, thời tiết cũng rất đẹp. Trong không khí còn phảng phất mùi thơm ngát của cây táo hoa, trời trong xanh như một khối bảo thạch. Nhìn xoáy sâu vào đó, dường như hồn người cũng như bị hút vào, say mê bất tỉnh.

Tất cả đều rất đẹp, thậm chí còn khiến Thiện Thủy bỗng nhiên cảm thấy không muốn rời.

Nhưng nàng không đi không được, bởi vì đó là lệnh của Hoắc Thế Quân.

Hắn tự mình đưa nàng ra khỏi Phượng Tường Vệ, ra khỏi phủ Hưng Khánh, đến cả biên cương thành. Nơi đó của cải thịnh vượng, dân chúng ổn định, hoàn toàn tốt lành. Quan lại ở phủ nghe tin, lúc quan lại đến nghênh đón, nông dân ở hai rìa đồng ruộng đang bận rộn cấy cày, nhìn thấy đoàn xe ngựa quan binh cũng đoán được là đại nhân vật gì đến, có thể kinh động quan phủ nghênh đón, còn cả quỳ xuống đất lễ bái.

Hoắc Thế Quân phó thác hành trình cho Hoắc Vân Thần, quay đầu lại nhìn Thiện Thủy một lần cuối sau đó nhanh chóng quay đầu ngựa nhanh chóng rời đi.

Thiện Thủy nhìn đoàn quân dần xa, cho đến khi bị bụi trời màu vàng che khuất, rốt cuộc hạ màn xuống, thở ra, trong lòng có chút buồn rầu.

Lòng nàng buồn, cũng không phải bởi vì hắn rời đi mà không để lại cho nàng một câu từ biệt. Thật ra thì lời nào nên nói, đoạn đường này đi trong vài ngày, hắn đã sớm nói với nàng không biết bao nhiêu lần.

Đêm qua lúc ở dịch trạm, đoán chừng cảm giác được nàng đang uất ức, hắn dùng giọng điệu dịu dàng chưa từng có nói với nàng: “Nhu Nhi, ta cho nàng biết, lúc trước chúng ta hẹn ước, là nàng thắng. Ta không nỡ để nàng rời đi, chỉ là lúc này nếu nàng ở lại, ta càng không yên lòng, cho nên ta vẫn bảo Vân Thần đưa nàng hồi kinh.”

Đại Nguyên Triều lịch trăm năm qua đều an bình, dòng họ cổ xưa đắm chìm trong vinh hoa phú quý, dần mất hết tinh thần chiến đấu, tướng binh tan tác hầu như không còn, từ năm năm trước sau khi Hồ Diệu Tông chết trận Hoa Châu, chiến tướng trong triều có thể dùng chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Tây Bắc phủ Hưng Khánh, giờ phút này trong ngoài yên tĩnh như cũ, lại có bộ tộc bản địa làm lá chắn. Chính là kim ốc tàng kiều. Hàng trăm ngàn năm qua, hai bộ tộc vì phân tranh lãnh thổ gây nên thù hận và đã tâm nhưng cũng chưa bao giờ bị tiêu vong. Hiện tại chiến tranh do phương Bắc gây ra, một khi hắn đã lãnh binh tới Hoa Châu nghênh địch, Tây Khương chưa chắc sẽ khác biệt, phủ Hưng Khánh dĩ nhiên cũng không phải vùng đất an nhàn. Cho nên đưa nàng về Lạc Kinh là lựa chọn tốt nhất bây giờ.

Ly biệt sắp tới, nàng mới chợt ý thức được, tổng cộng thời gian mình và nam nhân này ở cùng nhau chỉ có 3-4 tháng, nhưng cũng giống như đã ở cùng nhau rất lâu, lâu đến mức nàng đã que thuộc với tất cả những gì thuộc về hắn. Bao gồm từng tác da bắp thịt, từng đường nét trên cơ thể hắn. Cái nhứ mày thật sâu khi hắn tức giận, hay khóe mắt đuôi mày khẽ cong lên khi cười vui vẻ như ánh mặt trời... vừa nhắm mắt đã hình dung ra.

Hắn thấy nàng gật đầu, tay mơn man mặt nàng, chợt như nhớ ra cái gì đó, lên cao giọng nói: “Sau khi nàng trở về, ngoan ngoãn ở nhà chờ ta trở lại. Nếu người khác mời đến phủ làm khách, cũng không cần uống rượu, một giọt cũng không cho uống. Biết không?”

“Tại sao?”

Nàng cười với hắn, cố gắng không để cho hắn nhận ra cảm xúc lúc ly biệt của bản thân.

“Nàng vốn ngọc, nếu có uống rượu, bị người ta bán đi cũng không biết. Tóm lại nàng cứ nghe ta là được.”

Giờ khắc đó sự bá đạo và tự ình là đúng của hấn không hề khiến nàng cảm thấy chán ghét, ngược lại, lúc này nghĩ đến dáng vẻ lúc nói câu đó, trong lòng vẫn không kìm nén được sự ngọt ngào.

Nàng về, nói chung sẽ nghe lời hấn. Chỉ có chờ đợi hấn mới nhanh chóng bình an trở về.

~Đoạn đường này di chuyển hết sức thuận lợi, cuối tháng hai, thời điểm hoa lê héo tàn, đoàn người Thiện Thủy rút cuộc cũng tới Lạc Kinh.

Lúc này, Hoắc Thế Quân đã sớm phụng ấn soái, dẫn binh mã Đại Nguyên ở vùng Hoa Châu và xung quanh người Đất Thẩn. Tây Bắc phủ Hưng Khánh cũng có quân trọng điểm trú ngụ, phòng ngừa quân Tây Khương nhân dịp loạn đột kích bất ngờ. Chiến tranh biên giới phương Bắc, trong ngoài triều đình đều chú ý đến. Cho nên việc Thiện Thủy hồi kinh, khi nàng lặng lẽ hay phô trương cũng thế, không làm cho người khác chú ý một chút nào. Cho nên sau nửa tháng, tin tức Hoắc Thế Quân đoạt lại mấy trấn quan trọng trong tay người Đất Thẩn, nhóm quý phụ nhân (phu nhân cao quý) trong kinh mới lục tục biết tin nàng trở về, thường xuyên mời mọc lui tới.

Phủ Vĩnh Định Vương trước sau như một, ban ngày hơn phân nửa đều yên tĩnh, hầu như không nghe được tiếng người. Điệp Vương Phi so với năm ngoái có vẻ gầy đi. Đường như sớm dự liệu được nàng sẽ về kinh, nhìn thấy Thiện Thủy cũng không kinh ngạc mấy. Thậm chí, Thiện Thủy còn phát hiện ra hai lần gác rõ ràng đã được quét dọn sạch sẽ, giống như nàng mới chỉ rời đi ngày hôm qua.

Bây giờ Vương Phi ôm kỳ vọng khá lớn đối với bụng của Thiện Thủy. Lúc nàng đến bái kiến, Cố ma ma, Hồng Anh và đám người thân cận của Vương Phi đều nhìn vào bụng nàng trước tiên. Cố ma ma hỏi một câu, nghe thấy cũng không có tin tức gì, a một tiếng, trên mặt khó nén nổi thất vọng.

Quả thật, qua nhiều lần như vậy, Thiện Thủy là độc sủng, cũng nhìn ra được, Vương Phi cũng rất thất vọng, chỉ là Người không biểu hiện ra nhiều như Cố ma ma, chỉ giống như một người mẫu thân bình thường, sau khi hỏi rất nhiều chuyện vụn vặt của con trai, liền bảo Thiện Thủy tùy ý dần xếp, thậm chí chủ động mở miệng bảo nàng về nhà mẹ đẻ hai ngày thăm cha mẹ.

“Cha mẹ con chắc hấn cũng rất nhớ thương con. Bây giờ đã trở lại, ngày mai hãy về.”

Cuối cùng đứng dậy đến trước Phật đường, bà cười nói với Thiện Thủy như vậy.

Vương Phi đã rộng lượng bỏ qua khiến Thiện Thủy lần đầu tiên cảm thấy rất xấu hổ việc bụng mình không có chút tiền đồ nào. Ở trong vương phủ đều không có phương tiện đi lại. Nếu Vương Phi đồng ý cho nàng về nhà mẹ đẻ, nàng tính toán đến lúc đó sẽ suy nghĩ một chút có nên tìm một lang trung phụ khoa kiểm tra không. Dù sao vấn đề con cháu cũng là một vấn đề lớn không cách nào trốn tránh được.

Vương Phi cũng không khác so với trước đây, CC cũng được dưỡng rất khá, bây giờ Thiện Thủy cũng cảm thấy nó bất động. Nhưng dù sao gần nửa năm qua, những người trong vương phủ vẫn có chút thay đổi, ví dụ như, cô em chồng Hoắc Hi Ngọc.

Thiện Thủy nhớ rõ, mùa thu năm ngoái, bởi vì một câu nói của Vương Phi, trước khi nàng rời đi một ngày, Hoắc Hi Ngọc đưa mắt nhìn nàng lên xe ngựa, khuôn mặt còn không chút thoải mái. Nhưng bây giờ từ khi nàng quay về vương phủ, nàng phát hiện Hoắc Hi Ngọc đã thay đổi sang người khác – nói như vậy nói chung cũng không đúng lắm. Phải nói rằng nàng phát hiện lực chú ý của cô em chồng đột nhiên giống như đã biến mất, không hề giống như trước đây nhìn nàng chằm chằm không buông. Thậm chí, ngay cả tin tức của ca ca nàng ta, biểu hiện của nàng ta cũng không nhiệt tình giống như trước kia. Trở về mấy ngày, dường như nàng ta vẫn đang chìm đắm trong thế giới bản thân, không quan tâm đến nàng, hơn nữa còn không khiêu khích sinh sự như trước kia.

Hoắc Hi Ngọc đã mười bốn, chỉ qua một năm mới gặp lại nàng ta, Thiện Thủy liền cảm giác nàng ta dường như đã lớn thêm không ít, cả người như một đóa hoa mới nở, nhiệt huyết thanh xuân nở rộ. Nàng xem như thay đổi này của cô em chồng này là do nàng ta trưởng thành.

Người thay đổi, Hoắc Hi Ngọc thay đổi, ít nhất trong thế giới của nàng ta không phải chỉ có ca ca Hoắc Thế Quân nữa. Thiện Thủy cảm thấy, đây là chuyện tốt.

~Sau gần nửa tháng, đợi đến lúc phụ thân được nghỉ, Thiện Thủy cảm thấy thời gian này cũng không sai biệt lắm, báo cho Vương Phi nàng sẽ về nhà mẹ.

Bởi vì sáng sớm còn phải đợi người báo tin trở lại, cho nên mọi người Tiết gia còn đang đợi. Người một nhà gặp nhau, hết sức thân thiết, chưa nói mấy câu, đến giờ cơm trưa, người một nhà liền ngồi vây quanh một cái bàn tròn lớn dùng cơm.

Cuối năm ngoái Tiết Anh vốn định hôn ước từ trước đã thành hôn, tân nương là tiểu thư Hứa Giam khâm thiên giám. Lúc bọn họ thành hôn, Thiện Thủy đang ở phủ Hưng Khánh, Vương Phi thay mặt nàng đến phủ tiến hành lễ nạp thái (lễ trong hôn lễ xưa), chỉ là chưa từng gặp qua người mà thôi. Hiện tại nhìn thấy tiểu thư Hứa thị, thấy tướng mạo nàng đoan chính, ngôn ngữ dịu dàng, cùng ca ca thoát nhìn rất yêu thương ân ái, trong lòng cũng rất vui mừng, cố ý ngồi bên cạnh nàng, cười nói: “Lúc tẩu tử vừa vào cửa, ta đang ở cùng phu quân ở vùng Tây Bắc, cũng không kịp chúc mừng. Bây giờ mừng vui tân hôn bù, sớm thay ta sinh một đứa bé mập mập trắng trẻo mới được.”

Hứa thị đỏ mặt, không nói nên lời.

Văn thị cười nói: “Nhu Nhi, lời này của con như vậy là đúng rồi. Mấy ngày trước đại phu vừa mới chẩn mạch tẩu tử con đã có tin vui.”

Thiện Thủy vừa mừng vừa sợ, nhìn thấy Tiết Anh cười tít mắt, không nhịn được cười nói: “Ca ca khá lắm, mới mấy ngày không gặp, không tin không tức đã trở thành cha rồi! Từ giờ về sau đã có người gánh vác trách nhiệm, Tiết gia chúng ta phải dựa vào ca ca rồi.”

Tiết Anh liếc nhìn chỗ ngồi phụ thân, nâng ly rượu trước mặt mình, đứng lên hướng về phía Thiện Thủy nói: “Muội muội, nhân dịp hôm nay muội ở đây, ca ca đa tạ. Nếu không có muội nói chuyện trước mặt thế tử, ca ca cũng không thể vào được cấm vệ quân. Bây giờ tuy chỉ là một thị vệ tam đẳng, nhưng làm việc dưới trướng Mạnh đại nhân, đó là một nơi tốt bao nhiêu người nghĩ cũng không dám nghĩ tới. Ca ca cũng không khách sáo. Về sau lúc nào muội gặp được Thế tử, muội hãy thay ta nói với thế tử, nhất định ta sẽ làm tốt, tuyệt không làm mất thể diện của thế tử. Ca ca biết muội không biết uống rượu, ta cạm với muội trước, muội có thể dùng trà cũng được.” Dứt lời, ngửa cổ uống một hợp.

Thiện Thủy có chút kinh ngạc.

Nàng dĩ nhiên biết tâm tư người ca ca này, thật ra thì cũng không muốn giúp hắn. Chẳng qua lúc trước quan hệ với Hoắc Thế Quân không được tốt, dĩ nhiên không mở miệng được. Gần đây hai người có chút hòa hợp, lại cảm thấy nếu nói ngay vào lúc này, có chút hoài nghi vì được sủng, cho nên vẫn không lên tiếng. Ngàn vạn lần nàng không nhớ đến, thế nhưng Hoắc Thế Quân âm thầm thay nàng làm chuyện này. Cấm vệ quân là địa bàn của hắn, hiện người đảm nhiệm chức vụ Chỉ huy sứ (người chỉ huy) Mạnh Vĩnh Quang cũng là người của hắn. Giống như người không hề có bối cảnh như Tiết Anh, bỗng nhiên chắc chắn sẽ được điều đến làm việc cho Mạnh Vĩnh Quang. Trừ Hoắc Thế Quân, còn có ai có thể có mặt mũi như vậy? Nhìn qua tiền đồ của Tiết Anh, theo mức độ nào đó mà nói, chính là giúp Tiết gia nàng giải quyết một vấn đề rất lớn. Ít nhất, con trai duy nhất của tiết gia không cần cãi nhau giận dữ với Tiết Lạp, từ đó gia đình sẽ được an bình.

Tiết Lạp ho nhẹ một cái, Thiện Thủy lấy lại tinh thần, vội nhìn sang, thấy trên mặt phụ thân có nét xấu hổ, nói: “Nhu Nhi, ta vô năng, việc này được gọi là một mình nữ nhi con xuất giá còn phải quan tâm đến chuyện nường gia (nhà mẹ). Ta chỉ ngại rể phu vì chuyện riêng tư mới đáp ứng nguyện vọng của con, nhưng trong lòng không hề mong muốn. Lần này con lên tiếng, quá khứ đã qua không tính đến, nhưng tương lai sau này, không cần phải ôm lấy chuyện của nường gia, ta chỉ cần ở bên kia con được sống tốt là được.”

Thiện Thủy ngập ngừng, nói: “Phụ thân, thật ra hôm nay con cũng mới biết chuyện này, lúc trước Thiếu Hành chưa từng đề cập đến chuyện này với con, phụ thân cứ yên tâm.” Ngừng tạm, lại nói: “Chỉ cần ca ca có thể vươn lên, đúng là chuyện tốt. Còn lời ca ca vừa nói, phụ thân cũng nên vui mừng mới đúng.”

Tiết Lạp ngắt ra, chợt nghĩ đến lời nói yêu ai yêu cả đường đi (ghét ai ghét cả tông chi họ hàng – có câu nào nối tiếp câu này hông nhỉ?? Có phải là kiểu ghét của nào trời trao của đó, vòng lẩn quẩn giữa ghét và yêu cứ lặp lại liên tục ý nhỉ), ông cũng hiểu chút ít Hoắc Thế Quân là người thế nào. Bây giờ hắn nguyện ý chủ động vì tiền đồ nhi tử mình, có thể thấy được hắn để ý đến nữ nhi nhà mình. Tâm tình ông bỗng nhiên rất tốt, cười ha ha nói: “Nói rất đúng, bây giờ chỉ mong Thế Quân có thể sớm ngày khai hoàn, đến lúc đó phụ thân sẽ tự mình nói lời cảm ơn.”

58. Chương 58

Editor: socfsk

Sau buổi cơm trưa, Thiện Thủy đi với mẫu thân Văn thị về phòng, hứa thị biết mẹ con nàng có lời riêng muốn nói, rất biết ý lui ra ngoài. Bên cạnh không còn người ngoài, điều Văn thị quan tâm cũng giống y như vương phủ, dĩ nhiên là động tĩnh trong bụng Thiện Thủy. Tuy đã sớm đoán ra được, nhưng nghe được miệng nữ nhi chứng thực, cũng khó nén nổi thất vọng. Dù sao cũng là mẫu thân, rất nhanh đã an ủi nàng: “Không vội, không vội, các con mới lấy nhau gần được nửa năm. Có lúc càng hi vọng, điều không hi vọng lại đến, ngược lại con cũng được thoải mái. Ta sẽ tìm một lang trung thật giỏi cho con. Còn nữa, Trương thái y vốn cũng rất tinh thông vấn đề này, cầu ông ấy xem cho con là tốt nhất. Chỉ là bây giờ nhà bọn họ cũng có việc phiền muộn, ta bỗng nhiên cũng không muốn tới cửa làm phiền.

Thiện Thủy nghe bà nhắc tới Trương gia, thuận miệng hỏi thăm: “Nhà bọn họ làm sao? Mọi người đều khỏe chứ?”

Văn thị nói: “Ngoài Nhược Tùng, người khác đều khỏe.”

Trương Nhược Tùng như thế, cũng sẽ xảy ra chuyện gì?

“Huynh ấy thế nào?” Thiện Thủy không nhịn được, hỏi một câu.

Văn thị thở dài, nói: “Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh. Mấy hôm trước ta có gặp qua Trương phu nhân, hôm đó bà ấy rất buồn phiền. Nói Nhược Tùng không muốn làm việc ở Thái y viện, chỉ muốn rời Kinh (kinh thành) ra ngoài du ngoạn, trương phu nhân dĩ nhiên không muốn, đang còn níu kéo.”

Thiện Thủy giật mình, “Đang yên đang lành huynh ấy làm như vậy là sao?”

Văn thị nói: “Không thể như vậy sao, đừng nói là ta, ngay cả trương phu nhân cũng rất rõ ràng. Chỉ nói đến ý niệm của hần, đứa nhỏ Nhược Tùng này, ta cũng hiểu đôi phần, trông không còn cách nào khác, thật bướng bỉnh, hoàn toàn không thể lay chuyển.”

~Trở về nương gia lần này, cuối cùng còn nghe được chút tin tức về Trương Nhược Tùng, cũng coi như là được thuận lợi.

Về Trương Nhược Tùng, sau khi mẫu thân Văn thị tự nói một mình, Thiện Thủy biết được từ lần trước sau khi hần cứu Trường Phúc công chúa, từ đó rất được Hoàng gia coi trọng. Con người trẻ tuổi tài cao, đáng vẻ, gia thế đều tốt, đợi một thời gian nữa, tương lai của hần so với phụ thân Trương Thanh hần còn có thể tốt hơn. Tuy địa vị của đại phu khá thấp, ngay cả người đứng đầu Thái y viện cũng chỉ là quan Ngũ phẩm, nhưng nếu có tài năng cứu chữa cho người, dù cho người là con cháu quý tộc hay hoàng gia, có ai dám ngạo mạn?

Hần còn trẻ như vậy, tiền đồ phơi bày trước mắt, lúc này đột nhiên nói muốn rời kinh thành, rốt cuộc là muốn tính cái gì?

Thiện Thủy về vương phủ, đem hộp thức ăn mẫu thân mình bảo nàng cầm đưa đến Thanh Liên đường, Vương Phi đang tập trung tinh thần thiền Phật bà nghìn mắt nghìn tay. Thấy nàng đi vào, thuận miệng nói: “Trở lại? Phụ mẫu con cũng khỏe cả chứ?”

Sau khi Thiện Thủy được gả vào vương phủ, dần hiểu ra một chuyện. Lúc Vương Phi thiền Phật bà nghìn mắt nghìn tay, thiền rất thành tâm và tập trung, thật ra thì cũng không phải là mục đích chính của bà. Dường như là bà còn đắm chìm vào trong quá trình thiền thừa hơn. Cho nên nghe nói những năm nay, sau khi hoàn thành một bức lại thiền tiếp một bức. Bức hiện nay chính là vì để đón lần kết duyên này của Thiện Thủy. Khéo chính là, cũng chính là Phật bà nghìn mắt nghìn tay. Chỉ là đã qua nửa năm, bây giờ cũng chỉ mới thiền được một nửa.

Thiện Thủy nói: “Bọn họ rất bình an, bảo rằng chuyển lời vãn an của phụ mẫu đến người. Mẫu thân con biết ngài nhất định đang cầu phúc cho nhi tử, còn tự mình làm hai cái bánh ngọt đơn giản, bảo con mang tới.”

Vương Phi nói, “Cảm tạ mẫu thân con rồi.”

Hồng Anh nhận lấy hộp đựng thức ăn từ trên tay Thiện Thủy.

Thiện Thủy chần chờ, nói: “Nương, hôm nay đến, con làm cùng người vậy.”

Vương Phi ngừng tay, ngẩng đầu nhìn nàng một cái rồi nói: “Ta nhớ lần đầu tiên ở chùa Phổ Tự khi gặp con, giống như con đã nói, người tu hành lấy tâm làm gốc, trong lòng thành tâm thành ý là suy nghĩ đúng đắn nhất. Nói không sai. Con có tâm ý là được, không cần câu nệ làm cùng ta.”

Thiện Thủy thấy bà nói như vậy, nếu mình còn khẳng khái sẽ giống như mình đang ra vẻ ta đây, liền đáp một tiếng, cũng không dám quấy rầy bà, đang muốn cáo lui chợt thấy bà gọi mình qua, liền đến gần.

Vương Phi chỉ vào mặt thêu, nói: “Biết tại sao ta thêu phật bà nghìn mắt nghìn tay không?” Không đợi Thiện Thủy trả lời, tự mình nói: “TRên đời người, có đủ loại phiền não khổ nạn, lúc này mới có đông đảo thần Phật pháp lực vô biên và trí khôn độ tế chúng sinh, giống như phật bà nghìn mắt nghìn tay vậy, tay cầm bảo châu Như ý, tay cầm quả nho, tay cầm Bạch Phật, tay cầm cành liễu. Vô luận người đời có tâm nguyện gì, Phật bà cũng có thể từ bi, hiểu mọi khổ nạn và vui mừng.”

Thiện Thủy không ngờ hôm nay bà đột nhiên nhiệt tình nói ra suy nghĩ của mình, suy nghĩ một chút rồi lên tiếng: “Lúc trước khi con còn ở phủ Hưng Khánh, dĩ nhiên có tiếp xúc qua với một bộ tộc địa phương, thấy trong đó có thuyết hoa sen tàng (giấu sen) cũng có ý tương tự với lời nương nói.”

Vương Phi khẽ mỉm cười, xoa nhẹ trán mình, trên mặt nổi lên tia mệt mỏi, chỉ vào mặt thêu nói: “Ngày 20 tháng sau chính là ngày mừng thọ Thái hậu. Những năm trước ta đều thêu một bức Phật bà nghìn mắt nghìn tay. Kiểu này thêu đã lâu, đã không còn thấy hứng thú. Mấy ngày gần đây cả người đều uể oải, còn lưỡi khâu kim, cũng thấy không còn nhiều thời gian, sợ sẽ trễ nải. Vừa hay con đã về, thay ta kết thúc hiếu tâm, được không?”

Thiện Thủy lập tức đồng ý, tự mình đi lên cuốn trục thêu.

“Đúng rồi, mấy ngày này con trở lại hi ngọc có gây chuyện với con không?”

Thiện Thủy ngần ra, dừng động tác tay, thấy bà nhìn mình liền nói: “Một năm qua con trở lại liền thấy muội ấy đã trưởng thành lên rất nhiều, càng không thể nói đến việc gây chuyện.”

Vương Phi nói: “Ta hiểu được, lúc trước nó thường xuyên đến tìm con gây chuyện, cũng may là con không chấp nhặt với nó. Từ nhỏ con bé đã ngang bướng, ta cũng không có cách nào để dạy dỗ nổi, căn bản là do ta không tốt. Năm ngoái sau khi bị ca ca nó dạy dỗ qua một lần, dường như có thu lại một chút, trong lòng ta cảm thấy cũng rất thoải mái. Con cũng không nhiều tuổi hơn con bé là bao nhiêu, hãy để ý dạy dỗ nó thay ta, không cần quá dung túng...”

“Nương, đang yên đang lành người lại trách con gì vậy?”

Một loạt tiếng bước chân, rèm cửa sau lưng bị vén lên, Thiện Thủy quay đầu nhìn lại, thấy Hoắc Hi Ngọc đang đi vào.

Hồng Anh cười nói: “Công chúa chỉ mới nghe được nửa câu, còn chưa nghe mấy câu trước Vương Phi khen công chúa hiểu chuyện rồi.”

Hoắc Hi Ngọc ngồi bên cạnh mẫu thân mình, thở dài nói: “Nương, bây giờ con không được thoải mái, người nhanh chóng gọi người đến xem cho con một chút.”

Vương Phi nói: “Lúc trước không phải đã mời Trương Viện Sử ở Thái y viện đến xem rồi sao? Nói con không có gì đáng ngại. Ông ấy còn để lại mấy thang thuốc điều dưỡng, ta cũng không thấy con uống.”

Hoắc hhi ngọc bĩu môi, giận dỗi nói: “Đó là do y thuật ông ấy không tốt, không nhìn ra bệnh của con!”

Vương Phi cau mày nói: “Nói vậy! Trương Viện Sử là Thái y đứng đầu Thái y viện, trong Thái y viện còn có người nào có y thuật cao hơn ông ấy?”

“Có a! Con trai ông ấy đấy! Bệnh của Trường Phúc, không phải những người trong Thái y viện đều bó tay, cuối cùng là con trai ông ấy chữa được sao?”

Vương Phi khẽ chớp mắt, nhìn chăm chăm hoắc y ngọc, không nói lời nào.

Sau khi Hoắc Hi Ngọc bật thốt lên, bị mẫu thân nhìn, mặt khẽ đỏ bừng, giả vờ ngắt lời nói: “Nương, thật sự cả người con đều không thoả mái, ăn cũng không ngon, ngủ cũng không được, trong lòng cực kỳ buồn phiền. Con không lừa nương!”

Vương Phi chợt nhìn sang Thiện Thủy, hỏi: “Nhu Nhi, ta nghe nói nương gia con và Trương gia giao tình nhiều năm, quan hệ hai nhà không tệ?”

Thiện Thủy vừa mới phát hiện một chút đầu mối liền bị kinh sợ, chợt nghe thấy Vương Phi nhắc đến bản thân, chấn định tinh thần, gật đầu nói phải.

“Con trai Trương gia chắc hẳn con cũng biết, hẳn là người thế nào?”

Thiện Thủy liếc mắt thật nhanh qua Hoắc Hi Ngọc, thấy nàng đang nhìn mình chăm chăm, chần chừ một lát, cân nhắc nói: “Những cái khác dĩ nhiên là tốt, chỉ là từ nhỏ đã say mê y thuật, có chút không hiểu thời thế.”

Vương Phi không hỏi nữa, trầm ngâm chốc lát, nói: “Ta hơi mệt, tất cả các người ra ngoài đi.”

Thiện Thủy vội lui ra, đứng bên ngoài chờ Bạch Quân đưa khung thêu ra, liền hướng về phía Lương Minh Hiên. Trên đường đi, nhớ tới chuyện mà mẫu thân nói về Trương Nhược Tùng, lại liên tưởng đến cử chỉ khác thường của Hoắc Hi Ngọc từ khi mình trở về, trong lòng dường như đã phát hiện ra chuyện kinh động.

Thiện Thủy trở về phòng, vừa thay xiêm áo ra ngoài, liền thấy Hoắc Hi Ngọc đã đi vào.

Nàng đến vương phủ lâu như vậy, hai người tuy là quan hệ tẩu tẩu em chồng nhưng đây cũng là lần đầu tiên thấy nàng ta tới đây. Nàng nhanh chóng gọi Bạch Quân chuẩn bị trà nước.

“Không cần, cũng đi ra ngoài sớm thôi.”

Hoắc Hi Ngọc đuổi người, trực tiếp ngồi đối diện Thiện Thủy, nhìn chăm chăm Thiện Thủy nói: “Tại sao lúc này trước mặt nương người nói hẳn không tốt?”

Thiện Thủy xác nhận chắc chắn suy nghĩ trong lòng mình, trên mặt vẫn giả vờ hồ đồ, “Muội đang nói đến Trương công tử sao? Mới vừa rồi nương hỏi, ta dĩ nhiên sẽ nói thật tình hình thực tế một chút.”

Hoắc Hi Ngọc hừ một tiếng, ngồi bất động, cũng không nói nữa, lúc mở miệng còn trực tiếp nói một câu: “Tẩu và trương nhược dao biết nhau không? Giúp ta thỉnh nàng ta đến làm khách, ta muốn quen nàng ta.”

Thiện Thủy áy náy nói: “Muội muội, ta nói uội biết cái này. Ta và trương nhược dao, ngày trước cũng chỉ đi theo mẫu thân lui tới mới gặp nhau một vài lần thôi, cũng không quen biết nhau đến mức như muội nghĩ, sợ rằng không thể tùy tiện mở miệng mời.”

Hoắc Hi Ngọc mím chặt môi – nét mặt cố chấp này, trong nháy mắt ngược lại rất giống với Hoắc Thế Quân.

Thật ra thì, nếu Hoắc Hi Ngọc coi trọng người khác, Thiện Thủy có thể nói giúp, dĩ nhiên sẽ khua môi múa mép một chút. Nhưng nếu có liên quan đến Trương gia, nhất là sau khi nghe nói Trương Nhược Tùng thậm chí sẽ rời kinh, liền chỉ có thể thờ dài. Mặc dù không rõ ý nhưng nàng cũng có thể đoán được tám, chín phần mười rằng Trương Nhược Tùng cũng tính toán không thoát khỏi liên quan đến Hoắc Hi Ngọc.

Liều nhân mai tai, rốt cuộc bà cô chồng cũng động xuân tâm rồi (động lòng), chuyện này là chuyện tốt. Nhưng ngàn vạn lần nàng không nghĩ tới muội ấy lại có thể biết Trương Nhược Tùng.

Hoắc Hi Ngọc và Trương Nhược Tùng...

Mặc cho nàng nghĩ như thế nào cũng không hiểu nổi sao Hoắc Hi Ngọc lại bỏ tâm tư trên người Trương Nhược Tùng.

~Sau khi Hoắc Hi Ngọc tắm tước đi về, Thiện Thủy trừ mỗi ngày sớm tối đến Thanh Liên Đường vấn an, tâm tư còn lại đều đặt vào bức thư kia. Qua hai ngày, Thiện Thủy chợt được thông báo, Vương Phi gọi nàng cùng nhau xuất hành. Nha đầu truyền lời còn mạnh miệng: “Vương Phi đã nói, không cần mặc đại phục, chỉ cần áo bình thường là được.”

Vương Phi luôn luôn ở trong nhà, ra ngoài như vậy là rất hiếm thấy. Thiện Thủy ngồi xe ngựa với bà, thấy bà trông tựa như một quý phu nhân bình thường ra ngoài, không nhận được hỏi một câu: “Nương, người muốn đi đâu?”

Vương Phi khẽ mỉm cười, nói: “Hi ngọc có tâm bệnh, người làm mẫu thân như ta thay nó đi tìm thuốc, từ từ trị bệnh.”

~Thời này Trương gia hành nghề y, Trương Thanh đảm nhiệm chức vụ trong Thái y viện, dòng tộc mở quầy thuốc Huệ Dân, nhận chẩn bệnh cho dân chúng bình thường, danh tiếng vang xa. Nhắc tới quầy thuốc Huệ Dân, trong kinh đường như không ai không biết.

Bây giờ Trương Nhược Tùng đang ở quầy thuốc Huệ Dân xem bệnh.

Hắn đang ở Thái y viện vốn cũng không có bổng lộc, mùa thu năm trước, ra tay cứu Trường Phúc công chúa, nếu có ý định cũng đã sớm thăng chức, nhưng vẫn thấy không có khả năng. Chẳng những hắn không rên sắt khi còn nóng, hôm nay ngược lại còn không vào cung, phần lớn thời gian đều ở quầy thuốc Huệ Dân xem bệnh. Hôm nay vẫn bề bộn công việc như thường thì lão quản sự quầy thuốc bỗng nhiên tới đây, kể vào tai nói: “Nhược Tùng, có nữ quyến đến chẩn bệnh, đi qua tỉnh thất đi. Thiếu gia nhanh đi xem đi.”

Trương Nhược Tùng nghe vậy, hơi ngần ra.

Tới đây xem bệnh phần lớn là dân chúng bình thường. Nữ nhân như vậy cũng không phải nữ quyến gia đình giàu có, đều chẩn bệnh ở đại đường. Muốn xem bệnh như vậy, lại muốn vào tỉnh thất cũng không thấy nhiều. Liên hỏi một câu: “Người nào?”

Lão quản sự nói: “Không biết được, nhìn không giống người thường. Thiếu gia đi xem là được rồi.”

Trương Nhược Tùng đáp một tiếng, nhìn một bệnh nhân trong tay, đứng dậy đi vào bên trong. Đẩy cửa vào liền thấy một phụ nhân trung niên dung mạo xinh đẹp, áo choàng mới cổ tròn ngắn, đứng bên cạnh là một người tuổi tác không khác biệt, cũng là thân áo kép nửa mới nửa cũ, hơi ngần ra, hỏi: “Phụ nhân đến xem bệnh sao?”

Trong kinh thành, càng là nhân gia phú quý thâm hậu, xiêm áo thường ngày chỉ có bảy, tám phần mới mà thôi, chỉ có những môn đệ mới nổi muốn khoe khoang mỗi ngày mới mặc một bộ đồ mới. Lúc Trương Nhược Tùng mới nhìn, liền thấy phụ nhân này có chút lai lịch cao quý, bây giờ kỳ lạ thế nào mới đến đây cầu y, cho nên mới hỏi một câu như vậy.

Phụ nhân này dĩ nhiên là Diệp Vương Phi rồi. Thật ra thì nói, năm ngoái hai người đã từng gặp nhau qua bên ngoài cung Trường Xuân, chỉ là lúc đó Trương Nhược Tùng nhìn thấy Thiện Thủy, luống cuống trước mặt mọi người, cũng không chú ý tới bà mà thôi.

Diệp Vương Phi nói: “Trước kia chúng ta đã gặp nhau trong cung, ta là từ Vĩnh Định Vương phủ ra.”

Hồng Anh bên cạnh liền nói: “Trương công tử, người chính là Vương Phi Vĩnh Định Vương phủ.”

Trương Nhược Tùng bình tĩnh đối diện với phụ nhân đối diện, cũng không quỳ lạy. Vương Phi cũng không nghĩ là ngộ nghịch bất đạo, chỉ liếc mắt nhìn hắn, nói: “Ta hiểu biết rất rõ tài năng và tâm lòng của Trương công tử, chỉ là hôm nay tới đây không phải là xem bệnh, mà là vì chuyện của nữ nhi nhà ta.”

Trương Nhược Tùng mặt biến sắc, nói: “Vương Phi, cánh cửa Vĩnh Định Vương phủ cao lớn đến mấy đi chẳng nữa, coi như có thể đè chết người, cũng không thể để cho người ta cảm thấy không có đạo lý như vậy được. Nếu Vương Phi không phải xem bệnh, Nhược Tùng xin được cáo lui, bên ngoài còn có bệnh nhân chờ ta trở về.”

Vương Phi hơi ngần ra, nói: “Trương công tử chớ nên hiểu lầm. Hôm nay ta tới đây, quả thật là vì chuyện của nữ nhi, nhưng cũng không như người nghĩ. Gần đây ta đã hỏi những kẻ hầu hạ bên cạnh nữ nhi ta, mới biết được nữ nhi ta đã từng quấy qua người một lần. Lần trước sau khi cha người đến phủ ta xem bệnh cho

nữ nhi, ta giữ ông ấy lại nói mấy câu, nghe ông ấy nói người có ý muốn rời kinh thành? Mặc dù không nói nhiều, chỉ là ta thấy ông ấy có chút phiền não.”

Trương Nhược Tùng im lặng. Nhớ tới mấy lần bị Hoắc Hi Ngọc ngăn ở trên đường trong cung, trong lòng có chút khó chịu.

Vương Phi thở dài nói: “Phụ mẫu ở đây, không thể xa du, huống chi người là con một. Ta tạm đoán, nếu chỉ vì người muốn tránh nữ nhi ta mới quyết ý như vậy, đó chính là tội của ta. Ta là mẫu thân, ta thay nữ nhi ta xin lỗi người. Hôm nay sẽ cho người một cái định tâm hoàn, từ nay về sau sẽ quản giáo nó thật tốt, sẽ không để nó vô lễ, để cho người khác có cơ hội nhạo báng sau lưng, nói Vĩnh Định vương phủ ta gia phong bất chính.”

Trương Nhược Tùng vốn cảm thấy rất bất mãn với hành động dây dưa vô lý của Hoắc Hi Ngọc. Cho nên lúc này muốn rời kinh, thứ nhất là để du lịch thiên hạ hành nghề y, là tâm nguyện từ nhỏ của hắn. Thứ hai, quả thật cũng là muốn tránh ý của nàng ta. Mặc dù ngoài y thuật hắn không còn đam mê gì khác, lại không phải là một nhà thông thái. Bây giờ Vương Phi đã chủ động tìm đến tổ thái độ như vậy, phong cách trưởng bối quý phái bộc lộ rõ, lại nghĩ đến bà là nhạc mẫu của Thiện Thủy, cũng không thể nói những lời quá đáng. Có mấy lời không nên nói cũng đã nói rồi, chần chờ, mơ hồ nói: “Vương Phi nói quá lời... Ta muốn rời kinh, cũng không liên quan gì đến công chúa... Không dám nhiễm bẩn danh dự công chúa...”

Vương Phi thở ra, nói: “Nghe người nói như vậy, ta có thể yên tâm. Chuyến đi ngày hôm nay cũng không phí công sức.”

Trương Nhược Tùng không phản bác được, chỉ là cúi đầu không nói.

Vương Phi bỗng nhiên lại nói: “Trương công tử, người có thông hiểu kinh mạch phụ nhân không?”

Trương Nhược Tùng thấy bà chuyển đề tài, thở phào nhẹ nhõm nói: “Ta đã ở đây xem bệnh mấy năm, cũng khá thông hiểu.”

Vương Phi gật đầu, “Vừa đúng, hôm nay ta ra ngoài, con ta cũng đi cùng. Thuận tiện người hãy chẩn mạch giúp, xem một chút có phải đã có tin vui hay không?” Dứt lời, quay đầu nhìn về cái phiến ngăn mà Thiện Thủy đang tránh, cười nói: “Nhu Nhi, đi ra đi. Hai nhà các người giao hảo, ngày trước đã quen biết, không cần kiêng dè như vậy.”

Thiện Thủy nghe được Vương Phi đột nhiên gọi mình hiện thân, vội vàng không kịp chuẩn bị, tim đập mạnh, nhất thời không kịp suy nghĩ, hít một hơi, an định tâm thần, đi ra ngoài, tới gần, hơi gật đầu nhìn Trương Nhược Tùng.

Lúc trước Trương Nhược Tùng vẫn cho rằng Thiện Thủy vẫn đang ở phủ Hưng Khánh, nên không ngờ tới lại gặp nàng ở chỗ này? Nhất thời ngây người như phỗng.

Thiện Thủy hơi mỉm cười nói: “Thế huynh, lúc trước ta vẫn đi theo phu quân đến Tây Bắc, sau đó bên kia có chiến loạn, mới trở về được mấy ngày.” Dứt lời, ngồi vào một ghế trống, đưa tay đặt ở ngang bàn, sớm đã có Hồng Anh rút ra chiếc khăn trùm lên cổ tay nàng.

Trương Nhược Tùng rất nhanh liền tỉnh ngộ lại, biết nàng đã lập gia đình đã lâu mà còn chưa có thai, liền ngồi lên ghế đối diện nàng, đè nén tạp niệm trong lòng, tập trung tinh thần chẩn mạch qua chiếc khăn. Sau khi xem đi xem lại, thu tay, nói: “Nguyệt sự mấy tháng này của thế tử phi, màu sắc tối sẫm, hơi ứ đọng?”

Thiện Thủy ngẩng nhìn Vương Phi, thấy bà đang chú tâm nhìn mình, chần chờ, nói: “Mấy ngày trước cũng may, sau hai ngày quả thật có chút giống với lời huynh nói.”

Trương Nhược Tùng nói: “Thế muội có chứng bệnh tắc nghẽn khí huyết, dường như trông rất giống thân thể ốm yếu, gió lạnh xâm lấn.”

Vương Phi kinh ngạc nói: “Nhu Nhi, sao lại không cẩn thận như vậy?”

Thiện Thủy bị Trương Nhược Tùng nhắc nhở, lúc này mới nhớ tới năm ngoái lúc vừa tới phủ Hưng Khánh gặp phải lúc binh lính sinh loạn, lúc ấy mình đang trong kỳ kinh nguyệt, trong lúc bối rối quên không giữ ấm, bị ngập trong thời tiết băng tuyết đông lạnh, sau đó vì quá gấp rút, mồ hôi đổ đầy người, càng thêm

lạnh lẽo. Lại thêm mấy đêm kế tiếp vừa thức đêm vừa không có bông vải để dùng, chẳng lẽ lúc ấy không chú ý nên lúc này mới mắc bệnh như vậy ?

Thiện Thủy không trả lời, Trương Nhược Tùng đã nói : “Vương Phi yên tâm, cũng may bây giờ cũng không phải vấn đề gì lớn lao, trở về uống chút thuốc, cũng sẽ điều lý trở lại.”

Vương Phi vội nói : “Vậy thì làm phiền Trương công tử rồi.”

Trương Nhược Tùng lấy bút viết đơn thuốc, để cho người đi vào đến trước mặt đi lấy thuốc, thấy không có chuyện gì ầm ỹ nên ý niệm muốn nhìn Thiện Thủy, đứng dậy đi ra ngoài.

Chờ người đưa thuốc tới, Thiện Thủy không thấy Vương Phi hỏi, liền kể hết chuyện kia lúc ở phủ Hưng Khánh. Sau khi Vương Phi nghe xong, mặt biến sắc, một hồi lâu sau, an ủi nàng : “Con làm rất đúng, con yên tâm, chúng ta đi về, từ từ nuôi trở lại là được. Cũng mau con là người trở tuổi, thân thể đều rất tốt.”

Từ lúc về đến nhà, Hồng Anh không nhịn được đứng lên oán giận : “Trương công tử này đúng là không biết phân biệt rồi. Cũng đừng nghĩ là mình như thế nào chứ. Chuyện tốt như vậy, người khác trông mong còn không được.”

Vương Phi nói : “Ta rất thường thức người này. Nếu không nhìn lầm, sẽ cưới được một cô nương tốt. Hi Ngọc hồ đồ lâu như vậy, lần này khó khăn lắm mới thông minh được một lần, ngược lại đã nhìn đúng người. Đáng tiếc ai có chí nấy, cưỡng cầu không được. Lời như thế người đừng nhắc đến một lần nữa. Còn nữa, từ này về sau, gọi Phùng Thanh nhớ trông chừng Hi Ngọc cẩn thận, không để nó tùy tiện ra ngoài nữa !”

Hồng Anh thấy vẻ mặt bà nghiêm nghị, trong lòng mặc dù còn giữ nguyên ý kiến, nhưng cũng không dám lên tiếng.

Trên đường trở về, Thiện Thủy cũng như lúc đi, ngồi chung với Vương Phi. Thấy vẻ mặt bà bình tĩnh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, bản thân mình càng cảm thấy lạnh cả người.

Hành động của bà bà (thường để nói đến mẹ chồng) hôm nay thật sự rất có thâm ý. Những chuyện trước không liên quan đến nàng, nhưng cuối cùng còn gọi mình ra ngoài...

“Nương, có chuyện này con cần nói với người. Trước kia con và Trương công tử bởi vì hai nhà giao hảo, phụ mẫu hai bên từng có ý muốn kết thân, chỉ là sau này sự không thành...”

Thiện Thủy dứt khoát chủ động nói rõ ngọn ngành, thấy vẻ mặt Vương Phi cũng không kinh ngạc lắm, càng chứng minh thêm cho suy đoán của mình, lại nói : “Trương công tử giống như huynh trưởng con vậy. Về lại chuyện như thế này, Thiếu Hành cũng biết.”

Vương Phi nhìn chăm chú vào nàng, chợt cười nói : “Vậy trong lòng con cảm thấy con ta thế nào ?”

Thiện Thủy thành khẩn nói : “Thiếu Hành dĩ nhiên rất tốt, có thể gả được cho chàng là may mắn của con.”

Vương Phi nở nụ cười tươi thắm, đưa tay cầm lấy tay nàng, “Còn nữa, lúc đầu ta chọn trúng con, muốn con tới đây làm thê tử của Thế Quân, lúc trước là do ta không bảo trước với con, vốn là ta không phải. Chỉ là trên đời này, không có người làm mẹ nào lại không thiên vị nhi tử của mình. Nhìn thấy một cô nương tốt, chỉ muốn nhanh chóng cướp về cho nhi tử mình. Ta hiểu tính tình hắn, không được tốt cho lắm. Chỉ là nghe con nói như vậy, người làm mẹ như ta cũng rất vui mừng. Quả nhiên là ta đã không nhìn lầm người. Đứa bé ngoan, chúng ta về nhà, mẹ nhất định bồi dưỡng cho con thật tốt, chờ Thế Quân về, mẹ sẽ chờ hai con sớm sinh cháu.”

59. Chương 59

Editor: socfsk

Diệp Vương Phi rốt cuộc là một nữ nhân như thế nào ?

Thiện Thủy đến giờ phút này, dường như đã hiểu thêm một chút mới mẻ về bà bà của mình. Vốn rằng nàng cảm thấy bà rất nhu nhược, đối mặt với Mục Thái hậu thậm chí còn nhu nhược đến mức nhẫn nhục. Mặc dù hai người vừa có quan hệ là dì cháu con dâu vừa có quan hệ dì cháu để nói bí mật cho người ngoài, nhưng Diệp Vương Phi để lại cho nàng ấn tượng bà là người đơn giản, điểm này không thể nghi ngờ. Mà bây giờ, ấn tượng ban đầu hoàn toàn sụp đổ. Thậm chí, vốn nàng cho rằng, lúc đầu Diệp Vương Phi xin Thánh chỉ cũng không biết quan hệ giữa hai nhà Tiết, Trương, càng không biết hôn ước giữa nàng và Trương Nhược Tùng. Nhưng bây giờ, nàng cũng bắt đầu hoài nghi điểm này. Hơn nữa, nàng càng tò mò hơn là, đối với đứa con phản nghịch Hoắc Thế Quân của bà, bà rốt cuộc là mẫu thân bao dung và yêu mến đến mức nào, thậm chí vì nhi tử có thể không chút do dự tính toán tự mình đi giải quyết ? Ví dụ như, cho rằng nàng là con dâu thích hợp.

Sau khi Thiện Thủy có cảm giác này, nàng cảm thấy càng tò mò hơn đối với quan hệ giữa bà và Hoắc Thế Quân. Nguyên nhân cuối cùng rốt cuộc là gì lại khiến cho Hoắc Thế Quân duy trì thái độ lạnh nhạt và khách khí với mẫu thân yêu quý hẳn lâu như vậy ?

Câu hỏi này, ngoại trừ những người trong cuộc, đối với người khác mà nói, không chừng vĩnh viễn là một điều bí ẩn. Dù đã là thê tử của Hoắc Thế Quân, hiện tại quan hệ hai người không tệ, Thiện Thủy cũng chưa từng nghĩ đến sẽ hỏi thăm trượng phu chuyện như vậy – nhưng thật ra là nàng không đủ lòng tin, cho là Hoắc Thế Quân nguyện ý chia sẻ bí mật vĩnh viễn không muốn người khác biết.

Sau khi về vương phủ, Thiện Thủy rất nhanh điều chỉnh trạng thái bản thân - thậm chí nàng có chút biết ơn Vương Phi, nếu không phải bà giao phó nhiệm vụ hoàn thành bức thêu cho nàng, thật sự nàng không nghĩ ra mình sẽ dùng cách gì để vượt qua đoạn thời gian dài này.

Quả thật, sau khi bước từng bước sống xa cách với người nam nhân kia, không thấy được cuộc sống chồng chất mỗi ngày của hắn, nàng mới ý thức được mình đã bắt tri bất giác lệ thuộc vào hắn. Cái loại cảm giác nửa đêm tỉnh giấc tay vừa sờ mới biết một bên trống rỗng, thốt nhiên mở mắt, mới ý thức được hắn không ở bên cạnh, cảm giác không được tốt. Cho nên bây giờ nàng tập trung toàn bộ trí não và sức lực vào thêu thùa. Chờ sau khi làm xong cũng đã cuối tháng ba. Sau lúc đó, nàng sẽ tìm một thứ gì khác đủ hấp dẫn lực chú ý của nàng để giết thời gian. Nếu không, để nàng ăn không ngồi rồi, đếm từng ngày chờ nam nhân nào đó từ chiến trường trở về, nàng cảm thấy mình chịu không nổi.

Vào tháng ba, thời tiết ấm dần, đại thọ 60 tuổi của Mục Thái hậu rốt cuộc cũng đến.

Đại thọ 60 của nữ nhân tôn quý nhất của Đại Nguyên Triều hắt định sẽ trải qua vô cùng hoàn mỹ để xứng đôi với thân phả cao quý của bà. Đầu tiên là bởi vì đầu năm đột nhiên bùng nổ chiến tranh phương Bắc, hiện tại chiến sự đang căng thẳng, quốc khố nghèo rớt mùng tơi. Nghe nói vì gom góp quân lương cho chiến trường, ngay cả điểm tâm khuya của Hoàng đế cũng bị cắt bỏ. Trên làm dưới theo, hiện tại triều đình đều biết, vốn là hai phái đấu nhau người sống ta chết, ngoài mặt ít nhất cùng nhau thu nạp vượt một lần nữa, không hện mà cùng vì lòng trung thành đối với quân vương, mỗi ngày thứ thảo luận nhiều nhất chính là cắt giảm chi tiêu. Thậm chí có người đề nghị, chỗ nhà xí của lục bộ (cơ cấu xã hội thời phong kiến có sáu bộ : lại, hộ, lễ, binh, hình, công) và các ty, vốn xây dựng một nhà tắm để cho các quan viên rửa tay sau khi sử dụng. Bây giờ ngay cả Hoàng đế cũng bỏ bữa ăn khuya, vậy thì thần tử cũng không nên lãng phí rửa tay, chỉ cần phải đi là được. Lời đề nghị này không người nào phản đối, nhất trí thông qua. Tất cả mọi người đều thương cảm như vậy, cho nên đến đại thọ của thái hậu, mặc dù Hoàng đế xuống lệnh, phủ Tông Nhân và phủ Nội Vụ chiếu theo quy chế lễ nghi ra tay chuẩn bị. Nhưng Thái hậu lại tự mình nói, quốc sự làm trọng, tất cả lấy đơn giản làm đầu – tuy cái này là ‘giản’, thực tế bố trí cũng muốn ‘ăn’ hết một tòa núi vàng nhỏ, nhưng so với dự tính đúng là tiết kiệm rất nhiều.

Ngoại trừ quy mô đại thọ được thu nhỏ, chuyện khác không rõ, chính là trước ngày đại thọ một đêm, Thái hậu vô ý bị bệnh nhẹ, ngày kế dậy sớm ho khan. Thái y Trương Thanh nhận lệnh vội vã đến xem, sau đó thở phào nhẹ nhõm, may mà chỉ là bệnh nhẹ, uống thuốc an dưỡng là được. Thái hậu mặc dù cảm giác tinh lực không đủ, chỉ coi ngày hôm đó là đại thọ sáu mươi của bà, vạn sự sẵn sàng, Hoàng đế cùng bách quan đều chờ đợi ngày Đại Khánh, dĩ nhiên là muốn khôi phục lại tinh thần.

~

~Sớm ngày hai mươi, đầu tiên là Mục Thái hậu ở trong hoàng cung tiếp các vương công đại thần và phụ

tướng, sau đó đại bài loan giá (đi kiệu ý), từ cửa nam hoàng cung đi ra, trùng trùng điệp điệp chạy tới lâm viên Phương quỳnh uyển của Hoàng gia, ở điện Đức Thọ nghe tuồng, mở đại yến. Từ cửa nam đến Phương quỳnh uyển mười mấy dặm đường lớn bên cạnh, phong cảnh dọc đường được tô điểm đẹp đẽ, sân khấu, màu điện, cổng chào, vạn dân cùng kêu chúc đại thọ, trường hợp trùng vĩ thêm trùng vĩ.

Lúc Thiện Thủy và vương vi, Hoắc Hi Ngọc tới Phương Quỳnh uyển, lễ nghi vụn vặt ngày đó không cần phải nhắc tới, đến lúc màn đêm buông xuống, khách mời đại thọ chính thức tiến vào đại yến. Thái hậu ngồi trên kiệu Phượng, Hoàng Hậu và Lý phi, Tướng Tả, Hữu đi theo, bị một đám quý phụ có địa vị vây quanh, đến Lâm Hồ xem bắn pháo hoa.

Pháo hoa ngày này dĩ nhiên là được người giỏi tay nghề tỉ mỉ tinh chế vì buổi lễ. Quan tư lễ ra lệnh một tiếng, lưu hỏa xé gió bên trong, ánh sáng diễm lệ chiếu cả màn trời, hết sức chói mắt, tiếng nói tiếng cười bên tai ki dứt, đúng là muôn vạn rực rỡ, phú quý nhân gian ngập trời.

Pháo hoa đang nổ rộ, Thái hậu dần mất hứng hái, bãi giá về điện Đức Thọ, nơi nào đó còn có một cuộc đại yến.

Lúc đầu đến đây, Diệp Vương Phi và trưởng công chúa đi trước cùng nhau, Thiện Thủy và Hoắc Hi Ngọc, cùng với một vài kỹ bối đi sau, mọi người tản ra nhập tiệc. Bây giờ xa xa nhìn thấy kiệu phượng Thái hậu khởi giá, dĩ nhiên cũng rớt rít rời ghế, tản ra theo thứ tự.

Hôm nay vừa ra đến trước cửa, Vương Phi dẫn dò qua Thiện Thủy, gọi nàng lưu ý Hoắc Hi Ngọc một chút, không cần để nàng ta đi một mình, còn cố ý bảo Hồng Anh đi theo bên cạnh quan sát. Bởi vì một lúc trước còn quản lý rất chặt, cho nên Hoắc Hi Ngọc vào cung cũng hạn chế, sợ nàng ta thừa dịp hôm nay tự mình chạy ra phương quỳnh uyển. Lúc này vừa xem bắn pháo hoa, Hoắc Hi Ngọc đã bỏ lại cho Thiện Thủy một câu ‘ta đi tìm Trường Phúc’ rồi đi qua một đình bên cạnh. Thiện Thủy nhìn thấy Trường Phúc công chúa đứng là ở trong đình vây khấn với Hoắc Hi Ngọc, liền để nàng ta đi, chỉ là Hồng Anh cũng đi theo. Giờ này phải về điện chính, người bên cạnh dần tản đi, Thiện Thủy đang muốn đuổi theo, chợt thấy Hồng Anh vội vã tìm tới, thở hổn hển nói : “Công chúa trở lại rồi sao ?” Thấy bên người nàng không có người nào, trên mặt lộ vẻ hổ thẹn, nói, “Chúng ta mới nhìn pháo hoa mấy lần, vừa quay đầu đã không thấy công chúa đâu.”

Thiện Thủy vội vàng đi tìm Trường Phúc công chúa trước, bên người nàng ta quả nhiên không thấy Hoắc Hi Ngọc, Trường Phúc nói nàng ta đi nhà xí, không thấy quay lại.

Không chừng, Hoắc Hi Ngọc nhất định là thừa dịp này để chạy trốn.

Vương Phi ở phía trước, giờ này cũng không thấy bóng dáng. Hối thái giám bên cạnh, có một thái giám chỉ vào tòa chòi gác đằng trước, nói : “Trước đó một lúc, hình như có thấy công chúa đi theo hướng đấy.”

Qua chòi gác, là đông nam của phương quỳnh uyển, có hai cửa thông ra ngoài. Diện tích phương quỳnh uyển rộng lớn, rừ nơi này đến cổng gác, ít nhất cũng phải đi một khắc đồng hồ, Hoắc Hi Ngọc vừa đi không lâu, đuổi theo nhanh một chút, không chừng có thể kịp. Thiện Thủy và Hồng Anh thảo luận một chút, chia nhau chạy theo hai hướng đuổi theo.

Thiện Thủy được hai thái giám dẫn đường, vội vàng đi về phía nam, đi đến gác Ngọc Lan, chớp mũi chợt ngửi thấy mùi hoa nồng nặc, bước chân ngừng lại một chút, người cũng đi chậm lại.

Thiện Thủy ngửi thấy được, chính là mùi cây thục hương. Mùa xuân hè là thời kỳ cây thục hương, loại này là loại hoa phú quý, khắp cả phương quỳnh uyển đều có thể thấy.

Thái giám dẫn đường đi theo cũng dừng lại, không hiểu nhìn sang.

Thiện Thủy dừng bước, “Đằng trước trồng cây thục hương ?”

Thái giám nói : “Vùng lầu Ngọc Lan này tất cả đều trồng.”

Thiện Thủy chần chờ, “Chung quanh đây có đường nào khác không ?”

Thái giám không hiểu nói : “Đây là đường gần.” Lấy tay chỉ một hướng bên cạnh, “Vườn cây bên kia, đi vòng qua là được, chỉ là xa hơn một chút.”

Khi thái giám nói chuyện, một làn gió thổi qua, mùi hương nồng nặc bay qua. Cũng không biết là tác động từ bên trong hay đã có phản ứng thật, Thiện Thủy chỉ cảm thấy da mặt bị ngứa, cuống quýt nói với hai thái giám nọ : “Các người nhanh chóng đi theo hướng này về phía cửa na, nhìn thấy công chúa phải ngăn lại. Nếu để công chúa ra ngoài, Vương Phi trách tội, coi chừng đấy, ta đi từ bên cạnh !”

Thái giám cả kinh, đáp một tiếng, quay đầu chạy đi.

Thiện Thủy vội vàng lấy khăn che mặt, đi theo hướng hai thái giám đã chỉ. Hai bên đường hoa mọc sum suê, hình như không có mùi cây thuy hương, vội vàng đi xuống về phía trước.

Đến giờ ngo, nắng sớm đã không còn. Dù sao thì phương quỳnh uyển cũng là nơi không quá lớn, không thể khắp nơi đều có người trực. Điện chính cách vườn cây khá xa, hai bên đầu đường còn treo đèn cung đình, dọc theo đường đi chốc lát ngay cả đèn cũng biến mất. Thiện Thủy vốn không quen thuộc lắm với nơi này, đường lại có nhiều nhánh, đi một lát ngay cả đường cũ cũng không biết, chứ đừng nói đi về cửa nam. Trong lòng gấp gáp quá, dừng bước lại, cẩn thận lắng nghe tiếng vui đùa ở điện Đức Thọ, đang muốn đi theo tiếng nói để tìm đường, đột nhiên thấy sau lưng mười mấy bước, từ cánh rừng sau lưng có một bóng người trải dài, nhất thời rợn tóc gáy, quát : “Ai ?”

“Là ta, đừng sợ !”

Lập tức có một người từ rừng cây sau lưng, đứng dưới ánh trăng.

Thiện Thủy nhìn rõ, dĩ nhiên là Hoắc Thế Du .

“Đại diện Đức Thọ đã mở yến, ta mới từ đó đi ra, đi ngang qua vườn cây vô tình gặp được nàng, bên cạnh cũng không có người nên mới đi tới. Nàng đang muốn đi đâu ?”

Hoắc Thế Du chậm rãi đi về phía nàng, đứng đối diện nàng cách năm, sáu bước chân.

Thiện Thủy trấn định tinh thần, mơ hồ nói : “Không có đi đâu... Ta còn có chuyện, xin lỗi không tiếp được.” Dứt lời, vội vã cúi đầu đi qua hắn. Đang đi qua sát vai hắn chợt nghe hắn nói : “Đã lâu không gặp. Nàng... mọi chuyện đều ổn chứ ?”

Thiện Thủy dừng bước, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, hắn đang nhìn nàng. Ánh trăng chiếu trên gương mặt hắn nửa sáng nửa tối, không nhìn ra đang có tâm trạng gì.

Thiện Thủy lập tức nói : “Vô cùng tốt, hôm nay cũng chỉ chờ Thiếu Hành trở lại.”

Khóe môi Hoắc Thế Du khẽ nhếch, nở nụ cười tự giễu, giống như đang lẩm bẩm : “Hắn đang đánh giặc ở phương Bắc, ta cũng đang ở đây chúc thọ...”

Một loạt bước chân dồn dập từ phía trước truyền đến, Hoắc Thế Du lập tức ngừng lại.

“Ý nàng là gì ?”

Dựa vào tiếng nói, đó là của một nữ nhân, mang theo bất mãn đè nén. Cho dù không thấy người, cũng có thể tưởng tượng ra thần thái của người đang nói chuyện lúc này.

Thiện Thủy sợ run.

Cái âm thanh này, lại chính là Diệp Vương Phi đấy ! Chẳng qua là, lần đầu tiên nàng nghe được bà dùng âm điệu này để nói chuyện.

Thiện Thủy còn chưa lấy lại tinh thần, lại nghe thấy một giọng khác. Đó là giọng của nam nhân. Người đó dùng một giọng điệu chậm rãi, nói : “Minh Hoa, nàng không thể nói chuyện với ta sao ? Ta chỉ muốn nói với nàng mấy câu thôi !”

Cả người Thiện Thủy như trúng phải sét, tim đập chân run.

Nam nhân này là ai ? Bà bà Diệp Vương Phi không phải nên ở điện Đức Thọ sao ? Sao có thể xuất hiện cùng một chỗ vắng vẻ với một nam nhân ?

Tiếng bước chân tiếp tục đi về phía này, Thiện Thủy cố gắng áp chế trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đang muốn tìm chỗ trốn, cánh tay căng thẳng, lập tức bị Hoắc Thế Du bên cạnh kéo đi, kéo vào sau

một lùm cây ven đường.

60. Chương 60

Editor: socfsk

Qua khe hở khóm lá thấp bé, Thiện Thủy thấy hai bóng người một trước một sau xuất hiện trong tầm mắt.

Một người là Diệp Vương Phi, bà bà của nàng, còn nam nhân kia... nàng có chút không dám tin vào hai mắt mình – ánh trăng an tĩnh chiếu sáng vào hành lang màu trắng, cũng soi sáng màu sắc mũ miện Đế vương. Nàng càng nhìn càng sững sờ, chắc hẳn là đương kim Hoàng Thượng Cảnh Hữu!

Cành lá rậm rạp thấp bé, chỉ có thể cố gắng thu nhỏ cả người, cho nên Hoắc Thế Du và nàng gần sát vào nhau, cho nên hẳn rõ ràng cảm nhận được thân thể người kia bỗng nhiên trở nên cứng nhắc.

Diệp Minh Hoa đứng vững, bước chân xoay người, nhìn người đối diện chậm rãi nói: “Người cũng đừng tới, đứng đó đi. Người muốn nói gì cũng nói đi.”

Hoắc tông kỳ dừng bước, nhìn quý phụ nhân đối diện nói: “Minh Hoa, nàng hình như gầy đi không ít, gần đây thân thể có gì không ổn sao?”

Diệp Minh Hoa lạnh lùng nói: “Ta rất tốt. Ngược lại trường hợp như vậy cũng không quên ép buộc ta, quả nhiên vẫn như xưa. Ta hỏi người, người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Hoắc tông kỳ chần chờ, hỏi: “Minh Hoa, trăm hỏi nàng một câu, hãy đường hoàng trả lời ta, Hi Ngọc, là nữ nhi của trăm có phải không?”

Cơ thể Diệp Minh Hoa khê cương cứng, đè nén giọng nói: “Hoắc tông kỳ, người có muốn mất mặt không? Lời như vậy cũng có thể mở miệng hỏi được sao?”

Thiện Thủy đứng sau, bây giờ tay chân đều đã lạnh, máu trong người dường như đọng lại, nàng không thể tin nhìn chăm chăm hai người dưới ánh trăng – một làn Hoàng đế quần lâm thiên hạ, một là góa phụ của huynh đệ đã qua đời của hắn. Nhưng hiện tại, nữ nhân này lại dùng giọng điệu chán ghét lên tiếng trách cứ Hoàng đế quái dị...

Đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Hoắc tông kỳ nhích lại gần một bước, nhỏ giọng nói: “Gần đây trăm mới biết, lần đó Tông Trạch bị ngã ngựa, sau đó liền...” Hắn tạm ngừng, ngưng mắt nhìn nữ nhân đối diện, sắc mặt dường như không còn tí máu nào, tiếp tục nói: “Cho nên sau Thế Quân, nàng vẫn không sinh được nữa. Đến gần mười năm sau, ta lên ngôi năm thứ năm, nàng mới sinh Hi Ngọc. Ta tính ngày giờ, trước đây chúng ta vừa đúng...”

“Ta không muốn người nhắc lại chuyện kia!” Diệp Minh Hoa nhỏ giọng trách mắng, giọng nói hơi run rẩy, “Người có còn liêm sỉ không, những lời như vậy không nên nhắc lại nữa đâu!”

Hoắc tông kỳ nhìn mặt bà, dịu dàng nói: “Minh Hoa, lần đó đúng là ta ép buộc nàng, là ta không bằng loài cầm thú.... Nàng không muốn ta nói, ta sẽ không đề cập đến nữa. Chỉ là chuyện của hi ngọc, cá nhân ta vẫn muốn biết một cách rõ ràng. Con bé là nữ nhi của trăm có phải không?”

Cảm xúc Diệp Minh Hoa dần trấn định như lúc đầu, khê nhún vai, nhìn Hoàng đế nói: “Nếu như người muốn biết như vậy, ta sẽ nói cho người biết. Con bé là nữ nhi của người, nó không nên được sinh ra. Nhưng nếu ta phá thai, có khả năng sẽ rong huyết. Tông Trạch là người tốt, chàng để cho ta sống, nhưng đến chết chàng cũng không tha thứ cho ta. Bây giờ người hài lòng rồi chứ? Ta chỉ không hiểu, biết được điều này, đối với người mà nói có ý nghĩa gì?”

Hoắc tông kỳ trầm mặc chốc lát, bỗng nhiên nói: “Minh Hoa, là ta thực có lỗi với nàng. Trong lòng nàng... còn trách ta năm đó không lập nàng làm Thái tử phi sao? Ta cho nàng biết, ta muốn, ta thậm chí nguyện ý dùng danh hiệu Thái tử đi chống đỡ, nhưng là Tông Trạch nhanh hơn ta một bước, hắn đến trước mặt

mẫu hậu cầu nàng, mẫu hậu hứa nàng cho hần. Không phải ta không bỏ được giang sơn, là ta không thể chém giết với huynh đệ mình. Nếu như nàng hận ta, thì hãy vẫn cứ hận, ta không trách nàng!”

Diệp Minh Hoa nói: “Hoắc tông kỳ, ta hận ngươi, nhưng không phải bởi vì cái này, thậm chí cũng không phải bởi vì năm đó ngươi làm ta phải hổ thẹn. Ta hận ngươi, là bởi vì ngươi khiến nhi tử ta không còn đường về! Tất nhiên ngươi cũng có nhi tử, vốn chờ ngươi chết đi, một người trong số bọn họ sẽ ngồi vào ghế của ngươi. Thế Quân và con trai ngươi, hôm nay là huynh đệ cùng huyết mạch, đến ngày mai, hần sẽ là Thiên tử, vinh hoa cả đời, như thế mà thôi. Nhưng chỉ là bởi vì ngươi không quan tâm và sủng ái hần đúng đắn, để cho hần trở thành cái gai trong mắt người khác. Đúng, ta nói sẽ là nhi tử của ngươi! Một ngày kia, sau khi con ngươi kế vị, hần có thể khoan dung cho Thế Quân không? Nếu như có một ngày con trai ta trở thành phản thần, thành nghịch tặc, Hoắc tông kỳ, ta cho ngươi biết, tất cả đều là lỗi lầm của ngươi!”

Tâm trạng nàng dần trở nên kích động, giọng cũng trở nên sắc bén: “Thậm chí ta còn hoài nghi, ngươi làm như vậy, thật ra chính là muốn hại hần! Ngươi cần một người mạnh áp chế thế lực triều đình, cho nên ngươi chọn trúng con trai ta. Là ngươi cố ý, có đúng không?”

Sắc mặt Hoàng đế hơi đổi, chợt sải bước đi về phía bà, nói: “Minh Hoa, ta xác thực cần Thế Quân vì ta ngăn được, nhưng ta có thể thề với trời, ta tuyệt không muốn nàng nghĩ như vậy. Thế Quân không phải là nhi tử của ta, nhưng ta yêu thích nó là do xuất phát từ trái tim, bởi vì nó là con nàng!”

“Ta không chịu nổi! Thế Quân là nhi tử của ta, có quan hệ gì đến ngươi?” Diệp Minh Hoa lạnh lùng nói: “Tại sao ta không thể thân thiết với nhi tử ta? Trên cõi đời này không có bức tường nào là gió không lọt. Nếu mẫu thân ngươi có thể nhìn ra ta là một nữ nhân không có đạo đức. Con trai ta cũng là một người thông minh, nhất định cũng sớm biết ta là một mẫu thân tồi tệ mới xa cách ta. Nó là con trai ta, cũng là người trên đời này ta để ý nhất. Ta cưới giúp nó một nàng dâu tốt, bây giờ cũng rất dễ hòa hợp. Ngươi biết tại sao hôm nay ta tới đây gặp ngươi không? Chính là muốn cầu xin ngươi, từ nay về sau ngàn vạn lần đừng gây chuyện nữa, chúng ta hãy làm tròn bổn phận của mình đi. Ta đi, Hoàng Thượng xin bảo trọng.”

Diệp minh hoa tránh đôi bàn tay mà Hoàng đế đang đưa về phía mình, vội vàng đi theo con đường lúc đến, đi vài bước, nghe thấy tiếng nam nhân sau lưng nói: “Nàng yên tâm. Ta sẽ không để cho Thế Quân không có đường về. Chờ thời cơ thích hợp, ta sẽ lập Thế Diễm làm thế tử, sau trăm tuổi sẽ truyền ngôi cho nó.”

Diệp minh hoa hơi dừng bước, quay đầu lại nhìn Hoàng đế, bóng dáng cũng nhanh biến mất ở cuối con đường.

Hoàng đế kinh ngạc nhìn nàng rời đi, một hồi lâu, ngửa mặt lên trời nhìn trăng, chấp tay đi.

Chờ đợi bóng lưng kia chìm vào bóng tối, sau lưng Thiện Thủy đã mồ hôi đầy người, chân mềm nhũn đến mức không thể đứng nổi, cánh tay căng cứng, người đã bị Hoắc Thế Du dẫn ra khỏi bụi rậm.

Gương mặt Hoắc Thế Du méo mó, ánh mắt sâu thẳm.

“Nàng đều nghe cả rồi chứ?” Hần dùng lực nắm chặt cổ tay Thiện Thủy, cười lạnh nói, “Nam nhân Hoắc gia, thì ra đều là vì tình dục.”

Thiện Thủy bị hần nắm cổ tay nên rất đau đớn, dùng sức bỏ ra, lại thoát không nổi, bị hần kéo, cả người đâm phải khuỷu tay hần.

“Hoắc Thế Du, ngươi muốn làm gì?”

Thiện Thủy hoảng sợ ngửa đầu, hết sức giãy giụa, nhỏ giọng trách mắng.

“Nếu hần có thể nhúng chàm với nữ nhân của huynh đệ mình, tại sao ta không được!”

Hoắc Thế Du cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt cuồng loạn, khóe môi hiện nụ cười tàn nhẫn, tay dùng sức nâng cơ thể nàng, cúi đầu đè xuống.

Thiện Thủy cả kinh thất sắc, tránh mặt, chợt cúi xuống dưới bụng hần, Hoắc Thế Du phát ra tiếng đè nén khổ sở, cả thân thể khẽ động, buông nàng ra.

Thiện Thủy vừa được buông ra, lập tức quay đầu chạy, mới vừa chạy hai bước, đã bị Hoắc Thế Du kéo lại lần nữa, tức giận, quay đầu mắng: “Hoắc Thế Du, ngươi so tài với ta, sao có thể xem là nam nhân?”

Hoắc Thế Du cứng người, nắm cổ tay nàng không buông.

“Nàng nói lại, sao ta không tính là nam nhân...” Hắn chột ha ha hai tiếng, dường như khóc lại dường như cười, vẻ mặt cực kỳ khó coi, “Ta cảm hận Chung gia, lại không thể rời những người đó, cho nên từ nhỏ không thể làm chủ được cuộc đời mình. Ngay cả nữ nhân mình thích cũng không được lấy, ta chính là con rối bị người ta dắt mũi ! Mới vừa rồi nàng cũng nghe rồi, hoắc thế quân không phải là con trai của Phụ hoàng ta ! Nhưng ta tình nguyện hắn là con của NGười ! Nếu hắn là con của người, hiện tại trong lòng ta có thể tốt hơn một chút. Phụ hoàng ta, hắn thiên vị đến mức độ này, vì hắn không phải con trai người, nhưng người lại đối xử với ta như vậy, cũng chỉ bởi vì ta đầu thai sai người. Ta là thế hệ được người của Chung gia dẫn dắt, cho nên người không nhìn ta từ nhỏ lớn lên đều cố gắng. Như vậy là công bằng với ta sao ? Nàng nói đi, công bằng sao ?”

Tim Thiện Thủy đập thình thịch, mồ hôi sau lưng đổ đầy.

Đại khái bây giờ nàng có thể hiểu được cảm nhận của Hoắc Thế Du, thậm chí có chút đồng tình. Nhưng nàng có thể nói cái gì ? Hoắc Thế Quân là phu quân của nàng, nàng chắc chắn sẽ đứng về phía hắn.

Nàng liếm môi một cái, chịu đựng đau đớn truyền từ cổ tay bị hắn nắm, chậm rãi nói : “Có được có mất, người biết mình muốn gì là được.”

Gió đêm lướt qua ngọn cây xào xạc, im lặng, nam nhân đối diện rút cuộc dần buông tay, cười lạnh nói : “Ta dĩ nhiên biết mình muốn gì. Trước kia có lẽ không được rõ ràng lắm, nhưng bây giờ đã rất rõ ràng. Còn nữa, còn phải đa tạ nàng đã dẫn ta đến nơi này. Bằng không, ta có thể còn hồ đồ. Phương hướng này đi về phía cửa nam, nếu như nàng muốn đi về cửa nam, đi về bên trái là được. Nếu muốn quay lại điện Đức Thọ, đi về bên phải. Ta đi đây.”

Hoắc Thế Du nói xong, chột buông cổ tay nàng, xoay người sải bước đi.

Thiện Thủy xoa nhẹ cổ tay mình, thở hắt ra, tảng đá trên ngực nặng trĩu, lại giống như có một nỗi sợ hãi không nói nên lời – chưa từng có giống như bây giờ. Nàng khát khao Hoắc Thế Quân đang ở bên cạnh nàng, có thể để cho nàng trốn vào trong lòng hắn...

Nàng sợ run chốc lát, chột nhớ tới hoắc hi ngọc, đè nén muộn phiền trong lòng, đi theo hướng Hoắc Thế Du vừa mới chỉ. Chạy tới cửa nam thì thất vọng.

Hoắc hi ngọc đã ra khỏi phương quỳnh uyển, trùng hợp hơn nữa, thị vệ được điều đến đây hôm nay vừa đúng chính là Tiết Anh. Thiện Thủy tìm được hắn thì hắn nói : “Công chúa nói muốn trở về vương phủ, ta cũng không ngăn được. Ta thấy công chúa đi một mình, ngộ nhỡ gặp chuyện không may thì đảm đương không nổi, cho nên đã phái mấy người hộ tống.”

Thiện Thủy tạm dừng chân, không thể làm gì khác hơn là vội vàng trở về, đi trước thông báo cho Diệp Vương Phi một tiếng.

61. Chương 61

Editor : Socfsk

Hoắc Hi Ngọc ra khỏi Phương quỳnh uyển, quay đầu gọi xe đi về phía quây thuốc Huệ Dân ở thành đông. Ra khỏi cung, nhét cuốn lung tung, trên người đã sớm mặc một bộ y phục màu phấn xanh rồi. Trên đường đi, không ngừng thúc giục phu xe chạy nhanh, hận không thể chấp thêm đôi cánh để bay qua.

Mục đích của nàng, dĩ nhiên là Trương Nhược Tùng.

Nàng đã sớm chú ý đến người này, sớm bắt đầu hoài nghi hắn với mình ** bắt đầu quan hệ không thích đáng từ bao giờ, thậm chí còn phát hiện thêm mắm thêm muối bầm báo với huynh trưởng Hoắc Thế Quân nơi nào đó của nàng. Khi đó, Trương Nhược Tùng để lại cho nàng ấn tượng, còn là một tên thiếu niên mặt

trắng dê tiện, hèn mon, diện mạo dường như cũng bình thường. Sau đó có chuyện của Trương Phúc, nàng mới phát hiện, thì ra lông mày thanh mảnh, đôi mắt sáng trong, hai vai thẳng tắp trực tiếp ứng đối với Hoàng Đế, nàng chợt sinh ra một loại cảm giác – hẳn chính là một chính nhân quân tử bước ra từ sách cổ... Cái gọi là quân tử, như cắt như đánh bóng, như giữa như mài, như vàng như tích, như khuê như bích. Nhất là tay hần, khi hần nói chuyện, tầm mắt của nàng không biết tại sao lại rơi trên tay của hần. Lần đầu tiên nàng phát hiện, thì ra nam nhân cũng có thể có một đôi tay mê người như vậy. Không giống huynh trưởng nàng, bởi vì hằng năm đều cầm binh khí, khớp xương và bàn tay dần trở nên thô ráp. Tay hần thon dài, cân xứng, dường như có một loại năng lượng nào đó, giống như đôi tay này, trời sinh nên dùng để cầm châm, quyết định người sống người chết. Sau khi huynh trưởng rời kinh, nàng cảm thấy thật nhàm chán, lực chú ý của nàng chuyển sang trên người này. Nàng chất vấn quan hệ giữa nàng và hần, đứng ở Thái y viện chặn đường Trương Nhược Tùng vài lần. Thái độ của hần dĩ nhiên khiến nàng không thoải mái. Nhưng thái độ hần càng lạnh nhạt, nàng càng không thoải mái, ngược lại Hoắc Hi Ngọc càng giống như bị chuốc thuốc mê, lúc ăn cơm, lúc ngủ trước mắt đều xuất hiện gương mặt hần, hần không thể đặt hần ở bên cạnh, để cho nàng ngày ngày nhìn ngắm.

Sau khi Trương Nhược Tùng biết được thân phận của nàng, thái độ từ lúc mới bắt đầu không kiêu ngạo không siểm nịnh biến thành hoang mang, lúc sau biến thành chán ghét. Đối mặt với thiếu nữ gây sự, hần áp dụng kinh nghiệm tích góp mười tám năm ứng đối với người khác phái nhưng hoàn toàn không có tác dụng. Cuối cùng chính là do chán ghét biến thành bây giờ như thấy thú dữ, e sợ né tránh không kịp, thậm chí vì né tránh nàng, một lần xuất hiện ý niệm rời kinh. Chẳng qua hần là nam nhân độc nhất trong nhà, lại chưa lập gia đình, di chuyển như vậy, cha mẹ vừa nghe, lập tức liền cự tuyệt. Chính mình tự chuốc lấy phiền não, rồi lại không có cách nào để tiết lộ cho người nhà. Đang trong tình thế khó xử, lần trước Vương Phi đã tỏ thái độ như vậy, đã qua một tháng, Hoắc Hi Ngọc đó quả thật không xuất hiện nữa, đầu óc căng như sợi dây đàn của Trương Nhược Tùng lúc này rất cuộc mới được buông lỏng.

Vào mùa xuân, tiết trời ấm dần lên, mấy ngày trước gặp phải một đợt rét tháng ba, cho nên những ngày gần đây người đến đây chữa bệnh mua thuốc nhiều không dứt. Nửa ngày trời Trương Nhược Tùng loay hoay không kịp uống ngụm nước, lúc chạng vạng, lại có người đến quây thuốc chữa bệnh, khám ột bệnh nhân mắc bệnh phù không thể đi được, sau đó mới trở về.

Quây thuốc đã đóng cửa, Trương Nhược Tùng cũng chào lão quản sự, đang muốn thu dọn một ít đồ của mình rồi rời đi chợt nghe một tiếng đập cửa truyền từ ván cửa đến. Cho là bệnh nhân cần khám gấp, vội vàng đi mở cửa, lại thấy một thiếu nữ áo lục, đôi mắt dưới ánh nến trên hành lang sâu thẳm, chính là Hoắc Hi Ngọc, phía sau nàng mười mấy bước còn có mấy thị vệ trong cung, vội vàng xoay người đi vào trong, đồ cũng không kịp dọn, vội vã đi ra cửa sau.

Hoắc Hi Ngọc thấy vận khí tốt, lại có thể gặp được người, nào có thể thả cho hần đi, đuổi theo đến trước mặt hần, “Ta là tới xem bệnh!”

Trương Nhược Tùng cau mày, mắt nhìn chằm chằm vào mặt đất, nói: “Công chúa quý thể, có bệnh nên mời ngự y, nơi này không xem được.”

Hoắc Hi Ngọc đáp: “Không phải người xem cho ta, ta liền đi theo người.”

Quản sự sau quây nhìn thiếu nữ trang phục sắc sỡ, phong cách của một nữ nhân cao quý, một thân một mình đến đây, thế nào cũng không giống là đến xem bệnh, có chút kỳ quái, liền chú ý đến. Nghe thấy đoạn hội thoại của hai người, sợ hết hồn, sững sờ bất động.

Trương Nhược Tùng nói: “Rốt cuộc công chúa muốn làm gì?”

Hần vừa nhìn thấy mình, lập tức khó chịu, giọng lạnh băng. Hoắc Hi Ngọc qua mấy lần thăm dò, lần này cũng hiểu được thông minh, biết chèn ép hần thì không được, đổi thái độ, nói: “Dạo gần đây, ta ăn không ngon, ngủ không yên, người xem cho ta một chút, kê đơn thuốc, xong ta sẽ đi.”

Trương Nhược Tùng bắt đắc dĩ ngồi xuống, cũng không nói, lấy bút kê đơn thuốc. Hoắc Hi Ngọc cũng không để ý, vui vẻ ngồi xuống đối diện hần, chống cằm theo dõi cái tay đang cầm bút, mắt hờn chốc lát, chợt nghĩ tới, lấy lòng hỏi: “Người muốn người chết sao? Nếu muốn, ta cho người.”

Trương Nhược Tùng dừng tay lại, giương mắt nhìn nàng.

Hoắc Hi Ngọc thấy hần rút cuộc đã nhìn mình, mở cờ trong bụng, lại nói: “Ta nói thật. Lời ngươi muốn nói, chỉ cần nói với ta một tiếng, ta có bao nhiêu người, không đủ, giết vài người cũng được.”

Lão quần sự ở bên khê run rẩy, thiếu chút nữa không đứng vững chân. Thế nào cũng nghĩ không thông, một tiểu cô nương yêu kiều lại có thể nói ra những lời như vậy.

Trương Nhược Tùng đặt bút một bên, nói: “Lần trước ta muốn, là phạm nhân phạm trọng tội, lục phủ ngũ tạng có thể dùng để nghiên cứu, mục đích là trị bệnh cứu người. Đang yên đang lành, sao phải giết người? Lòng dạ sao có thể độc ác như vậy?”

Hoắc Hi Ngọc thấy hần trách cứ, giải thích: “Lần trước ta thấy Hoàng Thượng muốn thưởng người, người cái gì cũng không muốn, chỉ muốn người chết, lúc này mới tốt bụng muốn giúp người. Người không muốn thì thôi, sao lại mắng ta?”

Trương Nhược Tùng đứng dậy, lạnh lùng nói: “Kiểu tốt bụng này của công chúa ta không chịu nổi. Công chúa đi đi, về sau đừng đến nữa. Lọt vào mắt người khác, chỉ có thể gây ra thị phi.”

Hoắc Hi Ngọc vội vàng nói: “Ta chỉ nhớ người, nên vừa rồi mới nói vậy. Nếu người không vui, vậy coi như ta không nói. Người thích cứu người, về sau ta với người cùng cứu người. Còn nữa, ta cũng không giết người, lời giết người, ta cũng không muốn bị tống vào phủ Tông Nhân.”

Trương Nhược Tùng thấy nàng đang nhìn mình, nhúc nhích một hồi, chỉ đành từ từ ngồi xuống. Cầm bút viết xong đơn thuốc, nhưng chỉ là kê một vài vị thuốc bình thường, đưa tới rồi nói: “Công chúa tự mình về cất thuốc, có ăn hay không cũng không quan hệ.” Dứt lời, cúi đầu thu thập đồ đạc vào trong túi.

Hoắc Hi Ngọc thấy lão quần sự bên cạnh còn không đi, ngại hần bất tiện, nói: “Người lui ra!”

Lão quần sự khúm núm, vội vàng đỡ tường tránh sang hậu trường.

Hoắc Hi Ngọc thấy trong hành lang không còn người nào khác, liền đứng gần lại, hỏi: “Người hãy nói thật với ta, có phải người yêu thích tấu tử ta không?”

Tay Trương Nhược Tùng cứng đờ, bỗng nhiên ngẩng đầu, hạ giọng nói: “Lời này lúc trước công chúa cũng từng hỏi, ta nhớ ta đã từng trả lời, ta với nàng ấy tình như huynh muội. Công chúa còn quần lấy không rõ, chính là tự khinh thường mình!”

Hoắc Hi Ngọc lơ đãng, cong miệng nói: “Ta chỉ là thuận miệng hỏi một chút thôi, người không cần phải chột dạ, có gì đâu!”

Trương Nhược Tùng cắn răng nói: “Công chúa mời đi cho.” Dứt lời, phanh một tiếng khép nắp hộp lại, nói rồi xoay người đi.

“Sau đó...” Hoắc Hi Ngọc vội gọi hần, xé quần sam trên người mình, hơi xấu hổ hỏi: “Ta đây sao mặc vậy, xem được không?”

Trương Nhược Tùng ngăn người, liếc nhìn nàng một cái, thấy ánh nến chiếu rọi trên người nàng, cả người áo xanh, ánh sáng chiếu vào, nhìn mình bằng đôi mắt liềm diêm, vội vàng bỏ qua một bên nói: “Ta đi.”

Hôm nay Hoắc Hi Ngọc mặc áo xanh, là lấy từ tủ đồ riêng của Thiện Thủy, thấy hần nhìn mình một cái, nhích lại gần một chút, kéo ống tay áo hần, nhỏ giọng nói: “Bây giờ nàng ta đã là tấu tử của ta rồi, ca ca ta coi nàng ta như bảo bối, người cũng đừng nghĩ đến nữa rồi, không bằng nên sớm chết tâm đi. Không phải nàng ta biết cười so với ta, nhỏ giọng hơn ta thôi sao? Sao người có thể yêu thích như vậy, ta cũng có thể...”

Trương Nhược Tùng đã đỏ bừng mặt, giận dữ nói: “Công chúa, xin tự trọng! xin công chúa đi nhanh cho, về sau đừng tới nữa!” Dứt lời kéo tay nàng đang đặt trên ống tay áo mình ra, nhấn chân đi.

Dù sao Hoắc Hi Ngọc cũng là một cô nương, chính mình đang tự hạ thấp mình rồi, thế nhưng hần lại không chút nề mặt, da mặt nóng lên, hốc mắt cũng đỏ bừng, giọng tức giận nói: “Người tốt với ta, ta đối với người còn tốt hơn. Người khiến ta không thoải mái, ta sẽ không cho người được thoải mái! Người cứ chờ xem!” Dứt lời xoay người vội chạy ra ngoài, leo lên xe ngựa, nhanh chóng rời đi.

Trương Nhược Tùng sững sờ, nghe được tiếng bước chân từ phía sau, thân tộc được tin đã đi qua, tới cửa nhìn quanh, kinh dị nói: “Nhược tùng, có chuyện gì vậy? Vừa rồi là cái gì công chúa?”

Trương Nhược Tùng bị câu nói Hoắc Hi Ngọc bỏ lại lời nói trước khi đi, tâm loạn như ma, để lại mấy câu nói rồi rời đi.

~Khi Thiện Thủy vội vội vàng vàng chạy đến điện Đức Thọ thì đại yến bên trong đang diễn ra rất náo nhiệt, Vương Phi đã trở lại, ngồi xuống bên cạnh Mục phu nhân nói chuyện, nói cười riu rít, nhìn không ra một chút khác thường nào. Nếu không phải lúc này chính tai nàng nghe thấy quả thật nàng không thể tưởng tượng ra một lúc trước bà và Hoàng Đế có một cuộc gặp mặt như vậy.

Thiện Thủy gọi tiểu thái giám chuyển lời đến Vương Phi, đứng ở ngoài điện, chỗ không người, nói chuyện Hoắc Hi Ngọc rồi thẹn thùng nói: “Phải trách con không tốt, nhất thời sơ sót nên không lưu ý đến muội ấy. Nương có muốn nhanh chóng cho người ra ngoài tìm không?”

Diệp Vương Phi suy nghĩ một chút, nói: “Thôi. Mới vừa nghe nói, ca ca con đã phái người đi theo rồi, giờ chỉ còn do con bé, đuổi theo cũng không kịp.”

Thiện Thủy đáp một tiếng phải, trong lòng buồn thay cho Trương Nhược Tùng. Vương Phi nghiêng mắt nhìn nàng một cái, nói: “Ta không lo lắng về nhi tử Trương gia, hi ngọc không ép được hắn. Ta sợ lúc hi ngọc trở lại, muốn gây ồn ào một lần mới là thật.”

Sau khi kết thúc dạ yến ở vương phủ, Hoắc Hi Ngọc về nhà sớm hơn họ một bước. Bị Diệp Vương Phi đoán trúng, Cổ ma ma ra đón, lúc công chúa trở về vẫn tự nhốt mình trong phòng, bên trong vọng ra một hồi tiếng động, sau đó lại yên tĩnh trở lại, không nghe thấy được tiếng thở, kêu mở cửa cũng không mở.

Vương Phi nói: “Đi cùng nó tốt lắm, náo loạn một mọi tự nhiên sẽ ngủ tiếp.”

Thiện Thủy đưa Vương Phi đến Thanh Liên đường, giúp hồng anh hầu hạ bà ngủ. Chợt thấy rèm cửa ngăn vách vang lên, nhìn qua thấy Hoắc Hi Ngọc đi vào, mí mắt sưng vù, đến trước mặt mẫu thân nàng, hỏi thẳng: “Nương, con đã mười bốn, có thể chọn phò mã rồi. Con chọn trúng Trương Nhược Tùng, để hắn lấy con!”

Diệp Vương Phi đang gỡ đồ trang sức, cau mày nói: “Hi ngọc, sao con lại càn quấy như vậy?”

Hoắc Hi Ngọc la ầm lên, “Con không có càn quấy. Con nhất định phải lấy hắn! Nếu nương không giúp con, con sẽ đi tìm Hoàng bá phụ (Hoàng Thượng)!”

Sắc mặt Diệp Vương Phi khế biến, đột nhiên vỗ bàn, tức giận nói: “Không được là không được, con không được tìm ai hết! Tối nay con tự mình chạy ra ngoài, ta không muốn so đo với con, nếu còn một lần nữa, ta sẽ không dễ dãi như vậy đâu. Ta mệt mỏi, con cũng trở về đi. Ngày mai bắt đầu ở nhà cho ta, không được phép đi đâu hết!”

Lần đầu tiên Hoắc Hi Ngọc bị mẫu thân quát lớn như vậy, có chút hoảng sợ, liếc nhìn Thiện Thủy một bên, oa oa khóc một tiếng, xoay người liền đi.

Thiện Thủy chân chờ nói: “Nương, hoặc là con đi khuyên muội ấy...”

“Không cần, ta hiểu rõ tính cách của nó, con càng khuyên, con bé càng thoải mái. Hôm nay đi đi lại lại một ngày, con cũng mệt mỏi, đi nghỉ đi.”

Cảm xúc của Vương Phi dường như bị Hoắc Hi Ngọc làm bùng nổ, vẻ mặt tức giận xen lẫn chút uể oải, phát tay với nàng.

~

~Hoắc Hi Ngọc làm âm ỉ, giống như một viên đá quăng vào mặt hồ, sau khi xuất hiện vài gợn sóng, rất nhanh liền biến mất. Bởi vì tiếp đó lại xảy ra một chuyện khác, chuyện này hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Mục Thái hậu ngã bệnh.

Trên thực tế, từ đêm thọ đó, tình trạng thân thể Mục Thái hậu giống như lao xuống đỉnh dốc (tuyệt dốc không phanh ý), càng ngày càng tệ, nhanh chóng suy sụp. Tháng ba, bà vẫn chỉ ho khan không ngừng, thứ dùng để chăm sóc cho bà chỉ là cây cỏ, đến tháng tư, lập tức rất ít ngủ. Mấy tháng nữa, đến tháng bảy, bà chỉ có thể nằm tại trên giường, trong vòng một ngày, phần lớn thời gian đều chỉ uống thuốc rồi sau đó ngủ

mê mê. Lúc bệnh tình phát tác, ho khan không ngừng, khạc đờm ra máu, giữa ngực giống như có một trận gió lớn không ngừng để gió lọt vào, mặt không còn giọt máu.

Diệp Vương Phi và đám người Hoàng hậu vẫn luôn hầu hạ bên người Mục Thái hậu. Bệnh tình bà càng ngày càng nặng, trong khoảng thời gian này Diệp Vương Phi thậm chí đã đến Trường Xuân Các, ngày đêm mê mê nhọc nhằn hầu hạ người đã nuôi lớn bà từ nhỏ.

Mục Thái hậu bị bệnh, phụ tử Trương gia dĩ nhiên thường xuyên ra vào Trường Xuân Các. Có một lần chính tai Thiệu Thủy từng nghe được Trương Thanh nói chuyện bệnh tình trước mặt Hoàng Đế, Thái hậu hôm nay chỉ có thể nghỉ ngơi, có thể duy trì được bao lâu thì được, muốn khỏi hẳn, sợ là khó khăn.

Thiệu Thủy đi theo Diệp Vương Phi, mỗi ngày cơ hồ đều yên lặng như nhau, mùi thuốc nồng nặc khiến người ta buồn nôn. Không khí này dường như rất giống bí mật nàng vô ý biết được, còn nữa, bây giờ cứ vài ngày nàng có thể đụng Hoắc Thế Du một lần cùng về mặt lạnh nhạt, cũng khiến cho thể xác và tinh thần nàng mệt mỏi. Có lúc thậm chí hận không thể khiến mình bị bệnh, như vậy có thể lấy cớ không cần tới nơi này nữa rồi. Diệp Vương Phi cũng nhanh chóng tiêu tụy, nhưng xem ra tinh thần vẫn rất tốt, giống như vĩnh viễn không biết mệt mỏi, chỉ là chu đáo, cẩn thận, không hề oán hận phụng dưỡng trên giường bệnh.

Cuộc sống khó chịu như vậy, điều duy nhất an ủi Thiệu Thủy chính là từ phương Bắc rốt cuộc cũng có tin tức tốt truyền đến.

Quân đội Đại Nguyên liên tục công chiếm được những nơi trọng yếu của Đất Thản. Hoàng Đế Đất Thản lần này quyết định khởi binh, cũng bắt đầu thuyết phục Thừa Tông. Chiến sự hơn nửa năm, không hề đoán trước được một điểm tiện nghi nào, ngược lại liên tục bị đối thủ tấn công kết hợp và vây hãm chiếm được những nơi trọng yếu, rốt cuộc không chịu nổi phải trưng cầu ngừng chiến, không để ý tới sự phản đối của Thừa Tông, khiến hắn bị triệt binh, chờ đợi nghị hòa.

Mà ở bên Lạc Kinh này, ngoài Phương Bắc, Tây Khương Tây Bắc cũng cần có binh lính đóng quân, binh lính chiến tuyến đường dài và lương thực cũng là một gánh nặng. Ngừng chiến, đối với Lạc Kinh mà nói cũng là một kết quả tốt nhất.

Cho nên nếu như thuận lợi, một ngày cuối tháng của tháng sau, nàng có thể chờ Hoắc Thế Quân hồi kinh rồi.

Thiệu Thủy bắt đầu đếm từng ngày từng ngày, vừa nghĩ tới rất sớm nữa là có thể nhìn thấy hắn, các loại vị thuốc trường xuân kia... mùi thuốc, nghe thấy dường như cũng không còn khó khăn như vậy.

Gần cuối tháng bảy, kết thúc một ngày hầu hạ, Diệp Vương Phi ở lại Trường Xuân các, Thiệu Thủy ra khỏi Ninh Cung, dọc theo hành cung đi về cửa nam hoàng cung, một mình trở về vương phủ.

Vào một chiều cuối mùa hạ, hoa cỏ và cây cối trong hoàng cung đua nhau mọc rậm rạp, trong không khí phảng phất mùi hương thơm ngát. Lúc đến cửa nam, Thiệu Thủy quay đầu lại, liền nhìn thấy đỉnh điện Thái Cực nguy nga dưới bầu trời mùa hạ. Màu ngói lưu ly phản xạ ánh kim trời chiều, cách một khoảng xa như vậy, còn làm ắt người ta nhói đau.

“Thế tử phi, ra khỏi cửa cung rồi.”

Thái giám đi theo nàng dừng bước, tốt bụng nhắc nhở.

Thiệu Thủy cười, tiếp tục đi về phía trước.

Cánh cửa cung ở phía sau dần đóng lại, đóng lại cả ánh tà dương chiều ở sau.

Xe ngựa vương phủ dừng ở cuối khúc quanh của mảnh đất trống. Thường này, Bạch Quân sẽ ở đây đợi nàng, nhưng bây giờ không thấy bóng dáng đâu, cũng không biết đi nơi nào.

Bên ngoài cung điện là hai con đường âm u dài hẹp, mặc dù là giữa hè, bởi vì hằng năm ánh mặt trời không chiếu tới, Thiệu Thủy giống như cảm thấy một tia âm lạnh.

Nàng không thích đoạn đường này, mỗi lần đi ngang qua đều đi rất nhanh, hiện tại chỉ có một mình, càng nhanh chân hơn. Đi hết đoạn đường này, nàng rẽ vào cả người chợt cứng lại.

Trời chiều chiếu xéo khắp tường, có một nam nhân đang dựa vào chân tường, đứng tùy ý. Nhìn hắn đứng lên giống như đã đợi rất lâu, hoặc như mới vừa tới đây trong chốc lát. Cả giày và vạt áo, tràn ngập phong trần, chỗ tóc xòa trên thái dương thậm chí còn dính một chút cây dâu và bụi xe ngựa.

Hắn vẫn nhìn chằm chằm vào Thiện Thủy, liếc nhìn nàng, ánh mắt sáng lên, lập tức sải bước đi về phía nàng, bóng dáng đồ dài dưới ánh trời chiều.

“Thiếu Hành!”

Toàn bộ máu trong người Thiện Thủy giống như phun trào ra cả miệng, nghẹn ngào kêu lên, chột chạy như bay về phía hắn, lại quên dưới chân còn vướng quần, cả người lao đảo, trong phút chốc tường chừng sẽ ngã nhào trên đất thì nam nhân kia đã chạy như bay tới, một tay đỡ lấy khuỷu tay nàng.

“Nhu nhi, ta rất nhớ nàng. Cho nên ta mới trở lại, chờ nàng ở đây.”

Hắn đỡ nàng, dùng một tay sờ mặt nàng, cúi đầu nhìn nàng nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng như tuyết...

62. Chương 62

Editor: Socfsk

Đã liên tục mấy tháng, hoàng cung dường như đang chìm vào trong tĩnh lặng, một ngày này, rốt cuộc bởi vì bình định chiến sự, đại quân trở về đã hồi phục sinh khí (sức sống). Bách tính trong thành nghiêng tai lắng nghe tiếng chuông trống bốn phương truyền đến theo làn gió, bàn luận rằng hôm qua lúc đại quân vào thành, bọn họ thấy rõ khôi giáp và đao kích chiếu rọi lẫn nhau. Trận kia vừa kết thúc, chiến trường cách bọn họ một khoảng rất xa, nhưng cũng không làm cản trở cảm xúc vui mừng hân hoan của bọn họ. Mà bầu trời hoàng cung, trải qua thời gian dài vì bệnh tình Mục thái hậu ... dường như cả hơi thở mục nát trong hoàng cung cũng không còn – trong điện Thái Cực, Hoàng Đế mở yến thưởng quần thần, thấy mỗi người mỗi gương mặt đều tỏa sáng. Thậm chí ngay cả Chung gia cũng nghe được Hoàng Đế thưởng cho Hoắc Thế Quân, cũng là tập thể đều nghẹn ngào, không ai phát biểu dù là nửa câu chất vấn.

Hoắc Thế Quân được phong là Đại tướng quân phiêu kỵ nhất phẩm. Đây là một hư chức, nhưng trải qua chuyện này, ai cũng hiểu, từ nay về sau, hắn chính là dưới một người trên vạn người, cũng là chuyện sớm muộn mà thôi.

Trừ danh hiệu đại tướng quân, hắn cũng vẫn duy trì là Vĩnh Định vương.

Nam nhân trẻ tuổi danh tiếng lừng lẫy, vào giờ khắc này, trở thành một nhân vật nổi bật nhất từ khi khai quốc đến nay. Hắn là ánh sáng chói lọi duy nhất, không ai sánh bằng.

Thế tử là tên gọi của quá khứ, vì vậy tương ứng, là thế tử của hắn, hưởng cùng vinh hoa phú quý Thiện Thủy giờ cũng nhận lệnh vào cung, được thưởng mũ miện Vĩnh Định Vương Phi.

Tất cả đều quá mức đột ngột, vừa giống như hoa tươi nở rộ, lửa mạnh bùng cháy. Khi Thiện Thủy trở lại vương phủ, nghe được cả Bạch Quân và vũ tình đều cười gọi mình là Vương Phi, thậm chí nàng có một loại cảm giác như không phải thực tại. Cho đến lúc màn đêm buông xuống, ngàn vạn phồn hoa ban ngày như bị bóng đêm nuốt hết, tất cả xung quanh đều trở nên yên tĩnh, bên tai chỉ còn lại tiếng nỉ non ở cửa sổ phía nam. Rốt cuộc nàng cũng đợi được đến lúc Hoắc Thế Quân đẩy cửa vào, sau khi thấy nụ cười quen thuộc của hắn, thấp thỏm lo lắng trong lòng rốt cuộc cũng được hạ xuống, cả người giống như con chim nhỏ bình thường bay về phía hắn.

Giờ khắc này, nàng giống như đã hiểu rõ, có lẽ mình đã lo lắng quá, đều là do không biết được nguyên nhân của hắn.

Hoắc Thế Quân tiếp nhận thân thể mềm mại của nàng.

“Những ngày chàng trở về, thời gian chàng gặp người khác còn nhiều hơn thời gian gặp ta...” Thiện Thủy ôm eo hắn, ngửa đầu nhìn hắn, ai oán nói: “Muốn đợi chàng về nhà thật là không dễ dàng...”

Từ lúc Hoắc Thế Quân đón nàng trở lại từ bên ngoài cung, hắn có cảm giác, thái độ của nàng đối với hắn so với trước đây quả thật đã thay đổi rất nhiều. Ngày trước lúc nàng đối mặt với hắn cho dù là lúc hai người thân mật với nhau nhất, dù là vô tình hay cố ý cũng là kiểu ‘Không phải là ta muốn vậy, là người ép buộc ta, ta mới không như vậy’. Đối với những việc này hắn rất không cam lòng, cố tình nhưng không thể làm gì, vẫn canh cánh trong lòng. Nhưng bây giờ, nữ nhân của hắn, ngọt ngào giống như một khối mật tan, nhiệt tình như ngọn lửa, quả thật hắn đã bị nàng hòa tan.

Hắn không biết tại sao nàng đột nhiên lại có thay đổi như vậy, nhưng hắn vô cùng thích như vậy, khao khát nàng có thể ngọt thêm mấy phần, nhiệt tình thêm mấy phần nữa. Ngoài thụ sủng nhược kinh (được yêu mà sợ), hắn cũng nghĩ thay đổi của nàng là do nửa năm ly biệt giữa hai người.

Thật ra thì nếu ly biệt cũng có công hiệu kiểu này, hắn cảm thấy cũng rất đáng. Nhất là biết mình lúc trước nhớ nhung nàng là không vô ích – khi hắn còn đang nhuộm bụi trần trong ánh trời chiều, trong đêm khuya thanh vắng nhớ nàng thì nàng cũng đang ở Lạc Kinh nhớ đến hắn, trong lòng nhất thời có chút cảm giác thỏa mãn, mấy kiểu cảm giác này, hạnh phúc không thể nói nên lời.

Cho nên bây giờ, khi hắn cuối cùng cũng đặt mọi chuyện ở sau lưng, về phòng nàng, nhìn nàng dùng dáng vẻ thiết tha để nhìn mình, nghe nàng dùng giọng điệu yêu kiều oán giận mình, trong lòng hắn lập tức có một loại cảm giác khó tả. Dù có phải đối tất cả mọi thứ chỉ để lấy được một tiếng cười của nàng, chuyện hoang đường này trước đây tuyệt đối không hề nghĩ tới, hắn có cảm giác hắn sẽ vui lòng làm.

Hoắc Thế Quân ôm chặt nàng, cúi đầu vùi vào đỉnh đầu mềm mại của nàng, hít thật sâu hương thơm của nàng, mở miệng nói: “Đúng là ta không đúng, thờ ơ với Nhu Nhi. Vài ngày trước vẫn có chuyện, mấy ngày nữa chờ ta hoàn thành ta sẽ ở cùng nàng, ai cũng không gặp.”

Thiện Thủy đập đập lồng ngực hắn, cười nói: “Được rồi, thế tử gia.” nàng chợt dừng lại, nghĩ tới, kéo dài giọng, “Vương — gia, chàng cũng đừng nói ngọt dỗ ta vui vẻ. Ta hiểu rõ bây giờ chàng mới về, chuyện còn nhiều, nếu cứ quần quật chàng, thủ hạ của chàng...”

Lúc nàng nói chuyện, ánh mắt Hoắc Thế Quân dần rơi xuống trên người nàng.

Thời tiết đang nóng, trên người nàng chỉ có một bộ áo ngủ bằng gấm mỏng manh, cổ áo mở rộng, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn. Lúc này một mùi gió thơm xuyên qua màn đêm bay đến cửa sổ phía nam, bay vào từng hồi, khẽ lay động từng lọn tóc đen đang rủ xuống bên cổ. Một sợi tóc nghịch ngợm chui vào váy nàng, nàng đang hồn nhiên, bất giác hắn giơ tay cuốn lấy sợi tóc quấn quanh ngón tay cái mình, bắt đầu dùng đuôi tóc nhẹ quét quanh cổ nàng. Thấy nàng lập tức ngậm miệng không nói, khẽ rụt cổ lại quay người trốn tránh hắn khiêu khích. Cánh tay đặt ở eo nàng siết chặt mấy phần, không cho nàng nhúc nhích, đuôi tóc tiếp tục nhẹ nhàng chọc qua cái cổ trắng tinh của nàng, dùng một loại giọng điệu nỉ non rĩ tai nói: “Nàng chiếm cứ ta không buông cũng không sao... Ta chỉ muốn biết, tại sao Vương Phi của ta lại không muốn buông tha cho ta?”

Cơ thể hắn theo lời nói cũng dán chặt vào. Thiện Thủy lập tức cảm thấy của hắn căng phồng, giống như một thanh bảo kiếm chờ phát động, nhưng mời ra khỏi vỏ. Trong đầu lập tức nghĩ ra mấy ngày nay sau khi hắn về, lúc hai người chung đụng, một luồng nhiệt nóng nhất thời bị chỗ bụng dưới của hắn phát lên, rất nhanh lan ra toàn thân.

Tim nàng đập nhanh như huowu chạy, thậm chí cả đứng cũng không nổi, nhỏ giọng khiển trách: “Chưa từng thấy người nào không chính đáng như vậy... Chỗ của chàng cuối cùng lại như vậy, không thấy khó chịu sao...” Mặc dù nói như vậy, tay cũng đã vuốt lên, cách một tầng quần áo cảm lên.

Hắn cảm nhận được bàn tay mềm mại của nàng đang an ủi. Nàng đang lựa ý hòa theo, còn dùng giọng điệu nũng nịu, khiến hắn đột nhiên có cảm giác khoái cảm thỏa mãn, giống từ xộc thẳng từ gót chân đến đỉnh đầu.

Hắn ôm ngang nàng lên, đặt nàng lên giường, lúc này mới nhìn nàng bằng đôi mắt đắm đuối, dịu dàng nói: “Nhu Nhi, nó thích nàng, kết cục mới không nghiêm chỉnh như vậy.”

~

~Cơ thể Thiện Thủy mềm mại trần truồng, không chút giấu giếm lộ ra trước mặt hắn.

Hắn mới vừa tắm rửa ra ngoài, bả vai còn vương vài giọt nước trong suốt, khẽ nhắm mắt, nằm bên người nàng, mặc cho tay nàng chạy xung quanh vuốt ve thân thể hắn.

Nàng sục sạo trên dưới một hồi, dường như còn chưa đã nghiền, lại lật người bò lên trên người hắn, khẽ chạm môi hắn, từng chút từng chút nhẹ nhẹ, giống như một cậu bé mút kẹo, tham luyến hương vị nào đó, vĩnh viễn không biết thỏa mãn.

Mới vừa tắm rửa hắn đã mây mưa cùng nàng, hiện tại lại bị nhiệt tình của nàng thiêu đốt, cổ họng lâu bầu một tiếng, tay ôm lấy bờ hông của nàng, mở mắt ra, lật người nàng xuống, dùng đầu gối đẩy hai chân nàng ra. Ngay chính lúc đang nhô lên, lại thấy nàng đang úp ở trong ngực mình lắc lắc người cười ha ha nói: “Không cần.... ta mệt...”

Hoắc Thế Quân dở khóc dở cười, há mồm ngậm cắn một ngón tay của nàng. Thiện Thủy ai ôi một tiếng, vội rút tay ra, hắn vẫn còn cắn chặt, dĩ nhiên không rút ra được, cau mày nói: “Sao chàng lại trở thành chó con đi cắn người vậy!”

Hoắc Thế Quân nói: “Ta muốn đi ngủ, nàng không cho ta ngủ ngon, khiến ta bốc cháy rồi lại không cho ta dập lửa. Ta không cần nàng, chẳng lẽ còn thương nàng sao?”

Nhân lúc hắn nói chuyện, Thiện Thủy vội rút ngón tay ra, trên đầu ngón tay còn dính chút nước bọt của hắn, vội vàng dùng sức lau trên lưng hắn, lúc này mới cong môi nói: “Ta chỉ muốn mò mẩn chàng thôi, hôn chàng một cái, như vậy cũng không được sao? Có ai quy định sờ soạng, hôn hít thì nhất định phải làm chuyện kia?”

Thiện Thủy quả nhiên sờ tới chỗ nhạy cảm, hoàn toàn kiêu ngạo, nóng bỏng đến mức có thể thiêu đốt ngón tay, còn muốn lên tiếng hắn đã cúi đầu, ngậm trúng miệng, hung hăng hôn, âm thanh biến thành giọng yêu kiều.

Hoắc Thế Quân thưởng thức được thứ ngọt ngào trong miệng, lại nghe thấy tiếng râm rì của nàng, chỗ mới vừa bị nàng sờ qua đều nóng bỏng, mặc kệ để nàng giả vờ ngây ngô, đứng dậy mở rộng bắp đùi nàng, nghiêng người về phía trước, giống như dính mật, xì một tiếng liền xâm nhập vào nơi bí mật của nàng.

Thiện Thủy rên một tiếng, truy đuổi cùng hắn, không quá nửa thời gian uống một chung trà, cảm giác quen thuộc đó mới chạm tới, một hồi thần hồn điên đảo, mặc cho hắn ôm lấy đụng lấy, cả cơ thể lẫn tinh thần, đột nhiên bật thốt lên một câu hỏi: “Tại sao chàng lại đối xử với ta tốt như vậy...”

Hoắc Thế Quân ngẩn ra, ngừng lại, chợt che người đè xuống, nâng nàng lên, ôm gáy nàng, gửi một hơi thật sâu, “Rốt cuộc nàng cũng hiểu ra là ta đối xử tốt với nàng sao? Ta còn nghĩ rằng nàng hồ đồ...”

Hắn thở hổn hển, tiếp tục ôm eo nàng, nặng nề đánh tới chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng.

Thiện Thủy ô ô một tiếng vui vẻ, tay gắt gao ôm lưng hắn, “Ta muốn chàng nói.... Tại sao chàng lại đối xử tốt với ta...”

“Nhiều nữ nhân, mà ta muốn đối xử tốt với nàng. Ta thích nàng những lúc nàng hiểu chuyện, có lúc lại rất ngốc nghếch. Thích nàng uống rượu sẽ say, say rồi sẽ rất nghe lời ta. Thích nàng thao thao bất tuyệt giảng giải đạo lý cho ta, ngay cả mảng giọng nói cũng rất yêu kiều...” Hắn dừng lại, đổi tay bưng lấy mặt nàng, le lưỡi liếm mồ hôi trên chóp mũi nàng, nghiêm túc nói: “Ta còn thích dáng vẻ xinh xắn của nàng, lúc cười lúc khóc đều rất dễ nhìn... Lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng, ta đã nhớ dáng vẻ nàng. Khi đó nàng mới vừa leo núi xuống, trán đầy mồ hôi chưa khô, tóc còn dính trên trán, gương mặt hồng hào, mắt sáng trong. Nàng đi về phía ta, ta có thể nhìn thấy bóng mình trong đôi mắt nàng, cảm giác đó, rất kỳ diệu...”

“Chàng lừa ta, người kia sao có thể nói thích ta, lúc động phòng còn dữ dằn đối với ta như vậy...”

Thiện Thủy trong lòng đã sớm như cơ thể nàng, hóa thành một người một lòng một dạ với nam nhân mình yêu, trong miệng vẫn không chịu buông, lầm bầm hỏi tới.

Hoắc Thế Quân cảm giác nơi dưới thân bị nàng kìm lại, rất khổ sở, rồi lại cho lui quân, nghiêng rằng tấn công vào, “Ngoan Nhu Nhi, đừng hờn nhiều như vậy. Dù sao về sau ta đối xử với nàng tốt hơn là được... Không tin nàng cứ dẫn binh chém giết.”

Thiện Thủy suýt chút nữa bật cười, hừ nói: “Ta tin. Không cần truy đuổi chàng...”

Gió đêm từng trận thổi vào, làm rung nhẹ chuỗi ngọc treo dưới màn, phát ra tiếng động nhẹ, càng lộ vẻ tĩnh mịch bên trong phòng.

Nam nhân bên người dường như đã ngủ, Thiện Thủy ôm hông hắn, mặt dán vào cánh tay hắn, trợn mắt nhìn đỉnh màn mờ tối.

Cơ thể nàng mềm mại, muốn nghỉ ngơi, đầu óc lại tỉnh táo khác thường, không buồn ngủ chút nào.

Nàng còn suy nghĩ tới cảnh phồn thịnh hôm nay, nghĩ tới nam nhân bên người và tương lai của hắn.

Có thể nói là như vậy, ngay hôm nay đi trên đường, hắn đạt được vinh hoa phú quý cực hạn. Vinh hoa phú quý đi qua như vậy, sau đó còn có gì? So với vinh hoa còn có vinh hoa hơn sao? Còn là...

Nàng không khỏi nhớ tới chuyện xảy ra đêm đó ở phương quỳnh uyển, tâm trạng bỗng dưng trở nên trầm trọng.

Nàng cảm thấy mình rất quen thuộc với nam nhân bên cạnh này. Nhưng có lúc nàng biết, nàng còn cảm thấy hắn rất xa lạ, bởi vì nàng căn bản cũng không biết rõ ràng trong đầu hắn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Nàng khẽ thở dài một cái, nhắm mắt lại, đang chuẩn bị ngủ, chợt nghe hắn mở miệng nói: “Nhu Nhi, nàng đang nghĩ gì vậy?”

63. Chương 63

Editor: Socfsk

Gió ở cửa vẫn thổi vào, làm lay động tấm vải dưới màn, chuỗi ngọc phát ra tiếng động lạch cạch.

Thì ra là hắn vẫn tỉnh...

Thiện Thủy ôm lấy eo hắn, vùi mặt vào hõm cổ hắn.

Hoắc Thế Quân cảm thấy sự khác thường của nàng, đưa tay vỗ nhẹ lưng nàng, nói: “Nàng có tâm sự sao? Nói với ta là được.”

Thiện Thủy chần chờ chốc lát, rốt cuộc nói: “Thiếu Hành, ta muốn hỏi chàng một chuyện, có được không?”

Hoắc Thế Quân nói: “Nàng hỏi đi.”

Thiện Thủy nói: “Chàng phải hứa là không được giận ta.”

Hoắc Thế Quân nở nụ cười, đưa tay kéo nàng tới ngực mình, néo néo mặt nàng, e hèm một tiếng.

Thiện Thủy chống tay lên thân hắn, nói: “Thiếu Hành, tháng trước chàng đi đánh giặc, vì nương chàng rất lo lắng, vẫn ăn chay cầu phúc. Không lâu sau đó Thái hậu bị bệnh, mỗi ngày đều hầu hạ tận tình, nếu bệnh tình tái phát, cả đêm đều ở lại nơi đó. Ta thấy bà gầy đi không ít, sợ bà không chịu được, khuyên bà vào ăn chút gì đó nhưng bà không chịu. Mấy ngày trước đây đợi chàng trở về, ta thấy rốt cuộc bà cũng nở nụ cười...” Nàng duỗi ngón tay ra, chọc chọc lồng ngực hắn, nói: “Ta cảm thấy con trai là chàng cũng không biết đạo hiếu. Bà đối xử tốt với chàng như vậy, mấy ngày chàng trở về vẫn chưa đi thăm an, còn chưa nói được một câu...”

Trong ánh sáng mờ ảo, cũng không thấy rõ nét mặt hắn, ngữ điệu Thiện Thủy khá thoải mái, giống như rất vô tâm.

Quả nhiên, nàng vừa dứt lời, lập tức cảm nhận được thân thể nam nhân phía dưới trở nên cứng lại. Ngắc ngứ nhìn về phía hắn, thấy đôi mắt hắn mê ly trong bóng đêm, như một vì sao sáng mờ nhạt.

Hoắc Thế Quân giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài đang rủ xuống vai, dường như không chút để ý nói: “Nàng dâu này, ngược lại rất hiếu thuận. Bà sẽ được an ủi.”

Thiện Thủy cười nói: “Nàng dâu hiếu thuận nhiều hơn nữa, cũng không sánh được với con trai...”

Nàng còn chưa nói hết, Hoắc Thế Quân chợt đứng dậy đóng cửa sổ, đốt một ngọn đèn cầy nhỏ, sau đó quay lại, ngồi vào một bên giường, cẩn thận nhìn Thiện Thủy.

“Nhu Nhi, là bà nói gì với nàng?”

Hắn rút cuộc hỏi một câu, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, giọng nói lại giống như bình thường.

Thiện Thủy nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: “Bà không nói gì với ta, chỉ tự mình ta nghĩ.”

“Nàng nghĩ gì?”

Chân mày hắn hơi nhíu lại, vẻ không vui.

Thiện Thủy ấn hắn trở về trên gối, đầu ngón tay mơn mớn gương mặt hắn, thấy mặt hắn rút cuộc giãn ra, lúc này mới nói: “Lời ta nói với chàng là thật. Ta gả vào nhà chàng đã gần một năm, sớm cảm thấy chàng đối xử với nương rất lạnh nhạt. Ta muốn biết vì sao như vậy.”

Hoắc Thế Quân nói: “Không có gì. Lúc này không phải nàng nói một mỗi sao? Không còn sớm, đi ngủ đi.”
Dứt lời đưa tay đè vai nàng xuống.

Thiện Thủy đẩy tay hắn ra, mặc quần áo ngủ vào, ngồi dậy nhìn hắn, khẩn thiết nói: “Chàng đừng nói qua loa với ta. Nếu là trước kia, ta cũng sẽ không hỏi về việc này một chút nào. Nhưng bây giờ, ta coi nơi này là nhà mình, coi mọi người đều là người nhà của ta, cho nên ta mới hỏi.”

Hoắc Thế Quân trầm mặc không nói, khóe môi mím lại vẻ cố chấp, vẻ mặt không chút thỏa hiệp.

Thiện Thủy thở dài, bò đến bên người hắn, cúi người xuống, bưng lấy mặt hắn, hôn môi hắn một cái, dịu dàng nói: “Thiếu Hành, hôm nay ta được thưởng thụ phong (lên phẩm cấp Vương Phi), loại tôn vinh này, không ai sánh được. Cho nên, tất cả là do chàng. Ta kiêu ngạo vì chàng. Nhưng ta gả cho chàng, cũng không phải chỉ để hưởng vinh dự của chàng. Nếu như chàng thật sự coi ta là thê tử của chàng, là người sống với chàng cả đời, như vậy ngoài vinh dự, ta còn muốn chia sẻ trách nhiệm với chàng, chia sẻ giấc mộng với chàng, bao gồm cả tâm sự của chàng...”

“Ta có thể gánh vác tất cả với chàng, không phải chỉ có vinh quang của chàng...”

Cuối cùng nàng nhìn hắn với ánh mắt đen láy, nói như vậy.

Hoắc Thế Quân dùng một loại ánh mắt mới lạ nhìn nàng, vẻ mặt dần giãn ra. Hắn tự tay cầm tay nàng, chợt kéo nàng, nàng liền ngã lên ngực hắn.

Hắn hôn trán nàng.

Thiện Thủy an tĩnh nằm trên ngực hắn, nghe từng tiếng tim đập trong lồng ngực.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng cũng thấy hắn hạ quyết tâm, Thiện Thủy nghe thấy giọng không lưu loát, “Mẫu thân ta, bà...”

Hoắc Thế Quân khẽ nhắm hai mắt lại. Cảnh tượng mười mấy năm trước lần nữa hiện ra trong mắt hắn, rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua.

Khi, hắn còn là một thiếu niên vừa mất phụ thân. Ở trong tông miếu, ngày giỗ bốn mươi chín ngày hôm đó, hắn không muốn rời đi, trốn đến chỗ điện thờ. Trên đầu chính là linh vị của phụ thân.

Kể từ sau cái chết của phụ thân, hắn liền thích an tĩnh trốn ở đây. Điều này làm cho hắn có cảm giác dường như phụ thân đang ở bên cạnh, không hề rời hắn đi.

Hắn rút cuộc mệt mỏi, ngủ quên. Khi tỉnh lại đã là nửa đêm. Chân vì ngồi lâu quá nên không thể đứng lên được, đang muốn leo ra, ở cửa tế điện vang lên một tiếng, có tiếng đẩy cửa vào, có người đi vào.

Đây là thể giới của hắn và phụ thân, hắn không muốn bị người thứ ba biết, cho nên ngồi trở xuống, mượn ánh nến sáng trong điện để nhìn ra ngoài. Hắn thấy mẫu thân hắn đi vào, đứng lại trước linh vị của phụ thân, trong miệng lầm bầm nhớ tới cái gì đó, trên mặt còn dính nước mắt.

Mẫu thân của hắn khi đó còn rất trẻ, vô cùng xinh đẹp.

Hắn lập tức đoán được, nhất định là mình không trở về, mẫu thân không tìm được người, trong lòng hoảng sợ, cho nên mới đến đây.

Hắn đang muốn đi ra ngoài thì Hoàng bá phụ cũng đi vào. Ông dừng lại sau lưng mẫu thân mấy bước bên ngoài, nói: “Minh Hoa, ta sẽ phải người đi tìm xung quanh, nàng yên tâm, Thế Quân sẽ không sao.”

Lúc ấy hắn chỉ là một thiếu niên mười tuổi, nhưng nhạy cảm trời sinh, đồng thời cũng rất thông minh, khiến hắn cảm thấy chuyện có chút không thích đáng.

Khi đó Hoàng bá phụ hắn mới ngự giá thân chinh từ Tây Bắc về, đang ở độ tuổi trung niên. Ông ta khí thế phi phàm, thậm chí còn là một người khiến cho các thiếu niên ngưỡng mộ. Hoàng bá phụ rất sủng ái hắn, hắn cũng rất kính ngưỡng ông ta, thậm chí còn dành tình cảm cho ông ta như đối với phụ thân.

Nhưng, ông ta không nên kêu khuê danh của mẫu thân mình, dù cho ông ta là bá phụ hắn. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy Hoàng bá phụ không dùng từ “trăm” mà dùng “ta” để tự xưng. Cho nên hắn ngừng lại.

Mẫu thân cũng không nói gì, vội vã vòng qua ông ta rời đi, đi chưa được mấy bước, cơ thể loáng một cái, cả người giống như muốn ngã xuống đất, được Hoàng bá phụ đỡ.

“Minh Hoa, ta mới trở về từ Tây Bắc, mới biết Tông Trạch đi. Ta biết rõ nàng rất khổ sở, nhưng nàng nhất định phải bảo trọng thân thể, nàng mới sinh con không bao lâu...”

Ông ta dùng ánh mắt thương tiếc nhìn mẫu thân, dịu dàng khuyên nhủ.

Hoắc Thế Quân nhìn thấy mẫu thân mình nắm tay thành quyền, dùng sức đánh ông ta. Móng tay bén nhọn xẹt qua bên mặt ông ta, xuất hiện một vết máu. Thế nhưng ông ta không hề hấn gì, vẫn dùng ánh mắt thương tiếc kia nhìn bà, mặc cho bà phát tiết.

Mẫu thân giống như mệt mỏi, rút cuộc dừng tay, vô lực mặc cho ông ta ôm, đè nén tiếng khóc, nói: “Ta không cần người quan tâm, người buông ta ra!”

Hoắc Thế Quân trợn to hai mắt, siết tay chặt chẽ, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ngoài điện vang lên tiếng bước chân của thái giám và thị vệ, mẫu thân lập tức tránh khỏi vòng tay ông ta, lau mắt, cúi đầu đi, Hoàng bá phụ cũng nhanh chóng đuổi theo.

~

~Thiện Thủy nghe hắn kể chuyện, tim đập thành thịch.

Giọng điệu Hoắc Thế Quân vẫn rất bình thản, giống như đang kể chuyện của người khác, không chút liên quan đến hắn. Cuối cùng mới nở một nụ cười tự giễu, nói: “Ta hiểu rõ mẫu thân ta, phụ thân ta, còn có Hoàng Thượng từ nhỏ đã lớn lên bên nhau. Chuyện này xảy ra thật lâu, ta mới dần hiểu được. Người mẫu thân ta yêu, thực ra là Hoàng bá phụ ta. Có lúc, thậm chí ta hoài nghi, rốt cuộc ta có phải là con của phụ thân ta hay không. Ta biết rõ ý nghĩ này rất hoang đường. Là sai lầm, là đại nghịch đối với mẫu thân ta, cũng là vũ nhục đối với phụ thân ta. Nhưng...”

Trong mắt hắn thoáng qua một tia tối tăm, đột nhiên ngừng lại, nhìn về Thiện Thủy.

Thiện Thủy nhìn hắn, nín thở.

Hắn chợt giơ tay lên, xoa nhẹ trán mình, trên mặt hiện ra tia mệt mỏi, nói: “Thôi. Những việc này đều đã là chuyện quá khứ. Ta vĩnh viễn không muốn nhắc lại. Chỉ vì nàng hỏi tới, ta mới thuận miệng nói vài lời. Bây giờ nàng cũng biết rồi, nàng sẽ xem thường ta chứ?”

Thiện Thủy lắc đầu, nhìn hấn chăm chăm, nói: “Thiếu Hành, ta cho chàng biết, cái ý nghĩ này của chàng ắt hoang đường. Bởi vì chàng chính là con trai của phụ thân chàng. Mẹ chàng, bà cũng là một mẫu thân tốt, hoàn toàn xứng cho chàng kính trọng.”

Hoắc Thế Quân ngẩn ra, chần chờ nói: “Nhu Nhi, ý nàng là gì?”

Thiện Thủy nói: “Lúc chàng không ở đây, đã xảy ra một chuyện...” Nàng kể hết mọi sự tình đêm hôm đó, gồm cả chuyện mình gặp Hoắc Thế Du, hai người núp vào trong bụi rậm, nhìn sắc mặt nghiêm nghị của hấn, do dự một chút, lướt qua lời nghe được về Hoắc Hi Ngọc, còn lại nói hết, cuối cùng nói: “Hoàng Thượng thấy mẫu thân gầy đi nhiều, cho nên ân cần hỏi han, cũng nói mấy lời cũ với bà, lại bị bà trách mắng nặng nề. Bà nói chàng là con trai bà, không có chút liên quan đến Hoàng Thượng. Hoàng Thượng chỉ bởi vì riêng tư bản thân, lợi dụng chàng ngăn trở chiến triều, sau này sẽ đẩy chàng vào tình thế bất lời. cho nên bà mới chịu gặp mặt Hoàng Thượng lần nữa, cầu xin ông bỏ qua cho chàng.”

Hoắc Thế Quân cau mày, ngồi dậy, trầm mặc một lúc, nói: “Nhu Nhi, nàng không lừa ta chứ?”

Thiện Thủy nói: “Có lẽ nương cũng giống như chàng nói, người yêu trong lòng, chưa chắc đã là phụ thân quá cố, nhưng cũng có liên quan gì? Một đời trước rồi rắm, đó là bọn họ đã kết duyên. Là phúc là nghiệt, là nóng là lạnh, chính là chuyện bọn họ không liên quan đến chúng ta. Chàng chỉ cần biết, là bà yêu chàng, cũng không làm cho chàng phải hổ thẹn, chỉ vậy cũng đã đủ rồi.”

Thiện Thủy nói xong, thấy hấn trầm mặc không nói. Suy nghĩ một chút, lại nhẹ giọng nói: “Năm trước lúc ta đến chùa ở ngoại thành gặp được chàng, nhất định là chàng đi thăm nương. Ta thấy trang phục của chàng lúc đó vẫn là trang phục trên đường, nói không chừng là vừa hồi kinh, nghe được tin tức sức khỏe nương không tốt, lập tức chạy tới. Có thể nhìn ra được, mặc dù bề ngoài chàng lạnh nhạt nhưng trong lòng lại rất quan tâm đến bà. Nếu đã như vậy, cần gì phải ép buộc bản thân như vậy?”

Hoắc Thế Quân khẽ nhắm mắt, mở mắt ra thì vẻ mặt dường như đã thoải mái hơn rất nhiều. Chợt giống như nhớ ra cái gì đó, lại chuyển thành nặng nề, nhìn nàng chần chờ nói: “Nhu Nhi, Thế Du hấn...”

Thiện Thủy biết hấn đang nghĩ gì, lập tức nói: “Chàng yên tâm, nếu hấn đối với ta như vậy, sau này ta với hấn sẽ không bao giờ cùng chung một đường.”

Hoắc Thế Quân hừ một tiếng.

Thiện Thủy nói với hấn nhiều như vậy, chính là muốn đưa ra một kết luận như vậy. Thấy hấn còn canh cánh trong lòng chuyện giữa mình và Hoắc Thế Du, nghiêm mặt nói: “Thiếu Hành, trước mặt ta nói với chàng những điều này, thật ra cũng không có gì quan trọng. Mấy ngày nay chàng không ở đây, ta thật sự ăn không ngon ngủ không yên. Ngoại trừ nhớ chàng, thật sự không còn cái gì khác.” Thấy hấn nhìn mình, rất cuộc nói: “Đêm hôm đó, Hoàng Thượng còn nói với nương mấy lời. Ông nói bà cứ yên tâm, ông sẽ không để cho chàng không còn đường trở về. chờ thời cơ thích hợp, ông sẽ lập Thế Diễm vì thái tử, sau trăm tuổi sẽ truyền ngôi cho hấn.”

Hoắc Thế Quân nghe vậy, đầu tiên hình như có kinh ngạc, nhưng rất nhanh, chỉ là hơi cười, nhìn nàng nói: “Ta hiểu rồi. Nhu Nhi, cảm ơn nàng đã nói với ta những thứ này.”

Thiện Thủy thấy hấn không để ý, hơi nóng nảy nói: “Lúc ấy Thế Du cũng nghe đến, chàng phải cẩn thận một chút mới phải!”

Trên mặt Hoắc Thế Quân hiện ra nụ cười, đưa tay ôm nàng vào trong ngực, nói: “Có thể thấy được nàng quả thật quan tâm đến ta, rất tốt, rất tốt.”

Thiện Thủy thấy hấn còn trêu đùa, giơ tay đánh hấn, cau mày nói: “Ta đã buồn bực mấy tháng, chàng thấy ta tốt, sao có thể không để bụng?”

Hoắc Thế Quân cầm tay nàng, cười nói: “Nhu Nhi, lúc trước không phải nàng nói, ngoài chia sẻ vinh hạnh với ta, còn chia sẻ giấc mộng với ta sao? Nàng biết giấc mộng của ta là gì không?”

Thiện Thủy không nghĩ tới hấn đột nhiên lại chuyển sang đề tài này, mở mắt nhìn hấn.

Hoắc Thế Quân tóm tay nàng, nói “Nhu Nhi, nàng chưa từng nghe qua chuyện về Phụ vương ta sao? Bây giờ ta nói cho nàng biết. Phụ Vương ta, mặc dù ông ấy rất yếu ớt, chỉ có thể gửi gắm tình cảm cho núi

sông nhân nhã. Nhưng ông sinh ra đã là người của Hoắc gia, trời sinh đã có mơ ước lập nghiệp. Sau khi ta biết chữ, nàng biết lần đầu tiên ông dạy ta gì không? Ông dẫn ta đến trước một bản đồ, chỉ vào một vùng đất rộng lớn phía Tây Bắc, nói với ta, hơn một trăm năm trước đây, nơi đó chỉ là một mảnh đất của dân du mục, hằng năm đều tiến cống cho Đại Nguyên. Nhưng ngày nay, Đát Thản và Tây Khương bởi vì bò ngựa mập mạp, dám mơ tưởng đến triều ta. Một trăm năm nay, bởi vì triều đình suy yếu lâu ngày, binh lực không chấn, biên cương không ngừng bị tiến đánh, thậm chí gây ra tranh cãi, tàn sát con dân Đại Nguyên. Phụ vương ta, ông chỉ hận mình vô dụng, chưa đủ quyết liệt, nghĩ lại công lao sự nghiệp tổ tiên, chỉ có thể tự than thở mà thôi.”

“Nhu Nhi, khi đó, ta đứng thẳng lên, miễn cưỡng mới có thể thấy bản đồ trên bàn, nhưng trong lòng ta lại có một suy nghĩ như vậy, chính là có một ngày nào đó, ta nhất định hoàn thành ý nguyện chưa hoàn thành giúp phụ vương ta. Ta muốn dẫn thiết kỵ Đại Nguyên ta, đập bằng Lương Sơn, đánh tới trong Đô Thành. Ta muốn họ thối lui ngàn dặm, không cho thả ngựa xuôi dọc, cúi đầu xưng thần với Đại Nguyên ta, cũng không dám có dị tâm!”

Hoắc Thế Quân nắm tay nàng thật chặt, ánh mắt khê lóe sáng.

Thiện Thủy ngây người.

Nàng vẫn biết, hẳn không phải là một người cam tâm tình nguyện bình thường. Nhưng ngàn vạn lần nàng không nghĩ tới, thế nhưng hẳn có dã tâm này. Quan trọng hơn là, muốn quyền lực cái gì đó, mới có thể là dã tâm như vậy của hẳn?

Nhìn hẳn nhìn nàng, giống như đoán được tâm tư của nàng, nói: “Có thể nàng bảo ta có dã tâm, đúng rằng đó là dã tâm của ta. Nàng biết bây giờ ta đứng ở triều đình là vì cái gì không? Chính là vì quyền lực. Chỉ có nắm lấy quyền lực, ta mới có thể hoàn thành dã tâm cả dã tâm. Hoàng bá phụ ta, hẳn đã sớm không còn ngại giá thân chinh ra chiến trường. Lần này xuất binh ra phương Bắc, thấy chiến cuộc hơi có lợi, lập tức tiếp nhận đối phương nghị hòa, hạ lệnh gọi ta rút quân, ta không thể không rút lui. Thế Du, hẳn dĩ nhiên cũng có dã tâm của hẳn. Nếu hẳn làm Hoàng Đế, có lẽ là một minh quân. Nhưng tối đa cũng chỉ có thể giữ vững sự nghiệp một mình. Khi ta ở dưới hẳn, chẳng những vĩnh viễn không cách nào thực hiện được khát vọng của mình, mà hẳn tuyệt đối cũng không tha cho ta. Cho nên triều ta, tuyệt không nhìn ra sau, chắc hẳn thế du cũng giống vậy. Liền thấy cuối cùng, trời đất sẽ đứng về phe người nào.”

Thiện Thủy nói: “Chàng có nghĩ tới không, ngộ nhỡ trời cao cuối cùng không đứng về phía chàng?”

Hoắc Thế Quân nhìn nàng một cái, cười nói: “Nhu Nhi, nếu như ta sinh ra trong gia đình tiểu nông, bây giờ ta cũng nghĩ tới chuyện tiểu nông, có miếng cơm ăn, có món quần áo mặc, ta đã hài lòng. Nhưng ta không phải, ta sinh ra ở Hoắc gia, cách quyền lực một bước xa. Chuyện ta nghĩ đến dĩ nhiên cũng là quyền lực, không phải là chuyện tự nhiên sao? Mới vừa rồi nghe nàng nói, mẫu thân ta trách mắng Hoàng Đế, nói cho ta một con đường sống. Thật ra thì mẫu thân ta nói sai rồi. Chỉ cần sống làm người Hoắc gia, bước lên con đường không có đường về, bất luận là ta hay là Thế Du, dù cho trời cao không giúp, ta cũng phải tự mình tranh cao thấp không được không?”

Thiện Thủy lại nói: “Thiếu Hành, sau này Thế Diễm thật sự được truyền ngôi, từ trước đến giờ luôn là người có quyền, có công, chàng không sợ hẳn ăn cháo đá bát sao?”

Hoắc Thế Quân cười ha ha nói: “Nhu Nhi, cho dù ta là một nông dân, cũng cần phải suy nghĩ đến việc hạn hán lũ lụt, có ai có thể nói được chuyện ngày mai? Bây giờ ảo tưởng như vậy, đó là lo bò trắng răng. Nói theo cách khác, thật sự nếu có một ngày như vậy, ta có thể làm người chờ chết sao? Bàn về ông trời, ông trời không tuyệt đường sống của ai bao giờ. Ta cố gắng vật lộn độ sức với ông trời là được.”

Hoắc Thế Quân nói xong, thấy Thiện Thủy yên lặng không nói, lập tức nói: “Nhu Nhi, gã ột nam nhân như ta, nàng sợ sao?”

Thiện Thủy ngẩng nhìn chốc lát, đứng dậy, ôm lấy vai hẳn, trán nàng chạm vào trán hẳn, thở dài, nói: “Ta tình nguyện chàng là nông phu, ta với chàng trải qua những buồn phiền lo lắng về hạn hán lũ lụt. Có ai bảo chàng không phải, ta lại cố tình gả cho chàng thì sao? Ta không sợ. Ta chỉ trông chờ ngày sau vô luận chàng có làm gì, trong lòng đều phải nhớ, có ta ở nhà chờ chàng trở lại.”

Hoắc Thế Quân thu cánh tay, ôm chặt cơ thể nàng, hôn miệng nàng, vụng về nói: “Nhu Nhi, người xưa có câu nói, người tốt sống không lâu, ác nhân sống ngàn năm. Nàng sẽ sống lâu trăm tuổi, còn về phần ta, vô luận thế nào cũng chết sớm hơn nàng. Ta nghĩ nếu nàng chết sớm hơn ta, nàng bỏ lại ta thì ta biết làm thế nào?”

Thiện Thủy bật cười, hung hăng cắn hấn một cái, nói: “Chàng lại mắng ta ác nhân!”

Hoắc Thế Quân kêu gào khổ sở, một tay che miệng bị nàng cắn, một tay kéo nàng nằm ngang, lật người đè lên, trong lều lập tức truyền ra tiếng cười nhỏ dần.

64. Chương 64

Editor: Socfsk

Sau ngày hôm đó, mọi việc trôi qua coi như thuận lợi. Mặc dù trong cung bệnh tình Thái hậu vẫn có thể chịu đựng được, Vương Phi và Thiện Thủy căn bản đều vào cung mỗi ngày. Nhưng trong phủ, không khí lặng lẽ bắt đầu có tiến triển.

Hoắc Thế Quân ước chừng thật sự bị những lời ngày hôm đó của Thiện Thủy ảnh hưởng, đối xử với Diệp Vương Phi, mặc dù trên mặt vẫn không có gì thay đổi, đi vấn an với Thiện Thủy hỏi một câu trả lời một câu. Nhưng ai cũng có thể nhìn ra được, thái độ hằn đối với mẫu thân đã mềm mỏng hơn rất nhiều, giảm bớt lạnh nhạt ngày trước, tăng thêm mấy phần ân cần. Vương Phi dĩ nhiên cảm thấy đứa con này của mình thay đổi, trong lòng dĩ nhiên rất vui mừng.

Quả thật, hiện tại cả vương phủ đều rất hòa thuận, ngay cả Hoắc Hi Ngọc cũng rất an tĩnh.

Mấy tháng trước, bởi vì thái hậu bệnh nặng, Hoắc Hi Ngọc cũng không sự thêm nữa. Bây giờ Hoắc Thế Quân trở lại, biết chuyện này, phản ứng của hắn giống như của một huynh trưởng lớn, nhất quyết phản đối. Lúc đầu Thiện Thủy có chút lo lắng, thái độ cứng rắn thô bạo của hắn sẽ kích thích tâm tình hoả hi ngọc, không nghĩ tới nàng ta không làm nháo, lúc ấy chỉ có thể im lặng, đỏ mắt quay người chạy, sau đó cũng không còn thấy nghe nàng ta náo loạn. Điều này cũng khiến người khác cảm thấy rất kỳ quái.

Thiện Thủy cảm thấy Hoắc Hi Ngọc không phải loại người có thể dễ dàng bị thái độ của người khác kìm hãm, điều này có thể thấy được từ việc nàng ta vẫn căm thù nàng. Mặc dù nàng ta sớm đã không tìm nàng gây chuyện nữa, nhưng đối với nàng, vô luận nàng lấy lòng thế nào, thái độ của Hoắc Hi Ngọc vẫn luôn rất lạnh nhạt.

Không thích chính là không thích, nàng tuyệt đối không miễn cưỡng mình. Đây chính là Hoắc Hi Ngọc. Cho nên bây giờ thấy nàng ta dễ nổi giận như thế, Thiện Thủy cảm giác như không giống – nhưng như vậy, thật ra cũng đã rất tốt, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ, hứng thú của Hoắc Hi Ngọc đối với Trương Nhược Tùng chỉ như là thiếu nữ hoài xuân, loại chân tình tế nhị này nếu tới nhanh, đi mau, cũng là chuyện thường tình.

Cuối cùng, Thiện Thủy đưa ra một kết luận như vậy.

Thời gian nhanh vào tháng chín. Tháng này, trong triều đình sẽ xảy ra một việc khá quan trọng. Đát Thản cử sứ giả, theo điều kiện nghị hòa lúc trước đến Lạc Kinh, xác định biên giới với Đại Nguyên một lần nữa, ký kết điều trần. Hoàng Đế Cảnh Hữu rất coi trọng chuyện này, cho nên từ lúc đầu tháng công việc của Lễ Bộ quan viên trong triều đã lu bù lên. Hoắc Thế Quân chỉ rảnh rỗi mấy ngày, ban ngày không thấy bóng người đâu.

Sáng sớm ngày hôm đó, Thiện Thủy đi cùng Vương Phi vào cung thăm Mục Thái hậu như thường lệ. Vương Phi ở lại, lúc Thiện Thủy đi ra khỏi cung đã là buổi trưa.

Tẩu tẩu Hứa thị của Thiện Thủy bây giờ đã có thai chín tháng, lần trước đi thăm nàng ấy đã là hai tháng trước. Bây giờ thời gian còn sớm, đi về cũng không có chuyện gì, lúc trước Thiện Thủy cũng đã đề cập với

Vương Phi về nhà vi nương thăm tẩu tẩu, Vương Phi dĩ nhiên đã đồng ý. Đi ra liền gọi phu xe đi về phía nhà vi nương. Nói chuyện với mẫu thân một chút, đi thăm Hứa thị, bất ngờ gặp Tiết Anh một thân công phục đi từ trong nhà lớn ra, Hứa thị đang ở sau lưng tiễn hân.

Ban ngày ban mặt, cũng không phải ngày nghỉ, Tiết Anh bắt gặp Thiện Thủy ở nhà cũng giặt mình. Tuy hân là ca ca, nhưng có chút ngại khi gặp muội muội này, sợ nàng chất vấn, ngượng ngùng nói: “Ta xuất cung qua Ngọc Nương Trai làm việc, nhớ tới tẩu tẩu muội thích ăn mứt hoa quả nên thuận đường mua ngay. Muội có muốn ăn không? Ca ca mua hai túi, bảo tẩu tẩu đưa uội một túi.

Thiện Thủy lườm hân một cái, nói: “Đó là tấm lòng ca đối với tẩu, muội sao dám đây? Muội nghe bảo hôm nay người Đát Thản sắp đến kinh, ca nhanh đi về.” Tuy nói vậy nhưng thấy ca ca và tẩu tẩu ân ái ái, khóe miệng cũng nở nụ cười.

Tiết Anh thấy muội muội không chất vấn mình trốn việc, như được đại xá, đáp một tiếng, nhắc chân đi.

Hứa thị thấy bị em chồng bắt tại trận, có chút xấu hổ, mặt hơi đỏ lên, vội gọi Thiện Thủy vào nhà ngồi. Thiện Thủy đưa lễ mình đã chuẩn bị từ trước, chút sờ sờ cái bụng tròn vo của nàng ấy, ở lại một lúc rồi mới đi.

Trên xe ngựa lúc trở về, Thiện Thủy nghĩ tới gương mặt cười hạnh phúc của Hứa thị, trong lòng cũng thầm ước mơ.

Gần nửa năm nay, nàng đã chú ý điều dưỡng, cho tới bây giờ, không những lang trung lúc bắt mạch nói tân máu tràn đầy, lưu loát có lực, mỗi sáng thức dậy, ngắm nhìn mình trong gương nàng cũng thấy dung quang tỏa sáng, khí huyết bừng bừng, da thịt hồng hào như mặt đào, dường như chỉ cần đè một chút vào là có nước tràn ra. Sau khi Hoắc Thế Quân trở lại, hai tháng này hai người luôn luôn ở trên giường thực hành... Nếu như ngày nào đó mình có thai, sau khi hân biết, nét mặt sẽ thế nào?

Xe ngựa đến cửa bên của vương phủ, Thiện Thủy xuống xe, vừa muốn đi vào chợt một đứa bé từ trong ngõ hẻm đối diện chạy thẳng đến. Thị vệ vương phủ đi theo muốn ngăn, đứa bé đã vẩy vẩy lá thư trong tay, la ầm lên: “Mới vừa có người gửi cho Vương Phi một lá thư!”

Thị vệ nhìn về phía Thiện Thủy, Thiện Thủy nói: “Người nào vậy?”

Đứa trẻ quay đầu lại, liếc nhìn vào ngõ hẻm, “Vừa rồi vẫn ở đây, giờ không thấy.”

Chỗ đó, chính là chỗ ở trước kia của Sở Tích. Không biết vì sao, Thiện Thủy chợt có cảm giác, cảm thấy lá thư này có liên quan đến nàng. Nàng gọi Thiện Thủy lấy thư, đứa bé kia lập tức nhanh chân bỏ chạy, tưởng rằng đã làm một việc tốt gì.

Thiện Thủy nhận lấy lá thư trong tay Bạch Quân.

Phong thư đẹp dễ, bốn góc có vẽ mai, lan, trúc, cúc tỉ mỉ, vừa nhìn là biết tự tay vẽ, bên cạnh còn có một phần đề chữ: người trần thế luyện tiếu kính lễ.

Từ nhỏ Thiện Thủy đã đi theo phụ thân tập viết học vẽ, mặc dù thành tựu của mình không tính là tuyệt diệu, nhưng cũng luyện được nhãn lực giám định và thưởng thức. Bức vẽ tay này mặc dù vẽ theo lối viết mộc mạc, lại đậm nhạt thanh lệ (tươi đẹp thanh nhàn), chữ viết cũng là bút pháp tinh lệ (tinh hoa), đủ thấy người viết thư là một người có thành tựu trong thư họa. Vả lại một phong thư như vậy, nàng cũng muốn vẽ tranh. Cho dù là người nào đó muốn khoe khoang, cũng coi như là có thú vui tao nhã rồi.

Thiện Thủy cúi đầu, lật lui lật tới lá thư trong tay, vừa đi vào trong vừa lấy tờ giấy bên trong, lướt qua một cái, bước chân cũng chậm lại.

~

~Khi Hoắc Thế Quân trở về đã rất muộn.

Thiện Thủy cũng biết, những ngày qua triều đình có nhiều chuyện cần phải làm, chính là nghị hòa cùng với người Đát Thản. Tuy là bốn triều chiếm thượng phong trong chiến chuyện, đối phương cầu hòa trước, hơn nữa còn phái sứ đoàn đến, nhưng vẫn đề cống phẩm, xác định biên cảnh, bởi vì tranh đoạt từ xưa đến nay,

nghĩ đến đôi phương cũng sẽ không mặc cho Đại Nguyên làm sư tử há mồm, liền thuận miệng hỏi mấy câu. Thấy vẻ mặt hắn có chút âm trầm, giống như không tình nguyện nói về đề tài này, liền thôi không nói nữa.

Hoắc Thế Quân trong lòng không vui, thật sự hôm nay phát hiện ra sự kiện, trong sứ đoàn Đát Thản, ngoài Vương Gia đệ đệ của Khả Hãn, Trác Lập còn có Hãn Hải Vương Thừa Tông.

Mới vừa kết thúc chiến sự phương Bắc, hắn và Thừa Tông là đối thủ. Cái này cũng chỉ là thứ yếu. Cái chính trong lòng Hoắc Thế Quân chính là năm đó ở phủ Hưng Khánh hắn đã gây chuyện cho Thiện Thủy. Hoắc Thế Quân tuyệt đối khó tha thứ cho hắn. Hắn cũng biết Thừa Tông coi hắn là cừu địch, hai người tất nhiên là không đội trời chung. Bây giờ thấy hắn dám ngênh ngang đi theo sứ đoàn, mình lại không thể làm được gì hắn cả. Theo tính cách của Hoắc Thế Quân, trong lòng sao có thể vui? Chỉ là chuyện như vậy, không muốn để Thiện Thủy biết mà thôi.

Thiện Thủy dĩ nhiên không biết suy nghĩ lúc này của hắn, huống chi trong lòng mình cũng đang suy nghĩ, liền làm như không có việc gì cười nói: “Chàng mệt không? Chàng nằm xuống, ta xoa bóp vai cho chàng để thư giãn.”

“Chỉ phí sức nàng thôi...” mặc dù Hoắc Thế Quân ngoài miệng nói vậy nhưng vẫn nằm xuống.

Thiện Thủy bò lên ngồi trên mông eo hắn, nghiêm túc xoa bóp lưng hắn. Một lát sau, liếc nhìn gò má trên gối, thấy hắn hơi nhắm mắt, vẻ mặt buồn lũng, chợt hỏi: “Thiếu Hành, gần đây chàng có gặp Sở Tích không? Không phải nàng ấy vẫn còn ở Phi Tiên lâu chứ?”

Hoắc Thế Quân lập tức mở mắt ra, thấy nàng đang tằm tằm cười nhìn mình, chần chờ nói: “Sao nàng đột nhiên lại hỏi tới nàng ta?”

Thiện Thủy nói: “Trước kia không phải chàng và nàng ấy vẫn tốt sao? Hồi lâu không có tin tức nàng ấy, ta bỗng nhớ tới, cho nên mới hỏi. Thật ra thì nếu chàng muốn gặp nàng ấy, cũng không sao, chỉ cần nói với ta một tiếng, để ta chuẩn bị tâm lý thật tốt là được.”

Hoắc Thế Quân nhìn kỹ nàng một cái, dường như đang nghĩ xem nàng nói thật hay giả, rốt cuộc vẫn phải quay đầu đi, nói: “Nàng ta chắc vẫn còn ở đó thôi. Ta cũng lâu rồi không gặp nàng ta.”

Thiện Thủy cười một tiếng, tâm tình chợt ác liệt, liền ấn đo mấy cái, thả tay xuống, nằm lại ở chỗ của mình, nói: “Một mỏi rồi, nghỉ ngơi thôi.”

Hoắc Thế Quân mở mắt ra, lật người tới, nói: “Vậy ta xoa bóp giúp nàng...” Một tay nào đó cũng dò tới người nàng, xoa bóp hai nhũ nào đó của nàng.

Thiện Thủy thấy đáng vẻ hắn như vậy, nào còn thù mị ngọt ngào ngày thường, tâm trạng càng thêm ác liệt, cong chân lên đạp thẳng vào ngực hắn. Hoắc Thế Quân không đề phòng, cả người dĩ nhiên bị nàng đạp lún xuống giường, vật vờ rơi xuống, thật là thiếu lễ độ, một tay đặt lên giường bò dậy, kinh ngạc nhìn nàng nói: “Nhu Nhi, nàng làm gì vậy?”

Thiện Thủy nằm đó, cười híp mắt nói: “Ta chỉ đùa với chàng mà thôi. Chàng nhất định là vui vẻ đạp ta xuống, một trả một là được.”

Hoắc Thế Quân ngẩn ra, chợt nở nụ cười ha ha, đưa tay nhéo nhéo mặt nàng, nằm lại trên giường, lật cả người nàng, nói: “Nàng vừa xoa bóp lưng cho ta, bây giờ tới lượt ta xoa bóp giúp nàng.”

Thiện Thủy nằm trên gối, cảm giác sức hắn làm tê dại cả người, nguyên nhân là bàn tay hắn phục vụ cực kỳ thoải mái, nói: “Không có gì tự nhiên ân cần, quả nhiên không phải gian xảo cũng là đạo chích...”

Hoắc Thế Quân đang thăm dò người nàng, muốn đi vào trong chân nàng, chợt nghe nàng không mặn không nhạt nói một câu như vậy, dừng tay lại, nói: “Nhu Nhi, nàng nói cái gì vậy?”

Thiện Thủy nghiêng đầu nhìn hắn một cái, nói: “Chỗ bàn trang điểm của ta có một thứ, chàng đi xem một chút.”

Hoắc Thế Quân đánh mông nàng một cái, cười nói: “Nàng chỉ nhiều chuyện.” Đi qua mở ngăn kéo ra, sắc mặt lập tức thay đổi, liếc nhanh Thiện Thủy một cái.

Thiện Thủy lười biếng ngồi dậy, cột lại mái tóc dài của mình, nói: “Nàng ấy đúng là một người sắc sảo, ngay cả phong thư cũng khác biệt. Nàng ấy tự xưng là người ở chốn bụi trần, chàng nói xem nếu ta hồi thư, nên xưng thế nào bây giờ?”

Hoắc Thế Quân đã xem qua phong thư, quay lại, sải bước về bên người nàng, ngồi xuống ôm nàng, nhìn nàng một cái, cẩn thận nịnh nọt nói: “Nhu Nhi, ta hiểu nàng đang tức giận, nàng nghe ta giải thích...”

65. Chương 65

Editor: Socfsk

“Chàng biết ta sẽ tức giận? Chàng biết còn gạt ta?” Nụ cười trên mặt Thiện Thủy bỗng biến mất, cúi đầu cố gắng dùng sức, đẩy cánh tay đang cuốn lấy eo mình.

Hoắc Thế Quân ôm nàng không buông, nói: “Là ta không nên dỗi gạt nàng. Chỉ sợ nàng biết sẽ thêm hiểu lầm, còn tăng thêm phiền não, lúc này mới lừa gạt nàng.”

Thiện Thủy cạy tay hắn không ra, ngừng lại nhìn hắn: “Sau khi chàng trở lại, chẳng những gặp nàng ta, còn đón nàng ta ra Phi Tiên lâu, an bài ở cửa nam. Hoắc Thế Quân, ta biết rõ hai người biết nhau đã nhiều năm, chàng cũng không thể hoàn toàn không để ý đến nàng ta, ta hiểu. Ta tức giận không phải vì chuyện này, mà là lúc này ta hỏi chàng thì chàng lại còn muốn gạt ta! Ta hỏi chàng, nếu không phải có phong thư này, chàng tính gạt ta tới khi nào?”

Hoắc Thế Quân nói: “Sau khi ta trở lại, đúng là đã gặp qua nàng ta, cũng đón nàng ta ra khỏi Phi Tiên lâu, an bài ở cửa nam. Nhưng chỉ như vậy thôi, không còn gì khác, càng không như nàng nghĩ...”

Thiện Thủy ngắt lời hắn, cướp lời: “Hoắc Thế Quân, chàng đừng cho ta thường ngày cái gì cũng không hỏi thì không biết cái gì. Nàng ta là người đầu tiên hạ chàng ngủ đúng không? Nàng ta hạ chàng nhiều năm? Nàng ta là hồng nhan tri kỷ của chàng đúng không? Trong lòng chàng địa vị của nàng ta chắc chắn rất đặc biệt đúng không? Bây giờ trong lòng chàng vẫn còn tình cảm với nàng ta chứ? Bằng không hai người sao có thể dây dưa không rõ đến giờ?”

Sắc mặt Hoắc Thế Quân dần trở nên khó coi, buông lỏng eo nàng ra, nhìn nàng cau mày nói: “Nhu Nhi, như vậy không giống nàng!”

Thiện Thủy chính là càng nói càng tức, thấy hắn nói lời nặng nề với mình, càng thêm tức giận: “Ta đức hạnh như vậy, chàng giờ mới biết sao? Ngược lại chàng, là bị ta nói đúng điều giấu diếm trong lòng, nên mới chột dạ chứ gì? Được, nếu như chàng không bỏ được, đừng để nàng ta chịu uất ức ở bên ngoài, dứt khoát cho nàng ta vào vương phủ! Nếu ta nói một nửa chữ không, ta rửa ta đời này không sinh được nhi tử!”

Hoắc Thế Quân đột nhiên đứng thẳng lên, mặt âm trầm, nói: “Là ta thường ngày quá nuông chiều nàng à? Nàng giờ càng biết la lối om sòm! Nhìn nàng xem, nói như vậy sao!”

Thiện Thủy cả giận nói: “Ai bảo chàng nuông chiều ta? Ta không hiếm lạ!”

Hoắc Thế Quân liếc nhìn nàng một cái, nắm lấy quần áo mình, mặc vào lập tức sải chân bước đi.

Thiện Thủy thấy bóng lưng hắn rời đi, một hồi lâu, lỗ mũi đau xót, nước mắt rơi xuống ào ào.

Hôm nay nàng nhận được phong thư kính lễ, Sở Tích nói nàng ta mới vừa được Hoắc Thế Quân nhận ra khỏi Phi Tiên lâu, an bài ở cửa nam. Nghe nói nàng được tấn phong là Vương Phi, vốn định tự mình đến lạy hạ, chỉ là cả người bệnh tật yếu đuối, thứ hai, sợ mình tiện không lọt vào mắt nàng, chỉ có thể dùng cái này để kính lễ.

Thiện Thủy dĩ nhiên hiểu được dụng ý của Sở Tích. Nàng cũng có thể hiểu, một nữ nhân từ trước đến giờ chỉ hiển tưng ột nam nhân mình yêu nhất, người đàn ông này dù cuối cùng cũng trở thành của người khác, vô luận là người nào, đều sẽ cảm thấy không cam lòng. Nhưng bây giờ, khi mình cũng trở thành một nhân

vật trong đó, nam nhân này lại là trưởng phu của mình, dù nàng đồng cảm với Sở Tích, nhưng nàng cũng không thể chấp tay nhường nam nhân của mình.

Nàng biết hành động lúc nãy của mình rất ngu ngốc. Có lẽ điều Sở Tích muốn chính là kết quả như vậy. Nhưng chỉ là nàng không kiểm chế được tâm trạng của mình. Ngày trước vẫn có thể làm ra vẻ như không thấy, nhưng bây giờ, vừa nghĩ tới Hoắc Thế Quân ôm nữ nhân khác, đối đãi với người đó như đối đãi với mình, nàng không ngừng cảm thấy chán ghét.

“Vương Phi, đang rất tốt, tại sao...”

Bạch Quân đi vào, lo lắng nhìn nàng, nhỏ giọng an ủi.

Thiện Thủy lau nước mắt, lật người nằm xuống.

Bạch Quân thấy nàng không nhúc nhích, thở dài, không thể làm gì khác hơn là đắp chăn cho nàng, buông mình xuống, thổi ngọn đèn dầu.

Hoắc Thế Quân nổi giận dưng dưng đi ra khỏi phòng, đi tới cửa ra vào Lương Minh Hiên thì đầu óc dần thanh tỉnh, dừng bước lại, đổi hướng đến viện của Hoắc Vân Thần gọi hắn dậy.

Hoắc Vân Thần đã ngủ, bị kêu tỉnh, lại nghe thấy Hoắc Thế Quân tự mình đi đến, liền tưởng đến hôm nay người Đát Thản vào kinh, cả kẻ đối đầu Thừa Tông cũng ở đây, cho là có chuyện gì khẩn cấp, vội lật người, nhanh chóng mặc quần áo đi ra ngoài.

Hoắc Thế Quân thấy hắn đi ra, nói: “Ngày mai người đến ngô Chu Xuyên ở cửa nam, chuyển lời của ta, gọi nàng ta thu thập đồ đạc, hạn cho nàng ta trong vòng ba ngày rời kinh, người phái người hộ tống nàng ta hồi hương.”

Chuyện giữa Hoắc Thế Quân và Sở Tích, Hoắc Vân Thần dĩ nhiên rất rõ ràng. Thậm chí ngay cả tháng trước lúc Sở Tích chuyển đến Chu Xuyên, cũng là do một tay hắn sắp xếp. Chuyện của Hoắc Thế Quân hẳn tuyệt đối trung thành, chịu đựng hết sức mới không tiết lộ cho Bạch Quân một tiếng. Hiện tại thấy sắc mặt hắn khó coi, đột nhiên lại lên tiếng như vậy, mặc dù không hiểu nguyên do, chỉ đoán được đại khái nhất định là do bị Vương Phi biết, bốc hỏa, Vương Gia sợ không giấu được. Lập tức cũng không hỏi nhiều, chỉ đồng ý.

Hoắc Thế Quân phân phó xong xuôi, quay đầu bước đi, trở về Lương Minh Hiên, một mình ngồi trong đình viện một hồi, chú ý tới ma ma gác cửa cũng đứng dậy, tựa như không hiểu nhìn quanh, liếc nhìn trong phòng ngủ, rồi cuộc cất bước đi.

Thiện Thủy mới vừa ngừng khóc, chợt nghe thấy tiếng hắn đẩy cửa vào, tự nhiên giả vờ ngủ say.

Hoắc Thế Quân rón rén leo lên giường, thấy nàng vẫn đưa lưng về phía mình không nhúc nhích, chịu đựng một lát, mở miệng nói: “Ta đã bảo Vân Thần ngày mai chuyển lời, bảo nàng ta rời kinh về quê. Như vậy nàng đã hài lòng chưa?”

Thiện Thủy nghe thấy giọng hắn ồm ồm, giống như đang tức giận nói, liền lạnh lùng nói: “Nếu như chàng không bỏ được, cũng không cần miễn cưỡng, tránh hối hận sau này, trách ta ép buộc chàng.”

Hoắc Thế Quân thấy nàng không hiểu chuyện, nào có chút hiểu chuyện như trước đây? Buồn bực phát cáu, chợt nhận ra giọng mũi nồng đậm của nàng, nghĩ một chút, liền hiểu rõ, đưa tay tới sờ má nàng, quả nhiên là nước mắt chưa kịp khô. Đi đốt đèn lại, trở lại muốn nhìn mặt nàng, Thiện Thủy lại lấy chăn mền che kín đầu, một hồi lâu kéo, dĩ nhiên bị hắn gạt chắn ra, mạnh mẽ ôm quay lại, mượn ánh nến, Hoắc Thế Quân lúc này mới thấy hai mí mắt sưng đỏ như hai quả hồng, tức giận cũng biến mất, lấy hai tay đang che mặt của nàng, nói: “Nhu Nhi, nàng khóc lâu như vậy sao?”

Thiện Thủy vốn đã ngừng khóc, bị hắn nói như vậy, hốc mắt lại nóng lên, nhắm hai mắt lại, thút thút một tiếng, một giọt nước mắt lăn xuống từ khóe mắt, chảy tới hai bên tóc.

Dáng vẻ điềm đạm đáng yêu, Hoắc Thế Quân thấy rất đau lòng, ngoài miệng lại nói: “Ai ôi, nếu ta nghĩ một đi không trở lại, chẳng lẽ nàng sẽ khóc chết sao?”

Thiện Thủy cắn răng, dùng sức hung hăng đâm hấn, lại duỗi chân đá lung tung. Hoắc Thế Quân bắt được hai tay nàng đè lại lên gối, dùng chân ngăn chân nàng lại, không để nàng lộn xộn, đưa tay vuốt ve hai mí mắt sưng đỏ của nàng, dịu dàng nói: “Bảo bối ngoan, Nhu Nhi ngoan, đừng khóc. Nàng khóc lòng ta cũng như bị mèo cắn, còn khó chịu hơn...”

Thiện Thủy nghe thấy rốt cuộc hấn cũng mở lời dỗ mình, nước mắt không ngừng rơi, nghẹn ngào nói: “Dù sao ta cũng chỉ là nữ nhân điều ngoa, chàng không yêu thích ta, sao còn tới đây trêu chọc ta.”

Hoắc Thế Quân thấy nàng buồn phiền nói, cười khổ, lấy khăn lau nước mắt cho nàng, trong miệng không ngừng nói: “Ai nói nữ nhân điều ngoa không tốt? Ta thích nàng la lối om sòm, càng điều ngoa càng tốt. Vừa rồi ta mới nói lung tung như vậy, nàng cứ coi như ta xấu xa lắm. Nàng cứ đập ta một cước cũng được, đừng nói một cước, chỉ cần nàng vui vẻ, đập ta một trăm lần cũng được.”

Thiện Thủy mở đôi mắt khóc lóc ê ẩm, thấy hấn đang nhìn mình, trong mắt ngập đầy thương tiếc, đoạt lấy khăn trên tay hấn, lau mặt mình, nước mắt rốt cuộc ngừng lại, nhưng vẫn không ngừng thút thít, rất đáng thương.

Hoắc Thế Quân dùng sức ôm nàng vào trong ngực, đưa một tay ra vỗ nhẹ sau lưng nàng trấn an, đợi nàng bình tĩnh, nhỏ giọng nói: “Nhu Nhi, nàng muốn hỏi gì, nàng cứ hỏi, nếu ta trả lời được ta nhất định trả lời.”

Thiện Thủy nói: “Chàng thật sự muốn đưa nàng ta đi sao?”

Hoắc Thế Quân nói: “Năm ngoái nàng ta ngăn nàng ở cửa, lúc ta đi thấy nàng ta, cũng từng nói qua với nàng ta, ta không cho phép nàng ta đi quấy rầy nàng. Tháng trước, ta đáp ứng lời khẩn cầu của nàng ta đưa nàng ta an bài ở cửa nam, cũng nói rõ ràng với nàng ta, nếu nàng ta còn quấy rầy nàng, ta tuyệt đối sẽ không để cho nàng ta ở lại Lạc Kinh. Hôm nay sẵn có chuyện như vậy, dĩ nhiên là phải đưa đi.”

Thiện Thủy núp trong ngực hấn, nhỏ giọng nói: “Thiếu Hành, bây giờ chàng đối với nàng ta là có ý nghĩ gì?”

Hoắc Thế Quân trầm mặc chốc lát, nói: “Nhu Nhi, đoán chắc là nàng không muốn nghe ta nói dối, ta cũng không muốn nói dối. Vấn đề này ta thật sự rất khó trả lời...”

Thiện Thủy dùng mười ngón tay nắm chặt ống tay áo hấn, cố chấp nhìn hấn.

Hoắc Thế Quân thở dài, rốt cuộc nói: “Lúc ta biết nàng ta, ta mười tám tuổi, nàng mười bốn tuổi. Ta là nam nhân đầu tiên của nàng ta, nàng ta cũng là nữ nhân đầu tiên của ta,” hấn thấy nàng cong miệng, đưa tay sờ đỉnh đầu nàng, giống như an ủi, “Lại nói nàng không thể tin, khi còn bé bởi vì mâu thuẫn với mẫu thân, ta thậm chí có chút chán ghét nữ nhân, không phải là có cảm giác, sau này gặp được nàng ta. Nàng ta là do cố nhân ta tìm được, vốn cũng là nữ nhi quan gia, người nhà gặp chuyện nên mới bị hại lưu lạc đến thanh lâu. Sau khi ta tìm được nàng ta, nàng ta không muốn về quê, ta theo ý nguyện nàng ta trở thành người giám hộ của nàng ta, sau đó cũng...”

Hấn ngừng lại.

“Nàng ta rất đẹp, lại rất đa tài, ta hiểu...”

Thiện Thủy muốn thể hiện chút rộng lượng, vẫn thốt ra một câu chua xót như vậy, hết sức nhẫn nhịn mới không thốt ra nửa câu sau: Lúc này mới phá trình của chàng sao...

Hoắc Thế Quân hơi cười một tiếng, lại nói: “Lúc mới vừa ở cùng nàng ta, ta xác thực thích nàng ta, giống như nàng nói, nàng ta rất đẹp, lại rất đa tài. Nhưng sau này dần dần ta phát hiện ra, nàng ta cũng không phải là loại người kia... Nàng ta rất có tâm cơ. Ta hiểu rõ bị báo thù điều khiển, người thuần lương hơn nữa cũng sẽ biến thành người tâm cơ mưu tính. Nhưng sau khi nàng ta bắt đầu trao trái tim cho ta, ta cũng không còn tìm được cảm giác như lúc ban đầu chung đụng với nàng ta, càng ngày càng không có tiếng nói chung với nàng ta. Sau này cũng phát hiện, nàng ta còn gạt ta...”

Hấn ngừng lại, đổi giọng: “Nhu Nhi, ta chưa bao giờ là một chính nhân quân tử. Ta làm việc, chỉ cầu mục đích, không chứa thủ đoạn nào, cũng sẽ không vì cảm thụ của người khác miễn cưỡng mình. Đối với nàng ta mà nói, ta càng không phải là một nam nhân tốt. Lúc đầu ta chỉ đáp ứng nàng ta một chuyện, chính là

cúi cùng sẽ thay nàng ta báo thù, ta sẽ làm được. Nhưng điều khác, ta không muốn miễn cưỡng, cho nên sau này dần xa cách nàng ta.”

“Lần này sau khi ta hồi kinh, có một ngày nàng ta chợt sai người truyền tin cho ta, nói nàng ta bị bệnh nặng. Ta liền đi thăm nàng ta. Nàng ta nói nàng ta đổi ý, không muốn ở lại Phi Tiên lâu, nhưng cũng không muốn rời kinh thành. Cho nên ta giúp nàng ta an bài một tòa nhà ở cửa nam. Ta nói với nàng ta, nàng ta có thể làm bất cứ chuyện gì, chỉ có một cái duy nhất không thể, đó là đi quấy rầy nàng. Nhưng ta không nghĩ tới nàng ta lại đi tìm nàng...”

Hoắc Thế Quân ngừng lại, nhìn Thiện Thủy nói: “Lúc trước ta gạt nàng, đúng là sợ nàng nghi ngờ, không có ý nào khác. Bây giờ nếu nàng ta còn tiếp tục, ta cũng không muốn có người thứ ba, sau người đưa nàng ta về nơi chín suối là được.”

Nữ nhân đối với nam nhân đầu tiên của mình luôn là khó quên, có lẽ lòng nam nhân phụ bạc một chút, nhưng khúc đầu của hân và nàng ta chắc cũng sẽ là một đoạn tốt đẹp để nhớ lại?

Thiện Thủy thở dài một cái, nhỏ giọng nói: “Ta hiểu rồi. Lúc trước là ta không tốt, làm loạn với chàng.”

Hoắc Thế Quân ôm chặt nàng, cúi đầu hôn nàng, nói: “Chuyện của ta và nàng ta, chỉ có vậy. Cho nên lúc này nàng hỏi ta có suy nghĩ gì về nàng ta, ta thật sự không nói ra được. Nhưng ta hiểu rõ, ta muốn ở cùng với nàng một chỗ. Cùng chung sống với nàng, ta rất hạnh phúc.”

Thiện Thủy ngẩng mặt lên, đưa mắt nhìn hân, rồi cuộc nói: “Thiếu Hành, trước kia ta không biết nghe được từ đâu. Hai người yêu nhau, rất dễ dàng. Nhưng để đồng lòng đi hết cuộc đời, cũng không phải là một chuyện dễ dàng, cần phải có sự hiệp lực giữa hai người. Nếu chàng nguyện ý, ta sẽ cố gắng.”

Hoắc Thế Quân đan mười ngón tay vào tay nàng, đưa từng ngón tay nàng lên khoe miệng mình, hôn từng ngón tay, nói: “Ta cũng vậy.”

66. Chương 66

Editor: Socfsk

Hôm sau rời giường sớm, bởi vì đêm qua khóc nhiều, hai mí mắt Thiện Thủy còn sưng, ngay cả mắt cũng sưng lên một chút. Dáng vẻ kia cũng không dám ra đường gặp người. Cũng may trong vương phủ có hầm băng, gọi người đi lấy chút băng vụn, cầm hai cái túi nhỏ đưa đến thoa trên mắt để sớm tiêu sưng. Thấy Hoắc Thế Quân còn không đi, lấy túi chườm trong tay Bạch Quân đòi thoa giúp mình, liền tức giận nói: “Sao chàng còn chưa đi, đứng trước mặt ta làm gì?”

Hoắc Thế Quân ngồi trên ghế như nàng, thử áp túi chườm trên mặt mình để thử nhiệt độ, lúc này mới đưa đến mặt nàng, nói: “Trước tiên phải dụ cho nàng hồi tâm chuyển ý mới là điều quan trọng nhất, những cái khác không quan trọng.”

Thiện Thủy xùy một tiếng khinh thường, mắng hân một câu: “Miệng lưỡi trơn tru”, nói: “Chàng đi hay không đi, chắc chắn là có nguyên do, lấy ta ra gánh lấy trách nhiệm làm gì. Ta còn không biết chàng.”

Thiện Thủy nói những lời này đúng là có căn cứ. Sống chung với hân một năm, đã sớm biết hân là người thế nào – chính là làm việc điên cuồng. Gây ấn tượng sâu sắc cho nàng nhatas, chính là mùa đông năm ngoái ở phủ Hưng Khánh, một thời gian hân tự mình kiểm duyệt binh lính thể dục buổi sáng. Mỗi ngày còn chưa tới lúc, bầu trời bên ngoài còn đầy tuyết, tối tăm, hân cũng lập tức bỏ lại nàng chui ra khỏi chăn ấm. Gặp phải người như vậy, cái gì gọi là quân vương xuân hạ lâm triều, cũng chỉ là truyền thuyết. Cho nên hôm nay hân ở lại không đi, nhất định là có nguyên nhân, nhưng tuyệt đối không phải do nàng.

Hoắc Thế Quân bị Thiện Thủy nói trúng, cười, vừa cẩn thận chườm mặt cho nàng, vừa nói: “Người của Đát Thản đến, hôm nay bắt đầu nghị hòa, đã có các Chung lão thần của Nội các ra mặt, ta tham gia làm

gì?” – nhưng thật ra hẳn có chút bất mãn với lần nghị hòa này, lại càng không muốn nhìn thấy Thừa Tông, lúc này mới tránh mặt. Dĩ nhiên những chuyện như vậy hẳn sẽ không nói.

Thiện Thủy tin là thật, cũng không hỏi nữa. Lúc này Hoắc Thế Quân giúp nàng làm giảm sưng, đợi mặt nàng đã tốt hơn một chút, mới gọi a hoàn bê chậu nước vào hầu hạ nàng. Sau khi đã bôi kem dưỡng da thơm mát, Hoắc Thế Quân hào hứng bưng bưng chải đầu cho nàng, cầm một ít lan đặt vào tay, giúp nàng cài vào bên thái dương. Đợi sau khi nàng trang điểm xong, giống như vẫn chưa thỏa mãn, lại lấy ra một lọ hải đường, dùng đầu ngón tay cẩn thận bôi lên môi nàng, hai gò má trắng sáng càng làm nổi bật rục rở.

Bạch Quân hiểu được tối hôm qua hai người gây gổ với nhau, giờ này Thiện Thủy mới cầm túi chườm đi chườm mặt. Khó thấy được Hoắc Thế Quân sáng sớm còn ở lại lấy lòng Vương Phi, dĩ nhiên cũng rất thức thời, thu dọn đồ đạc dẫn người ra ngoài.

Hoắc Thế Quân thấy bên cạnh đã không còn ai, tiến lên liếm một lớp phấn môi của nàng, cười hì hì nói: “Những thứ ở miệng nàng, thực không giống nhau. Vừa say vừa mê.”

Tối hôm qua còn náo loạn với nhau, ngoài mặt Thiện Thủy mặc dù đã dần lòng, nhưng trong lòng vẫn còn rất bướng bỉnh. Bây giờ thấy hẳn dùng thái độ dịu dàng dụ dỗ mình, hết sức nhẫn nhịn chất vấn hẳn trước kia cũng thường làm như vậy, lấy tay giúp hẳn lau phấn dính trên môi, cũng lau phấn trên môi mình, hơi cười nói: “Lát nữa muốn đi với nương vào cung, phần này không ổn.”

Hoắc Thế Quân trầm mặc, uhm một tiếng, nói: “Bọn ta cũng muốn đi sở môn, ta tiễn nàng và nương.”

~

~Bệnh tình Mục Thái hậu, sau khi được hai cha con Trương gia cẩn thận chữa trị, bây giờ dường như đã ổn định lại. Lúc tinh thần tốt, còn có thể để người đỡ đi từ từ ở hành lang. Cho nên vài ngày nay cũng không cần hậu bối sớm tối trông chừng, thậm chí đám người Diệp Vương Phi và Thiện Thủy, đều đã qua từ sáng sớm, đợi Thái hậu nghỉ ngơi tỉnh lại buổi chiều mới trở về. Ngày hôm đó vào cung như thường, đợi Thái hậu uống thuốc rồi ngủ, mọi người cũng dần tách ra. Hoàng hậu Lý Phi, đám người Diệp Vương Phi và trưởng công chúa ở phòng khách nói chuyện về hôn sự của Trương Thế tử và công chúa Ba Thi Bộ, Lam Trân Châu. Có thể nhìn ra được, trưởng công chúa có vẻ không hài lòng với hôn sự này, chẳng qua là ý chỉ chính miệng Hoàng Đế, cho nên cũng không tiện nói thêm cái gì. Biết Thiện Thủy quen biết Lam Trân Châu, lúc trước Trưởng Công chúa sớm không biết tìm nàng tìm hiểu không biết bao nhiêu lần, không rõ chi tiết, tất cả đều muốn truy vấn vấn đề này. Giờ này lại thấy các bà nghị luận đề tài này, sợ bị níu lấy truy hỏi, tìm cớ đi rửa tay, liền đứng dậy ra ngoài.

Mưa thu năm nay so với bình thường đều kéo dài so với bình thường, coi như không có mưa, màn trời cũng luôn đầy mây. Người ở Lạc kinh đã rất nhiều ngày không thấy được hơi thở mùa thu. Bên ngoài đình viện Trường Xuân, giờ này cũng không biểu hiện rõ về mùa thu. Cảnh lá trên đường tàn tạ, có vài cây quế lớn nở rộ, mùa thu dường như đến sớm, có thể thấy được trên cây chỉ còn vài cành lá thưa thớt, dưới tàng cây ngược lại có rất nhiều tàn hoa.

Thiện Thủy hít một hơi thật sâu, cổ họng hít một hơi trong phổi, giống như có một luồng gió mát, có một loại cảm giác nói không nên lời.

Nàng trở về, đi lại một góc hành lang thì dừng bước.

Bên ngoài mấy chục bước, Hoắc Hi Ngọc đang đứng trước mặt Trương Nhược Tùng, chặn đường đi của hẳn.

Hoắc Hi Ngọc đưa lưng về phía nàng, cho nên Thiện Thủy không thấy được nét mặt nàng ấy, chỉ có thể loáng thoáng nghe được giọng nói của nàng ấy. Cũng bởi vì cách một khoảng xa, cũng nghe câu được câu mất. Nàng chỉ thấy mặt Trương Nhược Tùng. Hẳn đang cau mày nhìn thiếu nữ đối diện, khuôn mặt lộ vẻ hỗn tạp giữa nét trưởng thành và thiếu niên, cảm giác kinh ngạc không nói nên lời.

Hoắc Hi Ngọc dường như đã nói xong, nhanh chóng rời đi, bóng lưng thẳng tắp, đỉnh đầu khê vênh lên, khí thế kiêu ngạo của một cô công chúa. Trương Nhược Tùng nghiêng đầu nhìn bóng lưng nàng ấy, quay mặt sang thì Thiện Thủy mới thấy được giữa hai lông mày hẳn dường như có một loại bất đắc dĩ và tức giận.

Hẳn rút cuộc đi từ từ về phía Thiện Thủy, đầu khê cúi, dường như tâm sự nặng nề, thậm chí ngay cả đến trước mặt Thiện Thủy cũng không nhận ra, cho đến khi hai người chỉ cách nhau mấy bước mới ý thức được

trước mặt có người, chợt ngẩng đầu lên.

Thiện Thủy khẽ mỉm cười với hắn, gọi: “Trương thế huynh.”

Mặt mày Trương Nhược Tùng lúc này còn ửng đỏ lập tức biến mất, cũng trở lại nụ cười âm áp, nói: “Thế muội.”

Mấy tháng này, bởi vì bệnh tình Thái hậu, hai người thường xuyên chạm mặt, tuy đều ở chỗ có người khác, nhưng cũng tốt. Chính là để bây giờ vô tình gặp được, so với trước đây đã tự nhiên hơn nhiều, không chỉ có Thiện Thủy, Trương Nhược Tùng cũng thế.

Thiện Thủy nói: “Ta thấy bệnh tình Thái hậu mấy ngày nay tốt hơn rất nhiều, sau này sẽ càng tốt hơn đúng không?”

Nói tới bệnh nhân của mình, Trương Nhược Tùng lập tức khôi phục vẻ nghiêm túc của thầy thuốc, hơi chần chờ, nhỏ giọng nói: “Bệnh của Thái hậu xuất phát từ bên trong, lúc trước không có dấu hiệu, phát ra thì đã muộn...Xác định là lúc nào đó...”

Hắn nói với vẻ mờ mịt, nhưng có vẻ rất dễ hiểu. Thiện Thủy hiểu, lòng khẽ thất lại, trong đầu hiện ra tình cảnh đầu tiên gặp vị lão thái thái kia.

Khi đó bà là một lão bà uy nghiêm, mà mình lại chính là thê tử mới cưới của người ta, đối với những người Hoắc gia, còn rất mơ hồ...

Đối với các lão bà trong chốn thâm cung Trường Xuân này, cũng không kịp bồi dưỡng tình cảm. Nhưng nghe từ miệng thầy thuốc nói ra những lời như vậy, biết được từng là người tràn đầy sức sống, lại nhanh chóng biến thành một cảnh khô già héo úa... Đúng là quá thê lương.

Nàng im lặng than một tiếng, hơi gật đầu, đang muốn tiếp tục đi về phía trước, nhớ tới vẻ mặt hắn lúc Hoắc Hi Ngọc rời đi, rốt cuộc không nhịn được, nhẹ giọng hỏi một câu: “Em chồng ta...nàng ấy vẫn giống trước đây sao?”

Mặt Trương Nhược Tùng lập tức trở nên thảm hại, mặt hơi đỏ lên, né tránh nàng nhìn chăm chú, xúc động nói: “Ta còn có chuyện”, cúi đầu vội vã bước đi.

Thiện Thủy suy nghĩ một chút, cũng không quay đầu lại, đang muốn cất bước đi, chợt nghe thấy tiếng hắn truyền đến từ sau lưng, trầm thấp, kiên định, vừa như khóc có thể nói rõ phiền muộn.

Hắn nói: “Thế muội, còn có một chuyện, ta sẽ rời kinh đi du lịch. Từ nay về sau muội nhớ bảo trọng.”

Thiện Thủy chợt quay đầu lại, thấy hắn đã sải bước đi, bóng dáng khuất ở cuối hành lang, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

Thiện Thủy trở mắt trong chớp lát.

Hắn dường như trả lời mình, lại giống như chỉ đang từ biệt mình mà thôi.

Nếu hắn đã quyết ý như vậy, sao không phải là một cuộc đời mới?

~

~Ba ngày sau đó, nghị hòa giữa Đại Nguyên và Đất Thản ầm ĩ rốt cuộc cũng đã được đàm phán xong xuôi, đến lúc hạ màn.

Lần này Đất Thản xâm nhập vào phía nam, ngoài việc kích động Thừa Tông, Khả Hân dĩ nhiên cũng có mục đích của mình. Hắn tiến hành lừa gạt và chiếm đoạt lần thứ nhất, bởi vì kế hoạch chịu tổn thất lớn, chẳng những không thắng lợi, ngược lại còn ném địa bàn của mình đi, lúc này mới bắt đầu lên bàn nghị sự. Bây giờ, làm cho đất nước thua trận, Đất Thản rốt cuộc cũng đồng ý lấy Sơn Lương làm ranh giới, cắt bớt phần đất xuống mấy trăm dặm, hằng năm tiến cống ngàn cặp mã lương. Ngược lại, Đại Nguyên phải trả lại thành trì đã chiếm đóng lúc trước, đồng ý trao đổi buôn bán gạo mè với dê ngựa, lạc đà, lại ước định dọc theo biên giới, không cho phép người xâm nhập vào, cuối cùng thỏa thuận hữu nghị láng giềng, vĩnh viễn không xâm lấn lẫn nhau.

Giữa hai nước, trên bàn đàm phán, cuối cùng hoàn toàn đều rỗng tuếch, hoặc là không phải, toàn bộ đều như giả thuyết, ai cũng hiểu rõ. Nhưng có thể đạt được những thỏa thuận như vậy, hai bên cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận được, từ đó tạm ngừng binh khí, cũng coi như là một chuyện tốt. Cho nên ngày tiếp theo, Hoàng Đế Cảnh Hữu ở trong điện Văn Đức thưởng yến, một là ăn mừng, hai là vì để tiễn sứ đoàn Đất Thần ngày mai lên đường.

Trường hợp như vậy, Hoắc Thế Quân dĩ nhiên không thể tránh, nhất định là phải ra mặt. Trong buổi tiệc, Thừa Tông ngồi ở vị trí đối diện vua, hai người bốn mắt nhìn nhau. Hoắc Thế Quân vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt âm trầm, khóe miệng Thừa Tông nhếch nụ cười lạnh, kiêu căng nhìn quanh.

Ngày hôm sau, mưa dầm cả ngày. Đêm qua Mục Thái hậu đột nhiên tái phát bệnh, có nguy cơ rất nhiều, Vương Phi và hoàng hậu cũng trấn thủ ở Trường Xuân các, Hoắc Hi Ngọc cũng ngủ lại trong cung.

Khi đêm đến, mưa chẳng những không ngừng, ngược lại còn mưa to hơn, Thiện Thủy một mình trở về. Ra khỏi cửa Nam cung, ánh sáng như xuyên thấu qua màn mưa, thấy có một bóng đen cầm dù tránh mưa, chính là Hoắc Thế Quân, ngoài ý muốn ở đây.

Hoắc Thế Quân nhìn thấy nàng, ý bảo nàng chờ dưới mái hiên trước cửa cung, tự mình đi về phía nàng, giầy đi trên mặt đất tạo ra những vẩy bọt nước, mãi cho đến lúc đến trước người nàng, thò đầu ra, cười nói: “Người Đất Thần đi rồi, ta đón nàng về nhà.”

67. Chương 67

Editor: Socfsk

Hoắc Thế Quân che dù đưa nàng đến bên cạnh xe ngựa, đỡ nàng lên rồi đưa dù cho người hầu, theo nàng lên xe, hai người ngồi sóng vai nhau trong xe ngựa.

Đã gần tối, lại gặp trời mưa, ánh sáng trong xe rất âm đạm. tiếng mưa bên ngoài rơi tí tách, hai người trong xe cũng không nói chuyện. Thiện Thủy có cảm giác hơi mệt mỏi, khép hai mắt, liền tựa đầu vào vai hắn. hoắc thế quân đưa tay cầm lấy tay nàng, đặt trên đùi mình, rũ tay áo xuống che tay hai người lại. có thể là động tác vô tình, Thiện Thủy cảm giác ngón tay cái của hắn khẽ vuốt mu bàn tay mình, nhảm chán, giống như kiểu lôi kéo lòng người.

Xe ngựa vừa mới đi được chốc lát, trong màn mưa đột nhiên có một con ngựa nhanh chóng chạy tới bên cạnh.

Thiện Thủy có cảm giác xe ngựa chậm lại, mở mắt ra, nghe thấy tiếng Hoắc Văn Thần truyền tới: “Vương gia, có chuyện...”

Trong tiếng mưa rơi, giọng nói hắn ngừng lại, hình như đang lưỡng lự.

Hoắc Thế Quân hỏi: “Có chuyện gì?”

“Có thể mời Vương gia ra ngoài...”

Hoắc Thế Quân nhìn Thiện Thủy một cái, thấy nàng nhìn mình, liền nói: “Nói cái gì, cứ nói thẳng là được!”

Hoắc Văn Thần cả người mặc áo toại, đầu đội nón tre đi mưa, bắt đầu dĩ mới nói: “Vừa rồi người được phái đi trực xuất Sở cô nương, nói nàng ta đột nhiên không chịu đi, muốn gặp mặt Vương gia.”

Hoắc Thế Quân vừa rồi thật ra đã đoán được có liên quan đến Sở Tích Chi, sắc mặt trở nên tức giận, “Chuyện như vậy cũng muốn nói với ta sao? Không gặp!”

Hoắc Văn Thần do dự, nói: “Giờ này nàng ta đang ở trên cầu thành đông Lạc thủy, nói muốn gặp Vương gia lần cuối cùng, gặp rồi sẽ đi. Nếu Vương gia không đến, nàng ta sẽ nhảy sông.” Ngừng một chút, bổ sung thêm, “Nghe nói nàng ta tâm tình nóng nảy, không cho người khác đến gần, đến gần một bước sẽ nhảy xuống. Người khác không làm chủ được, không còn cách nào khác mới tới hỏi ý kiến Vương gia.”

Sắc mặt Hoắc Thế Quân trầm xuống, cau mày, liếc nhìn Thiện Thủy, muốn nói lại thôi.

Thiện Thủy nói: “Chàng đi đi. Ngộ nhỡ có chuyện như vậy thật, mạng người rất quan trọng.”

Hoắc Thế Quân dường như buông lỏng ra một chút, ngay sau đó nặn ra một tia cười miễn cưỡng, nói: “Nhu Nhi, ta đi xem thể nào, tiền nạng ta xong ta sẽ lập tức quay lại.”

“Ừm.”

Thiện Thủy thông thả trả lời.

Hoắc Thế Quân dùng sức nắm tay nàng, đứng dậy, phân phó Hoắc Vân Thần hộ tống Thiện Thủy trở về phủ, mình thì nhận lấy áo tơi nón lá từ thị vệ bên cạnh, xoay người lên ngựa rời đi.

Thiện Thủy nghe tiếng vó ngựa dần biến mất, bên môi hiện ra nụ cười lạnh.

Thật ra nàng đã nhận ra, hắn chỉ chờ nàng mở miệng để hấn đi, hấn chắc chắn cũng biết nàng sẽ mở miệng.

~

~Cổ hương của Sở Tích Chi là Quế Châu, từng là nơi mọi người hay hướng về, lúc rời Lạc Kinh, đã từng để lại vô số thương tổn. Sóng cuộn cuộn ở cầu Lạc Thủy, nhìn từ xa chính là một cái cầu cong hình vòm, qua cầu, Lạc Kinh ở sau, người tiễn biệt cũng dừng ở đây. Mà bây giờ trời sắp tối rồi, Sở Tích Chi đứng ở trên cầu hình vòm, tay gắt gao nắm lấy lan can, mặc cho gió mưa tấp vào cơ thể gây yếu của nàng, giằng co với thị vệ hộ tống. Trang phục trên người đã sớm ướt hết, dính chặt vào người nàng. Gió thổi cơ thể nàng lung lay, giống như cành cây trong gió, dường như nếu không cẩn thận sẽ biến thành một tờ giấy bay lên.

Lúc Hoắc Thế Quân chạy tới, nàng nhìn thấy hấn xuống ngựa, chạy như bay trong mưa về phía mình, trên mặt nàng rớt cuộc nở nụ cười, rất nhanh lại lạnh lùng nói: “Đừng tới đây! Nếu chàng còn tới, ta sẽ nhảy xuống!”

Hoắc Thế Quân dừng ở trên bậc cầu, nhìn nàng nói: “Nàng muốn làm gì?”

Sở Tích Chi không đáp lại, chỉ si ngốc nhìn hấn.

“Chàng không muốn ta chết, chàng vẫn còn tình cảm với ta, cho nên chàng mới đến, đúng không?”

Nàng nhìn hấn, buồn bã hỏi.

Hoắc Thế Quân chỉ lặp lại câu hỏi lúc nãy của mình: “Rốt cuộc nàng muốn làm gì?”

“Thiếu Hành, ta muốn nói cho chàng biết, ta hối hận. Bây giờ thậm chí ta không còn muốn báo thù. Ta chỉ muốn ở lại, ở lại bên cạnh chàng, chỉ cần lúc chàng nhớ đến ta, có thể đến gặp ta là ta đã rất hài lòng. Đừng để ta đi, về sau ta nhất định sẽ nghe lời chàng, có được không?”

Nàng ghen ngào nói, trên mặt toát lên vẻ hèn hạ, thê lương.

Nam nhân này cũng ngoảnh mặt làm ngơ, lạnh lùng nói: “Có nàng ấy ở đó, không thể chứa thêm nàng. Lời ta đã nói thì không thể thay đổi.”

Sở Tích Chi mặt biến sắc như người chết, nước trên mặt không thể hình dung ra được đâu là nước mưa, đâu là nước mắt, không ngừng rơi dọc hai gò má nàng.

“Thiếu Hành, nàng ta tốt như vậy sao? Khiến chàng chán ghét ta đến mức độ này? Thời gian trước không phải chàng rất yêu thích ta sao? Bây giờ trong lòng chàng không còn một chút thương yêu ta nữa sao?”

Hoắc Thế Quân ngưng mắt nhìn nàng ta, một hồi lâu sau mới nói: “Rất tiếc, trước kia ta đã nói qua với nàng, ta không thể thật lòng với nàng. Không liên quan đến nàng ấy, là ta chán ghét nàng mà thôi. Lúc này nàng đã hỏi ta, không phải cứ còn tình cảm với nàng thì ta mới được tới. Ta cho nàng biết, ta đi, không phải bởi vì ta còn tình cảm với nàng, mà bởi vì năm đó ta nhận sự ủy thác trông nom nàng. Nàng vẫn là một người rất thông minh, nàng sẽ biết nên làm gì. Đừng đùa với tính mạng của mình, cái này không giống nàng. Nàng xuống, ta sẽ đưa tiền nạng về quê, đảm bảo nửa đời sau của nàng sẽ được an nhàn.”

Hắn vừa nói xong, vừa chậm rãi bước lên theo bậc đá.

“Đứng lại! Chàng đừng tới đây!”

Sở Tích Chi hướng người ra ngoài, nở nụ cười lạnh.

“Chàng nói sai rồi, trước kia ta cũng không biết rốt cuộc mình muốn gì. Bây giờ ta hiểu rõ rồi, ta lại không thể quay lại được. Hoắc Thế Quân, bây giờ chàng đuổi ta đi, nói cho ta nửa đời sau sống trong an nhàn. Không phải là chàng đang cầu mong mình được yên lòng chứ? Nhưng ta không thể để chàng được toại nguyện. Nếu ta đi như vậy, có khác gì chết?” Trong mắt nàng, dần hiện lên tia tuyệt vọng và tàn nhẫn, “Hoắc Thế Quân, chàng vứt ta như vứt cái chổi, ta cũng không muốn dây dưa thêm nữa, chỉ là ta chỉ muốn nói cho chàng biết, ta chết, nữ nhân kia cũng đừng mong sống tốt!”

Hoắc Thế Quân sắc mặt biến hoá, “Ý nàng là gì?”

“Hoắc Thế Quân, chàng có biết tại sao ta bảo chàng đưa ta ra khỏi Phi Tiên lâu không? Bởi vì trước đây chàng một mực bảo ta rời đi, ta không nghe lời chàng. Bây giờ ta muốn nghe lời chàng, nghĩ chàng có thể thương tiếc ta, đối xử với ta như trước đây. Nhưng chàng nhốt ta vào trong một căn nhà như tế thần, cũng không tới thăm ta một lần! Chàng nghĩ vĩnh viễn không thèm quan tâm đến ta? Ba ngày trước, ta tặng một phong thư cho nàng ta, chàng biết tại sao không? Ta cho chàng biết, đó là ta cho chàng cơ hội cuối cùng. Nếu như chàng tới, dù là lên án mạnh mẽ buộc ta dừng lại, ta cũng cam tâm tình nguyện. Nhưng ngay cả nhìn mặt ta chàng cũng không tình nguyện, chẳng những không gặp ta còn muốn đuổi ta khỏi kinh! Chàng chính là một kẻ vô tình như vậy...”

Hoắc Thế Quân mặt biến sắc, chợt sai bước về phía Sở Tích Chi, bắt được váy nàng ta.

“Rốt cuộc nàng muốn gì?”

“Hoắc Thế Quân, ta sẽ nhớ chàng cả đời. Về phần chàng, nếu không thể khiến chàng thương nhớ ta cả đời, như vậy, để cho chàng hận ta cả đời, như vậy cũng rất tốt!”

Sở Tích Chi ngửa mặt nhìn hắn, nước mưa cuộn cuộn rơi trên mặt nàng. Đôi mắt ửng hồng, mắt hưng phấn, không còn chút duyên dáng xinh đẹp trước đây.

Hoắc Thế Quân bỗng dưng hiểu rõ ra. Hắn nghĩ đến Thừa Tông, nghiêng chặt răng thả nàng ta ra, xoay người chạy thật nhanh đến ngựa.

“Đã muộn!”

Sở Tích Chi cụng đầu vào bậc thang bằng đá, máu tươi lập tức chảy ra, theo nước mưa chảy xuống mặt. Vết thương trên mặt nàng không cảm giác được gì, chỉ chống người lên, nhìn bóng lưng hắn hoảng hốt rời đi, vẻ mặt như cười như khóc, “Hoắc Thế Quân, đã muộn! Trong khi ngươi tới đây, có mười Tiết Thiện Thủy cũng đã rơi vào tay hắn! Hắn sẽ thương tiếc nàng ta, rất thương tiếc cả quân ”

Hoắc Thế Quân không nghe rõ Sở Tích Chi ở sau lưng nói gì, xoay người vội vã chạy về thành, tìm đập thành thạch như muốn bay ra khỏi lồng ngực, màng nhĩ cũng đập liên hồi, rầm rầm vang dội.

Bây giờ hi vọng duy nhất của hắn chính là Hoắc Vân Thần có thể làm tròn nhiệm vụ của mình, bảo vệ thể tử của hắn. Thế nhưng khi hắn chạy như vũ bão đến, Hoắc Vân Thần dường như đã ra đón đầu, nét mặt kinh hoàng, trái tim giống như bị đánh một quả nặng nề, máu trong người đông cứng lại.

Lúc đi trên đường, xe ngựa Bạch Quân ngồi sau, đột nhiên giống như nổi điên chạy thực mạng, phu xe không thể khống chế nổi bị ngã xuống. Lúc Hoắc Vân Thần đuổi đến, một đám dân thường từ đâu xông ra ép buộc xe ngựa Vương phi. Chỉ còn lại mấy thị vệ yếu kém không thể địch lại đám đông, xe ngựa của Vương phi bị cướp đi. Bởi vì lúc ấy mưa rơi tầm tã, trời rất nhanh tối, người đi đường thưa thớt, rất nhanh bị biến mất trong màn mưa.

“Lúc này bốn cổng thành đều đã đóng hết, hắn vẫn chưa ra khỏi thành. Đi tìm đi!”

Đối mặt với Hoắc Vân Thần đang quỳ dưới đất, Hoắc Thế Quân lạnh lùng nói.

Hoắc Vân Thần chợt đứng dậy, bỗng nghe thấy Hoắc Thế Quân nói tiếp: “Không cần kinh động đến binh mã Kinh thành. Ngươi hãy điều thị vệ vương phủ đi tìm, cấm vệ quân Mạnh Vĩnh Quang ở đó để ta điều động. Nếu gặp ai, hãy nói là đang đi tìm tội phạm quan trọng, cái khác không cần thiết phải nói.”

Vĩnh Định Vương phi bị người ta cướp đi, chuyện như vậy, Hoắc Thế Quân không muốn để lộ. Hoắc Vân Thần dĩ nhiên biết, vội vàng lĩnh mệnh.

~

~Sau khi Thiện Thủy hôn mê tỉnh dậy, phát hiện mình đang nằm trên giường ấm nệm êm, bốn phía nền sáng rực rỡ, lộng lẫy như cung thất, chớp mũi ngửi thấy mùi ám hương.

Đây là gian phòng của một khuê nữ khác, nàng lập tức phân biệt được. Chờ khi khoẻ lại, chợt nhớ tới chuyện đã xảy ra lúc nãy, ngồi dậy, nhìn thấy bàn bên cạnh trước giường, có một nam nhân đang châm nước nhìn mình, ước chừng là thấy nàng động tĩnh, đứng dậy đi về phía nàng.

Thiện Thủy nhìn về phía hắc, lập tức hoảng sợ mở to mắt.

Nam nhân này tầm 25, 26 tuổi, mặc trang phục quý phái, khối ngọc trầm búi mái tóc dài trên đỉnh đầu. Mặc dù hoàn toàn là trang phục của thời đại này, nhưng hắc có những nét khác biệt rõ rệt, hay có thể thấy hắc chính là một người ngoại lai.

Đại Nguyên là quốc thổ rộng lớn, trong Lạc Kinh chắc chắn sẽ có thương gia nước khác, vốn cũng là chuyện thường. Điều khiến khiến Thiện Thủy hoảng sợ, là nàng nhận ra hắc là ai.

Hắc chính là kẻ năm đó khiêu khích Hoắc Thế Quân trước mặt mọi người trong phủ trại, hơn nữa cũng đã từng ép buộc mình một lần, chính là Đát Thẩn Hàn Hải Vương Thừa Tông!

Thừa Tông càng đến gần cô nương trên giường, nhìn về mặt kinh hãi của nàng, tươi cười, rượu đã uống lúc này giờ bốc lên, máu nóng tràn lên, dục niệm dâng trào.

Trước mặt là một tuyệt sắc, dĩ nhiên hắc sẽ động lòng. Huống chi, tuyệt sắc này lại là nữ nhân của Hoắc Thế Quân. Đoạt lấy nàng, tưởng tượng về mặt lúc đó của Hoắc Thế Quân hắc đã cảm thấy hưng phấn, trong lòng sung huyết.

“Đây là đâu?”

Thiện Thủy thấy hắc đến gần, lúc hắc đưa tay về phía mình, cố gắng bình tĩnh mở miệng hỏi.

Thừa Tông nhớ tới lần đầu nhìn thấy nàng thì nàng cũng đang ở trong bộ trại phủ ngay thẳng như một thuyết khách, ngừng lại, đưa tay sờ sờ đám râu ngắn của mình, ha ha cười nói: “Nàng đang muốn trì hoãn thời giờ, chờ nam nhân của nàng tới cứu sao? Ta cho nàng biết, bây giờ hắc có biết nàng rơi vào trong tay ta, có lẽ cũng đang tìm nàng ở quanh đây. Nhưng hắc có nằm mơ cũng không nghĩ đến nàng sẽ đến đây...” Thấy nàng đưa mắt nhìn bốn phía, không nhìn được nở nụ cười hài lòng, “Nơi này là Phi Tiên lâu, vốn dĩ là đứng nhất, người tình của nam nhân nàng cũng được nuôi dưỡng ở đây. Bây giờ nơi này đã bị ta dùng một số tiền lớn để bao hết, Vĩnh Định Vương phi, trước đây nam nhân của nàng và người tình đã từng nằm trên chiếc giường này. Bây giờ dẫn nàng đến đây để cho ta có thể khiến nàng mất hồn trên chiếc giường này, coi như là ta từ ngàn vạn dặm xa xôi tặng hắc một phần đại lễ. Nàng nói xem có được không?”

Khuê phòng Sở Tích Chi...

Thiện Thủy đề nén ý nôn mửa trong người, tức giận nói: “Người cũng được xem như là một nhân vật tầm cỡ, có thù oán với trượng phu ta, lợi dụng đoạn phích tay áo, hết lần này đến lần khác ép buộc ta, người có xứng là anh hùng hảo hán không?”

Thừa Tông nói: “Hoắc Thế Quân không những là kẻ thù giết cha của ta, còn khiến cho gia tộc ta hổ thẹn, gánh chịu trách nhiệm chiến bại, làm cho gia tộc ta không thể ngóc đầu lên được, ta hận không thể róc da xéo thịt hắc. Vương phi, để ta nói cho nàng biết, trên thảo nguyên chúng ta, sỏi có thể cắn chết người chính là vua! Có liên quan gì đến việc lợi dụng thủ đoạn? Đối với nữ nhân của kẻ thù, không cần phải nhân từ, đoạt được vào trong tay, chỉ có thể nói là đối thủ vô năng, đó là sỉ nhục của hắc!”

Thiện Thủy nhìn thấy hắc càng ngày càng tới gần, thân hình khổng lồ, di chuyển từ chân giường lên, nói: “Người dám đụng vào ta, phu quân ta tuyệt không bỏ qua cho người!”

Thừa Tông có cảm giác khoái cảm khi trêu chọc con mồi ha ha cười nói: “Cám ơn nàng đã lo lắng giùm ta. Chẳng qua ta nói cho nàng biết, Hoắc Thế Quân sẽ không tìm ra được nơi này. Chờ chúng ta làm chuyện

phu thê cả đêm, đến ngày mai, thấy ta không ở trong sứ đoàn, thúc thúc ta sẽ nghe lời người khác khuyên, cần phải trở lại tìm ta. Đến lúc đó ta theo sứ đoàn ra khỏi thành, Hoắc Thế Quân dù có ba đầu sáu tay cũng không dám làm gì ta. Hắn cũng không dám để cho người khác biết, đường đường là Vĩnh Định Vương phi lại ở qua đêm với ta! Hắn đâu dám làm những chuyện mất mặt như vậy!”

Tim Thiện Thủy đập thình thịch.

“Ta sẽ nói cho nàng biết thêm, chiến sự lần này, ta chỉ tạm thời lâm vào tình thế bất lợi. Chỉ cần cho ta thêm chút thời gian, ta nhất định có thể đánh bại đội quân các người, ta cũng sẽ tự tay giết chết Hoắc Thế Quân để rửa nhục! Nhưng ta không có cơ hội này!”

Thừa Tông di chuyển tay đến bả vai nàng, hơi dùng sức, xé mảnh lụa trên vai, y phục bị xé từ đầu vai xuống lộ ra cả nửa bộ ngực và đường cong.

Thiện Thủy hốt hoảng lăn xuống giường, vừa gọi to vừa chạy đi, không chạy được mấy bước liền bị người phía sau đuổi được theo, thuận thế đặt vào bàn, một tay chặn miệng nàng lại, một tay ngăn váy nàng cúi đầu gặm cắn, để lại một dấu vết trên ngực nàng.

Thiện Thủy sờ soạng, cố gắng dùng tay tìm xung quanh, đụng đến một đế đèn trống rỗng, dùng đầu nhọn cố gắng đâm vào cổ hắn.

Thừa Tông đang nóng cháy người, không để phòng nàng hành động như vậy, theo bản năng nghiêng đầu tránh. Mặc dù tránh được cú đâm chí mạng, bên gáy cũng bị rạch một vết thật dài, đau nhói, vừa lấy tay sờ, tay đầy máu, nổi nóng đánh cho nàng một chưởng. Thiện Thủy gào thét khổ sở ngã xuống, Thừa Tông đè lên, xé một cái, áo lót bên trong cũng bị kéo xuống, nhất thời trần nửa thân người.

~

~Lúc Hoắc Thế Quân một cước đá văng cửa, thấy một màn như vậy, mạch máu gần như nổ tung, hai mắt tròn tròn, nhanh chóng chạy tới, một cước đá kẻ đang nằm trên người Thiện Thủy, vừa nghe tiếng quay đầu nhìn lại Thừa Tông.

Một cước này tập trung hết sức lực của hắn, càng thêm nộ khí, càng thêm bén nhọn, bịch mạnh một tiếng, Thừa Tông như con diều giấy bay ra ngoài, lăn mấy vòng, đụng vào thành giường mới ngừng lại.

“Thiếu Hành!”

Gương mặt đỏ lên, khoé môi rỉ máu, Thiện Thủy liếc nhìn cả người Hoắc Thế Quân đầy nước, dường như vừa mới đi ra từ trong nước, kêu một tiếng, nghẹn ngào, mắt đỏ ửng.

68. Chương 68

Editor: Socfsk

Hoắc Thế Quân giật tấm màn treo xuống, phủ lên người Thiện Thủy, ôm lấy nàng như ôm một đứa trẻ, đặt ở góc tường, ngồi xổm xuống trấn an, nhẹ lau khoé miệng nàng, sau đó đứng dậy đi từng bước đến phía Thừa Tông đang chật vật. Giờ phút này vẻ mặt hắn bình tĩnh như nước, ánh mắt lạnh lùng như rắn độc.

Cơn thịnh nộ như sư tử, ngược lại không có gầm thét.

Thừa Tông từ từ đứng thẳng lưng, lau vết máu trong mũi, nói: “Nhanh như vậy đã có thể tìm tới đây, rất xứng đáng là đối thủ của ta.”

Hoắc Thế Quân lạnh lùng nói: “Người không xứng là đối thủ của ta.” Vừa nói vừa đá một cước, mạnh mẽ đá trúng bụng hắn.

Thừa Tông cũng tập võ từ nhỏ, bản lĩnh không kém. Vừa bị dục niệm thiêu đốt không phòng bị bị ăn một cước nặng nề, nửa vai chịu lực dần trở nên tê dại, giờ này vẫn chưa khôi phục. Thấy hấn công kích nặng nề, né tránh không kịp, ngã người ra sau, tránh khỏi công kích.

Loại tư thế này, trừ tránh né công kích đối diện, càng tạo thế cho hấn phản kích bằng chân, khó khăn lắm hấn mới tránh được một quyền mạnh, thấy cánh tay đối phương duỗi ra cực hạn, chỉ có thể rút về. Nhân dịp trong chốc lát, đang muốn dùng chân tấn công, đột nhiên cảm thấy xương ngực mát lạnh. Tay trái Hoắc Thế Quân mới vừa rút một trái cài từ mái tóc Thiện Thủy, trong nháy mắt không thấy dính đâu.

Trâm cài thực ra rất mềm, bình thường dĩ nhiên không thể nào đâm sâu vào thịt. Chỉ là nếu dùng sức thật mạnh, nhanh chóng, một chiếc đũa bình thường cũng có thể đâm vào da thịt con người, huống chi là một cái trâm cài có đầu nhọn?

Thừa Tông không thể tin mở to mắt nhìn, ngay sau đó truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, không còn lực, bùm một tiếng ngã ra sau, ngã trên mặt đất.

Cho đến lúc này, hấn còn không biết thứ đâm vào người mình rốt cuộc là thứ gì.

Hoắc Thế Quân không tha cho hấn, nhắc người hấn lên, nhanh như chớp rắc rắc hai tiếng. Có vẻ như hai cánh tay của Thừa Tông đã bị trật khớp, vô cùng đau nhức, mặt trắng bệch, hét thảm một tiếng.

Thừa Tông cảm giác một luồng nhiệt đang hạ thấp rỉ ra từ trong ngực, đó là máu.

Hoắc Thế Quân cúi người nhìn hấn, vẻ mặt như quỷ tu la, dùng giọng nói không chút tình cảm nói với hấn: “Người khinh dễ nữ nhân của ta, ta dùng trâm cài tóc đập lên người. Máu người màu đỏ sẫm, là do bị trâm cài đâm rách gan của người. Người sẽ không chết ngay lập tức, người sẽ từ từ mà chết. Trước khi người chết, ta sẽ cho người nếm mùi sống không bằng chết trước.”

Thừa Tông cảm giác cả người mình bắt đầu lạnh, cố gắng chịu đựng cơn đau nhức từ bả vai, cười lạnh nói: “Hoắc Thế Quân, người không dám giết ta, người cũng không thể giết ta, ít nhất lúc này không thể. Ta đi theo sứ đoàn, hai nước vừa mới kí hiệp ước. Nếu như người giết ta, Vương thúc ta sẽ không từ bỏ ý đồ. Ta nhìn ra được, Hoàng Đế các người không muốn đánh giặc. Nếu người muốn buộc tội, sẽ phải chiếu cáo thiên hạ là ta làm nhục thê tử người. Ta cá là người không dám. Nếu như người dám, người không thể giết ta, nếu không người cần phải vạch tội...”

Hấn còn chưa dứt lời, một hồi kêu la thảm thiết thay cho tiếng nói của chính hấn.

Đây là một tiếng kêu la thảm thiết tan nát cõi lòng, giống như phát ra từ địa ngục.

Hoắc Thế Quân nhắc chân hấn lên, từ từ dùng ủng da nghiền nát, trong chốc lát, Thừa Tông như nghe được tiếng cơ thể mình gào rú, lỏng lẻo, đau đến mức như sắp hôn mê.

Hoắc Thế Quân thờ ơ nhìn Thừa Tông vẻ mặt thê lương trên mặt đất.

Đúng lúc đó, ngoài cửa chợt truyền đến một hồi tiếng bước chân dồn dập, Hoắc Thế Du và chỉ huy La Bắc Yến ở thành bắc vọt vào.

Hoắc Thế Du đi vào trước, nhìn thấy Thiện Thủy đang núp ở trong góc, khẽ nhíu mày, lập tức dùng cơ thể chặn La Bắc Yến ở sau, nói: “Người đi ra ngoài, không cho người đi vào.”

La Bắc Yến không dám chống lại, dạ một tiếng, lui ra ngoài.

Thừa Tông đã không cảm thấy đau đớn từ bả vai bị trật khớp, bây giờ hấn chỉ cảm thấy nơi nào đó đang đau như dao cắt, biết chắc chắn đã đâm máu, đợi hơi tỉnh táo lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hoắc Thế Quân... Có gan thì hãy giết ta.”

Hoắc Thế Quân thu chân về, ngồi xổm, mặt âm trầm, chậm rãi nói: “Người yên tâm, coi như người cầu xin ta, ta cũng không giữ mạng lại cho người đâu.”

Hấn nói xong, đứng dậy rút ra một con dao ở bên hông.

Hoắc Thế Du không nháy mắt nhìn chằm chằm cảnh này.

Thiện Thủy hét lớn: “Thiếu Hành, ta không sao, ta thật sự không có việc gì. Chàng ngàn vạn lần đừng giết hần!”

Hoắc Thế Quân dường như không nghe thấy, gơ tay chém xuống. Con dao đã đâm vào vô cùng chính xác cắm vào xương sườn, đâm vào trái tim hần. Hần rút ra, máu lập tức tuôn ra.

Hoắc Thế Quân đứng lên, lạnh lùng nói: “Người dám khinh dễ thê tử ta, sao ta có thể tha thứ cho người. Lúc này là máu đỏ tươi, người sẽ chết nhanh thôi.”

Thừa Tông cảm giác cả người lạnh lẽo, sức sống như thoát ra khỏi hần.

“Hoắc Thế Quân...người...”

Hần chỉ nói mấy chữ này, đôi môi vẫn còn khê mấp máy, lại không phát ra được âm thanh nào, mắt tròn tròn, con ngươi dần bắt đầu giãn ra...

Thiện Thủy kinh hãi nhìn cảnh này, hai mắt mơ hồ đắm lệ, thấy Hoắc Thế Quân sải bước đi về phía mình, đứng bên người nàng, nhỏ giọng an ủi nàng: “Nhu Nhi, đừng sợ, ta tự mình đưa nàng về nhà.”

Hoắc Thế Du không thể tin sững sốt chốc lát, nằm mơ cũng không nghĩ đến, Hoắc Thế Quân sẽ thật sự giết chết Thừa Tông, còn làm trước mặt hần. Hần dám khẳng định, Hoắc Thế Quân tuyệt đối sẽ không nói chuyện Thừa Tông vũ nhục Thiện Thủy ra. Hần giết chết Đát Thản Hân Hải Vương như vậy không khác nào là tự chui đầu vào rọ, đẩy mình vào một tình huống vô cùng bất lợi.

Giận đỏ mặt vì hồng nhan. Nếu như hần nổi cơn thịnh nộ như vậy, hần có thật sẽ vì một nữ nhân mà làm một chuyện mất trí như vậy không? Một người chưa từng làm chuyện có sơ hở như hoắc thế quana, lần này đã đặt số mạng mình lộ ra trước mặt đối thủ...

Hần nhìn lại nữ nhân đang mặc chính phục nức nở trong lòng đường huynh mình, áp chế quần trí đè nén trong lòng, xoay người rời đi.

“Đát Thản Hân Hải Vương bị Vĩnh Định Vương gia giết chết, nguyên nhân không rõ.”

Hần nói với La Bắc Yến như vậy, trực tiếp đi xuống lầu, đi ra khỏi Phi Tiên lâu bị trọng binh vây kín mới phát hiện chẳng biết từ lúc nào mưa đã tạnh, trên bầu trời đêm thậm chí còn lộ ra mấy ánh sao tựa như thiên thần, chăm chú lạnh lùng nhìn những kẻ xu nịnh phàm trần.

Hôm nay nếu đổi lại là ta, ta có nguyện ý vì nàng, hay coi trọng tương lai bản thân?

Hần ngẩng nhìn ánh sao chốc lát, chợt hỏi bản thân một câu như vậy....

Tác giả có lời muốn nói: mọi người, chương này, là một câu chuyện xưa, lúc đầu chính là động lực cho ta viết. Ta chỉ muốn viết một câu chuyện về một người giận đỏ cả mặt vì hồng nhan. Cho đến bây giờ rồi cuộc cũng viết ra, tâm trạng cũng rất tốt. Cho nên mới cần nhắc mấy câu.

Văn phong này đúng là cầu huyết (tình tiết xưa cũ thường xuất hiện trong tiểu thuyết đến mức nhàm chán = khoa trương, giả tạo), nhưng ta lại rất thích vai nam chính, YY cũng rất thoải mái.

Thành thật mà nói, làm một tác giả cũ, viết một câu chuyện xưa có tình tiết cầu huyết như vậy, cũng cần phải có dũng khí. Có người nói ta tự huỷ trường thành, có người nói ta bị kích thích tinh thần, còn giận trách ta cướp thông tin trên web. Ta hiểu là mọi người thất vọng, có thể là do quá mong đợi vào ta. Cảm ơn mọi người, phê bình cũng là do xuất phát từ yêu... trước tiên phải để cho ta hoàn thành câu chuyện xưa yêu thích rồi ta sẽ quay lại viết câu chuyện xưa bình thường.

69. Chương 69

Editor: Socfsk

bắt trộm an dân cũng là chức trách của chỉ huy thành bắc La Bắc Yến, hướng chi hiện tại là chuyện rõ ràng. Hoắc Thế Du đã đi, hấn canh giữ ngoài cửa tỉnh mịch, từ đầu đến cuối cũng không dám gõ cửa thúc giục.

cửa chợt mở ra, hấn nhìn thấy Hoắc Thế Quân xuất hiện trước mặt mình, vẻ mặt bình tĩnh.

La Bắc Yến nhanh chóng nhìn sang, lại không tìm tòi nghiên cứu ra được cái gì, lưỡng lự thì lễ liền thử thăm dò: “Vương gia, lúc này hạ quan nghe nói ở đây xảy ra án mạng, Đất Thần Hãn Hải Vương...”

Hoắc Thế Quân nhìn hấn, đơn giản ra lệnh: “Người là ta giết, ta sẽ tấu lên phủ Tông Nhân, cũng dẫn người của người đi đi.”

Hấn là hoàng tộc, mặc dù phạm luật, cũng sẽ do phủ Tông Nhân cân nhắc hình phạt, La Bắc Yến dĩ nhiên cũng rất rõ ràng. Giờ phút này thấy hấn nói như vậy, tất nhiên cũng làm theo, lập tức thu binh.

La Bắc Yến dẫn quân rời đi, thật ra thì hấn chưa hoàn toàn hiểu rõ rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì mới có thể khiến Hoắc Thế Quân giết Thừa Tông.

Chuyện xảy ra ở đây luôn khó tránh khỏi khiến người ta liên tưởng đến hoan ái nam nữ.

Hấn rất quen thuộc với nơi này, đã từng có một thời gian, thậm chí là khách quen. Nếu không phải sau khi hấn qua lại dây dưa với Sở Tích Chi khiến Chung gia phải chú ý nên đã cảnh báo, hấn thậm chí cảm thấy mình có thể trở thành khách nhập màn* của Sở Tích Chi. Có thể lấy nữ nhân của hoắc thế quân về trong tay mình chính là một chuyện làm cho người ta hưng phấn, đáng tiếc sau đó lại thất bại nửa đường mà thôi. Nhưng hấn cũng không bớt chú ý tới nơi này, hấn biết Sở Tích Chi đã không ở trong này một thời gian rồi, cho nên hấn khẳng định chuyện tối này không liên quan gì đến Sở Tích Chi.

*Khách nhập màn: Thường ta xem phim cổ đại, các cô nương trong thanh lâu sẽ tiếp khách một thời gian, nhưng chỉ bán nghệ không bán thân, sau đó sẽ có người mua đêm đầu tiên của cô nương đó, khách đó là khách nhập màn.

Nhưng mặc kệ là gì, Hoắc Thế Quân giết Thừa Tông là thật, hơn nữa, đây tuyệt đối cũng chỉ là một chuyện rất nhỏ. La Bắc Yến thậm chí có một loại cảm giác, điều này có khả năng sẽ là một bước ngoặt: Từ xa xưa đến nay, những lần tranh đấu giằng co thì Chung gia luôn lâm vào hoàn cảnh xấu. Lần này may mắn có thể sẽ giáng lên đầu bọn họ - hấn đang ở trên chiếc thuyền lớn này, lão đà thủ* Chung Nhất Bạch cũng không phải là hạng người hời hợt. Bây giờ trời cao đưa tới một cơ hội lớn như vậy trước mặt lão, nếu lão bỏ lỡ một lần nữa, vậy thì thật sự chỉ có thể sử dụng vận mệnh đã hết đến lúc xong việc.

~

~Đất Thần Hãn Hải Vương Thừa Tông bị Đại Nguyên Vĩnh Định Vương Hoắc Thế Quân giết ở Phi Tiên lâu, chuyện này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người, thậm chí còn vượt xa chuyện sứ đoàn Đất Thần tới kinh nghị hoà... Phàm là con người có khứu giác, có thể ngửi ra một loại hơi thở mưa gió sắp đến. Thế lực triều đình có bị đảo lộn lần nữa hay không, rất có thể sẽ quyết định bởi kết quả lần này.

Bởi vì là sự kiện trọng đại, nội các Chung Tương kiên trì muốn do Đại lý tự, cả Hình bộ, Đốc sát viện, Tam pháp ti chung thẩm. Đây cũng là luật lệ của bốn triều, cả triều không ai phản đối, ngay cả Cảnh Hữu Hoàng Đế cũng không thể nói nổi hai từ.

Đại lý tự khám nghiệm tử thi rất nhanh đi ra báo cáo, cả triều đình đều xôn xao, bởi vì thủ đoạn của k tên sát nhân cực kỳ tàn ác, thậm chí khiến người ta giận sôi máu. Lúc Thừa Tông chết, không chỉ có can tỳ (gan), trái tim đều bị đâm, hai cánh tay bị gãy, điều khiến người ta không đành lòng nhìn tới chính là bộ hạ nơi đó cũng bể tan thành một đồng máu, chỉ còn lại một đồng bùn nhão, khó nhìn ra hình dáng, có thể thấy được oán niệm của tên sát nhân rất sâu.

Sự việc ngày hôm sau, lúc Đất Thần TRác Lập Vương gia nhìn thấy thi thể cháu mình, nước mắt đầm đìa, giờ này càng thêm giận dữ mắng chửi Hoắc Thế Quân là một tên súc sinh tàn nhẫn, hết sức nghiêm túc yêu cầu Cảnh Hữu Hoàng Đế phải nghiêm trị hung thủ. Nếu không, chỉ sợ điều khoản nghị hoà sẽ bị phá vỡ, Đất Thần sẽ khiêu chiến với Đại Nguyên.

“Cháu ta chính trực, khoẻ mạnh, là trụ cột của Đất Thản ta, lại kết hôn với công chúa Vi Phi của Khương quốc. Hôm nay nó đến đây vì bang giao hai nước, cũng không muốn phải chịu thủ đoạn thâm độc, ta nào còn mặt mũi về gặp người dân của ta? Chuyện này nếu không được giải quyết thoả đáng, không chỉ có người Đất Thản ta, cả người Khương cũng không ngồi yên nhẩn nhục nữa!”

Trác Lập Vương gia đứng lên đại diện, tiếng nói vang vọng, lòng căm thù mãnh liệt.

Văn vô bá quan trong triều Đại Nguyên, người người không tiếng động.

Ai cũng biết, với quốc khố và tài lực của Đại Nguyên, giao chiến đơn độc cùng Đất Thản cũng chỉ có thể nỗ lực duy trì mà thôi. Lần trước có thể thắng là do có tướng soái tài. Nếu khai chiến lần hai, chiến tuyến khá dài, khó có thể nói được sẽ được cái này mất cái nào, không thể không nói đến chiến sự lè mè. Lần trước Cảnh Hữu Hoàng Đế thu được kết quả tốt là do cũng suy tính cái này. Bây giờ bị Đất Thản Vương gia uy hiếp, chưa hẳn đã nghe lời, không ngoại trừ muốn mượn cơ hội lừa gạt nhiều hơn ích lợi. Nhưng những năm gần đây, Đất Thản bí mật lui tới với Tây Khương là sự thật, đã sớm liên hệ với người thân, một khi hai nước hện nhau cùng gây khó dễ cho Đại Nguyên, tình thế tuyệt đối không lạc quan.

Wương gia Đất Thản Hồng Lư Tự Khanh dẫn đến khách điểm nghỉ tạm, chờ đợi Hoàng Đế Đại Nguyên suy nghĩ. Trong điện Kim Loan, lập tức trở nên giống như một cái chợ buôn bán đầy lông gà lông vịt, nước bọt bay tới bay lui, còn kém không phun lên mặt đối thủ.

Mục đảng nói: Thừa Tông vốn là thành viên sứ đoàn, có vẻ như đã được đưa ra khỏi kinh, chính hắn lén lút quay lại, vậy thì chắc chắn không hề có việc giấu người, khẳng định là rắp tâm hại người. Chỉ hận hiện tại người đã chết, mặc dù là chết không đối chứng, nhưng tuyệt đối không có gì đáng tiếc. Đề nghị sai người có tài ăn nói ra mặt điều đình với Đất Thản, bồi thường thêm, dè nén là được.

Chung đảng nói: hoàng tử phạm pháp, tội như thứ dân. Mặc dù Thừa Tông hành động trái với luân thường đạo lý, nhưng tội không đáng chết, huống chi vẫn là chết với thủ pháp tàn nhẫn. Đây không phải là chuyện của riêng Đại Nguyên ta, mà là liên lụy tới tam quốc chi loạn. Coi như Hoàng Thượng ngài không sợ Đất Thản, bất cứ giá nào cũng chiến một trận với người Đất Thản. Nhưng giết phò mã của người ta, lần trước vốn là người Tây Khương vô cớ xuất binh, lần này sao có thể ngồi yên mà không nhân cơ hội đâm người ta một nhát sau lưng mới lạ! Đến lúc đó cho dù Hoắc Thế Quân có ba đầu sáu tay cũng không thể kéo dài chiến tuyến như vậy! Hoàng Thượng ngài không thể vì một người không để ý đến ích lợi của dân chúng khắp thiên hạ, nhất định phải làm theo luật pháp, như vậy mới chính là một minh quân.

Quay đi quay lại, hai bên không ai thuyết phục được ai, Hoàng Đế cũng rất nhức đầu.

Ở trong lòng Cảnh Hữu Hoàng Đế, ông trời của hắn dĩ nhiên là hướng về Hoắc Thế Quân. Điều này không những do tình cảm riêng tư, mà còn với vai trò là Hoàng Đế của thần tử, Hoắc Thế Quân giống như một quả cân quan trọng để điều hành. Một khi quả cân phải lo nghĩ, bố cục triều đình chắc chắn sẽ sinh biến, đến lúc đó ông khó tránh khỏi phải đỡ trái đỡ phải. Nhưng là Chung đảng góp lời, ông cũng không thể không suy tính, bởi vì cũng không phải là không có đạo lý. Cho nên đến cuối cùng, tiêu điểm của sự việc lần này là nguyên nhân gây án mạng.

Rốt cuộc Hoắc Thế Quân là vì cái gì mà đã dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để giết Thừa Tông? Nếu như hắn có lý do hợp lý, giải quyết như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.

án mạng xảy ra ở Phi Tiên lâu. Ai cũng biết Hoắc Thế Quân và Sở Tích Chi ở Phi Tiên lâu có quan hệ với nhau, dĩ nhiên là suy tính theo hướng tranh giành người tình. Thế nhưng sau khi La Bắc Yến được mời đến cung cấp lời khai tại chỗ, suy đoán này cũng bị dập tắt. Không chỉ có hắn, cả má mị của Phi Tiên lâu cũng chứng minh Sở Tích Chi đã không ở Phi Tiên lâu nhiều tháng trước kể từ khi được Hoắc Thế Quân nhận đi.

Chung đảng nói: Đừng nói nguyên nhân đến nay không rõ, dù là tranh giành cô nương thanh lâu cũng không đủ lấy cớ này để khiến cho người Đất Thản tâm phục khẩu phục, chỉ có thể nói rõ Vĩnh Định vương không có đạo đức. Triều đình vốn có điều luật cấm quan viên chơi gái, Hoắc Thế Quân biết rõ điều đó rồi mà vẫn cố phạm phải, vẫn còn vì điều này mà giết người khiến quốc gia lâm nạn. Người như vậy sao có thể được phép đặt chân ở triều đình? Không giết, không đủ để khiến người Đất Thản hả giận, lại không thể làm cho

cả triều đình tâm phục khẩu phục. Hẳn là hoàng thích, phải xem Hoàng Thượng ngài quyết định như thế nào.

~

~Lúc khai quốc, Thái tổ đã thiết lập cơ cấu phủ Tông Nhân, trừ người phụ trách Tế lễ, một chức năng quan trọng trong trị thân thích hoàng thất xúc phạm quốc pháp, tránh họ lợi dụng quyền hành để làm chuyện xằng bậy. Cho nên từ thất dành cho thân thích hoàng tộc ngoài một cái giường hẹp, bàn ghế cùng với bồn cầu thì không còn thứ khác, tường cao bao quanh tiểu viện, chỉ có một cửa, dĩ nhiên sẽ dùng khoá sắt, tuyệt không thể ra vào.

Kể từ đêm Hoắc Thế Quân phạm tội, những người làm ở phủ Tông Nhân liền biết tin tức. Cho đến bây giờ hẳn đã bị nhốt ngày thứ ba.

Cảnh Hữu Hoàng Đế lệnh cho người mở khoá đẩy cửa, lúc đi vào, thấy Hoắc Thế Quân cả người áo bào xanh, đứng trước tiểu viện bao bọc bốn hướng, hẳn đang ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

Trận mưa ba ngày trước vừa qua, những thiên thần từ trong đám mây mù mịt rốt cuộc cũng được bùng phát. Trời vẫn sáng rõ, bầu trời Lạc Kinh, rốt cuộc cũng có thể hít thở được bầu không khí trong lành, ngay cả trong tiểu viện tĩnh mịch cũng có thể được có chút chiếu cố.

Cảnh Hữu Hoàng Đế đứng sau hắt, cho đến khi hắt từ từ xoay người lại, quân thần bốn mắt nhìn nhau. Ông nhìn thấy hắt như muốn hành lễ với mình, liền ngăn lại, hắt cười một tiếng, liền bất động.

“Thế Quân, tại sao giết Thừa Tông?”

Hoàng Đế hỏi.

Hoắc Thế Quân im lặng.

“Trẫm nghe nói đêm đó người điều cấm vệ quân và thị vệ vương phủ truy lùng một tên tội phạm. Người mà người miêu tả chính là Thừa Tông. Sao người biết được hắt lên về kinh? Tại sao nhất định phải giết hắt trước mặt Hoắc Thế Du? Thế Quân, người vẫn biết mình là ai, vậy sao người không nghĩ tới một con đường lui ỉnh? Rốt cuộc vì cái gì người phải huỷ hoại tương lai của mình khi ra tay độc ác như vậy?”

Vẫn yên lặng.

“Thế Quân, mấy ngày trước lúc Đại lý tự tới chất vấn, sao người không nói lời nào? Người phải nói ra. Trẫm có thể bảo vệ người, chỉ cần người cho ta một lý do thuyết phục.”

Hoắc Thế Quân rốt cuộc nói: “Hoàng Thượng, không còn lý do khác. Thần giết hắt, là do ân oán riêng tư.”

Hoàng Đế ngắm nhìn khuôn mặt bình tĩnh của người trẻ tuổi này, giữa hai chân mày hiện lên vẻ mệt mỏi.

“Thế Quân, nói ra đi. Trẫm biết người hùng tâm tráng chí (có chí hướng), trẫm... cũng cần người ở bên cạnh ta.”

Giọng điệu của hắt cuối cùng thậm chí dường như mang theo tia khẩn cầu.

Hoắc Thế Quân nhìn hắt, khoé môi giễu lên nụ cười, không biết là nụ cười chế nhạo hay là khổ sở.

“Hoàng Thượng, trước đây thần không muốn nhiều thứ, cũng không suy nghĩ nhiều. Mấy ngày nay đến nơi này...” Hắt nhìn quanh, “thần lại muốn rất nhiều thứ...”

“Hoàng Thượng, người hiểu thần, thần cũng hiểu người. Người lợi dụng thần giúp người ngồi vững trên ngai vàng của người. Nhưng chuyện này, thần có thể nói, chính thần đã giết hắt, cũng không hối hận, xử trí thế nào là do người quyết định. Nếu người muốn chiến tranh, thần sẽ mặc áo ra trận. Nếu ngài muốn giết, người nhà thần giao hết cho người, thần không oán hận.”

Hoàng Đế yên lặng một hồi lâu, thở dài, về mặt hiu quạnh.

~

~Ba ngày sau, trải qua Đại lý tự, Hình bộ, Đốc sát viện Tam pháp ti chung thẩm liên tục, lần lượt nói phương án, đổ mặt tía tai làm việc, biện luận lần này qua lần khác, cuối cùng đề ra thẩm định, về phán định giết người. Tất cả rốt cuộc cũng kết thúc.

Vĩnh Định vương Hoắc Thế Quân, ý được sủng mà kiêu, lời nói kỳ quái, phóng túng không nghiêm túc, đến nỗi tâm trí bất thường, say rượu giết lầm Đát Thản Hãn Hải vương Thừa Tông. Thận trọng trừng trị, cách chức vương vị làm thứ dân, lưu đầy Nhai Châu, không còn Hoàng mệnh, trọn đời không được trở về triều đình. Thừa Tông ra khỏi sứ đoàn, tự mình lên vào kinh không ai hay biết, bụng dạ khó lường, có cái được có mất. Bây giờ chết trẻ, Đại Nguyên nguyện ý bồi thường, cố gắng an ủi.

70. Chương 70

Editor: Socfsk

Trong ngự thư phòng, Đại lý tự khanh viên Đông Thuy, Hình bộ thượng thư Vũ Đức, Đốc sát viện Đô ngự sử Trương Phong, và hai tướng nội các đều tề tựu, nín thở chờ cảnh đề Hoàng Đế phê đồng ý.

Cảnh Hữu để nhìn chăm chăm tấu chương bày ra trước mặt mình, tay nặng như chì, chậm chạp di chuyển bút.

“Bệ Hạ, từ sáng sớm Trắc Lập Vương gia đã thúc giục. Phán quyết này chính là thống nhất cuối cùng của Tam pháp ti, cự thần và Mục tướng quân cũng nhất quán. Xin bệ hạ hãy nhanh chóng định đoạt.”

Chung Nhất Bạch thấy thế, kính cẩn lên tiếng nhắc nhở.

Cảnh Hữu để quét mắt qua một đám thần tử giờ này đang đứng trước ngự án của mình.

Dưới áp lực ngôn luận triều đình nếu hấn bảo vệ Hoắc Thế Quân, như vậy thì hấn nhất định sẽ bị Đát Thản và Tây Khương tổng tiền vô hạn. Nếu như bị cự tuyệt, sẽ có khả năng họ sẽ liên kết với nhau để gây chiến tranh. Đến lúc đó cho dù Hoắc Thế Quân có ra chiến trường, hấn cũng không thể đảm bảo có thể đánh nhanh thắng nhanh. Một khi chiến sự kéo dài, nhất định sẽ kêu ca ầm ĩ, quốc thổ không yên, đến lúc đó cục diện càng khó để dẹp.

Dĩ nhiên hấn là thiên tử, nhưng cũng có lúc thiên tử cũng không thể nào hành động tùy ý được.

Chợt thái giám chấp sự khom người đi vào, nói: “Khởi bẩm bệ hạ, Vĩnh Định Vương phi đang ở bên ngoài cầu kiến.”

Cảnh Hữu để dừng tay lại, trong phút chốc này, hấn chợt nhớ tới lỗi lầm của mình với Diệp Minh Hoa, chỉ rất nhanh hiểu ra, nói: “Có thể nói chuyện gì?”

Thái giám nói: “Vương phi bảo đến bẩm báo nguyên nhân Vương gia giết người.”

Không khí trong ngự thư phòng đột nhiên thay đổi. Chung Nhất Bạch sắc mặt khê biến, Mục Hoài Viễn mừng thầm, lập tức nói: “Hoàng Thượng, bản định án cần có nguyên do rõ ràng. Trong tấu chương này nói không rõ ràng, e rằng sẽ không đủ thuyết phục. Bây giờ Vương phi đã hiểu, sao không mời Vương phi vào?”

Cảnh Hữu Hoàng Đế gọi: “Cho nàng vào.” Thái giám vâng dạ rồi đi ra ngoài.

~

~Thiện Thủy mặc đại phục như lần được sắc phong mấy tháng trước, theo hướng dẫn của thái giám, đi vào trong ngự thư phòng.

“Nhu Nhi, hôm nay khiến nàng phải chịu sự ô nhục này, tất cả đều là lỗi của ta. Là phu quân nàng, ta chỉ có thể tạ tội với nàng. Ta làm chuyện này, chắc chắn không thể rút lui toàn vẹn, nhưng tuyệt đối không chết. Vô luận là đặt ta vào hoàn cảnh nào ta đều có thể giải quyết. Nhưng có một chút, ta không muốn cuốn nàng vào, cũng không muốn nói cho nàng biết. Hiểu ý của ta không?”

Đây là đêm Hoắc Thế Quân giết người, lúc đưa nàng về vương phủ, sau đó tự mình đi tới phủ Tông Nhân, nói với nàng lời cuối cùng.

Thiện Thủy dĩ nhiên hiểu được ý tứ của hắn. Cho nên ba ngày này, khi Diệp Vương phi lo lắng hoảng sợ hỏi nàng nguyên nhân xảy ra chuyện, nàng vẫn im lặng không nói. Cho tới hôm nay, nàng từ miệng Hoắc Vân Thần biết được, Mạnh Vĩnh Quang truyền tin, cuối cùng Tam pháp ti định án, có thể phải bãi chức Vương gia của hắn thì nàng rốt cuộc ngồi không yên.

Là thê tử của hắn, chia sẻ vinh quang ngọt bùi với hắn, nàng có thể thản nhiên đối mặt, nhưng bãi chức vị trở thành bình dân, đuổi tới biên cương hoang dã an phận ở đất Nhai Châu, điều này đối với một người có dã tâm như Hoắc Thế Quân mà nói, giống như chim ưng gãy cánh, mãnh hổ gãy răng. Nói ra sự thật, danh tiết của nàng nhất định sẽ bị tổn thương, nhưng đánh đổi với tính mạng của Hoắc Thế Quân thì việc của nàng không có ý nghĩa gì cả.

Thiện Thủy bị nhìn bởi những ánh mắt chăm chú, đến ngự tiền, cung kính quỳ xuống hành lễ, sau khi bình thân, nói: “Bệ hạ, thần cả gan cầu kiến, vì sao Vĩnh Định Vương gia không thể giải thích. Vì sao hắn giết người, thần là người rõ ràng nhất.”

“Nguyên nhân là do ta.”

Nàng hít sâu một cái, nói như vậy.

Mọi người nhìn về mặt nàng lúc nói câu này, lập tức khác thường, chăm chú nhìn nàng.

“Người nói.”

Hoàng Đế về mặt ôn hoà nói.

Sau khi Thiện Thủy nói nguyên nhân hậu quả một lần nữa, cuối cùng nói: “Thừa Tông bắt ta đến Phi Tiên lâu, muốn làm nhục ta, lúc này Thiếu Hành mới ra tay giết người. Chàng chỉ chú ý đến danh tiếng của ta, không muốn ta dính dáng vào, cho nên mới gánh chịu một mình. Chuyện đã đến mức này, thần sao có thể để chàng gánh tội?”

Mục Hoài Viễn giận tím mặt, “Buồn cười! Thừa Tông đường đường chính chính dám khi dễ vĩnh định Vương phi, tên ác độc này, chết không hết tội!” “Lần hành động này của Vĩnh Định vương rất chính đáng, có tội gì?” Vũ Đức đồng thanh.

Chung Nhất Bạch nhìn Đại lý tự khanh viên Đông Thụy, ho khan một tiếng, nói: “Bệ hạ, lời Vương phi nói, đương nhiên là thật. Chỉ là cự thần cho là, nếu chỉ bằng những lời này của Vương phi để định án, sợ rằng sẽ không làm cho người Đát Thẩn tâm phục khẩu phục. Dù sao thì Thừa Tông cũng đã chết, người chết thì không thể đối chứng...”

Viên Đông Thụy tiếp lời, “Bệ hạ, lời Chung tướng không phải là không có lý. Lần này thần thẩm án, bởi vì là chuyện trọng đại, không dám sơ sài. Đầu tiên là theo lời khai của chủ chứa Phi Tiên lâu, tầng lầu kia đơn độc nổi thẳng với cầu thang ở cửa sau. Sau khi được Thừa Tông bao gọn, bảo bà ta không cần phải xía vào. Chủ chứa thấy tiền sáng mắt làm theo, cho nên không biết chuyện gì đã xảy ra ở phòng đối diện đêm đó. Thần cũng đã hỏi qua Chỉ huy thành bắc La Bắc Yến, theo lời hắn nói, lúc ấy cũng có An Dương vương ở đó, hơn nữa còn đi vào trong phòng. Tình huống lúc ấy như thế nào, An Dương vương biết rất rõ, chẳng qua là thần không nghe hắn nói qua chuyện này.”

Hoàng Đế cau mày nói: “Truyền An Dương vương đến.”

Lúc Hoắc Thế Du tiến vào, Thiện Thủy nhìn về phía hắn, thấy hắn nhìn thẳng về phía trước, về mặt bình tĩnh, trong lòng chợt xẹt lên tia lo lắng.

“Thế Du, ngày hôm đó con cũng ở đó, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Con có nhìn thấy Vĩnh Định Vương phi không? Hãy nói thật.”

Hoàng Đế nhìn chằm chằm Hoắc Thế Du, hỏi từng chữ, ánh mắt dường như có vẻ cương bức.

Hoắc Thế Du liếc mắt nhìn Thiện Thủy, nghiêng đầu, dùng giọng nói trầm thấp rõ ràng nói: “Phụ hoàng, lúc ấy con đi vào chỉ thấy đường huynh và Thừa Tông, không nhìn thấy Vĩnh Định Vương phi ở trong.”

Không khí đọng lại, yên tĩnh, Thiện Thủy dường như có thể nghe được tiếng tim đập thành thạch trong lồng ngực mình. Nàng nhìn chăm chăm Hoắc Thế Du, thấy hắn nói xong, vẻ mặt bình tĩnh như cũ, cũng không nháy mắt, chỉ thoáng rũ mắt, nhìn giá bút đặt ở trên bàn cách hắn mấy bước.

“Tất cả lui ra đi. Thế Du, con ở lại.”

Cuối cùng, Hoàng Đế nói như vậy.

Mọi người đi ra khỏi phòng, trong ngự phòng rộng lớn rốt cuộc chỉ còn hai cha con.

Hoàng Đế nhìn chăm chăm đứa con của mình, thấy vẻ mặt bình tĩnh như cũ của hắn, ánh mắt không chút sợ hãi, rốt cuộc không chịu được nổi giận lôi đình, chợt nắm lấy khối bạch ngọc đập thẳng tới mặt hắn.

Hoắc Thế Du không tránh né, mặc cho thứ khối lạnh lẽo cứng rắn đó bay về phía mình, một hồi đau đớn. Hắn cảm thấy một luồng nhiệt đi dọc theo mặt hắn, biết trán mình đã bị đập.

“Nghịch tử! Đồ nghịch tử ăn cây táo rào cây sung! TRẫm nuôi người có ích lợi gì kia chứ!”

Nhìn phụ hoàng mình mặc áo long bào tức giận lấy ngón tay chỉ mình, hắn dùng ống tay áo lau đi vết máu trên mặt.

“Phụ hoàng, ở trong lòng người có bao giờ coi nhi thần là con của người không?”

Trong mắt hắn nồng đậm bi thương.

Cảnh Hữu đế chợt vỗ ngự án, quát lên: “Nghịch tử, ngươi muốn phản nghịch hay sao!”

Hoắc Thế Du từ từ quỳ xuống, nói: “Phụ hoàng, con biết những lời con nói lúc này là đi ngược lại với tâm ý người. Hơn nữa, nhi thần quả thật cũng đang nói dối. Nhi thần bất hiếu, nhi thần có tội, chỉ là phụ hoàng, nhi thần có lời muốn nói, chỉ xin phụ hoàng cho thần cơ hội để nói, nói xong những lời này, nhi thần có chết cũng không hối tiếc!”

Cảnh Hữu đế nhìn hắn chăm chăm, cơn thịnh nộ trong lòng từ từ giãn ra, ngồi lại trên ghế rồng.

Hoắc Thế Du nặng nề khầu đầu, ngồi dậy nói: “Phụ hoàng, con gọi người một tiếng phụ hoàng, là bởi vì người là phụ thân con, cũng là Hoàng Đế con. Bất luận con là con hay thần tử của người, lòng trung thành của con trời đất có thể chứng giám. Thế Du từ nhỏ đã cố gắng, cố gắng trở thành đứa con ưu tú nhất trong mắt phụ hoàng, để cho phụ hoàng có thể tán thưởng và tự hào. Nhưng phụ hoàng, mặc kệ con cố gắng thế nào, từ nhỏ đến lớn, trong mắt người con vĩnh viễn không sánh bằng đường huynh. Con biết là con không theo kịp huynh ấy, nhưng phụ hoàng, con mới thật là con ruột người! Chỉ bởi vì mẫu thân con họ Chung, người không muốn nhìn con, cho nên người cũng không nhìn thấy được cố gắng và sự thành tâm của con. Con là con trưởng của người, cuối cùng một ngày, con không muốn bởi vì không có quyền lựa chọn mẫu thân mà bị người đời cười nhạo. Phụ hoàng, người cảm thấy người đối với con như vậy là công bằng sao?”

“Vô liêm sỉ!”

Bắp thịt nơi gò má Hoàng Đế bởi vì tức giận nên hơi vặn vẹo, tay đưa về phía nghiêng mực lần nữa.

“Phụ hoàng, nếu con chết có thể làm cho người hết giận, có thể tiêu trừ dã tâm nắm quyền trong triều của Chung gia, nhi thần nguyện ý chết. Nhưng phụ hoàng, người biết rõ ý nghĩ của nhi thần sao? Nhi thần còn hận Chung gia hơn người. Từ nhỏ đến lớn, bọn họ luôn miệng nói, tất cả những gì bọn họ làm đều vì tốt cho con, vì lót đường cho tương lai của con. Nhưng nhi thần biết, nhi thần chính là một con rối trong tay bọn họ. Nhi thần thề với trời, nhi thần càng nguyện ý theo phụ thân con. Chỉ cần phụ thân con chịu nhìn con, chịu thể nghiệm, quan sát con của người một chút, nhi thần có chết cũng không hối tiếc!”

Hoàng Đế nhìn chăm chăm đứa con trai đang quỳ trước mặt mình, vẻ mặt dần chậm lại.

“Phụ hoàng, nhi thần biết phiền muộn trong lòng phụ hoàng. Chung gia đã nắm quyền khuynh triều, môn sinh trải rộng khắp thiên hạ, nếu không ngăn cản, hậu hoạn vô cùng. Nhi thần là con của phụ hoàng, nguyện ý chia sẻ phiền muộn với phụ hoàng. Chung gia vẫn cho rằng con chịu sự điều khiển của bọn họ, tuyệt không hai lòng. Bởi vì hôm nay phụ hoàng đã sớm không coi con là gì, nhi thần nếu không dựa vào bọn họ còn có thể dựa vào người nào?”

Cảnh Hữu đế khẽ nheo mắt, “Ý ngươi là...”

“Ra trận phụ tử binh. Nhi thần nguyện ý nghe theo mệnh lệnh của phụ hoàng, giúp phụ hoàng diệt trừ họa tâm phúc!”

Trong mắt Cảnh Hữu đế chợt xẹt qua tia kinh ngạc, giống như lần đầu tiên mới biết đứa con trai này, nhìn chằm chằm hắn.

Hoắc Thế Du không chút e sợ, nói: “Phụ hoàng, nhi thần mới nói dối trước mặt những người đó, cũng là do suy tính của nhi thần. Thứ nhất, đây là ý tứ Chung gia, bây giờ con dĩ nhiên không thể vạch mặt bọn họ. Thứ hai...”

Hắn lưỡng lự, tiếp tục nói: “Đường huynh con, hắn tuyệt không phải là một người phụ thuộc, lại hùng hực khí thế gấp bội, lúc này mới khiến cho phụ hoàng lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan như hôm nay. Vì sao phụ hoàng không nhân cơ hội lần này, vừa có thể áp chế nhuệ khí của hắn? Ở triều đình, thân là thần tử, sống chết, phú quý đều do thiên tử nắm giữ. Nếu hắn thật sự hiểu rõ đạo lý này, sau này lúc phụ hoàng sử dụng hắn, dĩ nhiên sẽ một lòng vì phụ hoàng.”

“Phụ hoàng, nếu nhi thần nói sai, cúi xin phụ hoàng trách phạt!”

Hoắc Thế Du nói xong, lại nặng nề dập đầu xuống đất, trường phục không dậy nổi.

Cảnh Hữu Hoàng Đế ngồi trên bảo tọa trầm ngâm bất động, khẽ nhắm mắt, cả người như đang ngồi thiền.

71. Chương 71

Editor: Socfsk

Hoắc Thế Du vừa ra ngoài, lập tức hấp dẫn mấy ánh mắt đang chờ bên ngoài. Thấy trán hắn bị chảy máu lấy khăn che lại, tất cả đều giật mình. Chung Nhất Bạch tiến lên muốn kiểm tra, bị Hoắc Thế Du tránh đi, miễn cưỡng cười nói: “Không đáng lo ngại.”

Chung Nhất Bạch đoán được nhất định là những lời vừa rồi của hắn đã chọc giận Hoàng Đế, vả lại lúc này ở ngoài đường như cũng nghe thấy tiếng Hoàng Đế rít gào, cũng không suy nghĩ nhiều, trấn an mấy câu, liếc nhìn Mục Hoài Viễn đang trầm mặc, thông thả đi.

Thiện Thủy nhìn chằm chằm Hoắc Thế Du, bốn mắt nhìn nhau, thấy môi hắn khẽ nhúc nhích, giống như muốn nói, lập tức nhìn xuống.

Mục đích nàng tới đây không đạt được, không muốn rời đi như vậy. Nàng chuyển sang thái giám chấp sự, nhờ hắn thay mình thông báo muốn gặp vua lần nữa. Sau khi thái giám đi vào, rất nhanh đi ra nói: “Hoàng Thượng nói hôm nay mệt mỏi, có chút nhức đầu, xin Vương phi trở về phủ trước. Chuyện này Hoàng Thượng ắt có sắp xếp.”

~

~Thiện Thủy rời khỏi ngự thư phòng đến chỗ điện Hàm Chương, lúc đi đến cửa cung ở phía nam, có lẽ do tâm trạng nặng nề, dường như bước chân không nổi.

Nàng có cảm giác, lúc này, Hoắc Thế Du bị hoàng đế gọi ở lại một mình, nhất định trong ngự thư phòng đã xảy ra chuyện gì đó mà người khác không biết. Không thể nói được, chỉ là cảm giác mà thôi, nhưng lại làm nàng vô cùng lo lắng, thậm chí còn sợ hết hồn hết vía. Lúc tới gần cửa nam cung điện, nàng cảm thấy choáng váng đầu óc, trong lòng buồn bực dường như không đứng vững, nhanh chóng chống một tay lên bức tường kín hoa.

Cung nhân dẫn đường thấy nàng khác thường, vội vây quanh hỏi ý. Thiện Thủy khẽ nhắm mắt, đợi cảm giác khí huyết sôi sục dần chậm lại mới mở mắt miễn cưỡng nói: “Ta không sao...”

Nàng chợt im, bởi vì liếc thấy bên cạnh có thêm một người, chính là Hoắc Thế Du. Vết thương trên trán hắn đã được cầm máu, nhưng vẫn không băng bó, nhìn vẫn thấy ghê ghê.

“Nàng...cơ thể không ổn sao?”

Hắn nhìn nàng, trong mắt rõ ràng rất ân cần. Nhưng bây giờ, ân cần của hắn thế nào cũng không thể nào vượt qua chán ghét trong lòng nàng đối với hắn.

“Nhờ phúc của Vương gia, ta rất khỏe.”

Thiện Thủy lạnh lùng đáp, bước nhanh về phía trước. Hoắc Thế Du cho tuýt tùng lui, sai bước đuổi theo tới sau nàng, nhỏ giọng nói: “Ta biết nàng tức giận ta nói dối. Nếu như có thể, ta cũng không muốn như vậy.”

Thiện Thủy ngừng chân, nghiêng đầu nhìn hắn, nói: “Chọn lợi tránh hại chỉ là bản tính của con người mà thôi. Nói gì đến chuyện tức giận? Nói quá rồi.”

Hoắc Thế Du đỏ bừng mặt, “Ta cũng không dám nghĩ được nàng tha thứ, chỉ có thể nói thêm một câu sau cùng, đặt vào vị trí của ta, ta không có sự lựa chọn nào khác.”

“Thế nào, Hoàng Thượng nói gì với người? Còn lúc này, người nói gì với Hoàng Thượng?”

Thiện Thủy dứt khoát cắt lời hắn, sắc sảo hỏi.

Hoắc Thế Du cũng không tránh ánh mắt nàng, đón nhìn ánh nhìn chăm chú của nàng, chậm rãi nói: “Người bình thường, nếu không tiến, sau lưng còn có đường lui, ta lại không có đường lui. Nhưng về sau vô luận như thế nào ta tuyệt đối không làm khó nàng.”

Nghi ngờ trong lòng lúc này giờ như được kiểm chứng...

Nếu hoàng đế không hề cần nguyên do nữa, dù nàng có hàng trăm chứng cứ hiện trường, đó cũng chỉ là uổng phí.

Thiện Thủy tức giận, buồn bực trong lòng lúc này bỗng đâu ập tới, chân mềm nhũn, người như hướng về mặt đất, được Hoắc Thế Du đỡ, cho gọi cung nhân sau lưng tiến lên, đưa nàng đến điện bên cạnh. Thái y được truyền nhanh chóng chạy qua cẩn thận chẩn đoán, nói: “Chúc mừng Vương phi, đây là có hỉ.”

~

~Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn lâm viện Tiết Lạp, phụng chiếu truyền lệnh, ý tứ đại khái như sau:

Điều thứ nhất, bãi bỏ chức Vĩnh Định vương của Hoắc Thế Quân, sau khi bị phủ Tông Nhân giam giữ, đưa tới Nhai Châu nhận chức Chiêu thảo sứ, không có chiếu lệnh không được trở về kinh. Trong lúc đó phải tĩnh tâm suy nghĩ, rèn luyện ý chí.

Điều thứ hai, theo chiếu chỉ trừng trị, chỉ dành riêng cho Hoắc Thế Quân, những người còn lại không liên quan. Quy chế Vĩnh Định vương phủ vẫn không giảm, lão Vương phi và công chúa vẫn được giữ tôn hiệu, phong thưởng như cũ.

Chiêu thảo sứ, tên như nghĩa, là sở tư nhân ở nơi rừng núi xa xôi, chấp hành chiếu an những bộ tộc quy hàng cống nạp, ban thưởng. Nhai Châu cách Lạc Kinh xa xôi, tựa như hải ngoại chân trời góc bể, mặc dù chức vị này hoàn toàn không quan trọng gì, nhưng so với thứ dân như Tam pháp ti thượng tấu tốt hơn chút, nhưng cũng là một kết quả thảm hại. Sau khi biết được chiếu chỉ, nhân vật gánh vác triều đình ở Hồng tư lự khanh Chung Nhất Bạch mồm lờ, giả vờ thăm dò nếu người Đát Thản không tiếp nhận thì thế nào, lúc đó nhận được một câu cứng rắn của Cảnh Hữu đế, “Đại Nguyên ta đã quyết định, nếu hắn muốn đánh, vậy liền đánh!”

Vùng đất Nhai Châu xa xôi từ xưa đã bị cho là nơi đứng sau kẻ phạm trọng tội giết người bị tịch thu tài sản. Đang ở triều đình mấy ngày trước, Hoắc Thế Quân còn là nhân vật phong vân một cõi, cho tới hôm nay lại như đám mây rơi xuống mặt đất. Nếu như không thể dự liệu sau này thế nào, nhưng tối thiểu hiện tại đối với bản thân lâu dài, cục diện bị động, không thể nghi ngờ là một chuyện đủ để cho người ta phẩn chấn.

Kết quả như thế, mặc dù không hài lòng với dự đoán không lường trước nhưng hoàn toàn cũng được coi là ngoài ý muốn, Chung tướng tự nhiên cũng sẽ không tiếp tục đi vào chỗ nguy hiểm, tạm thời ngưng xuống.

~

~Trong vương phủ, hôm qua vừa biết Thiện Thủy mang thai không khí vô cùng vui vẻ, hôm nay lập tức bị tin tức này vui lấp không còn bóng dáng. Diệp Vương phi nghe tin, lúc này liền ngã xuống.

Thiện Thủy đè nén đau khổ trong lòng, đợi sau khi bà được chạy chữa nghỉ ngơi, từ từ quỳ trước giường bà, nói: “Nương, tất cả là lỗi của con...”

Diệp Vương phi mở mắt ra, đưa mắt nhìn nàng chốc lát, chậm rãi nói: “Nhất ẩm nhất trác, chẳng lẽ là tiền định. Con trai ta, hoá của nó hôm nay tất cả đều là gieo gió gặt bão, nào có liên quan gì đến con? Huống chi con đang có thai, đây là chuyện quan trọng nhất nhà ta hôm nay. Về sau nên an tâm dưỡng thai, đừng suy nghĩ nhiều.”

Thiện Thủy nhỏ giọng đồng ý, trở lại Lương Minh Hiên, chỉ thấy Hoắc Hi Ngọc xông tới nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Có phải ca ca ta bởi vì con tiện nhân kia mới phạm chuyện không? Ta muốn để cho ả ta sống dở chết dở. Tại sao người cho người ngăn không cho ta vào?”

Sau khi Sở Tích Chi bị thị vệ giữ chặt đưa về, mấy ngày nay vẫn tạm thời bị nhốt ở trong nhà giam vương phủ.

Thiện Thủy nói: “Chuyện này không liên quan đến muội, ta sẽ xử trí.”

Đây là lần đầu tiên Hoắc Hi Ngọc nghe thê tử của huynh trưởng dùng giọng điệu nghiêm khắc nói với mình như vậy, chân thật đáng tin. Nàng cảm giác trên mặt nàng ấy không giống nàng, nhưng đến cùng lại không thể nói là cái gì, chỉ có thể sững sờ nhìn nàng ấy. Một hồi lâu, rốt cuộc nhếch miệng, nước mắt lăn xuống.

“Ta muốn đi cầu xin Hoàng Thượng, để người bỏ qua cho ca ca. Nhưng nương không cho ta đi. Ca ca ta, nếu huynh ấy bị đày đến một nơi xa xăm như vậy, về sau cũng không thể trở về?”

“Chàng sẽ trở về.”

Thiện Thủy dường như đang nói với nàng ấy, hoặc như là tự nhủ.

~

~“Mới vừa đêm qua, Hoàng Thượng còn tới gặp Vương gia, ở lại một hồi lâu rồi mới đi...”

Trong phủ Tông Nhân, phụng mệnh trông chừng nơi này lại không biết sáng nay mới vừa có chiếu lệnh, lúc nói chuyện với Thiện Thủy vẫn sử dụng danh hiệu như cũ.

Cánh cửa bên ngoài giam Hoắc Thế Quân vừa được mở ra, Thiện Thủy đi qua viện trống trải, đẩy cánh cửa phòng khép hờ ra liền thấy nam nhân kia đang nằm ngửa mặt với đầu gối trên giường, khẽ nhắm mắt, giống như đã ngủ.

Thiện Thủy từ từ đi về phía hắn. Bước chân của nàng rất nhẹ, thế nhưng hắn giống như vẫn bị kinh động, chợt mở mắt ra, nghiêng đầu, liếc nhìn nàng, ánh mắt sáng lên, đột nhiên lật người lên, đưa tay về phía nàng, nhếch miệng cười nói: “Nhu Nhi, rốt cuộc nàng cũng đến gặp ta rồi?”

Hắn vừa dứt lời, thấy nàng dừng ở trước mặt mình mấy bước, vẻ mặt lạnh nhạt, nụ cười trên mặt dần ngưng lại, đôi tay vươn ra rồi ngai ngừng đổi thành vuốt tóc mình, nhìn nàng nói: “Nhu Nhi, nàng vẫn còn giận ta...”

Liên tiếp nhiều ngày giam giữ, khiến khuôn mặt hắn bây giờ râu ria rậm rạp, trông rất tiêu tụy, mắt vẫn còn rất sáng ngời, giờ này không nhắm mắt nhắm chú nhìn nàng.

Hắn còn chưa dứt lời, ‘bốp’ một tiếng, mặt đã hứng lấy bàn tay nàng, nặng nề tát một cái.

Lần này không nhẹ, hắc thể quân nghiêng cả mặt, rất nhanh hắn quay mặt lại, sờ sờ khuôn mặt mình, nhìn nàng cười khổ nói: “Đáng đánh. Đều là do ta sai, nàng cần phải tức giận. Nếu đánh ta có thể giúp nàng hết giận, nàng nên đánh...”

Thiện Thủy nắm bàn tay, oán giận nói: “Dĩ nhiên là lỗi của chàng. Hoắc Thế Quân, chàng biết tại sao ta đánh chàng không?”

Hoắc Thế Quân nhỏ giọng nói: “Nhu Nhi, ta không nên nửa đường bỏ lại nàng đi gặp nàng ta, lúc này mới xảy ra nhiều chuyện như vậy...”

“Chàng sai rồi hắc thế quân,” Thiện Thủy cắt lời hắn, lạnh lùng nói: “Chàng nửa đường bỏ ta đi gặp nàng ta, đó là do chàng vẫn còn tình cảm với nàng ta, có thể thấy được chàng cũng không phải là một người vô tình. Trong lòng ta tuy không thoải mái, nhưng cũng không đánh chàng vì điều này. Cho nên ta đánh chàng, là bởi vì chàng mắc thêm một lỗi lầm nữa. Ta bảo chàng không cần phải giết Thừa Tông, tại sao chàng làm việc nhất thời như vậy? Ta vừa nghe nói đêm qua Hoàng Thượng đến gặp chàng, nói vậy chàng cũng biết về sau chàng sẽ đến chỗ nào đúng không? Cũng bởi vì chàng nhất thời xúc động, chàng mới rơi vào hoàn cảnh này. Bây giờ chàng hối hận rồi sao?”

Hoắc Thế Quân nói: “Nhu Nhi, mấy lần hắn xỉ nhục nàng, ta tuyệt không tha cho hắn. Dù ta mắc lỗi, ta cũng không hối hận. Nếu làm lại một lần, ta vẫn sẽ giết hắn.”

Thiện Thủy nói: “Thiếu Hành, trong lòng chàng muốn cái gì, ta rất rõ ràng. Bây giờ chàng nói không hối hận, ta tin tưởng lời chàng nói. Tất cả những việc chàng làm vì ta, ta cũng rất cảm động, chàng vì ta mới làm vậy. Nhưng sau này thì sao? Hôm nay chàng bị hạ vị, ổn định tương lai, dù là Hoàng Thượng, chỉ sợ cũng khó đảm bảo cho chàng. Ngày qua ngày, năm qua năm, nếu có một ngày chàng hối hận, khi đó chàng sẽ nhớ tới, nguyên nhân bởi vì ta, khiến chí khí phong vân của chàng rơi xuống hoàng tuyền...”

“Thiếu Hành, ta sợ sẽ có một ngày như vậy, ta không thể gánh vác nỗi oán hận như vậy. Cho nên ta đánh người. Là chàng khiến ta không gánh nổi trách nhiệm như vậy.”

Thiện Thủy bình tĩnh nhìn hắn, nói từng từ từng chữ.

Lúc đầu Hoắc Thế Quân ngồi trên giường, thế nhưng lúc này từ từ đứng lên.

“Đại trượng phu sống trên đời, tất nhiên phải trù tính trước tiên. Tình hình như vậy, là lỗi của ta trước, nếu còn nghĩ trước lo sau chú ý đến công danh bản thân, Hoắc Thế Quân ta nào còn mặt mũi đối mặt với nàng? Nhu Nhi, nói đến hối hận, giờ phút này quả thật ta cũng có. Duy nhất ta hối hận, chính là không nên nửa đường bỏ nàng lại, mới tạo cơ hội cho người khác lợi dụng. Về sau, ta e rằngko thể tiếp tục bảo vệ nàng và mẫu thân...” Giọng của hắn trầm thấp, ngưng mắt nhìn nàng, chậm rãi nói, “Cả đời ta, nếu thật có ý chí hiem thấy, đến chết ta cũng chỉ có thể trách, là ta bình thường vô năng. Thật sự có liên quan gì với nàng?”

Thiện Thủy ngăn chặn lo sợ trong lòng, nói: “Sở Tích Chi, hôm sau nàng ta bị thị vệ đưa về, chàng có muốn biết nàng ta như thế nào không?” Không đợi hắn trả lời, nói: “Ngay lúc này ta gặp chàng, ta đã sai người mang một ly thuốc độc qua, truyền lời của ta. Ta nói, nếu nàng ta không muốn chết, ta sẽ theo ý muốn của chàng lúc trước, phái người đưa nàng ta về quê, coi như là toàn bộ tâm ý của chàng đối với nàng ta. Nếu nàng ta muốn chết, không cần phải làm nhiều chuyện như đi nhảy cầu, chỉ cần một ly rượu độc là được.”

“Cho nên sau khi ta trở về, có thể nàng ta đã bị đưa đi, cũng có thể đã chết rồi, chết bởi tay ta.” Thiện Thủy nhìn chằm chằm vào hắn, bên môi nổi lên tia châm biếm, “Thiếu Hành, trước đây ta đã từng nói với chàng, con người ta lòng dạ hẹp hòi, có thù tất báo. Ta biết rõ chàng không đành lòng để nàng ta chết, dù là cho tới bây giờ, chàng chỉ sợ cũng không biết đối xử với nàng ta như thế nào. Nhưng ta không giống. Xử trí như vậy đã là khoan dung cực đại của ta, nàng ta chết hay không chết, là lựa chọn của nàng ta. Nàng ta từng là nữ nhân của chàng, cho nên ta nói cho chàng biết. Nếu như chàng trách ta, trách cứ như vậy ta cũng sẽ không để trong lòng.”

“Ta tới thăm chàng, chính là để cho chàng biết cái này. Hiện tại đã nói hết, thấy chàng ở đây cũng không tồi, ta cũng yên tâm. Nương bởi vì chuyện của chàng nên không dậy nổi, ta cũng không thể ở lại lâu, ta đi trước. Chờ ngày chàng rời đi, ta sẽ trở lại thăm chàng.”

Thiện Thủy bình tĩnh nói xong, xoay người rời đi.

Hoắc Thế Quân kinh ngạc nhìn bóng lưng nàng, trong lúc nàng sắp bước đi, hắn đến sau nàng, ôm eo nàng từ phía sau, cúi đầu đè lên búi tóc lạnh lẽo mà nhu thuận của nàng, dùng một giọng nói gần như cầu xin, nói: “Nhu Nhi, đừng đối xử với ta như vậy. Ta biết rõ ta sai rồi...”

Hắn ôm thật chặt cơ thể mềm mại của nàng, dường như chỉ cần buông tay nàng sẽ biến mất trước mắt mình.

“Nhu Nhi, ta đều biết. Nàng vì ta, thậm chí đến trước mặt Hoàng Thượng, ngay trước mặt nhiều người như vậy nói chuyện đêm đó. Toàn là lỗi của ta, mới có thể khiến cho nàng phải chịu xấu hổ tủi nhục như vậy...”

Hắn quay người nàng lại, lúc này mới phát hiện nàng lệ rơi đầy mặt.

“Nhu Nhi, Nhu Nhi, là lỗi của ta...”

Hắn bế nàng lên, trở lại trên giường, để cho nàng ngồi trên chân nàng như một đứa bé, gọi tên nàng, càng không ngừng nhận sai.

Thiện Thủy rất cuộc không nhịn được, nín một hơi thật sâu, nước mắt rơi càng nhiều, nghẹn ngào nói: “Một nữ nhân, cuối cùng cả đời có thể được một nam nhân một lòng một dạ bất chấp tất cả để bảo vệ như vậy, ta vốn nên rất hạnh phúc. Cho dù cùng chết với chàng, ta cũng không oán hận. Nhưng Thiếu Hành, cõi đời này không chỉ có riêng hai ta. Chuyện đã xảy ra, nói thêm nữa cũng vô dụng, ta càng không muốn nghe chàng nhận sai với ta. Ta chỉ muốn chàng đảm bảo cho ta, về sau nhất định phải sống thật tốt...”

Hắn ôm nàng thật chặt, trong lòng xen lẫn hối hận và nuối tiếc, “Ta bảo đảm. Ta chẳng những sẽ sống tốt, ta còn muốn đem tất cả vinh hoa phú quý trên cõi đời này cho nàng, nàng phải tin ta.”

Cảm xúc của Thiện Thủy dần bình phục, than một tiếng, tựa vào ngực hắn, “Qua vài ngày, chàng sẽ phải đến một nơi rất xa rồi...”

Hoắc Thế Quân nói: “Nhu Nhi, nàng không cần đi cùng ta đến nơi đó...”

Thiện Thủy nói: “Ta sẽ không đi cùng chàng.”

Hoắc Thế Quân dĩ nhiên cũng không nguyện để nàng đi theo mình. Mặc dù chức hàm như vậy, nhưng cũng không khác gì lưu đày. Chỉ là giờ phút này thật sự nghe từ miệng nói lời như vậy, vẫn có chút chua xót trong lòng, cười khổ nói: “Nhu Nhi... nàng thật...”

Thiện Thủy đưa mắt nhìn hắn chốc lát, thở dài lần nữa, cầm tay hắn đặt trên bụng mình, nói: “Kẻ ngốc, chàng nghĩ đi đâu vậy. Ta không thể đi theo chàng, là bởi vì ta đang mang cốt nhục của chàng á....”

72. Chương 72

Editor: Socfsk

Mùa hè Cảnh Hữu năm thứ 22.

Thời gian là thứ kỳ diệu. Nó biến tiết lạnh cuối đông thành tiết xuân ấm áp, biến mông muội thành thông minh, âm đạm thành ánh sáng, hết lòng tin theo thành nghi ngờ, nó cũng có thể biến một cái vốn như truyền kì mai một dần, cho đến khi không còn ai nhắc tới, giống như một vì sao xẹt ngang qua bầu trời, để lại ánh sáng phía sau. Vệt sáng rực rỡ khiến người ta ngưỡng mộ cũng tiêu tán hoàn toàn.

Hoắc Thế Quân chính là một vì sao rơi xuống từ bầu trời.

Đã gần ba năm trôi qua, người trong lạc kinh thỉnh thoảng cũng nhắc tới hắn, cũng không còn ai nói đến chiến công hiển hách của hắn nơi chiến trường, thậm chí ngay cả người đã từng lên án hắn lãnh khốc và tàn bạo cũng không còn bị nhắc đến. Có thể có người còn có chuyện để nói say sưa có lẽ là chuyện đốt sạch Phi Tiên lâu bằng một trận lửa lớn.

Truyền thuyết đường phố cũng là bởi vì một vị nam tử phong lưu từng là một cực phẩm chột rơi xuống vực bị điều đến một nơi tận chân trời góc bể, kiếp này khó có thể được gặp lại lần nữa, cho nên vị mỹ nhân nổi tiếng kia mới không tiếc chết vì tình, ở trong Phi Tiên lâu năm đó hai người từng quen nhau. Có một đoạn gân ghép cảm động trời đất như vậy, cũng không có người trách cứ trận hoả hoạn ngút trời năm đó, trầm ngâm suy nghĩ vì một cô nương trung trinh và cương liệt, than thở không dứt.

Cho tới bây giờ Thiện Thủy có lúc cũng thỉnh thoảng nhớ tới lúc xảy ra chuyện này, không thể không thừa nhận, thật ra thì cuối cùng, nàng còn thua trên tay Sở Tích Chi – năm đó nàng ta lựa chọn rời kinh, Thiện Thủy như đã hẹn phách người đưa nàng ta rời đi. Sau đó chính là trận hoả hoạn thảm thiết kia.

Nghe nói, lúc đến chết, Sở Tích Chi vẫn nằm trên chiếc giường đã từng cùng trải qua vô số thời gian ngọt ngào với người tình. Cũng là trận hoả hoạn này đã thiêu đốt hết tất cả yêu thương và thù hận với nam nhân này.

Không thể không nói trong lòng Thiện Thủy bị kích thích, chỉ có thể coi như là một đoạn trí nhớ nàng không muốn nhắc lại. Dĩ nhiên, chuyện cũng đã qua, Thiện Thủy cũng không gây khó dễ cho bản thân. Trong thời gian ba năm này, nàng dưỡng dục đôi long phượng của nàng, phụng dưỡng mẫu thân chồng, Diệp Vương phi, đảm nhiệm vai trò của một mẫu thân và nàng dâu mẫu mực.

Mùa xuân năm vừa rồi, Mục thái hậu nằm trên giường bệnh thật lâu cũng đã buông tay nhân gian. Bà rời đi cũng không có ảnh hưởng lớn đến quốc gia này lắm. Ba năm này, biên cảnh an bình, bốn bể thẳng bình. Nhất định nói có thay đổi, đó chính là trong triều đình, thế lực Mục gia cũng suy yếu theo sự ra đi của Mục thái hậu, cục diện dần chuyển sang phía Chung gia. Và lại Hoàng đế hình như có lòng bồi dưỡng thế lực, hai năm qua liên tiếp mở khoa, phế truất những môn sinh hành lễ lạy học chính quan viên môn như thường lệ, trực tiếp tuyển chọn môn sinh thiên tử.

Hoàng đế đã hơn năm mươi tuổi, đến nay vẫn chưa có thái độ rõ ràng đối với hoàng trữ* (*người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua). Mấy năm trước, Hoắc Thế Quân còn đang ở vị trí cao thì mọi người dường như đều cảm thấy Hoàng đế cuối cùng cũng sẽ bỏ qua An Dương vương, cuối cùng truyền ngôi cho hoắc thế Diễm. Cho tới bây giờ, thái độ của Hoàng đế khiến người ta không thể nắm bắt. Bất luận là trường hợp công khai hay riêng tư, thái độ của Hoàng đế với hai con hoàn toàn giống nhau, như cân bằng một chén nước. Cái này khó tránh khỏi việc khiến người ta phải suy nghĩ. Lúc đầu năm, một người đã dâng tấu chương kính xin cân nhắc sớm lập thái tử, không ngờ Hoàng đế lại nổi trận lôi đình, ngay trước mặt các thần tử trong ngự thư phòng ném tấu chương trên mặt đất. Không những thế còn quát lớn, trẫm thân thể tráng kiện, hai người đều là con trai của trẫm, thân thiện với trẫm, phụ tử thiên luân. Đại thần các người không biết lo cho dân cho quân, cả ngày chỉ lo nghĩ kế khích bác ly gián, chỉ sợ thiên hạ không loạn. Nếu trẫm và nhi tử có quan hệ không tốt, tất cả đều là lỗi của các ngươi! Các ngươi là muốn sớm biết biện pháp dự phòng ình đúng không? Hôm nay trẫm sẽ nói cho các ngươi biết, thiên hạ là thiên hạ của Thiên tử, triều đình là thiên đình, không phải là nhi tử của ta! Đến lúc có chuyện xảy ra với trẫm, trẫm giao giang sơn cho ai, đại thần các người, tất cả đều là đại thần của hần! Trẫm nói, tận cùng như thế, về sau còn có người nào nhắc đến chuyện này, đừng trách trẫm không nói đến tình cảm quân thần!

Từ lúc sau khi chuyện xảy ra giữa quân thần ở ngự thư phòng, trong triều đình không còn ai dám tiếp tục nói chuyện thái tử. Trong một thời gian dài, triều đình không khí hoà thuận, mọi người gặp mặt, chấp tay lẫn nhau cười tưởng chừng như trở thành a Phúc. Cho tới thời khắc này Hoắc Thế Quân ở vùng đất Nhai Châu xa xôi, theo thời gian trôi, đại thần trong triều thậm chí sinh ra cảm giác, dường như nhờ có hần lui bước, lúc này mới sinh ra cục diện hôm nay. Cho nên cái tên Hoắc Thế Quân này càng trở thành một chủ đề cấm kỵ vĩnh viễn, ai cũng không nhắc tới.

Triều đình yên ắng, thời gian cũng cứ thế lặng lẽ trôi qua. Nhũ danh của con trai Thiện Thủy là tiểu Dương Nhi, là tên do Hoắc Thế Quân trước khi rời kinh đặt lấy, nói rằng bất luận là nam hay nữ, sẽ dùng cái tên này gọi đứa bé. Bởi vì dè dặt ơn kẻ cho sữa, so với phụ thân như hần, hài nhi nên cảm động và nhớ thương mẫu thân mang thai mười tháng, một mình nuôi dưỡng nó. Lúc đó hần không nghĩ tới Thiện Thủy sẽ mang thai long phượng, cho nên tiểu Dương Nhi được đặt cho ca ca, còn thiếu một, Thiện Thủy liền lấy tên tiểu Nha Nhi đặt uội muội.

Một đôi long phượng được sinh ra này vốn được sinh trong lúc gia tộc có đại biến, bầu không khí tức giận buồn bực trong vương phủ trở nên vô cùng hạnh phúc. Diệp Vương phi yêu thương cặp bảo bối này đến tận xương tủy, không còn buồn bực không vui, cả ngày không còn thấy nói thầm, thậm chí còn hỏi bà vú về những chuyện gồm cả vấn đề đi tiểu đêm. Trong vương phủ dĩ nhiên không thiếu nha đầu, nhũ mẫu, nhưng có một bà vú ở bên giúp đỡ như vậy, người mới làm mẫu thân như Thiện Thủy cũng bớt dùng sức rất nhiều.

Tiểu Dương Nhi và tiểu Nha Nhi bây giờ đã hơn hai tuổi. Vừa sinh ra đáng vẻ hai huynh muội khá giống nhau, mới nhìn qua dường như khó có thể phân biệt. Bây giờ lớn lên, nam hài (đứa bé nam) khác rõ ràng với cô bé. Ca ca khỏe mạnh khẩu khí, khuôn mặt dần rất giống với tướng mạo của phụ thân. Muội muội ra đời muộn hơn nửa khắc mặt mày như vẽ, tóc đen như than, cả người như một bông tuyết trắng đáng yêu. Như lời của ngoại tổ mẫu Văn thị, tiểu Nha Nhi rất giống Thiện Thủy ngày bé, quả thật giống như từ một

mô hình.

Bốn tháng rồi, hoa mẫu đơn ở lạc kinh hằng năm đều nở đúng thời hạn. Thời gian này năm ngoài, bởi vì Thái hậu mới mất, tất cả những đồ giải trí trong kinh đều bị thủ tiêu, thưởng hoa mẫu đơn trong vườn dĩ nhiên rất cô đơn. Lần này đã khác, một năm cảm vui vẻ vừa qua, nai trắng trong vườn, hoa yến nở rộ, mùa xuân rực rỡ, người người vui vẻ. Chỉ là lúc này vĩnh định vương phủ không nhiễm chút vui mừng của mùa xuân, mỗi ngày ngoài tiếng cười nghe được từ hai đứa trẻ, chỗ khác đều phải nhỏ giọng, ngay cả hạ nhân cũng phải nhắc chân bước cẩn thận. Cho nên cẩn thận như vậy, chỉ vì người trong phủ đều biết, quan hệ giữa công chúa và mẹ con Diệp Vương phi vẫn rất căng.

Ngày hôm đó sau giữa trưa, tiểu Dương Nhi và tiểu Nha Nhi chơi mệt, cũng không theo nhũ mẫu về phòng mình, liền ngã đầu trên giường trong phòng Thiện Thủy nghỉ trưa. Thiện Thủy đắp kín chăn giúp hai bảo bối, mình ngồi lên giường tiện tay may vá.

Gió ẩm thổi nhẹ từ bên cửa, một vài lọn tóc của nàng bị gió trâu chọc, ngáp một cái, đặt tay chỉnh lại cái yếm nhỏ giúp tiểu Dương Nhi, cong người nằm bên, cũng nhắm mắt ngủ.

“Nhu Nhi...”

Đang mơ mơ màng màng ngủ, nàng loáng thoáng nghe được bên tai có người nhỏ giọng gọi nhũ danh của nàng, giọng nói dịu dàng, vừa mang theo nhớ nhung vô hạn. Nàng cuống quýt mở mắt ra, càng nhìn thấy trượng phu Hoắc Thế Quân đang khom lưng đứng trước giường nàng, nhìn nàng cười. Nhìn thấy hấn gầy và đen rất nhiều, duy chỉ còn đôi mắt là lấp lánh sáng ngời, giờ này cười lộ ra hàm răng trắng sáng. Tất cả, tất cả vẫn đều quen thuộc như vậy.

“Thiếu Hành, chàng đã trở lại!”

Thiện Thủy đứng bật dậy, nhất thời vui buồn lẫn lộn, không để ý bày tỏ nhớ nhung vô hạn dần sâu mấy năm qua của mình, chỉ chỉ một hai đứa nhóc bên người mình, nghẹn ngào, kiêu hãnh nói: “Chàng xem, đây là hài nhi của chúng ta. Lúc chàng không ở đây, là ta đã nuôi lớn hai đứa...”

“Nhu Nhi, vất vả cho nàng rồi.” Nàng cảm thấy hấn đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mình, “Nhu nhi, ta rất nhớ nàng...”

Gương mặt của hấn cũng dần trở nên mơ hồ như giọng nói, Thiện Thủy vội vàng bắt lấy tay hấn. Tuy tay đã được bắt lấy, bóng hấn lại càng mơ hồ, trong lòng trở nên gấp gáp, thốt nhiên quát to một tiếng, “Thiếu Hành”, người lập tức tỉnh lại, lúc này mới phát hiện chắc hấn là giấc mộng hảo huyền.

Nằm mơ coi như xong, khốn cùng cho nàng chính là, hiện tại nàng đang gắt gao bắt lấy một tay của tiểu Dương Nhi, mà tiểu Nha Nhi giờ này cũng đang nằm bên cạnh ca ca với nàng, mở to đôi mắt lúng liếng, tò mò nhìn mình.

“Lạnh, khóc, tiểu Dương Nhi lau cho người, lau...”

Tiểu Dương Nhi là ca ca, nói chuyện vẫn lưu loát hơn muối muối mình, thấy Thiện Thủy tỉnh, cười ngốc với nàng, mở miệng nói từng chữ với nàng như vậy, hai mắt cong thành hình bán nguyệt, lông mi nơi đuôi mắt cong vút, chợt thấy cũng có mấy phần thần thái của phụ thân hấn.

Thiện Thủy vội vàng lau vệt nước trên khóe mắt, thuận thế hôn lên bàn tay nhỏ của nhi tử, “tiểu Dương Nhi thật ngoan. Nương không khóc, nương chỉ bị gió thổi bụi vào mắt thôi.”

“Nương, nương, để tiểu Nha Nhi lau cho người. Tiểu ca ca nói cũng muốn lau, để con lau, người xem tay của con.”

Tiểu Nha Nhi bên cạnh thấy Thiện Thủy khen ca ca, vội vàng chen vào, đưa bàn tay nhỏ bé của mình lên mắt nàng. Thiện Thủy cũng hôn tay bé một cái. Tiểu Nha Nhi mới hài lòng cười một tiếng, chợt bò dậy từ trên giường, nháy mắt hỏi: “Nương, lúc này con nghe người gọi tên Thiếu Hành, là cha con sao? Người đang ở đâu?”

“Thiếu Hành...phụ thân...ở đâu...”

Tiểu Dương Nhi cũng đi theo, chu mỏ nghiêm túc lặp lại một lần nữa.

Thiện Thủy kìm nén nỗi buồn trong lòng, ôm hai tiểu bảo bối, dùng sức hôn lên mặt, cười híp mắt nói: “Phụ thân Thiếu Hành cười ngựa đi đánh giặc. Tiểu Dương Nhi và tiểu Nha Nhi ngoan ngoãn nghe lời nương, phụ thân sẽ quay về ôm các con.”

Tiểu Dương Nhi vỗ tay, vui mừng hơn hớn nói: “Thiếu Hành... cười ngựa...đánh giặc...”

Tiểu Nha Nhi lại nghiêng đầu, nhìn Thiện Thủy chu mỏ nói: “Phụ thân của A Mạc và Tốc tốc cũng cười ngựa về nhà, phụ thân con cũng cười ngựa, tại sao vẫn không cười về nhà?”

A Mạc và Tốc Tốc trong miệng tiểu Nha Nhi là một đôi long phượng nhà Tiết Anh. A Mạc bốn tuổi, Tốc Tốc cũng hơn hai tuổi. Mấy năm nay Thiện Thủy thường xuyên qua lại với nhà mẹ, cho nên tiểu Dương Nhi và tiểu Nha Nhi rất quen thuộc với A Mạc và Tốc Tốc.

Thiện Thủy thấy nữ nhi mình sớm thông minh, không dễ bị lừa gạt như nhi tử, dè dặt phiền muộn trong lòng, vuốt lại mái tóc xộc xệch vừa mới ngủ dậy, cười nói: “Tóc tiểu Nha Nhi rối quá, nương chải đầu cho con.”

Tiểu Nha Nhi nghe thấy được chải đầu, lập tức bò dậy, “Con muốn cô chải đầu cho con, cô chải đẹp hơn so với nương.”

Cô bé vừa dứt lời, Bạch Quân chờ ở bên ngoài vén màn đi vào. Thiện Thủy cốc một cái lên trán nữ nhi, cười mắng: “Tiểu nha đầu, tóc còn chưa dài, cũng biết làm đẹp.”

Bạch Quân cười ôm tiểu Nha Nhi ngồi ở trên đùi, vắt khăn lau mặt, nói: “Tiểu Nha Nhi muốn ta chải là để mắt tới ta. Ta ước gì cả đời có thể chải đầu giúp tiểu Nha Nhi.”

Sau khi chuẩn bị tốt cho hai huynh muội, Thiện Thủy gọi nhũ mẫu dẫn ra đình viện chơi, còn mình ngồi với Bạch Quân trước cửa sổ tiếp tục may cái yếm chưa xong. May mấy mũi, nhớ tới giấc mộng lúc trước, khẽ sợ sệt, ngừng tay lại.

Bạch Quân nhìn nàng một cái, cầm giỏ may vá của mình, vén vạt satanh lên, rút ra đồ tốt, đưa tới, cười tươi nói: “Buổi trưa vân thân mới đưa tới.”

Trên tay nàng là một phong thư.

Tim Thiện Thủy lập tức đập nhanh, lại nhận lấy như không có việc gì.

Bạch Quân hé miệng cười nói: “Em đi xuống bếp xem một chút điểm tâm cho công tử và tiểu thư lúc nào muốn ăn.” dứt lời đứng dậy.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Thiện Thủy, nàng cũng không cần phải giả bộ, ngón tay khẽ vuốt phong thư thật dày, nhanh mở phong thư ra, lấy tờ giấy bên trong ra.

Chính là chữ Hoắc Thế Quân, rất đặc biệt, nét bút phong đậm như mưa, mạnh mẽ như thế xuyên qua giấy. Ở Nhai Châu ba năm, chút này không gì có thể thay đổi.

Hắn xưng với nàng là “Nhu Nhi thê tử ta”, nhờ nàng vãn an mẫu thân giúp hắn, nói mình tất cả đều tốt. Nha môn Chiêu phủ sứ được khuếch trương sửa, hiện tại vô cùng khí phái. Chẳng những nha môn khí phái, hắn còn có thêm bảy, tám tôi tớ, nữ có, nam có, nam khí thế hùng mạnh, nữ dịu dàng khỏe mạnh, nhưng tất cả đều rất trung thành với hắn, “Mỗi lần về nha môn, chưa bước vào bọn họ liền tranh nhau chen chúc nghênh đón, trái ôm phải ấp, lòng ta rất an ủi”, bảo nàng yên tâm đừng nhớ mong, hắn ở đó cực kỳ dễ chịu. Còn nói mình đã bái ngư dân biệt danh là ‘lão ngư’ học bơi, bây giờ xuống nước nín thở nửa khắc cũng không thành vấn đề. Theo phần bổ sung trong thư, hắn xuống biển mò trai thỉnh thoảng có bắt được mấy viên trân châu thượng hạng, một viên lớn nhất. Hắn vốn định chờ góp thêm được một viên nữa, rồi sẽ đưa cho nàng một đôi. Chỉ là sợ khó có thể gặp được thêm, cho nên vội vàng tặng đồ quý cho nàng làm niềm vui, lúc này mới gửi theo thư cho nàng, chờ sau này nhất định sẽ gửi tiếp. Cuối cùng hắn dường như lo lắng, nghiêm túc hỏi, đôi long phượng kia từ khi sinh ra đã không gặp hắn, chờ sau này hắn về, vạn nhất nếu không nhận phụ thân vô dụng này, vậy thì làm sao ?

Thiện Thủy đổ hai cái túi nhỏ ra, mở miệng túi, bên trong rơi ra mấy viên trân châu, tròn trịa đầy đặn, có một viên lớn nhất, mấy viên còn lại chỉ nhỏ bằng móng tay nàng.

Mặc dù hần không đề cập đến, nhưng Thiện Thủy cũng biết. Mặc dù thiên nhiên có rất nhiều trân châu, nhưng mò trân châu lại là một chuyện vô cùng gian nan nguy hiểm. Trong thiên nhiên, số lượng con trai hình thành trân châu vô cùng thưa thớt, hơn nữa, hình dạng cũng không như con người tính toán. Cho nên ngay cả những viên trân châu tiến cống vào trong cung cũng rất hiếm những hạt châu lớn nhỏ có chất lượng.

Thiện Thủy vuốt ve viên trân châu trong suốt trong lòng bàn tay, hốc mắt dường như có chút cay cay. Chợt thấy dòng chữ ở phía sau thư, vội vàng lật sang, vừa đọc xong, không nhịn được nín khóc mà cười.

Hình như là ý hần bổ sung, cũng vì cố ý đùa cho nàng cười, hần thêm một câu như vậy, nói hần mới có thêm bảy, tám người ở, nhưng thật ra là một nhóm giữ cửa.... “Cái gọi là nữ dịch (hạ nhân là nữ), như chó mẹ vậy. Nhu Nhi ngàn vạn lần không thể hiểu lầm.”

~

~Hoắc Thế Quân khoác cái chức này, mặc dù vẫn có thể thu phát công văn qua bưu dịch. Chẳng qua triều đình rõ ràng cấm đoán bưu dịch giúp quan viên thu phát thư từ riêng tư. Vả lại công văn cũng do trạm dịch phân phát, chẳng những không có phương tiện, cũng không thể riêng tư được. Cho nên ba năm này, phong thư của hần đều qua tay Hoắc Vân Thần. Ba năm trước Hoắc Vân Thần không đi theo hần, mà ở lại. Thiện Thủy biết hần phụng mệnh bảo vệ nữ quyến trong phủ, nhưng ngoài cái này, nàng mơ hồ đoán được, trên tay Hoắc Thế Quân hình như còn nắm giữ một cái gì đó chỉ có hần mới biết đường truyền tin. Hoắc Vân Thần ở lại kinh, giống như trung gian, thay hần âm thầm truyền tin cho Tổng Hành đang ở Tây bắc xa xôi.

Ba năm, bởi vì đường xa xa xôi, ước chừng cũng là vì giữ bí mật, phong thư của Thiện Thủy và Hoắc Thế Quân cũng rất thưa thớt, một năm nhiều nhất cũng chỉ có hai lần mà thôi. Chỉ là mỗi lần, khi nàng cảm thấy lo lắng, sợ hãi vì tương lai mong manh, thậm chí có lúc mệt mỏi, thư của hần luôn có thể khiến nàng cười, lau đi nước mắt.

Hơn một nghìn ngày đêm một mình ở nơi xa xôi phía chân trời, nàng biết hần thật sự vô cùng cô đơn. Nhưng mỗi lần đọc thư của hần, nàng có thể cảm giác được hần đã ổn định, thậm chí còn thể hiện giọng văn nhạo báng... Chỉ có trải qua năm tháng tôi luyện mới có thể có được sự trầm ổn và kiên nhẫn như vậy.

Tinh thần hần không sa sút, còn thì vẫn là Hoắc Thế Quân. Vẹn vẹn một việc này đã đủ cho nàng yên lòng.

73. Chương 73

Editor: Socfsk

Thiện Thủy đọc tới đọc lui mấy lần, đọc một lần, cười một lần. Nàng đang lưu luyến cất lá thư vào trong hộp bí mật thì chợt nghe tiếng bước chân lệt xệt ở bên ngoài. Nàng quay đầu nhìn lại, thấy tiểu Nha Nhi chui vào màn cửa như con mèo, đến sau nàng ngửa mặt nói : “Nương, lúc này con và ca ca đến chỗ nội tổ mẫu (bà nội), hồng anh ma ma không cho vào. Con nhân lúc người không chú ý, gạt khăn từ trong khe cửa nhìn vào, thấy cô cô quỳ trên mặt đất, tổ mẫu đang mắng cô cô.”

Lúc này nhũ mẫu cũng đi theo vào, thấy Thiện Thủy nhìn về phía mình, vội nhỏ giọng nói : “Là tiểu nhân không đúng, không để ý, tiểu thư sẽ...”

Thiện Thủy biết nữ nhi mình khó trông coi khó hơn nhi tử, a một tiếng, suy nghĩ một chút, vỗ vỗ đầu tiểu nha nha, nói : “Nội tổ mẫu nói chuyện với cô cô, con đừng quấy rầy, vào trong đình viện chơi với ca ca, nương sẽ đi xem một chút.”

Tiểu Nha Nhi gật đầu một cái, được nhũ mẫu nắm tay đi ra ngoài, trước khi đi còn quay đầu lại nói thêm một câu, “Con thấy cô cô đang khóc, thật đáng thương, nương đi giúp cô cô...”

Năm nay Hoắc Hi Ngọc mười bảy tuổi, vốn nên sớm lập gia thất, hoặc là kén phò mã. Chẳng qua đến nay vẫn là khuê nữ, mỗi lần Diệp Minh Hoa nhắc tới chuyện này với Thiện Thủy liền đa sầu đa cảm.

Thiện Thủy đến Thanh Liên đường thì thấy hồng anh đang dẫn theo vú già dưới mái hiên, thấy nàng tới, chỉ là thở dài một tiếng, cũng không nhiều lời. Thiện Thủy vào bên trong, đứng ở trước cửa khép một nửa, nhìn thấy mọi thứ trong phòng xuyên qua rèm. Trong lúc này, bà bà nàng Diệp Minh Hoa đang tức giận,

Hoắc Hi Ngọc giống như lời tiểu Nha Nhi đang quỳ gối trước mặt bà. Mặc dù không thấy mặt, chỉ thấy nàng ấy ngẩng đầu, cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt không chịu thua.

“Nương, người đồng ý với con đi !”

Hoắc Hi Ngọc chột quỳ gối đến trước chân mẫu thân, dập đầu xuống đất.

Diệp Minh Hoa kìm nén, giận dữ nói : “Dù Hoàng đế có đồng ý, ta không đồng ý, con cũng đừng mơ tưởng !”

Hoắc Hi Ngọc đáp : “Hoàng bá phụ cũng nói, chỉ cần nương đồng ý, người mới có thể hạ chỉ. Cho nên con mới đến khẩn cầu. Nương, coi như người thành toàn cho lòng con, đồng ý với con đi !”

Nàng ấy không nói thì thôi, vừa nói, Diệp Minh Hoa cũng hơi run rẩy : “Lòng con ! Con chỉ nghĩ đến lòng con, con có thể suy nghĩ cho lòng của người khác không ? Tại sao nhi tử Trương gia sau khi Thái hậu mất liền rời kinh đến nay không có tin tức ? Là hấn không muốn dây dưa với con, cho nên mới tránh xa. Cho tới bây giờ con vẫn u mê không tỉnh ngộ, con có thể từng suy nghĩ tới lòng ta không ? Một đời ta không có yêu cầu gì khác, chỉ mong hai con bình an hạnh phúc. Bây giờ không nói đến ca ca con, mấy năm cũng không thấy mặt, chỉ có con ở trước mặt ta. Ta chỉ nghĩ tới con có thể gả cho phu quân, cuộc đời ta coi như cũng hoàn mỹ, ta cũng không còn cầu xin thêm cái gì nữa. Bây giờ nhi tử Trương gia, thứ khác không nói, hấn chưa từng có tình ý với con, thậm chí còn tránh con như tránh rắn, có chút cam tâm tình nguyện nào để làm phò mã. Đời này con có gì tốt để có thể sống hạnh phúc ?”

Thiện Thủy hơi dờ dẫm, bất động đứng ở cửa.

Phụ mẫu Trương gia thừa nhận cũng biết chuyện công chúa Gia Đức dây dưa với nhi tử nhà mình. Mặc dù cũng không nghĩ tới chuyện công chúa sẽ trở thành nàng dâu, mình không dám đính hôn không nói, người khác càng không dám kết thân với nhà họ. Cho nên năm ngoái sau khi Thái hậu mất, mặc dù vô cùng không muốn cũng phải đồng ý cho nhi tử rời kinh du lịch thiên hạ, trong lòng chỉ mong chờ vị công chúa kia có thể sớm hồi tâm chuyển ý. Nếu nàng sớm kén phò mã, nhi tử có thể sớm quay về kinh, coi như đã tránh được đợt này. Nhưng thế nào cũng không nghĩ đến Hoắc Hi Ngọc không hề hồi tâm chuyển ý. Năm ngoái bởi vì phải mặc tang phục cho Thái hậu, cho nên mới không có động tĩnh. Hôm nay cũng vừa qua thời kì mặc tang phục, phải đi cầu xin cảnh hữu để. Hoàng đế không cưỡng lại được nàng, liền đồng ý, rồi lại nói phải được mẫu thân nàng đồng ý mới có thể hạ chỉ. Cho nên giờ này mới có bầu không khí căng thẳng giữa hai mẹ con trong vương phủ.

Hoắc Hi Ngọc thẳng người dậy, chậm rãi nói : “Nương, tính tình con người rõ ràng nhất. Con chỉ cầu xin người thành toàn cho con, về sau khổ sở hay hạnh phúc, con tự mình gánh chịu.”

“Con gánh chịu như thế nào ? Nếu hấn cả đời không trở về, chẳng lẽ con sẽ hao phí cả đời vì hấn ?”

“Nếu hấn quyết định cả đời không về, con cũng sẽ hao phí cả đời vì hấn. Con không cần hấn thương con, con gả vào nhà hấn. Con hầu hạ phụ mẫu giúp hấn, thậm chí có thể chăm sóc trước lúc lâm chung.”

Diệp Minh Hoa giận dữ, chột đứng dậy, đưa tát lên mặt Hoắc Hi Ngọc, tức giận nói : “Ngu ngốc ! Con như vậy, nhưng trong mắt hấn không muốn con. Vì sao con cứ mãi u mê như vậy !”

Hoắc Hi Ngọc hai mắt đầm lệ, đầu giương cao, từng lời từng chữ nói : “Con mặc kệ hấn như thế nào. Chỉ cần mẫu thân đồng ý, về sau dù có thế nào con tuyệt đối không hối hận !”

Diệp Minh Hoa chóng váng đầu óc, tay vịn trán, cả người lão đảo muốn ngã, Thiện Thủy vội vàng đỡ cửa đi vào, một tay đỡ Diệp Minh Hoa, nhìn về phía Hoắc Hi Ngọc, lưỡng lự chốc lát, nói : “Tiểu cô, đời người còn dài. Phu thê đồng tâm, sẽ có người cùng chia sẻ nỗi buồn hay hạnh phúc với muội. Muội cố chấp như vậy, không những gây khó ỉn, còn làm khó cho người khác, cần gì phải như vậy.”

Hoắc Hi Ngọc buồn bã nói : “Cái gì là khổ ? Cái gì là hạnh phúc ? Tẩu tẩu và ca ca hôm nay xa cách muôn sông nghìn núi, mấy năm không gặp, người khác nói rằng là khổ. Chỉ trong lòng tẩu mới rõ, rốt cuộc là khổ hay là hạnh phúc ? Muội cũng như vậy. Trong lòng muội chỉ muốn được ở cùng hấn, muội chỉ nghĩ cho riêng mình. Mặc kệ sau lưng muội người khác dị nghị thế nào, muội cũng mặc kệ hấn nhìn muội như thế nào, muội chỉ làm theo trái tim mình. Muội chưa thấy mình khổ, không có chút cảm giác nào.”

Mấy ngày sau, phủ Tông Nhân truyền mật chỉ đến Trương gia. Công chúa Gia Đức được gả đi, lệnh người Trương giả cấp tốc triệu hồi trưởng nhược từng, chuẩn bị hôn lễ.

~

~“Ngựa.....con ngựa...”

Tiểu Dương Nhi nằm bên bàn, đưa ngón tay nhỏ bé mập mập, nghiêm túc lật mở chồng tranh vẽ nhận mặt chữ.

“Sai rồi! Đây không phải là ngựa, đây là con dê!”

Tiểu Nha Nhi thấy ca ca nhận lầm, vội vàng sửa lời.

“Đó là ngựa mà!”

Tiểu ca ca luôn luôn bị muội muội dắt mũi lần này cũng rất cố chấp, không chịu nói lại, vẫn chỉ tới bức tranh dê nói tới ngựa. Tiểu Nha Nhi không phục, vội vàng nhìn mẫu thân nhờ giúp đỡ, “Nương, tiểu ca ca rõ ràng nhận lầm, con bảo ca, ca còn không nhận !”

Thiện Thủy đi tới nhìn, cười nói : “Muội muội nói rất đúng, đây là con dê nhỏ, sao con có thể nhận lầm !”

“Không phải là con cừu nhỏ, chính là ngựa nhỏ!”

Tiểu Dương Nhi chợt tức giận, đẩy đồng tranh vẽ ra, cầm lên lập tức rơi xuống đầy đất. Có một tờ bay đến chân bàn, chỗ Sước Sước đang ngủ gà ngủ gật. Sước Sước bị kích động, mở mắt lâu bầu vài tiếng, lại vùi đầu vào ổ ngủ tiếp.

“Tiểu Dương Nhi không ngoan, có phải ngựa mông muốn ăn đòn không ?”

Thiện Thủy cau mày không vui, vẻ mặt lập tức nghiêm nghị.

“Nương đừng mắng tiểu ca ca. Con sẽ nhất với ca ca.”

Tiểu Nha Nhi vội leo từ trên ghế xuống, chợt chợt hai má căng tròn của tiểu dương nhi, lo lắng nhìn mẫu thân.

“Chính là ngựa...”

Tiểu Dương Nhi cũng liếc nhìn Thiện Thủy đang nghiêm nghị, nghe lẹp bẹp miệng, đôi mắt ngấn nước, cố kìm nén để nó rơi xuống.

Nàng rất hiếm khi nhìn thấy nhi tử có thái độ bướng bỉnh khác thường như vậy. Nhớ lại từ tối qua hẳn đã có chút buồn buồn không vui, Thiện Thủy suy nghĩ một chút, sau đó ôn hòa nói : “Tiểu Dương Nhi đang nghĩ gì vậy ? Nói cho nương nghe, có được hay không ?”

Tiểu Dương Nhi bị nàng dụ dỗ, cũng không nhịn được, thút tha thút thít nói : “Hôm qua con thấy phụ thân huynh muội A Mạc cưỡi ngựa về nhà ôm hân. Nương nói phụ thân cũng đang cưỡi ngựa ở bên ngoài. Có phải phụ thân không có ngựa lớn như phụ thân A Mạc, cho nên không về nhà được ? Con muốn ngựa con, thật nhiều thật nhiều ngựa con, chờ ngựa con lớn lên thành ngựa lớn, khi đó có thể đưa phụ thân con về nhà.”

Thiện Thủy ngẩn người.

Hôm qua nàng đưa hai đứa nhỏ về Tiết gia, ra cửa gặp được Tiết Anh đang trở về phủ. A Mạc nhìn thấy phụ thân, chạy về phía hân, được Tiết Anh ôm lấy giơ lên cao. Không nghĩ tới cảnh này rơi vào trong mắt tiểu Dương Nhi lại vẽ ra chuyện trong lòng nó như vậy.

Trong lòng Thiện Thủy khê chua xót, sờ sờ mái tóc đen trên đầu nhi tử, đang muốn dịu giọng an ủi mấy câu, tiểu Nha Nhi ở trên cũng đỏ mắt, cọ cọ bên người Thiện Thủy, ôm lấy chân nàng, ngựa mặt hỏi : “Nương, rốt cuộc lúc nào phụ thân con mới về ?”

Nhìn thấy tiểu Dương Nhi và tiểu Nha Nhi nước mắt giàn giụa, ngực Thiện Thủy như bị một tảng đá đè nặng, cổ họng nghẹn lại, nhất thời không biết nên nói gì để đối phó với hai đứa nhỏ. Bạch Quân đang ngồi bên cửa sổ thêu thùa vội lau mắt, đứng dậy, đang muốn gọi nhũ mẫu đến dỗ hai đứa nhỏ ra ngoài, chợt

thấy màn cửa được vén lên. Một nha đầu ở bên Thanh Liên đường đi vào, nhìn thấy quang cảnh trong nhà, ngăn người, sau đó nói mục đích đến, mời Thiện Thủy qua.

Nha đầu kia truyền lời xong liền đi, Thiện Thủy cho là bà bà muốn hỏi thăm chuyện Trương gia, chờ đỡ hai huynh muội xong, bảo nhũ mẫu dẫn theo, mình tới trước gương sửa sang lại một chút, thấy không có gì khác thường liền đi về phía Thanh Liên đường.

Trong phòng không một bóng người, bà bà Diệp Minh Hoa đang ngồi, dường như có chút thất thần. Thấy Thiện Thủy đi vào, trên mặt lộ ra tia cười, ý bảo nàng ngồi bên cạnh mình.

Thiện Thủy biết thời gian này, bà bị chuyện của tiểu cô Hoắc Hi Ngọc khiến cho cả thể xác lẫn tinh thần mệt mỏi. Hôm qua Thiện Thủy mới về nhà mẹ thì nghe được tin không tốt, giờ phút này cũng không nói, chỉ an ủi, nói : “Nương, hai ngày nay thấy tinh thần người không tốt, sợ hai đứa nhỏ gây ồn cho người, cho nên không cho chúng vào.”

Diệp Minh Hoa khẽ mỉm cười, “Cũng không có gì, có đứa bé bên cạnh gây náo động cũng cảm thấy khá tốt.” Lại nói, “Con đến nhà mẹ, có từng nghe nói đến chuyện gì liên quan đến Trương gia không ?”

Mặc dù đã làm hết sức, cuối cùng cũng không thể lay chuyển được Hoắc Hi Ngọc, chỉ bỏ lại một câu, “Chuyện của nó ta không quản được nổi, từ nay về sau, nó sống hay chết ta sẽ coi như không nhìn thấy.” Chẳng qua là mẹ con đồng lòng, sao có thể không để ý ?

Thiện Thủy thầm than, cũng không dám giấu diếm, chỉ dựa theo những tin tức nghe được từ mẫu thân Văn thị, nói : “Phụ mẫu Trương gia nói với nhau, cũng không phải là giả. Trương thế huynh rời kinh năm ngoái, đến bây giờ cũng đã gần một năm rồi. Chỉ là đầu năm nay trong nhà từng nhận được thư của huynh ấy dường như đã qua tay nhiều người mới đến được. Lúc ấy nói là đang ở vùng Tề Lỗ. Dường như đã qua một thời gian dài như vậy sợ rằng sớm đã có biến. Phụ mẫu Trương gia được chỉ, dĩ nhiên không dám chậm trễ, đã cho người đuổi theo gọi về. Nương yên tâm, con nghe nói không phải Hoàng thượng cũng phát hành công văn lệnh cho quan viên địa phương tra tìm rồi sao ? Nếu quan phủ đã ra mặt, chắc hẳn sẽ có tin tức rất nhanh.”

Diệp Minh Hoa hơi cau mày, thở dài nói : “Chuyện ta muốn hỏi cũng không phải chuyện này,” chần chờ, chột thở dài, nói, “Thôi, chuyện làm người khác khó chịu cũng đã làm, thái độ người Trương gia thế nào bây giờ cũng không quan trọng. Nếu thật sự có báo ứng, cứ đặt trên người ta là được. Là ta không giáo dục tốt nữ nhi, cho nên mới có chuyện như bây giờ.”

Thiện Thủy an ủi : “Nương yên tâm. Phụ mẫu Trương gia đều là người rất khiêm tốn, thế huynh con càng lương thiện. Chuyện không như người tính lúc đầu, chỉ chờ ngày sau tiểu cô được gả đi, nhất định cũng sẽ thành một mối lương duyên.”

Diệp Minh Hoa khoát tay áo, “Thôi. Mẫu thân như ta cũng chỉ có thể làm đến mức này. Về sau như thế nào cũng là do nó tạo ra.” Lời vừa nói xong, nhìn nàng hỏi : “Ta vừa nghe nha đầu đi gọi con thấy hai đứa nhỏ đang khóc ?”

Thiện Thủy sợ bà đa cảm, không muốn nhắc tới Hoắc Thế Quân trước mặt bà, liền cười nói : “Không có gì. Là tiểu Dương Nhi không biết chữ, bị con mắng một trận, muội muội dỗ cho nó cũng bị con nổi giận.”

Diệp Minh Hoa khẽ mỉm cười, “Hai huynh muội giống như một, khiến cho người ta nhìn thấy cũng đau lòng.”

“Nội tổ mẫu, nương nói dối.”

Màn cửa chợt bị vén lên, tiểu Nha Nhi chui vào, chạy đến trước chân Diệp Minh Hoa, ngửa đầu nói : “Nội tổ mẫu, lúc này ca ca nhớ phụ thân, cho nên mới khóc.”

Lúc này nhũ mẫu cũng vào theo, cuống quýt xưng tội, muốn ôm tiểu Nha Nhi ra ngoài, bị Diệp Minh Hoa cản lại, ôm tiểu Nha Nhi về bên cạnh chân mình, “tiểu Nha Nhi nói chuyện với tổ mẫu một chút, cháu có muốn gặp phụ thân cháu không ?”

Tiểu Nha Nhi gật đầu, “Năm mơ cũng muốn, cháu còn chưa từng nhìn thấy mặt phụ thân.”

“Nếu tổ mẫu cho cháu đi tìm phụ thân, cháu có đi hay không ?”

Thiện Thủy chợt giật mình, nhìn về phía hai bà cháu đối diện.

Tiểu Nha Nhi tròn tròn hai mắt, vui mừng nói : “Thật ? Tổ mẫu không lừa cháu chứ ? Mỗi lần tiểu Nha Nhi nói muốn đi tìm phụ thân, nương đều mắng cháu, nói cháu dạy hư tiểu ca ca.”

Diệp Minh Hoa liếc mắt nhìn Thiện Thủy, rồi cười nói với cháu gái : “Tổ mẫu chỉ mới nói. Nhưng mà tiểu Nha Nhi, đường đến chỗ phụ thân cháu rất xa, phải ngồi xe, còn phải ngồi thuyền, cháu có chịu khổ được hay không ?”

Tiểu Nha Nhi vui mừng hét lên một tiếng, “Tiểu Nha Nhi không sợ ! Chỉ cần có thể gặp phụ thân, cái gì cũng không sợ !”

“Nương— !”

Thiện Thủy không nhịn được, kêu lên.

Diệp Minh Hoa lúc này mới ngẩng đầu, nhìn về phía nàng : “Yên tâm. Ta không bị chuyện của Hoắc Hi Ngọc làm cho tức giận.” Dứt lời buông tiểu Nha Nhi ra, vỗ nhẹ đầu cô bé, “Đi đi, tổ mẫu có chuyện cần nói với nương cháu. Trước tiên cháu đừng nói với ca ca cháu, nếu ca ca biết rồi sẽ khóc nhè.”

Tiểu Nha Nhi vội vàng gật đầu, vui mừng hớn hở chạy ra ngoài.

“Nhu Nhi, con nói thật cho ta, con có muốn hay không ?”

~

~Đi Nhai Châu, ở cùng một chỗ với trượng phu.

Suy nghĩ này, nếu như không phải năm đó trùng hợp phát hiện mình có thai, nhất định nàng cũng sẽ hành động như vậy. Hôm nay vừa tròn ba năm, nàng ở lại Lạc Kinh dưỡng dục đôi long phượng, dần dần cũng đã sớm hình thành thói quen chưa bao giờ biểu hiện ra ngoài. Nàng không nghĩ tới bà bà lại nhắc tới chuyện này một lần nữa, máu trong người dường như nóng lên, mặt hơi đỏ.

“Nương...” Nàng lưỡng lự không nói.

Nàng muốn đi. Nhưng có nhiều điều nàng phải băn khoăn. Còn có hai đứa nhỏ, mặt tuy bình tĩnh nhưng không biết lúc nào có thể bị quấy nhiễu....

“Lần này con ra ngoài sẽ khác so với lần trước,” Diệp Minh Hoa khẽ mỉm cười, “Lần đó là ta ra về ta đây với con, cho dù con lên đường, sợ rằng trong lòng là đang mắng ta. Lần này, ta biết rõ là con muốn đi. Mấy năm trước, dĩ nhiên là muốn đi đúng không ? Bây giờ tiểu Dương Nhi và tiểu Nha Nhi cũng đã lớn, lên đường cũng ổn lắm.”

“Nhưng... Con sợ ngộ nhỡ triều đình sinh biến một lần nữa, có thể là gánh nặng cho Thiếu Hành hay không ?”

Thiện Thủy rót cuộc cũng nói ra lo lắng trong lòng mình.

Diệp Minh Hoa nói : “Có một quan viên tên Lô Đăng thường vào kinh báo cáo công vụ. Mấy hôm nữa hẳn sẽ dẫn gia quyến Liễu gia đến phủ Quảng Châu nhậm chức. Gần nửa tháng trước, ta đã truyền đạt đến Phùng Thanh, nói con muốn theo xe ngựa của hắn đến Nhai Châu. Mấy ngày trước hắn cố ý tự mình đến, nói trên đường nhất định sẽ cẩn thận, bảo yên tâm...” Bà nhìn Thiện Thủy, hơi mỉm cười nói, “Chúng ta ở trong vương phủ, mặc dù đã sớm chỉ còn lại thùng rỗng, nhưng vẫn rất khác với những nhà khác. Cứ tới tìm hắn, hẳn là người trong chốn quan trường, nhất định sẽ qua, nếu không có kim bài của Hoàng đế, sao có thể dám đi lại lung tung ? Cho nên con yên tâm, ít nhất trong thời gian này, Hoàng đế tạm thời sẽ không có suy tính gì khác...” Diệp Minh Hoa nói đến đây, không nhịn được nở nụ cười lạnh, “Lợi dụng con ta xong rồi, bỏ qua một bên, dễ dàng có được cục diện hòa hảo, sao không thể triệu nó về ? về phần con sau này, nếu thật sự có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, đó chính là chuyện không thể tính trước, lúc đó có thể tùy cơ ứng biến. Các con là người trẻ tuổi, không thể biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, ta nhìn cũng rất đau lòng.”

Thiện Thủy đè nén trái tim dường như đã nhảy trong lồng ngực, giọng run run nói : “Còn tiểu Dương Nhi và tiểu Nha Nhi ?”

Diệp Minh Hoa thở dài, nói : “Con đi, hai đứa nhỏ cũng không thể để con mang đi. Ta cũng hiểu được tâm lòng mẫu thân. Không gặp được trượng phu, nhớ trượng phu. Chờ gặp được trượng phu, lại nhớ đến con nhỏ. May mắn là có cả hai. Nếu như con không bỏ được, hãy dẫn tiểu Nha Nhi đi, để Hoắc Thế Quân gặp nữ nhi mình. Tiểu Dương Nhi ở lại bên cạnh ta, con xem thế có được không?”

74. Chương 74

Editor: Socfsk

Khi tiểu Dương Nhi biết được muội muội muốn đi với mẫu thân đến chỗ phụ thân, mình phải ở lại trong tòa tử phương này, liền cảm thấy vô cùng uất ức.

Nó thực sự rất uất ức, nhưng nó là ca ca, tại sao có thể khi dễ nó như vậy ? Ngơ ngác đứng thẳng bất động. Tiểu Nha Nhi vui mừng hơn hớn đi qua, thấy vẻ mặt ca ca, vội vàng đến bên cạnh, dự dõ nói : “Tiểu ca ca đừng khóc, chờ muội gặp được phụ thân, muội sẽ nói với người là ca cũng rất nhớ người.”

Cô bé nói chưa dứt lời, vừa nói, tiểu Dương Nhi đã cắn môi, nước mắt rơi càng lúc càng nhiều, ban đầu chỉ rơi từng giọt, bây giờ đã thành từng chuỗi. Tiểu Nha Nhi vội vươn tay lau nước mắt giúp ca ca. Cô bé lau bao nhiêu, nước mắt ca ca càng rơi bấy nhiêu. Cuối cùng, mắt thấy càng lau càng nhiều, vội vàng quay đầu nhìn Thiện Thủy nói : “Nương, để ca ca đi cùng chúng ta đi, có được không ?”

Trong lòng Thiện Thủy dĩ nhiên cũng không muốn bỏ lại nhi tử. Chẳng qua bà bà an bài như vậy, ngoại trừ không muốn, vẫn có lý do của bà. Từ Lạc Kinh đến Nhai châu là một chặng đường xa xôi, chậm thì nửa năm, nhanh cũng phải đi trong ba, bốn tháng, người lớn có thể chịu được, nhưng đối với trẻ con cũng không phải là chặng đường dễ chịu. Tuy tiểu Dương Nhi là ca ca, cùng sinh ra từ một bào thai với tiểu Nha Nhi, đáng dấp cũng khỏe mạnh kháu khỉnh, thể chất lại không tốt như muội muội. Từ khi sinh ra, thường xuyên bị nhức đầu sốt toàn thân cũng để cho Diệp Minh Hoa với Thiện Thủy phải lo lắng biết nhường nào. Hôm nay tuy đã khỏe, sao Diệp Minh Hoa có thể chịu để nó khổ sở trên đường, đến Nhai châu, một nơi hoang vắng khác xa Lạc Kinh ảm áp ?

Thiện Thủy thấy nhi tử khóc đến mức sắp hụt hơi, đau lòng ôm vào trong ngực, nói : “Tổ mẫu có đối xử tốt với tiểu Dương Nhi không ?”

“Tốt...”

Tiểu dương như thút thít gật đầu.

“Phụ thân đối xử với con có tốt không ?”

Tiểu Dương Nhi muốn gật đầu, lại không thể gật xuống, cắn môi không nói ra.

“Muội muội và nương đến gặp phụ thân, nếu tiểu Dương Nhi cũng đi theo, tổ mẫu ở nhà một mình, nếu muốn nói chuyện với tiểu Dương Nhi, không tìm được con có phải sẽ rất khổ sở hay không ?”

Tiểu Dương Nhi nước mắt lưng tròng gật đầu.

“Cho nên, lúc nương và muội muội không có ở đây, tiểu Dương Nhi hãy chăm sóc tổ mẫu thay nương và muội muội, có được không ?”

Tiểu Dương Nhi khóc oa lên, “Nhưng, con cũng muốn đi gặp phụ thân.....

Thiện Thủy càng ôm chặt hơn, hôn lên mặt cậu, “Chờ nương quay lại, sẽ dẫn phụ thân về cho con gặp, có được không ?”

“Tiểu ca ca đừng khóc, muội sẽ dẫn phụ thân về cho ca.”

Tiểu Nha Nhi lúc này rất thông minh, nhón chân lên, dùng khăn tay nhỏ lau nước mắt cho tiểu Dương Nhi đang nằm trong lòng ngực Thiện Thủy.

“Muội nhớ dẫn theo phụ thân về, không thể cướp phụ thân không cho ca...”

Tiểu Dương Nhi nghẹn ngào nói.

“Chúng ta ngoan tay, không đối ý, bằng không muội chính là một con chó nhỏ.”

Tiểu Nha Nhi cong đầu ngón tay lên, đưa tới trước mặt tiểu Dương Nhi. Mặc dù tiểu Dương Nhi không nguyện ý, nhưng cũng không thể làm gì, nghẹn ngào như thường, nghiêm túc cong ngón tay út lên.

~

~Đầu tháng năm, Lô Đăng xuôi về miền nam đến Quảng Châu nhậm chức, không chỉ có người của mình đi theo, còn có gia quyến vĩnh định vương phủ.

Chuyến xuôi về miền nam này, Thiện Thủy dẫn theo nữ nhi. Bởi vì nơi đến không phải là một nơi tốt, đi theo cũng không được hay, cho nên cũng không dẫn người đi quá phô trương. Lúc hỏi nhũ mẫu, thấy bà ta lấp bắp, vẻ không tình nguyện, dù sao tiểu Nha Nhi cũng lớn, nên cũng không miễn cưỡng. Năm ngoái Vũ Tình được gả cho con trai quân sự trong vương phủ, bây giờ bắt đầu trở thành mẫu thân, dĩ nhiên cũng không thể đi theo. Cho nên người đi, ngoài nha đầu ở Lương Minh Hiên vẫn nguyện ý đi, lão nhân năm đó, chỉ còn Bạch Quân. Dĩ nhiên là Hoắc Vân Thần cũng đi theo hộ tống.

Quốc thổ Đại Nguyên, nhiều châu huyện phụ, dọc theo đường đi cứ năm mươi dặm lại có một trạm dịch, là nơi quan viên lui tới nghỉ ngơi trên đường đi truyền công văn. Lộ trình cũng phải qua đường thủy, chuẩn bị thuyền. Từ nơi xa xôi, ẩn định bảy mươi dặm, một trăm dặm sẽ có trạm tra xét. Đoàn người ra khỏi thành theo hướng nam, tiến thẳng về phía trước, đợi đến lúc đến đường thủy, chỉ cần ngồi trên thuyền, trực tiếp căng buồm đi về phía nam.

Mặc dù Lô Đăng nhậm chức ở Quảng Châu, chỉ là lục phẩm, vốn không có tư cách ở trong phòng hảo hạng ở trạm dịch. Chẳng qua, trước khi đi, Lại bộ dẫn một quan viên nhất phẩm đến đưa văn thư, chỗ trạm dịch, dịch thừa (người làm việc đưa tin ở trạm dịch) dĩ nhiên cũng sẽ phải làm lễ đợi hân. Lô Đăng và phu nhân biết đây là người liên quan đến Thiện Thủy. Mặc dù hiện nay vĩnh định vương phủ ít bị triều đình để mắt đến, dù sao vẫn có mình ở đó, cho nên không dám chậm trễ, dọc đường đi hồi hân rất cẩn thận. Ngày đi đêm nghỉ như vậy, so với lúc ở trong vương phủ dĩ nhiên là khổ cực không cần nói, nhưng chỉ cần nghĩ đến cứ qua thêm một ngày, khoảng cách đến Nhai châu càng gần, trong lòng có hy vọng, dĩ nhiên sẽ không còn thấy khổ nữa.

Đây là lần đầu tiên tiểu Nha Nhi đi xa nhà. Lúc mới đi, cô bé rất hưng phấn, lúc nào cũng vén rèm nhìn ra ngoài. Qua gần nửa tháng, quang cảnh hai bên đường chỉ là những cảnh tượng đơn điệu, đồng ruộng dâu tây và cây du, rừng núi hoang dã, hoặc là thôn xóm đầy khói sương, dần mất hứng thú, người bắt đầu nhũn ra vùi lên đầu gối mẫu thân và cô cô, cả ngày lúc nào cũng hỏi, “Lúc nào con có thể gặp phụ thân?” Cũng may, vào tháng sáu, đoàn người rốt cuộc cũng đi đường thủy, đổi thành đi bằng bè, hơn mười người chia ra ba, bốn chiếc thuyền tiếp tục xuôi nam. Vì vậy lần đầu tiên trong đời tiểu Nha Nhi được ngồi trên mặt nước phiêu lãng, ghé vào mạn thuyền, nhìn những người nông dân đang không ngừng trôi ngược ở hai bên bờ sông, dường như còn hưng phấn hơn so với lúc ngồi trên xe ngựa.

Tiểu Nha Nhi hưng phấn, hai nha đầu đi theo lại say sòng, từ đầu đến cuối đều nằm la liệt, đừng nói là hầu hạ người khác, ngược lại Bạch Quân còn phải đưa cơm đưa nước cho hai người. Lô phu nhân liền chủ động nói muốn điều nha đầu hàng ngày của mình đến cho họ mượn. Thiện Thủy không muốn thiếu quá nhiều ân tình, cho nên từ chối. Cũng may nhờ tiểu Nha Nhi vô cùng thông minh, cũng không cần nàng quá quan tâm, coi như là thuận lợi. Thuận lợi xuôi theo dòng nước, rốt cuộc đã đến tháng chín. Theo lời của người chủ thuyền, chỉ gần nửa tháng nữa là có thể đến phủ Quảng Châu rồi, cho nên sau đó chỉ cần đi thuyền vượt biển mấy ngày là có thể đến biên giới nhai châu.

Càng đi về phía nam, đất đai phong cảnh dọc hai bên bờ càng ngày càng khác, khí hậu cũng dần nóng lên. Giữa ban ngày, trên nóc khoang thuyền có một tầng lá cây thật dày, chủ thuyền thường xuyên lấy nước tưới. Sau thuyền một đứa bé chỗ Lô phu nhân vốn không chịu nổi cái nóng bức nên bị bệnh, lại sợ làm trễ nãi thời gian nhậm chức, không dám ngừng nghỉ. Thiện Thủy cũng sợ tiểu Nha Nhi chống đỡ không nổi, không nghĩ là cô bé cũng biết sắp đến, cho nên không thấy mệt mỏi như lúc trước, cái miệng nhỏ nhắn không thể rời từ phụ thân, lúc này mới yên tâm.

Thuyền bè rớt cuộc vào địa phận phủ quảng châu, lại đi dọc theo đường thủy mấy ngày, cuối cùng cập bến ở một trạm dịch bên trong cửa khẩu Thái Bình. Sang ngày hôm sau, đoàn người sẽ lên bờ, Lô gia đi nhậm chức, Thiện Thủy đến cửa khẩu nhai châu gần đây, tiếp tục lên thuyền.

Đêm xuống, cái nóng bức ban ngày dần tản đi, gió đêm thổi vào còn mang theo một chút không khí mát mẻ. Thiện Thủy dỗ nữ nhi ngủ, mở cửa sổ khiến gió đêm tràn vào khoang thuyền, mình cũng chớp mắt một lát, nhưng thế nào cũng không ngủ được, trong lòng hơi khó chịu, nhớ tới lúc này mở cửa sổ thấy ánh trăng sáng, liền đi ra mũi thuyền, lúc này mới thấy có người đang dựa vào cột buồm trên boong thuyền, bóng lưng chắc hẳn là Bạch Quân.

Thiện Thủy không nghĩ bây giờ nàng ấy cũng không ngủ được, liền đi về phía nàng ấy. Bạch Quân nghe thấy tiếng bước chân, quay đầu lại, đang muốn lật người Thiện Thủy đã đến bên cạnh nàng ấy, cũng học nàng ấy ngồi trên boong thuyền.

Boong thuyền ban đêm đã được dội nước một lần, lúc này ngồi xuống, móng vẫn cảm thấy có chút nóng, nhưng cũng không khó chịu lắm.

“Trên đường tới đây, ta vất vả cho em rồi.”

Thiện Thủy thành khẩn nói lời cảm ơn.

Nàng nói lời này không có nửa phần khách sáo, tất cả đều là lời thật lòng. Trên đường tới đây, hai nha đầu say thuyền ngất đi không làm gì được, tất cả những chuyện lật vật đều do nàng ấy giúp đỡ mình.

Bạch Quân cười nói : “Phu nhân nói gì đấy, tất cả là việc em nên làm.”

Hoắc Thế Quân bị bãi chức, cho đến nay, nàng ấy cũng sớm đổi xưng hô thành phu nhân.

Thiện Thủy nghiêng đầu nhìn Bạch Quân, ánh trăng sáng vàng vạc chiếu lên gò má nàng ấy, xinh đẹp như hoa, trong mắt chút gì đó làm cho người ta cảm thấy rất yên tĩnh. Một nữ nhân tốt như vậy, đến nay vẫn phí hoài thời gian...

Thiện Thủy nhìn theo ánh mắt nàng ấy, đằng trước mười mấy bước chính là chỗ Hoắc Vân Thần và chủ thuyền nghỉ ngơi. Giờ này bọn họ đang yên lặng bàn bạc ở trong, ngoài một chiếc đèn lồng sáng mờ mờ, trong khoang thuyền không còn chút ánh sáng nào.

Nàng nhỏ giọng nói : “Cho tới bây giờ ta chưa từng trách em và vân thần, ít nhất Thiếu Hành cũng sẽ không. Vì vậy tại sao còn muốn gây khó dễ ỉn như vậy ?”

Ba năm trước, sau việc đó, sau khi biết con ngựa kia bị ám khí đâm vào mắt nên nhấc chân chạy như điên, từ đầu đến cuối Bạch Quân đều tự cho đó là lỗi của mình, cứ mãi canh cánh ở trong lòng.

Quả nhiên, nàng ấy tránh nhắc đến đề tài này, chỉ cười nói : “Phu nhân, em nghe nói khí hậu đất đai ở nhai châu rất quái dị, đừng nói đến nam nhân, cả nữ nhân cũng mặc đồ hở hang, hoa nhài cài lên tóc mai, trúc che đầu, chân không đi đường. Nếu chúng ta qua đó, chẳng lẽ cũng phải nhập gia tùy tục ?”

Thiện Thủy thở dài, nói : “Bạch Quân, em theo ta mười mấy năm, sớm đã như người nhà của ta. Lần này sau khi vân thần hộ tống ta đến sẽ lập tức về kinh. Nếu như em ở lại với ta, sẽ không biết đến bao giờ mới có cơ hội gặp lại hần, em sẽ không cùng đường với hần. Nghe ta, lúc này do ta làm chủ, đến đó sẽ tổ chức cho hai người kết hôn, em về kinh theo hần.”

Trên mặt Bạch Quân nở nụ cười tươi, chậm rãi nói : “Phu nhân, em rất cảm động vì sự quan sát, thể nghiệm của người. Chẳng qua chuyện xảy ra năm đó, không chỉ em, vân thần cũng tự trách mình. Hần là đại thị vệ, nhiệm vụ bảo vệ phu nhân là nhiệm vụ chính, thế nhưng hần vì đuổi theo em khiến phu nhân rơi vào nguy hiểm, cho nên mới phải xa cách đại nhân. Em đã sớm ước định với hần, một ngày đại nhân còn chưa trở lại như xưa, em một ngày không lấy, hần một ngày không cưới.”

Lúc nói chuyện này về mặt nàng vẫn bình tĩnh như vậy, dường như rất chính đáng.

“Đại nhân của hai người, nếu cả đời này không có ngày đứng lên được ?” Thiện Thủy cầm tay nàng ấy, ngừng mắt nhìn nàng ấy, “Chuyện năm đó, không có quan hệ gì đến hai người. Tất cả đều là số mệnh. Ta và Thiếu Hành nhất định không muốn hai người để mất tuổi thanh xuân như vậy đâu.”

Bạch Quân chợt đứng dậy, quỳ dập đầu với nàng, trịnh trọng nói : “Phu nhân, mặc dù em với vân thân là thấp cổ bé họng, nhưng cũng biết giữ lời thề. Năm đó dù chưa thể hoàn thành lời thề nguyên, hôm nay mặc dù gần nhau, trong lòng cũng rất lo lắng. Cầu xin phu nhân thành toàn cho em và hân.”

Gió đêm thổi qua, rừng cây bên bờ xào xạc. Thiện Thủy chợt nhìn thấy ở mũi thuyền có bóng người, cũng không biết là sớm ngồi đó hay vừa ngồi. Nhờ ánh trăng, nhận ra đó chính là Hoắc Vân Thần. Thở dài một tiếng, chỉ chỉ đằng trước, cười nói : “Đường như chúng ta nói chuyện đã đánh thức người nào đó. Ta về khoang thuyền, nếu như em không ngủ được, có thể tự mình lên bờ ngắm trăng.” Dứt lời liền đi xuống boong thuyền, chui vào khoang thuyền.

Suốt đêm không nói chuyện, ngày hôm sau lên bờ, đi thêm gần nửa tháng, cuối cùng đã tới phía nam, một thôn nhỏ ở cửa biển Nam Minh. Trước mặt là một eo biển, qua eo biển chính là nhai châu. Nghe nói lúc thời tiết đẹp, đứng ở cửa biển Nam Minh thậm chí có thể nhìn thấy nhiều đảo nhỏ nổi lên trên mặt biển, làm cho người ta không phân rõ đâu là đường chân trời, làm cho người ta phải ảo tưởng.

Nhai châu đơn độc, bày bố vô số đảo, mỗi đảo được con người phát hiện đều có một cái tên rất đẹp. Trên đảo ngoại trừ cư dân, còn lại, không phải là kẻ phạm tội lớn, chính là những quan viên chọc giận rông.

Lâm tri huyện huyện Nam Minh dĩ nhiên biết, trong những người này có một người rất đặc biệt. Hân là hoàng tộc, đã từng là đại nhân vật giữ vai trò hết sức quan trọng trong chính trị của đế quốc này. Hân tên là Hoắc Thế Quân, hiện tại hân đang ở một tòa nhà trên đảo san hô, đảm nhiệm chức vụ thậm chí còn cao hơn tri huyện một bậc. Nhưng người kia, hân cũng không thể tự tiện bước lên đất liền. Trông chừng hân, báo cáo động tĩnh của hân cũng là nhiệm vụ quan trọng của tri huyện.

Dĩ nhiên Lâm tri huyện cũng biết, nhân vật như thế hoặc là giống như cá mắc cạn mà hân từng thấy, chết vì khát nước, hoặc là một khi triều đình tới, mượn sức nước lập tức bơi ra biển. Cho nên chờ sau khi nhìn thấy Hoắc nam tử phái thuyền đi theo đến phủ Quảng Châu, cũng không dám chậm trễ, lập tức chạy đi tìm một chiếc thuyền lớn nhất trong thời gian ngắn, tìm một lão cai đầu địa phương có kinh nghiệm nhất, chuẩn bị nước, lương khô, chuẩn bị đưa chiêu phủ sứ và gia quyến về phía đảo san hô.

Tất cả đều chuẩn bị xong, nghe nói, nếu thuận buồm xuôi gió, chỉ cần ở trên biển mấy ngày nữa là tiểu Nha Nhi có thể lên đảo san hô gặp phụ thân rồi. Tiểu Nha Nhi trông mong trông ngóng, rốt cuộc cũng chờ được lão cai đầu đen gầy khô đi lại, lão lại nhìn lên trời, chậm rãi nói : “Tiểu Nha Nhi chờ vội, chờ gió bão đi qua, là có thể xuất phát...”

Tiểu Nha Nhi nghe không hiểu lời lão, nhưng nhìn lão không động đậy, cực kỳ thất vọng.

Lão cai đầu cười một tiếng, lộ ra hàm răng cửa bị hở, ném con ốc biển trên tay cho cô bé, sau đó ôm tay đi.

Lâm tri huyện vội vàng dịch lại lời, cười hòa : “Phu nhân đừng trách móc, người ở đây đều không được học, đều thô lỗ như vậy, hạ quan vừa tới cũng tức giận không ít.... Chẳng qua lão là người có kinh nghiệm nhất, đã có sáu mươi năm kinh nghiệm đi thuyền, chưa từng sơ suất.”

Mặc dù Thiện Thủy cũng nóng lòng, hận không thể ngay lập tức cho thuyền nhổ neo, cũng cố gắng kiềm chế, nói : “Lão có kinh nghiệm, vẫn nên nghe lão.”

“Nếu phu nhân nóng lòng muốn để cho Hoắc đại nhân biết, hạ quan sẽ để bồ câu đưa tin.”

Đảo san hô có nha môn, có tin truyền đến, nếu không nhất định phái người đưa bản gốc, lâm tri huyện sẽ sao thành một bản cuộn lại để vào trong ống trúc nhỏ, buộc vào chân bồ câu truyền tin.

“Không cần không cần....”

Tiểu Nha Nhi lập tức khoát tay.

Cô bé ra khỏi kinh, lập tức muốn xuất hiện bất ngờ trước mặt phụ thân, cho hân một niềm vui bất ngờ, mắt thấy không thực hiện được, lập tức kiên quyết phản đối.

“Nghe theo tiểu Nha Nhi.”

Thiện Thủy cười, dặt tay nữ nhi đón gió biển.

Lời của lão cai đầu quả nhiên ứng nghiệm, buổi đêm hôm đó trên biển đột nhiên nổi sóng to gió lớn, mưa to kéo dài, tiểu Nha Nhi vẫn ngồi ở cửa sổ, chống cằm nghiêng đầu chờ mưa tạnh. Tình trạng như vậy kéo dài trong hai ngày. Đến ngày thứ ba, bình minh lên, biển hết cuộc cũng lặng, trong xanh, bầu trời trong tĩnh khiết như khối bảo thạch. Trong lúc tiểu Nha Nhi ngóng đầu chờ đợi, lão cai đầu rút cuộc cho thuyền nhỏ neo.

“Hết lải nhải rồi nhé tiểu Nha Nhi...”

Lão kéo dài âm thanh, vẫn dùng giọng điệu chậm rãi nói.

Tiểu Nha Nhi hết ầm lên, như một con chim nhỏ lao ra ngoài. Nhưng là hôm nay lên thuyền chỉ có mẹ con Thiện Thủy và Hoắc Vân Thần – hai nha đầu dẫn theo tuy là người làm trong phủ nhưng cũng chưa từng ăn cái gì khổ, đi gần nửa năm cũng không chịu nổi, nguyên khí tổn thương nặng nề, người gầy đi rất nhiều, tựa như đứng không vững, Thiện Thủy gọi lang trung đến xem, nói phải điều trị tĩnh dưỡng. Nghe nói đảo san hô có y quán địa phương, cho nên Thiện Thủy cho họ ở lại chờ dưỡng bệnh rồi lại đi. Sau đó không khéo, Bạch Quân đến nơi này cũng không thể hợp, mấy ngày trước cũng bị bệnh. Nàng ấy kiên trì chăm sóc Thiện Thủy, Thiện Thủy nào chịu, cũng đành để lại.

Lão cai đầu cụng té biển, căng buồm, thuyền lướt đi trong tiếng hải âu. Hai ngày hai đêm trôi qua, đến trưa ngày thứ ba rút cuộc cũng đến đảo san hô.

~

~Trên đảo san hô có mười thôn xóm. Thôn Hoắc Thế Quân ở có tên là Thủy Trưởng. Đây chính là một thế giới thần tiên chân chính. Trời xanh nước biếc, đá ngăm màu bạc, hoa tươi khắp nơi, gió tràn ngập trời. Giống như lời Bạch Quân đã nói trước đó, cư dân gặp được trên đường, phần cánh tay nam tử đều có màu đỏ, vóc người cũng không phải là cao lớn, tráng kiện khỏe mạnh. Nữ nhân thì mặc váy hoa, chân không mang giày, nhìn thấy người lạ, rồi rít dừng chân, cười toe toét, trên khuôn mặt ngập đầy ánh hào quang.

Người dân nhiệt tình giúp đỡ mang vác hành lý, đưa Thiện Thủy đến nha môn Hoắc Thế Quân. Xa xa nhìn thấy kiểu kiến trúc này, Thiện Thủy không nhịn được muốn cười lên.

Nàng nhớ tới lần trước hần đã nói trong thư, hần đã sửa lại đại diện nha môn, vô cùng khí phái. Hiện tại đã nhìn thấy tận mắt nàng mới biết ‘sửa lại đại diện’ ngụ ý là gì, rõ ràng cũng chỉ dùng gỗ tạo thành hai tấm cửa, cũng không có tường viện, cây thiên tuế, cây mào gà, quả khế, lạc quỳ, còn có đám hoa nhài sum suê rợp thành cái sân.

Hoắc Thế Quân cũng không ở đây. Bên trong một hồi gà bay chó sủa vô cùng náo nhiệt, một người ngoài ba mươi tuổi, tên là A Hương, là một phụ nhân (người phụ nữ đã có chồng) khỏe mạnh. Ba năm trước Hoắc Thế Quân đến thì bà là người nấu cơm giặt giũ cho hần, cho nên có thể trao đổi đơn giản với Thiện Thủy. Biết nàng dẫn theo nữ nhi đến nơi này, A Hương kinh ngạc tròn tròn mắt, vội vàng đưa người vào phòng.

Bà không xưng Hoắc Thế Quân là đại nhân, nói người trên đảo đều gọi hần là Đại Quân. Đây là danh xưng tôn quý mọi người dùng để gọi hần. Như cách bà khoa chân múa tay, ở đảo Cát Dương lân cận có một đám hải tặc hoành hành. Người dân trên đảo nhờ Đại Quân giúp đỡ. Hần dẫn theo người, gần nửa tháng trước ra biển, không biết lúc nào trở lại.

Cõi lòng kích động, mẹ con bốn mắt nhìn nhau, tiểu Nha Nhi suýt chút nữa đã meo meo khóc.

A Hương dĩ nhiên không sợ ‘Đại Quân’ này, cho nên cũng không sợ hãi tiểu Nha Nhi và Thiện Thủy, đưa chén trà lạnh cho tiểu Nha Nhi, cười híp mắt nói: “Đợi chút, đợi chút sẽ trở lại.”

Tiểu Nha Nhi mặc dù rất nóng nảy hi vọng được gặp phụ thân, nhưng sau khi thất vọng lớn, rất nhanh chạy đến vùng lân cận xem đám trẻ con địa phương chơi. Những đứa trẻ này, phần lớn vừa đen vừa gầy, nhưng dường như đôi mắt sáng ngời, đứng ở cửa sổ gác nhìn ra ngoài, vừa xấu hổ vừa tò mò nhìn nữ nhi Đại Quân ăn mặc như tiên nữ. Không đến hai ngày, tiểu Nha Nhi đã học theo bọn nhỏ bỏ giày thêu đi chân trần, lòng bàn chân đạp lên cát mịn, cười khanh khách không ngừng.

Đến ngày thứ ba, Hoắc Thế Quân vẫn chưa trở về. A Hương xấu hổ nói, bà nghe nói con gái bà sắp sinh, phải về nhà xem, sợ mấy ngày tới không nấu cơm cho bọn họ được. Thiện Thủy dĩ nhiên đồng ý, lấy một

cặp vòng tay xoắn tơ vàng từ hộp nữ trang đưa cho bà, nói là lễ cho đứa bé. A Hương từ chối ko được, đỏ bừng mặt, cuối cùng cũng vui vẻ nhận lấy.

Thiện Thủy biết Hoắc Vân Thần nhớ Bạch Quân, trong lòng nhất định hận không được có thể lập tức chấp cánh bay về. Chẳng qua Hoắc Thế Quân chưa trở về, không thể tự tay giao cho hắn, với tính tình bướng bỉnh của hắn chắc chắn sẽ không chịu đi trước. Khuyên mấy câu, quả nhiên thấy hắn im lặng lắc đầu, biết nói cũng vô dụng, liền không nói nữa, trong lòng chỉ ngóng trông Hoắc Thế Quân sớm quay về một chút.

A Hương đi rồi, chạng vạng hôm nay Thiện Thủy cũng như mấy ngày vừa qua đều đứng ở bến tàu chờ người trở về. Phóng mắt ra xa, cát trắng cuối trời, nắng chiều và biển rộng đang hẹn hò hôn môi, ánh trời chiều như màu nho đỏ hòa quyện với biển say nồng, gió biển vù vù thổi vào mặt, vén cổ tay áo nàng lên, như muốn nhờ gió mang đi.

Thiện Thủy đứng ở bên đá ngầm, nhìn ra mặt biển phía xa, cho đến khi trời chiều chìm một nửa vào mặt biển, ánh nắng chiều cũng dần dụi lại....

Bình minh sau đó – nàng đề nén mắt mát và lo lắng thối thối trong lòng, học theo tiểu Nha Nhi thở dài, cuối cùng liếc mắt nhìn, đang muốn xoay người rời đi, chợt đứng hình.

Phía mặt biển dường như xuất hiện hình ảnh cánh buồm, đợi thêm chốc lát, hình ảnh chiếc buồm rõ dần, nàng cũng thấy rõ đó là một chiếc thuyền có ba cánh buồm, chính là chiếc thuyền rời đi nửa tháng trước như lời người trong thôn nói.

Thiện Thủy thiếu không khí hít thở, nàng tròn mắt, yên lặng chăm chú nhìn vào cánh buồm đang cản gió lướt sóng mà đi...

Càng ngày càng gần, càng ngày càng gần...

~

~“Xem hùm, ở cửa biển có nữ nhân đang chờ,” một nam nhân chợt nghiêng mắt nhìn bóng dáng nữ nhân đứng bên bờ đá san hô dưới ánh trời chiều, cũng không nhìn rõ, vội vàng quay đầu lại bắt đầu trách móc, dường như người trên thuyền đều có thể nghe thấy, “Lê Đức, có phải tân nương tử lâu ngày không được ôm người, không chịu đựng được nhớ đến người – lúc này mới ngày ngày đến đây chờ người...”

Người nói cười giỡn thô bỉ một hồi, nam nhân tên Lê Đức đỏ mặt, nhưng cũng vội vàng chen lên mũi thuyền xem, nhìn chốc lát, liền thất vọng.

“Kỳ quái... kiểu ăn mặc này...giống như nữ nhân đất liền...”

Nam tử kia đầu tiên cũng phát hiện mình nhìn lầm, nói thầm một câu.

Hoắc Thế Quân cả người ngăm đen trần trụi, mặc một chiếc quần màu đen, bàn tay đặt ở dây lưng bên hông, nổi bật lưng eo tinh trắng. Hắn với những dân phu lựa chọn kỹ lưỡng ra ngoài, chân trần, đạp boong thuyền trơn trượt, vũng vàng sỏi bước trên khoang thuyền, xua đám nam nhân chỉ lo nhìn nữ nhân, quát lên, “Chuyển hướng gió rồi, chỉnh buồm tăng tốc. Nhanh một chút, lên bờ là có thể ôm nữ nhân rồi.”

Cả đám nam nhân cười ầm lên, tản ra, Hoắc Thế Quân xoay người, nhìn về phía bến tàu, quả nhiên nhìn thấy bóng dáng nữ nhân. Hắn chuyển tầm mắt, chợt, chợt quay đầu lại lần nữa, con ngươi thiếu chút nữa bắn tung tóe ra ngoài.

Nơi này cách bờ vài trăm mét, diện mạo nữ nhân kia vẫn còn rất mơ hồ, nhưng bóng dáng kia, từng xuất hiện vô số lần trong giấc mơ của hắn....

Máu trong người hắn đông cứng lại, hai bước vọt tới mũi thuyền, giơ tay che kín ánh mặt trời quấy nhiễu tầm mắt, tiếp tục trầm ngâm.

Nhất định là nàng! Nếu hắn có thể nhận lầm, có thể moi con người này ra hắn cũng không oán!

Gần hơn, hắn đã có thể nhìn thấy nàng rồi. Nàng dường như cũng nhận ra người đứng cao trên mũi thuyền chính là hắn, lại giống như không dám nhận, chỉ ngơ ngác như vậy nhìn về phía hắn.

Giữa trời đất mênh mông, biển xanh cát trắng, gió thổi lay động làn váy nàng, biến thành đóa hoa nở rộ. Thậm chí hắn thấy cành hoa nhài cài trên tóc mai đen nhánh của nàng dường như cũng bị gió biển cuốn đi, rơi nhào xuống nước biển. Nàng hoàn toàn chưa phát hiện, vẫn si ngốc nhìn về phía hắn.

Hoắc Thế Quân cũng không nhận được nữa, thuyền dưới hắn dường như đang rất chậm!

Dưới ánh mắt kinh ngạc của một đám nam nhân sau lưng, hắn chợt tung người nhảy vào biển, lúc nổi đầu lên đã cách mũi thuyền hơn mười mét, giống như điều hâu phiêu lãng bỏ về phía trước ra sức bơi về phía nàng.

75. Chương 75

Editor: Socfsk

Khi trong mắt Thiện Thủy xuất hiện bóng dáng một nam nhân, hắn nghênh đầu đón gió trên mũi thuyền, lưng chống buồm với ánh chiều cao vút, thậm chí còn không nhìn rõ mặt hắn, trái tim nàng giương như khe run rẩy rõ ràng nói cho nàng biết, nam nhân của nàng đã trở lại, mà hắn cũng đứng ở nơi này chờ đợi.

Trong chớp nhoáng, nàng quên hết những gì xung quanh mình, chỉ ngây ngốc nhìn bóng dáng nam nhân mơ hồ. Hắn đang đứng trên mũi thuyền xa vạn dặm, tiếng gào thét trong lòng, từng bước từng bước tiến gần về phía nàng. Nước mắt nhem nhẹp, bỗng nhiên nàng nhìn thấy hắn nhảy từ trên mũi thuyền cao nhảy vào trong nước biển, tạo thành một đường vòm cung lớn, cả người nhanh chóng bị sóng biển nuốt sống.

Lúc đầu nàng không rõ chuyện gì đang xảy ra, khẽ kêu một tiếng, theo bản năng chạy về phía trước, cho đến khi nàng đứng ở trong nước biển ấm áp, váy bị nước làm cho ướt nhẹp, nàng dừng lại – nhìn hắn xuất hiện từ trên mặt biển, đang bơi về phía nàng.

Cuộc sống hai mươi bảy năm của hắn chưa bao giờ giống như giờ khắc này, Hoắc Thế Quân cảm giác hai cánh tay mình dường như đang bị trút hết sức lực. Gần bờ sóng đã nhỏ đi rất nhiều, nhưng vì gió hôm nay rất mạnh cho nên sóng vẫn rất mãnh liệt, thế nhưng hắn lại giống như rỗng trong biển, đón đúng và đè lên ngọn sóng, chuyển động hai tay, bỏ sóng vượt tới, bỏ mọi thứ ở lại, bao gồm cả một đám dân phu đang kinh ngạc cực độ tụ tập trên mũi thuyền vây xem.

“Mẹ — nữ nhân kia là ai?”

Chỉ cần không phải người mù, ai nấy đều thấy được, Hoắc Đại Quân thường ngày trầm mặc ít nói, bây giờ thái độ khác thường nhảy vào biển, vì cái gì, dĩ nhiên chính là vì nữ nhân xa lạ ở phía trước bến tàu.

“Các huynh đệ, nhìn thật náo nhiệt, nhanh, đuổi theo...”

Nam tử hắn vung tay rống lên một tiếng, thủy thủ nhanh chóng tản ra, vào khoang thuyền, giống buồm, đoàn thủy thủ vội vàng đuổi theo.

Hoắc Thế Quân không chú ý tới sau lưng, tất cả các giác quan của hắn hiện tại chỉ tập trung trên người nữ nhân phía trước. Từ góc nhìn của hắn bây giờ, nàng mờ ảo dường như chỉ cần một ngọn sóng đánh vào, nàng sẽ lập tức biến mất. Hắn nóng nảy hơn rồi, hận không thể có một đôi cánh thần thoại, đập lên trên mặt nước chạy như điên về phía nàng, nhất định phải xuất hiện trước lúc nàng biến mất, nắm chặt lấy tay nàng.

Rốt cuộc hắn cũng có thể đến gần nàng, nhìn rõ nàng. Nàng đang đứng ở chỗ nước cạn trong biển, trên mặt không biết là nước mắt hay là nước biển, cười nhìn hắn.

Hắn nhìn nàng không nháy mắt, dường như chỉ cần hắn nháy mắt nàng sẽ lập tức biến mất. Hắn cảm giác mình đã chạm vào đất, vừa đứng vững đã bị một đợt sóng đập vào sau lưng, chợt chạy về phía nàng.

“Nhu Nhi, thật sự là nàng...”

Nàng ở trước mặt hắn cách năm, sáu bước bên ngoài nước, chỉ cần hắn chạy lại, một khắc sau có thể ôm nàng vào lòng. Nhưng, hắn dừng lại... không phải do biển rộng làm hắn kiệt sức, mà cảm giác thần nhiên trong lòng giống như không thể nắm chặt khiến hắn sợ hãi.

Bây giờ nàng không phải đang ở Lạc Kinh xa hắn nghìn mây cách núi sao ? Sao có thể giống nữ thần biển từ trên trời giáng xuống đón hắn từ xa trở về ?

“Nhu Nhi, thật sự là nàng sao ?”

Hắn nghênh gió biển, chợt rống to.

Hắn dùng lực, đến nỗi cả cơ vai lẫn gân cổ cũng phơi bày ra ngoài. Tiếng gọi bị gió biển kéo ra khuấy động cả không khí, đám hải âu trắng bên cạnh giạt mình, vội vàng tung cánh lướt nước chạy trốn.

~

~Hắn ướt nhẹp cả trong lẫn ngoài, đứng trước mặt mình. Khuôn mặt quen thuộc, không còn thấy chút lạnh khí hay tàn bạo của năm đó, thay vào đó, là sự trì trệ lẫn cứng rắn như đao phủ - năm tháng chính là đao phủ, nó khắc sâu trong lòng, biểu hiện ở bên ngoài.

“Thiếu Hành, chàng đen....”

Nước mắt trên gò má nàng, không muốn lau đi, cười nhìn hắn đưa tay ra.

Hoắc Thế Quân lại phát ra tiếng kêu gào ngay cả mình cũng không biết, trong tiếng huýt gió, người đã phi thân đến, đẩy nàng nằm trên bờ cát.

Hắn ôm nàng thật chặt, hận không thể cùng nàng nhập làm một, ôm nàng lộn mấy vòng, cuối cùng bị một khối đá ngầm chặn lại.

Quần sam ướt, tóc trong cổ áo lẫn vào trong cát mịn, giày thêu trên chân rơi ra, bị nước biển cuốn trôi, trôi giạt... Thiện Thủy dường như cũng không biết. Nàng cũng ôm chặt lấy cơ thể hắn, cảm nhận trái tim đập mạnh mẽ của hừn. Hơi thở hắn xen lẫn mùi vị biển, mùi vị nam nhân, cả người đắm chìm sâu trong lồng ngực hắn.

Hoắc Thế Quân chống tay lên đá ngầm, rốt cuộc ngừng lại. Hắn đè lên người nàng, ngưng mắt nhìn nàng.

“Nhu Nhi, là nàng thật sao?”

Hắn dùng bàn tay nhẹ nhàng vuốt lọn tóc bị gió biển thổi bay trên gò má, cúi đầu hôn lên trán nàng, nói một câu như vậy.

“Thật sự là nàng sao ?”

Hắn tiếp tục hôn lên mắt nàng lần lần nắm lấy cằm.

“Ta không thể tin nổi....”

Hắn hôn lên chóp mũi nàng, lại nói thầm như thế.

Khi hắn hôn lên môi nàng, nàng cảm thấy hắn dường như sắp mở miệng tiếp, đưa tay ôm lấy hắn, há mồm cắn mạnh vào bả vai, để lại hai hàng dấu răng rõ ràng.

“Đau không ? Bây giờ đã tin chưa ?”

Nàng cười, nước mắt vẫn không ngừng chảy xuống.

Hoắc Thế Quân cười ha hả, “Đau! Cắn giỗ lắm! Nhu Nhi, quả nhiên nàng vẫn như vậy, không thay đổi một chút nào...”

Tiếng cười chưa dứt, hắn cúi đầu, ngấu nghiến hôn lên môi nàng.

Giữa mênh mông trời đất, giờ này dường như chỉ còn hắn và nữ nhân hắn đang ôm trong ngực mặc cho hắn hôn – cho đến lúc phía sau vang lên một câu hỏi.

“Đại quân, còn giày này, có cần nữa không? Ta vừa mới nhảy xuống biển vớt lên. Nếu không cần ta lấy về cho phụ nhân ta. Nàng ấy nói giày của nữ nhân phủ Quảng Châu đẹp, vừa mắt....”

Hoắc Thế Quân chợt quay đầu lại, nhìn thấy thuyền đã cập bờ, mười mấy nam nhân cao thấp mập ốm đang đứng sau mình cách mình mười mấy bước chỗ nước cạn, ánh mắt xuyên qua nhìn nữ nhân hần đang hôn, cũng không biết đã nhìn trong bao lâu. Người nói chuyện là Lê Đức, trên tay hần là đôi giày thêu không ngừng chảy nước. Trên đôi giày, thêu hai đóa sen nở cùng một gốc (ý nói hai vợ chồng tình nồng ý mặn)

Hần cảm thấy nàng xấu hổ, dùng sức đẩy hần ra. Cúi đầu nhìn nàng, thấy mặt nàng dường như đã đỏ bừng, tươi đẹp như đóa hoa trời chiều.

Hần cười, chống người trên cát nhảy lên, đi tới phía đám nam tử kia, đến trước mặt Lê Đức, đưa tay cầm lấy đôi giày thêu kia, xoay người trở lại bên cạnh Thiện Thủy đã ngồi dậy, ngồi xổm xuống đi vào giúp nàng, sau đó bế nàng lên, đi về phía cửa thôn. Đi được vài bước, hần chợt ngừng lại, quay đầu, dùng ngôn ngữ địa phương nói với đám nam tử vẫn đang giương mắt nhìn, nói: “Nàng là thê tử của ta, là mỹ nhân đệ nhất Lạc Kinh. Vì ta, từ kinh thành đến đây. Thiên hạ này, các người đã từng gặp qua nam nhân nào có phúc phận như ta không?”

Các nam tử cùng ồ lên, Hoắc Thế Quân cười ha ha, quay đầu sai bước đi.

~

~“Lúc này chàng nói gì với họ vậy?”

Thiện Thủy không muốn nhiều người nhìn trừng trừng hần ôm mình đi bộ như vậy, chỉ là hần không chịu buông, không thể làm gì là để hần ôm đi. Cuối cùng là vẫn có chút lúng túng, nhớ tới nét mặt của những nam nhân vừa rồi, không nịn được đâm vào lồng ngực hần, hỏi.

Hoắc Thế Quân hai mắt nhìn vào cửa thôn, nói: “Ta nói là ta là nam nhân có phúc phận nhất thiên hạ này.”

Thiện Thủy a lên, mặt nóng bừng.

“Ta nói thật...”

Hần ngưng mắt nhìn nàng, cười tươi với nàng, làn da ngăm đen tôn lên hàm răng trắng sáng như thủy tinh.

Nàng cắn môi, vui mặt vào trong lồng ngực hần, đè nén nụ cười trên khóe môi.

Trái tim phụ nữ, có đôi khi sẽ rất tầm thường, dễ dàng thỏa mãn. Chỉ cần một câu như vậy của nam nhân là có thể khiến nàng lập tức quên hết bản khoả trong lòng.

Rất gần cửa thôn.

ở đây thời gian ban ngày rất dài, cho dù khi mặt trời xuống núi, cũng thật lâu sau, người tài mới có thể đi xuyên qua màn đêm, cho nên giờ này vẫn không hề có nữ nhân lui tới, hoặc thừa dịp khi nắng chưa kịp tắt sẽ phải thu lưới cá, hoặc ra ngoài phơi cá khô vào ban ngày.

Thiện Thủy đè nén ngọt ngào trong người, ngắt lời nói: “Mau thả ta xuống, bị người khác nhìn chằm chằm rất khó khăn...”

Hần không cưỡng được nàng, không thể làm gì là buông nàng xuống. Đợi sau khi nàng phủi hết cát đang dính trên quần sam, cười nắm tay nàng dắt đi, đón nhận ánh mắt thôn nhân bên trong.

Phụ nhân đại quân dẫn nữ nhi theo, phụ nhân ngày ngày đều ra bến tàu đợi đại quân trở về, tin tức này đã sớm lan truyền khắp làng chài, cho nên bây giờ nhìn thấy đại quân nắm tay dắt Thiện Thủy đi vào trong thôn, rồi rít chạy ra hành lễ, nam nhân trong nhà cũng vội nhảy ra, lập tức chạy đi chào đón, rồi rít nhìn bóng lưng hai phu thê bọn họ, cười nhỏ giọng bàn tán.

Đoạn đường từ bến tàu đến nhà môn chỉ là một đoạn đường ngắn ngủn, nhưng bọn họ có nhiều chuyện không nói hết. Đến khi màn đêm buông xuống đám hoa cỏ cây lá phía trước, Thiện Thủy nghe thấy nam nhân bên cạnh hỏi mình, “Nhu Nhi, tiểu Dương Nhi và tiểu Nha Nhi đều khỏe chứ?”

Lúc này nàng mới nhớ tới, mình quên nói với hần một chuyện quan trọng, cười tủm tỉm nhìn hần.

Hoắc Thế Quân không hiểu nhướn mày.

“Thiếu Hành, ta nói với chàng, dẫn tiểu Nha Nhi đến.”

Hoắc Thế Quân giống như bị điện giật, chợt ngừng chân.

“Tiểu nha...tới? Ở chỗ này?”

Hắn hình như không tin lắm, liếc nhìn căn phòng trước mặt, lại nhìn nàng, vẻ mặt ngốc nghếch.

“Đúng vậy, nó tới, đợi chàng đã mấy ngày rồi, mỗi đêm trước khi đi ngủ đều nghĩ tới chàng.” Thiện Thủy cười, lại thở dài nói tiếp, “Vốn ta muốn đem cả tiểu Dương Nhi tới, chẳng qua còn nường ở nhà, cho nên để nó ở nhà làm bạn với bà...”

Nàng ngừng lại, bởi vì sắc mặt nam nhân trước mặt thay đổi, không hiểu, hỏi: “Chàng sao vậy?”

Hoắc Thế Quân cũng không hiểu sao, chỉ là cảm thấy căng thẳng, lần đầu tiên căng thẳng như thế. Chỉ có mấy câu đơn giản như vậy, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi.

Hắn cúi đầu liếc nhìn đôi chân trần của mình, lo lắng nói: “Nếu không, ta đi mượn bộ y phục người khác để mặc? Nếu để tiểu Nha Nhi nhìn thấy ta như vậy, con bé không gọi cha thì sao? Nàng chờ ta một chút, ta đi rồi sẽ về ngay...” Nói xong lập tức xoay người, lại bị Thiện Thủy kéo tay lại, nói.

“Mượn.”

Nàng cười giỡn nhìn hắn.

Hoắc Thế Quân bỗng nhiên quay đầu lại, thấy một cô bé nhỏ tét hai búi tóc đang ló nửa đầu ra từ chỗ cửa, đôi mắt sáng trong nhìn hắn không chớp mắt, không thể nhận ra vẻ nghiêm túc.

Hoắc Thế Quân nhất thời mồ hôi đầm đìa, cọ cọ hai chân đầy bùn, lau đôi tay thật nhanh lên quần, ngồi chồm hổm vươn tay về phía cô bé, nhỏ giọng nói: “Tiểu...tiểu Nha Nhi? Ta là cha con.”

76. Chương 76

Edit: Socfsk

Tiểu Nha nhi tiếp tục nhìn hắn, ánh mắt từ trên mặt Hoắc Thế Quân xuống chân, lại từ chân lên mặt, lặp lại mấy lần, từ đầu đến cuối không nói một lời.

Hoắc Thế Quân căng thẳng hơn, trong lòng hồi hận muốn chết. Sớm biết vừa xuống thuyền sẽ có vui mừng liên tiếp như vậy, dù thế nào hắn cũng phải sửa soạn bản thân một chút. Về phía lão bà, dù sao cũng sớm không cần phải nói, cũng không sợ nàng nhìn mình thế nào. Nhưng đối với nữ nhi mình sinh ra, đó là một chuyện khác. Tại sao hắn có thể xuất hiện trước mặt cô bé với dáng vẻ nghèo túng như vậy?

Hoắc Thế Quân sờ mặt mình một cái, muốn mở miệng hò hét cô bé như tuyết, cổ họng lại khô đắng, không biết phải nói gì để cứu vãn mặt mũi, cuối cùng không thể làm gì khác là lo lắng cọ tay, ngửa đầu nhìn Thiện Thủy giúp đỡ.

Thiện Thủy nhin cười, nhìn tiểu Nha nhi nói: “Tiểu Nha nhi, đây là phụ thân con. Phụ thân vừa đi đánh người xấu về. Không phải ngày nào con cũng nghĩ đến phụ thân sao? Mau gọi phụ thân đi.”

Hoắc Thế Quân vội vàng phối hợp, dùng sức gật đầu, cố gắng nở nụ cười khuynh đảo chúng sinh với tiểu Nha nhi.

Tiểu Nha nhi dần lộ nửa người ra, quần phấn hồng. Cô bé chắp hai tay sau lưng, nghiêng đầu nhìn Hoắc Thế Quân chân không, chần chờ nói: “Người không mặc quần áo, cũng không mang giày...” Giọng nói yêu kiều, lại mang theo chút trẻ con trong sáng.

Đây là câu nói đầu tiên nữ nhi nói với hắn, giọng lại dễ nghe như vậy.

Lòng Hoắc Thế Quân quả thật mềm mềm như bún, cúi đầu nhìn đôi chân to bản, nắm hai ngón tay cái, ngượng ngùng nói: “Ta...Phụ thân không biết con ở đây. Nếu tiểu Nha nhi không thích, về sau phụ thân sẽ ăn mặc chỉnh tề. Phụ thân hứa với con...”

Tiểu Nha nhi nhẹ nhàng lắc đầu, hai cái chuông trên búi tóc vang lên. Cô bé nháy mắt, nhìn Hoắc Thế Quân, nhỏ giọng nói: “Tiểu Nha nhi không phải không thích...”

Hoắc Thế Quân thở phào nhẹ nhõm, lau trán đầy mồ hôi, lau đôi tay trên quần, lại duỗi tay về phía cô bé, dự dõ nói: “Nhanh gọi phụ thân...”

“Phụ thân...”

Tiểu Nha nhi không chậm trễ, nhào ra từ sau cửa, vút đôi giày, hai chiếc giày nhỏ bay thật cao ra ngoài, sau đó rơi xuống đất. Cô bé cười khanh khách, giống như con chim nhỏ chạy về phía Hoắc Thế Quân.

Thiện Thủy trợn mắt há mồm, nhìn đôi chân nhỏ trắng như tuyết của nữ nhi đạp lên mấy nấc thang, chạy về phía phụ thân mình.

Tiểu Nha nhi nhào vào lồng ngực Hoắc Thế Quân, chân trần giẫm lên đôi chân trần của phụ thân, một lớn một nhỏ, một đen một trắng, giống như một bức tranh đối lập vô cùng kỳ diệu.

“Nương...” tiểu Nha nhi ngửa đầu nhìn Thiện Thủy, lên tiếng trước nàng, “Phụ thân không mang giày, con cũng không mang! Không cho phép nương mắng con!”

Thiện Thủy vừa tức giận vừa buồn cười.

Ngày thứ hai tiểu Nha nhi đến nơi này đã không chịu mang giày, Thiện Thủy trách cứ, Cô bé nói những đứa trẻ khác đều không mang giày, sao cô bé nhất định phải mang? Thiện Thủy cũng là sợ lòng bàn chân cô bé bị đá gây xước, bắt buộc cô bé phải mang, còn nói phụ thân không thích tiểu Nha nhi không mang giày, lúc này cô bé mới không còn cách nào, uất ức mang vào. Đến khi ra khỏi tầm mắt Thiện Thủy, cô bé lập tức cởi ra, đến lúc về nhà mới giả bộ đi vào. Thế nhưng cô bé có nằm mơ cũng không nghĩ tới phụ thân mình cũng không mang giày, lần này vô cùng khảng khái, giống như đã tìm được một ngọn núi dựa dẫm.

Hoắc Thế Quân cười ha ha, một tay để chân nữ nhi giẫm lên, một tay khác nắm lấy eo, nâng cả người cô bé lên thật cao.

Tiểu Nha nhi cất tiếng cười to.

Đứng ở trên bàn tay phụ thân, cảm giác đó thật kỳ diệu. Cánh tay người có sức lực tốt, nâng cả người nó lên, thế nhưng cũng không tổn chút sức nào. Cô bé đứng cao hơn mẫu thân!

“Phụ thân, người biết làm gì?”

Nhìn Thiện Thủy có vẻ bất đắc dĩ, tiểu Nha nhi thắng lợi hếch cằm, hướng về phía Hoắc Thế Quân cười hì hì hỏi.

Trước kia cô bé và tiểu ca nhi thường thảo luận phụ thân như thế nào, cuối cùng cho ra kết luận phụ thân là người vác đao cười ngựa, uy phong lẫm liệt. Hiện tại đã gặp được, không có đao và ngựa, cũng không uy phong lẫm liệt. Nhưng phụ thân có thể dùng một tay nâng mình lên cao, cho nên tiểu Nha nhi không ngại, chỉ sợ tiểu ca nhi biết sẽ thất vọng, cho nên nhất định phải giúp tiểu ca nhi hỏi rõ ràng mới phải.

Hoắc Thế Quân bỗng bị hỏi, hần biết làm gì?

Nhìn ánh mắt trông đợi của nữ nhi trên tay mình, Hoắc Thế Quân im lặng hồi lâu, nhất thời còn muốn biết mình biết làm gì – hần thật sự không phải phế nhân, nhưng sao có thể nghĩ phải nói mình có bản lĩnh gì trước mặt nữ nhi...

Sau lưng Hoắc Thế Quân bắt đầu đổ mồ hôi, lần nữa nhìn Thiện Thủy nhờ giúp đỡ, lại thấy vẻ hã hê khi thấy người khác gặp nạn của nàng.

Hoắc Thế Quân nghiêng răng, không thể làm gì khác hơn là nói: “Ta sẽ lộn nhào, tiểu Nha nhi có muốn xem không?”

Tiểu Nha nhi gật đầu.

Hoắc Thế Quân đặt cô bé xuống, hắng giọng một cái, nghiêng người nhảy lên thật cao, quả nhiên vô cùng có bản lĩnh, không hề thuyên giảm như năm đó.

Tiểu Nha nhi vui mừng vỗ tay.

Hoắc Thế Quân thấy nữ nhi dễ mắt, tinh thần phấn chấn, nói một câu ‘nhìn kỹ’, tiếp tục lộn lên trước, lộn ra sau. Cuối cùng trong tiếng hoan hô kích động của tiểu Nha nhi, hắn lộn nhào mười tám lần liên tiếp, từ cửa lớn đến cuối con đường đá trắng, lại lật từ cuối về cửa lớn. Lần cuối lật đến bên người tiểu Nha nhi, trong tiếng thét chói tai dường như có thể đâm rách màng nhĩ vững vàng rơi xuống đất.

“Như thế nào?”

Hoắc Thế Quân khoe khoang xong, không thở gấp không đỏ mặt, dương dương hă hê liếc mắt nhìn Thiện Thủy đang ôm bụng cười, sau đó nhìn về phía nữ nhi.

“A...a...phụ thân thật lợi hại...”

Tiểu Nha nhi mở to miệng như quả trứng gà, đôi mắt trong sáng đầy sao, thét lên chạy nhào về phía hắn, được hắn mạnh mẽ ôm lấy, hôn ‘chụt’ một cái.

“Phụ thân con còn lợi hại hơn nữa...”

Hoắc Thế Quân càng lúc càng đắc ý, ôm ngang tiểu Nha nhi, thét lên, ném cô bé lên thật cao, tiếp được, rồi ném lên, đón lấy, tiếng thét chói tai và tiếng cười của tiểu Nha nhi vang tận trời xanh.

Thiện Thủy thấy hai cha con ầm ĩ, đến khi hai chuỗi nho nhỏ bé xíu trên đầu tiểu Nha nhi cũng rơi xuống mới lên tiếng gọi ngừng.

Tiểu Nha nhi vẫn chưa thỏa mãn, mặt đỏ bừng nằm trên người Hoắc Thế Quân không chịu xuống. Hoắc Thế Quân vội vàng xin thay nữ nhi, “Nhu Nhi, ta ném thêm vài lần rồi nghỉ.”

Thiện Thủy lườm hắn một cái, nghiêm mặt nói với tiểu Nha nhi nói: “Mau xuống đây, mang giày vào, giống nha đầu điên lắm.”

Tiểu Nha nhi lẹp bẹp miệng, đi tới bên tai cô bé, nói thầm vài câu.

Thiện Thủy thấy phụ nữ hai người này bắt đầu kể tai nói to nói nhỏ, bốn mắt không ngừng liếc về phía mình. Nói một câu, không ngừng gật đầu. Mặc dù không nghe được rõ cuộc đang nói gì, chỉ là dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết hai người bọn họ đang thương lượng đối phó với mình thế nào. Giận tái mặt, đang muốn dùng khí thế nữ nhân ra giáo dục đôi phụ nữ, lại thấy Hoắc Thế Quân đã để tiểu Nha nhi xuống, đi đến bên cạnh mình, nói: “Nhu Nhi, nàng xem đây là cái gì?”

Thiện Thủy nhìn theo hướng tay hắn chỉ, lại không thấy gì khác thường, chưa phản ứng kịp, dưới chân không còn, cả người đã bị hắn ôm ngang, nhất thời có cảm giác không hay, vội nói: “Nhanh thả ta ra.”

Đôi mắt Hoắc Thế Quân sáng lên, cười hì hì nói: “Tiểu Nha nhi nói, là nàng trách ta chỉ chơi với nó nên mới mất hứng như vậy. Bảo ta chơi với nàng một chút...”

“Không cần, không cần...”

Thiện Thủy còn chưa nói hết, chỉ cảm thấy cơ thể như hẫng đi, gió thổi vù vù bên tai, cả người bị Hoắc Thế Quân vút lên thật cao, nhất thời sợ tái mặt, thét chói tai như tiểu Nha nhi lúc nãy. Tiểu Nha nhi một bên vui vẻ, vỗ tay không ngừng.

“A a — mau dừng lại...”

Hoắc Thế Quân ném nàng lên mấy lần, nghe thấy tiếng kêu của nàng rất dọa người, không thể làm gì khác là phải ngừng lại, mặt vô tội ôm nàng.

“Nương chàng cũng thích phụ thân chơi với chàng như vậy sao?”

“Tiểu Nha nhi nói nàng nhất định sẽ thích.”

Thiện Thủy giùng giàng xuống đất, lắp liếm sự kinh hoàng, chờ yên ổn một chút, liếc nhìn người nào đó vừa gặp đã đứng trên cùng một chiến tuyến, giờ này lại trả cho người một câu nói mát, trên mặt nặn ra tia cười.

“Thích, ai nói ta không thích...” Nàng cười với tiểu Nha nhi, đi đến cạnh nam nhân kia, nhón chân ghé vào lỗ tai hắn, hạ giọng nói: “Hoắc Thế Quân, chàng hãy chờ đi, buổi tối xem ta chinh lý chàng như thế nào!”

Hoắc Thế Quân sững người, khi chợt hiểu ra, cái mặt đen như bị xì khói.

“Tiểu Nha nhi đói bụng chưa? Chúng ta đi nấu cơm...”

Thiện Thủy bỏ lại hắn, dắt nữ nhi đi vào trong.

~

~Sau khi A Hương nấu xong bữa trưa, trong phòng vẫn còn dư lại một ít nguyên liệu nấu ăn, trừ rau dưa chính là hải sản.

Thật ra mấy ngày nay, thứ ăn nhiều nhất cũng là hải sản. Mỗi ngày thôn nhân đều đưa cá, cua, sò biển, ốc tót. tiểu Nha nhi ăn ngấu ăn nghiêng, Thiện Thủy lại sợ cô bé ăn nhiều sẽ đau bụng, không cho ăn quá nhiều. Bây giờ thấy lại muốn ăn cơm, vui mừng quay đầu lại nhìn Hoắc Thế Quân, còn mình hoan hoan hỉ hỉ đi vào theo Thiện Thủy.

A Hương không có ở đây, cũng chỉ có Thiện Thủy tự mình ra tay thổi lửa nấu cơm. Mặc dù nàng nhiều năm nay chưa làm qua những việc nặng như vậy, nhưng miễn cưỡng cũng thích nghi được mấy phần, tự hỏi cũng còn có thể ứng phó. Lúc này mới vừa vào phòng bếp, thấy Hoắc Thế Quân đi theo vào, cười nói: “Nàng mới đến, tại sao có thể để nàng nấu cơm? Nàng đi ra ngoài nghỉ ngơi, ta nấu xong gọi nàng là được.” Vừa nói vừa đẩy nàng ra khỏi bếp.

Thiện Thủy không yên tâm, nghi ngờ liếc mắt nhìn hắn, “Chàng sẽ nổi lửa nấu cơm?”

“Sẽ! Nàng đi nghỉ ngơi đi.”

Thiện Thủy thấy hắn trả lời rất vui vẻ, tin là thật rồi. Mặc dù cảm thấy không thể tưởng tượng rồi, chỉ thấy hắn cố chấp, cũng không nói gì, đi gội đầu tắm rửa cho nữ nhi.

Trên đảo dùng nước lạnh, dù là ăn hay sử dụng đều lấy từ suối nước trong núi, cực kỳ mát lạnh. Nàng giúp tiểu Nha nhi tắm giặt xong, cảm thấy không yên tâm, suy nghĩ một chút, dặn dò cô bé chơi trước, liền đi vào trong bếp. Mới vừa đi vào, thấy bên trong khói mù mịt, sặc đến mức nước mắt cứ muốn tuôn ra, Hoắc Thế Quân cũng không thấy đâu, sợ kêu lên một tiếng: “Thiếu Hành, chàng ở đâu?”

“Ta nhóm lửa... Chỗ củi đốt này, thế nào cũng không đốt nổi, chuyện gì xảy ra...khụ...khụ...”

Từ trong lòng lò rót cuộc cũng nghe được tiếng hắn.

Thiện Thủy vội vàng mở cửa sổ, chờ làn khói dày đặc trong bếp tản đi, khom lưng nhìn vào miệng lò, thấy củi bên trong vẫn còn bốc khói, nam nhân nào đó đang nhìn mình khó xử, không nhìn được phụt cười, đổi hắn đi ra ngoài, đuổi hắn ra ngoài, nói: “Được rồi, tâm ý của chàng ta nhận. Chỉ là chờ chàng làm xong bữa cơm này, sợ rằng mọi người đã chết đói. Chàng đi ra ngoài đi, đừng quấy rầy chỗ này.”

Hoắc Thế Quân ba năm một người, dân phu trong nha thự cũng là nửa binh nửa dân, hầu hết thời gian dùng để tập trung, cuộc sống thường ngày đã có A Hương chăm sóc, không có nàng ở đây, hắn cũng không lo đến cái ăn, dĩ nhiên cũng không biết chuyện bếp núc. Chỉ là lúc này chỉ lo dụ tiểu Nha nhi vui vẻ, không cần thận đắc tội với nàng, cho nên mới nghĩ đến chuyện lấy lòng nàng. Tuy chưa từng làm những chuyện thế này, chỉ nghĩ cũng dễ, lúc này mới nhận làm hết. Không nghĩ tới mình sẽ thất bại, lại bị nàng ruồng bỏ như vậy, không thể làm gì khác là đứng dậy đi ra ngoài.

Thiện Thủy bận rộn trong bếp, chờ nấu thức ăn xong, đi ra ngoài thì thấy Hoắc Thế Quân đang nói chuyện với Hoắc Vân Thần ở trong sân, tiểu Nha nhi ngoan ngoãn ngồi trên đầu gối phụ thân ngủ gà ngủ gật. Tưởng rằng ban ngày chơi đùa nhiều, giờ phút này lại yên tĩnh, liền bắt đầu mệt mỏi, liền qua lay tỉnh nữ nhi, mấy người đi ăn cơm.

Tay nghề Thiện Thủy cũng bình thường, cũng may nguyên liệu thức ăn đều tươi, thêm chút muối, mùi vị cũng khá ngon. Đầu tiên tiểu Nha nhi cũng mệt rã rời, lúc ăn cơm lại như hổ đói thành mỗi, xương gà, vỏ ốc, xác tôm trước mặt nuốt chút nữa che khuất cả người.

Sáng sớm ngày mai Hoắc Vân Thần sẽ đi trước, chờ đưa Bạch Quân bọn họ tới đây liền trở về kinh thành, giờ này đã đi nghỉ ngơi. Hôm nay Hoắc Thế Quân đi đánh hải tặc về, cha con quen biết nhau, lại ăn cơm của lão bà mình, trời cũng dần tối, nhìn chăm chăm Thiện Thủy vẫn còn rửa chén, dần dần mất hồn. Sau khi nuốt nước bọt lần thứ ba, không nhịn được đi về phía sau nàng, một bàn tay to đặt lên cái mông tròn xoe của nàng, nhích người lại gần, hạ giọng gọi nữ danh nàng, bao hàm cả dự vọng nồng đậm.

Thiện Thủy sớm cảm giác ánh mắt muốn lột sạch mình từ phía sau, cũng không quay đầu nhìn lại, chỉ ừ một cái, hơi hơi nhéo eo, nhỏ giọng nói: “Tiểu Nha nhi chưa ngủ đâu.”

Được khích lệ, dự tâm Hoắc Thế Quân tăng mạnh, chỉ coi như không nghe thấy, một tay khác xuyên dưới nách nàng, bao trọn lấy bộ ngực nàng.

Hắn đã sớm nhìn ra, từ biệt ba năm, mặc dù vòng eo nàng vẫn thanh mảnh như vậy, chỉ có bầu ngực là có dấu hiệu khác trước – thật sự lớn hơn, đầy đặn giống như đào tiên.

“Phụ thân ...” Bên ngoài phòng bếp chợt truyền đến tiếng gọi vui vẻ của tiểu Nha nhi.

Tay Hoắc Thế Quân sờ còn chưa kịp đã nghiến, ngay lập tức như điện giật thu tay lại, xoay người nhìn nữ nhi, cười nói: “Sao vậy? Có phải tiểu Nha nhi muốn đi ngủ không?”

“Không muốn...”

Tiểu Nha nhi đã ngủ một giấc, bây giờ tinh thần rất tốt, lắc đầu nói: “Phụ thân, con muốn ra bờ biển chơi, người dẫn con đi đi.”

Hoắc Thế Quân than một tiếng, ngoài miệng lại nói: “Được...”

“Phụ thân không vui sao?”

Tiểu Nha nhi rất nhạy cảm, lập tức nghiêng đầu nhìn chăm chăm hắn.

Hoắc Thế Quân vội vàng tươi cười, “Vui! Sao không vui! Chờ mẫu thân con dọn xong, chúng ta cùng đi...”

77. Chương 77

Edit: Socfsk

Trên biển một ánh trăng rằm sáng tỏ, thủy triều tràn lan khắp nơi. Biển dưới ánh trăng giờ này trở nên mênh mông hơn bao giờ hết, yên tĩnh dần trải như hé mở một thế giới sâu thẳm.

Bờ cát cũng là màu bạc. Thiện Thủy quỳ gối ngồi ở trên cát, lẳng lặng nhìn phía trước cách đó không xa, Hoắc Thế Quân dẫn tiểu Nha nhi chân không chạy trên cát, thỉnh thoảng đạp nước đuổi theo, thỉnh thoảng khom lưng nhặt lấy vỏ ốc, tiếng cười không tắt.

Trăng dần mọc lên, tiểu Nha nhi rốt cuộc cũng mệt mỏi. Hoắc Thế Quân một tay ôm cô bé đến trước mặt Thiện Thủy, một tay đưa ra chi nàng. Thiện Thủy đặt tay mình lên tay hắn, hắn nhẹ nhàng nắm lấy, nàng đứng lên, hai tay không buông, sóng vai đi về phía cửa thôn.

Tiểu Nha nhi hưng phấn hồi lâu rốt cuộc rất mệt mỏi, chưa về nhà đã nằm trên vai phụ thân ngủ thật say. Thiện Thủy lấy nước, giúp nữ nhi thay y phục trên người, thấy cô bé còn ngáy to, khóe miệng nhếch lên, dường như trong mơ cũng đang cười, cúi người hôn trán nữ nhi một cái, rón rén ra khỏi phòng cô bé.

Nàng vừa mới bước chân ra khỏi phòng, lập tức rơi vào một lồng ngực kiên cố. Hoắc Thế Quân đang đợi nàng trên hành lang đề nàng trên tường.

“Nhu Nhi...”

Hắn nhẹ giọng gọi nàng. Giọng nói chưa dứt đề nén lẫn lo lắng vô cùng, thở dốc nặng nề, thân thể chống đỡ trên người nàng, cúi đầu tìm được môi nàng.

Thiện Thủy cảm thấy dực vọng tràn trề của hân, nàng cũng nguyện ý vỗ về hân. Thế nhưng sắp qua một ngày tốt đẹp, ánh trăng sáng rõ, thấy Hoắc Thế Quân và nữ nhi tình cảm mặn nồng, nàng cảm thấy nhớ nhung nhi tử. Nhớ nhung đôi mắt cười của nó, đưa ngón tay ngăn ngừn béo mập về phía mình mơ hồ kêu ‘lạnh’.

Bây giờ tiểu Nha nhi mang theo nụ cười vào trong giấc ngủ. Tiểu Dương nhi, đã ngủ ngoan hay chưa?

Hoắc Thế Quân dường như cảm thấy tâm trí người trong ngực không ở đây, dừng lại, hôn vành tai nàng, mơ hồ nói: “Nhu Nhi, nàng sao vậy?”

Một ngày hạnh phúc như vậy, chắc hân sẽ có kết cục tốt đẹp, nàng không muốn bởi vì chuyện không thể khiến hân mất hứng, mặt dán lên lồng ngực hân, lẩm bẩm nói: “Không có gì. Chẳng muốn, muốn ta đi...”

Hoắc Thế Quân lại không tiếp tục, mà vịn lấy vai nàng, đưa nàng cách ra khỏi lồng ngực mình, mượn ánh trăng sáng tỏ, cẩn thận nhìn nàng.

“Nhu Nhi, nàng đang nhớ tiểu Dương nhi.” Hân chợt nói như vậy, giọng nói khẳng định.

Thiện Thủy ngẩn ra, ngửa đầu nhìn hân.

Hân im lặng chốc lát, buông nàng ra, giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, ngưng mắt nhìn nàng chậm rãi nói: “Ta nằm mơ cũng không nghĩ đến nàng vì ta sẽ dẫn nữ nhi đến nơi hiểm trở này. Là ta vô dụng, mới có thể để ọi người nhớ tới ta. Nhu Nhi, ta thề, một ngày nào đó, ta sẽ cho chúng ta có một mái ấm gia đình đoàn tụ, không chia lìa, cũng không muốn nàng phải lo lắng, sợ hãi vì ta...”

Thiện Thủy nghẹn ngào, đưa tay ôm chặt hông hân.

Hoắc Thế Quân ôm nàng, vỗ nhẹ lưng nàng, đợi nàng ổn định tâm tình, thấy nàng vẫn tím tím, ngẩng mắt lên nhìn trăng trên trời, hơi trầm ngâm, cầm tay nàng dặt ra bên ngoài.

“Đi đâu?”

Nàng không hiểu hỏi.

Hân khẽ mỉm cười, “Đi theo ta rồi biết.”

~

~Thiện Thủy bị hân mang lên một thuyền nhỏ. Hân ngồi xuống cùng nàng, tự mình đẩy thuyền nhập vào biển, nhảy lên phần còn lại, mái chèo lướt trên biển đưa thuyền về phía tây nam. Nàng đón gió biển ướt ướt ẩm áp, nhìn nam nhân đối diện – ánh trăng đang vẩy lên người hân, chiếu lên hai cánh tay đang ướt đầm, theo động tác của hân phập phồng theo tiết tấu.

“Đến rồi.”

Một lát sau, chiếc thuyền nhỏ đi vào một đảo đá ngầm, hân cất mái chèo, thuyền dần dừng lại, mạn thuyền khẽ rung động theo mặt biển.

Thiện Thủy nhìn xa xa xung quanh, thấy trăng treo lơ lửng giữa trời, nước gợn sóng, bọn họ đã đến vùng ba mặt đá ngầm. Hòn đảo nhỏ này cách đảo chính không xa, ban ngày lúc trời đẹp, nàng đứng ở trên bến tàu cũng có thể thấy rõ.

Hân đưa tay về phía nàng, nàng đỡ mạn thuyền, đứng dậy cẩn thận đi về phía hân, được hân cúi người lôi tới, cả người ngã vào trong ngực hân, thuyền nghiêng trái nghiêng phải kịch liệt.

Hân ha ha cười, đỡ nàng ngồi vững trên người mình, nhỏ giọng nói: “Nàng xem hay lắm...” như lời hân nói, hân đã lấy một bình tôm khô ở cuối thuyền, dùng sức vẩy xuống mặt biển.

Vốn rằng làn nước trong veo trong biển đang yên tĩnh chợt có một con cá nhảy lên. Thiện Thủy còn chưa nhìn rõ, bên cạnh lại xuất hiện thêm một con. Hân tiếp tục rải tôm, càng có nhiều con cá nhảy ra, lúc sau hân không rắc từng vụn nhỏ nữa, mà vốc một mảng lớn, ngàn vạn con cá như bị ma triệu tập, liên tục tranh giành không ngừng, tạo nên những tiếng lộp bộp trong nước, giống như vô số tinh bạc tựa ánh trăng không ngừng nhảy vũ điệu trên mặt biển.

Thiện Thủy bị choáng ngợp cảnh tượng hùng vĩ trước mặt, nhìn không chớp mắt, chợt ‘phịch’ một tiếng, trên mặt truyền đến cảm giác đau, cúi đầu nhìn, thấy một con cá bên cạnh nhảy lên quá cao, lại bắn lên mặt nàng, ngã trên ván thuyền, không ngừng phát ra tiếng phình phịch.

Thiện Thủy sờ sờ mặt, cười lớn, cũng không sợ thuyền lật, vội vàng nhào qua bắt lấy. Nhưng bàn tay nàng dài, thon nhỏ, đặc biệt trắng nõn, bắt mấy lần mà không được.

“Thiếu Hành, mau giúp ta!”

Nàng vội quay đầu lại nhìn Hoắc Thế Quân ở cuối thuyền đang nhìn mình mỉm cười nhờ giúp đỡ.

“Không cần không cần, tự ta bắt, ta không tin là không bắt được! ”

Hoắc Thế Quân đang muốn đi tới, nàng đột nhiên từ chối, quay người tiếp tục đi bắt, nhào mấy lần rốt cuộc cũng bắt được con cá trắng nõn, quay người hưng phấn như một đứa bé lắc lắc về phía hần, “Bắt được rồi!”

Cá trong tay nàng chợt bật ra, không ngờ là nhảy ra giữa không trung, Thiện Thủy quát to một tiếng, cả người nhào ra theo bản năng để bắt lại, chân trơn trượt, còn chưa kịp kêu lên cả người đã rơi vào trong biển.

Làn nước mát mẻ lập tức tràn khắp người nàng, nàng vùng vẫy lung tung mới nhận ra mình đã rơi vào trong biển, nơi eo éch đã được một cánh tay nào đó ôm lấy, ào ào bên tai, cả người được đưa ra mặt nước, lập tức có thể thở bình thường.

Hoắc Thế Quân lúc này còn ngồi ở đuôi thuyền, thấy nàng trượt chân ngã xuống, phi người kéo thì nàng đã rơi xuống biển, lập tức xuống nước đưa nàng lên khoang thuyền, mình lập tức leo lên theo, thấy nàng ướt nhẹp nằm đó, mái tóc tán loạn che nửa gò má, đôi mắt khép chặt, hoảng loạn quỳ bên người nàng vỗ vỗ hai má, “Nhu Nhi, Nhu Nhi ! ”

Thiện Thủy ho khan mấy tiếng, mở mắt ra.

Hoắc Thế Quân ôm nàng vào ngực, nói, “ Trách ta không tốt. Nơi này địa thế hiểm trở, mỗi khi thủy triều lên, sẽ có bão cá trong khe tập hợp về đây, trời sáng thủy triều rút xuống mới tản đi. Lúc trước ta thường xuyên không về, nằm trên thuyền cảm giác lúc tỉnh dậy trời đã sáng. Ta thấy nàng đang buồn, nghĩ rằng nàng chưa từng thấy qua quang cảnh cá nhảy như vậy, liền dẫn nàng tới hít thở không khí, cũng không nghĩ sẽ hại nàng rơi xuống nước.”

Thiện Thủy vừa hoảng sợ vì bị rơi xuống nước, trái tim cũng đập đập lại, nghe lời hần nói, trong lòng cảm thấy buồn bã.

Nàng với hần chia cách ba năm. Mặc dù nàng ở Lạc Kinh chịu đủ mọi nỗi khổ tương tư, nhưng khổ vậy vẫn có người bên cạnh bảo vệ, có nha hoàn xung quanh. Thế mà hần lại ở đây một mình trên vùng đất hoang, tương tư hòa cùng ánh trăng, về đến nha môn cũng rất cô đơn, ánh sáng của đèn dầu chỉ nhỏ như hạt đậu, lúc này mới thả trôi cùng thuyền làm bạn với cá dưới ánh trăng cũng không muốn về?

Thiện Thủy nghĩ đến đây, nhìn chằm chằm hần, lắc đầu mấy cái, hai cánh tay khoác lên cổ hần, ôm hần, phủ môi mình lên môi hần, nhỏ giọng nói: “Nếu như chàng ở bên cạnh ta, ta có rơi vào trong biển cũng không sợ.”

Môi nàng ướt át lướt qua vành tai hần, bật hơi dịu dàng, nói những lời tâm tình say đắm lòng người, dục vọng Hoắc Thế Quân dâng tràn, lập tức ngậm lấy môi nàng, lật nàng đè lên khoang thuyền. Trong tiếng thở dốc, Thiện Thủy nhanh chóng bị hần lột hết quần áo, đôi giày duy nhất trên chân cũng bị lột xuống, nhưng dưới ánh trăng, cơ thể nàng như của đứa trẻ mới sinh, duy chỉ có đám tóc đen dán lên khuôn mặt búng ra sữa, nổi bật làn da trắng tuyết, không thể dời mắt.

Đã từ lâu hần không chạm qua cơ thể nữ nhân, giờ này người trong lòng đang ở dưới mình, sao có thể nhẫn nhịn? Hần cởi thật nhanh bộ y phục ướt đầm bó sát người, quỳ gối trước mặt nàng, thuận tay sờ cơ thể nàng, không để ý nàng có hướng thụ những săn sóc kia của mình, hòa hợp với cánh hoa yêu kiều quần chặt dục vọng mệnh mông của bản thân. Hần lập tức phá củi sổ chuông, trong lúc nàng kêu rên cảm thấy rất thích thú, xâm nhập nhẹ nhàng vào âm đạo, cảm giác được sự chật hẹp co rút như lần đầu của nàng, đạn được phong phú. Trong chốc lát hần cảm thấy bản thân như đang ở trong cảnh lãng mạn đẹp vô hạn, càng lúc càng thở gấp, cúi người ôm nàng thật chặt, áp cơ thể đầy đà của nàng lên vòm ngực mình.

Vào giờ phút này, mặc dù hấn hận không thể như beo như sói rong ruổi sảng khoái trong cơ thể nàng, nhưng hấn sợ nàng bị đau vì không được yêu đủ lâu, sau khi ôm chặt lấy cũng không dùng quá nhiều sức, chỉ cần rắng từ từ đi vào. Hấn vừa thoáng ngóc dậy, kết hợp đưa tay vân vê trước ngực nàng.

Thiện Thủy bị hấn trêu chọc như vậy, nhanh chóng vượt qua cảm giác không thoải mái ban đầu, chỉ cảm thấy nơi nào đó ề ẩm tê dại, trương phình yếu mềm, trong người vội bùng phát ngọn lửa như được trêu chọc ra, rên rỉ, dịch xuân tuôn trào thấm cả một khoảng dưới mông.

Nơi này ba mặt đá ngầm, nhìn từ khe hở rộng rãi, chiếc đèn thuyền hòa cùng ánh trăng treo trên đầu, bày cá bên ngoài không ngừng bật nhảy, mà nàng, đang cùng người nàng yêu say sưa trong chiếc thuyền nhỏ đang đưa trên biển, giờ phút này, toàn thân hoàn toàn buông lỏng.

“Á....” Nàng không nhịn được uốn éo người, đưa tay lung tung bắt lấy chân hấn, thúc giục nói, “Nhanh chút....” Dáng vẻ động tình nhìn phải nóng mặt nóng mày, trong lúc cười dùng sức một chút, cúi người ngậm lấy nơi cao ngất của nàng.

Thiện Thủy tiếp nhận từng đợt công kích mạnh mẽ của hấn, không ngừng rên rỉ. Nam nữ đã lâu chưa gặp, cơ thể cực kỳ nhạy cảm, bị hấn ra vào mấy lần, sau khi đột kích một lần nữa, đột nhiên co rút lại, run rẩy một hồi, nhất thời liều chết cắn hấn thật chặt. Hấn bị mắc kẹt không tìm được đường ra, nhất thời không đề phòng, giống như ngựa mất vó, cố gắng nín nhịn dục vọng xông thẳng từ cột sống đến ót, vội vàng lui lại phía sau rồi mới dừng lại, sau lưng mồ hôi ướt đẫm, tim đập thình thịch trong trống ngực.

Thiện Thủy dĩ nhiên cũng cảm thấy hấn không khống chế, chờ bản thân mình qua được, che mặt cười nham nhở. Hoắc Thế Quân vuốt mặt, nghiêng rằng nói: “Nàng còn cười...Ta sẽ cho nàng.....” Còn chưa dứt lời, nhanh chóng tách hai chân nàng ra, dùng sức hung hăng tiến vào lần nữa, nhất thời cắt đứt tiếng cười của nàng, ngậm nga không ngừng.

Lúc này Hoắc Thế Quân tinh thần phấn chấn, khi thì ra vào nhanh chậm đều đặn, thỉnh thoảng ôm nàng từ sau rồi xâm nhập, khi thì đặt nàng lên eo mình, cuối cùng, chỉ ôm Thiện Thủy ở khoang thuyền lăn qua lăn lại, hai cơ thể quấn nhau chặt chẽ, đang đưa choáng váng, không thể diễn tả được cảm giác sung sướng thoải mái.

Bầy cá ngoài thuyền chẳng biết lúc nào đó đã ngừng nghỉ, hai người trong thuyền càng cảm thấy hưng phấn. Hoắc Thế Quân giống như mãnh hổ rời núi, không biết thỏa mãn. Muốn nàng một lần, dù cho nàng phản đối lại tiếp tục thêm lần nữa.

Cái gọi là vui quá hóa buồn, nơi thuyền neo đậu là chỗ nước biển cuộn cuộn. Mặc dù khung cảnh rất lãng mạn, nhưng cũng khiến thân thuyền không yên, sao có thể chịu được sự vật lộn của hai người nào đó trong thuyền? Dây dợ lặn lộn một lúc, lần này còn ngoan độc hơn, đúng lúc có một ngọn sóng dập tới thành một lực cộng hưởng, thuyền lật đứng thẳng lập tức lật thuyền.

Thiện Thủy không biết bơi, bị rơi xuống nước lần nữa, sợ đến mức cả người mềm nhũn, lập tức nhắm mắt lại, hai chân vẫn tiếp tục kẹp chặt vào eo ếch của hấn không buông. Nước biển ọc ọc bên tai, lập tức bị hấn cạy môi ra, dùng miệng thổi không khí vào.

Chỗ này gần đất liền, xa biển, đáy cũng không sâu, lúc triều cường lên cao nhất cũng không nhấn nổi hai người. Hoắc Thế Quân dĩ nhiên biết điều đó, không sợ chút nào, sau khi dùng miệng thổi khí cho nàng, chợt dùng mũi chân xuống dùng sức đạp một cái kéo cả nàng nổi lên mặt nước. Chiếc thuyền nhỏ đang cách bọn họ khoảng một cánh tay, Hoắc Thế Quân kéo nàng đến thuyền, vươn tay níu lấy. Hai người nhìn chăm chăm nhau, Thiện Thủy dùng sức đánh vào bả vai hấn, bọt nước tóe ra bốn phía, Hoắc Thế Quân cười ha hả, “Nhu Nhi, từ cổ chí kim ta là người mở đầu câu chuyện phu thê yêu đương còn để rơi xuống nước...” Dứt lời cũng không để ý nàng phụng cười, hung hăng hôn lấy nàng, sau đó đẩy nàng đến chỗ thuyền, buộc dây thừng, còn mình thì bơi đến mỏm đá san hô nhỏ, khổ sở bơi qua cuối cùng cũng đến được để buộc dây vào, hai người hợp sức lật lại chiếc thuyền, lúc này mới đẩy xuống biển. Hai người nhanh chóng leo lên thuyền ngồi, y phục đã sớm bị nhàu nát, Thiện Thủy cũng đã mất giày, chỉ có thể vớt vát được cái áo ngoài che cơ thể, nhanh chóng thúc giục hấn về bờ.

Trăng đã quá đỉnh đầu, hai người lên bờ buộc thuyền lại, Hoắc Thế Quân ngồi chễm hễm xuống, công Thiện Thủy trên lưng.

Thiện Thủy được hấn công về phía nhà, trong đầu thoáng hiện lên những cử chỉ hoang đường của hai người trên biển, không nhìn được áp mặt vào lưng hấn, chỉ cảm thấy từng trận thiêu đốt. Sau khi về nhà, đi xem nữ nhi trước, thấy cô bé vẫn ngủ say sưa, không hề hay biết phụ mẫu vừa ra biển trở về. Nàng bị Hoắc Thế Quân đưa đi tắm lại bằng nước ngọt, sau đó mới về phòng, làm xong chuyện kia rồi lại rơi xuống nước thực sự rất mệt mỏi, vì thế cả hai ôm nhau chìm vào giấc ngủ....

78. Chương 78

Edit: Socfsk

“Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang, nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trưng...”

Nước dâng lên gần chỗ rừng cây kẻ thôn, rừng tranh rừng trúc rộng lớn. Lúc này bên trong truyền đến tiếng trẻ con đọc sách oang oang.

“Hôm nay lớp học chúng ta đến đây, về nhà nhớ ôn bài. Ngày mai ai có thể hoàn thành bài tập, có thể nêu ý kiến ra, phần thưởng của ta sẽ là một bộ giấy bút.”

Đợi đọc diễn cảm xong, nữ tiên sinh ngồi ở bàn giáo viên nói như vậy, nhìn đám trẻ con đối diện vui mừng hoan hô, bản thân cũng cảm thấy vui vẻ nở nụ cười.

Nữ tiên sinh này chính là Thiện Thủy. Hôm nay cũng là năm thứ ba nàng đến đảo San Hô, giờ là đầu hè Cảnh Hữu năm thứ 25.

Đảo San Hô có tất cả mười thôn lạc lớn nhỏ, có khoảng mấy ngàn nhân khẩu, nhưng vẫn không thấy một nơi nào giống trường học, số người biết chữ trên đảo cũng không nhiều. Nàng giống như nhàn rỗi không có việc gì, lúc tới đây không lâu nàng đã bàn bạc với Hoắc Thế Quân xây một trường học, nếu không có tiên sinh dạy học, nàng tạm thời đảm nhiệm vị trí dạy học. Ý kiến của nàng lập tức lấy được sự đồng ý nhiệt tình của người trong thôn. Người dân vận chuyển đất đá xây dựng một dãy nhà trong rừng cây này, thoáng cái đã hai, ba năm rồi.

Trên đảo không thiếu mực viết, chỉ cần lấy túi con mực là được. Nhưng giấy bút là vật rất trân quý, cho nên lúc này bọn trẻ nghe thấy nữ tiên sinh nói đến phần thưởng giấy bút, dĩ nhiên vô cùng kích động.

Tiểu Nha nhi ngồi ở bàn thứ nhất nhìn xuyên qua cửa sổ, chợt thấy có người tới, che miệng cười trộm, nháy mắt với mẫu thân. Thiện Thủy nhìn theo ánh mắt cô bé, thấy Hoắc Thế Quân đang đi tới, nói tan học, bọn nhỏ nói hẹn gặp lại với nhau, sau đó gọi nhau rời đi.

Hoắc Thế Quân chờ ở cửa, đợi cho những đứa trẻ xung quanh tan hết, lúc này mới đi vào.

Năm nay Tiểu Nha nhi vừa tròn năm tuổi, cả người áo quần đơn giản, mái tóc tết ngang trán, làn da bánh mật, mắt như hạt nhãn, rất ra dáng của một tiểu mỹ nhân. Cô bé đã sớm quen với việc phụ thân thường xuyên tới đón mẫu thân, cười hì hì nói “đi trước” rồi vui vẻ đi chung với một cô bé khác.

Hoắc Thế Quân đưa mắt nhìn bóng lưng nữ nhi biến mất ở rừng cây, quay đầu thấy Thiện Thủy muốn đứng dậy, vội vàng đi lên phía trước, nói: “Cẩn thận!”

Thiện Thủy thấy vẻ mặt hấn hết sức lo lắng, vẻ mặt này so với hai tháng trước sau khi biết nàng có thai vẫn chưa từng thay đổi, giống như nàng là người làm bằng thủy tinh chỉ cần đụng vào là có thể bể ra, không nhìn được cười nói: “Làm gì có thể đụng được, ta có thể ăn có thể ngủ, rất tốt. Cũng không phải là thai đầu.”

Hoắc Thế Quân bị nàng nói vậy, liếc mắt nhìn cái bụng nhấp nhô sau vạt áo, cười, dắt tay nàng, hai người từ từ đi vào trong nhà, vừa đi vừa nói. “Nhu Nhi, ta đã nhờ Lâm tri huyện tìm một viên tú tài. Bởi vì người đó già rồi không có chỗ nương tựa, nguyện ý tới đây dạy học, vài hôm nữa sẽ đến đây. Chờ hấn tới, nàng cũng không cần phải khổ cực như vậy nữa.”

Nàng đã đến chỗ này ba năm mới có thai. Đối với Hoắc Thế Quân mà nói thực ra rất giống sinh đầu. Lần trước lúc nàng có thai, hần liền rời kinh, ngoại trừ nhớ thương cũng không có cảm giác thân thiết nào khác. Lần này cũng không giống, sau khi biết nàng có thai vui mừng như điên, sau đó còn trải qua trận nôn nghén khổ sở của nàng. Bây giờ nhìn bụng nàng càng ngày càng lớn lên, dường như mỗi ngày cũng có thể cảm nhận được niềm hạnh phúc, dĩ nhiên rất che chở cho Thiện Thủy hơn nữa, e sợ không chăm sóc cho nàng chu đáo.

Trường học cách dinh thự nhà họ không xa, rất nhanh đến gần. Dọc đường người dân cũng đã sớm quen thuộc với cảnh ân ái của hai vợ chồng Đại Quân, gặp mặt cũng chỉ chào hỏi một tiếng, không liếc mắt qua.

Mấy năm nay còn có thêm hai nha đầu trong vương phủ đi theo Bạch Quân đến đây, phòng ốc chật hẹp, cho nên đã sớm xây thêm một dãy nhà phía sau, xa xa nhìn lại đan xen hợp lí.

Hoắc Thế Quân đẩy cánh cửa khép hờ lại, nghe thấy tiếng xào xạc, liếc mắt nhìn lên chuồng chim bồ câu trên bờ tường hoa có thêm một con bồ câu lông sáng, chờ Thiện Thủy đi vào trong nhà, còn mình liền leo lên bắt chim bồ câu, cởi dây lấy lá thư trên chân nó.

Thiện Thủy biết hần vẫn dùng bồ câu đưa tin liên lạc với bên ngoài, cũng không tránh nàng. Ở trên hòn đảo ngăn cách này, trong vài năm nay, nàng có thể nhận được tất cả tin tức của Lạc Kinh, tất cả đều dựa vào chim bồ câu được huấn luyện vượt biển. Ví dụ như, lá thư lần đầu tiên nàng nhận được, cũng là bút tích non nớt nghiêng lệch của tiểu Dương nhi gửi cho nàng, lại nói ví dụ như nàng cũng biết được vẫn không có chút tin tức nào của Trương Nhược Tùng, cho nên công chúa em chồng của nàng vẫn chưa gả đi...

Thiện Thủy về nhà liền thay xiêm áo, uống một ngụm trà, lúc đi ra sân nàng nhìn thấy Hoắc Thế Quân đang ngồi dựa vào thanh ngang ngoài hành lang, bên cạnh là ‘giải thiên tự văn’ quen thuộc trên bàn.

‘Giải thiên tự văn’ là sách hần dùng để truyền tin tức bí mật. Hễ là thư liên quan đến vấn đề cơ mật, trên giấy chỉ có những con số và kí hiệu không chút ý nghĩa. Muốn hiểu được tin tức thực ra đều dựa vào quyển sách này.

Thiện Thủy thấy hần hướng mắt nhìn lên trời xanh, dường như đang suy nghĩ gì đó, trong lòng chợt xoẹt qua tia lo lắng, chần chờ, liền đi về phía hần, nhẹ nhàng tựa vào vai hần, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hoắc Thế Quân cầm tin tức trên tay đưa cho nàng. Thiện Thủy mở sách, mở sổ trang ghi trên giấy ra, nhanh chóng hiểu được nội dung bức thư.

Bức thư mật này đến từ phủ Hưng Khánh ở Tây Bắc cách đây một khoảng rất rất xa, được Tổng Hành gửi cách đây hai tháng.

Năm năm trước, sau khi Hoắc Thế Quân rời khỏi phủ Hưng Khánh, vị trí Tiết độ sứ quân Vũ Bình liền do một vị con cháu Mục gia tiếp nhận, trấn thủ từ đó đến nay. Trên mật thư tổng hành có nói, đầu năm nay Tây Khương từng vượt qua ranh giới, giao tranh với quân Vũ Bình một lần, sau đó nhanh chóng lui về giống như dò xét. Cùng lúc đó, Đát Thản ở phương Bắc dường như cũng có hành động. Theo tin tức mật báo nằm vùng, hai nước có khả năng đã bí mật đặt quan hệ. Nếu như hần đoán không sai, tương lai không lâu, nhất định sẽ có một cuộc đại biến nổ ra.

Sau đó tổng hành còn thêm vào, bây giờ Mục gia đã thay đổi lập trường, bo bo giữ mình, cho nên những năm này, hần ở trong quân Vũ Bình vẫn bị trói buộc. May nhờ năm đó có Hoắc Thế Quân cất nhắc mấy quan quân cấp thấp, bây giờ không ít người đã tăng đến cấp bậc trung đẳng. Uy lực của hần giờ vẫn còn, vị Tiết độ sứ Mục gia kia cũng không được lòng người, cho nên ngày sau nếu có động, lúc đó có thể tùy cơ ứng biến, làm việc linh hoạt.

Lời cuối này của tổng hành, nói không rõ ràng, ý tứ bên trong cũng rất khó hiểu.

“Nhu Nhi, về sau sợ rằng không có cuộc sống thanh tịnh như lúc trước...”

Hần nhìn nàng, chậm rãi nói một câu như vậy.

~

~Dự liệu của hần rất chính xác, chỉ là một tháng sau, một năm này cực kỳ ít người đến đảo San Hô, một ngày này có tới hai khách không mời mà đến.

Một ngày này cũng chính là ngày náo nhiệt nhất trên đảo San Hô. NGười của mười thôn lạc trên đảo đều tụ tập lại, dùng sinh vật biển tế thần, nhìn về phía đồng lửa trại đang có người nhảy múa, nam nữ trẻ tuổi nhân cơ hội ước hẹn. Cho nên A Hương sớm về Liễu gia, Bạch Quân và bọn nha đầu cũng dẫn theo tiểu Nha nhi, buổi chiều liền liền linh mạo hiểm chạy tới tham gia náo nhiệt.

Bây giờ Thiện Thủy đã được hơn bốn tháng, bụng nhô lên, dần dần cũng không còn nôn nghén, những ngày qua tinh thần không tệ. Ăn xong bữa cơm, nàng đề nghị đi xem một chút. Hoắc Thế Quân đi cùng nàng. Đợi đến lúc mặt trăng ngoi lên mặt biển, nghi thức tế lễ đang được tiến hành, Thiện Thủy có chút mệt mỏi, hai người liền về trước, tay trong tay tản bộ theo con đường trắng trước dinh thự, xa xa nhìn thấy trước cửa nhà mình có thêm hai người. Hai người này đang mặc trang phục ngư dân bình thường, người bị ánh trăng kéo dài, nhưng nàng nhìn liền có thể nhận ra, đây không phải là người bản địa.

Hoắc Thế Quân dừng bước. Hai người này cũng đi nhanh tới, hạ giọng nói: “Hoắc đại nhân sao? Mật sử trong kinh, phụng lệnh Hoàng thượng đến.”

“Đứng lại.”

Hoắc Thế Quân đứng trước mặt Thiện Thủy, nhìn hai người kia lạnh lùng nói: “Chuyện gì?”

Hai người đối diện dừng bước, song song quỳ xuống, một người nói: “Hoắc đại nhân, tiểu nhân phụng thánh dụ, xin đại nhân hỏa tốc về kinh. Đây là mật thư, trên có dấu tỳ của Hoàng thượng.” Nói xong lấy ra một phong thư từ trong ngực, hai tay dâng lên thật cao.

Hoắc Thế Quân quay đầu lại, dịu dàng nhìn Thiện Thủy nói: “Nhu Nhi, nàng vào trong nhà trước đi.”

Thiện Thủy kìm nén tiếng tim đập, nhìn hần một cái, đi vòng qua hai người này vào nhà.

“Các người đi theo ta...”

Hoắc Thế Quân nói xong, xoay người đi. Hai người kia liếc nhau, đứng dậy đi theo.

~

~Thiện Thủy đợi không lâu Hoắc Thế Quân đã trở lại.

“Sao vậy? Thật sự là Hoàng thượng phái người tới đòi chàng về sao?”

Mặc dù lúc này Thiện Thủy nghe lời hần về phòng nhưng trái tim như đang treo lên, chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi, vừa nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, lập tức đi ra ngoài đón, thiếu chút nữa đã đụng phải người hần, được hần đỡ lấy, vội vã ngẩng đầu nhìn sắc mặt hần, thấy vẻ mặt hần rất bình tĩnh.

Hoắc Thế Quân đỡ nàng ngồi xuống, đơn giản nói: “Nàng đừng sợ, ta đã đuổi hai người kia rồi.”

Thiện Thủy kinh sợ, rất nhanh liền hiểu ý tứ hần.

Hần nói đuổi, rất có thể đã bị hần giết rồi. Nói cách khác, mật tin hai người này nói, là giả.

Sáu năm yên tĩnh ở biên cảnh rốt cuộc còn muốn bắt đầu một vòng chém giết mới hay sao?

“Thiếu Hành, tiểu Dương nhi vẫn còn ở trong kinh...”

Thiện Thủy lâm bầm nói.

Cảm nhận được sự lo lắng của nàng, Hoắc Thế Quân ôm nàng vào ngực, nhỏ giọng an ủi, “Ta sẽ bảo vệ nàng và tiểu Nha nhi. Về phần tiểu Dương nhi, tháng trước ta đã gửi thi đi, lệnh cho Vân Thần dẫn nó rời kinh. Mẫu thân ta nhìn thấy thư, sẽ để hần dẫn tiểu Dương nhi đi. Nàng đừng sợ.”

~

~Một tháng sau, Lâm tri huyện ngồi thuyền của lão đầu, lòng như lửa đốt chạy tới đảo San Hô, đưa công văn dán kín từ Lạc Kinh cách đó tám trăm dặm gửi đến, bên trong là một phong thư.

Hoắc Thế Quân nhận tin, nhìn lướt qua một lần, nói cảm ơn, sau đó không nói gì, tiễn Lâm tri huyện rời đi.

Đây là phong thư thứ ba trong tháng hắc tự mình đưa tới từ kinh thành cách đây tám trăm dặm. Hắc không biết trong thư rốt cuộc nói cái gì, nhưng nếu là tin tức từ Lạc Kinh, lại dùng tài liệu khẩn cấp truyền đi, chắc chắn hết sức khẩn cấp. Nhưng khi nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Hoắc Thế Quân, dường như trong thư không nói đến chuyện gì lớn.

Một tháng nữa qua đi, Thiện Thủy đã mang thai bảy tháng, lúc trời gần tối lão cai đầu lái thuyền đưa Lâm tri huyện và hai người nữa tới. Bọn họ long đong mệt mỏi, về mặt mệt mỏi, vừa nhìn cũng biết là đã bốn ba đường dài đến đây. Lên bờ thậm chí cũng không kịp thở, được Lâm tri huyện chỉ đường, dường như là chạy đến dinh thự của Hoắc Thế Quân.

Lúc bọn họ chạy tới trước dinh thự chỗ tường hoa, Hoắc Thế Quân và Thiện Thủy vừa tản bộ từ ngoài bãi biển về.

“Nhu Nhi, nó dám đá nàng sao? Không ngoan như vậy, chờ nó ra ngoài xem ta dạy dỗ nó thế nào.

Hắn nhìn thấy nàng chợt dừng bước sờ bụng, đỡ nàng, cười hỏi. Lại thấy nàng không nhúc nhích, ánh mắt nhìn về phía trước, nhìn theo ánh mắt nàng, về mặt khẽ ngưng lại.

“Hoắc đại nhân!”

Mạnh Vĩnh Quang liếc nhìn Hoắc Thế Quân lập tức chạy như bay tới, đến gần chợt khụy gối quỳ dưới đất.

Hoắc Thế Quân cũng không tránh ra, chỉ lạnh lùng nhìn hắn nói: “Phẩm bậc của người bây giờ còn trên ta. Lễ lớn như vậy ta nhận không nổi. Mạnh đại nhân, mời đứng dậy cho.”

Mạnh Vĩnh Quang cũng không đứng dậy, chỉ thẳng người, lòng như lửa đốt nói: “Hoắc đại nhân, ta phụng mệnh Hoàng thượng tới đây truyền lời. Hoàng thượng nói, ‘năm đó trăm nói lời từ biệt với người, lời người hứa hẹn với trăm trăm vẫn nhớ rõ ràng, người còn nhớ rõ không?’ ”

Hoắc Thế Quân im lặng một hồi lâu, bỗng nhiên nói: “Mạnh đại nhân, làm phiền ngài trở về, chuyển lại lời ta nói. Nói ta không quên. Ta là thần tử của Hoàng đế, đã có lúc cống hiến sức lực bé nhỏ cho Hoàng đế, thậm chí còn thịt nát xương tan, nhưng không phải bây giờ.”

Hắn nhìn Thiện Thủy, khẽ mỉm cười, lại nhìn qua Mạnh Vĩnh Quang, tiếp tục nói, “Văn võ bá quan trong triều, cũng không phải chỉ có thể dùng một mình Hoắc Thế Quân ta. Xin Hoàng thượng chọn người tài ba khác. Chuyện ở chỗ này còn chưa xong, thứ cho ta khó đi được. Chuyện này nhất định thỉnh xin Hoàng thượng thứ cho tội không vâng lời. Ta đã nói xong rồi, phiền Mạnh đại nhân đi cho.”

Hoắc Thế Quân nói xong, dặt tay Thiện Thủy vòng qua Mạnh Vĩnh Quang đang quỳ dưới đất không dậy nổi, tiếp tục đi về phía cánh cửa gỗ.

Mạnh Vĩnh Quang ngẩng người chốc lát, chợt xoay người lại, nhìn bóng lưng Hoắc Thế Quân mệt mỏi nói.

“Hoắc đại nhân... Tình hình biên cương nguy cấp, triều đình hỗn loạn, lúc này Hoàng thượng mới muốn mời ngài! Đây cũng là cơ hội tốt của người. Nếu như người chậm trễ tuân mệnh, chuyện sẽ càng khó khăn, sợ rằng sau này khó có cơ hội khôi phục...”

Bước chân Hoắc Thế Quân có chút ngưng lại, chỉ là rất nhanh cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi về phía trước, đẩy cánh cửa gỗ ra, nhốt Mạnh Vĩnh Quang đang kêu gào liên tục đập lên cánh cửa.

“Nhu Nhi, đói bụng chưa? Xem tiểu Nha nhi đã về chưa, chúng ta đi ăn...”

Hoắc Thế Quân giống như không có việc gì, dặt tay Thiện Thủy tiếp tục đi vào bên trong.

Thiện Thủy dừng chân, lưỡng lự nói: “Thiếu Hành, sao không trở về? Sáu năm rồi, ta hiểu rõ chàng luôn chờ cơ hội như vậy. Hiện tại cơ hội tới, chàng lại không muốn là sao? Nếu như nguyên nhân là bởi vì ta, bây giờ ta có thể nói cho chàng biết, chàng yên tâm đảm nhận chức vụ cao hay không cao, ta đều tự chăm sóc mình rất tốt.”

Hoắc Thế Quân cũng dừng lại, ngưng mắt nhìn gò má hồng hào bị ánh trời chiều chiếu lên, chậm rãi nói: “Nhu Nhi, ta không trở về, nguyên nhân đúng là do nàng. Lần trước nàng sinh con từ đầu đến cuối ta đều không ở bên cạnh chăm sóc nàng. Ta nghe Bạch Quân nói, vì sinh đôi nàng phải chịu đựng hai ngày hai

đêm, suýt chút nữa đã bỏ mạng. Lần này, ta hiểu rõ cơ thể nàng, nảy sinh ý nghĩ lần này nhất định phải ở bên cạnh nàng, tận mắt nhìn thấy đứa bé thứ ba của chúng ta chào đời....”

Hắn giơ tay, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mai của nàng.

“Nhu Nhi, thiên hạ sụp đổ còn có ngày đỡ dậy. Nếu như nàng xảy ra sơ suất gì, sẽ không còn người thứ hai. Cho nên lúc này ta sẽ không đi.”

79. Chương 79

Edit: Socfsk

Tháng mười một. mùa đông Lạc Kinh cũng giống như thời loạn sáu năm trước, nhất định mất đi thái bình.

Vào đêm, ở cửa chùa Phổ Tu, trong bóng đêm thê hoang hỗn độn, có một nam nhân chấp tay đứng nghiêm. Tâm phúc sau lưng nín thở chờ đợi, đợi thật lâu, thấy bóng lưng người nào đó vẫn lặng, rốt cuộc không nhìn được, cẩn thận từng li từng tí lên tiếng, “Hoàng thượng, cần phải đi vào?”

Hắn giống như được nhắc nhở, khẽ ngẩng đầu, xuyên qua tán lá cây đa nhìn vào bầu trời đêm đen kịt, yên lặng chốc lát, rốt cuộc nói: “Không cần. Người đi nói cho nàng biết, tiểu Dương nhi có thể rời kinh rồi.”

Người hầu đáp vâng.

Nam nhân nào đó xoay người rời đi, đi được hai bước chợt quay đầu lại, nói: “Nói cho nàng biết, cả đời này của trẫm, hết lòng lo lắng muốn làm một Hoàng đế vang danh sử sách. Năm đó trẫm trả giá với Thế Quân, đổi lại được sáu năm được sống bình thản. Vốn tưởng rằng bằng năng lực của trẫm, có thể làm xong chuyện muốn làm. Thế nhưng bệnh nặng kéo dài đã lâu, trời cũng không theo ý người. Hôm nay xem ra là không thể nào. Cuối cùng trẫm cũng chỉ là một người có suy nghĩ như người bình thường mà thôi, thân ở trong cạnh bạc quyền thế vinh nhục, đối với nàng phụ hết lần này đến lần khác, đã từng đồng ý, chỉ sợ khó có thể giữ lời. Nếu nàng hận ta, cũng rất đúng.”

“Truyền lời của trẫm cho nàng, không sót một chữ.”

Nam nhân nào đó nói xong lời này như nói lời trước lúc lâm chung, tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Bước chân hắn, lúc đầu có chút chậm chạp, nhưng dần dần giống như đã hạ quyết tâm, bước đi khoan khoái, tốc độ cũng nhanh hơn rất nhiều, bóng dáng nhanh chóng chìm vào trong bóng tối.

Hai tháng trước, biên cảnh yên tĩnh năm, sáu năm lại rối loạn. Lúc này đây, cùng Đại Nguyên triều từ lúc khai quốc đã từng trải qua vô số trận chiến bất đồng lớn nhỏ, Đất Thản và Tây Khương được xưng trăm vạn binh mã bất ngờ cùng đánh vào từ hai hướng. Hoắc Thế Du xin đi giết giặc, gấp gáp điều binh mã chống cự Đất Thản, khó khăn lắm mới miễn cưỡng chống đỡ. Tây Bắc luân phiên báo nguy, tướng trấn giữ biên cảnh chỉ huy không đúng, mấy lần bị thua trận, chiến trường không ngừng chuyển dời, phủ Hưng Khánh rơi vào tình thế nguy cấp. Hoàng đế tức giận, từ đầu đến cuối phái vài tướng nhưng không ai có thể địch lại. Hoắc Thế Quân lại chậm chạp không tuân lệnh, cả triều không thể dùng tướng nào, càng không dám tùy tiện, cho nên sáng sớm ngày hôm sau, hắn tự mình ngự giá thân chinh một lần nữa.

Hắn đã già, vốn nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy. Nói thật, khi hắn ngồi trên bảo tọa trên cao ở điện Thái Cực, nhìn về phía thần tử tức sùi bọt mép, sau đó lúc oán giận nói ra những lời này cũng chỉ là bất đắc dĩ. Nhưng hắn không có lựa chọn. Hơn nữa cho tới bây giờ, hắn chợt cảm giác phải hoàn toàn buông lỏng, giống như làm một chuyện hắn muốn làm. Hắn muốn lặp lại lịch sử nhiệt huyết và huy hoàng như ba mươi năm trước.

~

~Gian phòng sau thiền viện ở chùa Phổ Tu là một tĩnh thất, người hầu quỳ ở trên đất, thuật lại lời của nam nhân nào đó. Tĩnh thất hoàn toàn yên tĩnh, chỉ thỉnh thoảng nghe được tiếng lộp bộp rất nhỏ phát ra từ chiếc hoa đèn.

Người hầu hơi ngẩng đầu, thấy Diệp Minh Hoa vẫn đang ngồi thiền vẻ mặt bình tĩnh, từ đầu tới cuối không nói một lời, đợi không được hồi âm, bái lễ lần nữa liền khom người lui. Đợi người hầu này đi khỏi, Hồng Anh liền rón rén vào, nhỏ giọng nói: “Tiểu Dương nhi vừa mới đi ngủ.”

Nghe nữ danh cháu trai nhỏ mình được nhắc tới, lúc này Diệp Minh Hoa mới nở nụ cười yếu ớt, suy nghĩ một chút, nói: “Ngày mai về vương phủ.”

Nửa tháng trước lúc Hoắc Vân Thần tới, liền nhận được chỉ thị của Hoắc Thế Quân, bảo hẩn chuyển tin cho Diệp Minh Hoa, an bài tiểu Nha nhi đi Nhai Châu.

Từ tháng sáu tới nay, Diệp Minh Hoa dẫn tiểu Dương nhi lên chùa trên núi. Hẩn xoay xoay thư, lòng cảm thấy kì quái, nhưng Diệp Minh Hoa vẫn không trở lại, vừa chưa nói cho phép cũng không nói không cho, cũng không rõ ý bà. Đảo mắt đã qua gần nửa tháng, hẩn nóng lòng chờ đợi, đang muốn tự mình đến chùa Phổ Tu hỏi rõ ngọn ngành, ngày hôm đó lại thấy bà dẫn tiểu Dương nhi trở lại.

Diệp Minh Hoa cho gọi Hoắc Vân Thần, nói ý mình, “Nó ở bên ta đã nhiều năm, hôm nay đã lớn cũng nên về bên cạnh ba mẹ, là ta không tốt ép hẩn đi theo bà già như ta.”

Năm đó tiểu Dương nhi không đi với mẫu thân xuôi theo miền nam, Hoắc Vân Thần vẫn cho rằng đó là ý của Diệp Minh Hoa. Vốn hẩn nghĩ rằng bà không muốn để cho tiểu Dương nhi đi, không ngờ vừa từ trong chùa liền nói như vậy, thở phào nhẹ nhõm, mặt nghiêm túc nói: “Vân Thần cần phải có chỉ lệnh.”

Diệp Minh Hoa gật đầu một cái, liền sai người dẫn tiểu Dương nhi đến.

Năm nay tiểu Dương nhi năm tuổi, một tháng nữa cũng tròn sáu tuổi nhưng đã được tiếp nhận nền giáo dục tốt nhất, ba tuổi đã có thể biết chữ ngâm thơ. Ngoại tổ Tiết Lạp như bắt được bảo bối, tự mình dạy dỗ, càng thêm tán thưởng sự thông minh ham học hỏi của nó, cực kỳ yêu thích. Thậm chí nửa năm trước, tiểu Dương nhi được Diệp Minh Hoa dẫn tới chùa Phổ Tu, ông cũng không chịu bỏ quên việc học, mỗi ngày đều đến chùa, đầu tiên là để gặp lại bạn cũ, thứ hai dĩ nhiên chính là vì việc học của tiểu Dương nhi. Không chỉ có vậy, tiểu Dương nhi hết sức sùng bái hình tượng phụ thân cưỡi ngựa lớn cầm đao lớn trong tường tượng, cho nên cũng rất hứng thú với việc học võ. Hai năm trước bắt đầu quần quýt lấy Hoắc Vân Thần đòi học võ. Sau khi Hoắc Vân Thần xin chỉ thị của Diệp Minh Hoa liền dạy nó đứng tấn và công phu căn bản. Vốn cho rằng nó chỉ nhất thời có hứng thú, mấy hôm sau vẫn không từ bỏ, không nghĩ rằng tính nhẫn nại của tiểu tử này cực kỳ tốt, không sợ chịu khổ, chắc hẳn có thể kiên trì được. Cho tới bây giờ, nó chẳng những đã có thể học hết mấy bộ võ thuật, còn có thể bắn cung, ngay cả cơ thể cũng rắn chắc hơn rất nhiều.

Tiểu Dương nhi vào phòng, chào hỏi nội tổ mẫu và Hoắc Vân Thần, sau đó cười hì hì đến bên cạnh Diệp Minh Hoa, tình cảm hai bà cháu vô cùng tốt.

Diệp Minh Hoa ôm tiểu Dương nhi ngồi trên đầu gối, nói: “Tiểu Dương nhi, có muốn đến chỗ phụ mẫu không nào?”

Ánh mắt tiểu Dương nhi sáng lên, lập tức gật đầu.

Diệp Minh Hoa cười, nói: “Tốt, bây giờ tổ mẫu bảo người thu dọn đồ đạc cho tiểu Dương nhi, ngày mai sẽ xuất phát, có được không?”

Tiểu Dương nhi vừa muốn gật đầu, chợt lưỡng lự, ngửa đầu hỏi: “Tổ mẫu và cô cô không đi sao?”

Diệp Minh Hoa nói: “Chỉ có tiểu Dương nhi đi thôi.”

Tiểu Dương nhi từ từ cúi đầu, sau đó ngẩng đầu mở miệng nói: “Tổ mẫu và cô cô không đi, cháu cũng không đi.”

Diệp Minh Hoa hơi kinh ngạc, “Là sao? Không phải cháu vẫn luôn muốn gặp phụ mẫu và muội muội sao?”

“Cô cô thường không ra ngoài, cũng không nói chuyện với tổ mẫu, chỉ còn cháu nói chuyện với tổ mẫu. Nếu cháu đi rồi, tổ mẫu ở lại một mình rất buồn khổ.”

Mấy năm nay Trương Nhược Tùng biến mất như bọt khí, đã lâu vẫn chưa có tin tức của hắn. Lúc đầu Hoắc Hi Ngọc cố ý cầu xin được gả cho Trương Nhược Tùng, mặc dù Diệp Minh Hoa có gật đầu, cuối cùng lại ném một câu tức giận, nói Hoắc Hi Ngọc đầu thai sai người, bà không chịu nổi nữ nhi như vậy, quan hệ mẹ con vô cùng căng thẳng, mấy năm trôi qua vẫn không dịu xuống. Trương Nhược Tùng không có tin tức, Hoắc Hi Ngọc cũng không còn gây sự nữa, chỉ là hoàn toàn thay đổi tính tình, thường ngày giam mình ở trong phòng không hề ra ngoài.

Diệp Minh Hoa không hề nghĩ tới lời như vậy cũng có thể thốt ra từ trong miệng của một đứa trẻ. Ba năm trước, bà không muốn để tiểu Dương nhi đi, thứ nhất là do ngại sức khỏe nó yếu ớt, thứ hai, trong này cũng có ẩn tình, đây là ý của Hoàng đế - Nguyên nhân Hoàng đế làm như vậy, dĩ nhiên bà cũng hiểu rõ. Bây giờ rốt cuộc Hoàng đế cũng đổi ý rồi, mặc dù trong lòng bà cực kỳ không muốn, nhưng cũng nghĩ muốn chiều theo ý nguyện của tiểu Dương nhi, quyết định cho nó rời đi. Bây giờ nghe được lời như vậy, bà kìm nén niềm vui trong lòng, mặt giận dữ, kêu đại danh của nó, nói: “Hoắc Ngưỡng Hiền! Tổ mẫu bảo cháu đi, cháu đi chính là nghe lời tổ mẫu!”

Ngưỡng Hiền thấy vẻ mặt nghiêm túc của tổ mẫu, liền tuột khỏi chân bà, quỳ trước mặt bà. Nó khấu đầu, nói: “Tổ mẫu, ngoại tổ dạy cháu, mọi sự đều lấy chữ hiếu làm đầu. Phụ mẫu đều muốn hiếu kính tổ mẫu. Tiểu Dương nhi cũng muốn đến chỗ phụ mẫu, nhưng tiểu Dương nhi cũng không muốn tổ mẫu ở lại không có người nói chuyện. Trước kia mẫu thân đã từng nói với cháu, bảo cháu chờ người trở lại, dẫn theo phụ thân về. Phụ mẫu ở đó đã có muội muội chăm sóc, cháu ở cùng tổ mẫu, cháu không đi.”

Nó còn nhỏ, lại nói đầu ra đây, nói xong liền mím chặt môi.

Người của Hoắc gia, từng chút từng chút lại đều quật cường mạnh mẽ như vậy, có Hoắc Thế Quân, có Hoắc Hi Ngọc, hiện tại ngay cả Ngưỡng Hiền nhỏ tuổi cũng như vậy.

Trong lòng Diệp Minh Hoa cảm thấy rất thoải mái.

Tiền đồ nhi tử còn chưa nói đến, đứa cháu này dĩ nhiên phải sớm đưa ra kinh mới ổn thỏa. Diệp Minh Hoa dĩ nhiên cũng rất hiểu đạo lý này.

“Ngưỡng Hiền, nghe lời của tổ mẫu, hãy đến bên cạnh phụ mẫu.”

Ngưỡng Hiền sợ run người một hồi lâu.

Nó không bỏ được tổ mẫu có nhiều năm tình cảm sâu đậm, cũng không thể kìm nén nỗi nhớ thương với phụ mẫu, sau khi do dự, cuối cùng bò dậy ôm lấy chân Diệp Minh Hoa, nói: “Cháu biết hai tháng nữa là ngày thọ của tổ mẫu, ngày đó hằng năm cháu đều cùng làm mì thọ với tổ mẫu và Hồng Anh ma ma. Chờ cháu ăn xong cháu sẽ đi có được không?”

Hồng anh bên cạnh nhấp nháy mắt, hit hit mũi, nói: “Nên thỏa mãn tâm nguyện của tiểu Dương nhi, cũng không mất quá lâu.”

Diệp Minh Hoa ôm cái đầu tròn vo của đứa cháu nhỏ vào trong lòng, cảm thấy vừa chua xót vừa vui mừng, nghĩ đến ngày sau không biết bao giờ mới gặp lại đứa cháu nhỏ tình cảm này, thở dài, nhìn về Hoắc Vân Thần nói: “Vậy thì đợi thêm một thời gian nữa.”

Hoắc Vân Thần yên lặng lui ra ngoài.

~~Ở ngoài biển xa xôi, dường như cũng ngăn cách hết mọi hỗn loạn bên ngoài. Ngay trong giờ phút này, bên ngoài bình mã báo động, mà ở trên đảo San Hô, toàn bộ vẫn yên tĩnh như thường, kế thừa truyền thống tổ tiên từ từ tiến bước lên phía trước. Nam nhân nhân cơ hội nghỉ ngơi dùng bún tu bổ lại tường đất. Phụ nhân bận rộn hoạt động, vá lại cánh buồm bị bão làm rách, bọn nhỏ vui cười trên bãi biển đánh bắt cua, không một ai để ý tới vỏ sò ốc nằm trên bờ cát, chỉ để lại những dấu chân làm bạn với chúng.

Thiện Thủy sắp lâm bồn, gần nửa tháng trước bà Vương bắt đắc dĩ ngồi trên thuyền lão cai đầu đi một quãng đường xa đến nơi này. Bà dĩ nhiên không biết nữ nhân sắp sinh này có thân phận thế nào, mà danh hiệu phủ sử của nam nhân này cũng không hù dọa được bà – nếu thực sự lợi hại, còn có thể bị đẩy đến vùng đất hoang vu này làm quan sao? Chẳng qua bị huyện lý hung thần dẫn đi, lúc này mới miễn cưỡng leo lên thuyền, hai ngày sau mới cập bờ.

Bà Vương bị dẫn đi trong lòng vô cùng buồn bực. Chờ gặp được nữ nhân sắp sinh con này, hoặc nói chính xác hơn, lúc nhìn thấy nha đầu bên cạnh nữ chủ nhân đưa một cây trâm cài vàng óng đến cơn giận trong lòng rốt cuộc cũng tiêu tan. Sau khi tính toán, cái trâm này nếu đổi thành bạc cũng khoảng được hai mươi, ba mươi lượng.

Ngày trước bà cũng đã đỡ đẻ cho nữ nhân gia đình giàu có, sinh ra nhi tử, cuối cùng được một hỉ bao (tiền mừng), ra tay rất hào phóng rộng rãi, cũng chính là Trương gia ở thành đông đã cho năm lượng bạc, hai mươi, ba mươi lượng này còn có thể nói được bao nhiêu nữa.

Bà Vương vui vẻ suy nghĩ lần này đúng là không phí công sức, chợt nhìn thấy nam nhân đối diện đang nhúu mày nhìn mình, nói: “Chăm sóc phu nhân ta cho tốt, đến lúc người đi còn có thưởng.”

Bà Vương bị ánh mắt hần quét qua, nhất thời đứng ngồi không yên, run sợ, vội xoa xoa hai lòng bàn tay vào với nhau, kiềm chế trái tim đang đập thình thịch, nói: “Đại nhân yên tâm, tiểu nhân đã có mấy chục năm kinh nghiệm đỡ đẻ, ít nhất một nửa trẻ con trong thành đều đã từng qua tay tiểu nhân, bảo đảm vô cùng ổn thỏa, ngài cứ yên tâm. Nếu không tri huyện đại nhân cũng sẽ không mời tiểu nhân. Tiểu nhân thấy ngài cũng không phải là người bình thường, phu nhân càng là nữ nhân phúc hậu từ trên trời phái xuống...”

Bà Vương không ngừng nịnh nọt, tay chân cũng nhanh nhẹn, nhanh chóng cắt trâm cài đầu, giúp đỡ Thiện Thủy nằm xuống, rửa sạch tay liền lấy tay xoa xoa lên bụng nàng kiểm tra, thu tay, nhìn về phía Hoắc Thế Quân đang lo lắng tươi cười nói: “Đại nhân yên tâm, vị trí thai của phu nhân rất chính xác, nhất định sẽ thuận lợi sinh ra một đứa bé mập mạp.”

Hoắc Thế Quân nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Nửa tháng sau, Thiện Thủy đau đớn cả đêm, sinh được đứa bé thứ ba của Hoắc Thế Quân và nàng – là một tiểu tử trắng trẻo mập mạp. Lúc đứa bé cất tiếng khóc chào đời chính là bình minh, sao mai xuất hiện trên bầu trời xanh và nền biển rộng. Tiểu Nha nhi vui mừng hơn hớn nói: “Về sau con sẽ gọi đệ đệ là tiểu Hải Tinh.”

~~Tiểu Hải Tinh uống no sữa, yên lặng nằm bên cạnh Thiện Thủy ngủ ngon lành. Gió thổi vào mang theo hương vị biển mặn chát, xuyên qua cửa sổ mở nửa. Hoắc Thế Quân ngồi ở bên giường nàng, muốn rút ngón tay lúc này trêu chọc tiểu Hải Tinh, lại phát hiện đứa bé dùng sức cầm lấy, lắc lắc vài lần mới rút được tay ra, Thiện Thủy đang nằm trên giường liếc qua, nở nụ cười.

“Thiếu Hành, ta đã bảo Bạch Quân giúp chàng thu dọn đồ đạc rồi.”

Sau khi Thiện Thủy cười, giơ tay nhẹ nhàng xoa lên gương mặt hần, dịu dàng nói.

Từ lúc Mạnh Vĩnh Quang đến cũng đã cách đây gần nửa năm, bồ câu đưa thư lần gần đây nhất cũng đã hơn hai tháng. Thiện Thủy biết biên cảnh phương Bắc đang phải chống đỡ giặc ngoại xâm, nhưng mức độ chiến sự thế nào, ở trên đảo bị ngăn cách với thế giới bên ngoài này thực sự vẫn không có tin tức gì.

Nàng biết Hoắc Thế Quân vẫn luôn chờ tin, thậm chí lúc nàng mang thai hần cũng rất sốt ruột, chỉ là sợ nàng phát hiện cho nên mới không biểu lộ ra ngoài.

Nam nhân này, trời sinh hần là người thuộc về thế giới bên ngoài, tựa như chim ưng hùng mạnh giương cánh bay lên tận trời xanh.

Hoắc Thế Quân cầm tay nàng, ngưng mắt nhìn nàng.

“Nhu Nhi, tin tức đã lâu không tới. e rằng đã xảy ra chuyện lớn...” Hần chân chừ, nói, “Sau khi ta đi, chỗ này sợ rằng cũng không còn an toàn. Năm thứ hai ta ở đây, có một lần ra biển cùng người trong thôn gặp phải bão gió, cánh buồm bị bể gãy, cuối cùng xuôi dòng nước trôi đi khoảng một trăm dặm đến một hòn đảo nhỏ. Người bản địa gọi nó là đảo Long Thạch. Khi ta đang ở trên đảo đó, tù trưởng đảo vừa mới chết, vốn người kế vị sẽ là nhi tử của tù trưởng, nhưng lại bị thúc thúc của hần đoạt lấy, hai bên tranh đấu với nhau. Ta thấy vị tù trưởng trẻ này rất trung hậu, cho nên mới giúp một tay. Sau đó hần cảm kích ta, bởi vì tuổi nhỏ hơn ta, liền gọi là ta huynh. Cái này rất ít người trên đảo biết, mấy người đồng hành với ta năm đó đều có thể tin cậy, tuyệt sẽ không tiết lộ cho người xấu. Thời tiết trên đảo kia với đảo này cũng không quá khác biệt, là một nơi khá an toàn. Ta đưa mấy người đi.

Trái tim Thiện Thủy khê đập, cũng cười gật đầu.

Hoắc Thế Quân cúi người xuống, hôn lên môi nàng, nhỏ giọng nói: “Nhu Nhi, nàng yên tâm ở đó, ta nhất định sẽ đi đón nàng và bọn nhỏ.”

Đảo Thạch Long nhỏ hơn đảo San Hô rất nhiều, tù trưởng địa phương cũng là một người trẻ tuổi, trẻ hơn Hoắc Thế Quân mấy tuổi, nhi tử cũng đã năm, sáu tuổi rồi. Vợ chồng tù trưởng rất thân thiện với Thiện Thủy, dàn xếp xong xuôi, tiểu Nha nhi vui đùa bên cạnh bọn nhỏ xấp xỉ tuổi nhau. Ngoài những lúc về mặt nhớ nhung khi nhắc tới ca ca ở Lạc Kinh, phần lớn thời gian đều giống như bông hoa hướng dương nở rộ, mặt không ngừng tươi cười không buồn không lo.

Tiểu Hải Tinh chăm ăn chăm ngủ, mới ba bốn tháng đã có thể bị tỷ tỷ trêu chọc cười khanh khách, đến lúc năm sáu tháng đã có thể lăn lộn trên giường, sử dụng đôi tay đôi chân ngăn cản mậ mậ chống đỡ người, học cách ngồi.

Đây không phải lần đầu tiên Thiện Thủy làm mẫu thân, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy tiểu nhi tử mình dựa vào hơi sức bản thân ngồi dậy tựa vào người mình, cảm giác vừa vui mừng vừa cảm động, không có lời nào để miêu tả đúng tình cảm nàng lúc này.

“Mẫu thân, nếu tiểu ca ca có thể ở chung một chỗ với chúng ta thì thật tốt biết bao!”

Gần đây tiểu Nha nhi không biết vì sao luôn không ngừng nhớ tới tiểu ca ca. Có một buổi tối, thậm chí lúc con bé tỉnh dậy do bị bóng đèn, chân không chạy đến phòng Thiện Thủy, ôm nàng khóc nói: “Mẫu thân, còn mơ thấy tiểu ca ca, nhưng mới vừa nhìn thấy ca ca, ca ca đã bị người xấu bắt đi.”

Nữ nhi với tiểu ca ca là sinh đôi, nghe nói sinh đôi có lúc sẽ có cảm ứng tâm linh. Sau khi đến nơi này, nàng bị ngăn cách với thế giới bên ngoài không biết chút tin tức nào. Trước kia Hoắc Thế Quân đã gửi thư tín bảo Hoắc Vân Thần đưa tiểu Dương nhi đi, nhưng đã qua lâu như vậy, lúc trước nàng vẫn đang ở đảo San Hô, nhưng giờ vẫn không còn tin tức.

Thiện Thủy căn bản vẫn lo lắng mơ hồ, cho tới bây giờ, tâm trạng nàng cũng giống như tâm trạng nữ nhi, trên mặt dĩ nhiên là an ủi tiểu Nha nhi, trong lòng mình lại dao động không ngừng.

Không có chuyện gì, thật sự lko có việc gì...lúc này Hoắc Thế Quân nên đến Lạc Kinh sớm, khẳng định không có việc gì.

Thiện Thủy chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Nhưng một ngày này, sau khi có một vị khách không mời mà đến, Thiện Thủy thời gian dài lo lắng. Rốt cuộc nàng cũng biết được rốt cuộc chuyện long trời lở đất nào đã xảy ra..

Dù cho là cảnh long trời lở đất, cũng không quá đáng....

80. Chương 80

Editor: socfsk

Vị khách này, không ai khác, chính là Tiết Anh, ca ca của Thiện Thủy.

Đoàn người dẫn hần tới cũng là đoàn người lần trước dẫn Thiện Thủy và Hoắc Thế Quân đến đảo này. Trên mặt bọn họ là nụ cười hạnh phúc, nhìn Thiện Thủy giải thích: “Phu nhân, người này nói hần là huynh trưởng của phu nhân, có việc gấp cần gặp phu nhân. Bọn ta thấy bề ngoài hần có chút giống với phu nhân, hỏi chuyện của phu nhân cũng đều biết, lúc này mới dẫn hần tới. Còn một người đến cùng hần đang ở lại trong thôn.”

Thiện Thủy cảm ơn người dân thôn nhiệt tình thuần phác, cười nhìn huynh trưởng mình. Chớp mắt một cái bọn họ đã không gặp nhau ba bốn năm nay. Nàng nhớ lần gần đây nhất chính là mùa xuân nàng rời Lạc Kinh đến miền Nam. Lúc ấy hần được điều đến Kim Châu nhậm chức Lục phẩm doanh trại nghìn người.

Mặc dù cũng không được coi là thắng chức, nhưng cũng coi như thực sự cũng là một quan võ, cho nên lúc đó nàng còn cố ý về nhà mẹ chúc mừng.

Năm nay Tiết Anh hai mươi lăm tuổi, vóc người thật cao, không thể tìm thấy chút dấu vết trẻ trung hay do dự của năm đó trên gương mặt hần. Bây giờ hần đang đứng trước mặt Thiện Thủy, hoàn toàn là một huynh trưởng thành thực đáng tin cậy.

“Ca ca!”

Thiện Thủy nước mắt lưng tròng.

Tiết Anh ôm lấy Tiểu Nha nhi chạy như bay đến, gật đầu mỉm cười với Thiện Thủy. Nhưng Thiện Thủy ngay lập tức có thể cảm nhận được, huynh trưởng của nàng, cũng không có vẻ vui sướng sau khi đoàn tụ xa cách, hần đến đây rõ ràng không liên quan gì đến Hoắc Thế Quân. Nụ cười hần miễn cưỡng, ánh mắt dường như có chút né tránh ánh nhìn chăm chú của nàng.

Nếu như không liên quan đến Hoắc Thế Quân, hần không quản ngại khó khăn đến một nơi xa, chịu khổ lênh đênh trên biển nhiều ngày mới đến được đây rốt cuộc là vì chuyện gì?

“Ca ca...” Sau khi dẫn huynh trưởng nàng đến chỗ ở của mình, nàng mở miệng hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tiết Anh trầm mặc giây lát, rốt cuộc nói: “Đổi niên hiệu rồi. Sang năm chính là Thiên Hưng thứ nhất.”

“Hoàng thượng...” Thiện Thủy ngây người.

“Hoàng thượng dẫn theo Bình Trung Vương (Hoắc Thế Diễm) ngự giá thân chinh, lúc đầu tinh thần đại quân dâng cao, đánh thắng mấy trận liên tiếp, đoạt lại phủ Hưng Khánh vốn đã mất đất. Không ngờ rằng người Đất Thản dựa kế hoãn binh, chờ hồi phục lại rồi tiếp tục tiến đánh, chiến mã Hoàng thượng cưỡi mất vó, ngã ngựa dẫn đến gãy xương ngực, nửa tháng sau băng hà. Người Tây Khương thừa dịp đó, chỉ huy đại quân bồ nhào đến, chiếm lấy phủ Hưng Khánh, lập tức liều chết tấn công Thiên Môn Quan. Tướng bảo vệ cổng giữ được một tháng, cầu An Dương Vương nhờ giúp đỡ. Khi đó An Dương Vương đang ở phương Bắc bị người Đất Thản quần lấy không cách nào cho lui quân về hỗ trợ được, lúc phái binh tới thì đã muộn. Quan binh trấn cổng chờ viện binh lâu không tới, cuối cùng bị công phá, người Tây Khương ào vào cổng không thể ngăn trở, thẳng đường vây đánh Lạc Kinh. Đúng khi đó An Dương Vương đang ở phương Bắc vì điều binh lực đến cứu Thiên Môn Quan, hai bên đều thất bại, không địch được người Đất Thản, càng không thể cứu viện Lạc Kinh, cuối cùng đành phải rút lui đến Kim Châu...”

Về mặt Tiết Anh dần trở nên bi thương chua xót, “Cuối cùng Lạc Kinh bị vây kín, quân dân trong thành có chung kẻ thù, cố gắng chống đỡ nửa tháng, cuối cùng bởi vì không chiếm được hậu viện, cổng phía Bắc bị công phá.... Mười mấy vị quan văn và binh sĩ ở lại trong thành chung sức với dân chúng cuối cùng chết trận trên đầu thành...”

Thiện Thủy kinh ngạc nhìn huynh trưởng đối diện, chờ đợi hần sẽ nói câu cuối cùng rằng hần chỉ đang lừa dối nàng, chỉ đùa chút mà thôi. Lạc Kinh vẫn rất tốt, người thân của nàng rất tốt, còn có con trai nàng.... Nhưng hần vẫn không nói, lời nói kinh khủng tàn nhẫn tiếp tục được thốt ra từ trong miệng hần giống như một thanh đao nặng nề đâm vào trong tai nàng.

“Khi đó ta đang theo An Dương Vương rút lui đến Kim Châu. Lúc tin tức được truyền tới, cả thành đã bị chiếm....”

Trong mắt Tiết Anh dường như cũng có lấp láy nước mắt, “Ta nghe nói trong thành xảy ra hỏa hoạn một ngày một đêm, thi thể quân dân chất đầy bốn vách thành tường, người Tây Khương ép buộc dân chúng mang ra thành vứt đầu cũng được...”

Thiện Thủy đã đông cứng cả người, chỉ còn lại nước mắt nóng hổi đang cuộn cuộn chảy xuống.

Lúc xảy ra tất cả những chuyện này, là năm tháng trước.

Khi đó Hoắc Thế Quân đang ngồi trên lưng ngựa chạy như bay về phương Bắc – mà Đại Nguyên vứt bỏ nửa giang sơn phương Bắc, kể cả trung tâm của nó. Một tháng sau, Hoắc Thế Du lui về Kim Châu thiết lập bá quan, thừa kế để vị, đổi niên hiệu Thiên Hưng, năm nay tròn hai mươi tám tuổi.

Sau khi tân Đế lên ngôi, lập tức khởi xướng chiến sự khôi phục Lạc Kinh, lại bị liên quân Tây Khương và Đát Thản ngăn lại, cuối cùng tơi tả quay về.

~~Thời gian ở trên đảo, nếu lúc ấy Hoắc Thế Quân lựa chọn khác đi, hiện tại sẽ không có cục diện như vậy?

Dường như không ai có thể đoán trước Lạc Kinh bị lật đổ, cũng không có người nào có thể đoán trước đảm bảo với hãn thê tử sinh con có bình an hay không.

Một nam nhân như hãn dành trọn tình cảm cho thê tử của mình, đồng thời chứng kiến tòa thành để đô trang nghiêm đứng vững mấy trăm năm bị chiếm lấy.

Tình ý sao? Tội lỗi sao?

Không ai có thể nói rõ ràng.

~

~Lại nói, lúc xảy ra họa khuynh thành này, là mùa xuân Cảnh Hữu năm 26.

Giữa ban ngày, thành Lạc Kinh vừa như được tắm mưa xuân, hết sức mênh mông, hạnh hồng lê trắng, sương mù quyến rũ tựa như bức tranh thủy mặc chưa kịp khô Tiết Lạp đang vẽ lúc này.

Đã mấy năm nay ông chưa gặp ái nữ rồi. Giống như một hình tượng phụ thân thâm trầm, ông đã sớm có thói quen kìm nén nỗi nhớ thương nữ nhi vào tận đáy lòng, không hề biểu lộ lên mặt. Cho dù lúc thê tử Văn thị thương cảm nhắc tới Thiện Thủy, ông cũng chỉ bình thản hắng giọng, chuyển sang một đề tài khác. Điều duy nhất khiến ông cảm thấy vui mừng, nhĩ tử ông từng cho rằng cuộc đời này sẽ không được việc gì giờ đây rốt cuộc cũng có tiền đồ, dẫn theo nàng dâu con cái toàn gia đình đến Kim Châu nhậm chức.

“Xem một chút, bây giờ con của chúng ta vừa có khả năng vừa chăm chỉ. Đây là hãn đang làm cho ông xem, ai bảo ngày trước ông xem thường hãn...”

Mỗi khi Văn thị chế nhạo ông như vậy, ông chỉ cười cười, không tranh cãi với thê tử.

Đợi đến lúc ông có thể nhìn thấy ngày nữ nhi và rể phu trở về, ông sẽ không đoái hoài gì đến chốn quan trường, dẫn theo vợ già về cố hương của ông, tìm một mảnh đất an cư sống nốt quãng đời còn lại.

Trước lúc ngủ ông còn suy nghĩ lại một lần như vậy. Đêm hôm đó trong giấc mơ, bóng lưng một thiếu niên nào đó học hành khắc khổ, một lòng đèn đáp nước nhà, bây giờ trở nên gầy yếu, phai mờ. Ông đang cười trong mộng.

Đây không phải là ông sao?

Lúc tờ mờ sáng, ông bị tiếng khóc, tiếng bước chân dồn dập đánh thức.

Đó là tiếng của quần gia Tiết Ninh.

Cả đời này của ông đây là lần đầu tiên nghe thấy tiếng kêu sợ hãi như vậy của Tiết Ninh – không xong, Lạc Kinh bị tấn công rồi!

Con dân Đại Nguyên đã cùng gánh vác trọng trách bảo vệ, gìn giữ lãnh thổ khỏi các nước Tây Bắc hàng mấy trăm năm nay. Bởi vì lãnh thổ Đại Nguyên vô cùng màu mỡ, sản vật quá phong phú, cho nên từ nhiều đời nay, những kẻ kia chỉ cần có năng lực, vĩnh viễn sẽ không ngừng mơ tưởng đến việc chiếm đoạt lấy.

~~Tiết Lạp nhanh chóng biết được người ở phương Bắc chuẩn bị tấn công thành chính là người Tây Khương.

Đây là một nhóm thiết kỵ tinh nhuệ gồm ba nghìn người. Sau khi tấn công được Thiên Môn Quan, bọn chúng liền tiến đến vùng lân cận Lạc Kinh chiếm trước vài chục thành trì, trèo đèo lội suối, dùng tốc độ ánh sáng xông thẳng tới Lạc Kinh.

Trong lúc tin tức Thiên Môn Quan thất thủ còn chưa truyền tới Lạc Kinh, đội thiết kỵ kia cũng đã đến nơi.

Người xâm lược đến như nước lũ từ xa đến gần, khi nó xuất hiện trong tầm mắt của người, người chỉ có thể chạy theo bản năng, nhưng mặc kệ người chạy thể nào, nhất định cũng không thể thoát khỏi sự truy đuổi của chúng.

~~Lúc Cảnh Hữu Đế dẫn theo võ quan rời kinh, bất luận thế nào cũng không nghĩ tới sẽ có kết cục như thế. Cho nên hắn chỉ lệnh cho hai tướng Nội Các trấn giữ kinh thành, còn lại chuẩn bị chiến đấu, binh mã trong thành không tới hai nghìn người, còn lại là văn thần và dân chúng.

Tất cả những người trong thành, trong lúc mờ sáng đang còn buồn ngủ, bị tiếng chém giết trong thành làm cho thức tỉnh, hoảng hốt không biết làm sao, rối rít đứng dậy muốn chạy.

Lúc trời tảng sáng, ba nghìn thiết kỵ đã tới thành Bắc, ba tường thành đóng cửa chặt, hai bên đông tây tất cả có ba cửa thành cũng đã đóng. Nếu nhanh chân một chút, còn có thể chạy ra từ một cửa thành Nam còn đang mở. Chậm chân một chút rất có thể cũng bị nhốt ở trong thành.

“Lão gia, người còn chờ cái gì? Chạy mau đi! Hoàng thượng băng hà rồi! Thiên Môn Quan thất thủ! Vô số triều quan bỏ thành chạy đi rồi! Nghe nói cả hai vị nội tướng cũng đi! Năm cổng thành cũng chỉ là do binh mã tướng sĩ trông chừng. Người và phu nhân nhanh đi đi! Không có xe ngựa, tiểu nhân có lưng, cũng muốn công người đi!”

Tôi tớ Tiết gia đã sớm tan tác như chim sổ lồng, Tiết Ninh liều mạng vỗ cửa thư phòng Tiết Lạp, khàn giọng rống lên.

Tiết gia thực sự không còn xe ngựa, quan viên phủ đệ Lạc Kinh không cho dắt ngựa ra ngoài, cho nên đều đã bị trưng dụng hết rồi.

Cửa thư phòng mở ra, Tiết Lạp mặc quan phục chỉnh tề, tay cầm thanh kiếm dài treo trên tường nhiều năm (Sóc: lúc đầu ta viết là treo móc để tạo cảm giác ông này là quan văn không biết đến gươm đao, nhưng đọc lại convert – raw thấy không nhắc đến móc nên thôi. Hắc hắc), đối mặt với lão thê, gọi tên bà, nói: “Trường Tú, người khác có đi, ta cũng không đi. Đây là Đế đô Đại Nguyên, sao có thể chấp tay dâng cho người Man Di? Ta đến thành Bắc, giúp các tướng sĩ bảo vệ thành, chờ viện quân đến. Nàng mau theo Tiết Ninh đi đi!”

Văn thị ôm bọc đồ vội vàng thu thập được, giờ rơi phịch xuống đất.

Bà cũng kinh ngạc nhìn trượng phu gối đầu nửa đời, sinh con dưỡng cái với mình giờ khắc này dường như vừa xa lạ vừa quen thuộc. Nước mắt chảy ra.

“Phù Xuân,” bà kêu tên chữ của ông, chậm rãi nói, “Nếu như ông muốn đi, tôi cũng không ngăn ông. Chẳng qua tôi cho ông biết, nếu ông không đi, tôi cũng không đi. Tuy tôi không thể theo ông lên tường thành, nhưng tôi cũng sẽ ở lại trong nhà chờ ông trở về. Nếu như ông không về, tôi cũng đi theo ông.”

Tiết Lạp ngưng mắt nhìn bà, rút kiếm ra, gào to một tiếng, ha ha cười nói: “Tốt, tốt! Sống cùng chán, chết cùng mờ. Cuộc đời Tiết Lạp tôi có bà làm bạn, chết không hối tiếc!” Dứt lời dùng sức ôm lấy Văn thị, trong đôi mắt đầm lệ của bà, hiện ngang bước đi.

~~Cùng lúc đó, Vĩnh Định Vương phủ vốn yên ắng, lúc tờ mờ sáng cũng trở nên vô cùng hỗn loạn.

Vốn là mấy ngày nữa sẽ đến ngày thọ của Diệp Minh Hoa, tiểu Ngưỡng Hiền thậm chí đã hẹn với Hồng Anh ma ma muốn làm mì trường thọ với nội tổ mẫu. Tuy rằng từ xưa tránh dạy dỗ nhi tử đến gần bếp núc, nhưng đối mặt với cháu nội bé bỏng tấm lòng thành khẩn, ai có thể nhẫn tâm từ chối? Diệp Minh Hoa dĩ nhiên vô cùng vui mừng, chờ ăn xong bữa mì trường thọ này bà sẽ để nó đến bên cạnh ba mẹ nó.

Nhưng lúc tờ mờ sáng ở nơi này đột nhiên thay đổi tất cả.

Hoắc Hi Ngọc vẫn ru rú ở trong nhà chạy ra khỏi phòng, dắt trong tay hai con ngựa còn dư lại trong phủ, cười lên, sai người mở cánh cửa chính vẫn khép như nổi điên xông ra ngoài.

Tờ mờ sáng yên tĩnh bị phá vỡ, dân chúng Đế đô cũng mất đi sự thông dong thường ngày. Giờ phút này trên đường phố, khắp nơi đều thấy dòng người đang chạy về cổng thành phía nam. Tin tức Hoàng đế băng hà lan nhanh như ôn dịch, thiết kỵ Tây Khương đang từ phương Bắc tràn xuống vây thành. Bọn họ biết, cổng thành phía Nam là cổng duy nhất đang mở. Một khi mọi người không đến kịp, cổng thành lập tức đóng lại, không chút lưu tình. Cho nên bọn họ kêu hô nữ nhi, dùng hết toàn lực dựa vào đôi chân của mình thi nhau chạy.

Đoàn người trùng trùng điệp điệp đi về phía nam, duy chỉ có Hoắc Hi Ngọc một người một ngựa chạy về thành Đông, hết sức ngựa mất, người trên đường vội vàng né tránh, xì tiếng khinh miệt đối với bóng người

ngồi trên ngựa.

Mặt trời mùa xuân đến gần cửa Trương gia, giờ này cũng sớm mất đi vẻ yên tĩnh thường ngày. Nhiều năm trước Trương Nhược Dao đã lập gia đình, trương phu là một võ quan nhỏ, năm ngoái được điều đi làm quan ở nơi khác, Trương Nhược Dao đi theo. Bởi vì phụ mẫu chồng đều đã qua đời, liền gửi nữ nhi lớn bốn tuổi cho cha mẹ chăm sóc. Trương Thanh ôm cháu khóc rống vì sợ, sải bước đi ra bên ngoài, Trương phu nhân vội vã đi theo, không nhịn được oán giận nói: “Bọn họ thật không đúng đắn gì cả, triều đình nói trưng dụng ngựa, ngựa trong nhà cũng bị tịch thu hết rồi! Bây giờ hay lắm, người trong nhà thấy ngựa bị dắt đi cũng đã sớm vớt xe ngựa đi. Đôi chân này có thể chạy đi đâu? Sợ là chưa thấy cổng thành Nam, cửa đã đóng. Hai cục xương già chúng ta đúng là đáng thương...”

Trương Thanh tức giận, gỡ tay Trương phu nhân buồn bực đi, mới ra cửa, xa xa thấy một con ngựa chạy đến, đảo mắt đến bên cạnh, người ngồi trên ngựa là Công chúa Gia Đức của Vĩnh Định Vương phủ!

Trong lòng phu thê Trương Thanh dĩ nhiên rất oán giận vị Công chúa này, chẳng qua không dám thể hiện trên mặt mà thôi. Bây giờ thấy nàng cả người áo vàng ngồi trên ngựa, không biết ý đồ gì, ngơ ngác nhìn.

Hoắc Hi Ngọc xuống ngựa, đưa dây cương cho Trương Thanh, lạnh lùng nói: “Ta biết Trương gia các người không thích ta, ta cũng không so đo. Con ngựa này, nếu các người muốn thì lấy đi đóng xe, không chừng còn có thể ra khỏi thành. Nếu không muốn, giết thả thì tùy.” Dứt lời quay đầu đi thật nhanh.

Trương Thanh nhìn theo bóng lưng nàng, ngẩn ngơ bất động. Trương phu nhân bỗng đứng tĩnh ngơ, vội vàng đánh thức trương phu, gọi đi đóng xe.

~Cả đời Hoắc Hi Ngọc chưa bao giờ giống như giờ khắc này, trống ngực nàng như muốn nổ tung, đau đớn, nhưng nàng không dám dừng lại, sợ rằng nếu nàng dừng lại sẽ ngã xuống đất không dậy nổi.

Nàng không biết hành động lúc này của mình là như thế nào, tại sao? Nhưng lúc đó trong đầu nàng chỉ có một ý nghĩ duy nhất, cho nên không do dự làm theo.

Nàng chỉ nghe theo lời trái tim mách bảo mà thôi.

Khi nàng thở hổn hển chạy về vương phủ, lúc chạy đến trước Thanh Liên đường, nàng thấy Hoắc Vân Thần đang ôm đứa cháu nhỏ đang không ngừng khóc, lưng cứng nhắc.

“Cô cô, người đã về!”

Tiểu Dương nhi nhìn thấy nàng, vừa khóc, vừa nức nở nói: “Tổ mẫu nói, bảo cô cô đi cùng chúng ta. Bà không đi, Hồng Anh ma ma ở lại với bà. Cháu cũng muốn ở lại với bà. Nhưng bà nói, nếu cháu không nghe lời, bà sẽ đốt nhà...”

Hoắc Hi Ngọc ngây dại, kinh ngạc đứng đó nhìn cánh cửa khép chặt.

“Hi Ngọc, con là nữ nhi ta, ta thu hồi lời nói trước kia của ta. Con hãy thay ta chăm sóc cháu ta cho tốt. Lập tức đi ngay!”

Hoắc Hi Ngọc nghe được mẫu thân ba năm rồi chưa nói chuyện với mình ở bên trong cánh cửa.

“Mẫu thân!”

Hoắc Hi Ngọc rút cuộc kêu lên, quỳ xuống đất không dậy nổi.

Hoắc Vân Thần một tay ôm Tiểu Dương nhi, một tay kéo Hoắc Hi Ngọc nước mắt đầy mặt, ném hai người lên xe ngựa đã sớm chuẩn bị, mình ngồi lên trước, thúc ngựa chạy như điên.

Sau lưng, cửa chính vương phủ chậm chậm đóng lại, mang theo bao nhiêu cao quý ung dung đã từng có.

Phùng Thanh ưỡn ngực, hai tay sau lưng, chậm rãi đi về phòng mình thường bảo vệ - giống như tùy thời chỉ cần hạ một đao theo lời gia chủ.

~

~Dòng người đi về phía Nam ngày càng đông, cuối cùng, đoạn đường đến gần cổng thành, xe ngựa vốn không thể nào qua nổi đám người này. Hoắc Vân Thần tận mắt nhìn thấy một chiếc xe ngựa của gia đình nhà nào

dây xéo người đi đường, bị đám người tức giận hợp sức lật nghiêng trên mặt đất, năm sáu người trên xe nhếch nhác lăn ra, nam có nữ có. Hoắc Vân Thần lập tức nhận ra một người trong đó là La Bắc Yến, chỉ huy sở binh mã thành Bắc. Hắn đang bị bách tính tức giận không có chỗ phát tiết vậy lấy tấn công.

Xe ngựa của mình muốn nhích một bước cũng khó, Hoắc Vân Thần nhảy xuống, một tay ôm Tiểu Dương nhi, một tay dắt tay Hoắc Hi Ngọc, tách khỏi đám người đi thật nhanh về phía trước.

Hắn rút cuộc cũng có thể mang theo gia chủ mình ra khỏi cửa thành Nam. Chỉ cần tiếp tục đi về phía nam là có thể an toàn. Hắn cũng sẽ không phụ sự giao phó của gia chủ, đảm nhiệm chức trách thị vệ.

“Những kẻ làm quan kia thường ngày chỉ biết làm mưa làm gió, vừa có chuyện xảy ra chạy trốn còn nhanh hơn bất kì ai khác. Loại quan quân còn ngồi xe ngựa chạy trốn, đánh chết cũng xứng đáng !”

“Cũng không phải tất cả đều chạy trốn hết. Lúc ta đi trước, có nghe nói có một vài quan quân lên tường thành thủ thành, ngăn người Man Di vào thành, nếu có thể kiên trì một khắc không chừng có thể đợi được đến lúc viện binh đến...”

“Đúng vậy, đúng vậy, nghe nói có Tiết Lạp Tiết đại nhân, ngự sử Điền đại nhân, đều là những quan văn thường ngày dùng bút làm lưỡi...”

Ra khỏi cửa thành, những người bên cạnh cũng buông lỏng tinh thần trốn chạy, có người vừa đi về phía trước vừa bàn luận như vậy.

Bước chân Hoắc Vân Thần dần chậm lại.

“Vân Thần, người đi không nổi, thả ta xuống, tự ta có thể đi.”

Tiểu Dương nhi cảm thấy hắn chạy chậm lại, lập tức nói như vậy.

Hắn dạy Tiểu Dương nhi tập võ, mặc dù hắn bảo Tiểu Dương nhi gọi tên mình, nhưng Tiểu Dương nhi nhất định phải gọi là người.

Hoắc Vân Thần dừng bước, mặt đã đỏ bừng. Hắn chợt để Tiểu Dương nhi xuống, quỳ xuống trước mặt Hoắc Hi Ngọc và Tiểu Dương nhi.

“Công chúa, thiếu chủ, Vân Thần sợ là phụ sự nhờ vả của Thái phi rồi! Thành Bắc đang gặp nguy, ngay cả một quan văn trời gà không chặt như Tiết đại nhân cũng có thể lên thành chống địch, tuy ta là người hầu nhưng ta cũng có lòng bảo vệ đất nước. Bên cạnh mấy dặm có một thôn trang, trong trang có gia đình có chút giao tình với ta. Nếu như Công chúa và thiếu chủ đồng ý, ta đưa hai người qua đó tạm thời dừng lại ở đó, hoặc là xuôi nam theo bọn họ, để Vân Thần quay về bảo vệ thành cùng với các tướng sĩ !”

Hoắc Hi Ngọc khẽ ngẩng đầu, kiêu hãnh nói : “Người của Hoắc gia chúng ta đâu phải là người ham sống sợ chết ? Sống chết có số. Nếu người muốn đi, thì hãy đi đi !”

Tiểu Dương nhi nói : “Nếu ta lớn hơn một chút, ta nhất định sẽ đi cùng người. Nhưng bây giờ thì không được. Ta biết nếu ta đi theo, thúc còn phải phân tâm chăm sóc ta !”

Lúc này Hoắc Vân Thần mới lấy một cái dao găm trong giày ra, cắm vào trong giày Hoắc Hi Ngọc, khẩu đầu trước hai người một ột thấp, đứng dậy dẫn hai người đến thôn trang. Lúc vội vã trở về, quân lính phụng mệnh đóng cửa thành lại, dân chúng chen chúc muốn ra khỏi thành trở nên hỗn loạn, người chen ở cổng thành Đông nghịt. Lúc này vừa khép được một nửa, đóng lại, lại bị đẩy ra, lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Vô số người bị giẫm đạp trên mặt đất, gào khóc thê lương và tiếng chửi rủa không ngừng. Hoắc Vân Thần hít một hơi, dường như là đạp lên đầu lên cổ đoàn người trước cổng thành ngã trái ngã phải đi vào bên trong.....

81. Chương 81

Editor: Socfsk

Sau mấy chục năm, phụng mệnh chủ trì chỉnh sửa Lịch sử đầu tiên, rõ ràng không ai muốn nhìn thẳng vào sự thực lịch sử áp bức và lăng nhục, quan chép sử chỉ hời hợt nói một câu : quân dân đồng lòng, thủ mười lăm ngày sau thì thất thủ.

Sách sử không hề nhắc tới, Tiết Lạp và những người như Tiết Lạp không đồng ý chạy trốn, sau đó tự nguyện gia nhập lên thành bảo vệ thành trì và bách tính. Đến lúc người bị chảy máu vẫn kiên trì đến giờ khắc cuối cùng, dần dần từng chút từng chút nằm trong vũng máu.

Hoắc Vân Thần cũng chiến đấu đến thời khắc cuối cùng, kết quả bị trọng thương không chống đỡ nổi ngã xuống đất, nhìn thấy bầu trời cũng đã nhuộm đỏ. Lúc hấn ngã xuống còn liếc qua một lần, thấy Tiết Lạp vì vừa mới ném một tảng đá lớn mà bị một trận mưa tên bắn trúng tim. Sau khi hấn ngã xuống đất, lúc nằm xuống, hai tay còn ôm chặt hòn đá không buông.

Bên tai hấn nghe thấy tiếng cửa thành bị phá vỡ, người Tây Khương như mãnh thú reo hò...

Giờ khắc này, trong đầu hấn chợt hiện lên hình ảnh rất nhiều năm trước, trong màn tuyết rơi ở phủ Hưng Khánh, người thiếu nữ đứng đối diện hấn lấy tay vén bông vải đầy phủ đầy hộp đựng thức ăn, sữa dê còn đang bốc hơi nóng hổi giờ lên trước mặt hấn.

Nụ cười nàng nhẹ nhàng linh hoạt mà ấm áp. Cảnh kia vừa hiện lên giống như chỉ mới ngày hôm qua.

Hấn biết mình không xứng với chức thị vệ, càng không phải là phu quân của một nữ nhân. Nhưng hấn tin tưởng, gia chủ của hấn, nữ nhân của hấn sẽ tha thứ cho hấn. Hơn nữa nếu có đời sau, nếu như có thể lựa chọn, hấn chỉ muốn làm một người bình thường.

~

~Hoắc Hi Ngọc cũng không thành công thoát khỏi thành theo người Chu gia. Thực ra mà nói, nàng và rất nhiều dân chúng bị bắt làm tù binh xưa đuổi trở lại Lạc Kinh, chờ được giải đến trước người Tây Khương. Đến lúc đó, bọn họ hoặc sẽ trở thành người không có đất, hoặc bị ép làm đầy tớ, hoặc là bị giết sạch. Mà lúc trước lý do họ không chạy thoát, là bởi vì bị chặn lại dưới cổng thành của một thành trì. Người đứng đầu thành này lấy lý do đề phòng gian tế Tây Khương lẫn vào, cho nên ra lệnh đóng chặt cổng chính.

Chu gia một nhóm sáu người bây giờ cũng bị tách ra. Vốn rằng Hoắc Hi Ngọc và Ngưỡng Hiền, Chu đại nương chen chúc với hơn mười người trong một gian nhà. Qua hai ngày, nàng và những người khác bị giam ở một nơi khác, tách ra khỏi Ngưỡng Hiền và Chu đại nương.

Chỗ này vốn là khu dân nghèo mặt trời Đế đô không chiếu tới, trước đây nàng chắc chắn sẽ không liếc mắt nhìn. Nhưng bây giờ, nàng và những nữ nhân bên cạnh đều như nhau, áo cũ rách nát, tóc tai rối xù, không thể nhìn thấy chút sắc thường ngày.

Nàng rất lặng lẽ, giống như mấy lời cần nói đều đã nói hết từ trước rồi, cho nên không nói nữa, cũng không làm chuyện gì lớn, mỗi ngày chỉ yên lặng ngồi ở trong góc nhìn mu bàn chân mình đến mất hồn.

Cuộc sống như thế trôi qua hơn một tháng, dần dần cũng có chút tin tức truyền vào. Nghe nói sau khi người Tây Khương vào được cổng thành đã chiếm lấy hoàng cung. Mỗi ngày bọn chúng đều tụ tập ở trước cổng thành Nam vũ nhục con dân Đế đô. Cuối cùng còn hơn thế nữa là bọn chúng nhất định sẽ chơi một trò khác, đó là dắt tù binh Đại Nguyên ‘đám Công chúa’ ra trước mặt con dân Đế đô quỳ gối trước người Tây Khương nhằm vũ nhục Đại Nguyên. Người Tây Khương dường như rất phấn khích với loại giải trí này, thậm chí còn thay phiên lừa đám tù binh chưa từng thấy qua một lần để xem. Cho nên đến một ngày này, đến phiên những người giam giữ có Hoắc Hi Ngọc.

~~Hoắc Hi Ngọc theo mọi người bị ép đến trước cửa Đại Nam trước hoàng cung thì vô tình gặp được Chu đại nương và Ngưỡng Hiền. Nàng lập tức chen đến bên người bọn họ, nhưng còn chưa kịp nói lời nào liền bị tiếng động phía trước gây sự chú ý.

Cửa Đại Nam của hoàng cung vốn là cánh cửa ngăn sự cao quý với đê tiện, ngăn quyền thế và hèn mọn, nó sơn son đing đồng, chạm khắc hình thú, nhưng bây giờ lại thành một trò cười. Mười mấy nữ tử son phấn đầy kịt, trang phục rách nát, trên cổ quần dây thừng, bị người Tây Khương dắt ra phía sau cửa, quỳ trên mặt đất.

“Nhìn đây, đây chính là Công chúa và Quận chúa Đại Nguyên các người ! Nữ nhân hoàng gia vô cùng tôn quý bây giờ lại là tù binh của bọn ta, biến thành những con chó cái, chỉ có thể nằm rạp trên mặt đất !”

Một tên đứng đầu cầm roi da trên tay, bắt đầu chỉ vào từng cô nương đang quỳ gối dưới đất, “Công chúa Trường Phúc, Công chúa Gia Đức, Quận chúa Quân Dương, Quận chúa Duyên Bình...”

Hắn dùng tiếng Hán lưu loát báo tên từng người một, vẻ mặt khinh miệt như đang thấy động vật.

“Công chúa Trường Phúc....liếm giày cho ta...”

Có lẽ là e sợ roi da trong tay tên cầm đầu kia, có lẽ cũng đã thành thói quen như vậy, cô nương kia cũng không phản kháng, lặng lẽ khom người hành lễ, đi đến gần giày hắn.

“Công chúa Gia Đức ! Nghe nói ca ca người là Vĩnh Định Vương cái gì ? Hắn lợi hại thế nào đi chẳng nữa cũng giống như rùa rụt đầu không thấy bóng dáng. Sao hắn không đến cứu người...”

Tên cầm đầu kia trào phúng, lần này vứt giày mình đi, đưa đôi chân trần lên trên lưng ‘Công chúa’, ép nàng sát đất, sau đó duỗi ngón cái đến bên miệng nàng, “Liếm !”

“Công chúa” này rất nghe lời, hèn mọn ngậm lấy.

Kẻ đứng đầu Tây Khương quét mắt đến người Đại Nguyên đối diện, cười ha ha ngông cuồng nói : “Mở to mắt ra mà nhìn, đây chính là Công chúa của các người. Nam nhân các người đều là những kẻ hèn nhát, cho nên bọn họ chỉ có thể xứng đáng ngậm chân cho bọn ta...”

Phía sau hắn, bọn lính cũng ngông cuồng cười theo.

Trong đám người Đại Nguyên bị ép tới vậy xem nổi lên tiếng xôn xao, có thờ ơ, có không nhận được, nhiều hơn nữa cũng chỉ là không cam lòng và bất đắc dĩ...

~

~Trong đám người, Hoắc Hi Ngọc từ từ ngồi xổm đi lên, đi tới bên tai Ngưỡng Hiền, nói: “Tiểu Dương nhi, sau này chỉ còn một mình cháu ở đây chờ phụ thân cháu đến cứu. Cháu có sợ không ?”

Ngưỡng Hiền lắc đầu, chần chờ, cũng ghé vào tai nàng nói, “Cô cô, cô cô đi đâu vậy...”

Hoắc Hi Ngọc đưa tay vuốt mặt hắn, nói tiếp : “Cô cô phải để cho bọn chó má kia biết, thực sự Công chúa Đại Nguyên là người thế nào ! Sau đó mặc kệ xảy ra chuyện gì, cháu cũng không được phép ra mặt. Người Hoắc gia chúng ta không thể để cho bọn chúng xem thường !”

Hoắc Hi Ngọc dứt lời, đưa tay Ngưỡng Hiền cho Chu đại nương, nhỏ giọng nói : “Nhớ dẫn nó theo !” Dứt lời xoay người, đẩy đám đông kia ra, sải bước đi về phía hoàng cung.

Công chúa ‘Gia Đức’ đó vẫn còn liếm chân của người Tây Khương, đám còn lại còn đang cười ngông cuồng. Trong lúc đó, trong đám đông chợt có một nữ nhân đầu tóc rối bù lao ra, trực tiếp vọt tới trước mặt vị Công chúa ‘Gia Đức’ đang quỳ trên mặt đất, khom lưng xuống thật nhanh. Đợi đến lúc nàng đứng dậy, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm. Tên cầm đầu Tây Khương đang hếch chân đó bị một lưỡi dao sắc bén của ngang cổ một vết thật sâu, ngã vật xuống đất.

Sự việc này xảy ra quá mức bất ngờ, tất cả mọi người đều trợn mắt há mồm, ngay cả binh lính Tây Khương cũng quên phản ứng. Cho đến khi nàng để con dao nhuộm máu trên tay xuống, máu văng tung tóe ra ngoài ba thước, mà Công chúa Gia Đức trên đất nào đó cũng hét lên, lúc này mới hô hào chạy tới, vây lấy nữ nhân điên này.

“Người là ai, thật to gan không muốn sống !”

Một tên cầm đầu khác rút dao để trước ngực Hoắc Hi Ngọc, quát lên.

Hoắc Hi Ngọc không hề sợ hãi, cất cao giọng nói: “Ta là ai? Hỏi rất hay. Ta nói cho các người biết, tổ tiên ta là Thái Tổ khai quốc của đế quốc này, phụ thân ta là Vĩnh Định Vương đời thứ mười một, huynh trưởng ta là Hoắc Thế Quân đã từng giết được những tên chó má như các người. Ta mới chính là Công chúa Gia Đức Hoắc gia chân chính!” Nàng hung hăng đá nữ nhân đang run lẩy bẩy trên mặt đất, vẻ mặt khinh miệt nói: “Các người cũng là chó má, một khi đắc chí, bộ mặt cũng rất buồn cười! Lại dùng nữ nhân hạ đẳng

không biết từ đâu giả mạo Công chúa Hoắc gia, dùng cái này tự mình thỏa mãn sự hèn mọn của các người trước mặt con dân Đại Nguyên?”

“Các con dân Đại Nguyên, hôm nay ta quang minh chính đại nói cho các người biết, Công chúa Hoắc gia chân chính tuyệt đối không sợ chết. Nàng cũng sẽ không cam tâm tình nguyện chịu nhục như vậy, liên lụy tới các người cũng phải chịu nhục! Ta cầu xin các người hãy kiên nhẫn chờ đợi, một ngày nào đó, huynh trưởng ta sẽ mang theo binh lính của huynh ấy trở về đây, đuổi giết những tên súc sinh căn bản chỉ xứng co đầu rụt cổ nghèo hèn còn vọng tưởng này! Các người cứ chờ là được!”

Giờ khắc này mặt nàng vô cùng bẩn thỉu, chỉ là giọng nói vang vọng, vai thẳng tắp, dáng vẻ vô cùng cao quý, nghiêm nghị chân chính không thể xâm phạm.

Bách tính vây quanh cửa vô cùng kinh ngạc, dần dần trở nên xôn xao, đám người cheo đến cửa Nam Đại, vẻ mặt tràn đầy kích động và tức giận.

Tên cầm đầu kia phục hồi lại tinh thần, vội vàng phát tay, sai người dẫn nữ tử đang quỳ xuống, nhìn qua Hoắc Hi Ngọc, đang muốn sai người trói lại mang đi, chợt thấy nàng lấy con dao dè lên cổ mình.

Hoắc Hi Ngọc nhìn về phía điện Thái Cực trong hoàng cung, nghiêng rằng một cái, đầu mũi dao khó khăn lắm mới đâm rách da, chợt nghe thấy một giọng nam nhân nào đó trong đám người, “Đội đã nào...! Nàng ta đâu phải Công chúa gì, nàng ta là thê tử đã thất lạc từ lâu của ta, có chút điên điên khùng khùng, lúc này mới phát bệnh nói năng xằng bậy!”

Giọng nói nam nhân này vừa trẻ trung vừa trong sáng, dường như rất giống với giọng của người nào đó trong kí ức nàng, nhưng cũng không giống, dường như còn trầm ổn hơn.

Hoắc Hi Ngọc chợt quay đầu lại, nhìn thấy người nào đó mất tích ba bốn năm trước không hề có dấu vết xuất hiện một lần nữa. Cả người áo vải màu xanh, vai công bộc hành lý, đang tách ra khỏi đám người sai bước đi về phía mình.

‘Cạch’ một tiếng, con dao trên tay Hoắc Hi Ngọc rơi xuống trên mặt đất.

Trương Nhược Tùng đến trước mặt tên cầm đầu, không nhìn ra sắc mặt u ám của hắn, vẻ mặt tự nhiên nói: “Những lời ta nói là thật, hơn nữa, nhờ người đi nói cho Đạt Hối tướng quân của các người biết, ta có thể trị khỏi tận gốc vết thương cũ của hắn. Nếu như trị không khỏi, ta và thê tử của ta cam tâm tình nguyện chịu giết, không oán hận một câu.”

Đạt Hối là người đã dẫn đội thiết kỵ Tây Khương dẹp xong Lạc Kinh. Năm xưa trong một lần đánh nhau, một bên sườn bị nát không lấy ra hết, nơi lồng ngực vẫn là nỗi khổ riêng, đã thành bệnh lâu năm. Lần này lúc tấn công thành trì, gặp phải những người ương ngạnh không chịu đầu hàng, bị tên chọc phải vết thương cũ, đau đến mức không thể ăn không thể ngủ, cầu y khắp nơi. Lại bởi vì hận ý trong lòng khó tiêu, lúc này mới sai người giả mạo ‘Công chúa’ ‘Quận chúa’ quỳ gối bên ngoài hoàng cung ngay trước mặt con dân Đại Nguyên chịu sỉ nhục, dùng để xả hận. Tên cầm đầu này dĩ nhiên cũng biết điều đó. Giờ này nghe thấy có người vẫn có thể chữa trị tận gốc, lại thấy hắn vẻ mặt tự nhiên, không giống nói tâm bậy, im lặng chốc lát, phát áo liền lệnh dẫn hai người này vào cung.

~~Trong lúc này Hoắc Thế Du ở phương bắc bị đánh tới tả phải lui quân về, lúc này đang giằng co với liên quân Tây Khương và Đát Thẩn ở sông Xích Thủy, từ phía phủ Hưng Khánh ở Tây Bắc xuất hiện một đội cờ hiệu của Đại Nguyên.

Sau khi phủ Hưng Khánh bị đánh chiếm, người Tây Khương liền chuyển dời lực chú ý đến Thiên Môn Quan, phần lớn binh lực đều tập trung ở Lạc Kinh, quét sạch thành trì còn lại không muốn đầu hàng, còn phải giằng co với quân chủ lực Đại Nguyên, còn phải phòng bị Đát Thẩn tranh đoạt cùng mình – mặc dù bọn họ đã sớm thỏa thuận, một khi chiếm được Lạc Kinh, mặc kệ là quân của phương nào vào thành trước cũng sẽ trị vì như nhau, chờ sau khi cục diện ổn định sẽ phân thắng lợi sau. Chỉ là lời tuy nói thế, dù sao bản thân cũng phải đổi bằng từng vũng máu mới chiếm được Lạc Kinh, một khi miếng thịt béo dầy tới miệng, sao có thể dễ dàng khạc ra cho kẻ khác? Cho nên trọng binh đóng quân ở phía trước, vừa phòng bị đội quân Đại Nguyên ở Kim Châu đối diện, vừa tránh bị Đát Thẩn lật lọng, bị bọn chúng đánh trở tay không kịp.

Bây giờ đội quân Đại Nguyên nhanh như tia chớp, dũng mãnh như hổ. Lúc đầu quân số không tới một

ngàn, sau khi tập hợp lại ở Phượng Tường Vệ, sau khi đoạt thành trì cả đêm, nhanh chóng phát triển lớn mạnh. Vô số con dân Đại Nguyên ngày trước bị đánh tan tác chạy trốn đến chỗ binh lính Đại Nguyên đóng quân tìm nơi nương tựa. Giống như nghiêng theo chiều gió, không quá nửa tháng quân số mở rộng đến mấy vạn người, với khí thế đánh không kịp trở tay, theo Lộc Diên Đình vào lãnh thổ Tây Khương, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, đánh thẳng đến quốc đô An Hưng của Tây Khương. Tây Khương hoảng hồn, gấp gáp cầu viện Đất Thản, xin phái thêm binh lực áp chế. Đất Thản ngoài miệng đáp ứng, qua mấy lần lấy đủ mọi loại lý do chậm chạp không chịu xuất binh, chỉ khư khư giữ lấy phương Bắc đã rơi vào túi mình. Tây Khương chỉ sợ An Hưng đi theo vết xe đổ của Lạc Kinh, bất đắc dĩ chỉ có thể rút đại quân ra khỏi Lạc Kinh, mượn đường Đất Thản chiếm lĩnh chạy về bảo vệ quốc đô. Trong lúc đại quân Tây Khương ngày đêm hành quân thì đội quân Đại Nguyên lặng lẽ chia làm hai. Một đội tiếp tục tiến về phía Tây, kéo dài mức độ nhanh chậm đánh xong rồi chạy, hừ hừ thật thật tạo thế hấp dẫn lực chú ý của đại quân Tây Khương. Một đội tinh nhuệ khác sau khi Tây Khương đóng cửa, tràn dèo lội suối lặng lẽ tiến tới gần Lạc Kinh, chờ đến lúc gần nửa đêm mới phát động bất ngờ đột kích. Vì vậy, sự kiện kinh người tiếp tục diễn ra – trong lúc binh lính bên cạnh giấu nỏ phía dưới, một phó tướng tên Thôi Tái dẫn hơn mười người mang theo gỗ nghiêng thô, trong tiếng kêu hô động trời, cửa thành bị đâm vỡ, binh lính sau lưng gào thét tiến vào trong thành. Sau một cuộc chém giết mù quáng, đế đô Lạc Kinh bị chiếm đóng ba tháng được khôi phục.

Điều này khiến cho người Tây Khương khiếp sợ giống như mọi người đã hi vọng. Mà đội quân “Hổ sư” của con dân Đại Nguyên, quan chỉ huy của nó, tên là Hoắc Thế Quân.

82. Chương 82

Editor: socfsk

Nghe nói, ngày phục thành đó, Hoắc Thế Quân mặc đồ tang, đầu đeo khăn tang. Ngày hôm đó trước khi lừng lẩy tuần kiết chôn vùi bọn phiến loạn này đã đến vùng đất hoang tẻ rượi, tự mình quỳ xuống đập đầu. Phía sau hắn, thê rửa nhục, thê sẽ hoàn lại cho An Hưng gấp mười lần những gì chúng đã làm, cả thành đều hừng hực khí thế căm thù giặc.

“Sau khi Lạc Kinh khôi phục, đội quân vốn tiến vào lãnh thổ Tây Khương phụng mệnh hắn rút lui về phía đông, kết hợp với đội quân Hổ sư hắn thống lĩnh tấn công từ hai mặt. Cùng lúc đó, một đội quân khác do Tổng Hành chỉ huy, cản trở người Đất Thản cứu viện. Người Tây Khương đối địch hai bên, đường cứu viện bị cắt đứt, liên tiếp mất mấy chục tòa thành trì đã chiếm, tình thế vô cùng tốt.”

“Muội muội, đây chính là chuyện xảy ra trước khi ta rời Kim Châu lên đường xuôi nam...”

Tiết Anh nhìn Thiệu Thủy, chần chờ, lại nói: “Nếu tương lai không thể tìm thấy thân thể phụ mẫu, đợi sau khi thiên hạ ổn định trở lại, nếu ta có thể, ta sẽ trở về quê nhà chúng ta, chôn quần áo và di vật của phụ mẫu cùng một chỗ. Nếu ta không thể, chuyện này chỉ có thể giao phó muội. Cầu mong hai người trên trời có linh thiên, có thể được an nghỉ.”

Thiệu Thủy xót xa khóc gục trên đất, cũng không để ý đến lời Tiết Anh nói, khấn đầu về phương Bắc không dậy nổi.

Tiết Anh chờ đến lúc tâm trạng nàng ổn định lại, lúc này mới đi lên đỡ nàng dậy, để cho nàng ngồi xuống.

Thiệu Thủy lau nước mắt trên mặt, chợt nghĩ đến một chuyện, nhìn Tiết Anh, chậm rãi nói: “Ca ca, huynh tới đây tìm ta, nhất định vẫn còn có chuyện khác. Huynh nói đi.”

Tiết Anh nhìn nàng, im lặng không nói.

Không ai tuyên bố như vậy, nhưng trên thực tế, bây giờ Đại Nguyên lấy Xích Thủy làm ranh giới. Thái độ tàn bạo triều mạc mớ, phía bắc vô cùng hỗn loạn. Hoắc Thế Quân dẫn theo đội quân ‘Hổ sư’ tung hoành ngang dọc, khống chế những vùng đất bị chiếm từ trong tay Dị tộc.

Thiện Thủy hiểu rõ ra, nói: “Bọn họ phòng bị Thế Quân thừa dịp tranh đoạt thiên hạ, cho nên mới bảo huynh dẫn ta về, đúng không?”

Tiết Anh cười khỏ, tránh ánh mắt nàng.

“Ca ca, bây giờ huynh làm chức quan gì?”

“Đô úy tiền phong...”

“Là quan tứ phẩm.”

“Muội muội.” Tiết Anh rút cuộc cũng nhìn nàng, vẻ mặt hổ thẹn, “Ta...”

Thiện Thủy hơi mỉm cười nói: “Ca ca, ta sẽ không trách huynh. Ta hiểu rõ huynh cũng rất khó xử. Tàu tẩu họ cũng ở Kim Kinh. Chỉ là có thể chỉ dẫn một mình ta đi, để bọn nhỏ ở lại được không?”

Tiết Anh yên lặng không nói, chỉ là cúi đầu thấp hơn.

“Ta hiểu rồi.”

Thiện Thủy nhẹ nhàng nói một câu, đứng dậy đi vào bên trong.

Tiết Anh nhìn theo bóng lưng nàng, muốn nói lại thôi, bàn tay siết lại nổi gân xanh.

~~Đã bốn năm trôi qua, rốt cuộc Thiện Thủy lại bước lên trên đất Đại Nguyên, dẫn theo nữ nhi và nhi tử nhỏ nhất. Tiết Anh và Trương Kỳ dẫn đầu mười mấy tên giáo sĩ ‘Hộ tống’ phía sau, đi về phía Kim Kinh.

Trương Kỳ là con trưởng Chung gia, cũng là người đắc lực nắm giữ nhiều binh quyền bên cạnh Chung Hi nhất.

Lúc bọn họ bước chân lên đất liền, là mùa hè, lúc đó Tiểu Hải Tinh còn chưa được bảy tháng tuổi. Lúc nó được chín tháng tuổi, đoàn người sẽ vào Túc thành.

Qua Túc thành là Kim Châu. Một đêm này nghỉ ngơi trong trạm dịch ngoài Túc thành.

Tiểu Nha nhi đã đi theo Bạch Quân đi ngủ, Thiện Thủy mang theo Tiểu Hải Tinh.

Nó vốn là một đứa bé tràn đầy năng lượng, đoạn đường này xe ngựa nghiêng ngả, mấy ngày trước vô ý bị lạnh, ban ngày sau khi uống thuốc vẫn ngủ luôn. Lúc này tỉnh dậy, dường như là cảm thấy khó chịu, mở đôi mắt tròn xoe đen nhánh như phụ thân, bất luận là Thiện Thủy dỗ như thế nào cũng không chịu ngủ tiếp, ngược lại còn khóc rống lên.

Thiện Thủy không muốn kinh động đến Bạch Quân, mình ôm lấy dỗ một hồi, bị nó quấy càng dữ hơn, trong lòng cảm thấy chua xót, hôn lên trán nó, trách mắng: “Tiểu tiểu! Con đúng là tới không đúng lúc, sớm không tới, muộn không tới, cố tình lúc đó chui vào trong bụng mẹ. Trời sinh đã không phải là đứa bé ngoan!”

Tiểu Hải Tinh nghe không hiểu lời mẩu thân, lại bị cử động của nàng chọc cười, ngừng khóc, cầm ngón tay nàng cười hươ tay múa chân.

Mặc dù Thiện Thủy tâm sự nặng nề, nhưng giờ phút này cũng bị dáng vẻ đáng yêu này của nó làm cho lòng dịu lại. Cúi đầu, ôm lấy cơ thể mềm mại của nhi tử, kề vào gương mặt mềm mại của hắn, lẩm bẩm nói: “Phụ mẫu đều yêu con! Nhưng phụ thân vì con và mẫu thân, thiếu thiên hạ một khoản nợ, còn thiếu ngoại tổ mẫu nội tổ mẫu con, thiếu Bạch Quân cô cô con và nhiều người khác nữa. Phụ thân con đang cố gắng trả lại. Cho nên con nhất định phải ngoan ngoãn, chúng ta cũng không muốn để phụ thân đau lòng...”

Nàng nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lăn xuống theo gò má.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa nhỏ nhẹ.

Thiện Thủy vội vàng lau nước mắt, xuống giường mở cửa, thấy là Tiết Anh, sắc mặt hắn vô cùng nặng nề.

Tiết Anh thấy nàng xuất hiện, lập tức bảo nàng im lặng, trong ánh mắt kinh ngạc của nàng, ghé vào tai nàng nhỏ giọng nói thật nhanh: “Mau đi cùng ta.”

~~Mấy chục thị vệ trên danh nghĩa đồng hành cùng, thực ra chính là giáo sĩ giám sát giờ phút này đang nằm trên giường mê man bất tỉnh. Trong đêm lạnh, một chiếc xe ngựa đang ở ngoài Túc thành vội vã chạy về phương Bắc.

“Này danh Hổ sư chấn động, đề nghị Kim Châu lên phương Bắc. Chung Nhất Bạch ngăn cản Hoàng thượng lên phương Bắc lần nữa. Ý đồ ban đầu của lão là muốn để Hổ sư đối mặt với Tây Khương và Đất Thần người sống ta chết, bản thân ngồi làm ngư ông đắc lợi. Đến lúc đó vừa phải khôi phục mỹ danh, lại không tổn thất thực lực. Sau đó lại thấy Tây Khương thất bại, Hổ sư chẳng những không chế được Lạc Kinh, còn thu được thành trì ở Tây Bắc. Lão lại e sợ muội phu bình định được cục diện phương Bắc, ý đồ xuôi nam, cho nên ra lệnh cho ta dẫn muội và cháu gái đến Kim Châu dùng để uy hiếp. Thậm chí ta còn nghe nói, sau khi Hổ sư xuất hiện ở phương Bắc, Chung Nhất Bạch từng âm thầm phái người đàm phán với Tây Khương và Đất Thần lấy Xích Thủy làm ranh giới, Đại Nguyên không lên Bắc, đối phương không xuống Nam.”

“Thù phụ mẫu như lưỡi dao sắc bén. Tiết Anh ta vô dụng, không thể tự mình chém giết thô bạo bắt làm tù binh, tuyệt sẽ không làm ra chuyện khiến phụ mẫu xem thường. Nếu muội và cháu gái, cháu nhỏ vào Kim Châu, muội phu nhất định sẽ bị cản tay. Trông cậy Chung Nhất Bạch và Hoàng thượng để báo thù là không thể nào. Ta chỉ nguyện lòng hấn tinh thần tảo, sớm ngày giết hết bắt làm tù binh, cũng không phụ hành động tuần táng cho phụ mẫu của chúng ta. Ca ca muội đã hồ đồ nhiều năm, lần này, muội hãy để cho ta làm một người hiểu chuyện. Lúc ta rời khỏi Kim Kinh, từng âm thầm phái người tuyệt đối có thể tin đi tìm Hổ sư, thông báo hành trình của ta, gọi người đến bến Vạn Thủy tiếp ứng. Dù cho không có liên lạc cũng không sao, ta đoán trước đã an bài thuyền bè chờ. Từ đây đến bến đò, nếu chúng ta đi nhanh một ngày một đêm có thể đến. Lúc trước không nói uội biết, là sợ bị người ta nhìn ra manh mối. Chỉ mong tất cả đều thuận lợi...”

Lúc Thiện Thủy ngồi trên xe ngựa với Bạch Quân và Tiểu Nha nhi, trong đầu hiện ra những điều như thế. Lúc Tiết Anh nói chuyện với nàng, trên mặt xuất hiện phong thái kia.... Thần thái vô cùng kiên quyết.

Tiết Anh nói hấn đã an trí tẩu tẩu và hai cháu xong xuôi, nhưng Thiện Thủy biết nhất định là hấn muốn nàng an tâm mới nói vậy. Nếu bọn họ uy hiếp hấn, sao có thể để hấn dần xếp gia quyến ?

Thế nhưng lúc này hấn là huynh trưởng, thái độ như đinh đóng cột. Hấn sẽ không bao giờ là chàng thiếu niên vì lỡ làm việc sai lầm trước mặt muội muội cho nên tay chân run sợ - hấn đã quyết định chuyện này, không cho phép nàng thay đổi, thậm chí cũng không nói thêm với nàng một câu.

Nàng ôm chặt lấy nhi tử trong ngực, nghiêng răng nghiêng lợi mới có thể đè nén cảm giác lo lắng run sợ.

~~Con đường thuận lợi dường như người ta không thể tin được. Đến lúc chạng vạng ngày hôm sau, xe ngựa đến trước một trấn nhỏ gần bến đò Vạn Thủy. Theo như lời Tiết Anh nói, chỉ cần lên thuyền, bọn họ đã có thể thoát hiểm – nhưng còn chưa tới, xe ngựa rốt cuộc vẫn phải ngừng lại.

Thiện Thủy cảm giác bên ngoài xe có điều khác thường, ôm chặt Tiểu Hải Tinh đã ngủ trong ngực, khẽ thò người ra ngoài nhìn, tim khẽ nhảy.

Đầu đường thông qua trấn kia đã đầy người ngựa đứng đó, trời chiều như máu chiếu lên binh lính, mắt như có máu, lạnh lùng nhìn chòng chọc tới đây.

Người đứng đằng trước chính là Trương Kỳ đi cùng Tiết Anh trên đoạn đường dẫn Thiện Thủy. Hấn nhìn Tiết Anh, “Tiết đại nhân, đoạn đường tới đây, người cũng không tệ. Suýt chút nữa ta đã bị người lừa. Chỉ là rất đáng tiếc, người hầu cận bên cạnh người lại bán đứng người. Thật to gan ! Người dám lừa bỡn trước mặt lão đại nhân. Phu nhân và con cái người vẫn còn đang ở Kim Kinh, người không muốn gặp lại bọn họ có phải không ? Người không để ý đến tính mạng người nhà, nhưng không phải ai cũng đều giống người.”

Tiết Anh quay đầu, thấy sắc mặt người hầu cận bên cạnh biến hóa, đang từ từ lui về phía sau, giận tím mặt, rút đao bên hông, giờ tay chém, người ngã xuống đất.

Trương Kỳ cười lạnh lắc đầu.

“Là người khoanh tay chịu trời, hay là muốn ta trời người, hoặc là muốn đi cùng lão đại nhân ?” vừa nói vừa đi tới bên cạnh.

Lúc này Thiện Thủy mới nhìn thấy cỗ kiệu dừng ở bên đó, màn kiệu vén lên, bên trong có một người đang ngồi, mặt đóng băng, là Chung Nhất Bạch. Thấy lão đi ra khỏi kiệu, chậm rãi đi về phía mình, miệng nói : “Mặc dù Hoắc Thế Quân có tội bị cắt chức, nhưng hôm nay lão phu vẫn tôn người một tiếng Vương phi. Tiết vương phi, người là khách quý, lão phu từng này tuổi cũng tự mình chạy tới đây cầu xin, chẳng lẽ không thể nể mặt mũi sao ? Tiết vương phi yên tâm, chỉ cần vương phi đi theo lão phu đến Kim Kinh, vương phi chính là khách quý nhất, sẽ không để vương phi chịu uất ức. Huynh trưởng và tẩu tẩu người nhất định không ngại...”

Lão càng đi càng gần. Dường như cảm nhận được sự hoảng hốt trong lòng mẫu thân, nhi tử trong ngực Thiện Thủy chợt khóc lớn.

Gương mặt Tiết Anh dường như vặn vẹo biến dạng, chợt ngăn cản đến trước xe, tức giận nói : “Chung lão tặc ! Lúc Lạc Kinh thất thủ, người còn chạy trốn mau hơn người khác. Chuyện này cũng dễ hiểu, con kiến hôi còn tiếc mạng, huống chi là người. Ta chỉ là cực kỳ bất bình. Hắn chỉ huy Hồ sư ở phương bắc khôi phục Lạc Kinh, thu hồi đất đã mất, rửa nhục cho Đại Nguyên, vì sao người vẫn không chịu bỏ qua cho nữ nhân và trẻ con ? Các người tự hỏi lòng xem, có phụ lòng những linh hồn đã chết ở Thiên Anh không ? Người đang làm, trời đang nhìn, Chung lão tặc, ngày sau người chết nhất định không có chỗ chôn...”

Chung Nhất Bạch lạnh lùng nói : “Người đâu, tới bắt hắn. Nếu còn phản kháng, giết không tha.”

Tiết Anh lạnh lùng quát to, “Ai dám, đi lên thử xem !”

Trương Kỳ đang muốn đi lên, thấy cặp mắt Tiết Anh đỏ như mành hỏ, nhất thời có chút khiếp sợ, chân chừ, vung tay lên, lệnh cho quân lính vây quanh Tiết Anh.

“Người các người muốn là ta, làm khó ca ca ta làm gì ! Ta sẽ đi cùng các người.”

Thiện Thủy đưa nhi tử cho Bạch Quân, xuống xe ngựa, đứng trước mặt Tiết Anh, nhìn Chung Nhất Bạch thấp giọng nói.

Chung Nhất Bạch nặn nụ cười bên môi, hừ một tiếng : “Vẫn là Tiết vương phi hiểu chuyện.”

Sắc mặt Tiết Anh trắng bệch, đao trên tay rũ xuống, run giọng nói : “Muội muội, ca ca vô dụng...”

Thiện Thủy nhìn Tiết Anh, hơi mỉm cười nói : “Ca ca, huynh vẫn tốt chứ. Ta đến Kim Kinh trước là được.”

“Tiết vương phi, lên xe ngựa thôi.”

Trương cười vẽ mặt cười nhu không cười nói.

Thiện Thủy gật đầu với Tiết Anh một cái, đang muốn leo lên xe ngựa, chợt nghe thấy tiếng vó ngựa vang rền như sấm tới. Nàng nhìn theo tiếng vó ngựa, ngây ngẩn cả người.

“Ngoại tổ, thả bọn họ đi đi!”

Hoắc Thế Du cả người mặc thường phục, nhảy từ trên lưng ngựa xuống, ánh mắt lướt qua Thiện Thủy đang vô cùng kinh ngạc, nhìn về phía Chung Nhất Bạch đang cực kỳ tức giận, trầm giọng nói.

Trương Kỳ và binh lính xung quanh lập tức hành lễ quỳ xuống.

Chung Nhất Bạch thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên, nhìn chằm chằm Hoắc Thế Du, không thể tin nói : “Sao người lại đến đây ? Đây không phải là chuyện của người !”

Hoắc Thế Du nói : “Ngoại tổ cũng có thể ở chỗ này, sao trẫm không thể tới ? Chuyện thiên hạ, chỉ cần trẫm hỏi tới, tại sao cũng không phải là chuyện của trẫm ?”

Chung Nhất Bạch kinh ngạc nhìn hắn, sắc mặt dần khó coi. Chốc lát sau, gật đầu nói : “Được được, quả nhiên là có tư thế Hoàng đế. Chỉ là Hoàng thượng, mấy người này cự thần không thể cho đi, tất cả đều vì suy tính cho Hoàng thượng. Cầu xin Hoàng thượng ngẫm lại, đừng để xúc động nhất thời gây ra lỗi lầm lớn, lúc đó hối hận cũng không kịp !”

Hoắc Thế Du như không nghe thấy, chỉ là đến trước mặt Thiện Thủy, dừng cách nàng mấy bước, ngưng mắt nhìn nàng, nhỏ giọng chậm rãi nói : “Ngày đó trẫm từng nói qua với nàng, bất luận như thế nào cũng không làm khó dễ nàng, đây là điều thứ nhất.”

“Trượng phu nàng, hấn khôi phục Lạc Kinh. Điều này vẫn là điều trăm nên làm, trăm không làm được. Hấn đã giúp con dân Đại Nguyên có được giấc mộng tha thiết, không thể không có công.” Giọng hấn dần lớn lên, giống như nói cho Thiện Thủy nghe, cũng giống nói ọi người nghe, “Trăm và trượng phu nàng, cùng là huynh đệ Hoắc gia, cũng giống như anh em tay chân. Tay chân có thể đánh nhau, nhưng trong lúc đương đầu với quốc nạn, giữa trăm và hấn không gì là không bỏ được. Cho nên nàng và nữ nhi nàng có thể đi. Ai dám ngăn cản, chính là kháng chỉ !”

83. Chương 83

Editor: Socfsk

Mọi nơi yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng gió thổi vù vù.

Chung Nhất Bạch nhìn chằm chằm Hoắc Thế Du, như nghe không hiểu hấn đang nói gì. Chờ xác định lời mình nghe được là từ miệng hấn, gương mặt lão nhanh chóng trở nên vô cùng âm u.

“Hoàng thượng, người nói gì ?”

Trong giọng nói của lão còn có cả chất vẫn lẫn bất mãn.

Hoắc Thế Du nhìn sang lão, lạnh lùng nói : “Trăm bảo để bọn họ đi.”

Chung Nhất Bạch giận tím mặt.

“Những người này không thể đi !”

Lão tức giận trừng to mắt, dường như là khàn giọng rống hết sức như thế.

Hoắc Thế Du ngoảnh mặt làm ngơ, không nhúc nhích.

Mồ hôi sau lưng Thiện Thủy ướt đầm xiêm áo. Nàng nhìn Hoắc Thế Du một cái thật nhanh, xoay người lên xe ngựa. Tiết Anh tỉnh táo lại tự mình lái xe ngựa, ngựa vừa gíơ vó Chung Nhất Bạch bỗng gíơ tay lên, Trương Kỳ do dự một chút, nhưng vẫn dẫn binh xông tới.

“Hôm nay nếu để bọn họ thoát dễ dàng, hôm sau sợ rằng Hoàng thượng hối hận không kịp ! Cựu thần trung thành bạo gan liều mạng không vâng lời trơ mắt nhìn Hoàng thượng sau này hối hận ! Người đâu, dẫn bọn họ đi cho ta !”

Chung Nhất Bạch mặt âm u. lạnh lùng nói.

Cùng lúc đó, Hoắc Thế Du dẫn mấy trăm vệ cấm quân chậm chậm xông tới.

Hoắc Thế Du khẽ hát cầm, quét mắt qua Trương Kỳ đối diện và đám binh sĩ đối diện, “Các người dám kháng lệnh sao ?”

Trương Kỳ không ngừng toát mồ hôi, tay cầm đao khẽ run, nhưng Chung Nhất Bạch sau lưng cũng đang uy hiếp, đôi chân do dự không bước nổi. Hấn cũng biết rất rõ, vị Hoàng đế trước mặt này chính là người được Chung gia bồi dưỡng nên. Bây giờ thành công rồi, Chung gia muốn tiếp tục thao túng, vị Hoàng đế này lại khát vọng thoát khỏi bàn tay Chung gia. Sớm muộn gì cũng có lúc sẽ vạch mặt nhau. Trận xung đột hôm nay cũng là trận bộc phát đầu tiên từ trước đến nay, chẳng qua là mình xui xẻo, vừa đúng đụng phải nên lựa chọn như thế nào, đây là một vấn đề cực kỳ khó khăn. Chung gia vốn là quyền thế ngút trời. Chỉ là kể từ khi chiến sự nổ ra, Đại Nguyên mất Lạc Kinh, cuối cùng phải lui về trấn ở Kim Kinh. Bất luận là vua và dân còn là dân gian, nhưng đối với con cháu Chung gia nắm trong tay hơn phân nửa binh lực Đại Nguyên cũng là oán thán. Mặc dù trăm quan không dám hoành hành bên ngoài, nhưng trong dân gian vẫn lưu hành đồng dao ‘Chung gia đồ, thiên hạ tốt’, Chung Nhất Bạch dần cũng bộc lộ ra xu thế suy tàn. Nếu hấn tiếp tục thần phục theo lời nói của lão đông gia, đối phương là Hoàng đế, hơn nữa hôm nay có chuẩn bị mà đến, nhân số rõ ràng áp đảo, ngộ nhỡ là trò giỏi hơn thầy, mình là kẻ phải chết rồi. Nhưng bây giờ nếu không nghe lời, hấn cũng không dám chắc Hoàng đế trẻ tuổi này chắc chắn có thể nắm lấy thắng lợi.

Hoắc Thế Du cậy vào mình là hoàng thất Hoắc gia cùng với nhạc gia Dương Ngạn những năm trước đây từ từ nâng đỡ mới có thể lực như ngày nay. Mặc dù Chung gia đã bắt đầu xuống dốc, nhưng trăm năm thế phiệt (trong xã hội phong kiến chỉ những gia đình có quyền có thế), sao có thể nói đổ là đổ luôn ?

“Nếu không tránh ra, đồng thời luận tội mưu nghịch !”

Hoắc Thế Du quát lên, Trương Kỳ chấn động, đầu dần cúi xuống, không tự chủ được đang muốn lui xuống, chợt nghe thấy Chung Nhất Bạch sau lưng nói : “Chớ không nhận chủ như vậy, nuôi có ích lợi gì !” Còn chưa kịp phản ứng, bị một quân lính bên cạnh Chung Nhất Bạch đâm một đao sau lưng, mất mạng tại chỗ.

Chung Nhất Bạch nhìn Hoắc Thế Du, trên gương mặt già nua xuất hiện tia cười khó lường.

“Hoàng thượng, quả nhiên người thành người tài rồi. Mới chỉ ít ngày trước, người trách ta ngăn người lên Bắc, khiển trách mẫu cữu Trường của người dùng binh không tốt, hôm nay liền tự chủ trương như vậy. Người là Hoàng thượng, nếu chủ trương của người có lợi cho quốc gia, cữu thần dĩ nhiên sẽ nghe lệnh. Nếu người cố tình mọi chuyện không ổn, chuyện liên quan đến quốc sự thì không phải là trò đùa, sao cữu thần có thể ngồi nhìn người mắc lỗi lần nữa ? Chúng ta cứ thế này đi về, bàn chuyện một chút.” Dứt lời vỗ tay mấy cái, binh lính đông nghịt xông ra từ hai bên rừng rậm, hẳn là đã mai phục từ trước.”

“Hoàng thượng, cữu thần phòng người như vậy, lúc này mới an bài trước. Vốn rằng mong đợi dự đoán của cữu thần sai, không nghĩ rằng lại như ta đoán...” Chung Nhất Bạch nói, giọng điệu như vừa đau lòng vừa thống hận.

“Hoàng thượng, xin mời.”

Cuối cùng lão lạnh lùng nói một câu như vậy.

Hoắc Thế Du mặt đổi sắc, theo bản năng tay nắm lấy chuôi kiếm bên hông.

Trong lúc này, tiếng động từ xa vọng lại, mọi người nhìn theo hướng âm thanh toát ra, thấy một đoàn người ngựa đang hướng về phía này.

“Hoàng thượng, mặt tướng phụng mệnh chờ ở phía trước !”

Dương Ngạn ở phía trước là chỉ huy sứ binh mã Túc thành, đến gần, phi thân xuống ngựa, quỳ trước mặt Hoắc Thế Du làm lễ ra mắt.

Hoắc Thế Du dần thở phào nhẹ nhõm.

Dương Ngạn xuống ngựa, sau khi hành lễ với Hoắc Thế Du, nhìn về phía Chung Nhất Bạch đang tái xanh mặt, “Chung lão, ta và ngươi là làm quan cùng triều nhiều năm, ta kính trọng ngươi là nguyên lão tam triều, mọi việc nên lấy ngươi làm đầu. Chỉ là hôm nay ngươi công khai không nghe lệnh Hoàng thượng như vậy, hành động bức vua thoái vị. Cho dù ngươi là trưởng bối của Hoàng thượng, cũng là đại nghịch bất đạo, đừng trách ta không niệm tình quan cùng triều nhiều năm. Ngươi đâu, bắt hết toàn bộ nghịch tặc phản tướng dám giơ đao với Hoàng thượng !”

Vua nào triều thần nấy, thế lực cũ mới đối địch quyết liệt, đột nhiên bộc phát trong im lặng như vậy.

“Dương Ngạn ! Năm đó lão phu ta đứng trong triều đình, không biết ngươi còn đang ở nơi nào ! Bất quá nhưng mà bằng việc bám vấy cũng dám nói chuyện với lão phu ! Lão phu đứng ở đây, ai dám tới đây !”

Đao kiếm ra khỏi vỏ, lạnh lẽo vô cùng. Người hai bên giằng co mắt với nhau, cũng không có ai nhảy ra trước chuẩn bị công kích đối phương.

Tiểu Nha nhi bị Bạch Quân ôm chặt trong ngực, chen chúc trong góc xe. Thiệu Thủy dự dỗ tiểu Hải Tinh còn chưa khỏi bệnh, giờ này vì khó chịu còn không ngừng rầm rì, ghé vào lỗ tai nó nhỏ giọng ngậm nga đồng dao, ru ngủ. Tiểu Hải Tinh dần nhắm mắt yên tĩnh lại, rồi chợt ‘Oa’ một tiếng khóc rống lên, khóc đến mức khàn giọng, vô cùng uất ức.

Tiếng khóc truyền ra ngoài, dường như đánh thức cả không gian yên tĩnh, lúc đang chuẩn bị mở đầu cuộc chém giết, trên con đường đến thôn bên bên đồ xuất hiện hai bóng người đang cưỡi ngựa một trước một sau.

Ánh trời chiều phủ kín con đường, người kia phóng ngựa đến, nhanh như tia chớp. Lập tức có một nam nhân đến. Hắn mặc áo xanh, không hề dừng lại chút nào, đi đến phía những binh lính đang bất động, bóng người bị ánh trời chiều kéo dài trên mặt đất đầy ám ảnh.

Lúc hắn đến gần, trong vô số ánh mắt chăm chú nhìn, ngừng lại, hắng giọng nói : “Ta đến đón thê tử và nữ nhi ta.”

Hắn vừa dứt lời, tiếp tục sải bước đến đám người kia.

Giống như một thanh kiếm vô hình, khi hắn bước qua con đường trước mặt mọi người, không ai dám ra cả hắn, ngược lại còn theo bước tiến của hắn, lui về sau thật nhanh. Hắn đi dọc theo con đường đầy đao binh, đi thẳng đến chiếc xe ngựa phía sau.

Chung Nhất Bạch không dám tin vào hai mắt mình, cho đến khi nam nhân này đến trước mặt lão, đi qua bên cạnh lão, lão mới tỉnh lại, lạnh lùng quát : “Hoắc Thế Quân, sao ngươi dám xuất hiện ở đây ! Bởi vì do ngươi, Đại Nguyên ta mới kết thù kết oán với phương Bắc, mới có sỉ nhục như hôm nay ! Chính là dù có giết ngươi trăm ngàn lần cũng không xóa hết tội của ngươi ! Ngươi đâu, tới bắt hắn cho ta !”

Hoắc Thế Quân không lung lay, tiếp tục đi về phía trước. Cũng không có ai vâng lệnh Chung Nhất Bạch. Lão xanh mặt, hung hăng đập một hiệu úy bên cạnh. Hiệu úy bất đắc dĩ run run rẩy rẩy giơ đao tới sau lưng Hoắc Thế Quân. Một loạt mũi tên nhọn xé gió bay đến, mũi tên trúng đầu mũi đao hắn, rơi xuống mặt đất. Hiệu úy giật mình quay đầu lại, nhìn thấy người đi theo Hoắc Thế Quân cũng dừng lại, ngồi trên lưng ngựa giương cung oai hùng.

Người bắn tên này, chính là Thôi Tái.

Thôi Tái lạnh lùng quát : “Tuân lệnh lời Hoắc đại tướng quân nói, ta để lại một mạng cho ngươi, dạy dỗ ngươi, lúc đương đầu với địch, đao kiếm trên tay nên giơ về phía nào !”

Giọng hắn vang lên, tựa như sấm vang, chấn động màng nhĩ.

Một, hai...

Không có ai ra lệnh, nhưng không biết là người nào dẫn đầu, cánh tay cầm thương đao dần rũ xuống, gần ngàn người, mọi nơi đều yên lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng trẻ con khóc nức nở nghẹn ngào từ trong chiếc xe ngựa.

Hoắc Thế Quân đến trước mặt Hoắc Thế Du, dừng bước.

“Ngày nào đó nếu như ngươi cũng muốn lên phương Bắc giành lại phần đất đai đã mất, ta nhất định sẽ nhường cho ngươi một đường!”

Hắn nói một câu như vậy, đi qua bên người Hoắc Thế Du.

Thiện Thủy đã nghe thấy tiếng trọng phụ mình. Tiếng của hắn, còn có cả tiếng bước chân quen thuộc của hắn. Ngay cả tiểu Hải Tinh đang khóc dường như cũng cảm nhận được phụ thân đang đến, dần lên ngực mẫu thân yên tĩnh lại.

Nàng dường như không cách nào hít thở nổi, nghe tiếng bước chân hắn ngày càng gần, ngày càng gần.

Nàng kìm nén kích động muốn rơi nước mắt, mở to mắt nhìn chăm chăm cửa xe ngựa.

Cửa xe mở ra, Hoắc Thế Quân thò đầu vào, bốn mắt nhìn nhau.

“Nhu Nhi, ta đến đón nàng.”

Hắn nói một câu như vậy, ôm lấy Tiểu Nha nhi đã sớm nhào vào hắn ...

84. Chương 84

Editor: Socfsk

Mùa xuân Thiên Hưng này, Thiện Thủy lần nữa tiếp tục bước lên đất Lạc Kinh.

Tòa thành Đế đô trải qua thử thách với máu và lửa, bây giờ đứng sừng sững trước mặt nàng. Bầu trời xanh như tấy, thành tường bằng phẳng rộng rãi trên một vùng đồng bằng rộng lớn đầy hoa cỏ, nguy nga mà yên tĩnh. Trong một kẽ hở ở góc thành, mấy đám cỏ dại buồng bình đâm ra, thỏa thích bay trong gió xuân – nếu như không có màu xanh rêu của tường thành, có lẽ sẽ thấy được chút dấu vết cây cỏ do đao kiếm, dấu vết bị lửa đốt cháy. Dù không ai có thể tưởng tượng thời gian một năm trước, ở nơi này đã từng xảy ra chuyện gì. Có trốn thoát, có phản bội, nhưng người được nhớ tới, cũng là người trung thành, giàu lòng hy sinh. Dù cho trung thành và giàu lòng hy sinh dễ dàng bị lãng quên, những thứ đó cũng sẽ vĩnh viễn bám chặt lấy từng viên gạch trên tường thành. Dù một ngày nào đó tường thành có sụp xuống, từng tấc đất dưới tường thành cũng sẽ vĩnh viễn khắc sâu ấn ký bất diệt.

Thậm chí Hoắc Thế Quân cũng không còn kịp đưa Thiện Thủy và bọn nhỏ đến Lạc Kinh, nửa đường liền vội và từ biệt. Phía bắc Lạc Kinh còn có dị tộc Thiết Đề ở đây kêu khóc, chiến sự trong vòng tám trăm dặm xung quanh vẫn chưa dẹp hết, nam nhân này, hẳn dẫn theo thê tử, xoay người phóng ngựa đi.

“Không phá An Hưng, thê không bước vào Lạc Kinh một bước. Đây là tâm nguyện của ta, càng là món nợ ta phải trả. Nhu Nhi, chờ ta trở về.”

Lời thề khắc nghiệt như vậy, cũng là lời biểu đạt của hắn với nàng trước khi đi. Thiện Thủy nhớ dáng vẻ lúc đó của hắn. Hắn vừa đen vừa gầy, trên mặt còn dấu vết gió bụi phương Bắc, râu xanh đen vừa mới mọc, Thiện Thủy nhìn hắn như nhìn thấy núi cao, nhìn thấy gánh nặng trong đó, cũng nhìn thấy sự kiên định vững vàng ở trong đó.

“Ta chờ chàng quay về.”

Nàng buồng lỏng đôi tay hắn đang nắm chặt, cũng mỉm cười nói hẹn gặp lại với hắn.

~~Đi qua cánh cổng hoàng cung đóng chặt, mặc kệ là ban ngày hay là đêm tối, ngoại trừ binh sĩ tuần tra, dường như không còn một ai mong muốn được đến gần một nơi đã từng tượng trưng cho quyền lực chí cao của thiên hạ.

Thanh Liên đường của Vĩnh Định Vương phủ bị phá hủy do một trận hỏa hoạn. Trận hỏa hoạn này qua đi đã khiến ột nơi đã từng là vương phủ trở thành phế hoại.

Thiện Thủy dẫn theo bọn nhỏ, đi vào căn nhà ngày đó mẫu thân đã tự sát. Ở chỗ này, nàng đã trải qua tuổi thơ và thời thiếu nữ, di chuyển một vòng thật lớn, cuối cùng bây giờ đến lượt nàng dẫn các con của nàng trở lại.

Lúc thời tiết đẹp, nàng thỉnh thoảng sẽ đi qua các thành tường, hình ảnh phụ thân sẽ hiện lên trước mắt, Hoắc Vân Thần và những binh sĩ sánh vai bên nhau cùng ngã xuống. Bọn họ bây giờ yên giấc ở đâu đã không tìm được, nhưng giống như Bạch Quân đã nói : “Có quan hệ gì ? Bây giờ chàng đã ở trong tim em. Lúc em ăn cơm sẽ ăn cùng chàng, lúc ngủ cũng ngủ cùng chàng, chàng nhìn em vui vẻ cũng sẽ hạnh phúc, lúc em khổ sở chàng sẽ an ủi em.”

Trương Nhược Tùng, tại sao trong lúc thành bị phá, hắn lại đi ngược lại con đường mà mọi người đang nóng lòng muốn thoát, đi vào tòa thành đã bị chiếm, nói chung vĩnh viễn cũng chỉ có hắn biết. Chẳng qua chuyện này không quan trọng, hắn vẫn là một người có thói quen đi con đường khác với mọi người. Về phần tại sao hắn gọi nàng là thê tử trước mặt mọi người, điều này thật ra mới là quan trọng nhất. Chuyện kể tiếp sau đó cũng không ngoài dự đoán của mọi người. Hắn chữa khỏi căn bệnh lâu năm cho người Tây Khương, xóa bỏ hết đau đớn của người đó. Tướng quân Tây Khương giữ hắn ở lại, chuẩn bị tình huống bất ngờ có thể xảy ra. Về phần thê tử từ miệng hắn, sẽ không ai tin tưởng một công chúa chân chính sao có thể tự chịu thiệt như vậy. Bởi vì nếu có giết cũng chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi, cho nên sau khi bị đánh một trận đòn roi thì trả lại cho hắn.

Hắn cũng không gặp qua phụ mẫu mình, lúc hắn bó thuốc giúp Hoắc Hi Ngọc, nàng quay mặt qua nói cho hắn biết. Nàng nói ngày thành bị tấn công nàng đã tự mình đưa ngựa cho phụ mẫu và cháu ngoại hắn. Lúc nói câu này, nàng cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘tự mình’. Khi nàng nhìn thấy sự cảm kích khó hiểu trên mặt hắn, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nàng nói : Chàng biết tại sao ta tiếp nhận bị đánh không ? Bởi vì ta biết được sống không dễ. Ta lấy thân phận một nữ nhân bình thường chứ không phải thân phận công chúa nhận roi, cho nên ta đón nhận.

Nàng nói : Chàng biết tại sao ta nhất định phải tự mình đưa ngựa đến cho phụ mẫu chàng không ? Bởi vì ta muốn chàng nhớ, chàng thiếu ân tình của ta. Ta vốn là muốn cho cả đời này chàng đều phải nợ ta món ân tình này. Nhưng chàng đã cứu ta một mạng, cho nên coi như chúng ta huê nhau.

Cuối cùng nàng nói : Chàng có biết tại sao ta nhất quyết đợi chàng trở lại không ? Ta vốn muốn đợi ngày chàng về, chờ chàng đón nhận thánh chỉ tứ hôn, ta sẽ tự mình nói với chàng, ta không muốn chàng. Từ nhỏ đến lớn, ta nghĩ muốn gì đó, nhất định phải lấy về cho bằng được, mặc kệ phải dùng bất cứ thủ đoạn nào. Cho nên ta muốn chàng nhớ, là ta muốn chàng, cũng là ta không muốn chàng. Bây giờ chàng đã trở lại, có lẽ vĩnh viễn sẽ không có thánh chỉ tứ hôn. Nhưng không sao, chính tại ta nghe được chàng nói ta là thê tử chàng. Cho nên bây giờ ta sẽ nói với chàng, ta không muốn chàng.”

Lúc nàng nói xong lời này, quay đầu lại, bên môi vẫn giữ nụ cười kiêu ngạo.

Sau ngày hôm đó, Ngưỡng Hiền vẫn luôn ở bên cạnh nàng, cũng ở cùng Trương Nhược Tùng khó khăn sống qua ngày. Hai tháng sau, lúc thành trì được khôi phục, chém giết và mù quáng chạy trốn đã qua, nàng vẫn dẫn theo Ngưỡng Hiền, mà Trương Nhược Tùng đi theo đại quân Hoắc Thế Quân làm một quân y.

Hiện tại Hoắc Hi Ngọc ở cùng một chỗ với Thiện Thủy ở Tiết gia. Phần lớn thời gian nàng đều không đi ra ngoài, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ mang Ngưỡng Hiền ra ngoài men theo con đường quanh co. Có một ngày, Ngưỡng Hiền đi cùng nàng trở về nói, nàng đến trước cửa một gian phòng rộng lớn khép chặt, ngăn người hồi lâu, trả hết nước mắt.

“Mẫu thân, cô cô nói trên đời này người đáng hận nhất chính là thầy thuốc. Nhưng con lại muốn học. Con muốn chờ Trương thúc thúc trở lại, cầu xin người dạy y thuật. Người nói với con, ở ngoài biển Đông, ở vùng Tây Vực còn có rất nhiều người không giống những người chúng ta đã gặp. Con cũng muốn theo người đi khắp thiên hạ, có được không ?”

Ngưỡng Hiền nghiêm túc khẩn cầu như vậy.

Thiện Thủy sờ sờ đầu nhi tử, cười nói : “Chỉ cần Trương thúc thúc chịu, mẫu thân cũng sẽ đồng ý.”

~~Lúc Hoắc Thế Quân đang chiến đấu một trận ở phương Bắc, Hoắc Thế Du cũng không nhàn rỗi, phương nam Đại Nguyên cũng bị cuốn vào một cuộc chiến sự. Nhưng đối thủ, không phải là người Tây Khương, cũng không phải là người Đất Thản, mà là người bên họ ngoại hắn, Chung gia.

Tháng ba Thiên Hưng năm thứ nhất Trường cửu cửu đã từng dẫn mười vạn binh mã Đại Nguyên theo Hoắc Thế Du lên phương Bắc đánh Đất Thản sau khi nhận được tin, chờ thánh chỉ đến trước, sẽ trú ở Diên Châu phát động binh biến. Bởi là khói báo động phương Bắc còn đang cuộn cuộn, trên đồng bằng phương Nam lại nổ ra nội chiến – đây là dã tâm từ lâu tranh đấu vì hoàng quyền. Cho đến một năm sau, mùa xuân Thiên Hưng năm thứ hai, trận chiến sự này mới thực sự chấm dứt. Quân phản loạn bị quân đội Đại Nguyên áp chế một góc ở Tây Nam. Mặc dù còn đang chống lại dựa vào vị trí hiểm yếu, nhưng đã không thể che giấu được sự lụn bại tất yếu.

Khi tin tức kia vượt qua Xích Thủy, theo gió bay vào vùng đất hoang mênh mông phủ Hưng Khánh, cuối cùng vượt qua dãy núi ẩn hiện, Hoắc Thế Quân cùng với mười vạn Hồ sư dưới trướng hắn đã dẹp xong người cuối cùng có thể cứu viện An Hưng.

Bụi vàng đầy trời bị gió cuốn lấy, bay vào trú trong doanh trại đóng bên ngoài thành An Hưng, tích tụ thành một tầng bùn đất dày, cũng bay qua thành tường, rơi vào trong thành trì An Hưng. Tòa thành này, cùng Hoàng đế và vô số thần dân, đã thành công trở thành một tòa thành đơn độc bị vây lấy trong vòng nửa tháng.

Cuối cùng vào một buổi sáng, trong ánh nắng ban mai, Hoắc Thế Quân đứng trên một bãi đất trống, ngưng mắt nhìn tường thành tầng tầng gạch đá trét đầy bùn đất. Phía trên không tường thành, lá cờ Tây Khương vẫn đang đón gió, thỉnh thoảng có thể thấy được vài bóng dáng trên thành đang lo lắng nhìn trộm.

Hắn đã đứng yên thật lâu, cho đến khi ánh chiều tà bắt đầu xuất hiện ở đằng chân trời chiếu đến trên vai hắn.

“Đại tướng quân, mọi thứ đã sẵn sàng, có thể tấn công rồi.”

Tổng Hành đứng sau hắn, chậm rãi nói.

Hoắc Thế Quân rút cuộc nhắm mắt lại, khẽ ngẩng đầu lên, dây rùa trên chiếc mũ vàng bị gió thổi rơi xuống gò má theo từng động tác của hắn.

Hắn đón gió nam, hít một hơi thật sâu. Trong gió, ngoài mùi bùn đất hắn đã quen, dường như hắn còn ngửi thấy mùi phấn son chỉ có nữ nhân mới dùng.

Hắn đột nhiên mở mắt ra, bước xuống bãi đất, lập tức nhảy lên lưng ngựa, đao thương bên người vờn phóng về phía cổng thành, vạt áo sau lưng bị gió thổi tung thành từng lọn sóng.

Bọn lính Tây Khương phòng bị cả đêm, nhìn thấy dưới tường thành có một người cưỡi ngựa vượt qua thiên binh vạn mã phóng như bay đến phía cổng thành. Trong tiếng gió rít gào hỗn loạn, trên tường lập tức tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến tranh.

Hoắc Thế Quân không dừng ngựa, lấy mũi tên phía sau lưng, ngồi thẳng người, giương cung bắn về phía lá cờ tung bay trên cao. Tên xé gió, cột cờ bị gãy đôi, trong tiếng kinh hô, lá cờ rơi xuống, đập thẳng xuống mặt đất trước cổng thành.

Đây là tín hiệu tấn công thành. Tín hiệu phát đi.

Trong tiếng reo hò, từng tiểu đoàn anh dũng tiến lên, giẫm lên lá cờ.

Lúc trời chiều có màu đỏ như máu, thành bị hạ gục. Khi giày lính của Hoắc Thế Quân bước qua thảm trải lông lầy, theo từng bước đi còn để lại dấu máu, cuối cùng đứng ở bậc thềm cao đỏ nơi vị Vương tự vẫn. Lúc hắn liếc nhìn xung quanh, thần tử Tây Khương đang mềm nhũn chân, quỳ gối khuất phục, sợ hãi bất an.

Không chỉ có những người trong hoàng cung này, ngay cả những người ngoài cung, mọi người trong tòa thành này giờ phút này đều đang run rẩy vì số mạng của mình.

Tổng chỉ huy Hồ sư, thời điểm mười bốn năm trước hắn từng sống dưới chân Lương Sơn thống lĩnh hàng nghìn tù binh, vì chính là tám chữ to ‘Lấy răng đền răng, lấy mắt đền mắt’. Mà giờ khắc này, màu cờ mới đổi trên đầu thành, tiếng hô ‘Nợ một trả mười’ vang dội cả núi sông, giống như tiếng Tu La dưới địa ngục đang đòi mạng.

Bao vây thành, tám khiên, tàn sát, báo thù.

Vận mệnh tòa thành trì này là suy nghĩ duy nhất trong đầu nam nhân này.

85. Chương 85

Editor: Socfsk

Trăng treo trên đỉnh đầu, đêm đã khuya. Bên trong tất cả đều vô cùng tĩnh mịch, Hoắc Thế Quân khoanh chân ngồi trên bãi cát cao bên ngoài thành An Hưng, nhìn từng đốm sáng xa xa trên tường thành.

Đó là ánh sáng đuốc của những quân sĩ tuần tra thành.

Hắn gơ bầu rượu lên, dốc bình lên để uống một hớp, ngửa cổ mới phát hiện rượu trong bình đã cạn, lắc lắc, tiện tay vứt luôn chiếc bình. Cái bình trống không lăn xuống dọc theo đồng cát, phát ra một loạt tiếng ọc ọc kỳ dị.

“Có chuyện gì sao ? Ta đã đến lâu rồi.”

Hắn không quay đầu lại, lại nói một câu như vậy.

Bóng người dưới ánh trăng hiện lên trên mặt cát, Trương Nhược Tùng dắt ngựa từ từ xuất hiện. Trương Nhược Tùng ngẩng đầu, nhìn bóng lưng đã ngồi thật lâu trên cát, đứng sau lưng Hoắc Thế Quân cười khổ nói : “Có còn rượu hay không ? Ta cũng muốn uống.”

Hắn là thầy thuốc, đã sớm không chú ý đến sinh lão bệnh tử. Theo tướng quân gần hai năm nay càng nhìn thấy vô số cảnh máu tươi đầm đìa. Nhưng lần này, lại đặc biệt thảm thiết. Lúc tấn công thành bị chống cự ác liệt. Từ đêm qua sau khi phá thành đến giờ, hắn không chớp mắt. Quân sĩ bị thương khổ sở qua lại ở cửa quân y, đến tận bây giờ, dù hắn đã ngâm mình trong nước lạnh dưới sông Hoàng Hà cũng không thể tiêu tan mùi máu tanh nồng đậm của những binh sĩ bị thương trong doanh trại.

Hoắc Thế Quân ngà ngà say, quay đầu nhìn hắn một cái, vỗ vỗ đất nói : “Rượu không có. Chỉ là nếu như người bằng lòng, cũng có thể ngồi ở đây với ta hóng gió.”

“Sao vậy, thương thế Thôi tướng quân đã khá hơn chút nào chưa ?”

Lúc tấn công thành, Thôi Tái bị một đao đâm vào bụng, lại không hề hay biết, cởi áo giáp mới biết một bụng nhiễm máu tươi, phát hiện nội tạng bị lòi ra một đoạn, nhưng mặt vẫn không đổi sắc, thờ ơ vô cùng khí phách khiến tất cả các tướng lĩnh không khỏi thán phục.

“Vết thương của Thôi tướng quân đã được xử lý, tình dưỡng một thời gian sẽ không có gì đáng ngại,” Trương Nhược Tùng nói, “Ngược lại đại tướng quân, vết thương sau lưng người cũng không nhẹ, lúc này không nên uống rượu.”

Hoắc Thế Quân hơi cười nói, “Về sau không uống là được.” Hắn nhìn lại một cái, “Tìm ta có chuyện gì sao ?”

Trương Nhược Tùng do dự, rốt cuộc ngồi xuống bên cạnh hắn, nói : “Hôm qua thành bị hạ, đại tướng quân hạ lệnh cho binh lính không được quấy dân. Hôm nay có một bà lão tới tìm ta, nhờ ta cứu mạng con trai bà ấy.” Hắn ngừng, lại nói : “Con trai bà lão năm nay mới mười ba tuổi, là bị ép nhập quân, bị trọng thương, nếu không cứu sẽ nguy hiểm đến tính mạng,” hắn lại ngừng, sau đó tiếp tục nói, “Ta đi tìm Tổng chủ sự, hắn bảo tìm người hỏi ý kiến. Cho nên ta mới tự mình tới đây.”

Cả người Hoắc Thế Quân không động, trầm mặc chốc lát mới nói : “Thầy thuốc như phụ mẫu, quả thật người với những kẻ chỉ biết giết người như bọn ta rất khác biệt. Cứu hay không cứu, đó là tùy ý người. Chỉ là nếu như người cứu, đừng để cho người khác nhìn thấy là được.”

Trương Nhược Tùng lập tức hiểu được ý tứ hắn.

Hôm qua sau khi hạ thành, rất nhiều binh lính tướng lĩnh không ngừng kích động, rồi rít phát động tấn máu An Hưng. Chẳng qua cuối cùng Hoắc Thế Quân vẫn chưa hạ lệnh. Hồ sư trị quân vô cùng nghiêm, nếu chủ soái đã có lệnh nghiêm, mặc dù bên dưới không đồng tình nhưng cũng chỉ có thể theo. Đối phương là người Khương, nếu hắn ra tay cứu người, để rơi vào trong mắt người mình, sợ rằng sẽ khiến họ không phục.

Trước mắt Trương Nhược Tùng bỗng hiện ra khuôn mặt tiều tụy của bà lão kia, rõ ràng đó là một gương mặt của người dị tộc. Chỉ là nước mắt của một người làm mẫu thân không ngừng rơi trên khuôn mặt rúm nháp ấy, dường như đều giống tất cả hình ảnh mẫu thân trong thiên hạ, lấp lánh như trần châu.

Hắn thở dài, nhỏ giọng nói : “Đã hiểu. Đa tạ tướng quân. Ta xin cáo từ.”

“Trong lúc thành Lạc Kinh bị hạ người đã cứu muội muội ta. Ta vẫn chưa nói lời cảm ơn với người. Cảm ơn người.”

Hắn đi được hai bước, chợt quay lưng ra sau nghe giọng nói nào đó. Bước chân hơi dừng lại, nói : “Trùng hợp mà thôi, đại tướng quân không cần nói cảm ơn.”

Hoắc Thế Quân quay đầu lại nhìn hần, nói : “Con người đều có số mệnh, càng muốn đi theo con đường mình đã chọn. Trương công tử, nếu một ngày chiến sự chấm dứt, người sẽ đi con đường nào ?”

Trương Nhược Tùng nói : “Thiên hạ rộng lớn, bốn phương tám hướng. Nói nhỏ, cũng là nhỏ ở trong lòng người. Đại tướng quân đặt câu hỏi như thế, ta chỉ có thể nói, nơi nào khiến ta an lòng, nơi đó chính là nơi ta ở.”

“Nơi nào an lòng, nơi đó chính là nơi ta ở...”

Hoắc Thế Quân lặp lại một lần nữa, khẽ mỉm cười, đưa mắt nhìn bóng lưng Trương Nhược Tùng đang đi xuống, một người một ngựa dần biến mất trong màn đêm.

~~Tháng mười Thiên Hưng năm thứ hai, phía Nam Xích Thủy rốt cuộc cũng chấm dứt chiến sự, Hoàng đế thay mặt thế lực mới đạt được thắng lợi toàn diện. Chung Nhất Bạch tự vẫn giữ được thể diện, vây cánh Chung gia đồng thời bị tàn sát đẫm máu, Hoàng đế cũng đồng thời phong tước ban thưởng và an táng chu đáo cho những thần tử đã hy sinh trong ngày hạ thành. Tiết Lạp Thụy ‘Trung nghị’ (trung thành và kiên quyết) được phong Thái tử Thái Bảo, vô cùng vinh quang.

Vào tháng mười, Hoàng đế dừng chân ở Kim Châu thông cáo thiên hạ, trong vòng ba năm giảm một nửa thuế lao dịch cho người dân cả nước, mọi người nghỉ ngơi lấy lại sức. Sau đó, khôi phục chức vị Vĩnh Định Vương cho Hoắc Thế Quân đang ở phương Bắc, cha truyền con nối, phong là Nhất phẩm Đại tướng quân định quốc, cũng giao cho Hồ phù vàng rồng (hồ phù : dấu hiệu điều binh thời xưa). Đây là mệnh lệnh đặc biệt của Hoàng đế Kim Châu, có thể tự do điều khiển binh mã cả nước đảm bảo không thể giả.

Đầu tháng mười một, Hoàng đế lần nữa phát đi, gia phong Hoắc Thế Diễm lúc này đã trở về Lạc Kinh làm Bình Trung Vương, phong thưởng Diên Châu. Cùng lúc đó, một đội quân lớn gồm mười vạn quân vượt qua Xích Thủy, hướng về phương Bắc nơi Đất Thản nằm trong tay vùng đất mệnh mông cuộn cuộn – Hoàng đế tế trời thông cáo thiên hạ, thề với Đại Nguyên, không nhân nhượng chút nào.

Tháng mười hai, Hoắc Thế Quân và Hồ sư của hần đã đuổi quân chủ lực của Đất Thản xuống vùng đất phía nam Hoa Châu.

Hoa Châu là một vùng được đặt làm mốc, một khi đoạt lại, trận chiến gian khổ kéo dài hơn hai năm này cũng sẽ hoàn toàn thắng lợi.

~~Mùa đông phương Bắc, băng tuyết bao trùm cả vùng đất. Trong đêm đen, chủ soái Hồ sư trong đại trướng, Hoắc Thế Quân cả người mặc áo nhung ngồi trên, dường như đang có điều suy nghĩ. Chiếc màn hình đối diện bị vén lên, người đi vào còn mang theo một cơn gió kèm tuyết, gió lướt qua ánh nến trên bàn, chiếu lên gương mặt Hoắc Thế Quân, sắc mặt cũng như ánh nến, đều rất mơ hồ.

Người tới là Tổng Hành.

Hần ngồi bên cạnh Hoắc Thế Quân, liếc nhìn tấm Hồ phù màu vàng kim đặt ở góc bàn, nói : “Ta vừa mới dò la được tin tức, sau khi đại quân Kim Châu đánh thắng Đất Thản mấy trận, ngày đêm gấp rút đuổi theo tàn quân, gặp được quân chúng ta đang ở bên ngoài Bình Khâu hai mươi dặm, hai bên xảy ra xung đột, may mắn được ngăn lại kịp thời. Đại tướng quân, người thấy thế nào ?”

Hoắc Thế Quân nâng mí mắt, liếc nhìn Tổng Hành, không nói gì.

Hoàng triều mới ở Kim Châu, sau khi dẹp xong nội loạn, giờ này đang rất cố gắng biểu diễn cho con dân Đại Nguyên biết khả năng và quyết tâm đánh thắng bọn ngoại tộc. Cho nên bọn họ ngày đêm hành quân, mong muốn lần át Hồ sư đạt được Hoa Châu.

“Truyền lệnh xuống. Quân ta dừng lại ở phương Bắc, đóng quân tại chỗ.”

Hoắc Thế Quân chậm rãi nói.

Lúc Tổng Hành nghe được một câu như thế, trong lòng chợt có một loại cảm giác phức tạp. Giống như thở phào nhẹ nhõm, lại giống như có một chút thất vọng mơ hồ.

“Đại tướng quân...”

Hần muốn nói gì đó, nhưng không biết nên nói gì cho phải, đã xác định.

Nam nhân trước mặt âm trầm, mạnh mẽ, đã không còn là một thiếu niên nông nổi giết vạ người không nháy mắt vài chục năm trước.

“Đại tướng quân, ta không phục !”

Chiếc khăn bị vén lên một lần nữa, Thôi Tái vọt vào, tuyết đọng trên đầu, hình như đã đợi bên ngoài rất lâu.

“Đại tướng quân, chúng ta khổ cực đánh một trận chiến lâu như vậy, cuối cùng cũng có thể đạt được thắng lợi vang dội, người Đất Thần đã như chim sợ tên, đánh tới tả đến Hoa Châu, có thể thu lại tất cả. Ngày này sắp tới, tại sao còn muốn đem công lao đặt trên đầu bọn chúng ?”

Hắn dường như đang rất kích động, đến nỗi ngay cả lễ tiết cũng không để ý, đi thẳng đến trước mặt Hoắc Thế Quân.

“Thôi tướng quân, không được vô lễ !”

Tổng Hành vội vàng đứng dậy ngăn lại.

Hoắc Thế Quân nói : “Thôi tướng quân, đánh một trận chiến lâu như vậy, cũng nên để cho người, còn có những tướng quân khác và đông đảo quân sĩ nghỉ ngơi một chút.”

“Đại tướng quân !” Thôi Tái trợn tròn hai mắt, cánh mũi phập phồng : “Người sợ cái gì ? Chỉ cần một câu nói của Đại tướng quân người, Thôi Tái ta cam tâm tình nguyện chết không chối từ. Đừng nói là một Hoa Châu nhỏ nhỏ, cho dù là cả thiên hạ, ta đều có thể vì người !”

“Thôi tướng quân ! Chớ ăn nói xằng bậy !”

Tổng Hành lạnh lùng quát.

Hoắc Thế Quân không để bụng, hơi phất tay áo, nói : “Thôi tướng quân, ta hỏi người. Người chỉ huy quân sĩ, đói bụng, ăn cơm trộn cát, nhai bánh cứng lạnh, khát, vốc một nắm tuyết rồi nuốt xuống, thậm chí đói bụng cũng có thể đi theo người đánh thắng trận sao ?”

Thôi Tái ngẩn ra, môi dưới ngấp ngừng, nói không nên lời.

“Đó là bởi vì bọn họ đánh quân xâm chiếm lãnh thổ nước ta, vô cùng nhiệt huyết, không hề oán hận một câu. Nếu để cho bọn họ quay đầu lại, xem những huynh đệ Đại Nguyên ta là giặc, bọn họ còn có thể dừng cầm chiến đấu quên mình như vậy sao ?”

“Thôi tướng quân, nếu như tất cả những việc hôm nay xảy ra vào thời điểm mười năm trước... đừng nói là mười năm, chỉ cần mấy năm trước, có lẽ ta cũng sẽ giống người có chung suy nghĩ...” Hắn hơi ngừng lại, từ từ đứng lên, nhìn về phía Tổng Hành và Thôi Tái, “Hắn sẽ là một Hoàng đế tốt, trước đây ta cũng biết. Người khác chưa chắc đã có thể làm được tốt như hắn. Các người theo ta lâu như vậy, không có các người ta cũng không thể đạt được tâm nguyện bây giờ. Ta đảm bảo với các người, ít nhất trong vòng mười năm, Hoắc Thế Quân ta có thể bảo vệ vinh hoa phú quý cho các người.”

“Đại tướng quân !” Thôi Tái chột quỳ xuống, áo giáp trên người vang lên kèn kẹt, “Quân sĩ chết vì tri kỷ. Thôi Tái ta không cầu vinh hoa, chỉ có Đại tướng quân là chủ. Về sau Đại tướng quân đi đâu, ta đi theo đấy !”

“Huynh đệ tốt...”

Hoắc Thế Quân đến trước người hắn, hai tay kéo hắn lên, “Hoắc Thế Quân ta có thể không tranh thiên hạ, nhưng vẫn là câu nói kia, cho dù là vì những huynh đệ đã từng vào sinh ra tử với ta, bất luận thế nào cũng phải tranh giành !”

“Chuyện tốt không thể để chúng ta chiếm cả. Truyền lệnh ta, bảo các huynh đệ đóng quân tại chỗ, tặng Hoa Châu cho các huynh đệ tướng sĩ Đại Nguyên xa xôi. Bọn họ chắc hẳn chưa từng được nếm thử hương vị máu tươi dính vào người !”

Thôi Tái bỗng nhiên lớn tiếng nói, “Tuân lệnh Đại tướng quân. Bây giờ chính là bảo các huynh đệ mổ heo giết dê, nghỉ ngơi thật tốt !”

Sau khi Thôi Tái rời đi, Hoắc Thế Quân đi ra khỏi lều lớn, đứng giữa trời đầy tuyết, nhìn những ngọn đuốc khắp núi, nghe hàng loạt tiếng hoan hô liên tiếp, ngửa mặt lên trời gào một tiếng thật dài.

Không khí lạnh lẽo chui vào cổ họng hắn. Một tiếng gào này dường như cũng đã xả hết tất cả những khí độc trong lồng ngực.

“Nơi này giao cho ngươi. Ta nên trở về xem một chút.”

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía Tống Hành đang đứng bên cạnh, mỉm cười nói một câu như vậy.

86. Chương 86

Editor: socfsk

Mùa đông Lạc Kinh, mấy ngày trước bắt đầu có tuyết rơi. Liên tiếp mấy ngày, cả kinh thành đều bị một màu trắng xóa bao phủ. Lúc gần hoàng hôn, trên phố đã vô cùng im ắng, thỉnh thoảng chỉ có thể thấy được một vài người khom lưng cố hết sức đi về phía trước, có lẽ giờ này trong lòng đang nghĩ đến về nhà sớm một chút uống một ngụm canh nóng hôi hổi, sưởi ấm cả người.

Cuộc chiến bình định phương Nam đã kết thúc từ mấy tháng trước, nhưng trước mắt mới chỉ có Trung Bình Vương từ Kim Châu về, còn lại không có dấu hiệu rời đô về Lạc Kinh, cũng không có cử động khác. Đến nay Lạc Kinh vẫn đang nằm dưới sự chỉ huy của binh mã Hoắc Thế Quân kể từ khi hắn giành lại được. Cổng thành bốn phía vẫn như thường lệ, cuối giờ thân liền đóng.

Cổng thành phía Bắc, mặc dù vẫn chưa tới lúc đóng cổng, nhưng cũng đã gần, lão giữ cửa ngẩng đầu nhìn sắc trời tối mờ, bỏ tay vào trong ống tay áo, đi đi lại lại trước cổng thành mấy vòng. Gió lạnh kèm theo tuyết lùa vào trong cổ lão, vội vàng gọi người tới, hai người cùng nhau đẩy cánh cổng nặng nề. Trong lúc cánh cổng đang từ từ đóng lại, chợt nhìn thấy trong một vùng trắng xóa xa xa xuất hiện một điểm đen di động.

Có người đang mạo hiểm gió tuyết chạy tới phía cổng thành.

Hắn đi rất nhanh, trong chốc lát, mặc dù trời sáng mờ nhưng cũng có thể nhìn thấy trang phục. Trên đầu đội nón che tuyết, áo choàng đen bị gió thổi cuộn cuộn, lộ ra màu áo xanh có chức hàm.

“Chắc chắn là đưa tin, đợi thêm chút...”

Lão binh rút cổ, cùng ông bạn già chờ người nọ tới.

Trong tiếng đập tuyết rầm rầm, người mặc áo đen cũng nhanh đến gần, từ đầu gối đến ủng đã dính đầy băng tuyết, nón lá che gió tuyết để lộ nửa gương mặt, chòm râu rối bởi dài vài xentimet.

“Nhanh lên một chút, người là ai...”

Đợi một lúc cảm thấy phiền không chịu nổi lên tiếng thúc giục, chờ người đối diện cởi nón lá thì hơi ngẩn ra, không tự chủ nuốt cả câu nói phía sau vào cổ họng.

Dưới nón lá lộ ra gương mặt còn hơi mệt mỏi, ánh mắt lạnh mà sáng ngời, thậm chí dường như sau lưng còn đầy tuyết trắng. Hắn nhìn hai người đang nhìn mình chằm chằm rồi gật đầu một cái, hơi cười, cũng không dừng lại, đi qua cổng thành tiếp tục sải bước vào bên trong thành.

“Người đó là...”

“Người đó không phải là...”

Hai lão binh đưa mắt nhìn theo bóng lưng nam nhân kia, rồi lại bốn mắt nhìn nhau, bật thốt nên một câu như thế, rồi cùng nhau ngậm miệng, khó nén nỗi kinh ngạc trên gương mặt.

Gần hai năm trước, sau khi khôi phục Lạc Kinh, lúc ấy bọn họ cũng là người giữ cổng thành, mắt thấy vị tướng lĩnh kia cưỡi ngựa dẫn theo Hồ sư của hắn rời khỏi cổng thành, đến nay vẫn rất khó quên. Bây giờ người này, mặc dù hắn còn có râu ria, nhưng bọn họ loáng thoáng vẫn nhận ra được.

~~Người tới này, chính là Hoắc Thế Quân. Phương Bắc hôm nay vì chiến loạn, vốn là hệ thống trạm dịch trong phạm vi mười mấy dặm đều bị phá hủy trong chốc lát, chẳng qua vẫn được xây dựng lại qua loa ở những chỗ trọng yếu, chuẩn bị truyền tin quân tình mà thôi. Ngựa của hắn đổi từ năm ngày trước, cuối cùng không chịu được cái rét căm căm trong băng tuyết, trưa hôm nay đã ngã xuống trên đường cách thành Lạc Kinh mấy chục dặm. Cho nên hắn đã vứt bỏ ngựa, lúc này mới đến.

Đế đô này từng là một vùng vô cùng phồn hoa tráng lệ, giờ khắc này chìm trong hoàng hôn tuyết, có vẻ yên tĩnh và an ổn như vậy.

Vĩnh định vương phủ bị hủy bởi hỏa hoạn, đến nay vẫn chưa tu sửa lại. Nàng và bọn nhỏ đang ở nhà mẹ đẻ. Hoắc Thế Quân biết chuyện này, cho nên tiếp tục đi về phía nhà mẹ, bàn chân đạp lên tuyết phát ra từng tiếng kêu kệt, hắn thậm chí còn có thể nghe được tiếng tuyết bay trên xuống mái hiên hai bên đường.

Tất cả đều rất thanh bình, có lẽ cũng chỉ là như vậy...

Trong lòng hắn dường như đang suy nghĩ như vậy.

Cổng thành Bắc cách nhà mẹ một đoạn đường ngắn, lúc hắn đi trên đường, một con chó đen chợt lao ra từ trong ngõ hẻm bên cạnh, chạy tới trước mặt hắn. Một đứa bé khoảng chừng tám tuổi chạy thật nhanh ra ngoài, cảnh giác nhìn hắn.

Hoắc Thế Quân lập tức nghĩ tới con trai cả mình từ khi sinh ra chưa từng thấy mặt. Năm nay nó cũng tròn tám tuổi.

Lòng hắn lập tức có một cảm giác cảm động xa lạ, vì vậy dừng bước lại, nở nụ cười với đứa bé kia. Đứa bé kia dường như là sợ, nhìn hắn một cái, lui về sau một bước.

“Tiểu Hắc, về nhà!”

Nó nói một tiếng, cũng không quay đầu lại chạy mất, con chó đen sủa gâu gâu vài tiếng rồi cũng chạy theo, chỉ để lại một chuỗi dấu chân trên tuyết.

Nụ cười trên mặt Hoắc Thế Quân đông cứng lại, sờ mặt mình, suy nghĩ một chút, rút ra con dao trong vỏ, mượn ánh tuyết lơ mơ ẩm ướt, nhìn thấy trên thân đao là một khuôn mặt nam nhân vô cùng nhíu nhếch.

Nghĩ đến không chỉ có Nhu Nhi của hắn cũng không thích gương mặt đầy râu ria của mình, còn có nữ nhi của hắn cũng như vậy.

Hắn rút đao, cạo cạo đám râu ria trên mặt, nhẹ nhàng rơi xuống mặt đất. Hắn đã nhiều ngày không để ý đến nên râu ria rơi đầy trên mặt đất, dần để lộ gương mặt gầy mà cương nghị.

Hắn sờ mặt một cái, cảm thấy còn chưa sạch sẽ, tiếp tục cạo một lần nữa. Chiếc dao không cẩn thận vạch một vạch trên mặt. Hắn duỗi ngón sờ lên mặt một cái, thấy có vết máu, khẽ lắc đầu, cười khổ, trả đao về vỏ, thổi thổi tuyết trên tay xát qua mặt mình, lúc này mới tiếp tục bước đi.

Lúc chuẩn bị vào giờ cơm tối, ngọn đèn dầu xuyên qua từng cửa sổ mỗi nhà, chiếu sáng một đoạn đường hắn đang đi. Thậm chí hắn còn ngửi thấy mùi thức ăn không biết bay tới từ nhà nào, càng cảm thấy rất đói bụng, vì vậy bước chân càng nhanh hơn.

~~Trong hai năm này, Lạc Kinh đã sớm không còn phồn hoa như trước, hơn nữa vào ban đêm, vừa qua giờ tuất, lập tức thì hành lệnh cấm đi lại ban đêm. Trời còn quá sớm không ngủ được, Thiện Thủy lại không muốn để bọn nhỏ đọc sách dưới ánh nến, sợ hỏng mắt, cho nên đã sớm hình thành thói quen, sau khi ăn xong bữa tối liền vào trong buồng lò sưởi, nàng đọc sách cho bọn nhỏ nghe, hoặc là sau khi kể chuyện nửa canh giờ, đến giờ tuất sẽ trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Chiều nay cũng không khác với ngày thường là bao. Nàng kể chuyện xưa cho bọn nhỏ ở trong buồng sưởi giết thời gian, cũng như là để tiêu cơm. Gần đây àng vừa mới bắt đầu nói đến Tây Du Ký. Ngưỡng Hiền tám tuổi ngồi nghiêm túc, Tiểu Nha nhi một tay chống cằm, hai đứa nghe rất mê mẩn. Con chó già nằm ở

trước lò sưởi, trong miệng còn cắn một quả bóng cao su, Tiểu Nha nhi ba tuổi còn đang chơi đùa cùng nó. Nói nói bên tai nghe được tiếng ngáy khò nhỏ, Thiện Thủy nhìn lại, thấy con chó già đã nằm trên thảm không nhúc nhích, mắt miến cưỡng không chống đỡ nổi, tiểu nhi tử cũng đã nằm trên người nó ngủ ngon, quả bóng lăn đến trong góc phòng.

Bạch Quân cười, ngồi chồm hồm qua đó, vỗ vỗ đầu con chó, ôm lấy tiểu hải tinh đi về phòng Thiện Thủy. Mặc dù Tiểu Nha nhi và Ngưỡng Hiền còn chưa thỏa mãn, chỉ biết hôm nay đã đến giờ đi ngủ, không thể làm gì khác là phải đứng dậy. Tiểu Nha nhi đưa nước đến trowcs mặt Thiện Thủy, cười hì hì nói: “Mẫu thân khát nước, uống một ngụm mát cổ.”

Thiện Thủy cười nhận lấy uống một ngụm, gọi nha đầu đưa Tiểu Nha nhi đi ngủ, còn mình tự mình đưa Ngưỡng Hiền về phòng, đặt bình nước nóng ấm vào trong chăn, chờ nó nằm xuống, kéo chăn lại, đứng dậy muốn thối nển định rời đi, chợt nghe thấy nhi tử sau lưng nói: “Mẫu thân, người đang nghĩ đến phụ thân sao?”

Thiện Thủy ngẩn ra, quay đầu lại liếc mắt nhìn, thấy nhi tử đang mở to mắt, nhìn mình với vẻ nghiêm túc, liền dịu dàng nói: “Sao đột nhiên lại hỏi mẫu thân điều này? Ngưỡng Hiền nhớ phụ thân rồi sao?”

Ngưỡng Hiền lắc đầu, nói: “Không phải.” Nói xong liền mím chặt môi, không nói lời nào.

Cũng là một đứa bé quật cường...

Thiện Thủy thở dài, đặt nển xuống, ngồi lại bên cạnh hắn, nói: “Phụ thân sẽ quay lại sớm thôi. Ngoan ngoan ngủ, nói không chừng sáng mai chờ con tỉnh lại, phụ thân đã trở lại.”

Trên mặt Ngưỡng Hiền rớt cuộc cũng lộ ra nụ cười, nháy mắt, nói: “Mẫu thân, người lại lừa con. Lời này cũng không biết là đã nói bao nhiêu lần. Con không tin.”

Thiện Thủy nhất thời cứng họng, không thể làm gì khác hơn là nhỏ giọng nói: “Được rồi, Tiểu Dương nhi đã lớn rồi, không bao giờ tin lời mẫu thân nữa. Mẫu thân ở lại với con, nhìn con ngủ. Chờ con ngủ thiếp đi, ta sẽ đi, có được hay không?”

Ngưỡng Hiền khẽ vâng. Thiện Thủy cởi giày, nằm ở bên cạnh nó, vươn tay ôm nó, vỗ nhẹ nhẹ sau lưng nó.

Chỉ chốc lát sau, Thiện Thủy nghe thấy tiếng hít thở đều đều của nhi tử, thấy hắn đã nhắm mắt ngủ, đưa mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống phụ thân, cúi đầu nhẹ hôn lên trán, đứng dậy mang giày, cầm nển trên bàn, nhẹ chân nhẹ tay mở cửa.

Nàng bước ra khỏi ngưỡng cửa. Một tay cầm nển, một tay mở cửa, chợt nhìn thấy một nam nhân đang đứng trong tuyết, đông cứng cả người, giá nển trên tay cũng rơi phịch xuống đất, ánh nển lóe lên vài cái, rồi cũng dập tắt.

Bên ngoài hành lang, tuyết vẫn rơi nhẹ nhẹ trên mái nhà. Nàng không nhìn thấy rõ dáng vẻ của nam nhân đó, chỉ một bóng hình mơ hồ, thế nhưng cảm giác quen thuộc đó vĩnh viễn sẽ không lừa gạt nàng.

“Nhu Nhi, là ta.”

Người nào đó cách xa hai năm dài đằng đẵng, hần tháo chiếc nón lá xuống, giọng điệu dịu dàng dễ nghe nhất nói với nàng một câu như vậy.

Nàng không nói lời nào, đập lên giá nển, nhào vào trong ngực hắn.

Lồng ngực hắn vừa ướt vừa lạnh, nàng dường như không hề hay biết. Khi hắn ôm nàng thật chặt trong lồng ngực, nàng giơ tay chạm vào mặt hắn, sau đó ngẩng mặt lên, giọng run rẩy đè nén, không ngừng lặp lại gọi tên hắn, “Thiếu Hành, Thiếu Hành, Thiếu Hành...” Trong khi gọi hắn, nước mắt đã rơi lã chã.

~~

Ôm, hôn rồi lại gọi tên nhau. Khi hai người rớt cuộc có thể tách nhau ra, nàng cầm tay hắn, rồi lại cầm đuốc soi, đi xem ba đứa bé đã ngủ.

Từng đứa bé tựa như thiên sứ, ngủ ngon trong yên tĩnh. Nàng nhìn thấy hấn đang tham lam mở to mắt, hào phóng biểu lộ vẻ mặt ngạc nhiên và vui mừng, thậm chí còn hận không được đánh thức mấy đứa dậy gọi mình là phụ thân.

“Nhu Nhi, từ khi Ngưỡng Hiền còn ở trong bụng nàng đến giờ, ta vẫn chưa chịu một phần trách nhiệm phụ thân đối với nó. Trong lòng nó chắc chắn sẽ xa lánh ta đúng không?”

Trong ba đứa bé, hấn dừng lại trước giường của con trưởng lâu nhất, nhìn chăm chú vào gương mặt nó, giọng nói mang theo vài phần lo lắng và áy náy.

Thiện Thủy kìm nén thương cảm trong lòng, mỉm cười với hấn nói: “Lúc này trước khi đi ngủ, nó còn hỏi ta về chàng. Cho nên sáng sớm ngày mai, trước khi nó mở mắt chỉ cần chàng xuất hiện trước mặt nó như vô số lần ta đã hứa, nó nhất định sẽ rất vui mừng.”

Cuối cùng hai người đến phòng ngủ của nàng, cùng nghĩ đến những đứa trẻ ngoan, nàng chợt chú ý thấy một vết máu rất nhỏ trên mặt hấn, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve, nhỏ giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Hoắc Thế Quân là nam nhân lập gia thất từ sớm, thế nhưng dưới ánh mắt chăm chú và quan tâm của nàng, hấn vẫn rất xấu hổ cười.

“Cái này...” Hấn sờ mặt mình một cái, nhìn nàng nói, “Là ta sợ chòm râu trên mặt sẽ hù dọa bọn nhỏ, cho nên mới tự mình cầm dao, không cẩn thận cắt phải...”

Thiện Thủy cười khẽ, nhỏ giọng nói: “Sáng mai chờ bọn nhỏ tỉnh lại, sợ sẽ rất thất vọng. Ta nói với bọn nó, lúc phụ thân trở lại, nếu gương mặt phụ thân đầy râu ria, bảo bọn nó cũng đừng ghét bỏ, đó là do phụ thân cố ý để cho bọn nó chơi đùa. Chàng không biết là những đứa trẻ nhà chúng ta ngày ngày đều mong đợi đến ngày kéo râu ria chàng chơi đùa...”

Hoắc Thế Quân nhỏ giọng cười ha ha, quay đầu lại nhìn bọn nhỏ một cái, đưa mắt nhìn Thiện Thủy chốc lát, vươn tay kéo vào trong lồng ngực mình.

87. Chương 87

Editor: Socfsk

Sau khi tắt đèn, dục vọng dâng tràn. Vuốt tóc ra hai bên, uyển chuyển rũ xuống hai vai, tình nồng lưu luyến, bất giác đã qua nửa đêm, gió tuyết ngoài cửa sổ cũng dần ngưng.

Trong màn trường lụa hoa, Thiện Thủy như con mèo nhỏ nhắm mắt nằm trên người hấn, tim dán lên tim, yên lặng đếm từng tiếng tim đập trên lồng ngực hấn. Tiếng tim đập thành thích rất cuộc cũng dần nghỉ. Nàng không có chút cảm giác mệt mỏi nào, càng không có chút bối rối, lặng lẽ ôm cánh tay bên người hấn thật chặt, dường như sợ rằng chỉ cần buông lỏng một chút chỉ có thể đổi mất nhìn bóng lưng hấn rời đi.

Không trách được nàng sẽ như vậy, trong mười năm, hấn để lại trong trí nhớ nàng ký ức sâu đậm nhất chính là những lần hành quân, lần thứ nhất, lần thứ hai, rồi lại một lần nữa.

“Thiếu Hành, về sau đừng rời xa ta và bọn nhỏ nữa...”

Giống như ngủ mê, lại giống như tiếng lòng, nàng dường như cảm thấy cũng không sao, nhưng lại nói ra miệng như vậy. Nàng cảm thấy tay hấn cũng như tay nàng, ôm eo nàng thật chặt, cũng không nói gì.

“Nhu Nhi, ta muốn đi nhìn Lạc Kinh một chút.....Ta cũng đã quên nó như thế nào rồi.

Lúc hấn mở miệng lại nói một câu như vậy.

Hoắc Thế Quân kéo cổ áo Thiện Thủy lại, giúp nàng chỉnh lại quần áo cho ngay ngắn, nhỏ giọng nói: “Lạnh không?”

“Không lạnh.”

Hắn khẽ mỉm cười, ôm nàng lên ngựa, mình ngồi sau lưng nàng. Trong ánh mắt kinh ngạc của người gác cổng, giục ngựa đi.

Không âm thanh tiếng động, trời đất yên tĩnh tịch mịch bây giờ đã lọt vào trong mộng đẹp, chỉ còn nghe thấy tiếng vó ngựa đập tuyết, hai người trên ngựa, xuyên qua từng con đường rộng rãi, chỉ để lại từng dấu chân ngựa trên tuyết.

Ngựa đã dừng lại trước phủ vĩnh định vương. Chỉ là giờ phút này, trong cánh cổng kia tất cả đã bị bão tuyết phủ lấy, sạch sẽ yên tĩnh giống như nó vốn có.

“Mới vừa mấy ngày trước, ta dẫn theo bọn nhỏ đến mộ nương thăm bà... Vào xem một chút không?”

Nàng thấy hắn nhìn cánh cửa khép chặt, nói.

Hắn buông lỏng eo nàng ra, xuống ngựa, từ từ quỳ gối trên tuyết, quỳ gối về phía Thanh Liên đường đập đầu. Sau khi đứng dậy, lên ngựa đi.

“Đi thôi, lên tường thành xem một chút.”

Hắn nhỏ giọng nói.

Đang lúc này có một đội binh sĩ tuần đêm đi tới. Bọn lính phát hiện có điều khác thường, lập tức vây quanh. Chờ sau khi nhìn rõ là phu thê bọn họ, kinh ngạc một chút, miệng nói Vương gia, rồi rít quỳ xuống.

Lúc đưa mắt nhìn hai người bọn họ, nhóm binh sĩ này vẫn cảm giác mình bị ảo giác – sao có thể? Bây giờ không phải hắn đang trên đường đến Hoa Châu sao? Bọn họ cũng giống nhiều người, cũng đang ngẩn đầu chờ hắn dẫn theo Hồ sư đánh Hoa Châu, hoàn toàn thống nhất Đại Nguyên. Cái này nhất định là thời khắc huy hoàng ghi đậm dấu ấn lịch sử. Thắng lợi cuối cùng sắp đến, sao hắn có thể xuất hiện ở đây?

“Ta hiểu!”

Một người lính chợt thốt ra, rất nhanh ngậm miệng lại.

“Hiểu cái gì?”

Người bên trên lập tức hỏi rồi rít.

Người nọ cảnh giác nhìn bốn phía, lúc này mới cẩn thận nhìn về phương Nam, sau đó nắm hai nắm tay lại.

“Người nói là, vương gia muốn...”

Mọi người nhất thời hiểu ra, nhanh miệng đã bật thốt lên, lại bị một người khác ở bên cạnh thở dài nói.

“Không thể nói, không thể nói...”

Bốn phía dường như trở nên lạnh lẽo, binh sĩ cũng trở nên trầm mặc, cũng không còn ai nói một lời nào, một hồi lâu, có người nhỏ giọng thở dài một cái.

“Nghĩ tới ngày được sống yên ổn, từ từ chờ thôi. Còn phải xem có phải số mệnh thế này hay không...?”

Lúc người gác cổng thành Bắc nhận ra hắn, cũng vô cùng kinh ngạc đưa mắt nhìn hắn dặt tay nàng, leo lên bậc thang lên đầu tường.

Tòa thành trì này, trong màn tuyết trong suốt, dường như trở nên bao la, bát ngát, từ từ hiện ra trong mắt bọn họ. Cuối tầm mắt, mấy tòa kiến trúc chính tề xuất hiện, đó chính là hoàng cung đế quốc này.

Hắn thu hồi tầm mắt, đưa tay phủi vết tuyết đọng trên vách thành tường, cho đến khi lộ ra màu gạch xanh đen. Khối gạch vuông này bị mất một góc, đó là vết thương do đao kiếm để lại.

Hắn dùng tay chạm vào góc bị thiếu.

“Thiếu Hành...”

Thiện Thủy chân chờ hồi lâu, rốt cuộc mở miệng.

“Thiên hạ dù có đổ cũng sẽ có một ngày đỡ dậy. Nếu như chàng có nhằm lẫn cũng sẽ không có lần hai. Cho nên ta sẽ không đi.”

Hắn đã từng nói với nàng như vậy.

Không ngờ lại là một lời tiên tri.

Đã qua lâu rồi, nhưng nàng biết, bất luận là nàng hay hắn, bọn họ cũng không quên chuyện này. Hơn nữa lâu như vậy tới nay, hắn và nàng, cũng không ai nhắc tới chuyện này, thậm chí còn rất cẩn thận từng li từng tí cố ý tránh đi. Chuyện này giống như đã thành một vết thương hoàn hảo, vừa đọng, máu và thịt cũng sẽ rách ra.

Lúc này nàng chợt muốn mở miệng nói cái gì đó. Mặc dù nàng cũng không biết nàng nên nói cái gì.

Đúng lúc đó, hắn chợt rút ta khỏi tầng gạch, cầm lấy tay nàng, xoay người đi xuống, ôm nàng lên ngựa, kéo căng dây cương, vó ngựa chạy băng băng trên đường, tuyết bắn tung tóe.

Nàng biết hắn muốn đưa nàng đi đâu, cho nên cũng không hỏi. Chỉ là cuối cùng, khi hắn dừng ngựa ở trước cửa Nam hoàng cung, nàng kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Hắn ôm nàng xuống ngựa, đi về phía cổng chính, bước chân kiên định.

Thị vệ thấy có người đến gần, lập tức tới đuổi. Nhận ra là Hoắc Thế Quân, lập tức quỳ xuống.

“Mở cửa ra.”

Hoắc Thế Quân trầm giọng nói.

Thị vệ không chút do dự, lập tức xoay người mở cửa.

Thiện Thủy chần chờ nhìn Hoắc Thế Quân một cái. Hắn nhận lấy cây đuốc trên tay thị vệ, hai mắt nhìn thẳng phía trước, dắt tay nàng đi vào.

Chỗ này đã từng là một nơi ánh sáng rực rỡ, mà nay chỉ còn lại tuyết và bầu trời đen nhanh. Lâu đài nối tiếp nhau san sát, giống con thú đơn độc nằm đó, chỉ cần có một vài tiếng động sẽ nhảy lên cắn người.

Hắn men theo tường thành, không phát ra một tiếng, cũng không dừng lại.

Nàng ruốt cuộc đoán được hắn muốn đi đâu. Tim khẽ thất lại, bước chân lưỡng lự. Hắn dường như không cảm thấy, vẫn tiếp tục dẫn nàng đi về phía trước.

Nàng đi theo hắn, rốt cuộc dừng ở trước tòa đền trước đó. Chiếc ghế cao nhất thiên hạ, được sắp xếp ở bên trong.

Ngày đó người Tây Khương sau khi đánh hạ tòa đế đô, nghĩ là đã chiếm hết tòa giang sơn, cuối cùng đội danh hiệu Tây Khương lên ở chỗ này, dường như cũng đã trải qua một mơ ước lâu dài, thay thế hoàng đế Đại Nguyên làm chủ tòa cung điện này. Mà sau đó Hoắc Thế Quân phát động nửa đêm tấn công bất ngờ, nhanh chóng không thể cản nổi, trời vừa hừng sáng đã chiếm lại được tòa hoàng cung, kịp thời dập tắt ý định đốt lửa hủy diệt tòa đế đô. Cho nên chiếc ghế vàng rồng này giống như kỳ tích được giữ lại. Hắn giập cây đuốc trên tay cho nàng, sau đó đưa tay ra đẩy cánh cửa đại điện khép chặt.

Có lẽ là do lâu rồi không được mở, cửa phát ra tiếng kéo kẹt nặng nề, kinh động đến mấy con bướm đêm, vỗ cánh bay ra khỏi điện.

Sau khi hai cánh cửa lớn hoàn toàn bị đẩy ra, một trận gió lớn thổi vào xộc vào mũi.

“Thiếu Hành...”

Thiện Thủy nắm chặt tay hắn, muốn ngăn hắn đi vào.

Hắn ngừng lại, cầm đuốc trong tay nàng, quay đầu khẽ mỉm cười với nàng, đôi mắt ánh lửa chiếu lên tuyết, chiếu sáng cả chiếc mũi cao nhọn.

“Đi vào cùng ta.”

Hắn nói.

Hắn cầm cây đuốc vào một đế đồng bên cạnh, đưa mắt nhìn cái ghế kia, một lát sau, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía nàng, hỏi: “Nhu Nhi, có muốn ngồi vào đây hay không?”

Thiện Thủy cả kinh, vội vàng lắc đầu. Thế nhưng hắn lại cười ranh mãnh với nàng, bế cả người nàng lên, đi lên bậc thềm đỏ, đi từng bước về phía cái ghế, đặt nàng ngồi lên.

Thiện Thủy vội vàng đứng dậy, lại bị hai tay hắn đè lên vai, chỉ có thể ngồi xuống lần nữa.

“Thiếu Hành, chàng làm cái gì vậy?”

Nàng rớt cuộc không kiềm chế được, giương mắt nhìn hắn. Thấy mắt hắn lấp lánh ánh sáng, cúi đầu nhìn nàng.

“Nhu Nhi, ngồi ở chỗ này, cảm giác thế nào?”

Hắn hỏi.

Thiện Thủy ngẩn ra, nở nụ cười.

“Rất cứng, rất lạnh, hơi đau...”

Nàng đưa tay sờ qua chỗ bám bụi đó, suy nghĩ một chút, cuối cùng cười nói, “Cũng không phải là rất thoải mái.”

Hắn chợt nói: “Nhu Nhi, nàng còn nhớ năm ta bị lưu đày, lúc nàng tới Tông Nhân phủ thăm ta, ta đã nhận lời với nàng thế nào không? Ta nói ta chẳng những sẽ sống tốt, hơn nữa cuối cùng sẽ có một ngày ta muốn cõi đời này của nàng có thể có tất cả những vinh hoa phú quý.”

Nàng dần thôi cười, từ từ gật đầu, nói: “Ta nhớ.”

Hắn cười một tiếng, từ từ ngồi xổm xuống trước đầu gối nàng, hai tay bao lấy tay nàng.

“Nhu Nhi, ta sợ ta sẽ nuốt lời nàng. Bất luận là ngày trước, hiện tại, hay sau này cũng vậy, có lẽ ta vĩnh viễn sẽ không cho nàng được những gì là vinh hoa phú quý nhất.”

Đây là lần đầu tiên nàng ngồi cao hơn hắn, cúi đầu nhìn hắn đang ngửa mặt nói.

Lúc hắn ngửa mặt nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. Nàng biết hắn đã sớm đưa ra lựa chọn, ánh mắt hắn nhìn nàng còn ẩn chứa sự hoang mang, lo sợ không yên y hết như một đứa bé, cho nên hắn mới dẫn nàng tới đây.

Nàng ngưng mắt nhìn khuôn mặt nam nhân này, rút một tay mình từ trong lòng bàn tay hắn, đưa lên khẽ vuốt lấy lông mày hắn, nói: “Thiếu Hành, chàng không nuốt lời. Chàng đã cho ta vinh hoa phú quý trên đời rồi. Không phải ta đang ngồi ở trên chiếc ghế này sao?”

Hoắc Thế Quân bình tĩnh nhìn nàng.

Nàng khẽ mỉm cười, tiếp tục nói: “Chàng vì ước mơ đánh một trận với bọn ngoại lai xâm lược, rốt cuộc cũng đã đánh đuổi được bọn chúng. Bây giờ chàng nguyện ý vì thiên hạ này, dùng trận chiến thứ hai lại. Cho dù thật sự đã từng thiếu thiên hạ này, bây giờ chàng cũng đã đền bù thỏa đáng. Có lẽ chàng không phải là anh hùng trong thiên hạ, nhưng trong lòng ta, chàng chính là anh hùng của ta. Có một trượng phu là anh hùng, đời ta còn có gì không thỏa mãn?”

Hoắc Thế Quân từ từ đứng thẳng người, cuối cùng nhìn cái ghế vàng ròng bám đầy bụi này, nở nụ cười.

Hắn đã từng nói qua với Trương Nhược Tùng, con người đều muốn được làm theo những gì mình lựa chọn. Hắn thực sự đang làm theo những gì hắn đã nói.

“Trời gần sáng rồi, chúng ta về nhà thôi. Ta muốn để Tiểu Dương nhi vừa mở mắt ra đã có thể nhìn thấy ta.

Hắn ôm lấy người thê tử mình đang ngồi trên ghế lạnh, xoay người bước xuống thềm đỏ, sải bước đi.

88. Chương 88

Editor: Socfsk

Lúc Ngưỡng Hiền còn được mẫu thân gọi là Tiểu Dương nhi, nó bắt đầu có một giấc mơ. Trong giấc mơ, có một con ngựa biết bay trên mây, còn có một nam nhân, nó không nhìn rõ được mặt nam nhân đó, chỉ thấy người đó mặc áo giáp màu vàng, tay cầm một thanh đao lớn, nhảy lên con ngựa đang bay, đập lên từng đám mây vạn trượng, giống như một vị thần bay xuống đây. Người này nói với nó, gọi hắn là phụ thân.

Sau này nó dần lớn lên, biết phụ thân mình không phải là thiên thần kim giáp, trên đời càng không có con ngựa nào biết bay trên mây, nó cũng không mơ giấc mơ này nữa, chỉ muốn vẽ lên trong óc mình dáng vẻ phụ thân.

Nghiêm túc mà nói, thật ra nó cũng chưa từng nhìn thấy phụ thân. Nó từng gặp qua một lần. Chỉ là lần đó nó nhìn thấy một bóng lưng.

Ngày hôm đó là ngày Lạc Kinh đang bị vây hãm, nó và cô cô đi theo Trương thúc thúc về nhà, người khác đều cho rằng bọn họ là người một nhà. Sau đó có một ngày nó đi theo cô cô và Trương thúc thúc lên một chiếc xe ngựa, bị đội quân Tây Khương ép đi đến An Hưng. Nghe nói ở đó có một quý tộc bị bệnh sắp chết, bọn họ muốn Trương thúc thúc đi xem bệnh. Một ngày sau khi rời Lạc Kinh, chợt có tin truyền đến, Lạc Kinh đã được giành lại. Một ngày sau đó, trên đường đầu đầu bọn họ cũng có thể gặp phải tàn binh của Tây Khương. Theo tin tức mà bọn người Tây Khương đưa đến, Hồ sư Đại Nguyên không thể chống được, thế đoạt lại mỗi một tấc đất.

Người Tây Khương áp tải bọn họ bắt đầu trở nên rối loạn. Một nửa người kiên trì tiếp tục đi về phía An Hưng, một nửa chủ trương sẽ chạy trốn sau khi giết chết bọn họ. Thậm chí hai bên đã đánh nhau. Một buổi tối nào đó sau đó, Trương thúc thúc hạ độc vào trong trà của bọn họ, dẫn nó và cô cô trốn thoát. Trên đường bọn họ giúp đỡ lẫn nhau đi theo con đường nhỏ về phía Lạc Kinh, tránh khỏi một nhóm tàn quân Tây Khương. Cuối cùng lúc gặp phải tình huống nguy cấp, binh lính Đại Nguyên xuất hiện, cứu lấy họ. Người chỉ huy nói, hắn tên là Tôn Tường, cấp dưới dưới sự chỉ huy của Hoắc Đại tướng quân trực tiếp chỉ huy một quân đoàn Hồ sư. Sau khi Lạc Kinh khôi phục, tin tức về bọn họ moi được từ tù binh Tây Khương, cho nên phụng mệnh đi tìm.

Ngưỡng Hiền nhớ rõ. Hoặc có thể nói rằng nó vĩnh viễn không quên, lúc nó tới được trong thành Lạc Kinh đã chứng kiến cảnh đó.

Một ngày đó, thời tiết âm u, màn bụi dường như che lấp cả bầu trời, cổng thành Bắc Lạc Kinh có tiếng hoan hô vang dội. Vô số người đang đứng chật ở nơi này, hai bên đường vui vẻ đưa tiễn đại quân tiến quân lên phương Bắc. Nó và cô cô chen chúc trong đám người, bên tai nghe thấy tiếng hô liên tiếp ‘Hoắc Đại tướng quân’ thì nó biết bọn họ đang gọi phụ thân nó. Nó không thể chờ muốn nhìn phụ thân, để phụ thân có thể nhận ra mình. Nhưng người phía trước quá đông, che cản tầm mắt của nó, thậm chí nó còn bị người ta xô té ngã xuống đất. Nó nóng nảy đến mức gần như khóc lên thì được cô cô dùng sức kéo lên, giơ lên thật cao. Rốt cuộc nó cũng nhìn thấy bóng lưng người đang cưỡi ngựa phía trước.

“Phụ thân, con là Tiểu Dương nhi...”

Nó dùng hết sức, hét to về phía cái bóng lưng đó.

Gió thổi qua tai nó, nó nghe thấy tiếng của mình, vừa cao vừa vô cùng hưng phấn. Nhưng tiếng của người khác còn to hơn, vùi hết cả tiếng nó.

“Phụ thân...”

Nó tiếp tục dốc hết sức gọi, nhưng ngoài nó cũng không có ai chú ý tới tiếng của một đứa trẻ. Nó cố nén nước mắt, nhìn bóng lưng đại quân phía trước đang dần khuất xa, cho đến khi biến mất trong tầm mắt.

Phụ thân không quay đầu lại, không nhìn nó, nó cũng không nhìn thấy phụ thân rốt cuộc như thế nào. Nhưng điều này không quan trọng, bởi vì kể từ sau đó, nó bắt đầu tiếp tục mơ về ngựa chiến mặc áo giáp rồi.

Đó là bí mật của nó, nó từng thấy qua bóng lưng phụ thân mình. Sau này mẫu thân cũng tới, nó cũng không nói cho người biết. Nó năn nỉ cô cô cũng phải giữ bí mật cho nó.

Nó có một tâm nguyện, chờ đến một ngày nào đó, phụ thân xuất hiện lần nữa trước mặt nó thì nó sẽ nói cho phụ thân, nó đã từng đứng với rất nhiều người nhìn bóng lưng phụ thân cười ngửa đi đánh giấc – trong mắt nó, đó là một bóng lưng anh hùng.

Lúc Ngưỡng Hiền tỉnh, mở mắt ra, lập tức thấy cả phòng rực rỡ ánh mặt trời. Nó hiểu được, tuyết rơi mấy ngày rồi cuộc đã ngừng.

Nó đã đồng ý với muội muội Tiểu Nha nhi và đệ đệ thích chạy loạn phía sau hai người bọn nó, chờ tuyết ngừng rơi sẽ dẫn bọn chúng đi ra ngoài đắp người tuyết và ném tuyết.

Nó đang muốn bò ra từ trong chăn, chợt ngậy ngẩn cả người. Bên cạnh giường của nó còn có thêm một người. Lại là một đại nhân, người đó mặc chiếc áo màu tím sạch sẽ, đang nằm bên cạnh mình, trông như đang ngủ thiếp đi.

Giường Ngưỡng Hiền không phải rất lớn, nằm thêm một người lập tức trở nên khá chật hẹp. Hình như người đó sợ quấy rầy mình, cho nên khom người lại, cẩn thận không đụng phải mình, thậm chí chân còn đặt ở ngoài mép giường.

Ngưỡng Hiền xoa nhẹ hai mắt, kinh ngạc nhìn nam nhân anh tuấn xa lạ đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, chợt, mắt sáng lên, giống như hai ngọn đuốc nho nhỏ.

Nó nhận ra được, trên người nam nhân này có một cái áo vải, đó là do chính tay mẫu thân may. Nó biết là mẫu thân may cho phụ thân mặc.

Là phụ thân đã trở về ! Thì ra điều mẫu thân nói tối qua với nó cũng không phải là lừa gạt. Tỉnh dậy, phụ thân đã xuất hiện trước mặt nó.

Phụ thân không còn là một bóng lưng mập mờ trong ký ức nó. So với tưởng tượng của nó, phụ thân càng trẻ tuổi, càng anh tuấn hơn. Tim nó đập thình thịch, cả người kích động như muốn nhảy lên. Vừa định nhào qua đánh thức phụ thân, bỗng nhiên dừng lại.

Phụ thân ngủ rất ngon, thậm chí nó còn có thể nghe được tiếng hít thở đều đều của phụ thân. Ngưỡng Hiền biết người vẫn luôn đánh giấc bên ngoài, bây giờ vừa trở về, nhất định là rất mệt mỏi.

Nó cười toét miệng, cẩn thận từng li từng tí kéo chăn mình thêm một nửa, trùm lên trên người của phụ thân – mặc dù trong phòng rất ấm, nhưng Ngưỡng Hiền sợ phụ thân ngủ sẽ lạnh, sau đó từ từ chui vào trong ổ chăn, hơn nữa còn đến gần người phụ thân mình.

Nó ngửi thấy trên người phụ thân có mùi cây xuân tươi mới, còn có thể ngửi thấy mùi gì đó... giống như mùi máu mùi gươm đao đao, hoàn toàn khác biệt mùi mà nó đã quen ngửi trên người mẫu thân. Nhưng nó vừa ngửi, lập tức thích thú mùi này.

Nó thật không muốn đánh thức phụ thân dậy, nhưng bởi vì quá kích động, chân không cẩn thận đụng phải người phụ thân. Hồngбет, lông mi người khẽ động, muốn tỉnh.

Ngưỡng Hiền vô cùng lo lắng, tim nhảy nhộn nhạo, lập tức nhắm mắt lại, làm bộ như mình còn đang ngủ.

Hoắc Thế Quân mở mắt ra, thấy cái đầu nhĩ tử đang ở bên người mình, mặc dù đang nhắm mắt nhưng hai hàng lông mi cũng không ngừng rung khê. Hắn thoáng ngẩng đầu, chợt phát hiện chân mền đắp trên người mình, đưa mắt nhìn đứa con trai chốc lát, bên môi nở nụ cười hạnh phúc.

Hắn và Thiện Thủy về từ lúc canh năm. Bọn họ nói sẽ tặng cho con trưởng một kinh ngạc bất ngờ, cho nên Thiện Thủy trở về phòng, Hoắc Thế Quân đến phòng Ngưỡng Hiền, nằm bên cạnh nó.

Hắn cả đêm không ngủ, lúc này mới chợp mắt một chút, giờ này mới giật mình tỉnh lại, tinh thần vô cùng tốt.

“Tiểu Dương nhi...”

Hắn nhẹ giọng gọi, thấy nhi tử còn chưa muốn động, lông mi còn rung mạnh hơn, nụ cười bên môi càng đậm, vươn tay nhẹ nhàng vuốt đầu nó, tự nói : “Tiểu Dương nhi còn chưa tỉnh ngủ, vậy ta đến gặp Tiểu Nha nhi trước...” Nói xong vén chăn mền lên, ngồi dậy.

Hắn vừa mới ngồi dậy, sau lưng nhi tử đã lao ra khỏi chăn, giống như một con hổ nhỏ nhào tới tấm lưng rộng lớn của phụ thân.

“Phụ thân phụ thân, con tỉnh !”

Ngưỡng Hiền gọi liên tiếp mấy lần, dùng sức ôm lấy hắn.

Hoắc Thế Quân cười lớn, quay người sang, ôm lấy nhi tử, không tốn chút sức nào giơ nhi tử lên thật cao. Ngưỡng Hiền đi theo phụ thân, luôn miệng cười khanh khách.

Nó cảm giác mình đã lớn, cho nên không cho phép người khác gọi mình là Tiểu Dương nhi nữa. Có lúc mẫu thân gọi nó như vậy, nó đều nghiêm túc sửa lại. Nhưng bây giờ nghe được phụ thân gọi mình như vậy, nó lại cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Phòng ngủ của Tiểu Nha nhi ở ngay bên cạnh phòng của ca ca. Cô bé bị đánh thức bởi một loạt tiếng cười vui vẻ. Trong chăn vô cùng ấm áp, cô bé cuộn người lại, còn muốn tiếp tục ngủ nướng. Nhưng khi Bạch Quân cô cô đi vào giúp cô bé mặc quần áo, cười nói với bé rằng phụ thân cô bé mới trở về đêm qua, bây giờ đang ở trong phòng ca ca thì cô bé hét lên một tiếng, ngay cả vớ và giày cũng không kịp mang, chân trần nhảy xuống, chạy thật nhanh đến phòng cách vách.

“Phụ thân...con là Tiểu Nha nhi...”

Cô bé đi vào, liền nhìn thấy phụ thân đang nâng ca ca lên vô cùng vui vẻ, hét to một tiếng, chạy như bay về phía phụ thân.

Hoắc Thế Quân chợt quay đầu lại, đưa một tay khác ra đón lấy cô bé, cũng bế cô bé lên.

“Tiểu Nha nhi ngoan, cho phụ thân nhìn xem một chút, có lớn thêm chút nào không...”

Thiện Thủy dẫn tiểu nhi tử đi tới, thấy một cảnh như vậy. Thấy một đôi nam nữ đang ở hai bên tay Hoắc Thế Quân, một đứa chân không, một đứa mặc áo ngủ, cười trách nói : “Coi chừng bị lạnh...”

Nàng còn chưa dứt lời, tiểu nhi tử đã tránh khỏi tay nàng, bóng dáng nho nhỏ giống như quả pháo phóng tới người Hoắc Thế Quân, trong miệng không ngừng la hét : “Phụ thân, phụ thân, còn có con, con cũng muốn ôm...”

Hoắc Thế Quân ngồi xổm xuống, để đứa nhỏ nhất ôm cổ mình, hai cánh tay khép lại, để tiểu hải tinh chen ở giữa ca ca và tỷ tỷ, không ngừng cười.

~~Lúc Bạch Quân đưa giày và tất đến phòng cho Tiểu Nha nhi, nhìn thấy phụ thân và bọn nhỏ đang cười vui vẻ, nàng cũng cười rồi lặng lẽ đi ra ngoài. Lúc nàng xoay người, nhìn thấy Hoắc Hi Ngọc đang đứng dưới mái hiên trong tuyết gương mặt bị ánh mặt trời chiếu lên, trắng sáng như sứ.

Nàng ấy xuất hiện ở nơi truyền ra tiếng cười, bên môi cũng có nụ cười yếu ớt.

“Công chúa.”

Bạch Quân gọi nàng ấy một tiếng.

“Trận chiến này rốt cuộc cũng đánh xong...” Nàng nghe thấy nàng ấy lẩm bẩm nói, “Muốn về, rồi sẽ về. Không muốn về, cũng có chỗ cho hắn đi...”

Nàng ấy xoay người đi, còn để lại trong tuyết từng dấu chân rõ ràng.

Bạch Quân kinh ngạc nhìn theo bóng lưng nàng ấy, trong lòng dần xẹt qua một chút ưu thương.

Muốn về, rồi sẽ về. Nhưng có người, một khi đã đi rồi sẽ không bao giờ trở về nữa...

~~

Hai tháng sau, tháng ba Thiên Hưng năm thứ ba, Vương sư ở lương sơn đã đánh bại đại quân Đất Thần, thu phục một mảnh đất cuối cùng, uy chấn bốn phía. Hoàng đế thông cáo thiên hạ, từ đó bắt đầu dừng nghỉ, bốn bề bình an, lê dân thiên hạ không ngừng nhảy cẫng lên hoan hô, ngẩng đầu chờ đợi Vương thất dọn về Lạc Kinh.

Tháng tư, giữa trưa thời tiết tươi đẹp, trong thái miếu phía đông hoàng cung Lạc Kinh, im lặng không nghe thấy tiếng người, cây cối mọc um tùm, chỉ không ngừng vọng lên tiếng chim hót.

Mấy ngày trước, nhóm cung nhân đầu tiên trở về hoàng cung tuân lệnh dâng hương bái tổ, bây giờ linh bài tổ tiên đã trở lại trong thái miếu, tiếp tục hưởng thụ hương khói vạn tuế.

Ngày đó khi bị tấn công, bài vị trong thái miếu được hoàng hậu và thái tử phi ôm lấy chạy. Hôm nay thái miếu bị phá hủy đã tu sửa xong, bài vị tổ tiên dĩ nhiên sẽ về vị trí cũ. Chẳng qua, dù sao cũng không phải là chuyện có giá trị, cho nên bất luận là tu sửa thái miếu hay nghênh đón thần linh cũng được tiến hành trong im lặng. Nếu như không phải là thái miếu mới được chà dầu đến mức lóe sáng, có vẻ có chút bất ngờ đối với bên ngoài, nơi này tất cả thoát nhìn vẫn giống như mấy trăm năm qua, toát lên không khí vô cùng nghiêm trang.

Hoắc Thế Du mặc thường phục, hông đeo bảo kiếm, đạp lên con đường trắng sáng đi về phía thái miếu.

Các thần tử của hần giờ này có lẽ vẫn đang còn ở Kim Châu nghị luận làm sao để đối phó với Hoắc Thế Quân và Hồ sư của hần. Theo suy nghĩ của bọn họ, chính quyền ở Kim Châu mới là chính quyền Đại Nguyên chính thống. Điều Hoắc Thế Quân phải làm lúc này chính là nghe lời chính thống, rút lui ra khỏi quân đội của hần, trả lại Lạc Kinh thực ra đang nằm trong tay hần. Nhưng bọn họ luôn luôn đợi không được. Mấy người đứng đầu bàn luận một phen, liền mượn cơ hội đưa bài vị tổ tiên về, sai phái một người ở lễ bộ thị lang giỏi thuyết giáo tới đây thám thính ý tứ bên này.

Bọn họ kết luận, Hoắc Thế Quân vốn là hậu duệ hoàng tộc, không dám không nhận linh vị. Mà một khi bài vị tổ tiên về vị trí cũ, thiên tử chính thống trở về, dĩ nhiên cũng là điều nên làm. Nếu hần không lui binh, đó chính là công khai coi rẻ triều đình, về lý trước hết sẽ chịu thiệt mấy phần.

Thị lang đã tới mấy ngày, đáng tiếc là vẫn không thấy Hoắc Thế Quân. Hần không thể làm gì ngoài chờ đợi ở trong hội quán, nhưng hần nằm mơ cũng không nghĩ đến, giờ này hoàng đế bí mật xuất hiện ở đây.

Hoắc Thế Du đứng trước chính điện thái miếu, khẽ hít một hơi thật sâu mùi không khí ẩm ướt, đưa tay đẩy cửa ra.

Bên ngoài ánh nắng mặt trời rực rỡ, chính đường thái miếu lại khép cửa chặt, có vẻ tĩnh mịch.

Sau khi chờ thích ứng với không gian ở đây, hần đi xuyên qua các lối đi, đến trước linh vị tổ tiên, đốt nén thơm lòng. Sau khi thắp hương, hần quỳ xuống cái đệm cói bên trái, dập đầu.

Vị trí bên phải đã có một người. Đó là Hoắc Thế Quân. Hần cũng mặc thường phục. Hần lẳng lặng nhìn hương khói nghi ngút phía trước, ánh mắt mờ nhạt.

“Người đã đến rồi.”

Chờ Hoắc Thế Du dập đầu xong, Hoắc Thế Quân từ từ đứng lên, quay qua nhìn hần, nói một câu như vậy.

89. Chương 89

Editor: socfsk

Tháng bảy, Thiên Hưng năm thứ ba, Trong Quốc Tử Giám Lạc Kinh đang tiến hành một cuộc tế bái trang nghiêm mà thần thánh.

Nhớ lại hồi tháng năm cách đây hai tháng, Hồ sư Đại Nguyên thực sự nắm Lạc Kinh trong tay dài đằng đẳng hai năm rốt cuộc cũng rút lui khỏi thành, lui ra khỏi Thiên Môn Quan về phủ Hưng Khánh. Tháng

sáu, triều đình Đại Nguyên tạm thời dừng chân ở Kim Châu cũng đã quay trở lại kinh thành. Tháng bảy, hoàng đế Thiên Hưng thông cáo thiên hạ, khôi phục lễ nghi vốn có, quân vương xử lý tất cả mọi chuyện trong thiên hạ, tôn trọng tổ tiên, cố gắng tu sửa hoàn toàn mới thánh văn trong miếu, tiến hành một buổi lễ tế tự long trọng.

Trong đại diện vào ngày này, bách quan nghiêm túc, hành lễ ba quỳ chín lạy, hoàng đế đến trước hương án của tiên sư, dâng hương tế rượu. Lúc này, tiếng nhạc tế lễ du dương vang lên bốn phía, những người ca múa dâng vũ đạo Văn liệt, ngụ ý Thánh nhân rửa tay áo chấp tay thống trị thiên hạ, bốn phương thái bình.

“Đạo đức sâu xa, văn hóa tổ tiên. Công danh phù du, Vua chúa đơn thuần. Tư sinh to lớn, từng này tư rượu. Tuy ta vô biên, cũng mong lâu dài...” (ta chịu cái khoản dịch tế với thơ á – Sóc)

Quan tế lễ nghiêm trang cao giọng đọc, dẫn dắt mọi người dâng lễ, âm thanh chĩnh tề xuyên qua mái nhà điện phủ, dường như lúc này bay theo gió về phía chân trời, mấy chiếc xe ngựa đang được một đội binh hộ vệ, lặng yên không tiếng động đi qua văn miếu, đi về phía cổng thành Bắc.

Chuyến xe ngựa này xuyên qua cửa thành, dường như không có điểm dừng. Lính canh giữ thành quỳ xuống cung tiễn, bách tính vây quanh hai bên cửa thành kinh sợ nhìn hai chiếc xe ngựa rời đi. Cho đến khi sau lưng đoàn ngựa thồ chỉ còn lại một bầu trời bụi màu vàng mới thôi.

“Mẫu thân, chúng ta đi đâu vậy?”

Tiểu Hải Tinh rút cuộc đặt quyển sách bằng trúc sang một bên, quay đầu lại hỏi.

Điều nó hỏi cũng chính là điều Ngưỡng Hiền và Tiểu Nha nhi muốn hỏi. Bọn chúng cùng nhìn về phía mẫu thân.

Thiện Thủy nhìn qua màn trúc, liếc mắt nhìn đoàn ngựa thồ trượng phu, cười nói: “Chúng ta đến một nơi trời đất xanh thẳm, rất rộng rãi, dê bò thả trên mặt đất, các con có thể vô tư cười trên lưng ngựa chạy băng qua vùng đó, có được không?”

Cho dù là ngồi trên xe ngựa không chắc chắn, cơ thể Ngưỡng Hiền cũng ngồi rất thẳng. Nghe được lời mẫu thân, không hề nói gì, nhưng trong mắt lóe lên tia sáng.

“Được. Phụ mẫu đi đâu con đi đấy!”

Tiểu Nha nhi ôm eo Thiện Thủy, mặt tươi cười dán vào trước ngực nàng.

“Cười ngựa lớn! Cười ngựa lớn!”

Vui sướng nhất phải là Tiểu Hải Tinh. Bây giờ nó đang ngồi trên ghế, học dáng cười ngựa, trong miệng không ngừng hí hí, xe ngựa lắc lư một cái, nó té nhào xuống đất, bò dậy vẫn không ngừng cười hí hí.

Hoắc Thế Quân dường như nghe thấy tiếng cười vui tai trong xe ngựa sau lưng, cho ngựa đi chậm chậm, dừng ở ven đường, cuối cùng nhìn lại tường thành đang chìm dần vào trong mây mù.

“Công danh phù du. Vua chúa đơn thuần. Tư sinh to lớn, từng này tư rượu. Tuy ta vô biên, cũng mong lâu dài...”

Bên tai hần dường như còn vang vọng tiếng tế tự phảng phất bay trong gió. Khóe môi dần nâng, nụ cười như trào phúng, vừa như giễu cợt. Rốt cuộc bỗng nhiên quay đầu lại, thúc vào hông ngựa, ngựa phóng chạy về phía trước.

~~~“Ta sẽ rút lui khỏi Lạc Kinh, cũng sẽ rút khỏi Bên ngoài Thiên Môn Quan (vùng núi phía tây TQ), không hề bước chân vào bên trong một bước.”

“Điều kiện trao đổi của ngươi?”

“Tây khương giờ đã có tân vương, tân vương cũng chỉ là vỏ ngoài, bằng lòng cống triều thần phục Đại Nguyên. Quan ngoại phủ Hưng Khánh có tất cả mười lăm thành lớn nhỏ. Mười lăm thành này và các nước chư hầu xung quanh nó trước đây đều thuộc về Đại Nguyên, bất cứ lúc nào, điều này cũng không thay đổi. Nhưng bắt đầu từ bây giờ, ta tự mình lĩnh binh mã tới phủ Hưng Khánh, tất cả sự vụ ở Bên ngoài Thiên Môn Quan đều do ta tự mình lo liệu.”

“Người muốn lĩnh các chư hầu ở Bên ngoài Thiên Môn Quan?”

“Triều đình có thể đáp ứng, cũng có thể không. Chỉ là đây là ranh giới cuối cùng của ta. Không thể không có con đường sống nào. Đáp ứng, thực tế triều đình cũng không tổn thất gì. Cống phẩm cũng sẽ không thiếu hụt. Nếu không đáp ứng, thiên hạ chắc chắn sẽ rơi vào chiến sự. Chỉ là thứ cho ta nói thẳng, đến lúc đó ai chết vào tay ai cũng khó có thể dự liệu. Bây giờ nếu người đến đây thương lượng với ta, chắc hẳn cũng đã tự mình đánh giá qua. Thiên hạ loạn lâu, lòng người chỉ cần mong bình an. Nếu như người không nắm chắc phần thắng, như vậy sao không thối lui một bước, cả ta và người đều có trời cao biển rộng của riêng mình?”

Phủ Hưng Khánh vào tháng chín, nóng như thiêu như đốt. Đi từ Phượng Tường Vệ đến phía tây cũng mất nửa ngày, trong tầm mắt chợt xuất hiện một bãi sông quanh co. Xa xa nhìn lại, liễu gai và cỏ lau nổi nhau thành một mảng bên bãi, trắng hồng xen lẫn, đỏ là liễu gai, trắng là cỏ lau, dưới khung cảnh xanh mướt, thoạt nhìn rất giống một bức tranh đầy sắc màu tươi sáng.

Một con ngựa màu đen mang hai người trên lưng, tung vó trên cánh đồng cỏ, đám dê chăn thả kinh sợ chạy tán loạn, để lại tầng tầng lớp lớp hoa trắng phất phơ bay trong gió.

Ngựa vằn băng băng chạy tới gần, lập tức nam nhân nào đó giật cương ngựa, tung người xuống ngựa, đồng thời ôm nửa nhân đang ngồi trước mặt mình xuống, dắt tay nàng, đi về phía bãi sông.

Nam nhân này chính là Hoắc Thế Quân, mà cô nương kia, dĩ nhiên là thê tử Thiện Thủy của hắn.

Thiện Thủy nhìn bãi sông rộng lớn xa xa, sâu trong trí nhớ hiện lên cảnh tượng nào đấy, đúng lúc đó như bị cắt ngang không hề báo trước.

Nàng a một tiếng, quay lại nhìn nam nhân bên cạnh. Thấy hắn nhìn về phía mình, ánh mắt lay động, giống như có chút mong đợi.

“Nhu Nhi, nàng nhớ không?”

Hoắc Thế Quân cười hỏi.

Thiện Thủy dừng sức gặt đầu, cũng nở nụ cười.

Sao nàng có thể quên?

Một thời gian lâu trước kia, có một ngày, nàng cũng đứng cạnh nam nhân này, cùng cười một con ngựa, lúc đi ngang qua đây, hắn nói với nàng, đợi đến lúc cây liễu gai bên sông chuyển sang màu hồng, cỏ lau màu trắng, hắn nhất định sẽ đưa nàng đến ngắm cảnh đẹp.

Lời nói năm đó đã sớm bị thời gian mài mòn đến mức dường như không thể tìm thấy. Nhưng giờ khắc này, giống như trong lúc lơ đãng chợt hiện ra chân thực như vậy.

Ngay lúc đó, có lẽ không ai trong bọn họ sẽ nghĩ tới việc có thể thực hiện được lời hứa đơn giản đó, thời gian, cũng đã mười năm.

Bọn họ ngồi bên nhau bên bãi sông, mặc cho nhiệt độ mặt trời, mặc cho nước chảy qua chân, gắn kết bên nhau.

“Nhu Nhi, lúc ở trong miếu, cuối cùng hắn và ta cùng thề trước mặt liệt tổ liệt tông, nói rằng miễn là còn sống, cuộc đời này tuyệt không dẫn đến chuyện huynh đệ tương tàn. Dĩ nhiên ta sẽ không phá vỡ lời thề trước, về phần hắn, ta nhớ rằng đã từng nói với nàng, hắn là một Quân Vương khư khư giữ lấy cơ nghiệp. Hiện nay quốc khố Đại Nguyên trống rỗng, thiên hạ cần được nghỉ ngơi. Mặc dù hắn muốn phá lời thề, nhưng ta đoán, chắc chắn trong vòng mười năm, hắn nhất định không đủ binh lực. Về phần sau mười năm đó.....”

Hắn dõi ánh mắt đến dãy núi nơi xa, cười nhạt, “Lần trước ta hứa với nàng sẽ dẫn nàng tới đây, không ngờ đã qua mười năm. Cuộc đời có bao nhiêu lần mười năm? Việc đời vốn không thể lường trước được. Sau mười năm nữa, nếu vớt ta ở chỗ này, nếu hắn cố ý muốn phân cao thấp với ta thì ta hoặc sẽ theo hầu nàng, hoặc quy ẩn cùng nàng. Tạo hóa đã định, dù có thế nào thì ta và nàng cũng sẽ ở mãi bên nhau thôi. Đi theo ta như vậy, nàng có từng hối hận hay không?”

Cuối cùng, hắn cúi đầu nhìn nàng, hỏi như vậy.

Nàng cuộn ống quần lên cao đá chân nghịch nước, hất nước lên thật cao, thản nhiên cười nói với hắn: “Cái ghế cao nhất thiên hạ chàng còn chưa ngồi qua, nhưng ta thì đã ngồi qua rồi. Chàng nói xem, còn thứ gì có thể khiến cho ta hối hận? Chúng ta có nhi tử, đó đã là hạnh phúc rồi. Mai này, chúng ta sẽ cùng sống chết nguyện mãi ở bên nhau là đủ rồi.”

Hai cánh tay Hoắc Thế Quân dùng sức ôm nàng thật chặt và cười to vang dội....

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-bo-lien-hoa>